

Giới thiệu Phong Lưu Đạo Sĩ

Thể loại truyện võng du, dị giới luôn làm người đọc cảm thấy thật thú vị và bị cuốn vào thế giới khác, thế giới này rất đổi xa lạ đôi khi lại có chút hoang đường nhưng ở nơi này mới thỏa mãn được trí tưởng tượng của con người, họ được chu du, trải nghiệm những điều mới mẻ. Võ hiệp cũng có võ hiệp, giao tranh cũng có giao tranh, tình cảm cũng có tình cảm, không máu me, cũng không hơi hợm vừa đủ để cuốn hút bạn đọc vào câu chuyện, đó chính là truyện Phong Lưu Đạo Sĩ.

Phụng mệnh của sư phụ đi đến tương lai truyền đạo, sự thật hẳn lại quấy tung tương lai. Không muốn mạng on của mỹ nhân nên chỉ còn cách thu hết các năng... Tiềm Long xuất thủy đầu tứ phương, đạo sĩ tương lai cũng điên cuồng... Đan Võ Kinh Đạo Huyền Y Thư Âm, Bát Pháp đều thông ta mặc kệ hẳn là ai.

Nơi này có đặc biệt mỹ nữ, có đủ loại công phu, có các loại súng ống, có nhiệt huyết huynh đệ, còn có đầy gã phụ nữ. . . Hãy xem một tên đạo sĩ từ tám trăm năm trước xuyên việt, tại Hoa Hạ nhắc lên một phen hùng dũng phong vân cùng một đoạn yêu hận tình cừu.

Minh triều, Thiên Thuận năm thứ hai. Trên núi Võ Đang khói hương lượn lờ, khách hành hương, người cầu xin chữa bệnh nối liền không dứt. Trương Tam Phong tuổi đã cao, ẩn cư nơi Ngọc Hư Cung và không màng thế sự, các loại sự vụ đều do đám đệ tử chân truyền tiếp nhận. Bên trong Ngọc Hư Cung, Trương Tam Phong râu tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt lại hồng hào như trẻ mới sinh đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn. Hai mắt nhắm nghiền, trên đỉnh đầu bạch khí lượn lờ, đây là dấu hiệu sắp bạch nhật phi thăng.

Một tiểu đạo sĩ thân mặc lưỡng nghi đạo bào đang quỳ trước người Trương Tam Phong. Người này ngũ quan tinh xảo, mặt trắng như ngọc, môi hồng đến nỗi ngay cả nữ tử cũng phải ghen ghét. Trên người như có như không anh linh chi khí, lúc ẩn lúc hiện. Mà không, chính xác phải gọi là tà khí mới đúng.

Hắn là một đồng tử tuấn tú. “Thiên Lộc Tử.” Trương Tam Phong lên tiếng, thanh âm tuy nhỏ nhưng lại như mõ sớm chuông chiều, làm cho người nghe cảm thấy tường hòa. Mời bạn đọc truyện để bước vào thế giới này và cùng trải nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đi Chết Đi, Sắc Lang

Minh triều, Thiên Thuận năm thứ hai.

Trên núi Võ Đang khói hương lượn lờ, khách hành hương, người cầu xin chữa bệnh nối liền không dứt. Trương Tam Phong tuổi đã cao, ẩn cư nơi Ngọc Hư Cung và không màng thế sự, các loại sự vụ đều do đám đệ tử chân truyền tiếp nhận.

Bên trong Ngọc Hư Cung, Trương Tam Phong râu tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt lại hồng hào như trẻ mới sinh đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn. Hai mắt nhắm nghiền, trên đỉnh đầu bạch khí lượn lờ, đây là dấu hiệu sắp bạch nhật phi thăng.

Một tiểu đạo sĩ thân mặc lưỡng nghi đạo bào đang quỳ trước người Trương Tam Phong. Người này ngũ quan tinh xảo, mặt trắng như ngọc, môi hồng đến nỗi ngay cả nữ tử cũng phải ghen ghét. Trên người như có như không anh linh chi khí, lúc ẩn lúc hiện. Mà không, chính xác phải gọi là tà khí mới đúng.

Hắn là một đồng tử tuấn tú.

“Thiên Lộc Tử.” Trương Tam Phong lên tiếng, thanh âm tuy nhỏ nhưng lại như mõ sớm chuông chiều, làm cho người nghe cảm thấy tường hòa.

“Sư phụ, người lại muốn thuyết giáo à? Người tuổi cũng đã cao, tuyết hoa tụ đỉnh cũng đã xuất hiện, sắp bạch nhật phi thăng rồi, sao vẫn còn run rẩy như vậy?” Tiểu đạo sĩ Thiên Lộc Tử không kiên nhẫn nói, căn bản không có chút nào gọi là tôn sư trọng đạo.

“Vi sư tu luyện 200 năm rồi, cuối cùng cũng dò đến cánh cửa thiên đạo, có thể bạch nhật phi thăng, đây là trời xanh đối với ta chiếu cố. Nhưng mà ta một ngày chưa phi thăng thì vẫn còn là phàm nhân, có hi vọng ấ...” Cũng không thấy Trương Tam Phong mở miệng, nhưng lời nói lại vô cùng rõ ràng.

“Ngừng!” Thiên Lộc Tử hét lên cắt ngang lời Trương Tam Phong: “Nói vào trọng tâm a. Nếu người không nói nhanh, ta liền ra ngoài uống vài chung trà, sau đó trở về nghe cũng được.”

Thiên Lộc Tử nói xong liền đứng dậy muốn đi ra ngoài. Chưa bước được hai bước thì toàn thân đã như đeo chì, không thể động đậy. Nếu nhìn kỹ, thậm chí có thể nhìn thấy một tia bạch khí đem hắn trói lại, bạch khí đương nhiên là do Trương Tam Phong xuất thủ.

“Lão già, ngươi lại đem ta trói lại, ta sẽ không để yên cho ngươi...” Thiên Lộc Tử bủn rủn, ra sức giãy dụa vẫn không cách nào thoát được.

Kỳ thật Trương Tam Phong cũng không thật sự nổi giận, y không nóng không lạnh nói: “Thiên Lộc Tử ngươi trời sinh bất hảo, nhưng ngươi là người duy

nhất có thể học được từ Trương Tam Phong ta Đan, Võ, Kinh, Đạo, Huyền, Y, Âm, Thư toàn bộ bát pháp. Cái gọi là năng lực càng nhiều thì trách nhiệm càng lớn, bởi vậy người không thể trốn tránh trách nhiệm...”

“Sư phụ, nói trọng điểm được không? Ta van người!” Ánh mắt của Thiên Lộc Tử tràn đầy khinh bỉ, chỉ thiếu điều bịt lỗ tai nữa mà thôi.

“Thôi được!” Trương Tam Phong nói: “Hôm nay vì sư trong lúc rảnh rỗi thử bói một quẻ. Quẻ tượng dự báo nhất mạch Trương Tam Phong ta trong tám trăm năm tới tính từ hôm nay sẽ dần dần suy thoái. Ta có ý định cho người đi đến tám trăm năm sau để cứu lấy nhất mạch của ta, không để cho nó suy tàn.”

“Miễn bàn! Muốn đi thì chính người đi, sau khi người phi thăng, núi Võ Đang liền thuộc về ta, vậy nên ai lại nguyện ý đi quản cái khi gió gì suy tàn với không suy tàn...” Thiên Lộc Tử đang nói bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời: “Sư phụ, ý người là để cho ta xuyên việt đến tám trăm năm sau, hơn nữa còn cho phép ta ở đó làm xằng làm bậy? Không, là phát dương quang đại?”

“Không sai, ý vì sư đúng là như thế, nếu như người không nguyện ý thì ta để đại sư huynh của người đi.”

“Đừng, đừng, đừng... Sư phụ đừng vậy nha, đại sư huynh tính tình lỗ mãng, há có thể gánh vác trách nhiệm lớn lao này, vẫn là nên để ta đi.”

“....”

“Sư phụ... Để ta đảm lưng cho người, bóp chân a...”

Trương Tam Phong vẫn nhắm nghiền hai mắt, khóe miệng hơi nhếch lên. Sau đó hất vung tay về phía trước, một đạo bạch quang hiện ra, chung quanh Ngọc Hư Cung lập tức bị bạch quang bao phủ không còn thấy gì. Đến khi bạch quang tắt đi, bên trong Ngọc Hư Cung đã không còn thấy Thiên Lộc Tử.

Năm 2064, phía Nam Hoa Hạ, thôn Ninh Trúc.

Lúc này đang giữa mùa hè, khí trời oi bức cực kỳ khó chịu.

Kỷ Ngọc Nhân là người đẹp của thôn Ninh Trúc, gia đình giàu có, lại là người duy nhất học đại học trong thôn. Dung nhan mỹ lệ, dáng người nóng bỏng, người theo đuổi nàng kéo dài cả cây số.

Hôm nay, sau khi ăn trưa xong, Kỷ Ngọc Nhân vốn định chợp mắt một lúc, tuy nhiên khí trời oi ả khiến nàng không cách nào ngủ được, vì vậy liền rủ đám bạn gái trong thôn đi đến đập nước chơi đùa.

“Chị Ngọc Nhân, hôm nay tự nhiên bộc phát ý tưởng rủ chị em bọn ta đến đập nước chơi vậy? Chẳng lẽ có ai đó bị dục hòa đốt người, nuốn dùng nước lạnh để hạ hỏa hay sao?” Một cô nàng da bò quần, đường cong cơ thể vô cùng lung linh hấp dẫn lên tiếng.

“Trần Hoa, người được lắm, dám trêu chọc ta, xem ta như thế nào thu thập mi!” Vừa nói Kỷ Ngọc Nhân vừa ôm cổ Trần Hoa rồi ra tay, chuyên chú công kích vào ba điểm chính trên cơ thể. Trong quá trình công kích, vẫn không quên hét lên: “cảm giác tốt, con nhỏ lẳng lơ này đầy đặn gớm..., co giãn ghê...”

Trần Hoa cũng không chịu kém, hăng hái phản kích, hai cô gái bên cạnh cũng vừa cười vừa gia nhập chiến đoàn.

Vì một số nguyên nhân nên đã lâu lắm rồi các nàng không có tụ tập cùng một chỗ, hôm nay là lần hiếm hoi cho nên khó tránh khỏi điên cuồng một trận.

Khi đến tới đập nước thì bốn người đã thờ hồn hển, quần áo xộc xệch, bộ ngực phập phồng bất định, chiếc áo T-shirt bó sát người cơ hồ muốn rách.

“Thật hoài niệm a, bốn chị em chúng ta đã sáu năm rồi không đến chỗ này nghịch nước.” Kỷ Ngọc Nhân nhìn đập nước trước mắt cảm khái nói.

Không thể không nói, Kỷ mỹ nhân ngay cả cảm khái cũng đẹp đến nao lòng.

“Đúng vậy a, trưởng thành rồi liền không dám tới, sợ bị người khác bắt gặp.” Ba người Trần Hoa cũng cảm khái không thôi.

“Ta xuống trước, các người cũng xuống đi!”

Kỷ Ngọc Nhân vội vàng hất tung đôi sandal, để lộ ra bàn chân nhỏ nhắn, nàng cũng không cởi quần áo, mà cứ để nguyên vậy nhảy xuống đập nước.

“Rào... rào” mỹ nhân ngư tiếp nước, chỉ thấy bọt nước hơi văng lên một chút mà thôi, chứng tỏ kỹ năng bơi lội không tệ.

Kỷ Ngọc Nhân nhảy vào trong nước, sau đó lặn sâu một hồi, khá lâu sau đó mới trồi lên mặt nước, nàng ưa thích cái cảm giác tự do tự tại giống như bây giờ. Ngâm mình trong dòng nước lạnh xong, cái cảm giác nóng bức cũng theo đó biến mất.

“Này, mấy người các người cũng mau xuống đi!” Kỷ Ngọc Nhân đập nước, một nửa cơ thể nhô lên trên mặt nước, tóc ướt nhẹ xoa trên vai.

Đẹp thay cảnh tượng mỹ nhân tắm.

Trên đập, ba cô nàng còn lại cũng nhao nhao tháo sandal định nhảy xuống nước. Nhưng đúng vào lúc này, một cái bóng đen nhỏ xuất hiện tại trên đập, hơn nữa càng lúc càng lớn, mơ hồ các nàng còn nghe tiếng la hét trong đó.

Theo bản năng, ba cô gái ngẩng đầu nhìn lên trời, từ trên không trung quả nhiên có cái gì đang rơi xuống. Cái này là tình huống gì? Người bay giữa không trung? Ba cô gái cảm thấy đầu óc của mình có chút mê muội, miệng thì há to đến nỗi có thể nhét được một quả trứng gà, mắt nhìn chăm chú vào thứ đang rơi xuống.

“Rầm... Áo... Áo!!!!”

Thứ đến từ không trung rơi vào trong nước, tạo thành một mảng lớn bọt nước, sóng nước nổi lên bốn phía.

Kỷ Ngọc Nhân cách đó chưa đầy một mét thì lại càng ngốc trệ, điều đầu tiên nghĩ tới là có tên khốn kiếp nào quăng bom xuống nước. Xuất phát từ bản năng tự vệ, nàng cố gắng hướng bờ bơi vào...

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, người tò mò lại càng chết thảm hơn. Kỷ Ngọc Nhân biết rất rõ điểm này, nhưng nàng vẫn không nhịn nổi hiếu kỳ mà quay đầu nhìn lại, tựa như đây là phần số đã sắp sẵn trong cõi u minh.

Rầm... Áo... Áo

Mặt nước đang dần phẳng lặng lại một lần nữa tung trào. Một tên nam tử từ cổ đại trời mình lên mặt nước. Vì sao lại nói đó là một tên nam tử cổ đại? Đó là vì trên đầu gã vẫn còn đang đội một cái nguyệt nha quan (cái mũ thời cổ ấy)

Mỹ nữ người ta đi tắm mà tự nhiên từ trên trời rơi xuống một gã đàn ông, điều đầu tiên các cô nàng sẽ nghĩ đến chính là ta đây đang bị rình coi rồi... Tiếp đó dĩ nhiên là một màn kêu la thất thanh, bối rối chạy trốn.

"Ah!! Có sắc lang!"

Ba cô nàng vẫn còn ở trên bờ đập, chưa kịp xuống nước quả nhiên là sợ hãi hét lên, cũng mặc kệ cái gì là tình chị em, cứ thế để chân trần bỏ chạy một mạch. Tai vạ đổ lên đầu đến nơi rồi... Phi phi.. Tình chị em là cái lông chân a...

Công bằng mà nói thì Kỷ Ngọc Nhân đã tương đối trấn định rồi, nàng một tay theo bản năng che trước ngực, một tay xoải nước chậm rãi đưa người về phía bờ.

Kỷ Ngọc Nhân hiểu được vô luận thế nào đi nữa thì cũng không thể đưa lưng về gã sắc lang đằng sau được, bởi vậy nàng không dám quay người lại.

“Ba bà nương kia có bị bệnh không trời. Tự nhiên không có việc gì mà cứ hô hoán lên như vậy. Ta đây có phải là yêu quái cóc đâu?” Thiên Lộc Từ phiền muộn lâm bầm, quạt nước bơi về phía bờ. Lúc này hắn mới phát hiện nguyên lai trong nước còn có một tiểu mỹ nhân điềm đạm đáng yêu.

"Người không được qua đây! Bằng không ta la lên cho người coi!" Kỷ Ngọc Nhân khuôn mặt trắng bệch, bởi vì Thiên Lộc Từ rơi xuống mà nàng xác định hắn chính là một tên cuồng dâm siêu cấp biến thái.

Móa! Đám nữ tử tám trăm năm sau sao lại cứ thích kêu văng lên là sao? Thiên Lộc Từ trong nội tâm thầm hỏi, một mặt vẫn bơi vào bờ, mặt khác lại đùa dai: “Kêu to lên đi, kêu thật to vào, người gọi càng to thì ta đây càng hưng phấn.”

“Ah...”

Tiếng thét chói tai với âm tần cực cao vang lên, mặt nước đều tựa hồ vì thế mà gợn sóng.

Kỷ Ngọc Nhân lúc này cũng mặc kệ chuyện không được đưa lưng về phía sắc quỷ kia, hai tay hết sức liều mạng quạt nước, chạy trốn hết tốc lực mới là chính đạo.

Với tốc độ bơi hiện tại của nàng, nếu để cho quán quân bơi ếch chứng kiến, chỉ sợ hắn vì xấu hổ quá mà biến thành ếch cắm đầu xuống nước.

“Đáng tiếc, một mỹ nhân động lòng như thế... Người này bị bệnh lâu rồi, hơn nữa bệnh này không nhẹ đâu nha. Chẳng lẽ đám nữ nhân tám trăm năm sau này toàn bộ bị bệnh hết sao?”

Tự lâm bầm một mình, Thiên Lộc Từ rất rất là nghiêm túc suy tư một phen, đến lúc không nghĩ ra được thì hắn cũng dứt khoát không nghĩ nữa. “Đạo” trong Bát Pháp luôn tồn tại tự nhiên, tùy tâm sở dục.

Thiên Lộc Từ vẩy nước theo sát sau lưng Kỷ Ngọc Nhân. Nhìn mỹ nhân trước mặt lúc ẩn lúc hiện ngọc thể, hắn đột nhiên cảm thấy miệng có chút khô khốc.

Kỷ Ngọc Nhân ngoảnh lại nhìn, phát hiện Thiên Lộc Từ đang rất nhanh bơi tiến sát mình, nhất thời hồn vía lên mây, chẳng hiểu sức lực từ đâu tràn về, tốc độ bơi lại được đẩy nhanh lên gấp bội. Sau khi đến bờ, nàng liền vội vã phóng mình lên.

Mỹ nhân cả người ướt sũng, nước chảy tí tách, áo quần ô sẫm không giấu nổi xuân quang phát lộ. Đặc biệt là ba vòng quyến rũ, cong cong chập trùng lại thêm nội y đỏ chói ẩn đằng sau y phục.

“Quá đẹp. Nữ tử của 800 năm sao quả nhiên là đẹp đến ngốc đầu. Hành trình đến 800 năm sau của ta quả nhiên là đúng đắn. Chỉ không biết cái vòng màu đỏ ôm sát dưới quần áo là chi vậy ta?”

Thiên Lộc Tử trong lòng miên man suy nghĩ sự tình, dĩ nhiên là cũng bơi theo vào bờ. Nào biết đầu vừa mới nhô được nửa người lên mặt nước đã thấy Kỷ Ngọc Nhân vậy mà quay ngược trở lại. Hắn sừng sốt một chút rồi mới nhả nhận đuối tay ra, chĩa lên trên và nói:

“Hi hi, cô nương đây là muốn kéo ta lên sao? Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân nhưng ta cũng cố tạo cho nàng một cơ hội kéo ta lên.”

“Sắc lang giả thân giả quý, chết đi cho bà.”

Kỷ Ngọc Nhân nhướng cao đôi mày lá liễu, hai tay chống nạnh hung dữ như cọp cái, giọng cao丹田 ngọc đập mạnh một cước vào giữa mặt Thiên Lộc Tử. May cho hắn là lúc này nàng đang đi chân trần, bằng không thì trên mặt Thiên Lộc Tử chỉ sợ đã in nguyên cái dấu giày.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đây Còn Là Người Sao?

Bị bàn chân ngọc tống cho một cước, Thiên Lộc Tử vừa thống khổ lại vừa vui sướng.

Tuy rằng chân của nữ nhân rất là mềm mại, nhưng khi ăn nguyên một bàn chân vào mặt cũng khá là đau.

Cổ nhân nói: Gót sen thơm ngát, hàm chứa sợ hãi, liếm lấy càng thơm, bị đập cũng là một loại hưởng thụ, cái này là vui sướng!

Cổ nhân nói vậy sao? Không biết đó là tên khốn kiếp nào? Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, còn ai ngoài gã bỉ ổi Thiên Lộc Tử kia. Hắn chính xác là cổ nhân, hơn nữa còn là cổ nhân xuyên việt.

Lúc này hắn đang thè lưỡi liếm liếm chỗ mới vừa bị đập để cảm nhận hương thơm!

Nhìn theo dáng Kỷ Ngọc Nhân đang lao đảo chạy trốn, Thiên Lộc Tử lẩm bẩm: “Sắc lang? Sắc lang là cái gì, là đang mắng ta sao? Ta tuy có chút háo sắc nhưng ta không phải là sói nha, thật là oan như Thị Mầu.”

Vừa lẩm bẩm, Thiên Lộc Tử vừa nhảy lên bờ. Nếu có người nhìn thấy hắn nhảy lên như vậy chỉ sợ liền thét toáng lên, bởi vì cả người hắn đứng trên mặt nước, sau đó mới nhảy lên bờ.

“A!” Lại là một tiếng thét truyền đến, tuy nhiên không phải do sợ hãi mà là thét lên vì đau đớn.

Lại tới nữa! Thiên Lộc Tử lẩm bẩm rồi nhìn về phía phát ra tiếng thét, chỉ thấy Kỷ Ngọc Nhân đang ngồi trên mặt đất, hai tay ôm lấy cổ chân, mặt nhăn nhó đau đớn, dùng móng suy nghĩ cũng biết là Kỷ Ngọc Nhân đã bị trẹo chân.

Khê lác cơ thể, vận dụng vô hình cương kinh mạnh mẽ xuyên ra, đạo bào Thiên Lộc Tử đang mặc vốn ướt sũng, vậy mà toát ra một mảng hơi nước. Chỉ sau một lát thì đạo bào đã trở nên khô ráo.

“Kinh” trong Bát Pháp chính là nội kinh!

Nhặt đôi sandal lên, Thiên Lộc Tử lại một phen nghiêng ngã, sau đó mới không nhanh không chậm đi về phía Kỷ Ngọc Nhân. Mà Kỷ Ngọc Nhân thấy hắn bước về phía mình thì vô cùng hoảng sợ nên cố nén đau đớn, gượng đứng lên, chân thấp chân cao xuống núi.

Thấy Thiên Lộc Tử bị chính mình đập vào mặt mà còn điềm nhiên như không có việc gì, còn cầm sandal của mình cẩn thận quan sát, Kỷ Ngọc Nhân lại càng khẳng định hắn là tên biến thái. Quái thú thúc thúc đuổi theo, tiểu mỹ nhân không chạy đúng là đầu óc có bệnh. Nếu như rơi vào tay hắn, không chừng còn có thể bị hắn trối lại, sau đó chơi trò SM.

Một chân chạy không lại hai chân, điều này chính là chân lý không thay đổi từ thời hồng cổ. Kỷ Ngọc Nhân bị trẹo chân nên rất nhanh đã bị Thiên Lộc Tử đuổi kịp.

Thiên Lộc tử cầm theo sandal chặn trước người nàng rồi nói: “Cô nương, giày của người nè!”

“A!” Kỷ Ngọc Nhân bị giật mình, hoảng sợ ngã ngồi trên mặt đất. Nàng vô cùng khó hiểu, tên sắc lang biến thái trước mắt này đi chậm rì rì như thế, vậy mà chỉ trong thời gian ngắn liền đuổi kịp nàng.

Thiên Lộc Tử thấy vậy thì vô cùng đau lòng, móng to mềm mại lại tiếp xúc thân mật với mặt đất cứng rắn nhất định là rất đau a. Hắn rất muốn bước đến giúp Kỷ Ngọc Nhân xoa bóp, nhưng nghĩ tới nam nữ thụ thụ bất thân nên lại thôi.

“Cô nương, không nên hoảng hốt, ta tuy rằng không rõ ngươi nói sắc lang là ý gì, nhưng ta đối với ngươi không có ác ý.” Thiên Lộc Tử không nóng không lạnh nói, sau đó mang sandal để một bên rồi ngồi xổm xuống nắm lấy cổ chân của Kỳ Ngọc Nhân.

“A, biến thái, ngươi muốn làm gì? Cứu mạng a! Phi lễ a!”

Kỳ Ngọc Nhân lại hét toáng lên, chân giầy dựa tìm cách rút về, nhưng dù nàng cố gắng bao nhiêu cũng không cách nào rút chân ra được, vì vậy nàng bèn dùng chân trái không có bị thương đập tới, nàng trước giờ vốn không phải là người cam chịu.

“Cô nương đừng đập nữa, chân của ngươi treo rồi, để ta trị giúp ngươi.”

Thiên Lộc Tử vươn tay trái, nhẹ nhàng hướng bên cạnh quét nhẹ một cái, động tác như gió thoảng, mềm mại như eo trinh nữ vậy mà dễ dàng ngăn lại một đạp của Kỳ Ngọc Nhân, hơn nữa lại đem chân trái của nàng đặt ngay ngắn trên mặt đất. Kỳ Ngọc Nhân lại muốn loạn đạp nhưng khiếp sợ phát hiện, chân trái của mình có cảm giác tê tê, không thể dùng sức.

Cái này nếu để người luyện võ trông thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc mà la lên, Thiên Lộc Tử vừa mới xuất ra chính là Thái Cực chính tông.

Dễ dàng ngăn chặn Kỳ Ngọc Nhân loạn đạp không nói, còn lợi dụng mượn lực đả lực thủ pháp đem chân đề xuống đất sau đó điểm huyết, vô số động tác liên tiếp chỉ trong nháy mắt hợp thành một mạch, không phải người bình thường có thể làm được.

“Biến thái, ngươi đã làm gì với chân của ta?” Trong lòng của Kỳ Ngọc Nhân vừa kinh vừa sợ, chỉ là điểm nhẹ một cái thì cái chân không thể cử động, cái này chỉ có thể thấy trên phim mà thôi.

“Câm miệng, nếu không ta lập tức cưỡng gian rồi giết chết ngươi!” Thiên Lộc Tử nhú mày hét lên, hẳn thật sự đã hết kiên nhẫn rồi, không phải nàng luôn miệng nói mình có ý định cưỡng gian nàng sao, còn mở miệng ra là biến thái, biến thái...

Thời đại này, mặc dù trinh tiết đã không còn được phụ nữ quý trọng, nhưng Kỳ Ngọc Nhân không phải là người như vậy. Nàng xuất thân thôn dã, truyền thống mấy ngàn năm của Hoa Hạ nàng vẫn tương đối tôn sùng, đối với trinh tiết nàng vẫn vô cùng xem trọng.

Vừa sợ bị cưỡng gian, vừa sợ bị giết, nàng đành phải ngoan ngoãn im lặng, bởi vì nàng nghĩ: ‘Không phải chỉ bị nam nhân sờ qua một chút thôi sao, vậy mà chết đi liền không đáng rồi.’

Thừa dịp Kỳ Ngọc Nhân bị chế trụ trong giây lát, Thiên Lộc Tử hai mắt sáng ngời quan sát chân ngọc. Tuy rằng là người thôn quê, nhưng chân của Kỳ Ngọc Nhân lại vô cùng đẹp. Đường cong lá lốt, da thịt mềm mại, chân nhỏ nhắn thon dài, ngón chân có thứ tự, hương vị thơm mát.

“Chân của ngươi rất đẹp.” Thiên Lộc Tử tán thưởng.

Thời cổ đại, chân được xem là khuôn mặt thứ hai của người phụ nữ, trong mắt nam nhân nó còn được xem trọng hơn cả bộ ngực. Là một người đến từ cổ đại, bị ảnh hưởng bởi phong tục, Thiên Lộc Tử có sở thích yêu chân đẹp cũng không có gì lạ.

Thiên Lộc Tử học được Bát Pháp từ Trương Tam Phong, chú trọng đạo pháp tự nhiên. Vì thế đối với kiểu bó chân để có được gót sen ngọc ngà của người xưa, hẳn càng ưa thích chân ngọc xinh đẹp tự nhiên hơn.

Sắc lang, biến thái, cộng thêm mê chân quái thú thúc thúc, đó là những gì lúc này Kỳ Ngọc Nhân đánh giá Thiên Lộc Tử. Thậm chí nàng đã có ý định liều mạng, nhưng cuối cùng nàng cố gắng khắc chế, bởi vì nàng sợ khi nàng chết rồi hẳn cũng sẽ hiếp xác chết. Trong suy nghĩ của nàng thì biến thái cái gì cũng dám làm.

Trong lúc Kỳ Ngọc Nhân đang lo sợ thì Thiên Lộc Tử cầm lấy cổ chân của nàng, một tay nắm chặt bàn chân ngọc ngà. Thời điểm nắm bàn chân trong tay, hẳn có cảm giác thật mềm mại, thật trắng nõn, giống như đang vuốt ve một viên ngọc quý vậy.

Nguy rồi, chẳng lẽ trước khi mình chết lại bị tên biến thái này một phen chơi đùa hay sao? Ta đúng là mệnh khổ mà, không phải chỉ lên đập nước nghịch nước thôi ư, sao lại có một tên sắc lang trên trời giáng xuống thế này? Kỳ Ngọc Nhân hoa dung thất sắc, muốn giãy dụa la lên nhưng lại không dám.

Thiên Lộc Tử thật sự muốn cưỡng gian mỹ nhân? Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, hẳn chỉ là trị liệu chân của nàng mà thôi. Chỉ thấy nhu kinh của hắn tập trung tại hai tay, dùng lực mà nắm.

Răng rắc. Chân trần trở về vị trí cũ. Thiên Lộc Tử lúc này mới nhẹ nhàng buông chân của Ngọc Nhân xuống, hơn nữa còn giúp nàng mang sandal vào. Tất cả đều vô cùng tự nhiên, hoa trôi nước chảy. Thậm chí Kỳ Ngọc Nhân còn không có cảm giác đau đớn, nàng chỉ cảm thấy một cỗ khí nóng chui vào trong chân mình, rất ấm áp và thoải mái.

“Cô nương, chân của ngươi đã tốt rồi, đứng lên thử xem, ngươi ngồi như vậy rất mất hình tượng.” Thiên Lộc Tử đứng lên, bày ra một tư thái vô cùng đạo mạo.

Nhà nhận cảm thú! Ba xạo chết bầm!

Kỳ Ngọc Nhân cuối cùng vẫn đứng lên, chân quả nhiên đã không còn đau đớn. Lúc này nàng đột nhiên cảm thấy, có phải mình đã hiểu lầm tiểu đạo sĩ hèn mọn bị ối trước mặt rồi hay không.

Đồng thời nàng cũng ngạc nhiên với thần thông của hắn. Khí nóng tiến vào cơ thể, cái này dường như chỉ có những người được gọi là khí công đại sư mới có thể “làm” ra nha. Nàng vẫn cho rằng đó là gạt người, vậy mà hôm nay chính nàng lại gặp phải.

“Cảm ơn!” Cảm thấy mình nên nói tiếng cảm ơn, Kỷ Ngọc Nhân liền nói, cũng không dám nhìn Thiên Lộc Từ, nàng quay người chạy như bay xuống núi.

Nhưng mà nàng chạy còn chưa được vài bước, đã thấy dưới núi đang xông lên một đám người, dẫn đầu đúng là ba người bạn gái không có nghĩa khí của nàng, theo sau là cha của nàng, Kỷ Trường Thiên đang cầm cái cuốc trong tay.

“Trần Hoa, ba người chết bầm các ngươi vậy mà bỏ ta lại một mình, chính mình chạy trước, có kiểu bạn thân không có nghĩa khí như vậy hay sao?” Thấy Trần Hoa ba người quay lại, Kỷ Ngọc Nhân bèn nghênh đón bằng một tràng chửi bới.

Trần Hoa ba người tự biết mình đuối lý, cũng không phản bác, nhao nhao thấp giọng nói: “Chúng ta không phải bỏ Kỷ mỹ nhân ngươi lại để mà chạy trốn, chúng ta chẳng qua là chạy về kêu viện binh mà thôi.”

“Viện binh, chờ các ngươi đem cứu binh đến được, tỷ tỷ ta đã bị ăn sạch sẽ rồi.” Kỷ Ngọc Nhân bực bội nói.

“Cái gì? Con gái ta đã bị ăn sạch sẽ? Bị đạo sĩ thú kia ăn?” Kỷ Trường Thiên muốn nổi đóa rồi, giờ cái cuốc lên hướng Thiên Lộc Từ phóng tới. Bộ dạng này nào có nửa điểm của nông phu, mà là một anh hùng nông dân đích thực.

Không có chiêu thức, không có kỹ xảo, càng không có nội kinh, nhưng Kỷ Trường Thiên mang cái cuốc từ trên cao bổ xuống cho nên uy lực lại tương đối khủng bố. Cuộc này ẩn chứa tiếc hận đối với nữ nhi cùng phần hận đối với sắc lang kia.

“Lão bá, ngươi muốn làm gì?” Sắc mặt Thiên Lộc Từ vô cùng yên bình, cũng không thấy hắn làm ra động tác gì lớn, chỉ là hơi nghiêng người, đã tránh thoát một cuộc khủng bố kia.

“Ta đang cày ruộng đấy!” Kỷ Trường Thiên vô cùng tức giận, theo bản năng tuôn ra một tràng tiếng địa phương, hai tay nâng cái cuốc lên, lại lần nữa quét ngang.

“Cày ruộng thì không cần học người khác ra ngoài đánh nhau a.” Thiên Lộc Từ vừa nói vừa đưa tay ra đỡ, dùng thế phủ đầu trong Thái Cực mang Kỷ Trường Thiên vật ngã xuống đất.

“Cha, ngươi không sao chứ? Con cũng không có bị tên kia ăn.” Kỷ Ngọc Nhân sắc mặt trắng bệch, xông lên đem Kỷ Trường Thiên đỡ dậy, một tia cảm kích đối với Thiên Lộc Từ cũng tan thành mây khói.

Lúc này Kỷ Trường Thiên đang vô cùng nóng giận, căn bản cũng không nghe được Kỷ Ngọc Nhân nói gì. Đúng lúc này có một giọng nói vang lên: “Đúng là Thái Cực, đạo sĩ thú kia biết Thái Cực.”

“Thái Cực? Hừ, không phải là dễ cường thân kiện thể, khoa tay múa chân ấy ư, có gì đặc biệt hơn người. Hào hán không sợ tiểu nhân, đều lên cho ta, mạng tên khốn kia bỏ cho tàn phế. Đến lúc đó các ngươi sẽ không thiếu chỗ tốt, mỗi người bốn con số (chục ngàn).” Kỷ Trường Thiên hừ hừ nói ra, quả nhiên không hổ là người giàu nhất thôn, hơn nữa còn rất xứng với danh hiệu dân chơi ngõ hẻm.

Chim chết vì mồi người chết vì tiền, sáu tên thôn dân đồng loạt ra tay, quơ liềm, cuốc, dao, muôi dài cùng đủ loại thần khí lao đến, mang Thiên Lộc Từ vây lại.

“Các vị đừng mạnh động, ta không hề có ác ý!” Thiên Lộc Từ nhả mặt giải thích, tuy rằng hắn không sợ thôn dân vây công, nhưng hắn không thích phiền toái, hoặc là nói hắn lười ra tay, không động thủ thì mới đúng hơn.

“Đem con gái ta ăn đến sạch sẽ còn nói không có ác ý. Đánh! Đánh mạnh vào cho ta!”

Kỷ Trường Thiên vừa nói xong, sáu thôn dân kia liền động thủ, đủ loại vũ khí kỳ lạ, quý hiếm, cổ quái cùng một chỗ hướng trên người Thiên Lộc Từ chào hỏi. Thiên Lộc Từ một lần nữa dùng Thái Cực, trong trùng trùng điệp điệp công kích tả xung hữu đột, những thôn dân kia căn bản không cách nào động được hắn.

“Cha, tên khốn kia không có làm gì con.” Kỷ Ngọc Nhân bẽ ngoài nóng này, tâm địa thiện lương, theo nàng nghĩ, song thủ nan địch tứ quyền huống chi bây giờ lại là mười hai quyền, nếu tiếp tục đánh, vị đạo sĩ kia chắc chắn sẽ bị đánh thành tàn phế.

Lần này thì Kỷ Trường Thiên đã nghe được, hắn hồ nghi nhìn con gái hỏi: “Thật không có?”

“Không có, chân của con bị trẹo, hắn còn giúp con trị khỏi rồi nè!”

“Ah, vậy là tốt rồi!”

Kỷ Trường Thiên nhìn chăm chăm con gái, phát hiện trên người nàng vẫn còn mang theo mùi xừ nữ mới chính thức tin tưởng. Bất quá lão ta dường như vẫn không có ý định cho thôn dân dừng tay, chỉ là nói ra một câu như vậy, sau đó tiếp tục xem màn đọan đấu trước mặt. Thiên Lộc Từ đọan đấu sáu tên thôn dân.

“Sao cha không bảo các thôn dân dừng tay?” Kỷ Ngọc Nhân dậm chân.

“Tại sao phải kêu bọn hán dừng tay, tên khốn kiếp kia ngay cả ta cũng đẩy ngã, ta hôm nay nhất định phải giáo huấn hán một trận.” Kỳ Trường Thiên nói như vậy đương nhiên là ghi hận trong lòng chuyện bị Thiên Lộc Tử đẩy ngã.

Ai nói nam nhân không thù vật, nam nhân không thù vật không phải nam nhân!

Vậy đánh vẫn đang tiếp tục, tuy rằng những thứ cước, liềm, các loại thần khí kia không thể chạm đến Thiên Lộc Tử chút nào, nhưng bị vậy đánh lâu như vậy hán cũng có chút tức giận. Nhanh chóng né tránh, hai tay của hán mở lớn rồi khép lại, vậy mà mang sáu thanh thần binh toàn bộ kẹp lấy, sau đó thân thể nửa xoay tròn mượn lực hất lên.

Hồ... Sáu tên thôn dân đang cầm chặt vũ khí, còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì đã bị một cỗ kinh lực ném bay ra ngoài, té lộn trên đất, nhất thời không thể ngồi dậy.

Hai cha con Kỳ Trường Thiên tròn tròn mắt, không thể tin chuyện đang xảy ra trước mắt. Đây còn là người sao? Sức một người có thể đem sáu tên nông dân nhẹ nhàng ném bay hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Xức Dầu Là Khởi?!

Sau khi ném bay sáu tên thôn dân, Thiên Lộc Tử vỗ vỗ đạo bào, không nhanh không chậm đi đến trước người của Kỳ Trường Thiên.

Kỳ Ngọc Nhân thấy vậy liền tức giận như gà mái chửi trước mặt cha nàng. Kỳ thật nàng rất sợ hãi, nhưng cha nàng gặp phải một tên biến thái, phận nàng làm con sao có thể khoanh tay đứng nhìn, cho nên chỉ có thể xăm mình đứng ra mà thôi.

“Anh muốn làm gì? Tôi khuyên anh không được động thủ với cha tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát, nếu cảnh sát đến đây, cho dù anh có võ công võ cùng tốt cũng không thể chống lại được súng đạn.”

Kỳ Ngọc Nhân ngẩng đầu ưỡn ngực, thanh sắc câu lệ nói, bởi vì khản trương nên ngực nàng phập phồng căng cứng, như hai ngọn núi hùng vĩ, Thiên Lộc Tử hai mắt tỏa sáng, cảm lòng không được, thiếu chút nữa đã trèo lên hai ngọn núi kia rồi.

Kỳ thật, sau khi nói ra, Kỳ Ngọc Nhân liền cảm thấy hối hận. Báo cảnh sát thì đã sao, tiểu đạo sĩ kia trên căn bản cũng không có làm gì với nàng. Hán đánh người cũng vì các thôn dân vây đánh hán, đó là phòng vệ chính đáng. Nói không chừng kết quả lại là phụ thân nàng cùng lại bị bắt vì tội danh đánh người vô tội, được đi ăn cơm nhà nước miễn phí thì toi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Kỳ Ngọc Nhân muốn điên cái đầu, từ đầu tới cuối đều là nàng bị thua thiệt, vậy mà kết quả lại biến thành nàng là người vô lý, còn đạo sĩ hèn mọn bị ổi kia lại có lý mới đều.

“Cảnh sát là gì? Có thể ăn được không? Đánh nhau rất giỏi sao? Cô nương tránh ra, ta muốn nói với lão cày ruộng này đôi lời.”

Thiên Lộc Tử chỉ chỉ Kỳ Trường Thiên đang đứng sau lưng Kỳ Ngọc Nhân, còn ánh mắt của hán thì trần truồng không thềm che đẩy nhìn chăm chăm vào hai ngọn núi cao. Nếu như có thể hiếp dâm bằng ánh mắt thì bộ ngực của Kỳ Ngọc Nhân đã bị hán hiếp dâm vô số lần rồi.

Phát hiện được ánh mắt trần truồng đầy bi ổi của Thiên Lộc Tử, Kỳ Ngọc Nhân theo bản năng lấy hai tay che ngực, tức giận nói: “Tôi không tránh, anh có thể...”

Kỳ Ngọc Nhân chưa nói dứt lời đã bị Kỳ Trường Thiên cắt ngang, hán đem nàng kéo ra phía sau rồi nói: “Đạo sĩ thúì, cậu muốn thế nào?” Ngay trước mặt mình, lại dám dùng ánh mắt hèn mọn bi ổi nhìn con gái mình, thân là cha hán không tức giận mới lạ.

Ài, đáng tiếc, tại sao không để cho ta nhìn ngắm bộ ngực cao ngất kia thêm một lát. Thiên Lộc Tử nói thầm, hán muốn cùng Kỳ Trường Thiên nói chút đạo lý, tuy nhiên chưa kịp nói gì thì từ dưới núi lại vọng lên tiếng kêu đầy hoảng sợ: “Kỳ lão gia, vợ ông bị chó cắn rồi.”

Thiên Lộc Tử cảm thấy rất là buồn bực, tại sao người của tám trăm năm sau lại không có chút lễ phép nào như vậy, luôn luôn cắt ngang khi người khác đang nói chuyện.

Hán cau mày nhìn về hướng phát ra tiếng kêu thì thấy một người thân cao không tới 1m5, vòng eo ít nhất cũng hơn nửa mét, hã, là một cô nàng vừa lùn vừa mập đang hướng trên núi chạy tới. Mỗi lần nàng bước ra mặt đất liền phát ra một âm thanh nặng nề, thật không hiểu bằng cách nào khối thịt này lại di chuyển được!!!

“Bé mập, cô làm gì mà hoảng sợ như vậy? Không phải chỉ là bị chó cắn thôi sao, xức chút dầu liền không có việc gì.”

Kỳ Trường Thiên tùy tiện nói, ánh mắt tức giận không rời Thiên Lộc Tử một giây. Ngược lại, Kỳ Ngọc Nhân nghe được mẹ mình bị chó cắn thì khuôn mặt tràn đầy lo lắng và đi xuống núi.

Bị chó cắn, xước dầu là khỏi, đây là phương thuốc gia truyền sao? Thiên Lộc Tử muốn cười thật to, song hần vẫn nhịn được. Hần sợ mình cười quá đẹp, quá mê người, nhờ đâu mê đảo cái cô bé mập kia thì xong cmm đời a!

“Nhưng con chó cắn bà là Vương Tài nhà Nhị Nha.”

“Cái gì?”

Kỷ Trường Thiên giờ chân, lúc này hần đã mặc kệ Thiên Lộc Tử rồi, quay người liền chạy xuống núi, tốc độ không thua kiện tướng điền kinh là bao.

Mới vừa rồi còn nói xước tý dầu là xong, sao đột nhiên lại hốt hoảng như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, con chó tên Vương Tài nhà Nhị Nha đang bị đại!

Xuất phát từ hiếu kỳ, hơn nữa cũng chả biết đi đâu về đâu, Thiên Lộc Tử liền dứt khoát đi theo, ý định đi xem trò vui.

Thôn Ninh Trúc bình thường vốn yên lặng, hôm nay lại nhộn nhịp hẳn lên, nhà nhà đều đóng chặt cửa, thỉnh thoảng lại có vài tiếng chó sủa vang lên. Đại viện của Kỷ gia nằm ngay cửa thôn, là nhà xây xa hoa nhất thôn.

Trước cổng chính có một vị phu nhân dung mạo mỹ lệ có vài nét hao hao Kỷ Ngọc Nhân đang nằm, tuy rằng thân thể có hơi đầy đặn do tuổi tác, nhưng có lẽ có lỗi, lúc còn trẻ tuyệt đối là tuyệt sắc khuynh thành.

Nhưng lúc này mặt bà tái nhợt, vô cùng yếu ớt, hiển nhiên là đang phải chịu đựng đau đớn hành hạ. Nhìn xuống dưới có thể thấy nơi đùi của phu nhân này thiếu một miếng thịt, máu tươi đang chảy đầm đìa.

“Mẹ!” Kỷ Ngọc Nhân vừa chạy về tới, nàng chưa kịp qua thăm kịch như vậy, nàng bỏ nhào tới và không ngừng khóc nỉ non. Vô luận có kiên cường cỡ nào, ở trước mặt mẹ đều trở nên yếu ớt.

Chạy về sau Kỷ Ngọc Nhân một chút, Kỷ Trường Thiên thấy vợ mình như vậy, trước tiên lấy điện thoại gọi xe cứu thương, sau đó hần ngồi xổm xuống, ý định giúp vợ hần cầm máu, thế nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

“Tránh ra, để ta xem một chút.” Một thanh âm không chút bình tĩnh từ bên cạnh truyền đến, đúng là Thiên Lộc Tử.

Đang không biết làm gì, Kỷ Trường Thiên nhìn về nơi phát ra tiếng nói, thấy đúng là tên đạo sĩ từng đẩy ngã mình, hần phần nộ đứng lên, muốn liều cái mạng già. May mắn là Kỷ Ngọc Nhân nhanh tay lẹ mắt kéo hần lại.

“Anh đi đi, nơi đây đã loạn lắm rồi, tôi van anh đó!” Kỷ Ngọc Nhân hai mắt đầm lệ nhìn Thiên Lộc Tử rồi nói, vì mẹ mình nàng sẵn sàng bỏ qua sĩ diện mà van xin hần.

Một cảnh hoa lệ tấp nập mưa xuân, Thiên Lộc Tử thấy vẻ mặt của Kỷ Ngọc Nhân tràn đầy lo lắng, tâm của hần vốn tĩnh lặng như gương đột nhiên lại bị khơi lên một tầng sóng gợn.

“Nếu như cô nương không muốn mẫu thân mình chết thì để cho ta xem!”

Đạo của tự nhiên, đối với sinh lão bệnh tử của thế gian Thiên Lộc Tử đã sớm cảm ngộ, hần sao có thể lạnh lùng nhìn xem một người chết đi. Nhớ lại trước kia, hần muốn cứu người mà bị người xưa đuổi, hần sẽ không chút chần chừ mà quay người rời đi.

Hần không mặt dày đến mức người ta đã đuổi hần đi mà hần còn ở lại. Nhưng hôm nay thì khác, hần không thể rời đi, hần đang bị xem thường sao? Chính hần cũng không biết, có lẽ bởi vì khuôn mặt kia đang đau thương đến lệ rơi đầy mặt.

Kỷ Ngọc Nhân sững sờ, lại nghĩ tới vừa rồi hần chữa khỏi chân cho mình. Hần thần bí như vậy, có lẽ có thể cứu được mẹ không chừng. Thôn Ninh Trúc địa thế tương đối thấp và vắng vẻ, trong thôn lại không có bác sĩ. Tuy đã gọi xe cứu thương, nhưng đợi xe tới nơi chỉ sợ đã trễ. Vì vậy nàng gật gật đầu lui ra, cũng kéo cha nàng lui ra, nhường chỗ cho Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc Tử đi đến bên cạnh mẹ của Kỷ Ngọc Nhân - Lưu Phượng Thúy, hần ngồi xổm xuống, lấy ngón tay điểm vài cái xung quanh vết thương. Chỉ thấy máu tươi chảy ra càng ngày càng nhiều.

Cha con họ Kỷ thấy vậy, Kỷ Ngọc Nhân còn bình tĩnh một chút, Kỷ Trường Thiên thì trực tiếp nổi trận lôi đình rống to: “Tiểu tử, mày đang làm chuyện gì đó, có phải mày muốn hại chết vợ tao hay không?”

“Chỗ bị chó cắn đại cắn, trước tiên phải xử lý máu bầm và máu độc, nếu không độc tính sẽ theo máu mà tràn vào tim, không nặn hết máu độc, vợ ông chết là cái chắc!” Thiên Lộc Tử nói.

“Cha, cha đừng nên làm loạn, cứ tin tưởng hần một lần đi.” Kỷ Ngọc Nhân vừa kéo Kỷ Trường Thiên vừa nức nở nói.

Nàng tại sao lại đi tin tưởng một người hoàn toàn xa lạ, điều này ngay cả chính nàng cũng không có đáp án. . .

Trị liệu vẫn đang tiến hành, Thiên Lộc Tử nhìn thấy máu chảy ra đã có màu đỏ tươi, ngón tay hần lại điểm xung quanh vết thương, lập tức máu liền ngừng chảy. Lục lọi trong cái bọc màu vàng mang theo trên người, Thiên Lộc Tử móc ra một chai thuốc rồi mở nắp chai ra.

Lập tức một mùi thơm lạ lùng phiêu tán làm cho tinh thần phấn chấn, đây là Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan.

Đan giả là một trong Bát Pháp được tinh luyện phần lớn kỳ trân dị thảo mà thành, có thể hoạt huyết sinh cơ, có thể tái tạo da thịt, khởi tử hồi sinh.

Rắc, Thiên Lộc Tử bóp nát Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan, rồi đem nó đắp lên miệng vết thương của Lư Phụng Thúy. Sau đó, vẻ mặt của Lư Phụng Thúy đã giảm đi phần nào thống khổ, nhưng sắc mặt thì vẫn tái nhợt.

“Thế nào rồi?” Kỳ Ngọc Nhân lo lắng hỏi.

“Lệnh đường tạm thời còn chưa chết.” Thiên Lộc Tử đứng lên, mặt đầy vẻ tự tin.

“Thật chứ?”

“Thật!”

“Vậy thì tốt quá!” Khuôn mặt của Kỳ Ngọc Nhân đã bình tĩnh trở lại, nàng vội tới bên cạnh mẹ mình, thấy bà đang an tường nhắm mắt mới quay qua nói: “Cảm ơn anh, tôi là Kỳ Ngọc Nhân, còn anh tên gì?”

“Thiên Lộc...” Thiên Lộc Tử muốn nói Thiên Lộc Tử đây, nhưng tạm thời dùng tên giả thì tốt hơn, nên hắn sửa thành: “Trương Thiên Lộc.”

Trương Thiên Lộc, Kỳ Ngọc Nhân nắm bắt.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a!” Lại là tiếng kêu cứu từ xa truyền đến...

Thiên Lộc Tử quay đầu nhìn lại thì thấy một cô gái khoảng mười mấy tuổi, tóc tết thành hai bím, chân trần đang chạy như điên, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng. Phía sau nàng có một con chó đen to như con nghé đang đuổi sát tới.

Thấy con chó đen kia, Thiên Lộc Tử liền nhủ mảy, trực giác nói cho hắn biết, đây là con chó đã cắn Lư Phụng Thúy, một con chó đại.

“Nhị Nha, mày không được chạy qua bên này a, mày muốn mọi người chết sao?” Kỳ Trương Thiên mắng to, sáu thôn dân kia cũng đồng thời biến sắc.

Một con chó mang theo bệnh đại, gặp người liền cắn điên cuồng. Kỳ Trương Thiên nói vậy cũng không phải không có lý. Ai biết con Vượn Tài kia có đột nhiên đổi ý không đuổi theo Nhị Nha nữa mà quay sang đuổi cắn bọn hắn hay không.

Tuy nhiên Nhị Nha chỉ là cô bé mới mười mấy tuổi đầu, bị chó nhà mình đuổi đến kinh sợ, đang lớn tiếng kêu cứu cho nên căn bản không có nghe Kỳ Trương Thiên nói. Mà coi như có nghe được, nó cũng không chạy đi hướng khác a, nó còn muốn trông cậy vào mọi người ở đây giúp nàng thoát khỏi con chó điên này.

“Bé mập, kéo vợ bác vào trong nhà. Ngọc Nhân, mấy người cũng vào trong rồi đóng cửa lại!” Kỳ Trương Thiên thấy Nhị Nha càng ngày càng gần, hắn đột nhiên nói.

Bé mập không dám chậm trễ, nó ôm lấy Lư Phụng Thúy vào phòng. Còn sáu thôn dân kia thì do dự nói: “Kỳ lão gia, mọi người cũng vào trong đi, Vượn Tài bị điên rồi, chúng ta không thể cứu được Nhị Nha.”

Kỳ Ngọc Nhân vẫn đứng yên bất động, tựa hồ không hề có ý vào nhà. Kỳ Trương Thiên thấy vậy thì gấp đến mức giơ chân, vợ vừa bị cắn, không thể để con gái lại bị chó đại cắn.

“Đại Ngưu, mấy người kéo Ngọc Nhân vào trong.” Không còn thời gian khuyên giải cô con gái cố chấp của mình, Kỳ Trương Thiên đành phải dùng đến thủ đoạn ép buộc.

Kỳ Ngọc Nhân đang muốn phản đối thì Thiên Lộc Tử đã bước về trước đón lấy Nhị Nha, đồng thời nói: “Không cần phiền toái như vậy, súc sinh kia không làm việc ác được nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lư Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Phương Thuốc

Người nông cuồng chia làm hai loại: Một loại là tôm tép nhãi nhép không có thực lực, không coi ai ra gì, cố ý làm ra vẻ ta đây nông cuồng, ta có đáng điệu, nói trắng ra là thuộc dạng hàng mã. Đã ngu còn cố tỏ ra nguy hiểm.

Loại thứ hai là có chân tài thực liệu, bọn hắn không có cố ý giả bộ nông cuồng, mà đó thuộc về khí thế.

Thiên Lộc Tử ngông cuồng thuộc về loại người thứ hai, cũng không thấy hắn cảm vũ khí gì, mà tay không bước ra giữa đường, Nhị Nha thấy có người ra mặt, giống như một người mất phương hướng trong đêm tối thấy được ánh rạng đông, liền nhào vào ngực của Thiên Lộc Tử.

“Đến bên cạnh đi!”

Thiên Lộc Tử khẽ xoa đầu của Nhị Nha, như là kỷ tích, Nhị Nha vậy mà đã không còn hoảng sợ, không còn thút thít nỉ non, nhu thuận gạt đầu rồi nhào vào lòng của Kỷ Ngọc Nhân.

Đến rồi, chó đen Vượng Tài mang theo một đám bụi vọt tới, miệng há to đỏ lòm, nhe nanh múa vuốt. Lúc nó sắp đụng vào Thiên Lộc Tử thì đột nhiên nó bị bay ngược lại về sau.

“A...” Kỷ Ngọc Nhân hét lên kinh hãi, không đành lòng nhìn tiếp, mang đầu quay sang một bên. Chắc hẳn nàng cho rằng Thiên Lộc Tử cũng muốn giẫm lên vết xe đổ của mẹ nàng, bị chó điên cắn a.

“Súc sinh, trước mặt đạo gia cũng dám giương oai!” Thiên Lộc Tử hét lớn, thân thể dịch chuyển sang bên cạnh, hai tay mềm mại duỗi ra, chuẩn xác bắt lấy cái cổ của Vượng Tài rồi dùng lực ném đi.

Phanh! Vượng Tài bị ném nặng nề rơi trên mặt đất, làm bay lên một đám bụi. Nó gãy dựa muốn đứng lên tiếp tục cắn người, nhưng đầu của hắn đã bị một bàn tay nhẹ nhàng vỗ một cái, lập tức bốn chân duỗi ra đi đòi nhà ma.

Một chương cuối cùng kia trông nhẹ nhàng uyển chuyển nhưng lại ẩn chứa nội kinh, đây là chiêu số đặc ý nhất của Thiên Lộc Tử, cùng Miên Chương trong tiểu thuyết võ hiệp có chút giống nhau. Nhìn từ bên ngoài thì đầu của Vượng Tài không có bất kỳ vết thương nào, nhưng ở bên trong thì đã bị âm kinh đánh thành nhão nhoẹt.

Một lần nữa cha con họ Kỷ thấy được sự thần thông quảng đại của Thiên Lộc Tử, cả hai đều cho rằng, hắn không phải là người mà là một tên biến thái chính hiệu.

“Chết rồi sao?” Kỷ Ngọc Nhân chỉ chỉ Vượng Tài đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất mà hỏi.

“Chết rồi, đã chết không thể chết lại.” Thiên Lộc Tử gạt đầu nói.

Lúc này, Kỷ Trường Thiên nếu như còn không nhận thức được vị tiểu đạo sĩ trước mắt này là một vị cao tăng đắc đạo, vậy hắn cũng không thể trở thành nhà giàu nhất của thôn Trúc Ninh rồi. Vì thế hắn thầm mắng mình lúc này làm việc lỗ mắng, tại sao lại đi đắc tội với một vị cao nhân đắc đạo kia chứ.

Đột nhiên tiếng còi xe từ xa vọng đến, xe cứu thương đã đến, một người mặc áo blouse trắng xuống xe, phía sau là hai nữ hộ sĩ đang khiêng cái cáng. Nhìn thấy Thiên Lộc Tử mặc đồ đạo sĩ, hai nữ hộ sĩ xì xào bàn tán, chỉ trỏ Thiên Lộc Tử.

Người mặc blouse trắng mặc dù không có chỉ trỏ, nhưng ánh mắt hiện lên sự khinh bỉ không thêm che giấu. Hắn khẽ đẩy kính mắt, thái độ vô cùng kiêu căng, cất lên âm thanh như vệt đục mà hỏi: “Người bị thương đâu?”

Bất kỳ ở đâu, bất kỳ lúc nào, bác sĩ là một chức nghiệp vô cùng nổi tiếng và được mọi người tôn trọng, bởi vì bọn họ nắm giữ sinh mệnh của người bệnh. Vô luận là quan lại quyền quý hay là bá tánh bình dân khi thấy bọn hắn đều cố gắng mỉm cười thân thiện, bởi vì phạm là người ai cũng phải bị bệnh.

“Đang ở bên trong, mời bác sĩ vào.” Kỷ Trường Thiên vừa nói vừa dẫn người mặc áo blouse vào nhà.

Mặc áo blouse ngồi xuống, xem qua vết thương của Lưu Phụng Thúy, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, sau đó hai mắt tỏa sáng quay sang hỏi Kỷ Trường Thiên: “Ai đã xử lý miệng vết thương?”

Cho rằng vợ mình có chuyện biến xấu, Kỷ Trường Thiên cũng không dám giấu diếm, thẳng thắn trả lời: “Là một tiểu đạo sĩ.”

“Mời người đó vào.” Trong mắt mặc áo blouse hiện lên dị sắc, thanh âm có chút kích động. Tiểu đạo sĩ? Chẳng lẽ là tên tiểu đạo sĩ đang ở bên ngoài?

Mời? Tại sao lại dùng từ mời đầy thành kính như thế, Kỷ Trường Thiên lòng đầy hồ nghi.

Niên đại này, nhịp sống của mọi người đã có nhiều thay đổi, sống về đêm nhiều hơn, hơn nữa hoàn cảnh càng ngày càng kém, người bệnh không ngừng gia tăng. Dần tới nghề nghiệp bác sĩ cũng nước lên thì thuyền lên, bọn hắn càng ngày càng kiêu căng. Muốn để cho một bác sĩ đối với một người dùng kính ngữ tựa hồ còn khó hơn lên trời.

Tuy rằng nghi ngờ trong lòng, nhưng Kỷ Trường Thiên cũng không dám lãnh đạm, vội vàng đi ra cửa.

Bên ngoài đại viện của Kỷ gia, Thiên Lộc Tử cũng chưa có rời đi, hắn cùng với Nhị Nha đang “nghiên cứu” xe cứu thương.

“Nhị Nha, ngươi biết cái hộp sắt này là cái gì không?” Thiên Lộc Tử hỏi.

“Hộp sắt? Ha ha ha, cái này gọi là ô tô á. Anh chưa từng nhìn thấy ô tô sao?” Nhị Nha nhìn Thiên Lộc Tử với ánh mắt kỳ quái rồi hỏi.

“Chưa thấy.”

“Không phải chứ? Ô tô mà anh cũng chưa thấy, anh từ trong núi mới chui ra à? Hay anh đến từ sao Hỏa?” Hiển nhiên, Nhị Nha đã đem Thiên Lộc Từ biến thành người sao Hỏa rồi. Nếu không tại sao ngay cả ô tô cũng chưa từng thấy qua.

“Sao Hỏa? Sao Hỏa là chỗ nào?” Thiên Lộc Từ nghi ngờ hỏi, sau đó nói: “Tôi đến từ núi Vô Đang.” Nói xong hắn tò mò dùng tay vỗ một cái lên đầu xe cứu thương.

Hú Hú Hú!

Tiếng còi báo động chói tai vang lên, Thiên Lộc Từ kinh hãi, thân thể theo bản năng lui ra đằng sau. Sau khi lui về sau khoảng chừng hai mét, hắn bèn xuất ra chiêu mở đầu của Thái Cực, giống y như là đang lâm đại địch vậy.

Nhìn thấy cực phẩm, hơn nữa là cực phẩm trong cực phẩm như vậy, Nhị Nha sững sốt một hồi lâu, sau đó chỉ vào Thiên Lộc Từ rồi ôm bụng mà cười, cười đến gập cả người, cười đến lăn lộn trên mặt đất.

Tại nơi cửa chính của Ký gia, vừa mới đi ra chuẩn bị mời Thiên Lộc Từ vào trong, Ký Trường Thiên vừa vận nhìn thấy một màn này, mặt mũi hắn không khỏi tràn đầy xám xịt, muốn cười lại không dám cười. Hắn chợt nghĩ, phải chăng Thiên Lộc Từ vừa trốn trại ra ngoài, trong lòng hắn thật muốn đem Thiên Lộc Từ trục xuất khỏi thôn Ninh Trúc.

Nhưng người mặc áo blouse bên trong lại chỉ mặt gọi tên muốn mời tiểu đạo sĩ vào trong, vì sinh mạng của vợ mình, Ký Trường Thiên đành phải nhẫn nại đi qua, vô vô vai của Thiên Lộc Từ.

“Đạo trưởng.” Có việc cầu người, Ký Trường Thiên tuy rằng không muốn nhưng cũng đành đem ‘đạo sĩ thú’ đổi thành ‘đạo trưởng’ đầy tôn kính.

“Lão cày ruộng, người tới thật đúng lúc, cái hộp sắt này quả thật lợi hại, phát ra âm thanh chói tai như vậy, chắc là có công phu Sư Từ Hồng a.” Thiên Lộc Từ sắc mặt ngưng trọng nói.

Ký Trường Thiên hai mắt tròn trảng, hận không thể đem Thiên Lộc Từ đập cho lòi shit, chẳng tha mình không nói để người ta tưởng mình ngu, còn hơn mở miệng ra để người ta không còn nghi ngờ gì nữa a. Đã ngu còn thích thể hiện. Hắn cố nén xúc động, khép nép nói: “Đây không phải Sư Từ Hồng, cái này gọi là thiết tướng quân. Bác sĩ mời đạo trưởng vào trong a.”

“Thiết tướng quân? Là một vị tướng quân họ Thiết?” Thiên Lộc Từ nói như vậy xong, sau đó hỏi: “Bác sĩ? Là người mặc áo màu trắng phải không?”

“Đúng vậy, hình như vết thương của vợ tôi có vấn đề, phiền cậu vào trong.” Lúc này Ký Trường Thiên đã vô cùng hối hận, lúc này hắn phải chết sống cần không cho đạo sĩ thú này đụng vào Lưu Phụng Thúy mới phải.

“Vết thương có vấn đề? Không có khả năng a, tôi vào xem sao.” Thiên Lộc Từ mặt đầy nghi hoặc, quay người đi nhanh vào trong.

Trong phòng, mặc áo blouse thấy Thiên Lộc Từ đi vào, hắn liền ra đón. Lúc này trong mắt của hắn đã không còn vẻ xem thường như lúc này, hắn nhìn Tiểu Lộc Từ với ánh mắt nóng bỏng, giống như là một tên tham tiền trông thấy một cây rặng tiền, cũng giống như sắc lang trông thấy mỹ nữ khỏa thân vậy.

“Tiểu đạo trưởng, tôi là bác sĩ Long Hoài Viễn, xin hỏi cao danh quý tánh của đạo trưởng.” Long Hoài Viễn mỉm cười, vươn tay ra.

“Cái gì mà cao danh quý tánh, tôi họ Trương tên Thiên Lộc, ông gọi tôi vào có việc gì không? Vết thương có vấn đề à?” Vừa nói chuyện, Thiên Lộc Từ vừa nhìn Lưu Phụng Thúy.

Thấy Thiên Lộc Từ không hề có ý định cùng mình bắt tay, Long Hoài Viễn lúng túng thu tay lại nói: “Không phải, vết thương không có vấn đề gì, tôi chỉ muốn hỏi cậu đã làm như thế nào thôi.”

Nghe thấy vết thương không có vấn đề, Thiên Lộc Từ dừng bước quay người lại hỏi: “Làm cái gì?”

Thiên Lộc Từ có chút buồn bực, đám người của tám trăm năm sau nói chuyện thật khó hiểu, hoặc là khả năng nghe hiểu của mình có vấn đề, hay là phương thức biểu đạt của bọn họ có vấn đề?

“Vừa rồi tôi đã xem qua vết thương, chắc hẳn là mới bị chó cắn không lâu, thể nhưng miệng vết thương đã có xu thế khép lại, cái này không quá nhanh a. Còn có đùi của người bị thương bị đứt động mạch chủ, với tình huống như vậy, nếu như không dùng thủ pháp cầm máu đặc thù thì sẽ rất khó cầm máu. Nhưng tôi không nhìn thấy trên người nạn nhân có dấu vết của thủ pháp cầm máu đặc biệt. Tổng hợp hai điểm đó, tôi muốn hỏi, cậu làm thế nào để cho miệng vết thương mau chóng khép lại cũng như phương pháp cầm máu?”

Con người của Long Hoài Viễn tuy rằng không được tốt cho lắm, nhưng hắn là một bác sĩ lâu năm, chỉ nhìn sơ qua vết thương thì hắn đã nhìn ra rất nhiều chuyện, bởi vậy hắn có thể nhìn ra vết thương của Lưu Phụng Thúy có rất nhiều hiện tượng không hợp với lẽ thường.

“Tuy rằng tôi không rõ ràng lắm ông đang nói gì, nhưng cũng đại khái lý giải được. Còn dùng phương pháp gì thì tôi không thể trả lời.” Đối với Long Hoài Viễn Thiên Lộc Từ vô cùng gai mắt, hắn có thể cảm nhận được con người này ngoài mặt thì tươi cười nhưng trong lòng lại đầy âm hiểm.

Long Hoài Viễn cũng không thêm đề ý, từng bước ép sát lại: “Tôi nhìn thấy trên vết thương có thuốc bột, chắc là một loại thuốc bột gì đó, không biết đạo trưởng có thể cho tôi biết tên của loại thuốc này không?”

Long Hoài Viễn đương nhiên biết rõ, miệng vết thương sờ đi khép lại nhanh chóng như vậy cùng loại thuốc bột kia có quan hệ. Thuốc bột thần kỳ như thế, giá trị của nó lớn bao nhiêu, lão hồ ly như hắn tự nhiên là vô cùng tính toán rồi.

Vì thế hắn muốn có loại thuốc bột này. Nếu như đắc thủ, danh tiếng của hắn trong giới y học sẽ nổi như cồn, có thanh danh rồi còn sợ không có tiền tài sao?

Cáo già, nguyên lai là đánh chủ ý vào Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan của mình, Thiên Lộc Tử vô cùng trấn định nói: “Tôi cũng không biết thuốc này tên gì, đó là tổ gia của tôi truyền lưu lại.”

“Nói như vậy chắc hẳn đạo trưởng biết cách phối chế thuốc này? Tôi nguyện ý mua phương thuốc này với giá cực cao.” Long Hoài Viễn có chút kích động, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

Bất cá không bằng nuôi cá, đạo lý này Long Hoài Viễn rất rõ ràng, bởi vậy hắn không hỏi Thiên Lộc Tử có còn thuốc bột hay không, mà trực tiếp hỏi phương thuốc. Một phương thuốc tốt có thể nói là giá trị liên thành, có thể so với tuyệt thế đồ cổ.

“Phương thuốc đã bị thất truyền rồi.”

“Nếu vậy thì thật là đáng tiếc, vậy trên người đạo trưởng còn bao nhiêu thuốc này? Có thể cho tôi một ít, đương nhiên tôi sẽ trả tiền.”

Long Hoài Viễn xuống nước cầu cạnh, chỉ cần lấy được thuốc bột kia, đem về xét nghiệm, thành phần bên trong chứa cái gì còn không phải đều rõ ràng sao. Đến lúc đó nghiên cứu một phen, rồi dựa vào đó phối chế và đem bán, muốn không phát tài cũng khó a.

“Tạm thời trên người không có, bất quá ở quê còn một đồng hồ chưa dùng.” Thiên Lộc Tử buông dây dài câu cá lớn, hắn đang muốn xem Long Hoài Viễn đang chơi trò gì.

“Vậy là tốt rồi, lúc nào đạo trưởng trở về?”

“Tôi vừa mới đi ra ngoài, tạm thời chưa có ý định trở về.”

“Như vậy đi, đây là số di động của tôi, khi nào đạo trưởng muốn về, nhớ gọi cho tôi nhé. Đến lúc đó tôi sẽ lái xe đưa đạo trưởng trở về.”

“Được.” Tuy rằng không biết số điện thoại di động cùng điện loại là cái con mẹ gì, nhưng Thiên Lộc Tử cũng nhận lấy danh thiếp.

Long Hoài Viễn cùng hai nữ hộ sĩ rời đi. Trước khi đi, bọn họ tiêm cho Lưu Phụng Thúy một mũi vắc xin phòng dại mà không đem nạng chuyển đi, lý do là thương thể của nàng chưa đủ điều kiện nhập viện.

Thôn Ninh Trúc, trên đường hướng Dương Thành, ngồi trong xe cứu thương đang phóng như bay, Long Hoài Viễn lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

“Dương Quý, cậu giúp tôi điều tra một tên đạo sĩ...”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kỷ Gia

Tối hôm đó, Thiên Lộc Tử ở lại Kỷ gia, đương nhiên đây là ý tứ của phu nhân Lưu Phụng Thúy. Sau khi biết được mạng của mình là do Thiên Lộc Tử cứu về, nàng một mực bắt Thiên Lộc Tử lưu lại, bảo là muốn lưu hắn lại dùng bữa cơm, báo đáp ân cứu mạng.

Đối với chuyện này, Kỷ Ngọc Nhân không có ý kiến, tuy rằng lần đầu gặp mặt giữa nàng và Thiên Lộc Tử không có gì gọi là vui vẻ, nhưng nàng vẫn rất cảm kích hắn, vì hắn đã cứu được mẹ nàng.

Hơn nữa, khi phát hiện được trên người Thiên Lộc Tử tràn ngập thần bí, lòng hiếu kỳ của nàng bị hấp dẫn, tự đáy lòng vẫn có chút hy vọng hắn sẽ ở lại.

Có người đã từng nói: Nữ nhân một khi đã sinh lòng hiếu kỳ với một nam nhân thì coi như đời em đã xác cmn định là xong rồi!

Còn Kỷ Trường Thiên, tuy rằng không thật sự tình nguyện, nhưng lại sợ sư tử Hà Đông trong nhà nên chỉ có thể giả vờ im lặng. Không thể phản đối thì ta trầm mặc, đây cũng là một cách kháng nghị a.

Bởi vì có mặt ‘cao nhân’ khách quý Thiên Lộc Tử nên Lưu Phụng Thúy đặc biệt phân phó Bé Mập giết gà vịt, làm thành sáu món ăn, bữa tối vô cùng phong phú.

“Thiên Lộc, cậu đến từ đâu?” Trong bữa cơm, Lưu Phụng Thúy đột nhiên hỏi.

“Núi Võ Đang.” Thiên Lộc Từ không giấu diếm, hẳn thật sự đến từ núi Võ Đang, chẳng qua là núi Võ Đang của tám trăm năm trước.

“Ah, nguyên lai cậu là đạo sĩ đến từ núi Võ Đang. Núi Võ Đang cách nơi đây cũng khá xa đấy, cậu xa xôi ngàn dặm đến nơi này để làm gì?” Lư Phụng Thúy kiên nhẫn hỏi.

Thiên Lộc Từ suy nghĩ một lát, hẳn cũng không biết Trương Tam Phong là dùng cách gì để đưa hắn đến hiện tại, hẳn lại không biết nói dối, vì vậy hắn thẳng thắn lắc đầu nói: “Không biết.”

“Nhà cậu có mấy người? Cha mẹ vẫn khỏe chứ?”

“Không biết.”

“Sư phụ cậu là ai?”

“Không nhớ rõ.”

“Cậu bao nhiêu tuổi?”

“Không rõ ràng lắm.”

.....

Thấy Thiên Lộc Từ hỏi gì cũng không biết, Lư Phụng Thúy nhún mày hỏi: “Người bị mất trí?”

Thiên Lộc Từ đứng hình, nhưng rất nhanh cảm thấy đây là cơ hội. Hắn đang lo không biết làm cách nào đối phó với hàng loạt câu hỏi của Lư Phụng Thúy, vậy mà Lư Phụng Thúy đột nhiên gán cho hắn cái mác ‘mất trí’, đây không phải là quá tốt hay sao. Từ giờ, chỉ cần chuyện gì hắn không muốn nói thì chỉ cần dùng một câu “không biết” cho qua.

“Chắc là vậy, chuyện trước kia cháu không nhớ nhiều, thậm chí không biết đường trở về, không biết đạo gia ở nơi nào...” Thiên Lộc Từ giả bộ như thật nói.

“Hài tử thật đáng thương. Nói như vậy, cậu đã không còn chỗ để đi đúng không?” Lư Phụng Thúy dùng ánh mắt chan chứa tình cảm của một người mẹ nhìn Thiên Lộc Từ, ánh mắt đầy cảm thông.

“Cũng không hẳn như vậy, người tu đạo bốn biển là nhà, đi đến đâu thì nơi đó là nhà.”

“Cậu biết y thuật cùng võ công?”

“Biết chút chút.”

Hai điểm này, Thiên Lộc Từ đã biểu hiện trước mặt cha con họ Kỷ rồi, muốn phủ nhận là không thể. Nhưng không biết vì sao, hắn cảm thấy Lư Phụng Thúy trong lúc hỏi hắn lại dùng ánh mắt vô cùng nóng bỏng, điều này khiến hắn cảm thấy có một âm mưu lớn đang chờ đợi hắn.

“Ngọc Nhân nhà tôi hiện tại đã là sinh viên đại học, ngày mai sẽ phải khởi hành đi đến Dương Thành để báo danh.” Lư Phụng Thúy dường như đang đổi đề tài.

“Chúc mừng a.” Tuy rằng không biết sinh viên đại học là cái quái gì, nhưng nhìn Lư Phụng Thúy cười tươi như hoa cúc như vậy, hắn biết đây nhất định là chuyện tốt, trước tiên cứ chúc mừng đại đi.

“Chính xác mà nói, Ngọc Nhân là người đầu tiên của thôn được học tới đại học, đây là chuyện đáng hãnh diện nhất. Nhưng đứa nhỏ này chưa từng sống xa nhà, để nàng sống bên ngoài một mình, tôi cùng cha nàng đều không yên tâm.”

“....” Thiên Lộc Từ lựa chọn im lặng, để xem diễn biến tiếp theo như thế nào rồi tính.

“Cậu xem, Ngọc Nhân thân là con gái, ở bên ngoài bị người ăn hiếp, hoặc là nửa đêm trúng gió thì phải làm sao. Cuộc sống bên ngoài rất thực tế...”

“....” Thiên Lộc Từ vẫn im lặng, trong lòng thầm nói: “Âm mưu muốn nổi lên mặt nước rồi.”

“Thiên Lộc, cậu một mình có thể chống lại sáu người, bảo hộ Ngọc Nhân tuyệt đối không thành vấn đề. Cậu còn trị khỏi chân cho ta, cho nên chiếu cố Ngọc Nhân, không để cho nàng sinh bệnh tuyệt đối có thể đảm nhiệm. Mà cậu lại mất trí, không có nhà để về. Nếu như tôi không có đoán sai, trên người cậu chắc cũng không có tiền, không có chứng minh thư...”

Lúc này, Thiên Lộc Từ đã muốn khóc rồi, tự nhiên bị người tính kế, hắn kiên nhẫn hỏi: “Di à, có chuyện gì liền nói thẳng a.”

“À, quả nhiên là hảo hán tử!” Lư Phụng Thúy vỗ tay, hẳn hoan cười nói: “Ý của tôi là mời cậu chiếu cố Ngọc Nhân trong thời gian học đại học.”

Thiên Lộc Từ đầu đầy xám xịt, ngay cả sư phụ ta ta còn không chiếu cố, dựa vào cái gì đi chiếu cố con gái bà. Vì vậy hắn mỉm cười nói: “Ngọc Nhân cô

nuơng rất tài giỏi, có thể tự chiếu cố chính mình, di không cần bận tâm a. Hơn nữa nàng muốn đi đại học gì đó, tôi cũng không thể đi theo đúng không?”

“Ai nói không được chứ, chỉ cần cậu đáp ứng, hai người cùng đi học không thành vấn đề.” Lưư Phụng Thúy nói xong, quay qua nói với Kỳ Trường Thiên: “Ông nó à, với năng lực của ông, sắp xếp cho Thiên Lộc Từ vào đại học chắc không có vấn đề gì chứ?”

Kỳ Trường Thiên không muốn gật đầu, nhưng hấn lại không thể không gật đầu, bởi vì Lưư Phụng Thúy đã đem đầu của hấn dè xuống.

Thiên Lộc Từ do dự, hấn không thích chiếu cố người khác, nói đúng hơn là rất chán ghét.

Lưư Phụng Thúy thấy Thiên Lộc Từ còn đang do dự, vì vậy nàng tiếp tục bom thêm mê dược: “Xã hội bên ngoài rất thực tế, cậu không có chứng minh thư đúng sẽ bị bắt đấy. Trước roi điện thì cậu võ công cao đến đâu cũng trở nên vô dụng. Hơn nữa cậu lại không có tiền, ăn, mặc, đi lại đều là vấn đề...”

“Đi à, người đừng nói nữa, cháu đáp ứng là được.”

Thiên Lộc Từ triệt để khuất phục, đó cũng không phải do những lời Lưư Phụng thúy vừa nói như: Ăn, mặc, đi lại gì đó, hấn hoàn toàn không thèm để ý. Mà do hấn nghĩ tới ‘Đạo’ trong Bát Pháp.

Đạo pháp tự nhiên, tùy tâm sở dục! Nếu như gặp phải chuyện gì, liền để nó phát tự nhiên phát triển. Dù sao Trương Tam Phong để hấn đến đây cũng là muốn hấn đến vui chơi, không, đúng là truyền đạo. Giữa hai người đứng không có gì xung đột.

“Vây là tốt rồi, thật sự là hài tử tốt. Hôm nay cậu ngủ lại đây, ngày mai cùng Ngọc Nhân đi đến đại học Dương Thành.” Lưư Phụng Thúy cao hứng vỗ bàn, sau đó phân phối Kỳ Ngọc Nhân: “Con gái, đưa Thiên Lộc đến phòng khách.”

Kỳ Ngọc Nhân đưa Thiên Lộc Từ đến phòng khách trên lầu hai, trong phòng ăn chỉ còn lại vợ chồng Kỳ Trường Thiên. Nhìn về phía cầu thang đã không còn bóng dáng của Thiên Lộc Từ, lúc này Kỳ Trường Thiên mới nói: “Bà nó à, bà cảm thấy thế nào?”

Lưư Phụng Thúy không trả lời mà hỏi lại: “Lão đầu từ ông đang lo lắng gì sao?”

“Trương Thiên Lộc này vô cùng thần bí, y thuật không tể, còn có một thân võ công cao cường, người như vậy bà cảm thấy hấn thật sự mất trí hay sao?”

“Sẽ không.”

Kỳ Trường Thiên thật muốn nổi đóa, lập tức đứng dậy, gằn giọng nói: “Vây sao bà còn tin tưởng hấn, để hấn cùng Ngọc Nhân đi học đại học? Đây là bà đang chôn dưới chân Ngọc Nhân một quả bom, nếu hấn gây bất lợi cho Ngọc Nhân thì phải làm sao?”

“Hấn sẽ không...” Lưư Phụng Thúy nói chắc như đinh đóng cột, cũng không biết nàng lấy tự tin từ đâu.

“Làm sao bà biết hấn sẽ không như vậy?”

“Tôi xem người rất chuẩn, chưa bao giờ nhìn lầm người, điểm ấy ông cũng biết. Hấn có đôi mắt trong vắt, so với trẻ nhỏ còn trong sáng hơn, hấn thuộc loại người gặp gió liền hóa rồng.”

“Ai, hy vọng lần này bà cũng đúng, ta đi gặp trấn trường một lúc.”

.....

Trên lầu, Kỳ Ngọc Nhân đưa Thiên Lộc Từ đến phòng khách. Trong phòng lắp đặt thiết bị rất độc đáo, không nhiễm một hạt bụi, mặc dù không có xa hoa kiểu nhà giàu mới nổi nhưng cũng có một phong cách riêng.

“Cảm ơn anh!”

Vừa vào phòng, Kỳ Ngọc Nhân lại bái tạ Thiên Lộc Từ lần nữa. Nàng đang mặc một cái áo T-shirt bó sát người, cổ khoét sâu, cho nên nàng vừa khom người, dưới cổ áo liền lộ ra hai ngọn núi cao ngất, trắng mịn như tuyết.

Nhìn thấy hai ngọn tuyết phong chap chùng, Thiên Lộc Từ không cách nào rời mắt, hấn bước lên một bước, làm bộ muốn nâng Kỳ Ngọc Nhân lên. Kỳ thật hấn muốn đi tới gần một chút để nhìn cho rõ.

“Không cần cảm ơn, tôi cũng không có làm gì.” Thiên Lộc Từ khiêm tốn nói, mà ánh mắt của hấn một giây không rời bộ ngực mềm mại kia. Thậm chí trong lòng hấn còn đang rên rĩ: Đem bộ ngực này sờ tới sờ lui khẳng định sẽ vô cùng thoải mái, nếu có thể thè lưỡi ra liếm thì lại càng phê...

Nữ nhân thường rất nhạy cảm, Kỳ Ngọc Nhân rất nhanh phát hiện ra, bộ ngực của mình đang bị ánh mắt hén mơn bi ổi của Thiên Lộc Từ nhìn chăm chăm. Nàng vội sửa lại cổ áo, lui về sau một bước rồi tức giận nói: “Khốn kiếp, người đang nhìn gì đó, có tin ta móc mắt người hay không?”

Thiên Lộc Từ cảm nhận được sát khí, giật mình phản ứng, vội vàng khoát tay nói: “Tôi không thấy gì.” Sau khi nói xong hấn liền hối hận, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao.

“Hừ! Sắc lang!” Kỳ Ngọc Nhân tức giận ra khỏi phòng, đóng cửa cái rầm.

Đóng cửa xong nàng cũng không lập tức rời đi, mà lấy hai tay che lấy khuôn mặt đỏ bừng. Vừa rời tức giận là xuất phát từ phản ứng của con gái, thật ra nàng cũng không có hận Thiên Lộc Từ, ngược lại còn cảm thấy tự hào.

“Ặc, cô nương ấy giống như đang hận mình.” Thiên Lộc Từ nhìn cánh cửa rồi cười khổ, nhủ thầm từ nay về sau sẽ không nhìn trực diện như vậy nữa, nhìn lên mới là chánh đạo.

Nhìn quanh bốn phía đánh giá căn phòng, Thiên Lộc Từ cảm thấy khá là phiền muộn, hẳn thật sự không hiểu, người của tám trăm năm sau tại sao lại ưa thích đem nhiều thứ vô dụng vào phòng như vậy, với hắn chỉ có mỗi cái giường là hữu dụng.

“Cái giường này sao kỳ quái thế này, hình như không phải làm bằng gỗ, vậy làm sao mà ngủ?”

Hắn đi đến bên giường đưa tay sờ soạng, cảm giác thật mềm mại và ấm áp, sau đó hắn thận trọng ngồi xuống...

Phanh! Một lực đàn hồi mang cả người hắn bắn lên, hắn lập tức giống như nhìn thấy quái vật, bày ra một cái tư thế sẵn sàng đại chiến ba trăm hiệp!

Bảo trì tư thế ấy khoảng một phút, Thiên Lộc Từ không thấy có động tĩnh gì, hắn lần nữa tò mò ngồi xuống giường. Lần này hắn không có kinh hoàng mà nhảy lên giống vừa rồi, bởi vì hắn cảm thấy cái giường là đồ chơi tốt.

Vì vậy, Thiên Lộc Từ trực tiếp chơi trò nhảy cầu trên giường, thỉnh thoảng hắn lại thét lên đầy phấn khích.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cô Phải Có Trách Nhiệm Với Tôi!

Đúng lúc Thiên Lộc Từ đang nhảy nhót trên giường thì cửa phòng bất ngờ bật mở, Kỷ Ngọc Nhân cầm một bộ áo ngủ lù lù xuất hiện ở ngoài cửa, có lẽ do thói quen ở nhà mình, nên nàng không thêm gõ cửa trước khi vào phòng người khác.

Khi thấy Thiên Lộc Từ đang nhảy nhót như trẻ con trên giường, Kỷ Ngọc Nhân sững sờ, triệt đề sững sờ. Cuối cùng nàng thật sự không nhịn được, chỉ vào Thiên Lộc Từ cười khanh khách.

Thiên Lộc Từ thấy Kỷ Ngọc Nhân cười như vậy, mặt hắn đỏ bừng, nhảy từ trên giường xuống, ngượng ngùng nói: “Phải nói là... cái giường này chơi thích lắm... ha ha...”

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của Thiên Lộc Từ, Kỷ Ngọc Nhân càng cười điên cuồng, thậm chí nàng còn để quần áo xuống, hai tay ôm bụng, ngồi chồm hổm trên mặt đất. Đây là do nàng cười đến đau cả bụng, gấp cả người rồi.

Nhảy nhót trên giường không phải nàng chưa thấy, thậm chí nàng cũng đã từng chơi, nhưng chuyện này cũng xảy ra khi còn rất nhỏ. Một gã đàn ông to như tỉnh tỉnh nhảy nhót trên giường, đúng thật là buồn cười. Tin tức này truyền ra, thật sự rất hot.

“Đây là áo ngủ của anh, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh chắc cũng mệt mỏi, tắm rửa rồi ngủ đi. Ha ha!” Kỷ Ngọc Nhân chỉ vào bộ đồ ngủ trên giường, nói xong liền đi ra ngoài, vừa đi vừa cười lớn.

“Ký cô nương, ở đây không có nước, tôi phải đi đâu để tắm?” Thiên Lộc Từ nhìn bốn phía, không phát hiện ra bồn tắm, đành thể hiện ra tinh thần hiếu học của mình.

Lần này Kỷ Ngọc Nhân không cười, nàng trừng mắt nhìn chằm chằm Thiên Lộc Từ nói: “Anh có bị bệnh không?”

“Cảm ơn cô nương đã quan tâm, thân thể tôi rất tốt, cô nương vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Thiên Lộc Từ nói.

“Hiện tại tôi dám chắc một điều, anh đúng là người sao Hỏa. Đi theo tôi!”

Kỷ Ngọc Nhân phiền muộn than thở, quay người đi tới phòng tắm, trong lòng thầm nhủ: Rốt cuộc thì tên người rừng này chạy từ đâu đến đây. Chính mình đã gây nghiệp chương gì mà vớ phải hắn chứ.

Trong phòng tắm, Kỷ Ngọc Nhân làm mẫu động tác mở vòi nước, rất kiên nhẫn giảng giải: “Nhìn thấy không? Đổ đầy nước vào bồn tắm, sau đó người có thể nằm xuống tắm.”

Thấy Thiên Lộc Từ gật đầu, nàng mới quay người đi ra. Đúng lúc này, nàng trượt chân, thân thể mất đà ngã vào bồn tắm.

Con người khi hoảng hốt, tay thường quơ loạn. Vì vậy Kỷ Ngọc Nhân liền túm lấy đạo bào của Thiên Lộc Từ, trong khi hắn không kịp phản ứng, cả hai đồng thời ngã vào bồn tắm.

Trong bồn tắm đã có không ít nước, hai người ngã cũng không đau. Vấn đề là chẳng biết hai tay Thiên Lộc Tử thế nào lại để trên hai ngọn núi trước ngực Kỳ Ngọc Nhân. Mỗi hai người lại còn chẳng biết thế nào kề sát cùng nhau.

Thơm mát, ngọt, vừa mê vừa say, Thiên Lộc Tử cảm thấy như đang bay, đầu lười vươn ra dò xét theo bản năng, muốn nếm càng nhiều hương vị ngọt ngào hơn nữa. Mềm, mềm mại, Thiên Lộc Tử cảm giác mình đang chạm vào thứ đồ vật tuyệt vời nhất thế giới, vì vậy hai tay lại xoa nắn theo bản năng.

Hai người giữ nguyên tư thế nam trên nữ dưới thật lâu, mãi tận đến khi đầu lười Thiên Lộc Tử tiến vào trong miệng của mình, Kỳ Ngọc Nhân mới kịp phản ứng, thét lên kinh hãi: “A.. A... A!!”

Đến lúc tiếng thét chói tai của nàng gần như chọc thủng màng nhĩ, Thiên Lộc Tử mới phản ứng lại. vội vàng bò từ trên người Kỳ Ngọc Nhân dậy, thuận tiện kéo nàng đứng lên.

Bốp!!! Tiếng tát tai thanh thúy vang lên, trên mặt Thiên Lộc Tử nhiều hơn năm vết hồng, quả thật là độc ác.

Kỳ Ngọc Nhân vừa nức nở vừa chạy ra ngoài, bỏ lại Thiên Lộc Tử khở sở tại chỗ. Không bao lâu, vẻ đấng chất đã biến mất khỏi gương mặt hấn, nhường chỗ cho thần sắc vô cùng tương niệm.

Nghĩ đến đoạn mẩu chốt, gã Thiên Lộc Tử này không thể kìm hãm được, nhẹ liếm bờ môi, bật thốt: “Thơm mát, ngọt, mềm!”

Tắm rửa một lát, Thiên Lộc Tử mới đi ra khỏi phòng tắm, hấn liền thấy Kỳ Ngọc Nhân đã lại tiến vào từ bao giờ, trong tay nàng ôm hai quyển sách dày thật là dày. Mặt nàng băng lạnh, tựa như một cô gà mái xinh đẹp đang tức giận.

“Kỷ cô nương, chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn. Thế nhưng bất kể là nguyên nhân gì, làm cũng đã làm, ta sẽ phụ trách.” Thiên Lộc Tử cực kỳ nghiêm túc, bởi hấn là người cô đại truyền thống, mang nặng tư tưởng phong kiến.

Nghe thanh âm kiên định của Thiên Lộc Tử, nhìn thần sắc vô cùng kiên định của hấn, sự phẫn nộ cùng ủy khuất trong nội tâm Kỳ Ngọc Nhân đột nhiên tan thành mây khói, thậm chí đáy lòng còn có chút hạnh phúc mông lung.

Hấn là một nam nhân tốt! Trong đầu Kỳ Ngọc Nhân nghĩ như vậy, ngay lập tức nàng kinh hãi, vội vàng xua tan ý nghĩ đó khỏi đầu óc.

“Ai cần anh phụ trách, hai quyển sách này anh phải đọc xong trong đêm nay.” Đặt sách xuống, Kỳ Ngọc Nhân liền hoảng hốt chạy trốn, nàng sợ ở lâu thêm mình sẽ làm một vài chuyện không thể lý giải.

“Thế nhưng cô phải có trách nhiệm với tôi, đây chính là nụ hôn đầu của tôi đấy.” Thiên Lộc Tử buông một câu cực kỳ vô si.

Bịch, Kỳ Ngọc Nhân mới chạy tới cửa phòng lập tức lão đảo, ngã phịch xuống đất. Đã từng thấy nam nhân vô si, nhưng chưa từng thấy ai vô si tới mức này a. Không, phải nói là khôn kiếp!

Thứ Kỳ Ngọc Nhân mang tới chính là bách khoa toàn thư, nàng thật sự không chịu nổi cái gã Thiên Lộc Tử đến từ sao Hỏa này rồi, muốn hấn bỏ tức một khóa tránh thành trò cười khi đi đại học.

Màn đêm yên ả dần trôi, tờ mờ sáng hôm sau, Thiên Lộc Tử đi ra khỏi phòng sau một đêm đọc sách.

Sau một đêm bù lại, rốt cuộc hấn cũng có cái nhìn sơ lược về thế giới tám trăm năm sau này. Ít nhất hấn sẽ không nhìn ô tô tưởng hộp sắt di động nữa.

Trên sân thượng, Thiên Lộc Tử giang rộng hai cánh tay, cảm nhận sự yên lặng đặc biệt của nắng sớm. Một lát sau, hấn thờ dài bất đắc dĩ: “Linh khí ở thế giới này nồng mạnh đến mức gần như không có, thật không phải dấu hiệu tốt.”

Đúng lúc này, một con bướm bay qua, vì vậy Thiên Lộc Tử cử động, đánh ra một bài Thái Cực, con bướm bị chương ảnh ngăn cản, vậy mà không thể bay ra. Kinh khí khuếch tán theo từng động tác, thần kỳ tạo thành một bức Lưỡng Nghi đồ xung quanh nó.

Thật lâu sau, hoàn thành một bài Thái Cực, Thiên Lộc Tử thu thế, thở nhẹ, tán đi kinh khí, lúc này con bướm xinh mới có thể bay đi.

“Đi ra đi!” Đột nhiên Thiên Lộc Tử khẽ nói.

Kỳ Ngọc Nhân khép nép đi ra từ trong phòng, có chút hốt hoảng nói: “Xin lỗi, không phải tôi muốn nhìn lên đâu, tôi không thấy gì cả, cũng không muốn học trộm...”

Chắc là cô gái nhỏ này đã xem phim quá nhiều, cho rằng thấy Thiên Lộc Tử luyện công sẽ bị giết người diệt khẩu. Quả nhiên phim ảnh hại không ít người, đọc tiểu thuyết vẫn là sướng nhất.

“Đừng sợ, tôi không làm thế đâu. Hơn nữa, thứ tôi đánh là Thái Cực, cũng không ngại người khác nhìn, tôi còn muốn để người khác học lên nữa ấy chứ. Nếu cô nguyện ý học, tôi có thể dạy cho cô.”

Vốn dĩ chuyến xuyên việt lần này của Thiên Lộc Tử là để truyền đạo, cũng bao gồm Thái Cực trong đó, dĩ nhiên sẽ không ngại bị người khác nhìn thấy rồi.

“Thật thế sao? Thật sự tôi có thể học?” Mặt đẹp của Kỳ Ngọc Nhân lộ rõ sự hưng phấn, giống hệt đứa trẻ thấy món đồ chơi thú vị. Nhưng ngay lập tức

nàng ịu xiu nói: “Nhưng tôi rất đần, tôi sợ không học được.”

Kỷ Ngọc Nhân vô tình lộ ra sự hồn nhiên của thiếu nữ làm Thiên Lộc Từ ngỡ ngàng, trong lòng thầm nghĩ: Nữ nhân đúng là thứ đẹp nhất trên đời.

Mất một lúc Thiên Lộc Từ mới hồi phục tinh thần, mỉm cười nói: “Cô nương không ngu ngốc, tuyệt đối không đần, ngược lại cô nương rất thông minh. Tôi dám khẳng định cô nương có thể học được Thái Cực, chỉ là cái thể giới này...”

“Chỉ là cái gì?”

“À, không có gì. Cô nương thấy Thái Cực tôi vừa đánh thế nào?”

Thiên Lộc Từ đánh trống lảng, hần không nói ra nửa câu sau: Linh khí trên thế giới này mỏng manh một cách thảm hại, không thể luyện thành kinh khí, cũng không thể đánh được Thái Cực bí truyền, chỉ có thể cường thân kiện thể thôi.

Kỷ Ngọc Nhân nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó thốt lên: “Nhìn rất đẹp!”

Nghe thấy thế, suýt nữa Thiên Lộc Từ ngã ngồi. Vừa rồi hần đã đánh ra Thái Cực bí truyền, thông qua kinh khí có thể giết người trong nháy mắt, vậy mà Kỷ Ngọc Nhân lại có thể thấy nó đẹp mắt.

Vì thế, Thiên Lộc Từ đã rút ra một kết luận: Vĩnh viễn không thể áp đặt suy nghĩ của mình vào đám con gái được, nguyên nhân là tâm tư của bọn họ không phải thứ mà người bình thường có thể lý giải.

“Cô nương làm theo tôi, đang chân đứng trung bình tấn, hai tay hơi cong, nâng lên phía trước...”

“...”

“Trung bình tấn phải vững, tâm tính phải bình thản.”

“...”

“Xin lỗi, tôi chỉ muốn uốn nắn tư thế của cô nương, không phải cố ý sờ mó lung tung.”

“...”

Trên sân thượng, một nam một nữ đang say sưa tập Thái Cực trong nắng sớm, trên người cả hai đều được nhuộm một tầng đỏ tươi. Nam tràn đầy hào nhiên chính khí, nữ tràn ngập then thùng e lệ.

Thỉnh thoảng có những cánh bướm dập dờ bay qua, ngẫu nhiên cũng có vài tiếng chim lành lót xa xa. Giờ khắc này, không gian này chỉ thuộc về hai người, nếu có ai quay lại cảnh này, chắc chắn sẽ là một tác phẩm kinh điển.

Ăn sáng xong, Kỷ Trường Thiên lái chiếc Santana của hần tới, lần đầu tiên Kỷ Ngọc Nhân rời xa nhà, không tránh khỏi việc bịn rịn chia tay mẹ nàng Lưu Phượng Thúy. Con cái đi xa, chắc chắn mẹ hiền sẽ cầu nhàu đặn dò, chỉ là chẳng mấy ai để ý mà thôi.

Dưới sự phản đối kịch liệt của cả nhà họ Kỷ, Thiên Lộc Từ đành phải cởi đạo bào, mặc một bộ quần jean áo sơ mi. Chiếc nón trắng lưỡi liềm trên đầu cũng bị tháo xuống, mái tóc dài cũng bị Kỷ Ngọc Nhân cắt phéng đi. Lúc này trông hần bớt một phần xưa cũ, nhiều thêm trăm phần tuổi trẻ.

Thiên Lộc Từ đã thử phản đối, nhưng lại bị mẹ con Kỷ Ngọc Nhân lấy lý do “Mặc như thế đi ra đường chỉ có hai kết cục: Hoặc là bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, hoặc sẽ bị nhìn như một con khỉ xông chuồng” để bác bỏ.

Thiên Lộc Từ để hành lý vào cốp sau xe rồi mở cửa, khom người làm ra tư thế mời Kỷ Ngọc Nhân: “Mời tiểu thư lên xe.”

Cả đêm hôm qua học bỏ tức, ngoài việc biết không ít sự tình thông thường, hần còn học xong lễ nghi. Chỉ là động tác của hần trông thế nào cũng giống rô bốt, cực kỳ cứng nhắc.

“Cảm ơn!” Kỷ Ngọc Nhân hé miệng cười duyên, ngồi xuống.

Lúc này, thanh âm của Lưu Phượng Thúy truyền đến từ phía sau: “Thì ra Thiên Lộc đẹp trai như vậy, hận là lão nương sinh sớm 20 năm! Nếu không nhất định tôi sẽ bao cậu làm tiểu bạch kiểm, hàng ngày thè lưỡi liếm bàn chân tôi!”

Thiên Lộc Từ nghe được, toát hết mồ hôi hột, vội vàng ngồi xuống xe, hơn nữa thúc giục Kỷ Trường Thiên lái xe đi. Phụ nữ bây giờ quá điên cuồng rồi, đặc biệt là phụ nữ lớn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Giữa Đường Gặp Chuyện

Một chiếc Santana chạy như bay trên đường hướng tới Dương Thành. Không thể không nói, tuy tuổi Kỷ Trường Thiên có chút lớn nhưng khi lái xe lại không có sự trầm ổn của người lớn tuổi mà thay vào đó là sự liều lĩnh của thanh niên.

Xe chạy với vận tốc siêu thanh, tiếng động cơ gầm rú vang dội, cảnh vật hai bên không ngừng bị ném lại phía sau. Trong xe, Kỷ Ngọc Nhân đã ngủ từ bao giờ, Thiên Lộc Tử không ngần ngại nhìn bộ ngực ngạo nghễ của nàng bằng ánh mắt hèn mọn bỉ ổi.

Xe khê rung động, hai khối thịt mềm trước ngực Kỷ Ngọc Nhân cũng khê nảy lên, tựa hai chú thỏ nghịch ngợm muốn nhảy ra, thoát khỏi y phục.

Kiểu này chắc phải cỡ 36D rồi. Thiên Lộc Tử cảm thấy miệng môi khô khốc, trong lòng thầm nghĩ. Tới qua bỏ tức kiến thức, hẳn đặc biệt nhớ kỹ những điều về ba vòng của con gái.

Đột nhiên ánh mắt Thiên Lộc Tử híp lại. Bởi mặc dù phóng nhanh như thế nhưng vẫn có xe vượt lên từ bên cạnh. Đây là một chiếc BMW 320. Phải biết rằng đây không phải đường cao tốc.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Thiên Lộc Tử thấy rõ phía sau có một chiếc Audi A4 bám sát không rời.

Sau khi BMW 320 vượt qua, nó khê quẹo phải chắn trước mặt Santana rồi chậm rãi giảm tốc độ. Thấy vậy, Kỷ Trường Thiên cau mày, rõ ràng chiếc xe phía trước muốn bức xe hẳn ngừng lại.

“Đậu xanh rau má, tình trùng lên não à, giờ ông chống mắt lên xem chúng mày muốn làm gì đây!” Kỷ Trường Thiên bất ngờ phanh gấp, dừng xe ở ven đường.

Động tĩnh quá lớn, Kỷ Ngọc Nhân choàng tỉnh giấc, dụi dụi mắt nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Sao lại dừng vậy? Tới rồi à?”

Kỷ Trường Thiên không trả lời, giằng dữ mở cửa xe, tiến tới ba mặt một lời với xe phía trước. Thiên Lộc Tử nhẹ nhàng nói: “Có lẽ còn chưa tới, chỉ sợ chúng ta gặp phiền toái, tôi xuống xem một chút, cô ngồi yên trên xe nhé!”

Nói xong Thiên Lộc Tử cũng mở cửa bước xuống xe, vừa vận dụng phải Kỷ Trường Thiên đang bị bức lùi lại.

Có ba người bước xuống xe BMW 320, hai nam một nữ. Một tên trong đó còn vươn tay vào trong áo cô ả xoa nắn, còn một tên thì vuốt ve cây tiểu đao trong tay. Chiếc Audi A4 phía sau cũng ngừng lại, hai người bước xuống, tay tên nào cũng cầm một thanh đao.

Đến lúc này, nếu Kỷ Trường Thiên còn không biết gặp phải phiền toái lớn thì hẳn cũng không còn là hẳn nữa rồi. Ngay lập tức hẳn rút di động ra định gọi cảnh sát.

“Ây da, bỏ điện thoại xuống đi nào, nếu không đừng trách vì sao tôi ra tay tàn nhẫn, ông phải hiểu là trước khi cảnh sát tới, tôi có rất nhiều thời gian, có thể làm rất nhiều chuyện.”

Người mở miệng đúng là gã con trai thô bỉ đang xoa nắn ngực cô ả, vô luận là thanh âm hay tướng mạo, hẳn đều có chút giống Dương ca Phủ Đầu bang.

Kỷ Trường Thiên thoáng do dự, cuối cùng cũng cất di động đi, bởi vì hẳn biết Dương Quý nói đúng. Cảnh sát đáng tin thì heo mẹ cũng biết leo cây. Chức trách của bọn hẳn chỉ là xuất hiện vào lúc cuối, thu dọn chiến trường mà thôi, tốc độ có thể nói còn không thể bằng một con rùa.

“Ngao lăm, ông đúng là người thức thời. Hiện tại không còn chuyện ông nữa, lên xe xem cuộc vui đi. Đừng manh động, ông không có lợi gì đâu.” Dương Quý vừa phun ra một vòng khói vừa nói.

“Các người muốn làm gì? Không được đánh người, muốn tiền thì chúng ta có thể thương lượng.” Kỷ Trường Thiên không vào xe ngay lập tức mà tỉnh táo nói.

Kỷ Trường Thiên cũng là một lão cáo già, ánh mắt nhìn người rất chuẩn, liếc mắt có thể nhận ra Dương Quý và ba gã cầm đao kia không phải lưu manh đơn thuần.

Dương Quý hoàn toàn không để ý tới lời nói của Kỷ Trường Thiên, đi qua kéo cửa xe Santana, chân nhấc lên như muốn đạp Kỷ Trường Thiên vào trong xe. Chân hẳn nhấc lên rồi, nhưng lại không thể đạp trúng Kỷ Trường Thiên.

Thiên Lộc Tử xuất thủ, tại thời khắc mấu chốt, hẳn tóm gọn cổ chân Dương Quý. Sau khi đẩy chân hẳn sang một bên, tay hẳn vung về phía trước làm cả người Dương Quý mất đà, lui về sau vài bước.

Ba thằng đàn em nhìn Dương Quý kinh ngạc, nhao nhao cầm chặt đao xông lên nhưng lại bị hẳn ngăn lại.

“Tiểu đạo trưởng, người thay một bộ quần áo, cắt tóc, làm tôi thiếu chút không nhận ra. Cả đời tôi tin đạo, hôm nay gặp được tiểu đạo trưởng coi như là duyên phận, chúng ta tìm một chỗ tâm sự nhé!”

Dương Quý nói chuyện rất khách khí, người không biết còn tưởng hẳn và Thiên Lộc Tử có quen biết nữa.

Nghe thấy Dương Quý nói thế, ánh mắt Thiên Lộc Từ híp lại, trầm nghĩ: Ta đã thay đạo bào, sao tên Dương Quý này lại biết ta là đạo sĩ? Ta nhớ chưa từng gặp người này mà.

Suy nghĩ thế nhưng Thiên Lộc Từ vẫn bình tĩnh nói: “Cần gì nói luôn ở đây đi.”

Dương Quý vút điều thuốc, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn nhưng rất nhanh được giấu kín.

Hắn cười ha ha nói: “Nếu tiểu đạo trưởng đã thoải mái như vậy, ta cũng không màu mè. Nói thẳng nhé, đem thuốc bột cùng phương thuốc trên người cậu giao ra, nếu không anh em bọn ta phải ra tay với tiểu đạo trưởng rồi.”

Theo lời nói của Dương Quý, ba tên tiểu lâu la vút vút thanh đao trong tay, sắc mặt âm tàn tiến lên.

Trong giây lát, mọi chuyện hoàn toàn sáng tỏ, Thiên Lộc Từ mỉm cười nói: “Thuốc bột? Phương thuốc? Mày có bị down không, cần thuốc bột với phương thuốc thì tới tiệm thuốc mà hỏi, không thì tới bệnh viện cũng được. Tìm tao làm gì!”

Từ down này là Thiên Lộc Từ mới học được trong sách, hắn vốn là người linh hoạt. Từ này mới học được nhưng hắn dùng lần đầu đã chuẩn xác đến như vậy.

Dương Quý không thể nhẫn nại nữa rồi. Hắn vốn dĩ cẩn thận, khi đạp Kỳ Trường Thiên vào xe, hắn đã thấy Kỳ Ngọc Nhân dùng di động báo cảnh sát rồi.

Mặc dù hiệu suất cảnh sát không tốt lắm nhưng chắc chắn sẽ đến. Vì vậy Dương Quý ra hiệu cho mấy tên đàn em, hiển nhiên là hắn muốn mạnh mẽ đưa Thiên Lộc Từ tới nơi bí mật.

Mạnh mẽ đưa đến nơi bí mật? Dương Quý muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn và ba tiểu đệ muốn luân phiên cường bạo cúc hoa của Thiên Lộc Từ?

Huynh đệ nghĩ nhiều quá, Dương Quý chỉ muốn đưa đến nơi bí mật, dùng cực hình ép hỏi chuyện thuốc bột và phương thuốc mà thôi.

Nhìn ba thanh đao đâm tới, Thiên Lộc Từ vẫn mỉm cười, cười như ngây ngốc. Đột nhiên hắn động, hai tay vươn về phía trước, kẹp lấy cổ tay ba tên côn đồ vào nhau. Kinh khí xuất ra, âm thanh xương gãy vang lên thanh thúy.

AAA! Ba tên côn đồ chẳng qua là thanh niên mới vào đời, nào đã từng chịu qua cái đau nhức toàn thân bao giờ, lúc này nhao nhao kêu gào, ngã xuống đất lăn lộn.

Sắc mặt Dương Quý tái mét, hắn cũng sáng suốt nhìn ra Thiên Lộc Từ là người luyện võ. Hôm nay ba tiểu đệ bị đánh tàn phế, hắn nào còn tâm tư “tâm sự” cùng Thiên Lộc Từ, quay người chạy một mạch về phía chiếc BMW 320.

Cô ả kia trông thấy cũng hết hồn hết vía, uốn éo mông chui thẳng vào trong xe BMW.

Không gây chuyện không có nghĩa sợ phiền phức, nếu người khác đã tìm tới cửa, như vậy mình không thể nương tay. Vì vậy Thiên Lộc Từ động, chân phát lực đạp xuống đất, cả người mượn lực phóng tới, đuổi theo.

Khi Dương Quý mở cửa xe, sắp chui vào, Thiên Lộc Từ chạy tới, một tay vươn ra, đánh ngã hắn xuống đất. Chân giẫm mạnh xuống dưới, tiếng gãy xương thanh thúy lại vang lên, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

Bên trong xe BMW, cô ả ngồi bên cạnh ghế tài xế đã bị dọa cho sợ hãi, tuy đã phủ một lớp phấn dày nhưng vẫn không đủ che đi vẻ sợ hãi, nước mắt tuôn là chả trên khuôn mặt đầy phấn son, trông chẳng khác gì nữ quỷ.

“Anh muốn làm gì? Đừng giết tôi, đừng đánh tôi, tôi đưa tiền cho anh. Tôi, tôi, tôi...”

Cô ả này không nói tiếp, bởi ả đang dùng hành động nói chuyện. ả đã kéo cái áo T-shirt cổ trễ xuống, hai khối thịt mỡ lập tức nhảy ra ngoài. Trông cũng lớn đấy, nhưng chẳng hề có lực đàn hồi, rù xuống nghiêm trọng, xí muội cũng đen đến mức không thể đen hơn.

Thiên Lộc Từ tròn tròn mắt, hắn thật không ngờ ả ta lại câu dẫn mình. Ngay lập tức hắn lộ vẻ chán ghét, đến nhìn cũng chẳng muốn, hắn quay người đi về chiếc Santana.

Do ảnh hưởng của tư tưởng truyền thống, trong lòng Thiên Lộc Từ cực kỳ chán ghét những nữ nhân phóng đảng. Tuy hắn có chút háo sắc, thế nhưng hắn cũng không hề cảm thấy hứng thú với đám kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng.

Lên xe, Thiên Lộc từ vừa kịp thấy ánh mắt Kỳ Ngọc Nhân nhìn mình say đắm, mặt hắn liền đỏ lên, gãi gãi đầu nói: “Ngọc Nhân, cô đừng nhìn tôi chăm chăm như thế... tôi xấu hổ đấy.”

Cũng là Kỳ Ngọc Nhân yêu cầu gọi tên, Thiên Lộc Từ vốn truy cầu những điều thuận theo tự nhiên nên cũng hoàn toàn tiếp nhận.

Hơn nữa hắn cũng tuyệt đối không kháng cự thân cận cùng Kỳ Ngọc Nhân, bởi nàng vẫn là xử nữ. Điều này Thiên Lộc Từ liếc mắt cũng có thể nhận ra. Đương nhiên kỹ năng này cũng là do sư phụ Trương Tam Phong vô lương của hắn truyền thụ.

Trên ghế lái, Kỳ Trường Thiên chỉ muốn đạp cái tên Thiên Lộc Từ không biết xấu hổ này xuống xe. Mẹ kiếp, hắn thấy người già nai rồi nhưng chưa từng

thấy qua ai quá đáng như thế.

Thấy mình già nài hơi thái quá, Thiên Lộc Từ cười cười nói: “Lão cày ruộng, lái xe đi!”

Kỷ Trường Thiên ức muốn ói máu, lúc đó chỉ là hấn tức giận nói một câu “ta đang cày ruộng đấy” mà thôi, kết quả bị Thiên Lộc Từ lái nhái.

Nhiều lần hấn cũng kháng nghị, yêu cầu Thiên Lộc Từ không gọi thế, nhưng quay đi quay lại, tên này lại một câu cày ruộng, hai câu cày ruộng. Cuối cùng Kỷ Trường Thiên cũng đành chấp nhận, dù sao hấn cũng vốn là cày ruộng.

“Lái đi đâu? Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cái tên khờ xướng nhà ngòi còn muốn chuồn đi?” Kỷ Trường Thiên liếc mắt đã nhận ra ý đồ của Thiên Lộc Từ.

“Không thể lái xe, vừa rồi ta đã báo cảnh sát. Chuyện lớn như vậy, nhất định phải ghi khẩu cung. Nếu chúng ta cứ đi như vậy. ai ghi khẩu cung đây?” Kỷ Ngọc Nhân cau có nói.

Không hổ hải tử từ nông thôn lớn lên, quá thuần khiết, đúng là lương dân, chỉ nghĩ cho cảnh sát thúc thúc thôi.

Vốn Thiên Lộc Từ muốn tránh phiền toái, nhưng cha con Kỷ gia đều không đồng ý, hấn đành buông tha. Kỳ thật hấn không làm thế cũng không được, không kể hấn còn muốn tới đại học Dương Thành.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hắc Bạch Song Sát

Tính đến thời điểm này, Kỷ Ngọc Nhân báo cảnh sát đã được nửa tiếng, chiếc Santana vẫn còn dừng bên đường. Dương Quý cùng ba tên đàn em đã bị trói ném ở một bên, còn à kỷ nữ kia thì vẫn đang co đầu rút cổ trong chiếc BMW 320.

Bên trong xe Santana, Kỷ Trường Thiên thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, Kỷ Ngọc Nhân thì đang nhắn tin, chẳng biết đang nhắn tin với ai mà nàng lúc thì hét lên, lúc thì cười ra tiếng.

Thiên Lộc Từ thì nghiêm trang ngồi ở một bên, thoạt nhìn cứ tưởng hấn nghiêm trang nhưng để ý kỹ một chút sẽ thấy ánh mắt của hấn thỉnh thoảng lại liếc qua bộ ngực của Kỷ Ngọc Nhân.

Hôm nay Kỷ Ngọc Nhân mặc áo liền váy, váy ngắn đến đầu gối, lộ ra hai bắp chân tròn bóng. Mà váy liền áo có một đặc điểm đặc biệt đó là ôm hết đường cong cơ thể của người phụ nữ, mặc vào trên người của Kỷ Ngọc Nhân thật sự là tuyệt phối. Tuy rằng nàng sinh ra ở nông thôn, không thích trang điểm, nhưng nhan sắc của Kỷ Ngọc Nhân có thể làm trầm mê bất kỳ nam nhân nào.

Đối với những phụ nữ mà mỗi lần trang điểm phải dùng hết nửa cân phấn lót, sau khi tẩy trang rồi so với quỹ không có gì khác biệt thì Kỷ Ngọc Nhân so với các nàng đúng là một trời một vực.

“Cảnh sát mà đáng tin thì heo nái cũng biết leo cây, những lời này thật không sai. Báo án đã lâu như vậy mà bọn họ vẫn còn chưa tới, trông cậy vào bọn họ tới cứu mạng thì chẳng khác nào trò đùa..” Kỷ Trường Thiên đã hết kiên nhẫn, trong lòng bất mãn, ngoài miệng la hét.

Kỷ Ngọc Nhân cũng không còn nhắn tin, đem điện thoại đi động cật đi rồi nói: “Cha, cha không hiểu rồi. Đây là xu thế phát triển của thời đại, nếu như cảnh sát nhanh chóng đến đây, chứng tỏ bọn họ không theo kịp thời đại, không theo kịp trào lưu, nếu bị đồn ra ngoài sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Cha uống ngụm nước hạ hỏa đi.”

Nàng nói vậy là có ý gì, có cái kiểu suy luận như vậy sao?

Kỷ Trường Thiên nhận chai nước của Kỷ Ngọc Nhân, uống một ngụm rồi nói với Thiên Lộc Từ: “Trào lưu cái cục shit. Nói đi thì phải nói lại, mấy tên khốn kiếp kia tại sao lại tìm cậu? Nghe bọn hấn nói thuốc bột, phương thuốc là cái gì?”

Đột nhiên Kỷ Trường Thiên phát hiện ra, Thiên Lộc Từ là người rất biết gây chuyện, hấn có mặt nơi nào thì nơi nó có phiền toái.

Vì vậy hấn hồ nghi, để Thiên Lộc Từ chiếu cố Kỷ Ngọc Nhân có phải là quyết định chính xác hay không. Có chiếu cố tốt Kỷ Ngọc Nhân hay không không quan trọng, không chừng hấn lại gây họa thì bỏ mịa a.

“Là tên bác sĩ Long Hoài Viễn.” Thiên Lộc Từ nói chắc như đinh đóng cột.

Từ lúc đến thế giới này, Thiên Lộc Từ chỉ dùng Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan để cứu Lưu Phương Thúy, người biết cũng không nhiều. Hơn nữa Long Hoài Viễn đã từng hỏi đến phương thuốc, đem hai sự kiện xâu chuỗi lại, đáp án dĩ nhiên vô cùng rõ ràng.

“Ý của cậu là mấy tên khôn kiếp kia là do Long Hoài Viễn phái đến?” Kỳ Trường Thiên là ai, là một người làm mưa làm gió tại thôn Ninh Trúc, chỉ cần suy nghĩ một chút liền hiểu ra vấn đề.

“Đúng! Ngoại trừ hắn ra không còn ai khác, biết rõ ta có đan dược không có mấy người, hắn là một trong số đó, hơn nữa hắn đã từng hỏi qua phương thuốc.” Thiên Lộc Tử gật đầu nói.

Kỳ Trường Thiên tuy rằng không phải là người trong giới y học, nhưng hắn cũng biết một loại thuốc quý cùng phương thuốc đó có giá trị như thế nào. Hắn cũng biết có một số bác sĩ mặt người dạ thú, vì lợi ích của bản thân nên cho người ra tay với Thiên Lộc Tử cũng là rất bình thường.

Kỳ Trường Thiên trầm mặc, khuê nữ của hắn Kỳ Ngọc Nhân cũng đã trầm mặc, hai tay nàng nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi, chắc trong lòng đang nghĩ Long Hoài Viễn vô sỉ, vương bát đần, mặt người dạ thú.

Bí bo... Tiếng còi xe cảnh sát chợt vang lên, mấy chú cảnh sát rút cuộc cũng đến rồi. Cha con họ Kỳ cùng Thiên Lộc Tử đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng xuống xe.

Mịa, các người không thể nhanh hơn được sao? Tám trăm năm sau, tốc độ chậm nhất không phải là rùa đen, cũng không phải ốc sên mà thuộc về mấy chú cảnh sát a.

Người cổ đại Thiên Lộc Tử đánh giá mấy chú cảnh sát của thế giới hiện đại, đồng thời hắn cũng rất khó chịu với tiếng còi xe cảnh sát. Phô trương như vậy, kẻ bắt cóc nghe thấy đã sớm chạy mất, có ai ngu đến nỗi ở lại chờ mấy người chậm chạp đến bắt?

Kỳ thật Thiên Lộc Tử làm sao biết được, cái còi xe cảnh sát kia là dùng để cáo tri với bọn tội phạm là: Cảnh sát sắp tới, các người chạy đi! Tội phạm chạy rồi, mấy chú cảnh sát cũng không cần ra tay, cái bọn hắn cần là thu dọn tàn cuộc, kiếm com mới là vương đạo.

Xe cảnh sát vừa tới, bên trong bước xuống hai người bụng phệ, bụng to như bà bầu sắp đẻ. Hai người một mặt đen, một mặt trắng, chính là có chút danh tiếng tại cục cảnh sát Dương Thành: Hắc Bạch Song Sát. Đương nhiên đó là tiếng xấu, vì ai cũng biết hai người này tay chân không mấy sạch sẽ.

Kỳ Ngọc Nhân nhìn thấy chỉ có hai cảnh sát liền nhủ mày. Lúc nàng báo án đã nói rất rõ ràng, hiện trường có năm tên bắt cóc phi thường hung ác, kết quả là chỉ có hai cảnh sát được phái tới, mà lại là hai cảnh sát bụng phệ đến nỗi ngay cả di chuyển cũng vô cùng khó khăn!

Hai người đầu năm người, nếu không có gì ngoài ý muốn, nhất định là đánh không lại, dù có dùng bình xịt cũng không lại. Sự thật có sức thuyết phục hơn lời nói, chức trách của cảnh sát quả nhiên chỉ là thu thập tàn cuộc mà thôi.

“Ai báo án?” Hắc Sát đi tới hỏi, với một thân thể khổng lồ như thế hắn vẫn có thể đứng lên được, thật khiến người ta khâm phục.

“Là tôi!” Kỳ Ngọc Nhân tiến lên một bước trả lời, thần sắc không được tự nhiên, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng đối mặt cảnh sát nên trong lòng có chút hoảng sợ.

Hắc Bạch Song Sát quay đầu lại nhìn, thấy được dung mạo của Kỳ Ngọc Nhân, hai người trước tiên chấn chỉnh cảnh phục. Quả nhiên là cảm thú, vô cùng chú trọng bề ngoài. Mắt lươn ti hí lộ ra dục vọng trần trụi, chắc là trong lòng bọn họ đã bắt đầu YY à nha!

“Tội phạm ở đâu?”

“Chỗ đó, đã bị trói lại rồi!”

Thiên Lộc Tử xen vào, thân thể khề chẵn trước người của Kỳ Ngọc Nhân, ngăn cản ánh mắt bi ối của Hắc Bạch Song Sát. Đương nhiên là hắn cố ý làm vậy, hắn rất không thoải mái đối với hai con heo mập trước mặt.

Ánh mắt hoàn toàn bị ngăn trở, không cách nào nhìn thấy mỹ nhân, Hắc Bạch Song Sát sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói: “Tôi không hỏi cậu, cậu chen miệng vào làm gì?”

Ngoại trừ chuyện đang làm tình bị người quấy rầy, dễ dàng khiến người khác oán hận nhất chính là lúc đang ngắm người đẹp lại bị che hết tầm mắt. Vì vậy, không có bất kỳ thương lượng, Thiên Lộc Tử liền đứng đối tượng để Hắc Bạch Song Sát trút giận.

“Tôi nghĩ các là người đang hỏi tôi, tôi thật sự quá thất lễ rồi.” Thiên Lộc Tử cười nói, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, không hề có ý định rời đi.

“Hừ!” Hắc Bạch Song Sát tức giận hừ một tiếng, hung hăng nhìn chằm chằm vào Thiên Lộc Tử, mang bọn người Dương Quý ném lên xe cảnh sát, sau đó đi đến chiếc BMW 320, sau khi nhìn thấy á kỹ nữ trong xe, mắt bọn hắn sáng rực như đèn cao áp.

Thiên Lộc Tử neho mắt nhìn lại, mơ hồ thấy Hắc Bạch Song Sát cùng á kỹ nữ kia nói chuyện gì đó, sau đó hai tay liền bóp bóp bộ ngực nhào nhọt của ả.

Một lát sau, Hắc Sát mặt mày xám xịt trở về, trong miệng còn lẩm bầm bầm, còn Bạch Sát thì trực tiếp lái chiếc BMW hướng về cục cảnh sát Dương Thành.

Trong lúc mơ hồ, Thiên Lộc Tử tựa hồ còn thấy trong xe BMW, á kỹ nữ kia đang ghé đầu vào dưới háng của Bạch Sát, ra sức phun ra nuốt vào. Chiếc BMW đang chạy theo kiểu lạng qua lạng lại, đại khái là người lái xe kia rất đang hưng phấn.

“Nhìn cái gì đó, đều CMN lên xe, chạy theo chiếc BMW về cục cảnh sát lấy lấy khẩu cung.” Hắc Sát nghiêm nghị hết lớn, tâm tình của hắn tựa hồ không được tốt.

Hắn và Bạch Sát bắt gặp kỹ nữ kia cùng lúc, vậy mà Bạch Sát được kỹ nữ kia dùng miệng phục vụ, còn hắn phải chịu đựng hạ thể căng cứng, một mình lái xe cảnh sát. Gặp chuyện như vậy, tin tưởng vô luận là ai, tâm tình cũng không dễ chịu.

Thiên Lộc Từ hí hóp mắt, hai tay nắm lại giống như muốn đánh người nhưng lại bị cha con họ Kỳ đẩy lên xe.

Lấy tính tình ‘hiểm có’ của Thiên Lộc Từ, đánh lên cảnh sát tuyệt không kỳ quái. Biết rõ điểm này, cha con họ Kỳ há có thể để chuyện như vậy phát sinh, đánh lên cảnh sát là tội không nhẹ.

“Chờ một chút!” Sau khi đẩy Thiên Lộc Từ lên xe, cha con họ Kỳ đang định lên xe thì chợt nghe thanh âm của Hắc Sát từ phía sau truyền đến.

“Còn có chuyện gì sao?” Kỳ Trường Thiên cũng hết nhịn được rồi, giọng nói tràn đầy bất thiện. Hắn không muốn gây chuyện, nhưng hắn cũng không sợ, một tên cảnh sát nho nhỏ hắn còn không để trong mắt.

“Vị tiểu thư này chắc hẳn bị hù dọa, để nàng ngồi xe cảnh sát a, xe cảnh sát có thể ổn định tinh thần.” Hắc Sát chỉ vào Kỳ Ngọc Nhân, mặt đầy ‘chính khí’ mà nói.

Xe cảnh sát có thể ổn định tinh thần? Xe cảnh sát có chức năng này từ khi nào vậy?

Ý đồ của Hắc Sát có thể nói là: Lòng dạ của Tư Mã Chiêu, người người đều biết. Đơn giản là muốn Kỳ Ngọc Nhân dùng miệng thổi kèn cho hắn, giống như á kỹ kia đã phục vụ Bạch Sát.

Thấy Hắc Sát vô si như vậy, Thiên Lộc Từ vô cùng tức giận, muốn từ trong xe lao ra đem hắn phét đi. Muốn đánh chú ý vào Kỳ mỹ nhân sao, xem lại mình đi con heo mập, người may mắn được Kỳ mỹ nhân thổi kèn chỉ có thể là ta, Thiên Lộc Từ này thôi.

Thiên Lộc Từ mới lao ra được nửa người liền nghe Kỳ Ngọc Nhân nói: “Cảm ơn đồng chí cảnh sát đã quan tâm, tôi cũng không có bị hù dọa, vậy nên không cần ngồi xe cảnh sát a.” Nói xong nàng hướng ghế sau của chiếc Santana ngồi xuống, ngực nàng tuy lớn nhưng nàng có đầu óc, như thế nào lại không biết ý đồ của Hắc Sát cơ chứ.

Ồ? Cảm giác không bình thường, vừa nóng lại vừa có một vật cứng ngắc đâm vào mông, đây không phải là ghế xe. Kỳ Ngọc Nhân cả kinh, theo bản năng nhìn xuống thì phát hiện, nàng đang ngồi căn bản không phải ghế xe mà là đang ngồi trên đùi của Thiên Lộc Từ.

Thấy Kỳ Ngọc Nhân cự tuyệt, Hắc Sát mặt âm tàn bước lên xe cảnh sát, trong lòng chắc đang nguyên rủa. Kỳ Trường Thiên cũng khởi động chiếc Santana, động cơ gầm rú vọt về phía trước.

Từ lúc xe chạy, Kỳ Ngọc Nhân đã rời khỏi cái đùi êm ái của Thiên Lộc Từ, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Lúc này, ánh mắt của nàng rất mê ly, mặt đỏ tới mang tai, trái tim đang loạn nhịp. Tuy đang cầm điện thoại chơi trò chơi nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy ánh mắt của nàng không hề tập trung, căn bản cũng không có nhìn màn hình của điện thoại.

Vừa rồi, tuy rằng chỉ tiếp xúc trong vài giây ngắn ngủi, bộ phận nhạy cảm của Kỳ Ngọc Nhân bị cây gậy của Thiên Lộc Từ chọc vào, lúc xe khởi động còn cọ qua cọ lại vài cái, làm cho toàn thân của nàng xuất hiện một loại cảm giác khác lạ.

Trong phòng nghỉ trưa của cục cảnh sát Dương Thành đang diễn ra màn kịch chiến hai nam một nữ. Diễn viên không đâu xa lạ, chính là Hắc Bạch Song Sát cùng với á kỹ nữ kia. Âm thanh rên rỉ không ngớt, nhưng chỉ vừa lên xuống vài cái, không đầy ba phút, Hắc Bạch Song Sát đã nộp vũ khí đầu hàng, nằm bất động như hai con chó chết.

Trên mặt của á kỹ nữ thoáng hiện ra vẻ chán ghét, á nắm lấy tay của Hắc Bạch Song Sát đang vờ vờ xỉ mũi của mình với khuôn mặt nịnh nọt.

Rõ ràng trong lòng chán ghét nhưng phải cố nịnh nọt, nhất định là có âm mưu, hơn nữa là âm mưu vô cùng lớn. . .

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Độc Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà

Trong phòng nghỉ trưa của cục cảnh sát Dương Thành, kỹ nữ Diễm Thúy Loan vừa dùng hai tay vuốt ve hai thằng nhỏ của Hắc Bạch Song Sát vừa nói: “Hai vị đại ca thoải mái không?”

Hắc Bạch Song Sát không có trả lời, cả hai chỉ gật gật đầu. Nhân phẩm của bọn hán tuy rằng không được tốt lắm, nhưng lại rất biết hưởng thụ, biết rõ trong lúc đang hưởng thụ khoái hoạt không nên nói chuyện!

Ồ...Ồ...Ồ, Diễm Thúy Loan đột nhiên rống lên như quạ, vẻ mặt nịnh nọt đã biến mất, thay vào đó là một bộ mặt đầy ủy khuất. Ai đó đã từng nói, khuôn mặt phụ nữ thay đổi so với khí hậu tháng sáu còn thất thường hơn, xem ra không sai chút nào.

Nước mắt của nữ nhân là vũ khí tốt nhất, đối với nam nhân lại càng trí mạng. Đặc biệt là sau khi ân ái, nam nhân đối với nữ nhân có chút gì đó luyến tiếc, nên càng dễ dàng trở thành tù binh của nước mắt phụ nữ.

Diễm Thúy Loan là loại kỹ nữ lâu năm, đối với tâm tư của nam nhân cô ả có quá nhiều kinh nghiệm.

Hắc Bạch Song Sát nghe thấy thanh âm nức nở nghẹn ngào của cô ả thì đồng thời ngồi xuống, hai người hai bên, không ngừng nắn bóp bộ ngực chảy xệ của Diễm Thúy Loan và nói: “Người đẹp bé nhỏ, đang vui sao lại khóc vậy cung?”

“Em cảm thấy rất ủy khuất...” Diễm Thúy Loan muốn nói lại thôi, câu dẫn lòng hiếu kỳ của Hắc Bạch Song Sát, từng bước từng bước đưa bọn hán vào tròng.

Quả nhiên Hắc Bạch Song Sát liền hỏi: “Tại sao lại ủy khuất? Chẳng lẽ bọn ta làm cho cung ủy khuất sao?”

“Dĩ nhiên không phải, em cảm thấy ủy khuất cho bốn người bằng hữu, bọn họ không có làm gì, vậy mà bị đưa tới cục cảnh sát như tội phạm”

“Há? Tại sao cung lại nói như vậy? Bọn hán chặn đường gây chuyện, còn hiềm nghi bọn hán tụ tập đánh người, bị mang về cục cảnh sát thì có cái gì không đúng?”

“Vu oan! Đây là vu oan!” Diễm Thúy Loan đột nhiên vô cùng kích động thét lên, bắt đầu đảo lộn phải trái: “Ba tên khốn kiếp kia đúng là ác nhân, vừa đánh trống vừa la làng, rõ ràng là bọn hán ra tay đánh người trước, vậy mà lật lọng vu oan em cùng với bằng hữu gây chuyện đánh người. Tên tiểu hồn đàn kia đúng người luyện võ, ý vào mình có một thân công phu, liền đem mấy bằng hữu của em đánh cho tàn phế, còn uy hiếp bắt em thổi kèn cho hán...”

Cái gọi là nói xạo không chớp mắt thì lúc này Diễm Thúy Loan đã làm được vô cùng tốt. Đương nhiên cái này cũng là một môn học, có thể làm được đến mức làm cho người ta biết cô ả là một chuyên gia chém gió nhưng vẫn tin tưởng cô ả.

Hắc Bạch Song Sát tiếng thối vang xa, nhưng vẫn có thể bình an trụ lại cục cảnh sát, điều này cho thấy trí tuệ của bọn hán cũng không hề thấp, bọn hán biết rõ là Diễm Thúy Loan đang trả đũa.

Nhưng bọn hán đã sớm cầm hận Thiên Lộc Tử rồi, Diễm Thúy Loan lúc này chơi chiêu cần ngược là vô cùng hợp khẩu vị của bọn hán. Bọn hán vẫn đang lo không có cơ để đối phó Thiên Lộc Tử, mà Diễm Thúy Loan trả đũa đúng là cơ hội tốt.

“Chuyện này cục cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng, nếu như chân tướng sự việc đúng như lời cung nói, nhất định sẽ cho cung cùng bằng hữu một cái công đạo, ai lừa gạt cảnh sát sẽ bị trừng phạt.” Bạch Sát mặt đầy sát ý, âm trầm nói ra.

Diễm Thúy Loan nghe vậy lập tức cười như cha chết, hai tay vuốt ve thằng nhỏ càng nhanh, nàng đã đạt được mục đích.

Hắc Bạch Song Sát đã rời khỏi phòng nghỉ trưa, khuôn mặt trét phấn dày cả một tác của Diễm Thúy Loan liền trở nên dữ tợn, mang theo thanh âm tàn nhẫn, ả tự nói một mình: “Lão nương ta câu dẫn nam nhân vô số, chưa bao giờ thất bại, không nghĩ tới hôm nay lại thất thủ, hơn nữa là bại trên tay một thằng ranh con niêng còn hơi sữa. Mỗi lần mình khoe ngực ra, những xú nam nhân háo sắc kia có ai là không muốn sờ kia chứ. Tiểu tử nguoi thì ngược lại, không sờ cũng không sao, đầu cần phải tỏ vẻ chán ghét như thế! Không thể tha thứ! Tuyệt đối không bỏ qua cho hán! Nguoi đã không biết tốt xấu, tý đây liền mượn tay cảnh sát hủy nguoi a! Ha ha ha ha...”

Thanh thanh xà nhi khẩu, hoàng phong vĩ thượng châm (rắn độc ở miệng, ong độc ở cây kim) . Tuy nhiên cả hai đều không đọc bằng lòng dạ đàn bà. Nhiều khi chỉ là một chuyện nhỏ lại hận nguoi cả đời, thậm chí muốn giết nguoi. Nữ nhân trả thù thường rất điên cuồng, các nàng không cần đích thân động thủ nhưng có thể hủy diệt cả một quốc gia.

Thà đắc tội tiểu nhân, không nên đắc tội nữ nhân. Đồng chí Thiên Lộc Tử tựa hồ còn chưa hiểu được đạo lý này.

Cục cảnh sát, trong phòng thẩm vấn, hai cha con Kỷ Ngọc Nhân đã ghi xong khẩu cung. Hắc Bạch Song Sát đang ăn cần hỏi thăm Thiên Lộc Tử.

“Tên gì?” Bạch Sát cầm bút làm bộ đang ghi chép, cũng không ngừng ngẩng đầu lên hỏi.

“Trương Thiên Lộc!” Thiên Lộc Tử tựa lưng vào ghế, hán thích loại ghế mềm này, so với ghế gỗ thoải mái hơn nhiều.

“Chứng minh thư.” Trong mắt Hắc Sát hiện lên sự tàn nhẫn.

Thiên Lộc Tử nghe vậy liền lấy chứng minh thư ra để lên bàn. May mắn cho hán, trước lên đường, Kỷ Trường Thiên không chỉ lo cho hán vào đại học mà còn giúp hán làm một cái chứng minh thư.

Bạch Sát nhìn lướt qua chứng minh thư, đột nhiên lạnh lùng hỏi: “Bốn người kia là do cậu đánh?”

Thiên Lộc Từ thần sắc không đổi trả lời: “Chính xác!”

“Cậu là người luyện võ đúng không, nếu không một người sao đấu lại bốn người.”

“Đúng vậy, tôi có học qua một ít quyền cước.”

“Rất nhiều người cậy mình có chút võ công liền tâm cao khí ngạo, thấy ai không vừa mắt liền ra tay dạy dỗ.”

“...”

“Tuổi còn nhỏ, thân lại mang tuyệt kỹ, cậu nhất định cũng tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì a.”

“...”

Hắc Bạch Song Sát căn bản cũng không giống như là đang ghi khẩu cung, ngược lại giống như là đang gài bẫy.

Kỷ Trường Thiên neho mắt lại, từ lúc hắn thấy Diễm Thúy Loan dùng miệng thổi kèn cho Bạch Sát là hắn biết chắc chắn sự việc không dễ dàng qua đi, vì vậy hắn lấy điện thoại di động ra, gửi một cái tin nhắn.

“Vừa rồi, chúng ta đã tìm được nhân chứng. Theo như bọn hắn nói, cậu đột nhiên ra tay đánh bốn người kia đến thân tàn ma dại.” Hắc Sát lạnh lùng nói.

Còn có người chính mắt trông thấy? Thiên Lộc Từ cười, cười đến ngồng cuồng, nhân chứng chắc chắn là cô ả kỹ nữ lăng lơ kia rồi.

Giờ phút này hắn rốt cuộc hiểu rõ, thế giới hiện tại hắc ám hơn thế giới tám trăm năm trước không biết bao nhiêu lần, tám trăm năm trước muốn gán tội một người cần phải tốn một phen công phu, hiện tại thì không cần đến tội danh, trực tiếp đường đường chính chính vu oan là xong.

“Thanh minh một chút, đúng là tôi đánh bọn hắn tàn phế nhưng không phải tôi ra tay trước. Chính bọn hắn cầm dao đâm tôi nên tôi mới ra tay, có thể xem như phòng vệ chính đáng.” Thiên Lộc Từ phân bua.

“Có chứng cứ không?”

“...”

“Phía trên dao găm chắc chắn có vân tay.” Kỷ Ngọc Nhân đột nhiên lên tiếng.

“À, đúng vậy!” Hắc Sát gật gù đầu, tiếp tục thăm vấn Thiên Lộc Từ: “Bất quá tại hiện trường chỉ có ba cái dao găm, nói cách khác, có một người không hề cầm dao đấy. Theo những gì cậu vừa nói, bởi vì bốn người kia cầm dao đâm cậu nên cậu mới phòng vệ. Hiển nhiên những lời cậu vừa khai không hợp lý, đây là cố tình khai gian. Cậu ra tay với Dương Quý, người không hề cầm dao, cho nên cậu bị khép vào tội xâm hại sự an toàn của người khác.”

Không thể không nói, Hắc Bạch Song Sát tận dụng khá tốt một chút sơ hở trong lời khai của Thiên Lộc Từ, có thể đồ lên đầu Thiên Lộc Từ hai chậu shit, quả thật rất có năng khiếu vu oan, chắc là trước đây đã làm không ít chuyện tương tự.

Hiện tại Thiên Lộc Từ rốt cuộc cũng biết tại sao lại có thiên cổ đệ nhất oan Đẩu Nga xuất hiện, đơn giản là từ cổ chí kim đều có quá nhiều người lòng dạ tiểu nhân giống như Hắc Bạch Song Sát.

Đối mặt Hắc Bạch Song Sát đang tận lực bức bách, cứ cho là Thiên Lộc Từ trầm tĩnh như trước, nhưng trong đầu hắn đã xuất hiện ý định muốn giết người.

Đạo pháp tự nhiên, tùy tâm sở dục, vì vậy hắn đột nhiên xuất thủ, đơn giản đem kính khí đánh vào đầu của Hắc Bạch Song Sát, đem hai người đánh ngã trên mặt đất.

Quá bất ngờ, cha con họ Kỷ cũng không phản ứng kịp, Hắc Bạch Song Sát cũng không kịp phản ứng, nói đúng hơn bọn hắn đã hôn mê CMN rồi. Tất cả mọi người đều không dám nghĩ tới, thanh niên cứng Thiên Lộc Từ ngay tại cục cảnh sát cũng dám đánh lên cảnh sát.

Trong khi mọi người nhìn chăm chú, Thiên Lộc Từ một cước đá bay cái bàn, lên đến bên cạnh Hắc Bạch Song Sát, chân không ngừng lên xuống thăm hỏi thân thể của hai con heo mập.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp cục cảnh sát, tại cục cảnh sát, nghiêm hình bức cung diễn ra như cơm bữa, cho nên không có ai cảm thấy kinh ngạc.

Tra tấn, ép cung để tìm “sự thật” thật sự quá bình thường, tuy rằng không phải ngày nào cũng có, nhưng tuần một hai lần thì bọn hắn thấy hoài a.

Nếu như bọn hắn biết được, trong phòng thẩm vấn lúc này bị đánh không phải là nghi phạm mà là Hắc Bạch Song Sát, không biết cảm tưởng bọn hắn sẽ như thế nào.

Quyền cước mang theo kinh khí rất nặng, một quyền hoặc một cước đều có thể làm gãy xương. Thiên Lộc Từ sau khi thượng cẳng chân, hạ cẳng tay

chán chê, Hắc Bạch Song Sát dĩ nhiên xương cốt không còn lạnh lặn, mặt xung phù giống như heo nái.

Cha con Kỳ Ngọc Nhân lúc này mới kịp phản ứng, song song tiến lên giữ chặt Thiên Lộc Tử.

“Trương Thiên Lộc, anh điên rồi à, lại dám đánh cảnh sát, anh muốn ngồi tù ư?” Kỳ Ngọc Nhân thật sự nổi nóng, mang cánh tay Thiên Lộc Tử ôm chặt trước ngực, đem tay hắn đặt vào chỗ khe ngực vừa mềm mại vừa sâu hun hút.

“He he, trong lòng muốn đánh liền đánh!” Thiên Lộc Tử cười nói, tay cố ý cọ cọ vài cái.

Muốn đánh liền đánh, có kiểu lý sự cùn vậy sao. Kỳ Ngọc Nhân không thể hiểu, ngược lại lão cày ruộng có thể hiểu được một ít.

Lấy thái độ hùng hổ dọa người vừa rồi của Hắc Bạch Song Sát, bọn hắn đã quyết tâm muốn đem Thiên Lộc Tử ném vào nhà lao. Đội lên đầu hai chậu shit, Thiên Lộc Tử ngay cả cơ hội phản biện đều không có. Nếu như tất yếu bị ở tù thì đánh hai con heo mập một trận cũng không có gì đáng nói.

Kết, cửa phòng thẩm vấn được mở ra, cảnh sát bên ngoài nhao nhao nhìn vào. Bọn hắn có thói quen, mỗi khi cửa phòng thẩm vấn mở ra, bọn hắn liền nhìn vào, muốn xem nghi phạm bị đánh thành cái dạng gì.

Khác với mọi lần, lần này cũng có hai người bị đánh đến mẹ nhìn còn không ra, nhưng nhìn kỹ hai con heo mập kia lại đang mặc cảnh phục.

“Cứu... mạng... đánh... đập... chym... rồi...” Hắc Bạch Song Sát giọng nói đứt quãng, nói xong một chữ lại phun ra một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Được Bốn Xe Cảnh Sát Hộ Tống

Cục cảnh sát Dương Thành, văn phòng cục trưởng, cục trưởng La Thiên Tường đang dang rộng chân ngồi trên ghế da, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Nữ trợ lý của hắn nửa ngồi nửa quỳ, cái miệng nhỏ nhắn đang ngậm lấy 'thăng nhỏ' của hắn, không ngừng phun ra nuốt vào. Ặc! Dĩ nhiên cô nàng này đang thổi kèn!

Reng reng reng, tiếng chuông điện thoại vang lên, La Thiên Tường vô cùng bức bối, hắn cũng không thèm nghe điện thoại.

“Mịa bà nó, tên nào tinh trùng lên não, không có thức thời, lại gọi điện vào lúc này.” La Thiên Tường chửi ầm lên.

“Cục trưởng có cần nghe điện thoại không?” Nữ trợ lý nhả vật kia ra rồi nói.

“Nghe cái rắm a, ta vất vả lắm mới cứng lên được, cứ để nó tiếp tục đổ chuông đi.”

Trong lúc nói chuyện, La Thiên Tường đem nữ trợ lý dựa vào bàn làm việc, sau đó vén váy của nàng lên. Bên trong váy của nữ trợ lý vậy mà không có mặc quần lót, chắc là để tiện cho cục trưởng đại nhân làm việc. Không có gì trở ngại, La Thiên Tường trực tiếp xâm nhập huyết động, bắt đầu nhịp nhàng...

Lúc này chuông điện thoại chỉ reo vài tiếng rồi tắt, ngay sau đó là đổ chuông dồn dập. Lần này là đổ chuông ở một máy khác, trên điện thoại này có gắn một miếng thẻ bài nhỏ, bên trên ghi: Đường dây nóng.

Lần này thì La Thiên Tường biến sắc, đem vật kia rút ra khỏi huyết động của nữ trợ lý. Cũng không cần mặc quần áo, hắn đẩy nữ trợ lý ra, trần truồng phóng tới góc phòng.

Đây là điện thoại khẩn, người gọi vào số này toàn là những người mà La Thiên Tường không dám đắc tội. Điện thoại này đổ chuông nhất định là có chuyện hệ trọng phát sinh.

“Tôi nghe!” Về mặt La Thiên Tường ngưng trọng cầm điện thoại lên.

“La Thiên Tường, ĐKM ông, cấp dưới của ông có phải đã bắt về một người tên là Kỳ Trường Thiên hay không?” Tiếng chửi lớn từ trong điện thoại truyền ra.

La Thiên Tường đường đường là cục trưởng của cục cảnh sát Dương Thành, vậy mà hiện tại đang bị chửi xối xả cũng không một lời oán thán. Hắn vội vàng khép nép nói: “Xin ngài bớt giận, tôi liền đi xem xét.”

“Họ La kia, tốt nhất ông nên bảo đảm Kỳ tiên sinh không tổn hao gì, nếu không ông có thể sẽ cuốn gói xéo đi.”

Tút tut tut, hiển nhiên bên kia đã cúp máy. La Thiên Tường treo điện thoại xong, tiện tay lấy quần áo mặc vào, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Nữ trợ lý thấy La Thiên Tường hốt hoảng như thế, trên mặt không khỏi lộ vẻ nghi hoặc, trước giờ nàng chưa có thấy qua cục trưởng hốt hoảng như vậy.

Trong phòng làm việc của cục cảnh sát, tất cả mọi người đều đang ngây dại. Đây gọi là tình huống gì? Không phải là Hắc Bạch Song Sát muốn nghiêm hình bức cung nghi phạm sao, thế nào kết quả lại bị đánh thành đầu heo như vậy.

Đương khi mọi người còn đang hoàn toàn ngây dại, cha con Kỳ Ngọc Nhân cùng Thiên Lộc Từ từ phòng thẩm vấn đi ra. Vừa đi ra, Thiên Lộc Từ liền đạp lên người Hắc Sát một cước, khiến Hắc Sát một lần nữa rống lên như heo bị chọc tiết.

Đến lúc này đám cảnh sát mới kịp phản ứng, khi thấy Hắc Sát lại bị nghi phạm đánh, vì vậy mấy trăm tên nhất tề rút súng cùng binh xịt hơi cay ra, hòng súng nhắm vào Thiên Lộc Từ cùng cha con họ Kỳ.

Kỷ Trường Thiên dù sao cũng là người từng kinh qua sóng to gió lớn, tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng còn không bị dọa đến mức không thể khống chế. Kỳ Ngọc Nhân thì khác, nhìn xem hòng súng đen ngòm trùng trùng điệp điệp, nàng theo bản năng trốn vào sau lưng của Thiên Lộc Từ. Hiên nhiên từ sâu trong tâm khảm, nàng cảm thấy Thiên Lộc Từ đáng tin cậy hơn cha nàng một chút.

Về phần Thiên Lộc Từ thì sắc mặt không có nửa điểm biến hóa, tay đem Hắc Bạch Song Sát nhấc lên cản trước người, xách theo hai tên to béo cồng kềnh như heo cứ nhẹ nhàng như xách hai thùng nước, quai dẹt vô cùng.

“Buông con tin xuống, nếu không bọn ta sẽ nổ súng.” Một tên cảnh sát hét lớn.

“Lạy hồn, các người không thể nói ra câu gì khang khác một chút sao, các người nghĩ mình đang đóng phim hay sao. Ta thả con tin, các người có bỏ qua cho ta hay không. Các người đều bỏ súng xuống, nếu không ta sẽ giết chết hai con heo mập này.” Thiên Lộc Từ vừa nói vừa đá vào trên người của Hắc Sát, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Ngay lúc này, Thiên Lộc Từ chợt phát hiện, hắn đóng vai đạo tặc thật vô cùng xuất sắc.

Đã gặp qua không ít người hung ác, nhưng chưa từng thấy qua tên hung ác nào dám ở cục cảnh sát tung hoành như vậy. Chẳng lẽ thời buổi này ác nhân đã ngu bức hơn cảnh sát rồi hay sao?

“Dừng tay!” Trong lúc bọn cảnh sát đang phân vân không biết nên làm gì, một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Người vừa hét chính là La Thiên Tường, hắn nhận cuộc điện thoại khẩn, kết quả bị chửi một trận, trong lòng buồn bực vô cùng. Vì bảo trụ ô sa (ở đây ý là chức vị) nên hắn vội vàng lao đến đây, muốn xem tên cấp dưới nào tinh trùng lên não, không có mắt, trêu chọc vào một người không thể trêu chọc. Kết quả vừa mới bước tới, hắn liền trông thấy ngay tại cục cảnh sát đang trình diễn một vở kịch cảnh sát cùng đạo đặc giăng cò.

Cục cảnh sát là chỗ nào, đó là nơi hạo nhiên chính khí, cũng là địa bàn của La Thiên Tường. Mà La Thiên Tường là ai, là người được đám người mù mắt bên ngoài phong cho danh hiệu ‘Khắc tinh của tội ác’, cục trưởng đại nhân.

Vậy mà hôm nay có người ngang nhiên dám tại địa bàn của hắn giương oai, La Thiên Tường tất nhiên là triệt để phẫn nộ. Hơn nữa lúc này hắn còn phải nhanh chóng đi gặp đại nhân vật họ Kỳ gì đó, cho nên hắn vừa vội vàng vừa giận dữ là đương nhiên.

“Cục trưởng tốt!” Một tên cảnh sát chào hỏi.

“Tốt cái con mẹ mày, ai nói cho tao biết, nơi đây đã xảy ra chuyện gì?” La Thiên Tường mặt hầm hầm gầm lên.

“Hai con hàng Hắc Bạch Song Sát bắt về ba người, tên là Kỷ Trường Thiên, Kỳ Ngọc Nhân cùng Trương Thiên Lộc...” Một tên cảnh sát tận dụng thời cơ, muốn biểu hiện tốt một chút trước mặt cục trưởng.

“Ngừng!” La Thiên Tường cả kinh hỏi lại: “Cậu mới nói, ba người đang gây rối trước mặt có một người tên là Kỷ Trường Thiên?”

“Đúng vậy!”

Bốp! La Thiên Tường chơi một bạt tai, mang tên cảnh sát xum xoe kia tát ngã xuống đất, sau đó rống lên: “Tất cả thu súng lại.”

Tên cảnh sát xum xoe kia bị tát rụng hai cái răng, đang ngồi bệt dưới đất khóc rầm rức, hắn hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mà tất cả mọi người có mặt tại đây cũng đồng dạng, đều đang mê man đến nỗi quên cả thu súng.

“Vị này chắc hẳn là Kỳ tiên sinh a!” La Tường Thiên chạy đến trước Kỳ Trường Thiên, cúi đầu, khom người hỏi. Lấy ánh mắt cáo già của hắn, chỉ cần liếc qua liền nhận ra Kỳ Trường Thiên trên người có ẩn giấu khí chất bá vương.

“Đúng vậy, chính là tôi! Anh nhất định là La cục trưởng của cục cảnh sát Dương Thành rồi.” Kỳ Trường Thiên gật đầu nói.

“Đúng, đúng, không thể ngờ được Kỳ tiên sinh còn nhận ra tôi, thuộc hạ của tôi không có mắt, đã đem đến phiền toái cho Kỳ tiên sinh rồi.” La Thiên Tường chân thành nói.

“Thuộc hạ của anh chính xác là bị mù!” Kỳ Trường Thiên giống như đã lột xác, bá khí lộ ra nói: “Tôi bị giam lỏng chỗ này cũng khá lâu rồi, tôi muốn hỏi

La cục trưởng một chút, cha con tôi lúc nào mới được thả?”

“Kỷ tiên sinh nói đùa rồi, ngài cùng tiểu thư lúc nào cũng tự do, có thể rời đi bất cứ lúc nào. Nếu Kỷ tiên sinh không ngại, buổi tối hôm nay tôi mời ngài dùng cơm để tạ lỗi, ý của ngài thế nào?”

“Không cần! Tôi đang gấp, phải rời đi ngay.”

Nói xong, Kỷ Trường Thiên nháy mắt ra hiệu cho Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân rời đi ra ngoài. Những nơi bọn họ đi qua, đám cảnh sát đều ngoan ngoãn dạt ra thành một con đường.

La Thiên Tường theo sát phía sau nói: “Tôi tiễn Kỷ tiên sinh một đoạn.”

“La cục trưởng xin dừng bước! Tôi chỉ hy vọng La cục trưởng sẽ điều tra rõ chuyện này, đáng bị đánh liền đánh cho tàn phế.” Kỷ Trường Thiên cũng không quay đầu lại.

“Nhất định! Nhất định!”

La Thiên Tường cũng không dây dưa, dừng lại nhìn theo mấy người Kỷ Trường Thiên ly khai, sắc mặt của hắn thay đổi thất thường.

“Cục trưởng, ba người kia đem Hắc Bạch Song Sát đánh thành đầu heo, tại sao lại để cho bọn hắn rời đi như vậy?” Một tên cảnh sát không hiểu thời thế lên tiếng hỏi.

“Câm miệng! Các ngươi có muốn chết cũng đừng liên lụy đến ta!” La Thiên Tường sắc mặt âm trầm, tung một cước vào háng tên cảnh sát không hiểu thời thế kia.

Nhìn thấy tên cảnh sát kia bị đạp vào trứng chim đang lẫn lộn trên mặt đất, vài tên cảnh sát đang muốn bước lên bênh vực cho Hắc Bạch Song Sát tức thì thay đổi chủ ý.

“Chuyện này giao cho tổ trọng án điều tra kỹ càng, bình thường, Hắc Bạch Song Sát ở sau lưng ta làm ra không ít việc ác, tra ra tội của bọn hắn, đồng thời tìm bằng được chứng cứ, ta muốn cho bọn hắn cả đời ăn cơm nhà nước.” La Thiên Tường âm thầm nói. Bởi vì hai con heo Hắc Bạch Song Sát này, thiếu chút nữa nồi cơm của hắn đã bị đập đổ, lúc này hắn cực hận Hắc Bạch Song Sát.

Nghe La Thiên Tường nói vậy, toàn bộ cảnh sát của cục cảnh sát Dương Thành đều ớn lạnh cả ass, sợ bản thân mình cũng bị liên lụy. Đến lúc này bọn hắn mới nhận ra, Kỷ Trường Thiên là nhân vật mà bọn hắn không thể trêu chọc.

Cũng bởi vì La Thiên Tường ra lệnh, Dương Quý cùng ba tên đàn em, thêm cô ả kỹ nữ muốn hại Thiên Lộc Tử là Diễm Thúy Loan đều bị tổng vào ngục.

Dương Thành vốn là thành cổ, đại học Dương Thành thì là một ngôi học viện cổ xưa. Tuy rằng hơi kém nếu đem so với đại học Bắc Kinh và đại học Thanh Hoa, nhưng nơi đây cũng xuất hiện lớp lớp nhân tài, là nơi phần đông học sinh tranh nhau thi vào.

Lúc này đã sắp đến ngày khai giảng, học sinh từ các nơi nô nức đến đây, phía ngoài học viện bị các loại xe vây chặt như nêm cối, trong đó cũng không thiếu các loại siêu xe...

Bí bo, bí bo! Tiếng còi xe cảnh sát đột ngột vang lên, đèn ưu tiên trên bốn chiếc xe cảnh sát lập lòe, bốn chiếc xe cảnh sát đang bảo vệ một chiếc Santana, tất cả đang chạy về phía học viện. Những nơi đoàn xe đi qua, bất luận là xe gì đều phải nhường đường.

“Oa! Được bốn chiếc xe cảnh sát hộ tống, ngồi bên trong chiếc Santana kia đến cùng là người nào?”

“Chỉ là một chiếc Santana mà thôi, người bên trong chắc cũng thuộc loại bình thường.”

“Ngươi hiểu cái bướm, thời buổi này đại đa số nhân vật có tên tuổi đều ưa thích giả thành nông dân, không thèm lái Lamborghini mà chỉ lái Santana thôi.”

.....

.....

Nhất thời, trước cửa đại học Dương Thành vô cùng huyền ảo, âm thanh bàn tán không dứt...

Trong lúc mọi người xung quanh đang hào hứng tranh luận, dưới sự hộ tống của bốn chiếc xe cảnh sát, Santana chậm chậm chạy đến trước cổng chính của đại học Dương Thành rồi ngừng lại. Trên xe bước xuống ba người, đúng là ba người vừa mới đi ra từ cục cảnh sát Dương Thành, Thiên Lộc Tử cùng cha con họ Kỷ.

Bốn xe cảnh sát hộ tống là ý của La Thiên Tường. Kỷ Trường Thiên đã cự tuyệt qua với lý do là quá khoa trương. Nhưng La Thiên Tường thập phần kiên trì, lý do của hắn vô cùng chính đáng, đó là không muốn trên đường lại xảy ra việc ngoài ý muốn một lần nữa.

Chương 11: Quyền Thế Cùng Tài Phú

Vừa bước xuống xe liền thấy đám người chung quanh đang nhìn về phía mình, còn có không ít người chỉ chỉ chỗ chỗ, Kỳ Ngọc Nhân cau mày. Nàng vốn khiêm tốn, không thích gây sự chú ý, vì nàng nghĩ nếu gây sự chú ý thì mọi người sẽ nhìn mình giống như đang nhìn một con khỉ trong sở thú.

“Ta đưa hai người đi báo danh xong sẽ quay về thôn.” Kỳ Trường Thiên nhìn con gái với ánh mắt đầy trù ừ, từ nhỏ tới lớn, hai cha con đều chưa từng rời xa nhau trong khoảng thời gian dài, dù biết con mình đến đây để học đại học, nhưng trong lòng hắn cũng có chút không muốn.

“Cha, người nên về đi, đừng để mẹ lo lắng. Đương nhiên, nếu như cha không sợ sự từ Hà Đông ở nhà thì cứ xem như con chưa nói gì.” Kỳ Ngọc Nhân ngịch ngợm nói.

Kỳ Trường Thiên cái gì cũng tốt, chỉ có một tật xấu đó là sợ vợ, đây cũng là chuyện buồn bực nhất của bản thân ông ta. Vợ ông ta trước khi kết hôn cũng vừa kết hôn xong rõ ràng rất ôn nhu, nhưng chỉ sau vài năm, không hiểu tại sao nàng đã trở thành một sư tử Hà Đông chính hiệu.

“Thế nhưng con chưa từng sống xa nhà, cha sợ con không biết chăm sóc bản thân...”

“Cha à, con đã không còn là cô bé chỉ biết lèo đèo theo người rồi, con tự biết chăm sóc bản thân mà. Lại nói, không phải còn có Thiên Lộc hay sao?”

Nghe thấy Kỳ Ngọc Nhân nhắc đến tên mình, Thiên Lộc Từ đành phải nói: “Lão cày ruộng, ông yên tâm đi, chỉ cần Trương Thiên Lộc tôi không chết, tôi sẽ bảo vệ con gái ông bình an vô sự.”

Kỳ Trường Thiên nghe vậy liền muốn nổi đóa, tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt của Thiên Lộc Từ vô cùng kiên định hắn chỉ còn cách trầm mặc. Ánh mắt ấy như thể nào, hắn không cách nào dùng ngôn từ để miêu tả, chỉ biết rằng khi nhìn vào ánh mắt ấy sẽ khiến người có cảm giác yên tâm mà không có bất cứ nghi ngờ gì.

Con cháu tự có phúc của con cháu, Kỳ Trường Thiên tự an ủi mình rồi nói: “Tốt! Cha quay về đây, nhớ thường xuyên gọi điện về nhà, ngày nghỉ tranh thủ về nhà nhé!”

“Con biết rồi, cha lần nữa còn phiền hơn cả mẹ. Nhớ lái xe cẩn thận, đừng chạy quá nhanh.” Kỳ Ngọc Nhân nhào vào ngực của Kỳ Trường Thiên, nghẹn ngào nói.

“Được!” Kỳ Trường Thiên vỗ vỗ lưng của Kỳ Ngọc Nhân, đôi mắt hơi đỏ.

Hai cha con tách ra, Kỳ Trường Thiên đang muốn chui vào xe thì đúng lúc này Thiên Lộc Từ đột nhiên mở lời: “Lão cày ruộng, chúng ta có thể nói chuyện chứ?”

Kỳ Trường Thiên sững sờ, không hiểu Thiên Lộc Từ có ý gì, ông ta không cho rằng Thiên Lộc Từ cùng mình có cái gì tốt để nói. Bất quá con gái mình còn muốn nhờ hắn chiếu cố, Kỳ Trường Thiên cuối cùng vẫn gật đầu.

Kỳ Ngọc Nhân hiểu ý, đi đến chỗ hành lý, nhường không gian lại cho hai nam nhân dễ dàng nói chuyện.

“Nói đi, cậu muốn nói chuyện gì?” Kỳ Trường Thiên móc ra một gói thuốc, đốt cho mình một điếu, cũng không có ý định mời Thiên Lộc Từ một điếu.

“Chuyện ở cục cảnh sát là do ông âm thầm giải quyết đúng không?” Thiên Lộc Từ nhìn chằm chằm vào mắt Kỳ Trường Thiên mà hỏi, trong lòng hắn cũng đã sớm có đáp án.

“...” Kỳ Trường Thiên im lặng, im lặng đồng nghĩa với chấp nhận.

“Ông làm như thế nào?” Trong mắt Thiên Lộc Từ bắn ra hào quang nóng bỏng.

“Cậu hỏi cái này để làm gì?” Kỳ Trường Thiên nhún mày, hắn không thích Thiên Lộc Từ nhìn mình như vậy.

“Tôi đã từng nghĩ là, mình có thể đánh người, có thể tùy ý đi bất cứ nơi đâu, làm chuyện mình cảm thấy thích, nhưng khi bị mấy trăm họng súng nhắm thẳng vào mình, tôi cảm thấy nguy hiểm, lúc ấy tôi không tin tưởng mình sẽ bảo vệ được mạng sống của mình. Tôi không thích cái cảm giác vô lực này, tôi muốn trở thành một người có quyền lực, muốn làm gì thì làm, cho dù ở bất cứ nơi đâu.”

Thiên Lộc Từ nói xong, một lúc sau Kỳ Trường Thiên mới thở dài nói: “Tôi có thể hiểu được ý của cậu, bất quá muốn tung hoành trên thế giới này cũng không có dễ dàng như vậy. Hiện tại không giống như thời cổ đại, dùng nắm đấm để nói chuyện. Muốn làm gì thì làm ở cái thế giới này, cậu phải có hai thứ...”

“Đó là thứ gì?”

“Quyền thế cùng tài phú! Tôi có thể giải quyết êm đẹp chuyện ở cục cảnh sát là bởi vì tôi có quyền thế.”

“Tôi đã hiểu, tôi sẽ nghĩ biện pháp đoạt được hai thứ này.”

.....

Kỷ Trường Thiên đã lái Santana rời đi, Thiên Lộc Tử vẫn ngây ngốc đứng đấy. Bởi vì chuyện ở cục cảnh sát Dương Thành, Thiên Lộc Tử vẫn là Thiên Lộc Tử, vẫn là một đạo sĩ, nhưng tâm của hắn đã thay đổi. Vì đạo pháp tự nhiên, tùy tâm sở dục, hắn phải đạt được quyền thế cùng tài phú.

Hòa vào dòng người, Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân bước qua cổng học viện cổ xưa, chính thức bước vào cuộc sống đại học. Không thể không nói, hai người hòa trong dòng người như vậy, nhưng cũng có rất nhiều người quay đầu nhìn hai người bọn họ.

Thứ nhất, Kỷ Ngọc Nhân trang điểm thật lộng lẫy, kết hợp với khí chất thôn quê của nàng, quả thực đã hấp dẫn không ít ánh mắt.

Thứ hai, tuy rằng không muốn thừa nhận, do nắm được phương pháp dưỡng sinh, dung mạo cùng làn da của Thiên Lộc Tử đủ khiến bất kỳ cô gái nào cũng phải ghen tỵ. Tướng mạo và khí chất của nam nhân chính là vũ khí, rất có lực sát thương đối với nữ nhân.

Thứ ba, lần đầu tiên đến báo danh liền xuất động bốn chiếc xe cảnh sát hộ tống, Kỷ Ngọc Nhân cùng Thiên Lộc Tử chưa bước qua cửa học viện đã sớm nổi danh. So với người bình thường, người nổi tiếng luôn có khả năng hấp dẫn ánh mắt của người khác hơn.

Thứ tư, Thiên Lộc Tử xách hai cái va ly, nếu so về sức nặng hoặc hình dáng thì đều hơn hẳn rất nhiều lần, vậy mà cứ bước đi vô cùng nhẹ nhàng, không thở hắt ra, thậm chí còn không thấy một giọt mồ hôi, trông cứ như là quái vật. Quái vật đương nhiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Về phần hai cái va ly lớn kia, mọi người không nên hiểu nhầm, kỳ thực hai va ly hành lý này cùng Thiên Lộc Tử không có quan hệ, toàn bộ là của Kỷ Ngọc Nhân.

Bản thân hắn ư, một chút hành lý cũng không có, đạo bào còn để ở Kỷ gia, đang mặc trên người là quần áo của Kỷ Trường Thiên.

Sống một trăm năm thì có chín mươi chín năm lo lắng, mẹ của Kỷ Ngọc Nhân là Lư Phụng Thúy lo lắng con gái mình ở trường ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Vì đề phòng những việc này phát sinh, nên hai va ly hành lý liền xuất hiện.

Thiên Lộc Tử có cảm giác mình là thứ coi tiền như rác, hắn là người luyện võ nên có sức mạnh là không sai, nhưng sư phụ Trương Tam Phong của hắn cũng không phải để cho hắn đi làm cu li không công a.

Kỷ Ngọc Nhân ghi danh đúng khoa được, vì muốn Thiên Lộc Tử bảo hộ nàng được tốt hơn nên Kỷ Trường Thiên lo cho Thiên Lộc Tử vào cùng khoa được.

Cái nghề bác sĩ này nước lên thì thuyền lên, trực tiếp dẫn đến khoa y trở thành khoa đứng đầu. Đạo lý cũng giống vậy, khoa được tuy hơi kém so với khoa y, nhưng cũng là một khoa đứng đầu.

Bên trong đại học Dương Thành, Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân đi vào không bao lâu liền thấy một tấm băng rôn màu đỏ, trên có dòng chữ: Khoa được đại học Dương Thành chào đón tân sinh.”

Biết rõ khoa được là một một khoa đứng đầu nên hai người bọn họ đã chuẩn bị tâm lý khá kỹ càng. Nhưng khi hai người đi đến chỗ đón tân sinh của khoa được mới biết mình nhầm to.

Chỗ đón tân sinh của các khoa khác thì vô cùng náo nhiệt, học sinh cùng phụ huynh chen nhau báo danh. Mà nơi báo danh của khoa được, hai người phụ trách nghênh đón tân sinh đang thoải mái ngồi tán gẫu.

Đề lại nghỉ ngơi trong lòng, Kỷ Ngọc Nhân bước qua, cất giọng trong trẻo: “Xin chào, tôi đến báo danh.”

Nghe Kỷ Ngọc Nhân nói vậy, hai người kia mới ngừng tán gẫu, song song nhìn lại. Khi bọn hắn trông thấy dung mạo của Kỷ Ngọc Nhân cùng Thiên Lộc Tử thì giống y như nhìn thấy quý vậy, lập tức đứng lên, vẻ mặt đầy cô quái.

Đám học tử, học trưởng đang nghênh đón tân sinh đằng kia không phải là vô cùng nhiệt tình ấy ư, sao hai con hàng trước mặt lại không có nửa điểm nhiệt tình, còn có biểu lộ giống như trông thấy quái vật đây này?

“Hai người tốt, nơi này là chỗ báo danh của khoa được phải không?” Kỷ Ngọc Nhân nhàn nhàn hỏi lại.

“Oh...Ah... Đúng, đây là chỗ báo danh. Tôi là Khương Tuyết Oánh, cậu ta là Lý Phong, hai người là...?”

“Học trưởng, học tử tốt, tôi là Kỷ Ngọc Nhân, cậu ta là đồng hương của tôi, Trương Thiên Lộc. Chúng tôi đều là tân sinh của khoa được, xin chỉ bảo.”

“Cuối cùng cũng có hai người báo danh” Lý Phong mỉm cười, hào sảng nói.

“Lấy thông báo trúng tuyển ra, chúng tôi giúp hai người đăng ký, sau đó liền mang hai người đi nhận phòng ký túc xá.” Khương Tuyết Oánh mỉm cười

nói.

Kỷ Ngọc Nhân lấy thông báo tung tủy của mình và Thiên Lộc Tử đưa tới, sau đó hỏi: “Vì sao các khoa khác vẫn còn chờ tân sinh báo danh, khoa được chúng ta lại xong sớm như vậy?”

“À, đây là vì khoa được tân sinh tương đối ít.” Khương Tuyết Oánh thuận miệng trả lời.

“Tân sinh tương đối ít, điều đó không có khả năng, khoa được không phải là khoa đứng đầu sao?”

“Tổng thể mà nói, đúng là đứng đầu... , nhưng tại đại học Dương Thành này lại không phải như vậy. Bởi vì khoa được mới mở được một năm, năm nay mới tuyển được tổng cộng có sáu mươi người.”

“Thì ra là như vậy!”

.....

Báo danh xong, Khương Tuyết Oánh mang Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân đi đóng tiền, hai cái va ly thì để chỗ báo danh cho Lý Phong trông coi.

Bởi vì toàn bộ học sinh đều đến phòng tài vụ đóng tiền, cho nên khi Khương Tuyết Oánh mang Kỷ Ngọc Nhân cùng Thiên Lộc Tử đến thì nơi đây đã xếp một hàng người khá dài rồi.

Tuy nhiên các lãnh đạo của trường biết rõ hôm nay tiền vô như nước nên đã hợp tác với ngân hàng địa phương, nhân viên ngân hàng trực tiếp đến hỗ trợ, mở mười cửa thu tiền.

Bởi vậy, mặc dù người đóng tiền xếp hàng khá dài, hiệu suất thu tiền vẫn là rất nhanh. Vô luận ở đâu và thời điểm nào, thu tiền nhanh hơn chi tiền là điều tất nhiên.

Đang xếp hàng, Khương Tuyết Oánh mang nghi hoặc trong lòng nói ra: “Hai người liền đứng xuất động bốn chiếc xe cảnh sát hộ tống đến đây báo danh à?”

Nghe Khương Tuyết Oánh hỏi vậy, Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân cuối cùng đã rõ, vì cái gì lúc thấy bọn hắn, sắc mặt hai người bọn họ lại quái dị như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cậu Có Bị Bệnh Không?

“Ngay cả học tỷ cũng biết à?” Kỷ Ngọc Nhân tròn tròn mắt hỏi lại. Trong lòng nàng chắc đang nguyên rủa hai con heo mập Hắc Bạch Song Sát cùng La cục trưởng của cục cảnh sát Dương Thành.

Tự nhiên nảy ra ý tưởng cho xe cảnh sát hộ tống, xem như bắt buộc phải hộ tống thì cũng đâu cần phải khoa trương đến mức như thế, chỉ cần cho một chiếc đi theo không phải tốt hơn sao. Hiện tại khiến mình giống như trọng phạm, đi đến đâu cũng bị người chỉ trỏ.

“Ha ha, hiện trong trường không có ai là không biết, hình của hai người đã được post đầy trên mạng.”

Khương Tuyết Oánh nhìn khuôn mặt của Kỷ Ngọc Nhân đầy vẻ bất mãn không khỏi cảm thấy có chút mắc cười. Người khác thì hận mình sao không nổi tiếng, có người còn dùng trăm phương ngàn kế để được nổi tiếng, còn Kỷ Ngọc Nhân thì ngược lại, tựa như rất không hài lòng.

“Không thể nào, có khoa trương quá không vậy?” Kỷ Ngọc Nhân có chút không tin tưởng. Trong lòng vẫn còn có chút không vui. Đối với dung mạo của mình nàng tương đối tự tin, nhưng hình của nàng bị post lên diễn đàn, có khi nào bị một số tên hèn mọn, bị ồi dùng photoshop biến thành trần trụi không?

“Sao có thể không biết cơ chứ. Hiện tại ngồi siêu xe đến đây báo danh liền có cả đồng, đã sớm không còn là chuyện lạ, mọi người cũng không đến nổi ngạc nhiên. Ngồi xe cảnh sát tới đây cũng không phải không có, nhưng một lúc bốn chiếc xe cảnh sát hộ tống một chiếc Santana thì đúng là vô tiền khoáng hậu rồi, hiển nhiên là khoa trương theo kiểu cực phẩm quý tộc nông dân a. Nếu không tin thì chính mình xem đi.” Khương Tuyết Oánh đưa điện thoại cho Kỷ Ngọc Nhân.

Kỷ Ngọc Nhân nhận lấy điện thoại rồi nhìn qua, quả nhiên thấy trên diễn đàn những bài hot nhất chính là những bài viết về nàng và Thiên Lộc Tử, hơn nữa sau mỗi đề tài còn được gắn thêm hình ảnh một ngọn lửa đỏ rực.

Không ít người reply những bài viết đó đều đang suy đoán quan hệ giữa nàng và Thiên Lộc Tử. Thậm chí có người còn tung tin vịt nàng là bạch phú nữ, còn Thiên Lộc Tử chính là tiểu bạch kiểm.

Cũng có người cho rằng hai người chính là thanh mai trúc mã, chắc hẳn những người này đã đọc quá nhiều tiểu thuyết. Tuy nhiên đại đa số đều khẳng định hai người danh xứng với thực, chính xác là 'quý tộc nông dân'.

Xem xong những dòng reply kia, Kỳ Ngọc Nhân thật sự dở khóc dở cười, đồng thời trong lòng cũng có chút khác thường, theo bản năng nhìn về phía Thiên Lộc Tử, tức thì liền thấy Thiên Lộc Tử lúc này giống như Trư Bát Giới, con mắt liếc ngang liếc dọc trên thân thể của các nữ sinh, thiếu điều muốn chảy nước miếng.

Hừ! Kỳ Ngọc Nhân tức giận nhưng không có chỗ phát tiết, xoay người tán gẫu cùng Khương Tuyết Oánh, chung quy nữ nhân có rất nhiều chuyện để nói, cái này đại đa số nam nhân đều không thể hiểu.

Thiên Lộc Tử ngắm mỹ nữ tại sao nàng lại cảm thấy không thoải mái? Kỳ Ngọc Nhân giống như chưa phát hiện ra trái tim của mình đang từ từ trầm luân.

Tuy rằng xếp hàng là một việc vô cùng nhàm chán và khó chịu, nhưng mà nữ nhân hiện tại ăn mặc lại vô cùng mát mẻ, lộ ra cặp đùi trắng bóng, bởi vậy Thiên Lộc Tử không hề cảm thấy khó chịu. Nếu vận khí tốt còn có thể bắt gặp con gió vô tình thổi tung váy ngắn, lúc đó tha hồ mà ngắm!

Đột nhiên có một mỹ nữ hướng về phía Thiên Lộc Tử đi tới.

Cô gái này tóc xõa ngang lưng, mặc T-shirt màu trắng bó sát cơ thể, quần jean siêu ngắn ôm trọn bờ mông, lộ ra một đôi chân dài miên man. Tuy rằng khí trời rất nóng, nhưng nàng lại mang vớ đến tận đùi, chân đi một đôi giày cao gót...

Cô gái này đẹp hay xấu, Thiên Lộc Tử căn bản cũng không để ý, bởi vì cặp mắt của hắn lúc này đang dính chặt vào đôi vớ chân của nàng ta.

Giây phút này, Thiên Lộc Tử biết mình đã triệt để yêu mến vớ chân rồi, đôi chân dài kia được vớ chân bao phủ, nhìn qua thật sự là vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng khi hắn cảm nhận được trên người của cô gái này đã không còn khí tức thuần âm, Thiên Lộc Tử không khỏi có chút thất vọng, đã không còn khí tức thuần âm tức là cô gái này đã bị mất trinh.

Thiên Lộc Tử tuyệt đối không thích con gái đã mất trinh. Đương nhiên được nhìn cặp đùi đẹp miễn phí thì hắn vẫn rất cam tâm tình nguyện.

“Ồ, đồng học đây không phải đang được trên diễn đàn bàn luận sôi nổi ấy ư, người thật so với trên hình đẹp trai hơn rất nhiều.” Cô gái đến trước mặt Thiên Lộc Tử, làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Cô nhận biết tôi? Tôi nổi tiếng đến mức đó sao?” Thiên Lộc Tử có chút ngượng ngùng gãi đầu, hỏi lại một câu như vậy nhưng ánh mắt hắn một giây cũng không có rời khỏi cặp đùi của cô gái.

“Bốn xe cảnh sát hộ tống đến báo danh, đẹp trai như cậu muốn không nổi tiếng cũng khó a. Tôi là Long Hồng Diễm, đẹp trai cậu tên gọi là gì?”

Cô gái không thèm quan tâm đến ánh mắt háo sắc của Thiên Lộc Tử, vươn ra bàn tay trắng nõn nà, năm ngón tay được sơn đỏ chót.

Đối mặt với ánh mắt trần truồng của sắc lang, nữ nhân bình thường đều lựa chọn né tránh. Nhưng Long Hồng Diễm không chỉ không có né tránh mà còn chủ động đưa tới cửa, đã đủ thấy nàng đối với Thiên Lộc Tử có ý đồ.

“À, tôi là Trương Thiên Lộc, rất hân hạnh được biết cô. Tôi là sinh viên năm nhất, xin được chỉ bảo nhiều.” Thiên Lộc Tử vươn tay cùng Long Hồng Diễm bắt tay.

“Đẹp trai cậu thật biết nói đùa, đang xếp hàng đóng học phí chỗ này ai không là sinh viên năm nhất cơ chứ. Tôi học khoa Quản trị kinh doanh, cậu học khoa nào?”

“Tôi học khoa được a.”

“Ah. Kỳ thật tôi có việc gấp, cậu có thể nhường tôi xếp trước được không?”

“Cái này không được tốt lắm.” Thiên Lộc Tử nhìn hàng người rồng rắn phía sau, nếu như hắn thật sự đáp ứng, người phía sau không chừng sẽ hợp lại tấn công hắn.

“Em thật sự có việc gấp, anh đồng ý nha!”

Long Hồng Diễm làm ra vẻ đáng thương, còn cố ý đem chân dài lác lác, vô tình hay cố ý mà chạm vào tay của Thiên Lộc Tử. Nàng là một cô gái thông minh, hiểu được cách ném cho nam nhân chỗ tốt.

Rất mịn màng, rất co giãn. Mặc dù chỉ là chạm sơ qua nhưng Thiên Lộc Tử cảm thấy rung động dạt dào, hắn biết là mình đã say mê vớ chân của cô gái này đến mức không thể dứt ra rồi.

“Đã như vậy, vậy được rồi, cô đứng vào đi!” Thiên Lộc Tử lúc này đã đem lễ tiết ném mất, hắn hiện tại đã không còn quan tâm công chúng phản nộ hay không rồi, hắn chỉ ao ước được sờ tiếp một lần.

Mà sự thật đúng là như vậy, Long Hồng Diễm sau khi đứng vào hàng, cặp chân mang vớ mè chết người kia cũng không biết là vô tình hay hữu ý, thỉnh thoảng lại chạm vào hai tay đang buông xuống của Thiên Lộc Từ.

Thiên Lộc Từ vốn ưa thích vớ chân, mà cô nàng dang tận miệng như vậy hỏi hấn làm sao chịu được, hai tay hấn bèn chụp lấy đôi chân mang vớ của Long Hồng Diễm, cảm giác mềm mại, mịn màng, trắng nõn lại lần nữa xuất hiện, mà Long Hồng Diễm dường như không có cảm giác gì, nàng y nguyên không hề phản ứng.

Thấy mỹ nhân không có phản ứng, Thiên Lộc Từ lại càng to gan, hai tay bắt đầu vuốt ve lên xuống, bởi vì hấn nghĩ, có cặp đùi đẹp đưa tới cửa, được sờ miễn phí ngu sao mà không sờ!!!

“Đồng học, người làm như vậy là không tốt!” Ngay tại thời điểm Thiên Lộc Từ đang ngáy ngất vì được sờ đùi miễn phí, thì một giọng nói thô kệch vang lên.

Trong lòng của Thiên Lộc từ tuy rằng không vui, nhưng cũng không sờ nữa, quay người nhìn lại. Không biết tự lúc nào bên cạnh hấn đã xuất hiện thêm một con tinh tinh.

Không sai, đúng là tinh tinh, toàn thân ngăm đen, mày rậm mắt to, cơ bắp cuộn cuộn, người này càng nhìn càng giống một con tinh tinh lớn.

Long Hồng Diễm phát hiện phía sau có động tĩnh liền quay đầu nhìn lại. Thấy ‘đại tinh tinh’ với hình thể khủng bố thì khuôn mặt nàng trắng bệch, hấn không thể lập tức quay người rời đi. Tên này còn gọi là người ấy ư, đem ném vào vườn bách thú đi thôi.

Long Hồng Diễm chỉ là một cô gái yếu đuối, chen ngang xếp hàng là nàng sai, có phải vì vậy nên ‘đại tinh tinh’ kia không có chút phong độ muốn ra tay với nàng, hậu quả vô cùng nghiêm trọng a. Vì vậy nàng chỉ còn cách mang ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thiên Lộc Từ.

Thiên Lộc Từ nháy mắt, ý nói Long Hồng diễm cứ yên tâm, sau đó nói với ‘đại tinh tinh’: “Đồng học đang nói chuyện với ta?”

“Không tệ!” ‘đại tinh tinh’ giận dữ nói: “Cậu để người chen ngang, phía sau còn rất nhiều người đang chờ đóng học phí, cậu không thể làm như vậy.”

“Theo ý của cậu thì tôi phải làm thế nào?” Thiên Lộc Từ đột nhiên cảm thấy, ‘đại tinh tinh’ trước mặt cũng có chút đáng yêu.

“Hoặc là cậu không cho cô gái trước mặt chen ngang, hoặc là cậu ra phía sau xếp hàng, đem vị trí của mình nhường cho cô ấy.”

“Nếu tôi không đáp ứng thì sao?”

“Không sao, cậu không đáp ứng thì tôi kéo cậu xuống.”

Vừa nói xong, ‘đại tinh tinh’ liền động thủ, cánh tay to như bắp đùi của người khác chụp vào bả vai của Thiên Lộc Từ. Nhìn hấn không lộ như vậy, nhưng ra tay vô cùng nhanh nhẹn.

‘Đại tinh tinh’ là người luyện võ, hơn nữa lại luyện đại khai đại hợp cương mãnh một đường, Thái Lý Phật.

Thiên Lộc Từ neho mắt lại, hấn thật sự không ngờ ở chỗ này còn gặp được một người luyện võ.

Nói thì chậm mà diễn ra lại rất nhanh, tay của ‘đại tinh tinh’ đã khoác lên vai của Thiên Lộc Từ, vừa định phát lực mang Thiên Lộc Từ nhấc lên, đúng lúc này Thiên Lộc Từ hành động, ám kinh tập trung vào trên bờ vai mà phát lực.

Lập tức, tay của ‘đại tinh tinh’ bị một cỗ kinh lực bắn ra, người cũng bị bức lui về phía sau vài bước.

Đầu óc ngu si tứ chi phát triển, câu nói này cũng không thích hợp dùng trên người của ‘đại tinh tinh’. Hấn biết rất rõ lực lượng của bản thân, nếu như người bình thường bị hấn bắt bả vai, cơ bản là không cách nào thoát được. Có thể thoát khỏi tay hấn, người này nhất định có luyện qua võ công.

Bị đẩy lui vài bước, ‘đại tinh tinh’ không nổi giận mà còn tỏ ra thích thú, hai con mắt bắn ra tinh quang nóng bỏng. Mọi người chung quanh thì lại nghĩ: Chẳng lẽ ‘đại tinh tinh’ này là gay, yêu thích nam nhân?

Mọi người nghĩ vậy nhưng Thiên Lộc Từ lại không nghĩ như thế, hấn biết ‘đại tinh tinh’ không phải là gay.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Một người say mê võ thuật gặp được một đối thủ cường hấn, theo bản năng liền muốn cùng đối thủ tỷ thí một phen, ánh mắt sẽ trở nên nóng bỏng. Không thể chối cãi, ‘đại tinh tinh’ là một người say mê võ thuật.

“Không thể tưởng tượng được, vào đại học còn gặp được cao thủ, xem ra ta thi vào đại học là vô cùng chính xác.” ‘Đại tinh tinh’ ôm quyền nói: “Thái Lý Phật Trần Cương.”

Thiên Lộc Từ khề thờ dài, đối phương đã tự báo danh hào, hấn không để ý cũng không được, đành phải bước ra khỏi hàng rồi nói: “Thái Cực Trương Thiên Lộc.”

“Quả nhiên là Thái Cực, chúng ta đánh một trận a! Không có ý gì khác, chỉ đơn thuần là đánh một trận.”

Trần Cương nói xong, Thiên Lộc Tử còn chưa kịp trả lời thì đã nghe Kỳ Ngọc Nhân nói chen vào: “Vị đồng học này, cậu có bị bệnh không?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cảm Ơn Cậu Đã Để Tôi Vào!

Hai tên nam nhân vốn không quen biết, lần đầu tiên gặp mặt đã muốn đánh nhau. Bởi vậy, trong mắt của mọi người, hai người căn bản không phải bị bệnh mà là bị điên cmnr, cũng khó trách Kỳ Ngọc Nhân sẽ nói như vậy.

“Thiên Lộc, không được đánh nhau với hắn, nơi này là trường học, đánh nhau sẽ bị đuổi học.”

Kỳ Ngọc Nhân chạy lại, kéo lấy cánh tay của Thiên Lộc Tử. Bởi vì nàng biết, với tính cách của Thiên Lộc Tử, hắn thật sự sẽ đáp ứng ‘đại tình tình’.

Trần Cương nghe thấy như vậy lập tức nổi nóng, hắn bèn dùng phép khích tướng: “Trương Thiên Lộc, cậu không dám đánh sao?”

Thiên Lộc Tử khẽ mỉm cười: “Có gì mà không dám, hôm nay tôi cùng cậu đánh một trận là được.” Nói xong hắn đi đến bên Kỳ Ngọc Nhân vỗ về: “Yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

Thấy ánh mắt của Thiên Lộc Tử rất là kiên định, Kỳ Ngọc Nhân đành phải bỏ ý định ngăn cản đi, bởi vì nàng biết, mình căn bản không cách nào cản được hắn.

Hai chân Thiên Lộc Tử dang rộng ra, bày ra tư thế trung bình tấn, hai tay hơi cong về phía trước, đúng tiêu chuẩn của Thái Cực.

Hai mắt Trần Cương rực sáng, không thể chờ đợi được nữa, thân thể khổng lồ giống như xe tăng xông về phía Thiên Lộc Tử, tốc độ so với lúc này không biết nhanh hơn bao nhiêu lần. Quả đám khủng bố nhắm thẳng mặt của Thiên Lộc Tử mà đánh.

Đánh người không đánh mặt, ai đánh mặt ông, ông làm thịt người đó.

Thiên Lộc Tử cũng động, hắn bước tới trước một bước, tay phải nhẹ nhàng quét ngang, động tác của hắn trông rất mềm mại vô lực, giống như nữ nhân đang tung những cánh hoa.

Tuy nhiên, thoát nhìn có vẻ vô cùng mỹ lệ mà lại vô hại một kích, vậy mà nhẹ nhàng hóa giải quả đám của Trần Cương.

Trần Cương vô cùng kinh ngạc, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, vừa rồi có một cỗ nhu kinh tác động lên tay của mình, tay của hắn liền mất khống chế.

Trước đây, hắn đã tỷ thí với không ít người luyện Thái Cực, nhưng chưa bao giờ xuất hiện tình huống như vậy, những người kia, không ai có thể ngăn được quả đám của hắn, chỉ có thể né tránh.

Mượn lực đã lực, bốn lạng đẩy ngàn cân là chỗ tinh túy của Thái Cực. Trần Cương biết rõ điểm này, cho nên vừa bắt đầu liền đánh ra một quyền vô cùng uy mãnh.

Một quyền thất thủ thì lại thêm một quyền, chiêu thức của Trần Cương không hề có sự hoa mỹ, nhưng rất nhanh quyền thứ hai cấp tốc đánh ra.

Sắc mặt của Thiên Lộc Tử không hề thay đổi, vẫn là chiêu thức mềm mại, chẳng qua hắn chỉ đổi tay mà thôi, đem quyền thứ hai của Trần Cương cản lại. Ngay lập tức hắn thừa dịp Trần Cương để trống phía sau, hắn liền tiến lên áp sát, nhưng Trần Cương cũng chẳng phải tay vừa, một cước vô cùng mạnh mẽ quét ngang.

Bất đắc dĩ Thiên Lộc Tử đành phải lui về phía sau. Chân phải vung lên, ngăn lại cú đá của Trần Cương. Cơ hội đã tới, Thiên Lộc Tử nhảy lên, áp sát đến bên người của Trần Cương rồi ra đòn.

Phanh! Trần Cương trúng đòn liền tục thối lui, cuối cùng đặt mông ngồi bệt xuống đất.

“Làm cái gì? Làm cái gì? Vừa mới báo danh, chưa khai giảng mà đã đánh nhau, muốn bị đuổi sao?” Đột nhiên một giọng nói khàn khàn vang lên, người vừa lên tiếng chính là hiệu phó chuyên môn của đại học Dương Thành, Chương Chính Huyền.

Trước sau như một, năm nào cũng vậy, Chương Chính Huyền lại đến xem học sinh nộp tiền. Mỗi lần thấy học sinh xếp hàng dài để nộp tiền như vậy, tâm tình của hắn vô cùng vui vẻ.

Đúng hẹn lại lên, hôm nay hắn lại tới, học sinh tuy rằng vẫn rất đông đúc nhưng không có một người đến nộp tiền, mà là đang vây thành vòng tròn đứng xem hai tân sinh đánh nhau.

Trên trái đất này, khiến người thông hận nhất chính là gian dâm vợ người khác, giết cha người ta cùng cắt đứt tài lộ. Bị cắt đứt ‘tài lộ’ Chương Chính Huyền vô cùng giận dữ, trong lòng thầm hạ quyết tâm, phải trừng phạt hai kẻ cứng đầu kia một trận.

Tuy rằng không biết người vừa lên tiếng là ai, nhưng dám nói đuổi học, nhất định là người có địa vị trong trường. Vì vậy Kỷ Ngọc Nhân lập tức cảm thấy khâm trọng, trong khi người trong cuộc là Thiên Lộc Tử lại vô cùng bình thản.

“Ông là???” Thiên Lộc Tử mỉm cười hỏi.

“Hừ, ta là hiệu phó chuyên môn.” Chương Chính Huyền tức giận nói, hẳn rất không thích cái kiểu cười của Thiên Lộc Tử.

“Ah, nguyên lai là hiệu phó. Kỳ thật tôi cùng bằng hữu không có đánh nhau..., chỉ là đang đùa giỡn mà thôi.” Trong lúc nói chuyện, Thiên Lộc Tử đã đến bên cạnh Trần Cương, rất tự nhiên choàng vai của ‘đại tinh tinh’, trông vô cùng thân thiện.

Lúc này Trần Cương cũng kịp thời phản ứng, hần ngoác miệng cười: “Đúng, chúng tôi đang đùa giỡn!”

Như vậy cũng được sao? Một giây trước còn đánh nhau như kẻ thù, giờ phút này liền kề vai sát cánh, hai người này phải chăng thuộc về loài quý hiếm sắp tuyệt chủng?

“Các người...” Chương Chính Huyền cảm thấy máu dồn lên não, huyết áp tăng vọt nên hần tranh thủ nuốt vội hai viên thuốc.

Hắn thật sự muốn nổi đóa nhưng lại không thể, hai thằng này kề vai sát cánh, hai miệng một lời là đang đùa giỡn, hần căn bản không thể truy cứu, đành nén giận hừ một tiếng rồi xám xịt rồi đi, bất quá trong số thù vặt của hần đã có tên của Thiên Lộc Tử và Trần Cương.

Không còn trò vui để xem, đám tân sinh lại xếp hàng nộp tiền. Rốt cuộc Kỷ Ngọc Nhân cũng thờ phào nhẹ nhõm. Thiên Lộc Tử thầm nghĩ sẽ tiếp tục đứng sau Long Hồng Diễm, để tiếp tục được sờ đùi, tuy nhiên lại bị Kỷ Ngọc Nhân kéo đi, lý do là tránh cho hần và ‘đại tinh tinh’ lại tái khởi phân tranh.

Trải qua chuyện vừa rồi, Trần Cương đã không còn làm khó Long Hồng Diễm nữa mà an tĩnh đứng xếp hàng. Long Hồng Diễm có đôi chân đủ làm cho nam nhân chảy nước dãi, nhưng trong mắt của Trần Cương, đôi chân này lại không hề có lực hấp dẫn.

Nghe Kỷ Ngọc Nhân cùng Khương Tuyết Ánh nói chuyện, Thiên Lộc Tử lại hoài niệm đôi chân của Long Hồng Diễm, hần đứng xếp hàng nhưng trong lòng đầy phiền muộn.

Thật vất vả chen lấn xếp hàng, nhưng trên người của hần không có một xu dính túi. Cuối cùng vẫn là dùng tiền của Kỷ Ngọc Nhân nộp học phí cho cả hai người.

Hậu quả nhân tiền, Thiên Lộc Tử bị vô vàn nữ sinh khinh bỉ, cùng với rất nhiều nam sinh ái mộ. Hiên nhiên, tất cả mọi người đã xếp Thiên Lộc Tử vào hàng ngũ kỹ sư đào mỏ.

Đóng tiền xong, Khương Tuyết Ánh đang muốn cùng Kỷ Ngọc Nhân và Thiên Lộc Tử về lại chỗ báo danh, đột nhiên Long Hồng Diễm chạy tới: “Đẹp trai, cảm ơn cậu đã để tôi vào!”

Nghe Long Hồng Diễm nói như vậy, Thiên Lộc Tử mém xỉu. Tuy rằng hần biết rõ Long Hồng Diễm nói “để tôi vào” là chỉ chen ngang, nhưng hần vẫn không tự chủ được nghĩ sai lệch. Câu này còn có thể hiểu là “cho người f**k”, bởi vậy hần không nghĩ sai lệch đi mới lạ.

“Ặc, cô không cần trịnh trọng như vậy..., tiện tay mà thôi, tiện tay mà thôi.” Vừa nói, ánh mắt của hần không tự chủ được rơi xuống cặp đùi của Long Hồng Diễm.

Kỷ Ngọc Nhân đang đứng ngay bên cạnh nên chứng kiến từ đầu tới đuôi, nàng cảm thấy rất không thoải mái, muốn bước lên đạp vào háng của Thiên Lộc Tử một cước.

“Tuy là nói vậy, nhưng cậu đã vì tôi mà đánh nhau với ‘đại tinh tinh’ thiếu chút nữa đã bị đuổi khỏi trường, tôi vẫn cảm thấy vô cùng áy náy. Lúc nào có thời gian, tôi mời cậu dùng cơm, cậu có thể cho tôi số di động được chứ.”

Hắc hắc, hỏi số điện thoại mới là mục đích thực sự của Long Hồng Diễm a.

“Ài, thật xấu hổ, tôi không có điện thoại.” Thiên Lộc Tử đỏ mặt, lúng túng nói.

“Hi hi, không sao, đây là số di động của tôi, nhớ gọi nha, tôi vẫn muốn mời anh ăn cơm đó.” Long Hồng Diễm cho rằng Thiên Lộc Tử không muốn đưa số điện thoại cho nàng, cũng không nói nhiều, đưa cho Thiên Lộc Tử tờ giấy.

Thiên Lộc Tử nhận tờ giấy, liếc qua rồi nhét vào túi áo, sau đó cùng Kỷ Ngọc Nhân ly khai, nơi này chỉ còn lại một mình Long Hồng Diễm.

Đôi theo Thiên Lộc Tử, Long Hồng Diễm lầm bầm: “Một người có thể xuất động bốn chiếc xe cảnh sát hộ tống, coi như không phải đẹp trai con nhà giàu thì cũng là quý tộc nông dân. Trương Thiên Lộc, tỷ đây vẫn còn tới tìm cậu, khoa được à...?”

Thiên Lộc Tử theo hai cô nàng trở lại chỗ báo danh, đã thấy Lý Phong với bộ dạng vô cùng khâm trọng chào đón: “Sao lâu như vậy, rất nhiều người đến nộp tiền à?”

“Người khá đông, hơn nữa chỗ đó còn xảy ra ít việc nên trì hoãn một chút.”

“Việc gì thế?” Lý Phong nghi ngờ hỏi.

“Lát nữa tôi sẽ kể lại cho nghe, giờ chúng ta mang Thiên Lộc cùng Ngọc Nhân đi lãnh phòng ký túc xá đã, trời sắp tối rồi.” Khương Tuyết Oánh nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều.

“Được!” Lý Phong đáp ứng, sau đó nói với Kỳ Ngọc Nhân: “Kỳ học muội, hành lý của cô đâu? Tôi giúp cô mang đi.”

Kỳ Ngọc Nhân còn chưa kịp trả lời thì đột nhiên nghe Thiên Lộc Từ rên rí: “Lý học trưởng, anh thật bất công, sao anh không hỏi hành lý của tôi đâu, sau đó mang đi giúp tôi.”

“Hắc hắc, từ xưa đến giờ, học trưởng chỉ giúp học muội, cậu có từng thấy qua học trưởng nào mang hành lý giúp niên đệ bao giờ chưa?” Lý Phong dờ khóc dờ cười hỏi lại.

“...” Thiên Lộc Từ tức đến ói máu, nhưng rất nhanh hấn liền cười gian nói: “Lý học trưởng, anh vừa nói sẽ mang hành lý giúp Ngọc Nhân đúng không?”

“Đúng!”

“Chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn! Đó là vinh hạnh của tôi!”

“Vậy thì tốt, hai va ly hành lý này liền giao cho anh.” Thiên Lộc Từ chỉ vào hai va ly to đùng rồi nói.

“Đây chẳng phải là hành lý của cậu hay sao?” Lý Phong xám xịt nói, trong lòng có dự cảm bất thường.

“Kỳ thật, hai va ly này là của tôi.” Kỳ Ngọc Nhân lên tiếng.

Lý Phong nghe xong thì cả người lão đảo, thiếu chút nữa đã đặt mông ngồi bệt xuống đất, Thiên lộc Từ thấy vậy, trong lòng vô cùng thoải mái: Chỉ giúp học muội mang hành lý, muốn nịnh đầm à, giờ đã phải miến sắt rồi đây.

Cuối cùng, vì không muốn mất mặt, Lý Phong đành phải chia sẻ với Thiên Lộc Từ một va ly hành lý, bởi vì hấn có cố hết sức cũng chỉ mang nổi một cái va ly mà thôi.

Trên đường đến ký túc xá, Kỳ Ngọc Nhân cùng Khương Tuyết Oánh đi ở phía trước, đang cười cười nói nói, trò chuyện vô cùng rôm rả. Thiên Lộc Từ lưng vác một cái va ly lớn, không hề có dấu hiệu mệt mỏi, không nhanh không chậm bước theo hai cô gái, thường thức hai bờ mông tròn trịa.

Mà đi sau cùng chính là Lý Phong, lúc này hấn đã quá mệt đến nỗi thở không ra hơi, tụt lại phía sau khoảng cách càng lúc càng xa.

Giờ phút này, trong lòng của hấn đang hối hận, sớm biết như vậy hấn đã không nói sẽ giúp Kỳ Ngọc Nhân mang hành lý. Đồng thời hấn cũng vô cùng kinh ngạc với thể lực của Thiên Lộc Từ, trực tiếp đem Thiên Lộc Từ xếp vào hàng ngũ trâu bò biến thái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chị Em Song Sinh Có Âm Hàn Tuyệt Mịch

Sau khi giúp Kỳ Ngọc Nhân vác hai cái ba lô tới ký túc xá nữ, hơn nữa còn tranh thủ thưởng thức cía mông của mỹ nữ, lúc này Thiên Lộc Từ mới lưu luyến theo Lý Phong rồi đi tới ký túc xá phòng 305 lầu 5. Đó là ký túc xá của Thiên Lộc Từ, cũng là phòng 305, lầu 5.

Không thể không nói, điều kiện ăn ở của đại học Dương Thành cũng không tệ lắm. Ký túc xá cũ đều đã bị dỡ bỏ xây mới. Thiên Lộc Từ cũng may mắn tới đúng lúc ký túc xá mới đã hoàn thành.

Một phòng ký túc xá chỉ có bốn người. Bốn chiếc giường sắt hai tầng đặt song song, dán sát vào vách tường, giường trên để sinh viên ngủ, còn giường dưới có một cái bàn để máy tính và sách vở linh tinh. Hơn nữa, ở đó còn có wc riêng biệt, có một sân thượng cũng tính là rộng rãi, không gian thoáng mát, ánh sáng đầy đủ.

Hai cái giường sắt trong số đó đã có chăn nệm, hiển nhiên là đã có người tới trước rồi, Thiên Lộc Từ lựa chọn chiếc giường gần cửa sổ trong số hai chiếc còn lại, bởi vì gần cửa sổ có thể thấy nữ sinh đi lại bên dưới.

“Đến đây thì cũng coi như tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi, tôi té đây, có gì không hiểu cậu cứ đến tìm tôi.” Lý Phong nói.

“Tốt rồi, đợi tôi sắp xếp xong xuôi, tôi mời anh ăn cơm.”

“Tốt!” Lý Phong đáp ứng xong liền quay người ra khỏi phòng của Thiên Lộc Từ.

Nhìn hai chiếc giường đầy đủ kia, lại nhìn hai tay trống không của mình, Thiên Lộc Từ chỉ biết cười khổ. Trăm ngàn năm qua, cũng chỉ có Thiên Lộc Từ hần tay không đi học đại học mà thôi.

Kết! Cửa phòng bật mở, bên ngoài xuất hiện hai người.

Một người trong đó để tóc dài, cao khoảng mét tám, cũng coi như rất cao rồi nhưng so với Thiên Lộc Từ thì còn kém chút ít.

Người này trông như gậy trúc, ngũ quan của y cực kỳ tinh xảo ôn nhu, tiếc là hai mắt vô thần, ấn đường phát xanh, bờ môi yếu ớt không chút huyết sắc, thậm chí hơi lộ sắc đen. Nhìn như thế nào cũng giống như bản sao của Lâm Đại Ngọc, một mỹ nhân ốm yếu.

Người còn lại, bất kể là dung mạo hay khí chất, cách ăn mặc, lời nói, cử chỉ đều không khác biệt so với người trước. Khác nhau duy nhất là trên cằm người này có thêm một nốt ruồi đỏ.

Thấy tình huống như vậy, cho dù dùng đầu ngón chân để nghĩ thì Thiên Lộc Từ cũng biết hai người này là một cặp sinh đôi. Sau đó Thiên Lộc Từ lại buồn bực, đây là ký túc xá nam mà, cái đôi “chị em song sinh” ốm yếu này mò tới đây làm cái eo gì chứ.

Chẳng lẽ do mình ăn ở tốt nên mới làm say mê đôi “chị em song sinh” này? Được rồi, đồng chí Thiên Lộc Từ thân yêu của chúng ta lại nghĩ nhiều rồi.

“Xin hỏi, hai bạn tới đây tìm ai thế?” Thiên Lộc Từ hỏi.

“Không phải, chúng tôi sẽ ở phòng này.” “chị em song sinh” đứng ngoài cửa nói: “Người anh em cũng ở phòng này à?”

Wtf? Đôi “chị em song sinh” này ở đây? Chẳng phải đây là ký túc xá nam sao? Từ từ, thanh âm của họ chẳng phải là giọng đàn ông sao? Chẳng lẽ họ là gay? Chẳng lẽ hần, Thiên Lộc Từ phải ở chung với hai tên bóng?

Nghĩ tới đây, Thiên Lộc Từ chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nhắm mắt nói: “Tôi là Trương Thiên Lộc, Trương trong cung Trương, Lộc trong Phúc Lộc. Các bạn là anh em sinh đôi hay chị em sinh đôi?”

“Ha ha, lần đầu tiên có người hỏi như vậy đây, trước đây người khác toàn hỏi chúng tôi có phải chị em sinh đôi hay không thôi.” Gã gay không có nốt ruồi đỏ nói: “Tôi là Hàn Phong, em trai tôi là Hàn Vũ, kính xin được giúp đỡ.”

Vừa nói, đôi “chị em song sinh” Hàn Phong Hàn Vũ đồng thời đi đến sát sạt người Thiên Lộc Từ.

Trong nháy mắt hai người lướt qua, Thiên Lộc Từ cảm thấy một luồng gió lạnh thổi tới. Trời thì nóng bức, làm gì có gió lạnh chứ, hiển nhiên, cơn gió lạnh này tới từ phía hai người Hàn Phong, Hàn Vũ.

Rõ ràng là đàn ông lại có khuôn mặt ôn nhu như con gái, trên người còn toát ra khí lạnh. Thiên Lộc Từ bắt ngờ sự tình, nghĩ tới một khả năng, vội vàng duỗi tay ra, đặt trên tay Hàn Phong, ngay lập tức ngón tay truyền tới cảm giác lạnh như băng.

“Âm hàn tuyệt mạch!” Thiên Lộc Từ kêu lên thất thanh, hần đã từng đọc được giới thiệu về âm hàn tuyệt mạch trong sách, lúc đầu cũng không để trong lòng, thật không ngờ, xuyên việt tới tám trăm năm sau lại có thể thấy được.

Hai người Hàn Phong Hàn Vũ nghe được, đồng thời quay người lại, khiếp sợ nhìn Thiên Lộc Từ nói: “Cậu biết âm hàn tuyệt mạch? Rốt cuộc cậu là ai?”

“Tôi cũng chỉ xem qua sách cổ mà thôi, hai người không cần lo lắng. Ngược lại, cả hai đều biết mình có âm hàn tuyệt mạch a.” Thiên Lộc Từ nói.

“Chúng tôi đã từng vào Nam ra Bắc tìm thầy thuốc, cuối cùng cũng nghe một lão trung y nói mình mắc âm hàn tuyệt mạch.” Hàn Phong khổ sở nói.

“Người mắc âm hàn tuyệt mạch không thể sống quá 18 tuổi. Nhưng tôi thấy hai người đã sống qua 18 rồi, nhưng cả hai vẫn sống như thường, chắc lão trung y kia đã ra tay.”

“Nếu người anh em đã biết, chúng tôi cũng không giấu. Lão trung y cho chúng tôi một phương thuốc, để cho chúng tôi bốc thuốc về sắc thành nước, rồi lại cho vào trong đó bột phấn cho sệt lại, mỗi ngày dùng ba lần, có thể kéo dài tính mạng.”

“Có thể cho tôi xem qua phương thuốc không?”

“Đây cũng không phải bí mật gì, sao lại không thể chứ.”

Hàn Vũ móc từ dưới gối ra một tờ giấy, đưa cho Thiên Lộc Từ, hần nhận lấy, xem qua, phát hiện ra tất cả thuốc trong đó đều có tính nóng, hơn nữa lượng thuốc cũng rất lớn, không thiếu những vật đại bổ đất đồ.

“Âm hàn tuyệt mạch là thể chất trời sinh, không thể cải biến, chỉ có thể tiến hành khai thông điều hòa. Những thứ thuốc trên này đều có tính nóng, uống vào hoàn toàn có thể triệt tiêu một bộ phận âm hàn do tuyệt mạch phát ra. Nhưng thuốc cũng có lúc hết, có thể nói chỉ trị ngọn, không trị được tận gốc.”

Thiên Lộc Tử trả phương thuốc cho Hàn Vũ, nói tiếp: “Lão trung y kia có thể nhận ra các bạn mắc âm hàn tuyệt mạch chứng tỏ cũng có năng lực, chắc hẳn ông ta phải nói với hai bạn rằng phương thuốc này chỉ có thể bảo vệ hai bạn tới trước 25 tuổi.”

Hàn Phong Hàn Vũ nghe xong, sững sốt hồi lâu mới nói: “Người anh em là thần sao? Quả thật lão trung y đó có nói như vậy, còn dặn chúng tôi không nên từ bỏ hi vọng, kỳ nhân dị sĩ ở Hoa Hạ không ít, chắc chắn có người trị được tuyệt mạch.”

“Đúng vậy.” Thiên Lộc Tử nói: “Nói như vậy, anh em hai bạn đăng ký vào khoa được là muốn tìm phương thuốc trị âm hàn tuyệt mạch?”

“Đúng thế, tuy rằng hi vọng mong manh, nhưng dù sao cũng còn có hi vọng.”

“Tôi có thể hiểu nỗi thống khổ của hai bạn, nhưng tôi không thể không nói, cả hai quá ngu xuẩn, thuốc không thể trị được âm hàn tuyệt mạch.”

Hàn Phong Hàn Vũ định phát hỏa, nhưng nghĩ lại Thiên Lộc Tử hiểu biết rất nhiều, cũng nhẫn nhịn hỏi: “Vậy theo ý của cậu, làm sao mới trị được âm hàn tuyệt mạch?”

Kỳ thật Hàn Phong Hàn Vũ đã nổi nóng, hỏi như thế bởi họ tuyệt đối không nghĩ Thiên Lộc Tử có thể trị được âm hàn tuyệt mạch.

“Độc dương bất sinh, cô âm bất trường, muốn trị âm hàn tuyệt mạch phải để âm dương điều hòa, tôi nói âm dương điều hòa không phải chỉ thuốc, mà là khí. Người còn sống, khí sẽ không dứt. Các bạn muốn sống, phải tu luyện thuật dương cương, Thái Lý Phật và Hồng Quyền đều là những lựa chọn không tồi.”

Thiên Lộc Tử nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Nhưng là, từ xưa, âm dương không hợp, các bạn còn cần tu luyện Thái Cực để duy trì âm dương hòa hợp trong cơ thể. Âm dương hòa hợp, khí âm của tuyệt mạch lại trở thành vật hữu dụng.”

Thiên Lộc Tử nói một thôi một hồi, anh em Hàn Phong Hàn Vũ nghe đến loạn, chẳng hiểu gì cả. Thế nhưng có cái họ hiểu, đó là Thiên Lộc Tử thật sự biết cách giải âm hàn tuyệt mạch.

“Người anh em, cậu nói thật?” Hàn Phong cố nén vui mừng, thần sắc nghi ngờ hỏi lại.

Bao nhiêu năm nay, hai anh em bọn họ đã chịu đủ thống khổ, tìm kiếm vô số danh y và lang băm, đều không thể trị được. Phương thuốc của lão trung y kia có tốt hơn chút ít, giúp họ sống thêm được vài năm, nhưng cũng không thể trị được hết.

Dần dà, cả hai cũng không hi vọng gì nhiều, thậm chí có khi chỉ muốn chết. Hôm nay, vừa tới phòng ký túc đã có người nói có thể trị âm hàn tuyệt mạch. Ngoại trừ vui sướng, bọn họ còn hoài nghi, bọn họ sợ bị gạt, kết quả sẽ thất vọng.

“Thật hay không, tôi nói hai bạn có tin không?” Thấy hai người Hàn Phong Hàn Vũ lắc đầu, Thiên Lộc lộ rõ vẻ mặt “ta biết mà” nói tiếp: “Thật hay không chẳng phải thử là biết ngay sao, lại nói, cả hai luyện Thái Cực và Thái Lý Phật cũng không thiệt thòi, mất mát gì.”

Hàn Phong Hàn Vũ nghe được, thấy cũng có lý. Tuy rằng luyện võ để giải tuyệt mạch nghe hơi quái dị, nhưng đúng như Thiên Lộc Tử nói, dù sao cũng chưa tìm được phương pháp trị âm hàn tuyệt mạch, thử luyện chút cũng không mất mát gì cả.

“Người anh em có biết tập Thái Cực với Thái Lý Phật ở đâu không?” Hàn Vũ nôn nóng hỏi.

“Cái này hả, tôi biết một chút Thái Cực, có thể dạy hai bạn. Nhưng Thái Lý Phật và Hồng Quyền thì chịu chết, thế nhưng tôi đã gặp một người cũng khá giỏi Thái Lý Phật trong trường này.” Thiên Lộc Tử nhớ tới “Đại tinh tinh” Trần Cương.

“Người anh em biết Thái Cực?”

Hàn Phong Hàn Vũ nhìn Thiên Lộc Tử từ đầu đến chân, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ. Trong lòng gào thét: Thăng này mà biết Thái Cực á? Có biết chắc cũng chỉ là tay mơ mà thôi.

Nếu hai thằng này mà biết Thiên Lộc Tử chính là đệ tử đích truyền của Trương Tam Phong, không biết có kinh ngạc tới mức ngã lăn ra đất không.

Thiên Lộc Tử thấy Hàn Phong Hàn Vũ nghi ngờ, cũng không để ý nói: “Tôi biết hai bạn nghĩ gì, ai nói tuổi không lớn không thể biết Thái Cực chứ.”

“Tốt, chúng tôi theo cậu học Thái Cực. Nhưng không cần bái sư, không cần nộp học phí chứ?”

“Vớ tôi, các bạn không cần bái sư, còn với người dạy Thái Lý Phật cho hai bạn thì tôi chịu.”

Hàn Phong Hàn Vũ thờ phào, nếu Thiên Lộc Tử nói cần phải bái sư, nộp học phí, bọn họ lại nghĩ tên này là kẻ lừa đảo rồi.

Đúng lúc này, cửa phòng lại bật mở, có thể nói là bị bật tung. Đồng thời một con quái vật khổng lồ xuất hiện nơi cửa, chặn hơn nửa lối vào phòng, làm cả phòng tối đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bốn Tên Quý Tộc Nông Dân

"Các huynh đệ, Trần Cương ta đã tới!" Một đạo thô kệch thanh âm vang lên, đúng là lúc trước tại chỗ nộp phí cùng Thiên Lộc Tử đánh một trận đại tình tình Trần Cương.

"Hoan nghênh đến đại bản doanh 305." Theo lễ phép Hàn Phong Hàn Vũ nói một câu như vậy, nhưng trong nội tâm lại là âm thầm nói nhỏ: Ấc, cửa vườn bách thú đã quên đóng a, lại để một con tinh tinh xông chuồng.

Trần Cương không để ý đến Hàn Phong Hàn Vũ, ánh mắt của hắn đang nhìn chăm chăm Thiên Lộc Tử, hai mắt lần nữa bắn ra nóng bỏng hào quang, hắn rống to: "Là cậu?"

"Không phải tôi thì là ai, cậu chạy tới đây làm gì?" Thiên Lộc Tử cũng là rất buồn bực đấy, hắn hoài nghi chính mình kiếp trước có đúng hay không đắc tội qua 'đại tinh tinh', cho nên kiếp này mới bị 'đại tinh tinh' quán quít lấy hắn như vậy.

Trần Cương sai bước vọt qua cửa lớn, cầm trong tay hành lý vút tới một chiếc giường trống vừa đi vừa nói: "Tôi được phân vào phòng 305 lầu 5, tôi tới nơi này đương nhiên là muốn vào ở a. Ngược lại là cậu tới nơi này làm gì?"

Thiên Lộc Tử cùng Hàn Phong Hàn Vũ thấy thế, khóe mắt co rút lại. Tinh tinh quả nhiên là khác người, ngay cả phóng hành lý đều là như thế bạo lực, không phải người bình thường có thể so sánh.

"Tôi cũng là học khoa được đấy, ký túc xá cũng là phòng này." Thiên Lộc Tử cũng không biết nên cười hay khóc, hắn và Trần Cương ở cùng một phòng, người này đam mê võ thuật đến điên cuồng, sau này nhất định sẽ quán quít lấy hắn muốn đấu võ.

Quả nhiên, Trần Cương buông hành lý xong, liền nắm chặt nắm đấm đối Thiên Lộc Tử nói: "Trung Thiên Lộc, chúng ta lại đánh một trận đi."

Thiên Lộc Tử vỗ vỗ cái trán, cảm giác thật đau đầu nói: "Trần Cương đồng học, chúng ta không nên đánh nữa, tôi cũng không muốn bị đuổi học."

Thật chẳng hiểu nổi người này! Vừa xuất hiện liền la hét muốn đấu võ, chỉ sợ sau này phòng 305 sẽ không có ngày bình yên.

Trầm tư một lúc, Hàn Phong Hàn Vũ hai người song song tiến lên khuyên nhủ: "Đều là cùng ở một phòng, không nên vừa gặp mặt liền đánh đánh giết giết như thế."

Đến lúc này, Trần Cương mới phát hiện hóa ra trong phòng còn có hai người, hắn quay đầu lại nhìn Hàn Phong Hàn Vũ, sau đó đột nhiên nhớ nhỏ nói: "Chị em song sinh? Hắc hắc tôi thích! Học viện đã cho phép nam nữ ở chung phòng ký túc xá rồi sao, hai vị mỹ nữ các người cần bao nuôi sao? Tôi sẽ bao nuôi hai người."

Hàn Phong Hàn Vũ hai người hận không thể xông lên liều mạng cùng Trần Cương, nhưng người kia thân thể quá to lớn, bọn hắn cuối cùng đành phải nhẫn nhịn. Thân thể của hai người bọn họ như tàu lá chuối, sức khỏe yếu kém mà cùng cái này đại tinh tinh đánh nhau, quả thực là tự đi tìm tai vạ.

"Không phải, chúng tôi là nam nhân." Hàn Phong buồn bực nói: "Đương nhiên chúng tôi cũng cần bao nuôi, Trần Cương đồng học vẫn giữ ý định bao nuôi chúng tôi sao?"

"Nam nhân? Gay? Hắc hắc, bao nuôi là chuyện hư hỏng, đương nhiên tôi sẽ không làm, các người xem Trần Cương này là hạng người gì?" Điều bộ của Trần Cương giống như là nhìn thấy quái vật lui về phía sau vài bước, nghiêm trang nói.

Cũng biết 'đại tinh tinh' Trần Cương là người lỗ mãng, bởi vậy Hàn Phong Hàn Vũ cũng không thêm so đo với hắn.

"Phải tu trăm năm mới được ngồi chung thuyền, tu ngàn năm mới được cùng kí túc xá! Hôm nay, mọi người đã đến đông đủ, không bằng chúng ta phân chia huynh đệ, gọi đồng học, kêu tên có vẻ có chút xa lạ." Hàn Phong đề nghị.

"Đề nghị này được đó, tôi đồng ý cả hai tay hai chân. Trần Cương tôi nhất định là người lớn nhất, bởi vậy tôi nhất định là lão đại!" Trần Cương cười to nói: "Về sau tôi bảo kê cho các người, ai bắt nạt các người cứ nói với tôi một tiếng, tôi nhất định sẽ đánh cho hắn lên bờ xuống ruộng."

"Chúng ta cũng chưa nói ra ngày tháng năm sinh kia mà, làm sao cậu biết mình lớn nhất?" Thiên Lộc Tử mắt tròn trắng, tức giận nói một câu.

"Đây không phải là rõ ràng rồi sao, thân thể các người vô cùng nhỏ bé, còn tôi lại có thân thể to lớn, tôi lớn nhất là đúng rồi còn gì?"

Nguyên lai tiêu chuẩn Trần Cương đồng học chính là: Thân thể to lớn nhất là lão đại, mà không phải dựa theo tuổi tác phân chia. Đối với cái này, Hàn Phong Hàn Vũ cùng Thiên Lộc Tử cũng là xám xịt lắc đầu, hoàn toàn không để ý đến thứ hàng hiếm như hắn.

Cuối cùng, bốn người vẫn là dựa theo tuổi tác để phân chia thứ tự, Hàn Phong Hàn Vũ lớn nhất theo thứ tự là lão đại lão nhị, lão tam là Thiên Lộc Tử, Trần Cương thì xếp cuối cùng.

Vì thế, Trần Cương kháng nghị rất nhiều lần, nhưng đều bị vô hiệu, cuối cùng nhất đành phải thiếu số phục tùng đa số, phiền muộn thừa nhận hắn là lão

tử.

Thiên Lộc Tử lấy ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư do Kỳ Trường Thiên giúp hắn làm, dù sao hắn là người của tám trăm năm trước, cũng không thể báo ra số tuổi thật sự của mình.

Trừ chuyện đó ra, Trần Cương còn đặt cho bốn người của phòng 305 một cái danh hiệu, gọi là ‘bốn tên quý tộc nông dân’! Danh hiệu hiếm thấy như vậy cũng chỉ có cái tên Trần Cương này mới có thể nghĩ ra mà thôi.

Cốc cốc!! Tiếng đập cửa vang lên, Thiên Lộc Tử đang đứng cạnh cửa nhìn ra, phát hiện đứng ngoài cửa dĩ nhiên là Kỳ Ngọc Nhân, trong ngực còn ôm một cái đồng chăn màn.

"Ngọc Nhân? Sao cô lại tới đây?" Thiên Lộc Tử kinh ngạc hỏi.

"Vì sao ư? Anh không thấy được là tôi đem chăn màn đến cho anh à, anh mau tránh ra, những thứ này nặng chết người rồi." Kỳ Ngọc Nhân buồn bực nói, trên trán đã có mồ hôi chảy ra.

Thiên Lộc Tử thấy thế, nhanh chóng tránh sang một bên để Kỳ Ngọc Nhân đi vào. Sau khi đi vào, Ngọc Nhân mới phát hiện trong phòng còn có ba người, mà hai người trong đó lại là ‘nữ nhân’.

Trời ạ! Tại sao có thể có một cặp chị em song sinh ở trong phòng nam sinh, chẳng lẽ phòng của Thiên Lộc đứng nam nữ được ở chung?

Thiên Lộc Tử thấy trên mặt của Kỳ Ngọc Nhân lộ vẻ khiếp sợ, đã biết rõ nàng đang suy nghĩ gì, vì vậy hắn tiến lên giới thiệu: "Bọn họ là bạn cùng phòng của ta, đây là lão tử Trần Cương, tại chỗ nộp phí thời điểm đã thấy. Hai vị này đứng lão đại lão nhị Hàn Phong Hàn Vũ, bọn họ là anh em song sinh!"

Đang nói đến chữ anh em song sinh thời điểm, Thiên Lộc Tử cố ý nhấn mạnh, Kỳ Ngọc Nhân hiểu được chính mình đã hiểu lầm.

Giới thiệu bạn cùng phòng xong, Thiên Lộc Tử lại giới thiệu Kỳ Ngọc Nhân cho bọn người Trần Cương: "Còn đây là Kỳ Ngọc Nhân, cũng là tân sinh khoa được."

"Em dâu tốt, chị dâu tốt!" Hàn Phong Hàn Vũ cùng Trần Cương rất ăn ý mà nói.

Trong mắt bọn họ, Kỳ Ngọc Nhân đều đến giúp Thiên Lộc Tử trải giường chiếu rồi, hai người nhất định là có một chân. Bởi vậy bọn hắn biểu lộ ra rất là tự nhiên, không có gì gọi là bất ngờ.

Kỳ Ngọc Nhân khuôn mặt đỏ lên, trong nội tâm không khỏi có chút vui sướng nhưng trên mặt lại làm bộ cáu giận nói: "Không nên gọi loạn như vậy, bọn tôi chỉ là đồng hương mà thôi."

"Chúng tôi hiểu mà, hắc hắc."

Kỳ Ngọc Nhân cũng không để ý tới bọn hắn, hỏi giường của Thiên Lộc Tử là cái nào, sau đó bắt đầu giúp hắn trải giường chiếu. Hắn ở một bên thấy nàng trải giường chiếu rất là chú tâm, trong lòng tựa hồ có cái gì đang tan chảy, đây là một cô gái tốt a.

"Để ăn mừng bốn tên quý tộc nông dân chúng ta, tối nay chúng ta ra ngoài ăn một bữa thỏa thích, tôi mời khách! Các người ai cũng không được giành phần trả tiền của tôi, nếu không tôi sẽ nổi giận."

Trần Cương móc từ túi xách ra một xấp tiền nhét vào túi quần jeans. Cũng không biết vô tình hay là cố ý, mà xấp tiền này có một nửa lòi ra bên ngoài, chín phần làm đáng mười phần rêu rao.

Quý tộc nông dân, danh xứng với thực, thật nhiều tiền ah! Giành phần tính tiền với quý tộc nông dân, kẻ đàn mới làm như vậy, Thiên Lộc Tử không ngốc, Hàn Phong Hàn Vũ cũng không ngốc, bởi vậy bọn hắn luôn miệng nói: "Yên tâm đi, sẽ không ai giành với cậu."

Lúc này, Kỳ Ngọc Nhân cũng đã trải xong ga giường, Trần Cương liền nói: "Chúng ta đi ăn cơm, chị dâu cùng đi chứ?"

"Cái này. . . ." Kỳ Ngọc Nhân trầm ngâm một lát rồi nói: "Được rồi, tôi cũng chưa ăn cơm, sau khi ăn xong tiện thể đi ra bên ngoài mua một ít vật dụng hàng ngày."

Kỳ Ngọc Nhân đáp ứng rất tự nhiên, không hề phản ứng, bởi vì như vậy sẽ tương đương với chấp nhận quan hệ giữa nàng và Thiên Lộc Tử.

Bên ngoài đại học Dương Thành, có không ít nhà hàng cùng quán ăn, cao cấp, bình dân, loại nào cũng có. Thời đại này sinh viên đại học rất nhiều người có tiền, hơn nữa hôm nay là ngày nhập học, cũng là cơ hội kiếm tiền của bọn họ.

Trong đó, nhà hàng ‘Hương Dã Nhân Gia’ là một nhà hàng tương đối sang trọng, Trần Cương hùng dũng dẫn mọi người đi vào.

Mà Hàn Phong Hàn Vũ hết lời khuyên nhủ Trần Cương, kêu hắn vào một quán ăn bình thường là được rồi. Nhưng Trần Cương thật sự là danh xứng với thực quý tộc nông dân nhiều tiền, như thế nào sẽ nghe lời, lấy lý do cho hắn chút mặt mũi, kiên trì muốn đi ‘Hương Dã Nhân Gia’.

Thiên Lộc Tử cùng Kỳ Ngọc Nhân đi ở cuối cùng, đột nhiên một hình bóng xinh đẹp lướt qua, cảm giác được sẽ xảy ra va chạm. Thiên Lộc Tử phản

ứng nhanh chóng, một tay ôm lấy Kỳ Ngọc Nhân kéo qua một bên.

Kỳ Ngọc Nhân tránh được, còn Thiên Lộc Tử thì không được may mắn như vậy, bị người kia đâm thẳng vào mình. Hắn cảm giác mình đụng phải hai khối thịt thập phần co giãn.

Một làn gió thơm ập vào lồng ngực, đó là mùi thơm chỉ có trên thân thể của nữ nhân, Thiên Lộc Tử có thể cảm nhận được bên trong mùi thơm còn xen lẫn thuần âm khí tức, đây tuyệt đối là xử nữ.

Thiên Lộc Tử bị đâm nên lùi lại một bước, cô gái kia thì bị ngã sấp xuống đất, còn phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Cô gái này vô cùng đầy đặn, mặc đồng phục công sở màu xám tro, váy ngắn ôm trọn lấy bờ mông, đem bờ mông tròn trịa của nàng phơi bày ra vô cùng hoàn mỹ.

Nàng mặc áo sơ mi mỏng, cổ áo rất cao nên không thể nhìn thấy cái gì bên trong. Tuy nhiên ngực nàng nếu so với ngực của Kỳ Ngọc Nhân còn muốn lớn hơn vài phần.

Cô gái ngã trên mặt đất, điện thoại bị văng qua một bên. Một chiếc giày cao gót bị văng ra ngoài, hai chân trắng nõn như ngọc không có mang tất chân, không hề có một tí khuyết điểm nhỏ nhặt nào.

Nói đại khái thì hai chân của phụ nữ ít nhiều gì cũng có một chút khuyết điểm nhỏ đấy, nhưng mà riêng cô gái trước mắt lại không có.

Thiên Lộc Tử vốn là thích ngắm đùi đẹp, hôm nay thấy cặp đùi trắng bóng, đẹp đến nao lòng, giống như đùi của Kỳ Ngọc Nhân, ánh mắt của hắn lập tức sáng lên.

Mà bởi vì cô gái ngã ngồi trên mặt đất, hai chân vô ý thức có chút xoạc ra, hắn có thể thấy rõ ràng dưới váy của cô gái một cái nửa trong suốt quần lót màu đỏ, cùng với không cam lòng bị quần lót trối buột vài cọng cỏ non.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mê Chân Phức Tạp

Cô gái lúc này đang ngồi trên mặt đất, khuôn mặt thống khổ, chỗ đầu gối trơn bóng của nàng bị trầy một mảng lớn, máu tươi không ngừng rỉ ra. Máu đỏ tương phản với làn da trắng nõn nhìn thấy mà đau lòng.

“Xin lỗi, tôi không cố ý, cô không sao chứ?”

Thiên Lộc Tử đứng là cực phẩm trong cực phẩm, đụng ngã con gái nhà người ta, phản ứng đầu tiên của hắn không phải đỡ người ta lên, mà là trần truồng không che giấu ngắm từ đầu đến chân của cô gái kia.

“Cậu có bị mù không, rách da chảy máu có thể xem như không việc gì sao?” Cô gái trừng mắt nhìn Thiên Lộc Tử, trong lòng thầm nghĩ: Thời buổi này đại đa số nam nhân đều có chỉ số IQ vô cùng thấp.

“Tôi không có ý đó, cô bị trầy da tất nhiên tôi đã thấy, chẳng qua là tôi sợ cô bị té gãy tay, gãy chân gì đó nên mới nói vậy.” Thiên Lộc Tử rất chi là chân thành.

“Tôi không đến nỗi yếu ớt như vậy, còn không đến mức gãy tay gãy chân, cậu đến đỡ tôi dậy.”

Cô gái nói xong liền giãy dụa muốn tự mình đứng lên, có thể là do vết thương ngay tại đầu gối quá đau đớn nên khiến nàng nhăn nhó.

“Chờ một chút, trước tiên để tôi giúp cô xử lý vết thương, lỡ như nhiễm trùng, để lại sẹo sẽ không tốt.”

Đây là những lời thật lòng của Thiên Lộc Tử, hắn cảm thấy cô gái trước mắt này có đôi chân quá đẹp, vốn là một đôi chân hoàn mỹ không tí vết, nếu như bị một vết sẹo thì quả thực là tội lỗi, tội lỗi. Chuyện đốt đàn nấu hạc hắn tuyệt đối không làm.

“Vậy cũng phải đến phòng y tế mới có thể xử lý, đâu có ai ngốc đến nỗi lúc nào cũng mang thuốc theo trên người?” Lời nói của cô gái đầy vẻ bất thiện.

“Tuy rằng tôi không phải là kẻ ngốc, nhưng đích thực là tôi có mang thuốc theo.” Thiên Lộc Tử buồn bực nói, từ khi nào lại có kiểu mang thuốc trên người liền biến thành kẻ ngốc?

Sau đó, trước sự kinh ngạc của cô gái, Thiên Lộc Tử móc từ túi quần ra một chai thuốc, chính là Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan.

“Đó là thuốc gì, thật có thể sát trùng cầm máu sao?” Cô gái đầy hồ nghi nhìn Thiên Lộc Tử, cảm thấy hắn giống y như mấy tên giang hồ lang băm chuyên

lừa tiền người khác.

“Đương nhiên, không chỉ có thể sát trùng cầm máu, thuốc này còn có thể giảm bớt đau đớn, nhanh chóng làm lành vết thương, hơn nữa không để lại sẹo.” Thiên Lộc Tử kiêu ngạo nói.

Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan là do Thiên Lộc Tử luyện chế trước khi xuyên việt. Hắn được chân truyền từ Trương Tam Phong, thông thạo Đan trong Bát Pháp tới mức tinh túy, luyện chế ra Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan có thể nói là vô cùng thần kỳ.

Nếu không phải bởi vì cô gái trước mặt sở hữu đôi chân quá mức cực phẩm, bị sẹo thì quá đáng tiếc, Thiên Lộc Tử còn lâu mới lấy ra Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan.

Trong lúc nói chuyện, Thiên Lộc Tử mở nắp chai thuốc, đổ ra một viên Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan, ngay lập tức hương thơm xông vào mũi. Cô gái nghe thấy lập tức hai con mắt tỏa sáng, nâng thuốc loại khôn khéo, nháy mắt liền nhìn ra chỗ bất phẩm của Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan.

Bộp! Thiên Lộc Tử bóp nát Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan, mang thuốc bột rắc lên miệng vết thương.

“Ư... Thật dễ chịu...” Cô nàng không kìm hãm được mà rên rỉ, dĩ nhiên là đau đớn đã hoàn toàn biến mất.

Rên rỉ xong, nàng liền cảm thấy có chút không đúng, khuôn mặt không khỏi ửng hồng.

Thiên Lộc Tử nghe cô gái rên rỉ như thế, hần khe rùng mình, trong lòng khổ sở suy nghĩ: Mỹ nữ à, cô đừng rên rỉ có được hay không, cô rên rỉ như thế sẽ khiến người khác tưởng tôi đang cường bức cô cũng không chừng.

“Thuốc của cậu là thuốc gì, mua ở đâu thế?”

Sắc mặt của cô gái đã khôi phục lại bình thường, lúc này nàng đã nhận ra giá trị của Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan, cho nên nàng khéo léo hỏi Thiên Lộc Tử.

“Ha ha, thuốc này do tôi tự chế, không có chỗ nào bán đâu.”

Thiên Lộc Tử đem chai thuốc cất vào túi, Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan đã không còn nhiều, mà hiện tại không biết có thể luyện chế được hay không, bởi vậy hắn đặc biệt quý trọng.

Cô gái cũng là người thông minh, biết rõ là Thiên Lộc Tử không muốn nói, cho nên nàng không hỏi nữa. Tuy nhiên nàng rất tò mò, rất muốn biết một ít thông tin về Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan này.

Thiên Lộc Tử và nàng chẳng qua là bèo nước gặp nhau mà thôi, nàng dựa vào cái gì mà muốn có được chí bảo trong tay của hắn.

“Lấy giúp tôi đôi giày.” Cô gái chỉ chỉ đôi giày cao gót đang nằm cách đó không xa.

Người hiểu rõ nàng đều biết, cô nàng vô cùng kiêu ngạo, cho rằng rất nhiều nam nhân ngay cả xách giày cho nàng cũng không có tư cách. Thiên Lộc Tử là nam nhân đầu tiên giúp nàng xách giày, bởi vậy chỉ có một loại khả năng...

Nàng vừa ý Thiên Lộc Tử rồi sao? Suy nghĩ nhiều rồi, đó là bởi vì nàng đánh chú ý vào Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan.

Thiên Lộc Tử đem giày cao gót đưa cho cô gái, đang muốn rời đi. Đúng vào lúc này, hai mắt của hắn dừng lại tại đôi bàn chân trần nhỏ nhắn của cô gái.

Đôi chân này năm năm với đôi chân ngọc của Kỳ Ngọc Nhân, nhưng do cô gái này hơi đầy đặn mượt mà nên chân của nàng cũng nhiều thịt hơn một chút, đây là một đôi chân vô cùng hoàn mỹ.

“Tôi giúp cô mang giày nhé.”

Thiên Lộc Tử rất vô sỉ nói, kỳ thật là hắn muốn sờ chân cô gái mà thôi, xem ra sở thích mê chân của ‘người cổ đại’ Thiên Lộc Tử lại trở dậy rồi.

Cô gái này ánh mắt vô cùng tinh tế, thấy Thiên Lộc Tử nhìn hai chân của nàng với ánh mắt nóng bỏng, nàng đương nhiên nhận ra. Đối mặt tình huống như vậy, với tính cách của nàng hẳn là chán ghét mới đúng, nhưng thần xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại nhẹ gật đầu.

Vì để lấy được loại thuốc thần kỳ kia, đành phải tiện nghi cho tên tiểu tử đáng hận này rồi. Cô gái tự an ủi mình.

Thấy cô gái gật đầu đồng ý, Thiên Lộc Tử cũng hơi rung động, cuối cùng hắn có thể danh chánh ngôn thuận sờ chân ngọc của cô gái này rồi.

Nhìn thấy Kỳ Ngọc Nhân vẫn còn ở một bên quan sát, Thiên Lộc Tử mặc dù trong lòng rất muốn hèn mọn bi ối một phen, nhưng cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng. Bởi vậy hắn nhanh chóng mang giày cho cô gái, hơn nữa còn đỡ nàng dậy.

Đương nhiên, trong lúc mang giày, Thiên Lộc Tử cũng tranh thủ sờ soạng chân ngọc của cô gái vài lần, xem như cũng hơi đã ghiền. Quan trọng nhất là, trong lúc mang giày giúp cô gái, hắn có thể nhìn một phát là thấy tất tần tật xuân quang dưới váy của cô gái.

“Cám ơn! Cậu là sinh viên của đại học Dương Thành?”

“Đúng vậy!” Thiên Lộc Từ gật đầu.

“Số điện thoại bao nhiêu?”

“Cái này...”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không gọi điện làm phiền cậu đâu. Tôi chỉ sợ thuốc này có tác dụng phụ, không những không chữa khỏi vết thương mà còn nghiêm trọng hơn nữa.” Ý của nàng là Thiên Lộc từ không muốn cho nàng số điện thoại của mình.

“Ài... Thật không ý tứ, tôi thật sự không có điện thoại.” Khuôn mặt Thiên Lộc Từ đỏ bừng, hần chột phát hiện, thời buổi này, không có điện thoại là một việc vô cùng mất mặt.

Đang đứng một bên xem trò vui, Hàn Phong Hàn Vũ cùng Trần Cương nghe thấy như vậy, trên mặt đều viết rõ ràng hai chữ ‘khinh bỉ’, đều làm ra vẻ ta không quen biết tên hai lúa này.

Cô gái sững sờ, mắt phượng nhìn chăm chăm vào mắt của Thiên Lộc Từ thật lâu, thấy trong mắt hắn không có chút nào giả dối. Nàng thật sự không hiểu, thời buổi này rồi mà vẫn còn có người không có điện thoại di động.

Bị nhìn thấu nội tâm, Thiên Lộc Từ cảm thấy chột dạ, gãi gãi đầu nói: “Tôi là Trương Thiên Lộc, sinh viên khoa dược của Dương Đại (viết tắt của đại học Dương Thành), nếu như chân cô sau khi khỏi mà để lại sẹo, cô có thể đến Dương Đại tìm tôi.”

Đối với Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan, Thiên Lộc Từ rất có lòng tin.

Nói xong, Thiên Lộc Từ gọi Kỷ Ngọc Nhân cùng ba tên quý tộc nông dân, tất cả hướng ‘Hương Dã Nhân Gia’ đi vào.

Nhìn theo Thiên Lộc từ đi vào ‘Hương Dã Nhân Gia’, lại cuối đầu xem vết thương trên đầu gối của mình đã bắt đầu kéo vảy, cô gái như đang suy nghĩ điều gì, thù người một lúc, sau đó đi đến chiếc BMW 730 đang đậu trước cổng trường.

‘Hương Dã Nhân Gia’ không hổ là nhà hàng cao cấp, bên trong bài trí theo kiểu trở về với thiên nhiên, trông rất sinh động.

“Hoan nghênh quang lâm, mời các vị...”

Bốn tên quý tộc nông dân cùng Kỷ Ngọc Nhân vừa mới bước vào, liền có một nữ nhân viên phục vụ gọi cảm tiến lên chào đón, đưa bọn họ đến một bàn khá là yên tĩnh.

Lúc này đang là giờ cao điểm, lại là thời gian báo danh của Dương Đại, toàn bộ ‘Hương Dã Nhân Gia’ chỉ còn trống đúng mỗi cái bàn này.

Gọi rượu và thức ăn, đồ ăn còn chưa đem lên, bọn hắn mỗi người đã nốc ba ly, nói chuyện vô cùng rôm rả.

“Lão nhất, lão nhị, lúc này không phải tôi đã nói qua, tại Dương Đại tôi gặp được một tên biết Thái Lý Phật sao. Hiện tại hắn đang an vị trước mặt hai người, còn không mau bái sư?” Thiên Lộc Từ nói với Hàn Phong Hàn Vũ.

Hàn Phong Hàn Vũ nghe vậy, hai con mắt lập tức tỏa sáng, đồng thời nhìn về phía Kỷ Ngọc Nhân với ánh mắt kính nể. Thì ra bọn họ cho rằng Kỷ Ngọc Nhân là cao thủ Thái Lý Phật, trực tiếp ném Trần Cương sang một bên.

“Các người giương mắt ếch nhìn tôi làm gì, trên mặt tôi nở hoa hay sao?” Kỷ Ngọc Nhân sờ sờ mặt mình, vô cùng khó hiểu.

“Nguyên lai em dẫu là một cao thủ Thái Lý Phật, thật sự là bất ngờ, không hề thua kém mấy râu a.” Hàn Phong Hàn Vũ rất chỉ là bội phục.

Thiên Lộc Từ dờ khóc dờ cười nói: “Hai người nói gì vậy, lão tứ mới là cao thủ Thái Lý Phật mà.”

“Lão tứ?”

Hàn Phong Hàn Vũ vô cùng xấu hổ, chỉ chỉ vào Trần Cương đang điên cuồng nốc rượu. Bọn hắn không cách nào tưởng tượng ra, với thân thể to như một con tinh tinh như vậy, làm sao có thể là cao thủ Thái Lý Phật cơ chứ?

Trần Cương rất không vui, cặp mắt trâu trợn trừng, bất mãn nói: “Hai người nhìn tôi như vậy là có ý gì? Tôi nói cho các người biết, năm đó toàn bộ trung học Quảng Đô không ai là đối thủ của tôi, bởi vì tôi dựa vào một thân công phu: Thái Lý Phật.”

“Cất! Đó là bởi vì trừ cậu ra thì toàn bộ trung học Quảng Đô không một ai luyện võ.” Hàn Phong nói.

“Cậu làm sao biết?”

“.....”

Thiên Lộc Từ lựa chọn im lặng, gấp một con tôm cho vào chén của Kỷ Ngọc Nhân, trong mắt cô nàng thoáng có chút phức tạp, gấp con tôm lên rồi chậm rãi thưởng thức.

Đột nhiên Thiên Lộc Tử nói: “Tốt rồi, không đùa nữa. Lão nhất lão nhị bởi vì có chút nguyên nhân đặc thù, cho nên cần phải luyện Thái Lý Phật, lão tứ xem xem có thể truyền thụ cho bọn họ vài chiêu.”

“Hà? Lão nhất lão nhị muốn học thái Lý Phật? Cái gì là nguyên nhân đặc thù?” Trần Cương cũng nghiêm chỉnh hỏi, trong lúc nói chuyện lại phát ra từng con bả khí.

Hàn Phong Hàn Vũ vô cùng kinh ngạc, trong lòng thầm nói: Đây mới là bộ mặt thật của lão tứ a.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cười Người Chớ Vội Cười Lâu

Thiên Lộc Tử nhìn Hàn Phong cùng Hàn Vũ một chút, thấy bọn hắn ngấm gât đầu đồng ý thì liền mang sự tình Âm Hàn Tuyệt Mạch nói cho Trần Cương nghe.

Kỷ Ngọc Nhân ở một bên nghe, không nhịn được dùng bàn tay nhỏ bé che miệng lại, vẻ mặt đồng tình. Nữ nhân là thế, luôn dễ thông cảm hơn nam nhân.

Trần Cương có chút khó khăn nói: “Lão đại, lão nhị, thật sự là có việc như vậy sao? Về sự việc liên quan đến tính mạng của huynh đệ, ta nên truyền Thái Lý Phật cho các người. Bất quá...”

Hàn Phong cho rằng Trần Cương đang cố kỵ cái gì, liền mỉm cười: “Lão tứ, nếu thật sự không tiện nói thì đành vậy, không sao đâu, chúng ta có thể đi võ quán học Thái Lý Phật.”

“Người đừng nói mò, đây không phải là không tiện nói, chỉ là muốn học Thái Lý Phật thì có một quy củ, chính là trước tiên phải bái sư.”

Giọng điệu cứng rắn của Trần Cương vừa dứt, sắc mặt mọi người ở đây liền thay đổi vô cùng quái dị. Hai tên “mặt hoa” bái một tên “đại tinh tinh” làm sư phụ? Chuyện như vậy, nghe chẳng phải buồn cười lắm sao?

“Không bái sư có được hay không?” Sắc mặt của Hàn Phong, Hàn Vũ vô cùng quái dị.

“Không được, dù là các người có đi võ quán học thì cũng phải bái sư. Dù sao cũng phải bái sư, còn không bằng cứ bái làm môn hạ của Trần Cương ta. Hơn nữa, ta còn không có thu học phí của các người nha.”

Trần Cương vô cùng kiên trì khuyên, lúc hắn nói chuyện, giọng điệu cùng thần sắc giống như là một đại thúc đang lừa gạt tiểu cô nương. À không, hẳn là “đại tinh tinh” mới đúng.

Cuối cùng, Hàn Phong, Hàn Vũ vì bảo trụ cái mạng nhỏ, đành phải cắn răng bái Trần Cương làm sư phụ. Còn cái gọi là nghi thức bái sư, cũng chỉ là Hàn Phong, Hàn Vũ kính Trần Cương một ly mà thôi.

Rất nhiều năm về sau, Hàn Phong, Hàn Vũ mới biết được là học Thái Lý Phật căn bản cũng không có cái gì gọi là quy củ “muốn học nghệ trước tiên phải bái sư”. Cái này hoàn toàn là Trần Cương người này không thoải mái về chuyện mình bị xếp thành lão tứ mà lấy ra làm trò đùa dai.

Thấy sự tình đã định, Thiên Lộc Tử mở lời: “Âm Hàn Tuyệt Mạch không phải là chuyện đùa, việc này chúng ta không nên chậm trễ. Sáng ngày mai ta liền dạy các người Thái Cực, còn lão tứ thì bây giờ tức thì dạy các người Thái Lý Phật.”

“Tốt!” Mặt Hàn Phong, Hàn Vũ đầy vẻ chờ mong. Âm Hàn Tuyệt Mạch là cái gai trong người bọn hắn quá lâu rồi, lúc này bọn hắn muốn nhanh chóng giải thoát.

Trần Cương đột nhiên hỏi: “Lão tam, Thái Cực kia của người có thể cho ta học một ít được không?”

“Đương nhiên có thể, chỉ là người nhất định phải học sao?” Đang lúc nói chuyện, trong đầu Thiên Lộc Tử không tự chủ hiện lên hình ảnh vô cùng buồn cười, một “đại tinh tinh” uốn éo cái mông đánh ra Thái Cực.

Trần Cương tựa hồ cũng thấy hình thể chính mình không thích hợp luyện thái cực, cười gượng hai tiếng sau đó cũng không nói tiếp.

Đúng vào lúc này, ở bàn bên cạnh, hai đôi tiểu tình lữ đã com nước xong xuôi đang chuẩn bị ly khai. Nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp ngay sau đó liền dẫn theo năm người tiến đến.

Hai người Hàn Phong, Hàn Vũ vô tình nhìn thấy năm người kia, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Thiên Lộc Tử ngồi một bên nhìn thấy rõ sự biến đổi đó, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ lão đại, lão nhị nhận biết năm người kia? Trong lòng cứ dấy lên ý

ngồi ngó. Hắn theo bản năng nhìn về năm người vừa ngồi xuống bàn.

Một người trong đó vàng bạc đeo khắp người, một thân trang phục Armani, không biết là có phải thường xuyên được người khác khen hay không mà trên mặt luôn mang theo nét ngạo mạn. Có điều sắc mặt tên này thì tái nhợt, hai mắt vô thần, hiển nhiên là do túng dục quá độ làm thần sắc hư nhược.

Bốn người đi theo thì không ngừng vỗ mông ngựa tăng tốc, xem ra trong năm người này thì hắn là người cầm đầu.

“Ồ! Đây không phải là hai đại mỹ nhân của Hàn gia sao?” Tên nam tử cầm đầu kia nhìn thấy Hàn Phong, Hàn Vũ ngồi ở bàn bên cạnh liền vô cùng khoa trương hô lên một tiếng, nhanh chóng đứng lên đi tới.

Một nam nhân bị người ta nói là đại mỹ nhân, đó cũng không phải là một lời ca ngợi gì. Đặc biệt là với người bị Âm Hàn Tuyết Mạch khốn nhiều hơn hai mươi năm như Hàn Phong, Hàn Vũ mà nói, càng như là tát thẳng vào mặt. Là nam nhân mà không giống như nam nhân, điều này từ trước đến nay chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng bọn họ.

Hàn Phong, Hàn Vũ nắm chặt nắm đấm, toàn thân có chút run rẩy. Hai người cắn chặt hàm răng, nhẫn nhịn đến nỗi trả đũa cũng không dám nói lại, tựa hồ như cổ kị cái gì.

Thiên Lộc Tử cùng Trần Cương bên cạnh thấy vậy, đương nhiên hiểu ra Hàn Phong, Hàn Vũ cùng tên nam nhân kia nhất định có xung đột gì đó. Nhưng Hàn Phong, Hàn Vũ cũng không có phát tác nên bọn hắn cũng không xen vào làm gì, miễn đem tới thêm những hiểu lầm không cần thiết.

Thấy Hàn Phong, Hàn Vũ không nói một lời nào, tên nam tử đó dùng một tay khoác lên vai Hàn Phong, ra vẻ kinh ngạc: “Ồ! Hàn gia bây giờ còn có tiền dư để cho các người tới đây ăn cơm sao? Tiền của Hàn gia các người không phải đều phải để dành cho cách người làm giải phẫu giới tính ở phía trên sao?”

“Đường Hạo Nhân, con mẹ nhà mày đánh rắm gì thế!” Hàn Phong gạt tay của nam tử kia ra, phẫn nộ hét: “Tao chơi tất cả nữ nhân Đường gia bọn mày từ trên xuống dưới.”

Hàn Vũ cũng là phẫn nộ đứng lên, Trần Cương cùng Thiên Lộc Tử ngược lại giống như không biết chuyện gì cứ ngồi bình thường, chỉ là trong ánh mắt đã lạnh lạnh.

Đường Hạo Nhân đột nhiên bị tiếng chửi lớn làm cho đứng hình, dờ dẩn một lúc lâu cũng không phản ứng được. Trong ký ức của hắn, hai tên Hàn gia này vô luận thế nào cũng không dám nói lại hắn.

Bởi vì thân mang Âm Hàn Tuyết Mạch, nên từ nhỏ hai người Hàn Phong, Hàn Vũ đã bị người ta xem là quái vật. Bằng hữu thì bọn hắn không có, nhưng bên người thì không bao giờ thiếu người cười nhạo bọn hắn.

Thật sự vật và bọn hắn mới có được hai bằng hữu như Thiên Lộc Tử cùng Trần Cương. Bởi vậy bọn hắn rất quý trọng tình bạn này, cho nên cảm thấy không thể ở trước mặt bằng hữu ném mặt mũi của mình đi được.

Vì thế, mặc kệ bọn hắn biết rõ Đường Hạo Nhân không phải là thứ mà bây giờ bọn hắn có thể đắc tội, cũng không phải Hàn gia hiện tại có thể đắc tội, nhưng bọn hắn vẫn mắng lại.

“Bọn bê đê chết tiệt! Các người có can đảm dám mắng ta sao?” Đường Hạo Nhân tức đến méo cả mũi, đưa tay vung lên cao, quát: “Lên, đều lên con mẹ nó hết cho ta, đem hai thằng bê đê chết tiệt này đánh không ra hình người cho ta!”

Bốn tên côn đồ sau lưng Đường Hạo Nhân nghe thế lập tức vọt lên, hai nắm đấm cộng thêm hai đầu gối phân biệt hướng về mặt hai người Hàn Phong, Hàn Vũ chào hỏi.

Tròng mắt Thiên Lộc Tử hơi híp lại liền muốn ra tay, nhưng là có người so với hắn còn nhan hơn. Chỉ thấy Trần Cương đột nhiên đứng lên, quơ lấy một cái băng ghế ném ra, mang quyền cước của bốn tên côn đồ cản lại.

Ngay sau đó, hắn nhảy lên, nặng nề dẫm nát những thứ trên mặt bàn. Người này không biết động dây thần kinh gì mà lại ở trên bàn làm mấy động tác làm nóng người. Kết quả là, mấy cái đĩa xịn bị dẫm nát, cái bàn cũng không chịu nổi trọng lượng mà sập xuống.

Móa! Người một tên đại tinh tinh lại lên trên bàn đùa nghịch gì gì chứ, là muốn đem nhân gia ta dẫm nát mới cam tâm sao? Thiên Lộc Tử mặt đầy hắc tuyến, biểu lộ một bộ dạng “ta không biết hắn”.

Bởi vì động tĩnh quá lớn làm cho những người đang dùng cơm xung quanh nhao nhao dừng lại, để chén đĩa xuống mà chạy ra xa. Bất quá cũng có người không chạy ra xa mà đứng đó xem kịch vui, người Hoa thời đại này đều thích thể loại như vậy.

“Bà ngoại ơi, cái bàn này cũng quá không vững vàng rồi, vừa giẫm mạnh liền gãy.” Trần Cương người này vừa hùng hùng hổ hổ xông tới bốn tên côn đồ lúc này bị cái ghế đánh lui vừa cảm thán.

Ha ha, đây không phải cái bàn không vững, mà là bởi vì do hình thể cùng trọng lượng của hắn khác người bình thường a. Đừng nói là cái bàn vững chắc hay không, một tảng đá bị người nhảy lên như thế sợ rằng cũng không chịu nổi mà nát ra a.

Thiên Lộc Tử rất là hiếu kỳ, sau này nữ nhân nào lại có thể chịu nổi thể trọng của tên Trần Cương này chứ? Nghĩ tới một nữ tử kiều diễm bị tên Trần Cương đại tinh tinh này đè dưới thân, nghĩ thế nào cũng đều thấy kỳ dị.

Mỹ nữ cùng dã thú? Đúng nha, trong đầu Thiên Lộc Từ nhất thời nghĩ tới.

Nhìn thấy thân hình khổng lồ của Trần Cương, bốn tên côn đồ kia liền móc dao ra chào đón. Bốn đạo hàn quang nhất thời lóe lên, đồng thời cùng đâm về phía Trần Cương, hoàn toàn không có một chút kỹ xảo nào.

“Bốn tên ngu ngốc!” Trần Cương mắng to một tiếng, nhanh chóng ngồi chồm hổ xuống, cái chân to như chân voi đột nhiên quét ngang. Vừa né hết bốn cây dao vừa quét ngã bốn tên côn đồ.

Trần Cương thuận thế xông tới, chân giẫm xuống bốn cái.

Rắc rắc rắc rắc... Liên tục bốn tiếng gãy xương vang lên, bốn tên côn đồ mỗi tên bị giẫm gãy một chân, lăn lộn trên mặt đất kêu la đau đớn liên tục.

Đến lúc này, Đường Hạo Nhân có ngu thì cũng biết đại tình tình trước mắt không phải người bình thường, dưới chân như có bãi mỡ liền vọt ra hướng ngoài cửa.

Cùng đại tình tình quần áo? Không có ngu, súc sinh kia là thứ mà con người có thể địch lại sao? Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

“Ngươi nha, muốn chạy à? Đã hỏi qua đại gia ta chưa?” Hai chân Trần Cương hơi khụy xuống sau đó nhảy tới, thân hình khổng lồ ít nhất cũng hơn bốn trăm cân vậy mà vọt lên cách mặt đất hai thước, nháy mắt đã đến chặn trước mặt Đường Hạo Nhân.

“Ngươi muốn làm gì? Ta chính là người của Dương Thành – Đường gia, ngươi tốt nhất là không nên đụng đến ta.” Đường Hạo Nhân run rẩy nói, lời nói cũng không còn rõ ràng, hiển nhiên là đang giật mình sợ hãi.

“Đường gia? Chưa hề nghe nói qua.”

Nói xong, bàn tay to lớn hơn người thường của Trần Cương như cái quạt lá cọ hung hăng quất vào mặt Đường Hạo Nhân. Tên này sau đó lập tức như điều đứt dây, thân thể liên tục lộn vài vòng té trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, trong đó còn xen lẫn mấy cái răng.

“Ngươi...” Trên khuôn mặt đầy máu của Đường Hạo Nhân ánh lên ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm Trần Cương, giống như một con rắn độc muốn cắn người.

Đường Hạo Nhân chính là đứa con nối dõi duy nhất của Đường gia, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai đánh qua. Không ngờ hôm nay bị Trần Cương bạt tai một cái rớt hai cái răng, tự nhiên là vô cùng phẫn nộ, tất nhiên là ghi hận Trần Cương.

“Ngươi cái gì mà ngươi, không phục sao? Một câu không phục ta liền đánh ngươi đến phục!” Trần Cương nói xong liền “Ba” một cái, bên má bên kia của Đường Hạo Nhân cũng xuất hiện mấy đường máu.

“Ha ha, như vậy cũng tạm được rồi.” Trần Cương đánh giá Đường Hạo Nhân một phen, hài lòng nói một câu.

Người xung quanh vui vẻ nhao nhao cười lên, cái tên đại tình tình này quả thật là thú vị.

Trong tiếng cười lớn, Trần Cương nắm lấy cổ áo sơ mi hiệu Armani của Đường Hạo nhắc lên như nhắc con gà con. Tên kia cũng không để ý đến đau đớn trên người, kịch liệt giãy dụa kêu to cứu mạng.

“Lão đại, lão nhị, các ngươi cũng tới đánh hán mấy cái đi ha.” Trần Cương mang hán đến trước mắt Hàn Phong, Hàn Vũ.

Hàn Phong, Hàn Vũ nghe thế nhưng cũng không có hành động gì, mà do dự không biết có nên động thủ hay không. Trong ánh mắt phẫn nộ của bọn hán có thể nhìn ra, bọn hán rất muốn đánh Đường Hạo Nhân, nhưng lại chậm chạp không động thủ tựa hồ như cố kỵ cái gì.

“Hàn Phong, Hàn Vũ, cái ngươi hôm nay dám đánh ta, ta sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết, làm cho Hàn gia của các ngươi nhà tan cửa nát!” Đường Hạo Nhân dốc hết sức lực gào lên, hán cho rằng Hàn Phong, Hàn Vũ không dám quát hán.

Lúc này, Thiên Lộc Từ đã nghe ra một chút manh mối, Hàn Phong, Hàn Vũ không dám ra tay, hẳn là cố kỵ ảnh hưởng đến gia tộc bọn hán. Vì vậy hán nói một câu đầy thâm ý:

“Cười người chó vùi cười lâu! Lão đại, lão nhị, cho dù các ngươi bây giờ không đánh hán, hán cũng sẽ hướng về phía các ngươi trả thù. Làm người có thể không gây phiền toái, nhưng tuyệt đối không thể sợ phiền toái!”

Nghe thấy thế, Hàn Phong, Hàn Vũ hai người toàn thân run lên, trong lòng đã có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Không Có Phát Sinh Chuyện Nghiêm Trọng Gì

Bốp bốp... tiếng tát tai liên tục không dứt, đoán chừng đã hơn một phút rồi.

Tương ứng, Đường Hạo Nhiên bị tát thành đầu heo, mặt sưng phù đến nỗi ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra, hai cái môi sưng to giống như hai cây lạp xường.

Bởi vì nghe Thiên Lộc Tử nói, Hàn Phong Hàn Vũ cuối cùng cũng xuất thủ, hơn hai mươi năm phần nợ vốn bị đè nén hôm nay triệt để bạo phát, phát tiết xong, bọn hắn cảm thấy tâm tình của mình đã tốt hơn rất nhiều.

Đột nhiên tiếng còi xe cảnh sát vang lên, hai chiếc xe cảnh sát dừng lại trước cửa ‘Hương Dã Nhân Gia’, trên xe bước xuống tám tên cảnh sát, nhanh chóng tiến vào bên trong.

Thì ra ngay từ lúc ‘bốn tên côn đồ’ động thủ đánh người, quản lý của ‘Hương Dã Nhân Gia’ liền báo cảnh sát.

“Không được động đây, hai tay để lên đầu!” Tám tên cảnh sát đồng loạt rút súng rồi hét lớn.

Thiên Lộc Tử nhú mày, quay người nhìn lại, liền thấy tám họng súng đen ngòm đang chĩa vào mình. Hắn vô cùng chán ghét cái cảm giác sinh mạng bị uy hiếp này, lúc ở cục cảnh sát cũng như vậy, mà lúc này cũng thế.

Vì vậy hắn nổi giận, hắn loáng thoáng suy nghĩ sẽ đem tám tên cảnh sát này đánh thành tàn phế. Lúc ở cục cảnh sát Dương Thành, hắn bị mấy trăm họng súng nhắm vào nên không dám lộn xộn. Hiện tại chỉ có tám cây súng ngắn, hắn nắm chắc phần thắng.

Ngay khi Thiên Lộc Tử vừa muốn động thủ, tên cảnh sát cầm đầu chợt nhận ra Thiên Lộc Tử, bởi vì hắn đã gặp qua Thiên Lộc Tử trong cục cảnh sát, hơn nữa hắn còn tham gia hộ tống cha con Kỳ Ngọc Nhân cùng Thiên Lộc Tử đến báo danh.

Chết tiệt, tại sao lại đụng vào cái tên cứng đầu này, tên khốn kiếp nào đã báo án, đây chẳng phải là hại ta sao? Hắc Bạch Song sát đắc tội với hắn, hiện giờ đang nằm trong tù, chuẩn bị tinh thần ăn cơm nhà nước cả đời, ta không muốn theo gót bọn hắn.

Tên cảnh sát cầm đầu vừa chửi rủa trong lòng vừa hét lớn: “Nơi đây không phát sinh chuyện nghiêm trọng gì, thu đội!”

Không thể trêu vào, vậy thì ta tránh mặt là được.

Cảnh sát đến cũng nhanh mà rời đi lại càng nhanh hơn, cho nên Thiên Lộc Tử cùng tất cả mọi người vẫn còn ngơ ngác ngác, không hiểu chuyện gì.

“Đậu xanh rau má, chuyện này là sao?”

“Bốn người bị gãy xương, một người bị đánh thành đầu heo, đập vỡ một cái bàn, làm bể một đồng chén đĩa, như vậy mà dám nói là: Không phát sinh chuyện nghiêm trọng gì hay sao?”

“Cảnh sát bây giờ đều bị mù hay sao?”

.....

Người không hiểu thì xôn xao bàn tán, người nhìn ra huyền cơ tức thì nhú mày suy tư nhìn xem bốn tên quý tộc nông dân. Có thể khiến cho cảnh sát e ngại đến mức nhắm mắt làm ngơ sẽ là người bình thường sao?

“Những tên cảnh sát kia bị gì vậy? Chẳng lẽ bị đáng người khôi ngô của ta dọa chạy?” Trần Cương đinh đạc nói.

Thiên Lộc Tử thì có phần hiểu rõ, bị dọa đến mức bỏ chạy không phải Trần Cương, không phải Hàn Phong Hàn Vũ, cũng không phải Thiên Lộc Tử hắn, mà là hắn mượn hổ uy của Kỳ Trường Thiên.

Thêm một lần nữa thấy được tầm quan trọng của quyền lực, Thiên Lộc Tử muốn có được tài phú cùng quyền lực, hắn cảm thấy không thể đợi được nữa.

Nhìn đám người bu lại Hương Dã Nhân Gia càng ngày càng nhiều, Thiên Lộc Tử liền nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Được!” Trần Cương đi tới quầy thanh toán, móc ra xấp tiền dày cộm, lớn tiếng hỏi: “Hết bao nhiêu tiền? Đồ vật bị đập bể tính hết cho ta, muốn thưởng bao nhiêu thì cứ tính luôn một lần.”

Mắt của nữ quản lý rực sáng, với con mắt tinh đời, thoáng cái liền nhận ra Trần Cương chính xác là ‘quý tộc nông dân’. Nàng vốn tuổi đã cao mà còn chưa có ai rước, lúc này cố ý liếc mắt đưa tình cùng Trần Cương.

“Mắt của cô có bị bệnh không? Nhanh tính tiền cho tôi, nếu không tôi sẽ báo với chủ của cô.” Trần Cương bức bối nói, trong lòng thì thầm than tổ chất của nữ quản lý càng ngày càng thấp.

Trần Cương căn bản chả biết cái gì gọi là phong tình cùng lãng mạn, hắn chỉ biết đánh nhau, võ công cùng so tài. Đáng thương cho cô nàng đang hoài

xuân bưng bưng gặp phải một tên đầu đất.

“Cậu...” Nữ quản lý nửa giận nửa phiền muốn nói gì đó, lại bị ông chủ của Hương Dã Nhân Gia kéo đi.

“Ê, các người có tính tiền hay không? Tôi đang gấp, một phút kiểm mấy trăm vạn, các người không tính tiền thì tôi đi đây.” Trần Cương vô cùng bất mãn nói.

“Mọi người đi thông thả, lần này chúng tôi không tính tiền, hoan nghênh lần sau lại tới.” Chủ quán cười lạnh.

“Thật sự không tính tiền?”

“Thật sự!”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn!”

“Nữ quản lý kia bị bệnh, ông cũng có bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ! Bất quá cũng tốt, tôi có thể tiết kiệm được không ít.”

“.....”

Ông chủ Hương Dã Nhân Gia mím khóc. Ta không đòi người bồi thường tổn thất, còn không tính tiền bữa ăn, kết quả là ta lại biến thành kẻ có bệnh, ta đang kêu ai ghẹo ai vậy trời?

Bên ngoài Hương Dã Nhân Gia, bốn tên quý tộc nông dân cùng Kỷ Ngọc Nhân đang đứng nói chuyện bên đường. Người qua lại trông thấy cũng không dám tới gần, mà vội vàng rời đi thật nhanh.

“Lão đại, lão nhị, nói về Đường gia của Dương Thành một chút đi.” Thiên Lộc Tử nói.

Hàn Phong Hàn Vũ sững sờ một lúc, nhưng khi nghĩ lại liền biết là Thiên Lộc Tử hỏi một câu có hai ý nghĩa, bao gồm chuyện xưa của bọn hắn, bọn hắn khề thờ dài rồi bắt đầu giảng thuật: “Chuyện là như vậy.....”

Nguyên lai, Đường gia cùng Hàn gia đều sống tại một thị trấn nhỏ của Dương Thành, hai nhà đã từng là đại gia tộc số một số hai của thị trấn này.

Bởi vì nghề chính của hai nhà đều là nghề dệt, lúc bắt đầu hai bên còn hợp tác. Hợp tác thẳng đến lúc Hàn Phong Hàn Vũ ra đời, cha mẹ Hàn Phong Hàn Vũ biết con mình có bệnh không tiện nói ra, lúc này mới có thay đổi.

Hàn gia chi ra một lượng lớn tiền của để chữa bệnh cho Hàn Phong Hàn Vũ, dẫn đến mất cân đối về tài chính, lâm vào cục diện khó xử. Cũng đúng thời điểm này Đường gia cũng ngưng hợp tác cùng Hàn gia, hơn nữa còn thông qua các loại thủ đoạn bắt đầu chiếm đoạt sản nghiệp của Hàn gia.

Theo thời gian, sản nghiệp của Đường gia càng lúc càng lớn, Hàn gia thì càng ngày càng suy sụp, hai nhà xem như đã kết thù. Mặc dù như vậy, Hàn gia vẫn không từ bỏ việc trị liệu cho Hàn Phong Hàn Vũ.

Hai mươi năm trôi qua, hôm nay sản nghiệp của Hàn gia từ mấy trăm xưởng dệt giảm còn một xưởng duy nhất, cộng thêm sự chèn ép của Đường gia, chẳng biết có thể trụ được bao lâu.

Đường gia cường thế, Hàn gia yếu thế, cũng gián tiếp để cho Hàn Phong Hàn Vũ từ nhỏ đến lớn thường xuyên bị Đường Hạo Nhiên khi dễ.

“Hạo có nghĩa là dẫn tới điều tốt, thế nhưng Đường Hạo Nhân không phải là con trym tốt lành gì. Mịa, ta muốn quay lại tát thêm cho hắn vài cái!” Trần Cương vừa nói vừa quay người hướng Hương Dã Nhân Gia vọt đi.

Thiên Lộc Tử vội kéo hắn lại, tức giận nói: “Được rồi, lão tứ không cần làm loạn thêm, thù của lão đại lão nhị liền để chính bọn họ đi báo.”

“Thế nhưng mà...”

“Không có nhưng là, nếu muốn giúp lão đại lão nhị, cậu hãy dạy Thái Lý Phật cho bọn họ thật tốt. Chỉ cần không bị âm hàn tuyệt mạch quấy nhiễu, ta tin tưởng lão đại lão nhị có thể tự mình báo thù.”

.....

Nói chuyện xong, Hàn Phong Hàn Vũ cùng Trần Cương trở về ký túc xá, Thiên Lộc Tử thì cùng Kỷ Ngọc Nhân đi mua sắm một ít vật dụng hàng ngày.

Phố đi bộ Dương Thành chính là khu vực phồn hoa nhất của Dương Thành, Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân đi dạo trên đường cũng khiến cho không ít người phải ngoái đầu lại nhìn.

“Cô chắc chắn là đến đây để mua đồ?” Mặc dù đối với phố đi bộ Thiên Lộc Tử không hiểu rất rõ, nhưng là hắn cũng không ngu ngốc, phố đi bộ làm

sao lại là chỗ bán đồ dùng hàng ngày.

“Tôi không có nói là đến đây mua đồ dùng hàng ngày.” Kỳ Ngọc Nhân vô tội nói.

“Vậy chúng ta đến chỗ này làm gì?”

“Chờ một chút rồi anh sẽ minh bạch.”

“.....”

Ai đó đã nói: Nữ nhân dễ thay đổi, nhưng câu này áp dụng cho Thiên Lộc Tử thì càng chính xác hơn.

Vừa bắt đầu, Thiên Lộc Tử còn tương đối sầu não, hần và đa số nam nhân đồng dạng, không thích đi dạo phố.

Nhưng khi hần nhìn thấy mỹ nữ dập dìu qua lại, trước ngực lộ ra khoảng da thịt trắng nõn, hần chợt phát hiện: Thì ra đi dạo phố cũng là một thú vui ‘tao nhả’.

“Đã tìm được!” Kỳ Ngọc Nhân đột nhiên lên tiếng.

Thiên Lộc Tử nghe vậy, liền thu hồi ánh mắt đang nghiên cứu một bộ ngực đầy đặn, còn chưa kịp phản ứng đã bị Kỳ Ngọc Nhân kéo vào một cửa hàng khá là sang trọng.

Vừa bước vào, ánh mắt Thiên Lộc Tử liền tỏa sáng, bởi vì hần thấy một cô nhân viên mặc đồng phục, mang vớ chân đến tận đùi, đồng phục vô cùng mát mẻ đang bước ra chào bọn hần. Nhìn chung quanh, hần nhận ra nơi đây chìm trong sắc màu, vớ chân dài ngắn khác nhau.

Không sai! Đây là cửa hàng chuyên bán vớ chân, hơn nữa toàn là vớ chân hiệu Aristoc.

Kỳ Ngọc Nhân muốn mua vớ chân? Trong đầu Thiên Lộc Tử hiện lên ý nghĩ như vậy, tâm thần hần khẽ rung động.

Chân của Kỳ Ngọc Nhân vốn đã rất đẹp, nếu mang thêm vớ chân khẳng định đẹp đến vô cùng. Vì thế hần có chút vội vàng, muốn chiêm ngưỡng ngay lập tức, lúc này hần chả còn tâm trí để ngắm những mỹ nữ bán hàng nơi này.

“Xin hỏi, chúng tôi có thể giúp được gì?” Một nữ nhân viên mang theo nụ cười ngoại giao tiến lên hỏi.

“Tôi muốn mua một ít vớ chân, trước tiên tôi muốn thử một chút, nơi này có phòng thử chứ?” Kỳ Ngọc Nhân hỏi.

“Thật xin lỗi, vớ chân không thể thử trước, mong cô thông cảm.” Nữ nhân viên trả lời rất lễ phép.

“Tôi nghĩ cô đã hiểu nhầm ý tôi rồi, ý tôi là mua xong mới thử.” Kỳ Ngọc Nhân có chút ngượng ngùng.

Nữ nhân viên rõ ràng là hơi bị choáng, nếu như đã mua rồi sao không đem về nhà mà thử, thử chỗ này làm gì cơ chứ?

“Thật xin lỗi, là tôi hiểu nhầm. Cửa hàng có phòng thử đấy, hai vị chọn vớ xong, tôi sẽ đưa hai vị đến phòng thử.”

“Thật tốt quá, tôi muốn mua vớ da, cô có thể tư vấn giúp tôi không?”

“Vớ da sao? Chúng tôi có....”

“Đôi này được không?”

“Tuyệt đối được? Lấy cặp đùi ngọc ngà của cô, mang cái này vào cam đoan sẽ đem người bạn trai kia của cô làm cho mê loạn đến mức không nhận ra Đông Tây Nam Bắc.”

.....

Cũng không biết Kỳ Ngọc Nhân lựa chọn hết bao lâu, Thiên Lộc Tử đang YY mới bị Kỳ Ngọc Nhân lôi vào phòng thử vớ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ninja Tập Kích

Phòng thử đồ của cửa hàng Aristoc xem như không tệ, khoảng chừng trên dưới mười mét vuông, bốn phía toàn là kính, có thể để cho khách nhân tự

quan sát mình ở mọi góc độ, thậm chí nơi này còn đặt một chiếc ghế sofa, chắc là để tiện cho khách nhân thử vớ chân.

Nữ nhân viên đã rời đi, trong phòng thử đồ không khí có chút khẩn trương, hô hấp của hai người đều nghe rõ mồn một, trong tay Kỳ Ngọc Nhân cầm vài đôi vớ màu da, khuôn mặt ửng hồng, nhẩn nhả, thỉnh thoảng lại nhìn lên Thiên Lộc Từ.

“Nếu không tiện, tôi ra ngoài chờ cô nha!” Thiên Lộc Từ nói một câu trái với lương tâm, có trời mới biết, khi hắn nói xong câu này thì trong lòng có bao nhiêu hối hận.

“Không cần!” Kỳ Ngọc Nhân lo lắng lên tiếng, sau đó nói rất khẽ: “Nếu anh ra ngoài rồi tôi làm sao biết tôi mang vớ chân có đẹp hay không?”

“Kỳ thật, nếu cô đã mua rồi, sao không đợi đến lúc về ký túc xá hắn thử, lúc đó cô có thể hỏi bạn bè cùng phòng xem có đẹp hay không?”

“Tôi thích ở chỗ này thử không được sao?”

“Được!”

Thiên Lộc Từ dứt khoát đặt mông ngồi xuống sofa, nếu như mỹ nữ Kỳ Ngọc Nhân đã không để ý, hắn là nam nhân còn sợ cái gì. Hơn nữa hắn vốn là muốn được nhìn Kỳ Ngọc Nhân mang vớ chân từ lâu lắm rồi.

Thấy Thiên Lộc Từ phản ứng như vậy, Kỳ Ngọc Nhân càng thêm lúng túng, thật lâu mới lí nhí nói: “Anh xoay người qua chỗ khác, chờ tôi mang xong mới được nhìn.”

“....” Thiên Lộc Từ im lặng xoay người sang hướng khác.

Trong lúc xoay người, Thiên Lộc Từ buồn bực không thôi, trong lòng vẫn còn phân vân có nên nhìn lên một tý hay không.

Nhưng khi hắn trên vách tường đối diện có treo một tấm gương lớn, mà từ đó có thể thấy rõ ràng tình huống phía sau, ánh mắt của hắn lập tức sáng rực.

Thông qua tấm kính có thể thấy, Kỳ Ngọc Nhân ngồi ở trên sofa, đang từ từ mang vào một đôi vớ cực mỏng, từ từ kéo lên, sau đó nàng lại đứng lên, lại tiếp tục kéo. Nhưng lúc này nàng phát hiện lại bị vướng vào vớ, thế là một tay nhấc vớ, lộ ra chiếc quần lót màu đen nàng đang mặc...

Bởi vì Kỳ Ngọc Nhân tựa vào tấm gương, cho nên khi nàng kéo vớ lên, bờ mông tròn trịa liền nhô lên như hai ngọn đồi, hoàn toàn bị Thiên Lộc Từ thu vào trong mắt. Hắn cảm thấy khí huyết quay cuồng, dưới thân lập tức phản ứng, nhất trụ kinh thiên.

Mông của Kỳ Ngọc Nhân vừa tròn vừa to lại đang vênh lên, Thiên Lộc Từ âm thầm tán thưởng: Cô nàng này có thiên bẩm sinh con trai. Đáng tiếc hắn vẫn chưa xem đã con mắt thì Kỳ Ngọc Nhân đã buông vớ xuống.

“Được rồi!” Thanh âm của Kỳ Ngọc Nhân từ phía sau truyền đến.

Thiên Lộc Từ xoay người lại, một lần nữa hai mắt tỏa sáng, bởi vì Kỳ Ngọc Nhân đang ngồi trên sofa, hai chân song song phơi bày trước mặt của hắn, tư thế giống như: Mặc cho người ngắm.

Thiên Lộc Từ cảm thấy đầu óc trống rỗng, hai tay không tự chủ được sờ lên vớ chân của nàng, hắn sờ rất cẩn thận, từ đùi đến ngón chân không bỏ sót chỗ nào.

Thấy phản ứng của Thiên Lộc Từ, Kỳ Ngọc Nhân mỉm cười, đây chính là điều nàng muốn thấy. Nàng muốn biết phản ứng của Thiên Lộc Từ khi thấy nàng mang vớ chân sẽ như thế nào nên mới lôi kéo hắn đi mua vớ chân, hơn nữa còn mang thử.

Nàng thấy hắn sờ vớ chân của Long Hồng Diễm, cũng biết mục đích của hắn khi giúp cô gái kia mang giày. Vì thế nàng cảm thấy khó chịu, đồng thời còn có một chút không chịu thua, vì vậy mới có một màn này.

Nàng cười, bởi vì nàng biết mị lực của mình không hề kém so với Long Hồng Diễm cũng như cô gái kia.

Về phần tại sao lại so đo, nàng không biết, kỳ thật tâm của nàng đang từ từ đắm chìm, bắt đầu quan tâm chính mình đối với với hắn có lực hấp dẫn hay không.

Kỳ Ngọc Nhân tiếp tục đổi vài đôi vớ chân, đem Thiên Lộc Từ giày vò đến cạn kiệt sức lực. Có thể xem nhưng không thể động, còn có chuyện gì khổ hơn chuyện này?

Rời cửa hàng, Kỳ Ngọc Nhân còn mua cho Thiên Lộc Từ một ít quần áo. Điều này khiến nàng cảm thấy, mình có ưu thế hơn so với những cô gái khác, bởi vì quần áo hắn mặc trên người là do nàng mua.

Sau đó, Kỳ Ngọc Nhân còn mua cho Thiên Lộc Từ một cái điện thoại di động cùng với một cái laptop, bởi vì ở niên đại này, không có hai thứ này liền bị xem là không phải sinh viên.

Trong lúc mua những thứ này, Thiên Lộc Từ bị không ít người khinh bỉ, bởi vì tiền mua đồ đều là tiền của Kỳ Ngọc Nhân. Tại trong mắt người khác, hắn đã biến thành một tên tiểu bạch kiểm tội ác tày trời.

Trên đường về, ‘người rừng’ Thiên Lộc Tử mân mê chiếc điện thoại, chắc là không biết cách dùng.

“Cái điện thoại này bị gì không biết, mới vừa mua xong đã hết sáng rồi.” Ngón tay Thiên Lộc Tử không ngừng chọt chọt trên màn hình điện thoại, vô cùng tức giận nói.

“Anh không cần chọt loạn xạ như thế, điện thoại không có vấn đề, chỉ là khóa màn hình rồi, anh muốn nó sáng thì ấn vào nút nguồn, mở khóa xong liền có thể sử dụng.” Kỳ Ngọc Nhân đã được lĩnh giáo qua khóa cạnh ngu ngốc của Thiên Lộc Tử nên rất kiên nhẫn giải thích.

“Thật phức tạp, người thiết kế ra chiếc điện thoại di động này chắc chắn não tàn, thiết kế đơn giản một chút thì cha hấn chết chắc.”

“.....”

“Phức tạp như vậy khẳng định không có mấy người biết dùng a.”

“....” Kỳ thật, Kỳ Ngọc Nhân rất muốn nói: Chỉ có người quý hiếm như anh mới không biết dùng.

“Uy uy uy!” Thiên Lộc Tử đưa điện thoại lên ồm ồm một lúc cũng không nghe đáp lại, liền nói với Kỳ Ngọc Nhân: “Tôi gọi điện thoại cho cô sao cô không tiếp?”

Kỳ Ngọc Nhân xám xịt: “Anh còn không bấm số, tôi làm sao tiếp?”

“Còn phải bấm số điện thoại sao? Cái thứ phức tạp này là để cho người sử dụng sao?”

“.....”

“Làm sao bấm số?”

“... Anh xem đây!” Kỳ Ngọc Nhân cầm lấy điện thoại của Thiên Lộc Tử, bấm số điện thoại của mình, sau đó lấy điện thoại của mình ra, bấm ok xong nói: “Hiện tại được rồi, anh cầm lấy nghe đi.”

Thiên Lộc Tử nhận lại điện thoại, đưa lên tai nghe xong lắc đầu nói: “Chả nghe thấy gì.”

“Anh đang cầm ngược.”

“Ah, thì ra là vậy!”

"... .."

Trên đường về, Kỳ Ngọc Nhân kiên nhẫn hướng dẫn, cuối cùng Thiên Lộc Tử cũng tạm biết cách sử dụng. Một cái smartphone vào trong tay hấn cũng chỉ phát huy được đúng hai tính năng: Gọi điện và nhắn tin.

Đang dùng điện thoại nhắn tin quấy rối Kỳ Ngọc Nhân, đột nhiên Thiên Lộc Tử biến sắc, ôm Kỳ Ngọc Nhân lăn xuống ven đường, ngay lập tức có một thanh kiếm lướt qua đỉnh đầu bọn hấn, bọn hấn có thể cảm nhận được khí tức lạnh như băng của thanh đao kia.

Kiếm là một thanh kiếm Nhật, người cầm kiếm thì toàn thân mặc đồ đen, trùm mặt nên không rõ mặt mũi. Trên người như có như không một tầng hắc khí, hấn giống như hòa vào bóng đêm.

Hiển nhiên, hắc y nhân này là một Ninja.

“Ninja Nhật Bản!” Thiên Lộc Tử nhin không được lên tiếng: “Người là người Nhật bản?”

“Chó chết!” Ninja mắng một tiếng, kiếm Nhật trong tay hạ xuống, hai chân khễ động, nhanh chóng xông về phía Thiên Lộc Tử.

Hiển nhiên hấn đã nhận ra, muốn giết Kỳ Ngọc Nhân trước tiên phải giải quyết Thiên Lộc Tử.

“Ngọc Nhân, cô lui ra phía sau!” Thiên Lộc Tử bày ra thức mở đầu của Thái Cực.

Kỳ Ngọc Nhân nhu thuận gật đầu rồi lui về sau vài bước. Nàng là cô gái thông minh, biết mình không giúp được gì, có thể làm đó là hết sức không gây thêm phiền toái cho Thiên Lộc Tử.

Gần, càng gần, lúc Ninja cách Thiên Lộc Tử tầm một mét, tay cầm kiếm của hấn đột nhiên phát lực, hấn đâm mạnh về phía trước. Hấn quang lóe lên, tiếng xé gió vang lên, kiếm Nhật đâm thẳng vào ngực của Thiên Lộc Tử.

Chân của Thiên Lộc Tử khễ động, tránh người sang một bên, đồng thời đánh một chưởng vào trên thân kiếm. Ba! Kiếm Nhật bị đánh nghiêng đi, Thiên Lộc Tử tiến lên, nắm đấm nhắm ngay ngực của tên Ninja.

Ninja muốn thu kiếm dùng kiếm ngăn nắm đấm cũng đã không kịp, đành phải nhảy về phía sau, vì đề phòng Thiên Lộc Tử đuổi theo hấn liền ném ra một miếng ám khí hình ngôi sao bốn cạnh.

Thiên Lộc Tử thật sự muốn đuổi theo, lại bị ám khí bức cho ngừng lại. Hắn vận chuyển ám kinh lên tay, hướng về trước kẹp lấy, sau đó ném ngược lại, tốc độ còn nhanh hơn Ninja kia mấy phần.

Tên Ninja mới vừa dừng lại, ám khí đã đến trước mặt, hắn theo bản năng vùng kiếm ngăn cản.

Đình! Ám khí đánh vào kiếm Nhật phát ra ánh lửa, thanh kiếm chấn động không ngừng. Tay cầm kiếm của tên Ninja thì hồ khẩu bị nứt ra, máu chảy như suối.

“Gậy ông đập lưng ông, hắc hắc, kiếm của ngươi cũng không tệ lắm” Thiên Lộc Tử mỉm cười, cả người như ảo ảnh tới gần tên Ninja.

Hồ khẩu rạn nứt, ý chí chiến đấu đã không còn, tên Ninja chỉ còn cách ném ra một viên đạn khói, sau đó liền vô tung vô ảnh.

“Ẩn thuật? Chút tài mọn mà thôi, hoặc có thể nói ngươi chỉ mới nắm giữ một chút da lông mà thôi.”

Thiên Lộc Tử xoay người nhặt ám khí lên, vận ám kinh, ném ám khí vào một tảng đá ven đường.

Vô duyên vô cớ dùng ám khí đánh tảng đá, Thiên Lộc Tử điên rồi sao? Suy nghĩ nhiều rồi, hắn có mục đích đây.

A.....! Ám khí đánh vào trên tảng đá, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, một đạo thân ảnh từ trong tảng đá hiện ra, chính là tên Ninja vừa biến mất.

Tên Ninja bị ám khí ghim ngay mi tâm, vùng vẫy một lát liền đi đời nhà ma. Ngay sau đó, thi thể của hắn cũng nhanh chóng hòa tan, biến thành một vũng nước sền sệt màu đen.

“A...!” Kỳ Ngọc Nhân chưa bao giờ thấy qua hình ảnh kinh hãi như vậy, hoảng hốt kêu lên.

Thiên Lộc Tử cả kinh, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Kỳ Ngọc Nhân: “Cô không sao chứ?”

Kỳ Ngọc Nhân lắc đầu, sắc mặt vẫn còn tái nhợt: “Thiên Lộc, chúng ta quay về trường đi, tôi sợ!”

Thiên Lộc Tử gật đầu: “Không còn chuyện gì nữa rồi, Ninja đã chết. Tôi đã đáp ứng với lão cày ruộng, chỉ cần tôi không chết, tôi sẽ bảo vệ cô an toàn.”

“Anh cố gắng thôi nhé!”

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vô Ảnh Cước

Thiên Lộc Tử cổng Kỳ Ngọc Nhân trên lưng đi ở bên trong khuôn viên trường đại học, không thể tránh khỏi ánh mắt liếc nhìn của một số người, bất quá bây giờ hắn cũng không còn có tâm tư để ý tới những thứ này.

Đối với Ninja, trước lúc hắn chưa xuyên việt đã nghe nói qua hơn nửa cũng đã thấy qua rồi, đối với bọn họ cũng có một chút hiểu biết. Bọn hắn bình thường sẽ không ra tay, một khi đã ra tay liền đại biểu cho sự tình tương đối nghiêm trọng.

Kỳ Ngọc Nhân chỉ là con gái của một người giàu có ở thị trấn nhỏ, tại sao lại bị Ninja ám sát cơ chứ? Tuy rằng còn không làm rõ được nguyên nhân trong đó, nhưng Thiên Lộc Tử khẳng định một điểm đó là: Hắn nhảy trúng vào cái hố mà vợ chồng Kỳ Trường Thiên đã đào.

Vợ chồng Kỳ Trường Thiên nhất định là trước đó đã biết được Kỳ Ngọc Nhân lên đại học sẽ gặp phải kẻ thù tập kích. Cho nên mới không ngại tốn công tốn sức mang Thiên Lộc Tử hắn an bài ở bên nàng, mà đây căn bản là một thủ đoạn.

Rất hiển nhiên, nguyên nhân Kỳ Ngọc Nhân bị tập kích cũng không phải là tại nàng, mà nguyên nhân là tại vợ chồng Kỳ Trường Thiên.

Nghĩ thông suốt điểm này, Thiên Lộc Tử ngoảnh lại nhìn nhìn Kỳ Ngọc Nhân, phát hiện không biết từ lúc nào nàng đã ngủ thiếp đi trên lưng của mình. Bộ dáng của nàng khi ngủ rất là bình thản, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, lông mi thật dài thỉnh thoảng nhú lại.

Thiên Lộc Tử thấy như vậy ngay ngốc một chút, nhỏ giọng lầm bầm:

-Tuy rằng bị lão cày ruộng âm mưu một chút, đạo gia tôi rất không thoải mái. Nhưng mà tôi sẽ không nuốt lời, chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định bảo vệ cô.

Phòng ký túc của Kỳ Ngọc Nhân đúng là lầu 7 phòng 401, trong lúc Thiên Lộc Tử công năng trở lại ký túc xá, thì có ba cô gái đi tới.

Ba cô gái nhìn cũng khá xinh xắn. Lúc này cũng không sai biệt lắm là đến giờ đi ngủ, nên ba cô gái đều chỉ mặc đồ ngủ, bên trong cũng không mặc gì, lộ ra đôi chân dài trắng bóc cùng với bộ ngực trắng như tuyết.

-Oa! Đẹp trai a, cậu tên là gì?

-Đã kết hôn chưa, cha mẹ có có khỏe mạnh không?

-Có xe có nhà ở không? Có hộ khẩu thường trú ở Dương Thành hay không?

Thiên Lộc Tử đầu đầy mồ hôi, đẩy đến cùng cùng là cái phòng gì ah, quả thật là một đám nữ lưu manh. Hắn đều có điểm hoài nghi, Kỳ Ngọc Nhân cùng các nàng ở chung một chỗ có thể hay không bị làm hư mất.

-Tôi là Trương Thiên Lộc, cha mẹ đã qua đời, không phải người bản địa, là loại thanh niên không có chỗ nào tốt.

Thiên Lộc Tử trả lời từng vấn đề xong nói tiếp:

-Tôi đưa Ngọc Nhân về, nàng ngủ rồi.

Ba cô gái nghe được Thiên Lộc Tử trả lời như vậy, có một chút sững sốt, sau đó càng cười vui vẻ hơn.

-Đẹp trai, cậu đừng đáng yêu như vậy có được hay không, tôi không nhịn được cười rồi.

-Trương Thiên Lộc? Tên tuổi cậu ở Dương Đại rất vang vọng a, tôi cảm thấy cậu rất hot nha.

-Đã trễ như vậy cậu mới đem Ngọc Nhân đưa về? Nói, có phải cậu đã ăn Ngọc Nhân rồi đúng không?

.....

Bởi vì động tĩnh có chút quá lớn, Kỳ Ngọc Nhân đột nhiên tỉnh lại, tranh thủ thời gian giãy dụa từ trên lưng của Thiên Lộc Tử đứng xuống đất, mặt hồng hồng đứng ở một bên như là một cô bé làm sai chuyện gì. Ba nữ lưu manh thấy vậy, lập tức xông tới, không thể thiếu một phen trêu chọc.

Thiên Lộc Tử thừa cơ chuẩn bị, nam nhân tốt sợ nữ lưu manh, đã không thể trêu vào ta đây đành phải trốn đi.

Lúc trở lại phòng 305 lầu 5, Hàn Phong Hàn Vũ cùng Trần Cương đã ngủ. Thiên Lộc Tử đem đồ để xuống, rửa ráy một chút sau đó nằm ở trên giường, trong đầu thì lại nghĩ đến hình ảnh lúc Ninja tập kích.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, hắn dứt khoát rời khỏi ký túc xá, đi đến trước lầu 7 nhảy lên ngồi ở trên một cây đại thụ. Tán cây rậm rạp làm vật che chắn, cũng không có ai phát hiện được hắn.

Không thể không nói, Thiên Lộc Tử làm vệ sĩ rất là tận tâm, trách nhiệm.

Ngày hôm sau, lúc trời còn tờ mờ sáng, mọi người còn đang trong giấc ngủ. Ngồi một đêm ở trên cây Thiên Lộc Tử mở to mắt, nhảy từ trên cây xuống, thi triển Thái Cực bước đến bên trong sân trường thật lớn, đi một bài Thái Cực.

Đây là thói quen đã được mấy trăm năm của hắn, mỗi sáng sớm đều luyện tập, không luyện thì cảm giác toàn thân cũng không được tự nhiên.

Ở bên kia sân trường, xuất hiện một cô gái khá là xinh đẹp, cô gái mặc một bộ đồ thể thao, mái tóc đen mềm mại được buộc lên đơn giản bằng một sợi thun, chân đi một đôi giày thể thao Nike.

Nhìn thấy ở trên sân trường dĩ nhiên là có người, cô gái rõ ràng sững sốt một chút, sau đó từ từ luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ dọc theo đường pit. Trong lúc chạy nàng thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn vào bóng người đang luyện Thái Cực kia.

Nàng đã gặp rất nhiều người đánh Thái Cực, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy có người có thể đem Thái Cực đánh đẹp như vậy, nhanh như vậy. Vì thế, nàng không khỏi cảm thấy tò mò.

Thiên Lộc Tử biết rõ có người đang đến gần, nhưng mà hắn cũng không có ý dừng lại. Nếu như đã tập luyện thì không thể bỏ dở nửa chừng.

Cô gái dừng lại, mặt lạnh như băng nhìn xem Thiên Lộc Tử đánh ra động tác như ảo ảnh, hai con mắt sáng ngời chớp động liên tục, nắm chặt hai tay.

Đi xong một bài Thái Cực, Thiên Lộc Tử hít sâu thu thế, quay người nhìn về phía cô gái.

Đây là một mỹ nhân, vàng trán bóng loáng, chân mày lá liễu nhìn tựa trắng non, đôi mắt phượng to tròn như ẩn như hiện dưới hàng mi cong. Cái mũi xinh xắn cao ngất, cái miệng chúm chím nhỏ nhắn phối hợp với một đôi môi đỏ mọng. Khuôn mặt trái xoan trắng hồng, đủ để mê đắm không ít nam nhân.

Chiều cao hơn một mét bảy, cặp đùi thon thả trắng bóng, bầu ngực to thẳng cao ngất có lẽ một bàn tay khó có thể nắm hết. Nếu như cô gái này đi làm

người mẫu, chắc chắn sẽ là hàng hot a.

-Xin chào, nhìn được chứ?

Thiên Lộc Từ không hỏi cô gái mình đánh thế nào, bởi vì hẳn cảm thấy cô gái nào mà thấy hẳn đánh Thái Cực cũng đều sẽ nói đẹp mắt, ví dụ như Kỳ Ngọc Nhân cũng đã nói như vậy.

-Không nên đem tôi xem như loại nữ nhân không có đầu óc.

Cô gái dường như có thể nhìn thấu tâm tư của Thiên Lộc Từ, giọng nói lạnh lùng như là băng tuyết vạn năm

-Thái Cực của cậu có thể giết người, tôi cũng chưa từng thấy người nào có thể đánh ra Thái Cực xuất thần nhập hóa như cậu, hơn nữa cậu vẫn còn là một đứa trẻ.

Cô gái gọi Thiên Lộc Từ là đứa trẻ cũng không có gì đáng trách, bởi vì tuổi của cô gái nếu so sánh với Thiên Lộc Từ thì tối thiểu cũng lớn hơn năm tuổi.

Công phu có thể giết người mới là công phu tốt, công phu mà không thể giết người thì chỉ có thể coi là khoa chân múa tay mà thôi, hoặc là nói khi làm xiếc. Ánh mắt của cô gái rất tinh tường, nàng có thể nhìn ra bộ Thái Cực mà Thiên Lộc Từ đánh ra không tầm thường chút nào. Nói hẳn đánh ra Thái Cực có thể giết người, thật ra là một kiểu biến tướng của ca ngụy.

Thiên Lộc Từ cười khổ không thôi, một cô gái xinh đẹp như vậy, tại sao người lại lạnh lùng như băng thế này. Hẳn cùng với cô gái cách xa nhau ba mét, đều có thể rõ ràng cảm nhận được trên người của cô gái phát ra khí tức lạnh như băng.

-Cô hiểu Thái Cực?

Thiên Lộc Từ hơi có chút ngạc nhiên, vì thật ra nữ nhân đánh Thái Cực cũng không phải không có, bất quá vẫn là rất hiếm thấy.

Cô gái cũng không trả lời mà hỏi ngược lại:

-Chúng ta đánh một lúc được không?

-Nơi này là trường học, đánh nhau không tốt.

Miệng vừa nói ra, thì Thiên Lộc Từ trong nội tâm cũng rất là phiền muộn đấy. Chẳng hiểu sao tại Dương Đại này, ai cũng giống như lão tứ Trần Cương thế nhỉ.

-Bây giờ còn sớm, xung quanh không có ai.

-Lỡ có thì sao? Tôi đã bị trường học cảnh cáo một lần rồi, đánh nhau nữa có thể sẽ bị đuổi học.

-Vì cái gì?

-Ngày hôm qua lúc báo danh, tôi đã cùng người khác đánh một trận.

- Cậu là Trương Thiên Lộc?

-Ha ha, không thể tưởng được tôi đã nổi danh đến vậy.

-Tôi xem trên diễn đàn.

.

-Đánh hay là không đánh?

-Bất kì chuyện gì, nam nhân đều không nên cự tuyệt nữ nhân.

Thiên Lộc Từ mới vừa nói xong, cô gái liền động, chân dài quét ngang. Động tác rất đơn giản nhưng lại rất hữu hiệu, nếu có một người quân nhân ở đây, nhất định sẽ nhìn ra đó là Quân Thể Quyền chính tông.

Nhưng mà Thiên Lộc Từ là người của tám trăm năm trước, căn bản là chưa có bao giờ gặp Quân Thể Quyền, tự nhiên là không nhận ra rồi. Hắn nghiêng người một cái tránh khỏi một cái đạp mạnh, hai tay một phát bắt được cổ chân cô gái, vừa định mượn lực đem cô gái ném bay đi.

Nào có thể đoán được, hẳn chỉ cảm thấy đang nắm chặt trong tay cổ chân đột nhiên hạ xuống, cả người cô gái bật lên, cái chân còn lại quét đến cổ của hắn.

Quân Thể Quyền không quá đẹp mắt, từng quyền đều trí mạng. Cô gái chắc chắn là một nữ quân nhân đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, ít nhất thì trước kia là đúng như vậy.

Thiên Lộc Tử biến chiêu, một chân chống đỡ, thân thể xoay tròn một cái góc độ không thể tưởng tượng được, tránh thoát cô gái một cái đá quét, đồng thời tiến sát đến bên cạnh cô gái.

Nắm lấy thời cơ hai nắm tay hướng bên trên đánh ra, nhưng là mới đánh tới một nửa, Thiên Lộc Tử lại đột nhiên thu hồi, biến quyền thành trào. Không lệch một chút nào, hai tay của hắn vừa vặn bắt được hai khối thịt mềm mại trước ngực của cô gái.

Cô gái tức giận, khuôn mặt mang theo sát khí, gạt hai tay heo của Thiên Lộc Tử ra. Một chân làm trụ, chân còn lại nâng cao đá vào mặt của Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc Tử dịch chuyển sang bên cạnh, tránh thoát một cước của cô gái. Đồng thời hắn đánh một chưởng vào mặt đất, cả người mượn lực xoay người bay lên.

Một cước kia của cô gái đập trượt xuống sân tập, mặt đất cứng rắn vậy mà vẫn lưu lại dấu chân của nàng. Có thể thấy nếu như đập trúng mặt của Thiên Lộc Tử, chắc chắn hắn phải đi thăm mỹ viện.

-Mỹ nữ, hay là chúng ta dừng lại ở đây nhé?

Thiên Lộc Tử lui ra phía sau hai bước rồi nói.

-Cậu vô liêm sỉ!

Cô gái giận dữ, chạy về phía trước hai bước lấy đà, sau đó nhảy lên cao sáu xích, vọt tới Thiên Lộc Tử, đôi chân dài mỹ lệ rất nhanh tung ra liên hoàn cước. Chiêu này không phải là Quân Thể Quyền, hiển nhiên cô gái chỉ biết mỗi Quân Thể Quyền.

Thiên Lộc Tử rất là vô sỉ, bóp vếu của người ta xong liền nói không đánh nữa. Tình huống như vậy, đổi lại bất kỳ một cô gái nào cũng sẽ đều nổi giận.

Đúng vào lúc này, Trần Cương đứng bên cạnh la lên đầy vẻ khiếp sợ:

-Đúng Vô Ảnh Cước!

Hóa ra từ lúc cô gái cùng Thiên Lộc Tử bắt đầu đấu võ không bao lâu, Trần Cương cùng Hàn Phong Hàn Vũ cũng đi tới sân trường, ý định truyền thụ cho hai người Thái Lý Phật. Kết quả liền thấy được một màn đặc sắc: Nam nữ đánh nhau.

Thiên Lộc Tử ánh mắt híp lại, hắn tuy rằng không biết cái gì là Vô Ảnh Cước, nhưng hắn có thể thấy được một chiêu này của cô gái thật không đơn giản.

Vì vậy hắn vận chuyển ám kinh lên hai tay, ngăn cản liên hoàn cước của cô gái. Để hóa giải lực độ khủng bố của Vô Ảnh Cước, hắn vừa ngăn cản đồng thời còn không ngừng lui về phía sau.

Vô Ảnh Cước đã nhanh lại còn tàn nhẫn! Nhưng mà cho dù có nhanh nữa, mạnh nữa công kích cũng có lúc phải kết thúc. Ngay tại Thiên Lộc Tử lui về phía sau khoảng chừng hai mét, hắn đột nhiên dừng lại, hai tay bắt lại hai chân đã hết lực của cô gái, hướng bên cạnh hất lên.

Dưới kinh lực mạnh mẽ của Thiên Lộc Tử, thân thể của cô gái không thể khống chế bị hất bay ra ngoài.

Đem cô gái quăng đi xong, Thiên Lộc Tử lại sợ cô nàng bị thương, tranh thủ thời gian tiến lên, kéo lại chân của cô gái.

Một cái kéo nhẹ đã triệt tiêu xung lực, sau đó hai tay của hắn nắm lấy eo của cô gái, đơn giản chỉ cần đem cô gái múa như múa côn, hắn xoay cô gái hai vòng rồi mới buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Như Vậy Liền Đôi Xứng!

Trên sân trường, nàng cùng Thiên Lộc Tử mặt đối mặt. Trong đôi mắt xuất hiện ngọn lửa nhỏ như đang thiêu đốt.

Ý là mình có một thân thật tốt công phu, nàng từ nhỏ đến lớn đều cảm thấy sẽ không ai dám sử dụng “Bóp Vếu Long Trảo Thủ” với mình. Nam nhân thiên hạ thời nay có sắc tâm nhiều hơn sắc đảm. Nàng vẫn luôn nghĩ rằng chuyện này sẽ không bao giờ phát sinh ở trên người mình. Nhưng mà thế sự khó lường. Hôm nay nàng đã phải ăn quả đắng. Không chỉ một, mà cả hai vếu đều bị hắn bóp. Đối mặt với tình huống này, nàng làm sao không thể không giận được chứ.

Cảm nhận được lửa giận trong lòng đối phương, Thiên Lộc Tử xấu hổ, cười cười, rồi nói:

- Cái kia... Quyền cước không có mất, lúc đánh nhau khó tránh khỏi đụng chạm một chút. Cô đừng nói là bắt tội phụ trách nha?

Đối mặt với mỹ nữ như thế, Thiên Lộc Tử còn mong được phụ trách nữa là.

- Ngươi cảm miệng!

Nàng tức giận hét lớn, trên khuôn mặt không giấu được nộ hỏa.

Nàng rất muốn đánh chết tên này một trận, xé rách cái khuôn mặt lúc nào cũng cười cười. Nhưng nàng vẫn biết rõ, mình không đánh lại người ta. Thế nên chỉ còn cách nghiêm mặt hét lớn, dùng cách này để phát tiết.

Đúng vào lúc này, Trần Cương liền lao đến, hướng về phía cô nàng nói:

- Đây mỹ nữ, không bằng chúng ta đánh một trận đi.

- Ngu ngốc!

Nàng tuy sừng sốt nhưng liền đè nén cơn giận, sau đó liền quay người tỉnh lý khai.

- Tại sao cô lại mắng tôi ngu ngốc?

Trần Cương vọt tới trước người nàng cản đường.

- Ngươi muốn ăn đòn!

Nàng lạnh như băng nói. Rồi đột nhiên giơ chân lên cho Trần Cương một phát vào ngực.

Trần Cương thiết không ngờ nàng lại xuất thủ đột ngột như vậy. Tinh thể cấp bách liền hai tay khoanh ở trước ngực đỡ một cú.

Phanh!!! Hắn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng lớn từ trên chân nàng truyền đến. Dù hắn người to gấu cũng không thể chịu nổi phải lui lại vài bước.

- Hừ!

Nàng háng giọng, rồi xoay người ly khai. Trần Cương tức giận đến nghiến răng ken két. Tay không ngừng xoa xoa chỗ cánh tay của mình vừa bị đập. Một cú vừa rồi của nàng đã làm hắn tê dại hết cả tay.

- Lão tam, nàng kia có lai lịch gì? Nguyên có thể nào lại xảy ra đánh nhau?

Trần Cương buồn bực không thôi nói.

- Không biết. Ta thậm chí còn không biết tên nàng. Ta còn tưởng rằng cậu biết nàng ấy chứ.

Thiên Lộc Tử vừa nói, vừa hướng mắt nhìn bóng hình xinh đẹp đang dần đi mất.

- Cậu nói vậy nghĩa là sao?

- Nàng với ngươi đồng dạng. Mới vừa tới liền muốn cùng ta đánh một trận. Rõ điên.

- Ách...!

- Lão Tử à, ngươi so với nàng thì trình còn hơi bị thấp.

Thiên Lộc Tử nói.

- Ta nói, lão tam, có cần phải đả kích ta như vậy không? Chúng ta tốt xấu cũng xem như là huynh đệ. Ngươi làm sao lại dìm ta dữ vậy. Tuy rằng ta biết rõ ngươi nói đúng sự thật, nhưng ngươi không thể chừa cho ta chút mũi nào sao?

Trần Cương giậm chân nói.

- Công phu của nàng để lần sau rồi nói tiếp. Về sau gặp nhớ rõ cẩn thận một chút. Không đúng. Ngươi sau này thấy nàng thì nên quay đầu bỏ chạy đi. Ít ra còn giữ được cái mạng.

Thiên Lộc Tử thận trọng nói.

- Không có quá đáng như vậy chứ?

Trần Cương vô cùng uể oải nói.

- Ta là không muốn ngươi bị người khác đánh thành đầu heo thôi. Trên đời này công phu nào cũng có sở trường của nó cả. Ngươi cứ luyện thật tốt của

ngươi Thái Lý Phật đi. Một ngày kia cũng có thể vượt qua nàng thôi.

- Chỉ mong là như vậy. Ta bây giờ bị một ả đàn bà đập đến thối lui. Lòng tin nhận không ít đã kích!

- Tốt rồi. Thừa dịp trời còn chưa tối, ta với ngươi dạy lão đại với lão nhị bọn hắc Thái Cực cùng với Thái Lý Phật đi.

...

Chỗ này không thể không nói, Hàn Phong cùng Hàn Vũ, đều là người có Âm Hàn Tuyệt Mạch, lúc học Thái Lý Phật dường như không hề có thiên phú. Liền đem Trần Cương “sư phụ” giận đến run người.

Thế nhưng khi bọn hắc Thái Cực, lại có thể học một hiểu ba, Thiên Lộc Tử đối với điều này cũng thật ngoài ý muốn.

Học công phu không phải là một sớm một chiều có thể trở thành võ lâm cao thủ, mà cần phải có năm tháng dài đằng đẳng không ngừng luyện tập mới có thể tiến lên từng bước. Bởi vậy Thiên Lộc Tử cùng Trần Cương cũng không ép Hàn Phong, Hàn Vũ, chỉ dạy các đường võ cơ bản trước. Sau đó là do chính bọn hắc từ từ tìm tòi. Chỉ là lúc cần thiết thì có nhắc nhở đôi ba câu mà thôi.

Công phu khi đã thành hình thì rất khó thay đổi. Chỉ có thể đánh đấm theo phong cách của chính mình mới có thể sau này vươn tới cấp tông sư được.

Bốn người giằng co hơn một giờ trên sân trường. Thấy sân trường lúc này đã trở nên đông người hơn liền ly khai trở về ký túc xá tắm tấp một phen. Sau đó cả bọn lại kéo nhau thẳng đến căn tin.

Trong phòng ăn, bốn huynh đệ mới ngồi còn chưa thom đất thì Kỷ Ngọc Nhân cùng với ba nữ lưu manh cùng phòng liền xuất hiện.

- Chị dâu tốt, ta đổi chỗ cho ngươi. Cho ngươi ngồi bên cạnh lão tam nhé.

Trần Cương kêu lên một tiếng, đứng lên nhường ghế rồi chạy sang một bên.

Kỷ Ngọc Nhân liền đỏ mặt nhưng cũng không nói gì thêm, liền ngồi bên cạnh Thiên Lộc Tử. Ngược lại ba nữ lưu manh đi với nàng lại kêu lên:

- Ai ôi!!! Uy, cũng được gọi là chị dâu rồi à. Ngọc Nhân muội tử, lần này ngươi còn muốn ba xạo là ngươi với Thiên Lộc là người cùng quê sao?

- Chúng ta vốn vốn là người cùng quê mà.

Kỷ Ngọc Nhân nói lí nhí không thành tiếng.

- Xí. Ngươi cứ tiếp tục giả bộ đi. Ít giả bộ một chút có chết ai đâu.

Ba nữ lưu manh rất khinh bỉ liếc Kỷ Ngọc Nhân một phen, sau đó chuyển mũi dùi sang hướng Trần Cương cùng Hàn Phong, Hàn Vũ ba người, trên ghẹo nói:

- Lần này tân sinh bên trong thật đúng là nhiều kỳ nhân dị sĩ à.

Hàn Phong, Hàn Vũ cùng với Trần Cương đều không phải là kẻ ngu. Nghe được lời như vậy, tự nhiên minh bạch cái gọi là “kỳ nhân dị sĩ” chỉ ai. Đối với cái này, bọn hắc chỉ có thể gượng cười, tự giới thiệu một chút. Đối mặt với con gái, bọn hắc cũng không thể nổi giận.

Ba nữ lưu manh cũng tự giới thiệu về mình. Bốn hảo huynh đệ thế mới biết tên của các nàng theo thứ tự là Trần Nhu, Âu Dương Anh Tử cùng Lý Hân Nhiên.

Cả trai lẫn gái ngồi cùng một chỗ, chủ đề để nói hơi bị nhiều. Chỉ sau một bữa cơm đã trở nên thân nhau hơn.

Không thể tránh khỏi việc mọi lúc mọi nơi đều có ruồi, chúng nó chỗ nào cũng có, luôn luôn tại lúc người ta đang hào hứng liền tới quấy rầy. Đặc biệt là lúc ăn cơm. Thậm chí chỉ cần ngươi mở nắp nồi một cái là chúng nó liền lấy cái thân thể bẩn thỉu của mình vì nghĩa quên thân hủy diệt một nồi cháo.

Nói vậy cũng đủ hiểu. Lúc này Thiên Lộc Tử bốn huynh đệ liền gặp phải ruồi.

Đúng ba nam tử, trên người nồng nặc mùi rượu đi thẳng tới Kỷ Ngọc Nhân bên người, hoàn toàn không thèm để ý tới huynh đệ Thiên Lộc Tử.

- Đây mỹ nữ, ta là Chương Phong Tồn. Có thể cho ta kết giao bằng hữu được hay không?

Tên cầm đầu vươn tay ra, trên mặt mỉm cười nói. Con mắt nhìn chăm chăm bộ ngực của Kỷ Ngọc Nhân, ánh mắt không ngừng lộ ra dục vọng trần trụi.

Trần Cương thấy thế liền muốn đứng lên, lại bị Thiên Lộc Tử kéo xuống.

- Ta không biết các ngươi.

Kỷ Ngọc Nhân hai tay ôm ngực, đứng lên liền hướng về phía Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc Tử rất tự nhiên ôm Kỳ Ngọc nhàn vào trong ngực. Không dừng lại đó, tay liền đặt lên cái bụng phẳng phiu, lộ ra đặc biệt thân mật.

Trần Cương sững sờ, rốt cuộc biết tại sao Thiên Lộc Tử lại ngăn cản mình. Vì vậy một bên âm thầm dưng ngón cái. Còn ba nữ lưu manh trên mặt thì mang theo vẻ hoảng sợ.

Chương Phong Tồn mặt nhất thời đen lại. Phần hận trừng mắt nhìn Thiên Lộc Tử, nhưng cũng không có lý khai, mà lại tiếp tục nói:

- Trước lạ sau quen. Ta tin tưởng chúng ta sau này sẽ rất thân đấy. Mỹ nữ số điện thoại là bao nhiêu?

Còn một câu Chương Phong Tồn chỉ nghĩ mà không dám nói chính là: Làm bằng hữu ở trên giường là tuyệt nhất.

Thiên Lộc Tử ôm Kỳ Ngọc Nhân, kỳ thật là muốn cho chúng biết rằng hoa đã có chủ. Để cho Chương Phong Tồn biết khó mà lui, mọi người cũng đỡ dấy vào phiền toái không cần thiết.

Nhưng mà Chương Phong Tồn lại mặt dày mày dạn không đi, còn hướng Kỳ Ngọc Nhân xin số phone. Chẳng khác nào nói thẳng ra quyết tâm muốn đoạt Kỳ Ngọc Nhân tới tay.

Vì vậy, Thiên Lộc Tử biết rõ việc này không thể như thế liền bỏ qua được. Vừa định chuẩn bị ra tay cho Chương Phong Tồn ném một chút đau khổ. Không biết làm sao đã có người đi trước hấn một bước xuất thủ rồi.

Phanh!!!!

Chương Phong Tồn chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng đen hiện lên. Sau đó, mắt của hắn liền cảm thấy đau nhức không thôi. Một cỗ lực lượng to lớn truyền đến, cả người bị đánh ngã trên mặt đất.

Động thủ chính là Trần Cương, hấn nhin không được nữa rồi.

- Ah!!!!

Ba nữ lưu manh nhao nhao kinh hô. Trên mặt hoảng sợ không thôi.

Mắt bị đánh thành mắt Panda. Chương Phong Tồn nằm trên mặt đất, sững sờ hồi lâu, đơn giản chỉ vì không phản ứng kịp với chuyện đang diễn ra. Thẳng đến nghe được tiếng kêu sợ hãi, hắn mới dữ tợn quát hai tên đệ đi theo hắn:

- Lên! Lên cho ta, đem cái con tinh tinh kia đánh cho tàn phế!

Hai tên tiểu đệ sớm đã bị thân hình Trần Cương dọa đổ mồ hôi hột, vẻ mặt hoảng sợ, không dám tiến lên. Chỉ theo bản năng lui về phía sau hai bước. Bọn hắn vẫn chỉ là học sinh mà thôi. Bình thường đi theo Chương Phong Tồn trong trường làm mưa làm gió, căn bản cũng không động đến tình cảnh như thế này.

Ngược lại, Trần Cương liền động. Hắn xông lên phía trước, nhanh chóng tung ra hai quyền, phân biệt mang hai người đánh ngã xuống đất, trong miệng còn la lên:

- Bạn của mình bị đánh. Các người đã không giúp đỡ mà còn lui về phía sau định chạy. Hèn nhất đạt tiêu chuẩn ISO 9001. Đáng bị đánh!

Thiên Lộc Tử liền nói:

- Lão tứ. Như vậy là được rồi. Bọn hắn cũng là bạn học thôi, không cần phải huyên náo như vậy.

Vốn còn muốn cho Chương Phong Tồn đánh gãy hai chân. Trần Cương nghe vậy liền ngượng ngùng lui về, trên mặt lộ vẻ nuối tiếc.

- Trương Thiên Lộc! Các người sẽ phải hối hận!

Chương Phong Tồn đứng lên, phần hận nói một câu. Liền quay người tỉnh rồi đi.

- Đứng lại! Đến lúc này người còn giả mồm trước mặt ta. Giờ nhìn ta đánh người nha. Dám đánh chị dâu của ta chú ý. Người chán sống.

Trần Cương lại lần nữa vọt lên, đánh bầm con mắt còn lại của Chương Phong Tồn. Lần này thì đều cả hai bên. Gấu mèo đích thực. Trần Cương lại còn to miệng nói:

- Như vậy liền đối xứng nhá!

Hàn Phong, Hàn Vũ cùng Thiên Lộc Tử ở một bên thấy vậy, cười khổ không thôi. Hoài nghi Trần Cương này có đúng hay không bị bệnh đối xứng (thấy cái gì không đối xứng là muốn bẻ lại cho đối xứng).

Chương Phong Tồn lấy tay ôm hai cái mắt gấu mèo. Lòng đầy phần hận rồi đi. Hai cái tiểu đệ của hắn cũng chạy theo sau. Trong phòng ăn ngoại trừ Thiên Lộc Tử một bàn, sớm cũng đã không còn ai. Bởi vì lúc này đã đến thời gian huấn luyện quân sự.

- Trần Cương, người không nên đánh Chương Phong Tôn, hẳn là người có bối cảnh. Đắc tội hẳn, cũng không có gì hay ho đâu.

Trần Nhu lo lắng vừa nói. Âu Dương Anh Từ cùng Lý Hân Nhiên cũng gật đầu phụ họa.

- Hả? Hẳn có bối cảnh gì?

Trần Cương cười cười, nói.

- Người còn cười, tại vậy đến nơi rồi biết không? Chương Phong Tôn, hẳn là ...

Nghe Trần Nhu kể ra, Thiên Lộc Từ bọn người rốt cuộc biết Chương Phong Tôn có lai lịch gì.

Nguyên lai, Chương Phong Tôn tại trường đại học này gọi là “phong lưu công tử”, chà đạp không ít muội muội học sinh. Người này còn có một cái ưa thích đặc thù, liền là nhắm mấy em năm nhất hạ thủ.

Xét thấy phụ thân hẳn đúng là hiệu trưởng Dương Đại, Chương Chính Huyền. Thậm chí rất nhiều người nhìn tác phong không vừa mắt của hắn cũng không dám ra mặt.

Dù sao, hiệu trưởng đuổi học một học sinh, thật sự là việc không thể nào đơn giản hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chỗ huấn luyện quân sự của đại học Dương Thành tọa lạc ngay trên khu vực sân trường. Khi bốn tên 'quý tộc nông dân' đến đây, thao trường đã tập trung không ít người.

Bởi vì nam nữ huấn luyện riêng nên nhìn khắp cả sân trường chẳng thấy mỹ nữ nào cả. Toàn là đực rựa.

Lúc này, huấn luyện quân sự đã bắt đầu được một lúc, lãnh đạo trường học cùng với thủ trưởng quân đội đã thay phiên nhau phát biểu. Rất hiển nhiên, hảo huynh đệ bốn người lại đến muộn, việc này thật là hỏng bét.

- Chúng ta hình như đến muộn rồi.

Trên mặt Trần Cương hiện lên vẻ sợ sệt hiếm thấy.

- Cái gì gọi là “hình như”. Chúng ta đến muộn là điều chắc chắn. Cũng không biết giáo quan tốt xấu để nói chuyện hay không nữa?

Hân Phong sợ sệt nói.

- Lời thừa, người có gặp giáo quan huấn luyện quân sự nào để nói chuyện chưa. Ta xem bị phạt chạy vài vòng là điều khó tránh khỏi.

Hân Vũ giọng run run.

Hiển nhiên, ba người này lúc còn học trung học đã chịu không ít thiệt thòi trước giáo quan huấn luyện quân sự. Thiên Lộc Từ không rõ ràng cho lắm. Hân căn bản còn không biết huấn luyện viên là cái giống gì nữa.

Người không biết gì thường là người dũng cảm, Thiên Lộc Từ đi về phía trước. Hướng cách đó không xa một vị giáo quan đi tới.

Giáo quan tên gọi là Trình Cao Viễn, thân cao hơn 1m70, làn da ngăm đen rậm rắng, khuôn mặt gầy gò, nhưng trên người cơ bắp lộ ra phi thường rõ ràng. Nhìn qua coi bộ là người rất cương nghị.

- Tại sao lại đến muộn?

Trình Cao Viễn hướng về phía bốn người quát lên.

- Báo cáo giáo quan. Tôi không biết ăn phải cái gì mà mắc nghẹn ở cổ họng, phải đi sang phòng y tế một lúc...

Trần Cương cười cười nhỏ giọng nói.

- Báo cáo giáo quan. Chúng tôi bị táo bón. Ngồi xồm trên bồn cầu cả buổi mới rặn ra một cục, làm hại mất cả tiếng đồng hồ.

Hàn Phong, Hàn Vũ rất chi là ăn ý nói.

- Lúc ta ăn điểm tâm phải liên tục đập ruồi, làm hại mất thời gian.

Thiên Lộc Từ ăn ngay nói thật trả lời.

Trình Cao Viễn trấn đồ mồ hôi hột, quát:

- Lộn xộn cái gì. Lý do lý trấu, chẳng có cái nào hợp tình hợp lý dẫn tới việc đi trễ cả! Các ngươi, dọc theo thao trường chạy mười vòng cho ta.

Trừ Thiên Lộc Từ ra, ba huynh đệ của hắn đều khóc như chó nhà có tang. Trần Cương cười lạnh nói:

- Báo cáo giáo quan, số lượng có thể giảm chút được không ạ?

- Vô liêm sỉ! Đây là mệnh lệnh, quân đội chứ có phải cái chợ đâu mà cò kè mặc cả như mấy bà bán cá!

Trình Cao Viễn phẫn nộ quát:

- Đương nhiên, nếu như các ngươi có thể đánh thắng ta, có thể không cần chạy.

Giáo quan đỏ nhá, dường như rất muốn hành hạ tân binh. Lúc này Trình Cao Viễn cũng muốn hành hạ bốn tên quý tộc nông dân này một phen. Đối với kỹ năng chiến đấu của chính mình tự tin mười phần mới nói ra lời này.

Hàn Phong, Hàn Vũ nghe được, không chút lựa chọn liền chạy quanh sân. Bọn hắn hiểu người hiểu mình, tự lấy thân thể nhỏ bé của bọn hắn không thể ăn gan hùm mật gấu mà đi so chiêu với giáo quan được. Có chăng thì chỉ có mấy thằng mê võ hiệp ảo tưởng ta đây có Cửu Âm Chân Kinh. Khiêu chiến chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Trần Cương mặt đầy do dự đứng lại. Hắn lúc học cao trung liền ý vào mình luyện Thái Lý Phật liền muốn so chiêu với giáo quan. Kết quả bị đánh thành đầu heo. Hôm nay lần nữa gặp loại sự tình này. Hắn không tránh khỏi có chút do dự.

- Như thế nào? Các người muốn chơi với ta hả?

Trình Cao Viễn trong lòng buồn cười nhìn hai tên không biết trời cao đất rộng, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ này, nói.

- Choáng nhá. Muốn đánh liền đánh. Nhào vô.

Trần Cương liền làm ra quyết định chắc chắn nói.

Trình Cao Viễn ban nãy còn cười trong lòng lúc này phản ứng không kịp. Ngay từ ban đầu, hắn cũng không dám tin đám này ở lại cùng hắn so chiêu.

Thật lâu, Trình Cao Viễn mới phục hồi tinh thần, lại nói:

- Người muốn tìm tai vạ, thì cũng đừng trách ta vô tình. Come on baby.

Thấy sắp có tỷ thí so chiêu, xa xa mấy tân sinh đang được huấn luyện quân sự liền nhao nhao vây quanh xem náo nhiệt. Học sinh khiêu chiến giáo quan, nhiệt huyết như vậy, bọn hắn há có thể bỏ qua. Chỉ hận không có mấy bà bán dạo mua mấy gói phòng tôm vừa ăn vừa xem.

Trần Cương cũng không kiểu cách. Chân vừa đạp mặt đất, liền nhanh chóng xông lên phía trước, hướng Trình Cao Viễn tung ra một quyền.

- Nguyên lai là người luyện võ, khó trách ngươi dám cùng ta tỷ thí.

Trình Cao Viễn rõ ràng sưng sốt một chút, tiêu chuẩn Quân Thể Quyền sử xuất, cũng không hoa lệ cho lắm.

Phanh!!!!

Hai quyền chạm nhau. Đôi bên liền lui về sau một bước. Hiển nhiên là lực lượng đôi bên ngang tài ngang sức. Kẻ tám lạng người nửa cân.

Trần Cương vì luyện Thái Lý Phật ngay từ lúc còn nhỏ, cộng thêm trời sinh thân lực, mới có hôm nay lực lượng kinh khủng. Trình Cao Viễn thì là ở trong quân đội thức đêm thức hôm trải qua huấn luyện mới có được một thân bất phàm thực lực.

- Tốt!

Hai người đồng thanh hét lớn. Chiến ý hoàn toàn bị đốt lên rồi bắt đầu tấn công.

Trần Cương tự biết Quân Thể Quyền tấn công chính diện phi thường lãng lệ và ác liệt. Vì vậy sau khi tung ra một quyền, hắn nhanh chóng hướng phía bên cạnh thoát ra. Dự định theo hướng này tấn công.

Nhưng là Trình Cao Viễn nhìn ra ý đồ của hắn. Một chiêu cầm nã thủ xuất ra. Một trào bắt được cánh tay của hắn, quán quít lấy hắn không chịu thả ra.

Cơ bắp ở cánh tay bị nắm chặt, Trần Cương chỉ cảm thấy cánh tay ê ẩm. Dưới sự kinh hãi, một cước liền hướng bên trên đá ra, ép Trình Cao Viễn phải thả ra.

Không biết làm như thế nào, Trình Cao Viễn đã sớm có kế sách ứng phó. Chân nâng lên đỡ đòn, tay còn lại cũng đồng thời chụp vào cổ họng Trần Cương. Rơi vào đường cùng, Trần Cương lấy tay còn lại tiếp lấy.

Kết quả Trình Cao Viễn biến đổi thế công. Không còn chụp vào cổ họng của hắn mà thành chụp vào cánh tay còn lại của Trần Cương. Thì ra, Trình Cao Viễn ngay từ lúc đầu đã bố trí tốt chiêu này.

Trần Cương nhất thời sơ xuất, bắp thịt trên hai cánh tay bị nắm đến đau nhức. Cảm giác đau đớn từ hai tay ngày càng tăng lên. Người sáng suốt có thể nhìn ra, hắn đã rơi vào thế hạ phong, bị gắt gao chế trụ.

- Ta nhận thua!

Trên cánh tay truyền tới cảm giác đau nhức khiến cho hắn không cách nào có thể tập trung tinh thần nghĩ cách đối địch. Tiếp tục đánh cũng chỉ có thất bại mà thôi. Do đó, Trần Cương không chút nào do dự liền nhận thua. Cầm được thì cũng buông được, hắn không cho rằng thua một trận mà trở nên mất mặt. Giáo quan đấu với học sinh, giáo quan thắng thì là chuyện bình thường.

Trình Cao Viễn còn muốn hành hạ Trần Cương một phen. Nhưng hắn đã nhận thua, cũng chỉ có thể buông tha.

- Tiểu tử, lấy tuổi của ngươi có thân thủ như vậy có thể coi là tương đối khó kiếm.

Trình Cao Viễn tán thưởng xong, ngữ khí chuyển thành nghiêm khắc hết lớn:

- Ngươi đã nhận thua, như vậy chạy đi. Xét thấy ngươi khiêu chiến giáo quan, không phục tùng mệnh lệnh. Phạt gấp đôi. Hai mươi vòng.

- Vâng! Trưởng quan

Trần Cương về mặt cầu xin ngoan ngoãn chạy đi. Thẳng đến lúc này, hắn mới biết được cái tên giáo quan chết tiệt kia cũng không phải là quân nhân bình thường mà là người trải qua chiến trường, trong đồng người chết bỏ ra.

Hắn sở dĩ thất bại cũng không phải ở lực lượng, kỹ xảo mà là ở khí thế. Có thể nói, hắn thua là do chính mình thiếu sát khí.

Trần Cương chạy đi, Thiên Lộc Tử thì vẫn đứng tại chỗ. Trên mặt còn đang mỉm cười. Tựa hồ vừa rồi Trần Cương bị thua, không có ảnh hưởng đến hắn chút nào.

- Tinh huống vừa rồi ngươi thấy rồi đấy. Ngươi còn muốn so chiêu không?

Trình Cao Viễn nội tâm thất kinh, hắn nhìn không thấu tiểu tử đang đứng trước mặt. Hắn cũng không hiểu mọi người thời nay, ai ai cũng có thất tình lục dục mà tại sao mắt của tên tiểu tử đó có thể trong vắt đến vậy.

- Đương nhiên muốn đánh, tại sao lại không chứ. Ta cũng không muốn chạy vài vòng. Trần Cương, huynh đệ của ta, bại trong tay ngươi. Ta đây đã là huynh đệ thì sẽ vì hắn lấy lại danh dự.

Thiên Lộc Tử nói.

- Tốt! Vậy ngươi tới đi, cho ta xem ngươi có bao nhiêu cân lượng.

Trình Cao Viễn thủ thế nói.

- Không! Hay là ngươi trước a, bởi vì một khi ta ra tay, ngươi sẽ không có cơ hội hoàn thủ.

Thiên lộc Tử cũng bày ra thức thứ nhất của Thái Cực.

Điên cuồng, chưa từng thấy tên nào điên như vậy! Trăm ngàn năm qua, học sinh dám nói với một vị giáo quan như vậy, đại khái chỉ mình hắn à.

Trình Cao Viễn có chút tức giận, cười lạnh một tiếng liền ngậm miệng. Tiến lên vài bước, vẫn là cầm nã thủ xuất chiêu, định chụp vào bụng của Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc Tử trên mặt y nguyên còn mang theo mỉm cười. Tay cũng chẳng thấy nắm lại thành nắm đấm, mềm nhũn tiếp chiêu. Ngay tại sắp nghênh tiếp Trình Cao Viễn thủ trào, cổ tay của hắn đột nhiên chuyển hướng, từ trên xuống bắt trúng cổ tay Trình Cao Viễn.

Trình Cao Viễn sắc mặt khế đỏ, hắn thấy rõ ràng tốc độ Thiên Lộc Tử chuyển động cổ tay. Vượt qua tốc độ cực hạn của thân thể rồi.

Theo bản năng, hắn liền muốn tránh thoát thì lại khiếp sợ phát hiện, lực đạo của mình vậy mà bị hóa giải bởi Thiên Lộc Tử.

Lúc này, Trình Cao Viễn mới biết được là mình đang đối mặt với quái thai. Tranh thủ thời gian, xuất ra tay còn lại, tính ra chiêu bức Thiên Lộc Tử lùi ra.

Buồn thay, tay còn lại của hắn cũng không hóa giải được thế nguy, ngược lại còn bị Thiên Lộc Tử bắt lấy cánh tay.

- Gậy ông đập lưng ông, huynh đệ của tôi thua ông như thế nào. Tôi cho ông bại như thế ấy.

Đang khi nói chuyện, Thiên Lộc Tử không đợi Trình Cao Viễn co chân, liền dùng thế trung bình tấn. Eo phát lực, thân thể xoay tròn 45 độ, mang Trình Cao Viễn ném bay ra ngoài.

Phanh!!!

Trình Cao Viễn bị ném bay xa đến năm mét, lăn mấy vòng mới ngừng lại được.

Không cần tuyên bố thắng thua. Mọi người đều biết rõ kẻ nào thắng người nào thua rồi. Chỉ là kết quả này thực sự quá quý dị đi à nha. Làm cho mọi người đều không muốn tiếp nhận.

Trình Cao Viễn chật vật bò lên. Bước tới phía trước Thiên Lộc Tử, trên mặt lộ ra thần sắc bội phục:

- Xin hỏi vị đồng học này, có phải ngươi vừa dùng Thái Cực không?

- Không tệ! Dép giả, hột gà giả, iphone giả thế nhưng ta dùng tuyệt đối là chính tông hàng thật, không thể nào giả được.

Thiên Lộc Tử âm thầm gật đầu. Trình Cao Viễn là người đáng được kính trọng, cho dù hắn là người thua cuộc.

- Không thể tưởng được. Thái Cực còn có cao thủ như thế này sao. Thật sự là Thái Cực nhất mạch đại vận. Có tiểu tử ngươi ở đây, Thái Cực lo gì xuống dốc!

- Cảm ơn. Chuyện ta phải làm đúng là cứu vớt thái cực.

- Ngươi rất điên cuồng. Nhưng mà ngươi có vốn liếng để mà điên. Nam nhi đại trượng phu, đã nói là phải giữ lời. Ngươi có thể không cần tham gia huấn luyện quân sự. Ta gọi Trình Cao Viễn!

Trình Cao Viễn vươn tay ra nói. Giờ khắc này, Thiên lộc Tử trong mắt hắn không phải là học sinh, mà là cao thủ đáng tôn kính.

- Thái Cực Trương Thiên Lộc!

Trương Thiên Lộc giờ tay ra nắm lấy tay Trình Cao Viễn. Tiếp theo lại nhún mảy một cái rồi nói:

- Có câu nói, có lẽ ngươi không thích nghe. Nhưng ta vẫn muốn nói. Sát khí của ngươi quá nặng. Bất lợi cho dưỡng sinh.

Trình Cao Viễn mặt lộ vẻ khổ sở nói:

- Ta trên chiến trường giết địch vô số. Sát khí khó tránh khỏi có chút nặng nề. Cũng biết cái này có hại với mình. Nhưng mà không biết xử lý như thế nào.

- Cho ngươi một cái đề nghị. Học Thái Cực hoặc là bái nhập Phật Môn.

- Cảm ơn. Ta sẽ xem xét, nhưng có đôi khi mạng quân lệnh bên mình, thân bất do kỷ.

Nói xong, Trình Cao Viễn quay người hướng về phía đám học sinh đang xem náo nhiệt như đi xem Rock hét lớn:

- Nghiêm! Xét thấy các ngươi không phục tùng mệnh lệnh lại chạy đi xem náo nhiệt. Tất cả chạy 15 vòng sân.

Tên nào tên nấy nhìn về phía Thiên Lộc Tử với ánh mắt u oán. Nếu như không phải vì ngươi, chúng ta đứng lại xem cuộc vui thì đâu có bị phạt. Đều là tại ngươi sai!

Đối mặt với ánh mắt của đám đông, Thiên Lộc Tử nhún vai tỏ vẻ thất phu vô tội. Rồi hắn hướng về phía cửa chính đại học Dương Thành tính chạy đi. Còn chưa đi được vài bước. Tiếng phát thanh từ trường học vang lên:

- Mời Trương Thiên Lộc đồng học đi đến trước trường có người muốn gặp!

Thiên Lộc Tử cũng sững người, trong nội tâm suy nghĩ đắn đo: “Ai tìm ta đây này?” Mang trong lòng nghi hoặc hắn tăng tốc độ chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cửa Xe Bị Hỏng

Bên ngoài cửa Dương Đại, một chiếc BMW 730 dừng sát bên lề đường. Một mỹ nữ thành thực trong bộ đồng phục màu trắng đang đứng tựa vào xe. Xe đẹp, người lại càng đẹp hơn. Người qua đường, không ai không liếc nhìn.

Phanh!!!!

Chắc, đúng là người đẹp thường mang họa. Xe đạp tông nhau là chuyện bình thường. Hai người đang đạp xe vì ngắm mỹ nữ mà giờ phải cắm đầu xuống đất. Mỹ nữ có lực sát thương thật kinh người.

Thiên Lộc Tử vừa chạy ra tới cửa trường, liền thấy chiếc xe cùng mỹ nữ đang đứng đó. Tuy rằng nàng không có ra bất kỳ dấu hiệu nào, nhưng hẳn biết rõ là nàng đang đợi mình.

-Nàng tìm ta làm gì chứ? Chẳng lẽ bởi vì ca quá đẹp trai, đã bị ca mê hoặc?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Thiên Lộc Tử. Thế nhưng hẳn cũng biết rõ, cho dù mình có đẹp trai đến cỡ nào cũng không thể mê hoặc nổi mình tình như nàng.

Bởi vậy, Thiên Lộc Tử càng cho rằng nàng chắc là đến tìm mình đòi bồi thường chứ sắc đẹp của mình chẳng so nổi với cái lông chân của nàng. Hẳn nghĩ chắc là miệng vết thương trên đầu gối nàng đã chuyển biến xấu.

- Mỹ nữ, cô tìm tôi sao?

Thiên Lộc tử nhìn đầu gối của nàng. Xác nhận miệng vết thương đã khép lại, hơn nữa lại không có lưu lại vết sẹo, hẳn mới thờ phào nhẹ nhõm. Hẳn chẳng có nỗi một xu đề bồi thường cho người ta. Nếu nàng đòi thì chỉ có nước đi làm 'trai bao' mà thôi.

- Đúng vậy. Tôi muốn gặp anh.

Mỹ nữ gật đầu nói.

- Mỹ nữ tìm tôi. Tôi nên cảm thấy vinh hạnh. Thế nhưng miệng vết thương trên đầu gối của cô cũng lành rồi, còn tìm tôi làm gì?

- Anh rất đẹp trai. Tôi đến của anh không được sao?

- Tôi cảm thấy khả năng này không thể xảy ra.

- Anh rất biết mình biết người đấy.

- Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng. Bởi vậy mới sống lâu được, vì sinh tồn thì cũng không còn cách nào khác. Đi thôi, mỹ nữ, cô không phải là muốn bắt cóc tôi sao?

Nói xong, Thiên Lộc Tử liền muốn mở cửa xe tiến vào. Thế nhưng mà dù cho có hẳn làm gì thì cửa xe cũng không mở ra được.

- Tôi có nói tôi sẽ đưa anh đi sao?

Mỹ nữ nhìn Thiên Lộc Tử đang cựa cựa cửa xe so chiều. Trong mắt lóe lên vài phần kinh ngạc. Hẳn từ quê mới lên thành phố à?

- Cô không phải là người tùy tiện muốn nói chuyện phiếm với nam nhân lạ mặt ngay trên đường chứ?

- Tôi không thể tới nói với anh tiếng cảm ơn sao?

- Tôi tin tưởng vào mắt của mình. Cô hẳn là có mục đích gì đó nên mới đến tìm tôi chứ không phải loại dở hơi cảm ơn đến đây nói tiếng cảm ơn. Nói tiếng cảm ơn chắc chắn không phải là mục đích của cô.

Nàng muốn pháng bác, nhưng lại không biết làm sao. Cũng không biết vì sao, nàng đột nhiên cảm thấy người nam nhân đang đứng trước mặt mình lúc này dường như hiểu rõ tất cả. Không đúng, nói chính xác hơn thì nàng đã bị hắn nhìn thấu. Hơn nữa là cả bên trong lẫn bên ngoài, không chỗ nào không bị hắn nhìn thấy mới đúng.

- Mỹ nữ, xe của cô chốt cửa bị hư rồi. Nên đem đi thay đi. Cô xem, chiếc xe đẹp như thế này lại bị hư cửa. Chẳng khác nào một con sâu làm rầu nồi canh.

Thiên Lộc Tử nói như đúng rồi.

Mỹ nữ nghe được suýt té ngựa. Mặt tròn trắng liền nói:

- Nếu có người nói anh từ trên núi xuống, tôi tuyệt đối sẽ không hoài nghi!

Trong lúc nói chuyện, nàng liền bấm nút trên chiếc chìa khóa xe. Cửa xe kêu lên rồi mở ra. Đến lúc này, Thiên Lộc Từ mới lần đầu tiên nhìn thấy cái chìa khóa điều khiển từ xa.

Mặt của Thiên Lộc Từ bỗng nhiên đỏ lên, ngồi vào ghế cạnh tài xế, gượng cười rồi nói:

- Xe cô thật kỳ quái à. Khác hẳn với Santana.

Đem BMW 730 đi so với Santana? Người này không có bị bệnh chứ? Người này coi bộ nằm trong danh sách động vật quý hiếm. Mỹ nữ đồ mờ mờ, thiệt muốn cho hắn một đạp bay ra khỏi xe

Người vô tri hay không thì ta không cần biết. Thế nhưng đã không biết mà còn thích khoe khoang thì là lỗi của người rồi, đừng đem đồ cho người khác chứ.

Mỹ nữ ngồi vào ghế, đem giày cao gót tháo ra, thay vào bằng một đôi sandal để tiện lái xe. Thiên Lộc Từ ở một bên mắt tròn mắt dẹt, lộ ra vẻ mặt như Trư Bát Giới. Con mắt tia lửa hướng lấy cặp đùi trắng nõn và đôi chân ngọc nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

Chiếc xe phóng đi. Thiên Lộc Từ cũng mang ánh mắt của mình dõi đi. Nhưng là nếu nhìn kỹ, ánh mắt của hắn liền ổn định lại về trong vắt, không có chút tạp niệm, dục vọng nào. Ua thích thì ưa thích, cũng chẳng hề mang theo ý nghĩ dục vọng.

- Chẳng lẽ anh không biết nhìn chằm chằm phụ nữ như vậy là không lịch sự sao?

Nàng cũng không chán ghét việc Thiên Lộc Từ hau háu nhìn đôi núi cùng với chân mình. Nàng nói như vậy bởi vì nàng thấy có chút mất tự nhiên khi bị nhìn kiểu đó.

- Có ai không thích cái đẹp. Chỉ là do hiện tại quá nhiều nhân tố ảnh hưởng, khiến nhiều người không dám quang minh chính đại đi thưởng thức cái đẹp. Sợ bị dư luận khiển trách.

Thiên Lộc Từ nói xong liền trầm ngâm một lát rồi lại tiếp tục:

- Mà con người của tôi cũng không muốn bị ước thúc bởi mấy thứ đó. Đừng đem tôi so với cái đám lén lút kìa. Chỉ cần là tôi cảm thấy mình không làm gì xấu, tôi có thể quang minh chính đại mà nhìn. Chân của cô rất đẹp, bởi vậy tôi mới nhìn nó chăm chú như thế.

Nói một tràng, kết quả vẫn là khen ngợi con gái người ta xinh đẹp. Nếu có cao thủ tán gái ở đây, gặp hắn ắt cũng sẽ cảm thấy mặc cảm. Đối diện với Thiên Lộc Từ đại sư tán gái chắc chắn sẽ khâm phục không thôi.

Vô luận là ai, nếu như là nữ nhân thì đều ưa thích được nghe những lời khen ngợi. Coi như người có khôn đến mức nào, khi nghe mình được khen ngợi thì trong lòng cũng thấy phê phê. Vì thế, khoe miệng của nàng chọt nhếch lên.

- Anh thật giỏi ngay biện!

Mỹ nữ phản bác, nhưng nàng cũng chỉ vô lực nói.

Quốc Tế Tuyền Diệp, tên đầy đủ là Công ty Quốc Tế Kiện Mỹ Tuyền Diệp.

Tổng công ty nằm ở một tòa nhà sáu tầng, tọa lạc trong một khu vực phồn hoa của Dương Thành. Nơi này các dãy nhà văn phòng mọc lên san sát. Tầng một là trung tâm cổ vũ, tầng hai chính là spa, tầng ba là phòng tập thể hình, tầng bốn là khu vực đường sinh, tầng năm thì là văn phòng.

Còn tầng thứ sáu, chỉ có một số ít người là có thể đi vào. Bên trong có cái gì, quang cảnh như thế nào, không ai biết.

Mỹ nữ mang theo Thiên Lộc Từ từ dưới tầng hầm bãi đỗ xe, hướng cửa chính Công Ty Quốc Tế Tuyền Diệp đi vào.

- Mỹ nữ, cô đây là muốn mang tôi đi vào trong đó à? Tuy nói tôi muốn bị cô bắt cóc, nhưng cũng phải nói một tiếng là cô muốn tôi vào trong đó chứ.

Thiên Lộc Từ chần chừ phân nghi hoặc, mười phần buồn bực. Khi còn ngồi trên xe, nàng nói năng thận trọng, căn bản chẳng thêm để ý đến hắn.

- Đến công ty của tôi!

Nàng cũng không thêm quay đầu nói.

Đối với hai chữ “công ty”, Thiên Lộc Từ đã có xem qua trong bách khoa toàn thư, hơn nữa còn hiểu rõ khái niệm. Đồng thời hắn cũng vô cùng tinh tường, một cái mỹ nữ tuổi không quá 26 mà lại nắm trong tay một công ty lớn như vậy là khái niệm gì.

- Người không thể chỉ xem về bề ngoài. Tôi còn đánh giá thấp năng lực của cô.

Thiên Lộc Từ khổ sở nói, hắn như thế nào cũng nghĩ không ra. Tại sao tiền tài đến với người khác lại dễ dàng đến vậy.

Nàng cũng không trả lời. Nàng đã quá quen với những câu nói khích lệ cùng với ngưỡng mộ như vậy từ lâu rồi. Nàng cũng không nóng cạn bởi vì Thiên Lộc Từ khen ngợi một câu nho nhỏ như vậy mà quên đi tất cả.

- Bạch tổng tốt!

Đang lúc đi qua cửa chính, hai nhân viên bảo an liền hành lễ.

Nàng gật đầu, cũng không có nói câu nào, mang theo Thiên Lộc Tử đi thẳng vào bên trong.

Thiên Lộc Tử lại kinh ngạc thêm lần nữa. Bởi vì hai nhân viên bảo an này vậy mà lại là nữ. Hơn nữa hắn còn thấy được sát khí từ bọn họ. Dĩ nhiên là từ bên trong quân đội đã trải qua chém giết một đường đi ra.

Nhân viên bảo an cũng là nữ. Chẳng lẽ Quốc Tế Tuyền Diệp ở bên trong là Nữ Nhi Quốc hay sao?

Nàng mặc dù không có nhìn Thiên Lộc Tử, lại tựa hồ hiểu rõ tâm tư của hắn. Úp úp mở mở nói:

- Quốc Tế Tuyền Diệp không hề có nam nhân. Nơi đây chỉ có nữ nhân. Anh có thể nghĩ là Nữ Nhi Quốc cũng không sao. Anh là nam nhân đầu tiên bước vào đây đấy.

Thiên Lộc Tử sững sờ. Rốt cuộc hiểu rõ vì sao lúc hắn tiến vào lại thấy vẻ mặt của hai nữ bảo an lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Mỹ nữ mang theo Thiên Lộc Tử tiến vào thang máy xong, hai nữ nhân viên bảo an liền xì xào:

- Tiểu Mẫn, vừa rồi đi theo Bạch Tổng là đàn ông hả?

- Thân cao sáu xích, tuy rằng mặt trắng không có râu, nhưng cổ họng có phần nhô ra, đích thật là đàn ông! Trừ khi thiếu lốt.

- Gặp quý rồi. Quốc Tế Tuyền Diệp lúc nào lại cho phép nam nhân tiến vào? Chẳng lẽ hắn và Bạch tổng có quan hệ với nhau? Tỷ như, tình nhân?

- Không bài trừ khả năng đó. Bất quá ta lại nghĩ ra một trường hợp khác.

- Há?

- Người kia đúng là gay, tuy bên ngoài nhìn giống nam nhân, kỳ thật lại là phụ nữ đó.

....

Achoooo!!!!

Mới từ trong thang máy đi ra, tiến nhập tầng sáu. Thiên Lộc Tử bỗng dưng nhảy mũi. Hắn còn ngờ ngác không biết là mình bị liệt vào thành phần gay của xã hội.

Người có thể lên tầng thứ sáu của Quốc Tế Tuyền Diệp không nhiều lắm. Nam nhân thì là càng không thể có mặt tại đây. Thiên Lộc Tử người này cũng không biết là có vận số cứt chó gì mà làm cho mỹ nữ mang hắn đi vào.

Tầng thứ sáu của Quốc Tế Tuyền Diệp được lắp đặt thiết bị nhìn rất trang nhã và xa hoa, hơi có phần phức cổ. Gian ngoài xếp đặt bàn làm việc cùng với các giá sách, tư liệu. Ngoài ra còn có một bộ sofa cao cấp. Phòng bên trong đều bị kính thủy tinh có vách ngăn ngăn cản, nhìn không thấy được bên trong.

- Cứ ngồi tùy tiện!

Mỹ nữ chỉ về phía sofa, sau đó xoay người đi pha trà.

Thiên Lộc Tử ngồi xuống, cũng không thèm nháy mắt, cứ trừng trừng nhìn xem nàng pha trà. Chỉ thấy mỹ nữ khom người, cặp mông tròn trịa vểnh lên, ngay chính diện ánh mắt của Thiên Lộc Tử. Chiếc váy công sở đem bờ mông ôm chặt khiến hắn có thể thấy đường viền quần lót hiện rõ.

- Chặc chặc. Thật giống Kỷ Ngọc Nhân. Mông đó cũng là dùng để sinh con trai.

Thiên Lộc Tử âm thầm tán thưởng.

Hiện nay mỹ nữ không có nhiều. Cực phẩm mỹ nữ thì lại càng so với quốc bảo gấu trúc lại càng hiếm hơn. Hết lần này tới lần khác, Thiên Lộc Tử ngắn ngủn trong hai ngày liền gặp hai người. Thiệt là số đỏ quá đi.

Mỹ nữ khom người, mang một ly trà thơm phức đặt ngay trên bàn trước mặt Thiên Lộc Tử, đưa tay ra nói:

- Mời dùng trà!

Thiên Lộc Tử nắm chắc thời cơ. Đem ánh mắt của mình nhìn xuyên thấu cái bộ ngực trắng nõn nà cao vút của nàng, cùng với cái áo ngực màu trắng viền ren.

So với Ngọc Nhân còn muốn lớn hơn một chút. Trong lòng đem so với Kỳ Ngọc Nhân, Thiên Lộc Tử sau đó thu hồi ánh mắt, bắt động thanh sắc liền nâng chung trà lên uống một hớp nhỏ. Nước trà từ cuống họng chảy xuống, miệng đầy hương trà. Hắn liền cảm thán:

- Trà ngon.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kể Ti Tiện Mới Là Vô Địch

Nàng liền quay sang ghế sa lon rồi ngồi xuống, rất chuyên nghiệp duỗi ra cánh tay nói:

-Tôi chính là chủ tịch của Quốc Tế Tuyền Diệp, Bạch Diệp Tuyền.

Nguyên lai mỹ nữ này gọi là Bạch Diệp Tuyền à. Đúng là người đẹp tên cũng đẹp.

Trong nội tâm âm thầm tán thưởng. Đồng thời, Thiên Lộc Tử vươn tay ra nắm lấy tay của Bạch Diệp Tuyền. Hắn cũng biết rõ lúc này phải nói chuyện chính sự. Hắn cũng không đến độ nghĩ rằng người ta mời tới đây uống trà chơi rồi về.

-Tôi muốn cùng anh nói chuyện làm ăn!

Bạch Diệp Tuyền đột nhiên nói.

Nghe được hai chữ “làm ăn”, Thiên Lộc Tử liền tránh không được nghĩ sai: “Nói chuyện làm ăn? Chẳng lẽ Bạch mỹ nữ này muốn bao nuôi ta hay sao? Nếu thật là như vậy mà nói, ta cũng liền cố gắng đáp ứng à.”

Trong lòng nghĩ một đằng, Thiên Lộc Tử miệng lại nói một nẻo:

-Bạch tổng! Cô xác định không có làm chứ? Tôi chỉ là một sinh viên đại học năm nhất, lấy cái gì mà nói chuyện làm ăn với cô đây? Ah tôi hiểu rồi, cô đang nói đùa đúng không?

-Tôi không có nói đùa!

Bạch Diệp Tuyền nghiêm mặt lại, nói:

-Tôi nghĩ tôi muốn được hoàn của anh. Anh cho cái giá đi. Đương nhiên nếu như phương thuốc bán ra có lời mà nói. Tôi sẽ trả thêm cho anh.

Thiên Lộc Tử cũng không ngạc nhiên. Hoặc là có thể nói, hắn đã sớm đoán ra được chủ ý của nàng. Vì vậy hắn mỉm cười nói:

-Trước khi tôi gặp cô. Cũng có một người muốn mua Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan trong tay tôi, hoặc là muốn mua phương thuốc của tôi tôi cũng không nhớ rõ. Nhưng mà tôi đã cự tuyệt.

Đây là từ chối trá hình. Bạch Diệp Tuyền là nữ cường nhân xinh đẹp động lòng người, tự nhiên là hiểu được. Nhưng nàng sẽ không dễ dàng như vậy buông tha. Nàng cho tới nay cũng không phải là người dễ buông tha cho vật mình muốn. Nếu không nàng cũng không có thành tựu như ngày hôm nay.

-Anh chưa nghe tôi đưa ra giá cả mà đã vội cự tuyệt?

-Không cần nghe, tôi tuy rằng không phải là kẻ thông minh, nhưng còn chưa đến mức bị cho là kẻ ngốc đến mức không biết sự vô giá của Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan. Dùng tiền tài để mà đem nó ra so quả là một loại vũ nhục.

- Nếu như tôi ra giá 5 triệu thì sao?

-Cô nói, nếu như tôi mang phương thuốc này đến mấy nhà chế dược lớn. Họ sẽ trả cho tôi bao nhiêu? 5 tỷ? 10 tỷ?

Bạch Diệp Tuyền mắt chợt hiện lên tinh quang, Thiên Lộc Tử cũng không như nàng tưởng tượng là người dễ gạt. Vì vậy nàng nói:

- Tôi hiểu được! Chúng ta bây giờ đổi loại phương thức hợp tác khác. Anh lấy phương thuốc nhập cổ phần của tôi. Quốc Tế Tuyền Diệp của tôi sẽ phụ trách nguyên liệu, sản xuất, mở rộng thị trường. Chúng ta chia 3:7 được hay không?

-Tôi 7, cô 3?

Thiên Lộc Tử mắt sáng rực.

Hắn phải lấy được thật nhiều tài phú cùng quyền lực. Đây chính là cơ hội của hắn, hoặc có thể nói đây chính là kỳ ngộ. Nếu muốn thành công, phải nắm chắc kỳ ngộ của mình.

-Không! Anh 3 còn tôi 7

Bạch Diệp Tuyền cãi chính.

-Ai, con người của tôi ngoài 'cái đó' dài một chút so với người thường, có thể nói là nghèo rớt mồng tơi. Tôi còn trông cậy vào phương thuốc để sống nửa đời còn lại đây này.

-6:4, tôi 6 anh 4!

-Nam nhân mà, cũng nên lấy vợ sinh con. Tính ra thì đây cũng không phải là một khoản tiền nhỏ đâu nhì.

-Chia 5:5. Đây là giới hạn của tôi.

-Vậy được rồi, tôi đi tìm người khác hợp tác, tin tưởng có không ít người muốn cùng tôi hợp tác.

-Móa! 6:4, anh 6 tôi 4!

-...

Thiên Lộc Tử lần này không nói gì thêm, trực tiếp đứng lên chuẩn bị rời đi.

Bởi vậy, Bạch Diệp Tuyền liền sắc mặt tái xanh đứng lên, nhin không được lời nói:

-Khốn kiếp! Cứ theo ngươi là được chứ gì! Thành giao!

Nàng giận đến mức muốn điên. Bạch Diệp Tuyền mặc dù không thể nói là tung hoành trong giới thương nghiệp vài thập niên, thế nhưng cũng không thể nói là ăn may. Có được như ngày hôm nay, nàng phải đấu tranh khổ cực mới kiếm được. Thế nhưng sự tình quá quái như hôm nay, nàng lần đầu tiên mới gặp.

Thiên Lộc Tử trong mắt nàng là một tên ác bá khốn kiếp! Thương nhân tầm đó còn muốn cò kè mặc cả. Có người nào ấn định một cái giá rồi không thêm quan tâm đến đối phương, không được liền phui đít bỏ đi.

Thiên Lộc Tử nghe được, lúc này mới dừng bước, mặt mũi tràn đầy vẻ hài lòng. Quay người lại, mặt lộ vẻ mỉm cười, duỗi tay ra rồi nói:

-Hợp tác!

Khuôn mặt của Bạch Diệp Tuyền trở nên vặn vẹo, nhưng vẫn đưa tay ra nắm lấy tay của Thiên Lộc Tử:

-Anh là đồ ti tiện!

-Như nhau cả thôi!

Thiên Lộc Tử cười hi hi trả lời:

-Nước quá trong ắt không có cá. Kẻ ti tiện mới là vô địch.

Tuy rằng Thiên Lộc Tử không hiểu lắm về buôn bán, nhưng hắn cũng không phải đồ ngu. Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan nếu như thật sự được niềm yết giá. Lợi nhuận sẽ rất dọa người.

Trên đời không có người nào không yêu cái đẹp, nhưng không phải mỗi người đều được trời thương, có được một khuôn mặt xinh đẹp. Vén vén tính toán số người vì nặn mụn mà để lại sẹo thì đếm không bao giờ hết.

Không ai không muốn mình đẹp hơn một chút, chỉ cần có thể đẹp hơn, bọn họ có hao phí nhiều tiền của hơn nữa cũng nguyện ý.

Bởi vậy, cho dù chỉ có 3 thành lợi nhuận. Đó cũng là một khoản tiền có thể làm cho người muốn phát điên. Bạch Diệp Tuyền không ngốc. Ngược lại, nàng còn rất thông minh. Nàng luôn biết rõ chỗ tốt ở trong đó cho nên mới đáp ứng việc hợp tác hà khắc như thế này.

-Kỳ thật, lúc tôi tỉnh lại thấy vết thương trên đầu gối mình đã lành lại không hề có vết sẹo. Tôi liền nghĩ muốn hợp tác với anh.

Bạch Diệp Tuyền vuốt ve chỗ đầu gối của mình nói.

Đối với điểm này. Thiên Lộc Tử tuyệt đối không ngoài ý muốn. Thương nhân thích nhất là kiếm thật nhiều tiền, gặp được kỳ ngộ thì ắt sẽ không thể bỏ qua. Hắn không có trả lời, bởi vì hắn biết rõ Bạch Diệp Tuyền muốn nói tiếp.

-Hiện nay, thị trường làm đẹp đang phi thường lớn. Chỉ mỗi một thị trường Hoa Hạ của chúng ta cũng đã vượt qua 4000 tỷ. Lấy sản phẩm của chúng ta

ra bán, nếu như niềm yết mà nói. Tôi có thể nắm chắc trong thời gian ngắn chiếm khoản 5% thị trường trở lên. Có khi còn nhiều hơn. Sau này khi đã có được danh tiếng, chúng ta có thể chiếm trên 20% thị trường cũng không phải là chuyện không thể.

Thấy Bạch Diệp Tuyền vừa nói vừa lộ ra chút kích động. Thiên Lộc Từ mỉm cười, móc ra một chai thuốc màu đen. Có thể khẳng định, đây không phải là chai Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan.

Nắp bình được mở ra. Một cỗ mùi thơm xuyên thấu nội tâm truyền ra. Không giống với mùi hương của Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan. Mùi hương này càng muốn làm cho người khác trở nên mê muội.

“Cái này là cái gì?”

Bạch Diệp Tuyền trong lòng mơ hồ, thoáng qua trong đầu một cái ý niệm.

-Đem rửa qua một chút nước sôi, là được!

Thiên Lộc Từ không có trả lời, ngược lại còn sai sử Bạch Diệp Tuyền. Ở Quốc Tế Tuyền Diệp, dám sai sử Bạch tổng cũng chỉ có mình hắn a.

Bạch Diệp cũng không hề vì thế mà giận, liền lưu loát mang nước trà rửa qua, sau đó thay vào bằng nước nóng. Làm xong hết thấy, nàng liền trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm xem Thiên Lộc Từ động tác, giống như một tiểu cô nương đang tò mò xem vật gì đó, không có một chút khí độ chủ tịch chút nào.

Thiên Lộc Từ mang bình màu đen đổ ra một viên đan dược cỡ nhỏ có màu vàng. Sau đó hắn dùng con dao nhẹ nhàng chà xát viên đan dược rồi cho một phần vụn lên cái ly.

-Đưa tay ra đây!

Thiên Lộc Từ nói, một tay đem viên đan dược màu vàng thả lại vào trong cái chai, tay còn lại thì chìa ngón tay ra khuấy đều vào trong chén.

-Ngươi muốn làm gì?

Bạch Diệp Tuyền liền cảnh giác nói. Giọng nói mang theo sắc thái đề phòng mấy tên có máu D.

- Nơi đây là Quốc Tế Tuyền Diệp, chính là địa bàn của cô đó nha. Cô nghĩ xem, tôi không ngu đến độ lộ ra ý đồ bất chính với cô chứ. Đưa tay ra đây mau lên.

Thiên Lộc Từ khổ sở nói, trong nội tâm thì lại thầm than: “Ta thiết đáng sợ như vậy sao? Ta như thế nào lại trở thành sắc lang đây này.”

Bạch Diệp Tuyền ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, liền dứt khoát đứng lên đi tới ngồi bên cạnh Thiên Lộc Từ. Sau đó đem bàn tay trắng nõn như ngọc chìa ra.

Lập tức, Thiên Lộc Từ ngửi được một cỗ mùi hương từ cơ thể nàng, làm hắn thất hồn như người say. Đầu ngón tay như ngọc của nàng làm cho hắn mê luyến không thôi.

Hít sâu, hắn loại bỏ tạp niệm trong đầu mình ra. Thiên Lộc Từ lúc này mới nắm lấy đầu ngón tay của Bạch mỹ nhân vào trong bàn tay của mình, cảm giác mềm mại dị thường.

Tay của nàng bị một nam tử chạm vào, liền truyền tới cảm giác khác thường khiến cho Bạch Diệp Tuyền theo bản năng tính rút tay về. Thế nhưng không biết làm sao, tay của nàng bị Thiên Lộc Từ nắm chắc, cơ bản là không thể rút về được.

Thiên Lộc Từ cũng chẳng thèm quan tâm đến phản ứng của Bạch Diệp Tuyền. Hắn liền lấy ngón tay của mình, lúc này đã biến thành màu vàng nhạt sau khi ngâm trong chén, bôi lên tay nàng. Xoa xoa trên bàn tay của người đẹp.

Chỉ sau thời gian một chung trà, đợi đến khi Bạch Diệp Tuyền quan sát tay của mình, nàng mới kinh hãi. Da chỗ bị bôi lên thế mà trở nên trắng nõn hơn nhiều so với mấy chỗ khác.

Làn da của Bạch Diệp Tuyền vốn đã trắng như Ngọc Trinh, có thể làm cho khối nam nhân thèm thuồng, làm cho vô số nữ nhân ghen ghét. Thế nhưng hôm nay, chỗ làn da vừa bị bôi lên thứ nước màu vàng nhạt đó thế mà trở nên non mềm hơn một bậc.

-Anh...anh...làm như thế nào?

Bạch Diệp Tuyền nhìn chằm chằm bàn tay của mình. Bởi vì kích động, thanh âm nàng trở nên run run.

-Đan dược tôi mới sử dụng gọi là Chính Khí Trúc Cơ Đan, uống thuốc có thể loại bỏ tạp chất trong cơ thể. Đương nhiên là da tự nhiên cũng sẽ trở nên đẹp hơn rồi.

Thiên Lộc Từ nhún vai nói.

-Ý của anh là...?

-Tôi cung cấp phương thuốc của cả hai loại đan dược, Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan cùng với Chính Khí Trúc Cơ Đan cho cô.

Bạch Diệp Tuyền kinh hi. Nàng kích động lấy tay choàng lên cổ Thiên Lộc Từ, ôm hôn hân một cái. Đợi đến lúc nàng kịp phản ứng, khuôn mặt đã trở nên đỏ ửng.

-Không có ý tứ, tôi không phải cố ý, chẳng qua tôi quá kích động mà thôi. . .

Bạch Diệp Tuyền khuôn mặt đỏ bừng, nũng nịu như một tiểu cô nương.

Nàng làm sao có thể không kích động được. Chính Khí Trúc Cơ Đan đem đi làm mỹ phẩm mà nói là vật vô giá. Rõ ràng nếu đem nó so với Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan giá trị còn cao hơn nữa. Nàng thậm chí còn nắm chắc mười phần, thị trường mỹ phẩm và làm đẹp sau này chắc chắn sẽ hoàn toàn thuộc về Quốc Tế Tuyền Diệp.

-Tôi không có ngại đâu. Nếu như cô nguyện ý, có thể làm lại bao nhiêu lần cũng được!

Thiên Lộc Từ sờ sờ cái chỗ vừa mới được hôn trên mặt mình. Hắn ưa thích cái cảm giác được cặp môi thơm mềm của nàng hôn lên trên mặt hắn.

-Xì. Anh nghĩ hay quá nhỉ!

Bạch Diệp Tuyền mặt tươi cười, giờ khắc này nàng không còn là chủ tịch gì nữa, cũng chẳng phải là nữ cường nhân, chỉ còn lại một Bạch Diệp Tuyền mười phần xấu hổ tiểu mỹ nhân ở đây thôi.

Thiên Lộc Từ lắc đầu. Móc ra hai miếng da thú đã cũ để lên trên bàn trà:

-Đây là cách luyện chế hai loại đan dược này. Bên trong có sẵn tên của các loại dược liệu. Thế nhưng tôi nghĩ sẽ có một số loại dược vật cô sẽ không tìm thấy. Thế nên cô có thể tìm người các loại dược liệu có thể thay thế. Chất lượng mặc dù có thể kém hơn một chút, nhưng mà hiệu quả cũng không sai biệt bao nhiêu. Chỉ là thời gian để thấy được hiệu quả có thể là hơi lâu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hối Quân Có Thể Có Bao Nhiêu Sầu?

Tầng thứ sáu của Quốc Tế Tuyền Diệp, Bạch Diệp Tuyền nhìn chằm chằm hai mảnh da thú đang nằm trên mặt bàn. Ánh mắt nàng chột lóe lên nhưng lại không cảm nó lên ngay lập tức.

Hai mảnh da thú trước mặt mình vậy mà lại có giá trị liên thành. Đầu óc nàng ong ong, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thật lâu sau đó, Bạch Diệp Tuyền mới mở lời, hỏi:

-Phương thuốc này anh cứ vậy đưa cho tôi mà không cần chờ đến sau khi ký kết hợp đồng xong à?

-Không cần ký hợp đồng. Phương thuốc này cô cứ cầm đi.

Thiên Lộc Từ mỉm cười nói.

-Không ký hợp đồng? Anh không sợ tôi ôm hai mảnh da thú này chạy mất tăm sao?

Về mặt của Bạch Diệp Tuyền trở nên quái dị, mắt nhìn Thiên Lộc Từ thật lâu. Trong nội tâm nàng lúc này thì lại đang nghĩ: “Người này một là có bệnh, hai là chắc hồi nhỏ đập đầu vào tường nhiều quá nên giờ thần kinh không được ổn định.”

-Sợ? Tôi vì cái gì phải sợ?

Thiên Lộc Từ không trực tiếp trả lời nàng mà hỏi ngược lại. Phảng phất giống như chuyện không cần phải ký hợp đồng là chuyện đương nhiên vậy.

-Anh tin tưởng người chỉ mới gặp có hai lần như vậy sao?

Mắt nàng bỗng nhiên chớp chớp, quấy rối động lòng người.

-Không tin!

Thiên Lộc Từ phán một câu làm cho nàng ngây người.

-Vậy anh...

- Tôi chính là cảm thấy cho dù cô có ôm của chạy lấy người. Vẫn không thể thoát khỏi bàn tay của tôi mà thôi.
- Anh có thể giải thích rõ hơn được không?
- Bởi vì tôi có cách để tìm được cô. Không sớm thì muộn, cô cũng sẽ rơi vào tay tôi... nếu như cô dám bỏ trốn.

Lời nói của Thiên Lộc Tử nghe rất bình thường, giống như là chuyện này không quan trọng đối với hắn. Nhưng mà lời nói bình thường như vậy lại lộ ra vô cùng tự kiêu. Có thể miêu tả như là tất cả đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

Bạch Diệp Tuyền tuy rằng không muốn thừa nhận. Thế nhưng nàng cũng tuyệt đối không hoài nghi với lời nói vừa rồi của Thiên Lộc Tử. Có thể nói, thậm chí nội tâm của nàng không sinh ra nổi chút phản kháng nào với khí thế của hắn.

“Hắn nhìn như vô hại thế nhưng chắc chắn không phải là người lương thiện!” Đó chính là đánh giá của Bạch Diệp Tuyền đối với Thiên Lộc Tử ngay lúc này.

- Nếu như anh không muốn ký hợp đồng vậy thì không cần ký. Cũng chẳng ảnh hưởng đến bát cơm của tôi.

Trong lúc nói chuyện, Bạch Diệp Tuyền duỗi tay mở hai tấm da thú ra xem.

- Tôi có một ít đề nghị về sản phẩm chúng ta sắp tung ra thị trường lần này.

Thiên Lộc Tử đột nhiên mở lời.

- Há? Ông chủ lớn có đề nghị gì à?

Bạch Diệp Tuyền trên mặt không giấu được vẻ tò mò.

- Thứ nhất. Việc luyện chế Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan và Chính Khí Trúc Cơ Đan phải được nghiền thành bột chứ không ở dạng viên trước khi bán ra thị trường.
- Thứ hai, mỗi khối đan được nghiền rất phải chia ra làm 100 phần, trộn với những thành phần phụ bên trong lúc đem ra bán.
- Thứ ba, Chính Khí Trúc Cơ Đan phải dán nhãn là không thể uống. Chỉ cần dán nhãn phần lưu ý chỉ cho phép thoa trên da là được.

Thiên Lộc Tử liền nói ra ba cái đề nghị này. Không, phải nói là mệnh lệnh mới đúng. Bạch Diệp Tuyền ngồi bên cạnh nghe hắn nói như vậy, liền tròn mắt hốc mồm thật lâu mới kịp phản ứng. Người này là sinh viên đại học năm nhất sao?

- Đề nghị thứ nhất là vì muốn người sử dụng có thể trở nên thuận tiện hơn. Đề nghị thứ hai là vì muốn gia tăng lợi nhuận, tôi cũng có cùng suy nghĩ. Thế nhưng điều kiện thứ ba, anh có thể giải thích tại sao hay không?

Bạch Diệp Tuyền nghi ngờ hỏi.

- Chính Khí Trúc Cơ Đan mà đem đi uống, dược lực sẽ tích tụ trong cơ thể trong khoảng thời gian dài. Trong khoảng thời gian này, tạp chất trong cơ thể tất cả sẽ bị thanh trừ. Thoa bên ngoài sẽ không thấy được bao nhiêu biến hóa, phần lớn hiệu quả sẽ mất đi.

Thiên Lộc Tử giải thích.

Bạch Diệp Tuyền nghe vậy, hai con mắt liền sáng trưng:

- Tôi hiểu rồi. Thoa ngoài da thì đúng là trị ngọn chứ chưa tới gốc. Người tiêu dùng sẽ duy trì mua sản phẩm của chúng ta. Kể từ đó, chúng ta sẽ có thể có một lượng lớn khách hàng quen thuộc!
- Không tệ! Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác, Chính Khí Trúc Cơ Đan mà đem đi uống có thể sẽ có nguy hiểm nhất định.
- Anh nói thật cho tôi biết đi, anh có phải chỉ là sinh viên năm nhất không vậy? Không phải là xuất thân từ gian thương chứ?
- Trong việc buôn bán mà không trở thành gian thương thì làm sao kiếm được tiền cưới vợ. Haizzz. Chuyện này cũng không còn cách nào khác.

Thiên Lộc Tử dừng một lát rồi nói tiếp:

- Kỳ thật tôi so với gian thương còn tốt hơn nhiều, ít ra tôi còn bán hàng thật giá thật.
- Cũng đúng!

Bạch Diệp Tuyền gật đầu đồng ý.

- Tốt rồi. Việc hợp tác coi như đã tạm ổn. Tôi đi trước. Mấy việc khác liền nhờ cô rồi! Ah, đúng rồi, tôi mới có số điện thoại ngày hôm qua.

Thiên Lộc Tử viết xuống số điện thoại của mình, sau đó liền quay người ly khai.

- Chờ một chút!

Thiên Lộc Tử mới đi được vài bước, phía sau liền truyền đến thanh âm của Bạch Diệp Tuyền.

- Làm sao vậy?

Thiên Lộc Tử dừng lại, không rõ chuyện gì, hỏi:

- Thứ...trong túi quần của anh, anh có thể cho tôi một viên Chính Khí Trúc Cơ Đan được không?

Bạch Diệp Tuyền ngưng ngừng nói. Nàng cuối cùng cũng chỉ là nữ nhân, thiên tính bầm sinh mà. Nàng chỉ chỉ vào Chính Khí Trúc Cơ Đan đang nằm trong túi quần của Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc Tử sững sờ, sau đó mặt liền hiện ra nụ cười gian:

- Có thể, đương nhiên là có thể. Bất quá, viên Chính Khí Trúc Cơ Đan này là dành cho vợ tôi, cô nhất định muốn nó sao? Cô nói như vậy, tôi ngược lại mà thấy phi thường hài lòng.

Bạch Diệp Tuyền trở nên lúng lúng. Khuôn mặt chợt đỏ bừng, sắc giọng nói:

- Ai mà thêm đan dược của anh chứ. Đồ không biết xấu hổ!

- Cô nói đó nha. Là cô không muốn chứ không phải là tôi không cho cô.

Thiên Lộc Tử tếu tếu nói, tính quay lưng ly khai.

Cái này, có thể muốn là được sao. Muốn thì chẳng khác nào nói rằng nàng muốn làm vợ của hắn. Bạch Diệp Tuyền thất thố, hận không thể một đạp đạp chết hắn. Lại nói, trong cái chai kia không phải chỉ có một viên Chính Khí Trúc Cơ Đan. Hắn đến cùng muốn lấy mấy vợ đây trời.

Tầng thứ nhất Quốc Tế Tuyền Diệp, Bạch Diệp Tuyền tiễn Thiên Lộc Tử, lúc đi qua cửa chính. Hai nữ nhân viên bảo an lần nữa tròn mắt hốc mồm. Các nàng làm tại Quốc Tế Tuyền Diệp không biết bao nhiêu năm rồi. Chưa từng thấy Bạch Diệp Tuyền tiễn người tới cửa bao giờ, nam nhân thì càng không có.

- Diệp Tuyền!

Hai người vừa bước tới cửa, một giọng nam nhân chợt vang lên.

Thiên Lộc Tử nhìn sang hướng phát ra giọng nói. Chỉ thấy cách đó không xa, một chiếc xe không biết tên là gì. Thế nhưng có thể thấy là người bình thường không thể có được.

Sở dĩ nói không biết tên, cơ bản là bởi vì hắn đối với xe là dốt đặc cán mai.

Một nam nhân từ trên xe bước xuống. Trên người mặc Âu phục, mang theo mắt kiếng gọng vàng rất chi là phong lưu. Dung mạo so với Bạch Diệp Tuyền có mấy phần tương tự, thế nhưng không biết tại sao làm cho người ta có cảm giác hắn là người “thành hư” nhiều hơn là “thành công.”

Thấy nam tử nháy mắt với mình, mặt của Bạch Diệp Tuyền chợt trở nên trầm xuống:

- Cậu tới đây làm gì? Tôi đã nói nhiều lần rồi, tôi sẽ không trở về.

Hiển nhiên, nam tử nhìn giống Bạch Diệp Tuyền này chắc chắn là người thân của nàng. Thiên Lộc Tử trong nội tâm suy đoán, nếu là việc nhà của người ta thì mình không nên chìa mũi vào. Vừa định đón xe về trường, mới phát hiện mình không còn một xu.

Vì vậy hắn đành phải quay lại, đi đến bên cạnh Bạch Diệp Tuyền:

- Thật không có ý tứ. Hai vị có thể dừng lại một chút được không?

- Anh tại sao còn chưa đi? Ở lại chế giễu tôi hả?

Có lẽ bởi vì đang cãi nhau, giọng của Bạch Diệp Tuyền trở nên cau gắt, cơ hồ là quát lên với hắn.

Thiên Lộc Tử cũng không thêm để ý, liền cười khổ nói:

- Trên người của tôi không còn một xu, không có tiền đi xe về! Có thể cho tôi ứng trước một ít được không?

Thiên Lộc Tử thế mà lại đi mượn tiền của nữ nhân, không có nửa điểm hổ thẹn, phảng phất như đây là chuyện không thể bình thường hơn.

Bạch Diệp Tuyền sững sốt một chút, ánh mắt nhìn hấn đầy cổ quái. Một lúc sau mới nói:

- Cứ như vậy đi, tôi lái xe đưa anh về.

- Không cần, không cần đâu. Bạch tổng bề bộn nhiều việc, sao có thể chở tôi về được.

Thiên Lộc Từ nói xong liền chìa tay ra, bộ dáng nhìn như lưu manh đi đòi tiền.

- Tôi không có mang tiền trên người. Anh ở đây đợi một tý, tôi đi lấy.

Bạch Diệp Tuyền buồn bực nói, trong lòng thì âm thầm nghĩ: “Người vô sỉ cỡ này coi bộ cũng là nằm trong sách đồ.”

Vừa rồi đi ra tiễn Thiên Lộc Từ, nàng cũng chưa kịp cảm theo bất kỳ vật gì.

- Không cần phiền như vậy!

Nam tử đứng bên cạnh nãy giờ chợt đưa ra một xấp tiền mệnh giá lớn, đưa đến trước mặt Thiên Lộc Từ, nói:

- Anh đã là bạn của chị tôi, thì cũng là bạn của tôi. Cầm đi.

- Nguyên lai cậu là em trai của Bạch tổng à! Thật sự thất kính, thất kính! Cậu nhìn xem, tôi làm sao không biết xấu hổ mà đi cầm tiền của cậu đây?

Thiên Lộc Từ miệng tuy nói như vậy, nhưng tay liền đem cái xấp tiền kia thu lại.

Có người đưa tiền, ngu sao không cầm. Cái này là cho không đó nha. Hấn không nói cho ta mượn mà cho không đó nha.

Thiên Lộc Từ cảm thấy vô cùng thoải mái thoải mái, còn nói với Bạch Diệp Tuyền:

- Bạch tổng, cô xem lúc nào đem tiền trả lại cho em trai cô, cứ như vậy đi!

Thiên Lộc Từ đón xe rồi đi. Mặt của Bạch Diệp Tuyền lúc này cũng đã trở nên lãnh khốc quay trở vào Quốc Tế Tuyền Diệp. Ngược lại, nam tử kia lại vẫn nhìn bóng xe taxi đã đi xa, mặt lộ ra vẻ đang trầm ngâm suy nghĩ.

Ly khai Quốc Tế Tuyền Diệp, Thiên Lộc Từ cũng không trở về Dương Đại ngay lập tức mà nói lái xe mang hấn đi qua sông Vương Chu.

Lúc này, Thiên Lộc Từ một mình đi bộ trên bờ sông, không có mục đích, không có phương hướng. Hấn chỉ là muốn tìm một khoảng không gian yên lặng, nhớ lại chuyện xảy ra tám trăm năm về trước.

Hấn quả thật không phải là người của thời đại này. Mặc dù hấn đã cố hết sức hòa nhập, thế nhưng vẫn có cảm giác không hợp.

Thậm chí, hấn còn không biết mình còn có thể hay không trở lại tám trăm năm trước, trở lại núi Võ Đang. Hấn giống như là lục bình, trôi nổi trên dòng nước.

Sự ồn ào của phồn hoa đô thị dần thay thế bởi sự yên tĩnh. Bất tri bất giác, hấn đã đi tới một đoạn đường vắng người.

Phía trước không xa, dưới bóng cây, một bộ bàn đá được đặt trên thềm cỏ. Trên bàn, có một chiếc lư đồng đặt bên cạnh một cây đàn cổ. Xung quanh không một bóng người.

Thấy đàn cổ, mắt Thiên Lộc Từ bỗng sáng rực, không che giấu được vẻ kích động. Nhìn chung quanh không một bóng người. Hấn lấy nước sông rửa tay, sau đó ngồi xuống trên mặt ghế đá, hai tay đặt nhẹ lên dây đàn.

Thiên Lộc Từ bắt đầu xuất thủ. Tiếng đàn vang vọng. Khúc nhạc này là do Thiên Lộc Từ tự sáng tác, một khúc nhạc không tên, tuy rằng là không tên nhưng lại không kém bất kỳ một khúc nhạc cổ nào cả. Tiếng đàn réo rắt, nước sông Vương Chu quay cuồng,

Hỏi quân tử có thể có bao nhiêu sầu. Giống như dòng sông mùa xuân chảy về hướng Đông! Buồn!! Đúng là nỗi buồn của lục bình phiêu dạt trôi nổi!

Tĩnh thông Bát Pháp âm luật. Không sai, Thiên Lộc Từ không chỉ biết đàn mà còn cực kỳ tinh thông.

Chuyên tâm đánh đàn, Thiên Lộc Từ không hề phát hiện. Khoảng 10m phía sau lưng hấn, không biết tự lúc nào đã xuất hiện một ông lão.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Khúc Nhạc Đứt Ruột

Đàn xong một khúc nhạc, Thiên Lộc Tử nhìn trước mặt nước sông Vương Chu đang dậy sóng, cảm thán nói:

- Khúc nhạc đứt ruột, chân trời xa xăm, ta đi nơi nào tìm kiếm tri âm đây!
- Tuổi còn trẻ, có chuyện gì mà phải buồn bã như thế? Xa nhà phải không?

Một thanh âm già nua mà lại rất lớn từ phía sau vang lên.

Thiên Lộc Tử giật mình, đứng lên quay đầu nhìn lại, trong lòng thầm mắng mình lơ là, quên mất chú ý bốn phía động tĩnh. Nếu không lơ là, hẳn không thể không phát hiện được có một ông lão đang tới gần.

- Ông là ai?

Thiên Lộc Tử cảnh giác đánh giá ông lão.

Trên người ông lão mặc một kiện trường bào, sắc mặt cực kỳ hồng nhuận, trên đầu đã không còn một sợi tóc, chòm râu trắng đé hơi dài. Từ trên người có thể cảm nhận được một cỗ khí tức của nhà Nho như có như không.

- Cậu không cần khăn trương, tôi là chủ nhân của chiếc đàn này.

Ông lão mỉm cười, mang theo một ấm trà, ngồi xuống một chiếc ghế đá khác.

Đến tận lúc này, Thiên Lộc Tử mới chợt nhận ra, hẳn là đang đánh đàn của người khác. Chính vì vậy, hẳn cúi người nói:

- Xin lỗi, tôi nhất thời ngửa ngề, đã tự tiện dùng đàn của ông.

Là một người biết chơi đàn, Thiên Lộc Tử biết rõ có rất nhiều người không thích người khác động vào đàn của mình.

Ông lão rót một chén trà, đặt ở trước mặt Thiên Lộc Tử rồi nói:

- Không có gì, cậu có thể sử dụng đàn của ta đánh ra một khúc nhạc tốt như vậy, đó là vinh hạnh của nó.

Thiên Lộc Tử không trả lời, bởi vì hẳn đã nâng chén trà lên, chậm chậm thưởng thức chén trà. Ông lão cũng không nói gì, nâng lên chén trà nhấp một ngụm.

- Hiện tại, người trẻ tuổi giống như cậu, có thể đánh ra một khúc nhạc hay đến như vậy đã không còn nhiều.

Ông lão đặt chén trà xuống, hỏi nhỏ:

- Cậu là sinh viên à?

Trương Lộc Tử mỉm cười gật đầu nói:

- Tôi là Trương Thiên Lộc, sinh viên năm nhất đại học Dương Đại.

- Hóa ra là sinh viên của đại học Dương Đại.

Ông lão nhấp một ngụm trà, tiếp tục hỏi:

- Vừa nãy cậu đánh khúc nhạc kia, lộ ra u buồn cùng hoài niệm, tôi đoán cậu ở nơi khác tới?
- Xem như thế đi!

Thiên Lộc Tử không gật đầu cũng không lắc đầu, hẳn nào có chi đơn giản là từ nơi khác tới như vậy.

- Hình như sinh viên đại học năm nhất đang phải học quân sự mà, cậu không cần học quân sự à?
- Tôi cùng giáo quan đánh nhau một trận, giáo quan thua, nên tôi cũng không cần học quân sự nữa.

Ông lão sững sốt một chút, tiếp theo hai mắt tỏa sáng mà nói:

- Có thể đánh thắng quan nhân biết Quân Thể Quyền, cậu chắc chắn là người luyện võ a.
- Đúng, tôi có biết một chút Thái Cực.

Thiên Lộc Tử cũng không giấu diếm.

- Thái Cực? Cậu còn trẻ như vậy mà biết Thái Cực?

Ông lão trừng to mắt, không thể tin được mà nhìn chăm chăm vào Thiên Lộc Tử, có ý hoài nghi.

Bây giờ, Thái Cực xuống dốc, bị người cho rằng là chỉ có thể rèn luyện thân thể, khoa chân múa tay động tác, cũng không thể dùng để đánh người. Thậm chí rất nhiều người trẻ tuổi thích tranh đấu tàn nhẫn thà đi học Muay Thái, Taekwondo gì gì đó, chứ không chịu học Thái Cực. Chỉ có một ít người già trong lúc rảnh rỗi, mới đem Thái Cực ra để đùa nghịch, còn có tiến bộ từng bước đấy, thật sự rất ít.

- Học Thái Cực và luyện tốt Thái Cực có quan hệ đến tuổi tác sao?

Thiên Lộc Tử nhàu mày nói.

- Ách. . . Hình như là không có quan hệ.

Ông lão đột nhiên đứng lên nói:

- Chúng ta so tài một lúc được không? Tôi cũng luyện Thái Cực đấy.

Thiên Lộc Tử cũng không có cảm thấy bất ngờ, với nhãn lực của hắn, cũng đã sớm nhìn ra ông lão là người học qua Thái Cực.

- Nếu như ông có nhã hứng như vậy, tôi xin phụng bồi.

Thiên Lộc Tử trầm ngâm một lát, rồi đáp ứng.

- Tôi là Nam Thiên Như, cậu có thể gọi tôi là lão Nam. Gọi là ông, nghe cảm giác giống như tôi rất già rồi ấy.

Nam Thiên Như bày ra thức mở đầu Thái Cực rồi nói.

Thiên Lộc Tử cũng không có trả lời, hắn cũng đứng lên bày ra thức mở đầu của Thái Cực. Sau một khắc, Thiên Lộc Tử động trước, cũng không cần ám kinh, hai tay chậm rãi hướng về phía trước đẩy ra, thẳng đến bộ ngực của Nam Thiên Như.

Nam Thiên Như cũng động, hai tay cũng là xuất ra Thái Cực đến nghênh đón, ý đồ là muốn cùng Thiên Lộc Tử cứng đối cứng.

Thiên Lộc Tử chân mày cau lại, cổ tay phải chuyển một cái đặt lên tay của Nam Thiên Như đồng thời cảm chắc, thuận thế kéo về sau. Đồng thời hắn nửa ngồi xổm xuống, tay trái đánh vào bụng của Nam Thiên Như.

Nam Thiên Như hoàn toàn không kịp phản ứng, một cổ lực kéo vô cùng mạnh mẽ truyền đến, nhất thời không kịp phản ứng, thân thể của hắn không thể không chế lão đảo nhào tới phía trước. Sau một khắc, hắn đã cảm thấy phần bụng truyền đến kịch liệt đau nhức, đặt móng ôm bụng ngồi trên mặt đất, nhất thời không dậy nổi.

Đây là do Thiên Lộc Tử kịp thời điều chỉnh độ mạnh yếu, nếu không vừa rồi một chiêu kia đã đủ đem Nam Thiên Như đánh cho vào bệnh viện. Nếu như sử dụng thêm ám kinh vào trong đó, hắn không chừng đã đi gặp Diêm Vương rồi.

- Không có việc gì chứ?

Thiên Lộc Tử duỗi tay ra, đem Nam Thiên Như đỡ đến ngồi trên ghế đá.

- Ài, thật sự là hổ thẹn, tôi đã luyện Thái Cực nhiều năm như vậy, mà vẫn không thể chống lại một chiêu của cậu.

Nam Thiên Như vô cùng buồn bực nói.

Thiên Lộc Tử rót một chén trà đưa tới trước mặt Nam Thiên Như, nghiêm trang nói:

- Kỳ thật ông đã có vài phần nền tảng Thái Cực Công rồi, ông đứng nhanh như vậy bị thua đó là bởi vì ông bị nhầm lẫn hai điểm.

- Cái gì?

Nam Thiên Như ngược lại là không có đề ý chút nào một tên tiểu tử đối với chính mình thuyết giáo.

- Ông vừa rồi đánh ra thái thủ nghênh đón, chắc là muốn cứng đối cứng cùng tôi có phải không, đây là nhầm lẫn thứ nhất. Thái Cực chú trọng mượn lực đã lực, cứng đối cứng là không hề thích hợp với Thái Cực.

- Có đạo lý, còn điểm thứ hai?

- Trong lúc đối chiến với tôi, động tác thì tạm chấp nhận, nhưng tốc độ quá chậm, chắc hẳn ông quan niệm, cho rằng Thái Cực nhất định phải đánh từ từ. Đây là chỗ nhầm lẫn thứ hai.

- Hà? Theo như cậu nói, Thái Cực còn có thể đánh nhanh hay sao?

Nam Thiên Như cảm thấy rất hào hứng.

- Đương nhiên! Thái Cực xem như một môn công phu, nó nhất định phải đánh nhanh, nếu không không thể giết người được. Nếu quả thật chậm chạp như người ta nói, vậy thì nó không thể được gọi là công phu rồi.

Lời nói của Thiên Lộc Tử không phải chết người không thôi, hắn tiếp tục nói:

- Luyện tập thời điểm ông có thể chậm, nhưng là tại đối địch thời điểm ông không thể chậm, chỉ có thể bình tĩnh nhanh nhẹn ứng đối. Nếu không, ông làm sao mà có thể đánh thắng được đối thủ. Dù ông vừa rồi đánh ra một chiêu Thái Cực kia, tùy tiện một người bình thường cũng có thể đánh bại ông, đối thủ sẽ không ngại ngốc chờ ông từ từ đến đánh hắn.

- Đúng. . . . Nghe không tệ. Thế nhưng mà mọi người đều đánh chậm như vậy ah.

Nam Thiên Như nói.

- Đó là do bọn họ đều bị nhầm lẫn, đánh Thái Cực như vậy chủ yếu để biểu diễn, nếu muốn dùng để đối địch căn bản không có khả năng. Mục đích của Trương Tam Phong sáng tạo ra Thái Cực, không phải là để biểu diễn đơn giản như vậy, mà là dùng để giết người!

- Nói như vậy, thế nhân chẳng phải là đã làm mai một Thái Cực, thẹn với tổ sư Trương Tam Phong sao?

- Không tệ! Ông nhìn kỹ, tôi đánh một bộ Thái Cực cho ông xem!

Thiên Lộc Tử nói xong, hắn đi đến dưới một cây đại thụ, hơi chút vận chuyển ám kinh tại trên tay, một chưởng đánh vào trên thân cây.

Phanh! Đại thụ mãnh liệt lay động, rất nhiều lá rụng bay xuống như là những cánh bướm, bay múa đầy trời. Giờ khắc này Thiên Lộc Tử động, hắn dưới tàng cây đánh ra Thái Cực, tốc độ rất nhanh quả thực giống như ảo ảnh.

Theo động tác của hắn càng lúc càng nhanh, gió mạnh xuất hiện. Lá rụng rơi xuống đầy trời, giống như bị hấp dẫn vậy, toàn bộ bị hút vào trên tay của Thiên Lộc Tử, không một chiếc lá nào có thể rơi xuống mặt đất. Theo thời gian dần qua, lá rụng trong tay Thiên Lộc Tử đã được tạo thành một cái quả cầu, xoay tròn rất nhanh.

Ở bên cạnh quan sát, Nam Thiên Như đã xem đến ngây người, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, nguyên lai Thái Cực có thể đánh như vậy.

Đúng vào lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng nữ nhân la lớn: "Cướp..., cướp...!"

Nam Thiên Như phục hồi tinh thần lại, theo bản năng nhìn lại nơi phát ra tiếng kêu, chỉ thấy một kẻ lưu manh trong tay cầm lấy một cái túi xách đang chạy đến bên này, phía sau có một người phụ nữ đuổi sát theo hắn.

Nam Thiên Như vừa muốn định tiến lên chặn đường, Thiên Lộc Tử đã nhanh hơn hắn một bước. Hắn đem quả cầu lá cây trong tay đẩy ra, lá cây xoay tròn lấy, tựa như đạn pháo chính xác đánh vào trên người tên cướp kia.

Tên cướp còn không kịp phản ứng là chuyện gì đang xảy ra, đã bị đánh cho bất tỉnh ngã xuống đất. Lá cây tán ra, phần lớn lá cây rơi xuống trên người tên cướp.

Nhìn kỹ, có thể phát hiện áo T-shirt của tên cướp đã bị lực xoay tròn xé rách. Ở chỗ bụng có thể thấy được một vết thương lớn hình tròn, hiển nhiên là bị quả cầu lá cây xoay tròn kia đã thương.

Nam Thiên Như còn đứng ngây ngốc ở đó, Thiên Lộc Tử lên tiếng:

- Lão Nam, thu dọn đồ đạc rồi đi a, nếu không nhiều người vây lại thì vô cùng phiền toái.

Nam Thiên Như lúc này mới phản ứng, quơ lấy đàn cổ, đồ uống trà cùng lư hương, chạy ra đường lớn, vừa chạy vừa hô to:

- Tiểu tử, theo tôi!

Một chiếc Mini Cooper màu vàng đang đỗ bên đường, một già một trẻ hai người trước sau tiến vào trong xe chuẩn bị đi. Người phụ nữ kia chứng kiến tất cả sự việc, sau khi thu hồi túi xách, muốn đuổi theo nói lời cảm ơn, nhưng lúc này chiếc Mini Cooper cũng đã sớm rời đi rồi.

Người phụ nữ bất đắc dĩ đành phải báo cảnh sát, khi nàng nhìn thấy vết thương hình tròn trên người tên trộm, nàng mới khiếp sợ tự nói:

- Mới vừa rồi một màn kia thật sao, thật sự trên đời này có võ lâm cao thủ lánh đời.

Về sau, người phụ nữ đi bà tám khắp nơi, nói nàng nhìn thấy võ lâm cao thủ lánh đời, kết quả thiếu chút nữa bị đưa vào trung tâm nghiên cứu người không bình thường, chính là bệnh viện tâm thần.

Trên chiếc Mini Cooper, Thiên Lộc Từ cùng Nam Thiên Như trò chuyện cời mờ.

- Thiên Lộc ah, cậu thật đúng là đã cho tôi mở rộng tầm mắt, nguyên lai Thái Cực có thể đánh như vậy. Cho tới nay, tôi đều cho rằng trong phim ảnh trình diễn Thái Cực đều là nói ngoa mà thôi, không thể tưởng tượng được hiện thực so với điện ảnh còn khoa trương hơn nữa.

Nhận thấy Thiên Lộc Từ đứng ‘vỗ lâm cao thủ’, Nam Thiên Như xưng hô cũng thay đổi.

- Cái này cũng bình thường, nếu như lão có thể thoát khỏi chỗ nằm lẫn, đem Thái Cực đánh nhanh một chút, cũng có thể làm được như vậy. Thái Cực bí truyền đâu chỉ có như vậy, thốn kinh mới là Thái Cực bí truyền.

Thiên Lộc Từ bình tĩnh nói.

- Thốn kinh? Đó là cái gì?

- Lão có thể hiểu là nháy mắt đánh ra ám kinh, nhẹ nhàng một chương liền có thể giết chết một con tê giác!

- Lợi hại như vậy sao?

Nam Thiên Như hưng phấn nói, nhưng sau đó lại uể oải:

- Cứ cho là vậy, cảnh giới kia không phải tôi có thể hiểu được đây. Lại nói, cậu đem Thái Cực đánh cho xuất thần nhập hóa, vì sao lại vẫn còn vô danh như vậy? Chẳng lẽ cậu thật là ‘cao thủ lánh đời’?

- Cao thủ lánh đời cái cục shit, tôi mới từ trong núi đi ra không lâu, còn phụng mệnh sư phụ phải đem Thái Cực phát dương quang đại, ta lánh đời làm cái con mẹ gì?

- Đem Thái Cực phát dương quang đại? Vậy lúc này sao cậu lại bỏ chạy? Nếu cậu không chạy, đội phóng viên đến, đương nhiên sẽ được phỏng vấn, sau đó là lên ti vi. Đến lúc đó cậu ở trước camera biểu diễn một vài chiêu Thái Cực, chẳng phải sẽ nổi tiếng sao? Cậu nổi tiếng, liền sẽ có người tới bái cậu làm thầy, đó không phải là đem Thái Cực phát dương quang đại hay sao?

- CMN ngất, tôi làm sao biết, tại sao ông không nói sớm?

- Tôi còn tưởng rằng cậu là cao thủ lánh đời, không muốn trước mặt người khác khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiếng Đàn Thất Tình

Trên chiếc xe Mini Cooper đang chạy trên đường, Thiên Lộc Từ quay sang nói:

- Lão Nam, phiền lão đưa tôi quay về Dương Đại. Nếu không tiện thì lão cứ để tôi xuống chỗ này cũng được.

- Cậu có việc gấp à?

Nam Thiên Như không đáp mà hỏi ngược lại.

- Việc gấp thì ngược lại không có...

Thiên Lộc Từ vừa nói được một nửa, Nam Thiên Như đã ngắt lời, hào khí nói:

- Nếu không còn việc gì vậy hãy cùng tôi về nhà ăn bữa cơm. Tôi cũng tiện theo cậu học Thái Cực.

- Chúng ta bè nước gặp nhau, việc này có vẻ không tốt a.

- Có cái gì không tốt, tôi cảm thấy tiểu tử ngươi rất vừa mắt. Còn nữa, cháu gái tôi vừa là mỹ nữ vừa biết đánh đàn, hai người các ngươi nhất định sẽ có nhiều chủ đề chung để nói.

Nghe có mỹ nữ, Thiên Lộc Từ không còn đòi quay về nữa. Có mỹ nữ mà không tán thiên lời sẽ dỏm ngó, việc bị trời phạt như vậy, Thiên Lộc Từ hẳn sẽ không làm.

Nam Việt Hoa Phủ đúng là khu biệt thự xa hoa nhất Dương Thành, bên trong chỉ toàn dân không giàu thì cũng đại gia. Thiên Lộc Từ tuy rằng kiến thức khác với người thường, nhưng liếc mắt cũng nhìn ra được Nam Việt Hoa Phủ không phải người bình thường có thể ở được. Vì thế, hẳn không khỏi có

chút tò mò về thân phận của Nam Thiên Như.

Xe chạy đến phía bên ngoài cửa lớn của một căn biệt thự, Nam Thiên Như lại đột nhiên nói:

- Ai da, tôi đây già nên hồ đồ rồi. Trong nhà không còn nhiều thức ăn, ta phải đi mua một ít mới được. Tiểu tử cậu lần đầu tiên tới, tôi không thể để cậu ăn một bữa cơm gia đình đạm bạc được.

Thiên Lộc Từ mỉm cười:

- Lão Nam, lão cũng đừng phô trương quá, cơm gia đình không tốt sao?

- Như vậy sao được!

Nam Thiên Như cố chấp nói, tháo một cái chìa khóa ra ném cho Thiên Lộc Từ:

- Đây là chìa khóa nhà tôi, cậu cầm đi tới biệt thự số 15 sau đó cứ trực tiếp mở cửa đi vào.

Nói xong, Nam Thiên Như đẩy Thiên Lộc Từ xuống xe, lái Mini Cooper quay đầu nhanh chóng rời đi. Còn Thiên Lộc Từ chỉ có thể nhìn chiếc Mini Cooper ngày càng xa, về mặt bất đắc dĩ.

Cái này có thể gọi là gì đây? Hai người vừa mới quen biết, liền đem chìa khóa nhà cho người ta. Chả lẽ Nam Thiên Như không sợ Thiên Lộc Từ dọn cả nhà hắn sao?

Căn biệt thự số 15 là một căn biệt thự nằm ở lưng chừng núi, phong cảnh ưu nhã, không khí ở đây so với khu náo nhiệt tốt hơn rất nhiều. Đương nhiên, giá cả cũng cực kì đắt.

Thiên Lộc Từ đứng ở ngoài cửa do dự một chút, cuối cùng vẫn là rút chìa khóa mở cửa đi vào. Sau khi đi vào, hắn liền bị những đồ vật xa hoa trang trí bên trong làm cho trợn mắt há mồm một hồi.

Đột nhiên, một tiếng đàn dễ nghe truyền vào trong tai Thiên Lộc Từ. Tiếng đàn lúc thì du dương, lúc thì uyển chuyển, thân là người hiểu về âm thuật, hắn đương nhiên biết người đánh đàn là một cao thủ về cầm đạo.

Rốt cuộc là ai đang đánh đàn trong nhà của Nam Thiên Như đây? Sự hiếu kỳ của Thiên Lộc Từ bị câu dẫn ra. Hắn dứt khoát men theo tiếng đàn đi tới, vừa đến hậu viện, Thiên Lộc Từ liền trở nên ngạc nhiên.

Trong hậu viện biệt thự bồng bồng sinh cơ, các loại thực vật xanh um sống tựa vào nhau, nổi bật nhất là một cây bồ đề hình thù kì dị. Phóng mắt nhìn ra, có thể thấy nước sông Vương Chu đang gợn sóng lăn tăn, từng đoàn thuyền vãng lai, ngẫu nhiên còn có chim chóc bay qua.

Cảnh sắc tuy đẹp, nhưng Thiên Lộc Từ lại không có tâm tư nhìn, bởi vì ánh mắt hắn đang tập trung tại người đang đánh đàn dưới gốc cây bồ đề.

Người đánh đàn chính là một người con gái, một thân áo lụa trắng, mái tóc tùy ý xõa trên lưng theo từng làn gió thổi qua lay động. Thân hình nàng hơi hơi gầy, ngược lại càng làm lộ bờ eo thon gọn. Cả người nàng trắng không tỳ vết, nhẹ nhàng giống như một tiên nữ.

Nàng chắc hẳn là cháu gái của Nam Thiên Như, quả nhiên là mỹ nữ nha, trong nội tâm của Thiên Lộc Từ không ngừng suy nghĩ.

Một khúc đàn này chưa hết, Thiên Lộc Từ cũng không tiến lên quấy rầy, hắn chỉ im lặng đứng một bên lắng nghe. Đây chính là một loại tôn trọng, tôn trọng đối với người đánh đàn, cũng là tôn trọng đối với tiếng đàn. Nhìn bàn tay trắng như ngọc của cô gái di chuyển lên xuống, tâm tình Thiên Lộc Từ không khỏi trở nên yên tĩnh.

Một khúc đàn kết thúc, hai tay cô gái đã buông xuống nhưng nàng vẫn ngồi nguyên một chỗ, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

- Cô nương rất muốn lập gia đình?

Phía sau nàng đột nhiên vang lên một âm thanh lạ, cô gái lập tức kinh hãi, trước tiên cô đứng lên quay người nhìn ra phía sau.

Thời điểm này, Thiên Lộc Từ rốt cuộc cũng nhìn rõ được nhan sắc của cô gái. Đó là một cô gái mà có thể làm cho tất cả nam nhân nhìn tới đều không tự chủ được dâng lên cảm giác thương yêu.

Vàng trán không cao không thấp, đôi chân mày lá liễu dài nhỏ đẹp đến cực hạn, hàng mi dưới đôi mắt phượng phảng phất như có thể nói chuyện. Bên dưới cùng là cái mũi nhỏ cùng cái miệng không lớn không nhỏ. Trên mặt tuy rằng không có một chút phấn trang điểm, nhưng nhan sắc cũng đủ khuynh thành. Thứ nhan sắc này kết hợp với dáng vẻ mềm yếu, đơn bạc của cơ thể nàng, tin tưởng không nam nhân nào có thể nhẫn tâm khinh bạc.

- A! người là ai? Tại sao lại ở trong nhà tôi?

Thanh âm cô gái rất ngọt ngào, bởi vì giật mình nên càng thêm đậm đà yêu, khiến trong lòng người ta phải thương tiếc.

- Tôi...

Thiên Lộc Tử còn chưa kịp giải thích thì cô gái lại cả kinh kêu lên:

- Tôi biết rồi, người là ăn trộm, người nhanh ly khai nếu không tôi liền báo cảnh sát.
- Khoan đã, ai là ăn trộm? Tôi lớn lên nhìn rất giống ăn trộm sao?

Thiên Lộc Tử phì cười là cô gái này lại tự cho mình là đúng.

- Cũng giống!

Cô gái rất nghiêm túc nói một câu, ngón tay đã bắt đầu sờ vào điện thoại di động, hiển nhiên là muốn báo cảnh sát.

- Dừng lại! Cô nhìn xem, một người đẹp trai như tôi có thể là ăn trộm sao? Tôi là bằng hữu của ông nội người, lão bảo tôi tự vào nhà trước, đây là chìa khóa lão đưa cho tôi.

Thiên Lộc Tử lắc lắc chìa khóa trong tay, miệng vừa nói, trong lòng vừa phì cười thở dài. Ta đẹp trai như vậy, nhìn qua là biết không giống ăn trộm rồi, giống đạo tặc hái hoa còn được.

- Thật sao?

Cô gái cuối cùng vẫn không gọi điện báo cảnh sát, vẻ mặt hồ nghi nhìn chằm chằm Thiên Lộc Tử:

- Thật sự là ông nội tôi đưa chìa khóa cho người chứ? Không phải là người cướp của ông nội tôi chứ?

Thiên Lộc Tử im lặng một hồi lâu, cô gái này thật sự là có trí tưởng tượng phong phú, không đi viết tiểu thuyết đúng là quá lãng phí nhân tài.

Thiên Lộc Tử đề nghị:

- Thật hay giả, cô điện thoại hỏi ông nội của cô một chút không phải là rõ ràng sao?
- Đúng nha, tôi quên mất vấn đề này, tên ăn trộm kia người chờ một chút.

Cô gái khờ khạo lúc này mới kịp phản ứng, rất nhanh liền bấm một dãy số, hiển nhiên là gọi cho Nam Thiên Như rồi.

Cô gái thì thầm qua điện thoại một hồi lâu, cuối cùng mới mang vẻ mặt lúng túng tắt điện thoại, bộ dáng muốn mở miệng nói lại thôi.

Thiên Lộc Tử khẽ cười nói:

- Như thế nào? Tôi không có lừa cô chứ?
- ..., Xin lỗi, tôi không biết anh là bằng hữu của ông nội tôi, bởi vậy...

Cô gái xoắn xuýt trong chốc lát, sau đó liền thay đổi vẻ xấu hổ vừa rồi, hào phóng đưa tay ra, nói:

Tôi là Nam Như Hân, anh có thể gọi tôi là Như Hân hoặc Tiểu Hân, hoan nghênh anh tới nhà tôi làm khách.

- Trương Thiên Lộc!

Thiên Lộc Tử bắt tay với Nam Như Hân rồi nói:

- Cô hình như vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi khi nãy?

Nam Như Hân nghi ngờ hỏi:

- Vấn đề gì?

Thiên Lộc Tử nhắc nhở:

- Tôi hỏi cô có phải muốn lập gia đình hay không?

Khuôn mặt Nam Như Hân chợt đỏ lên, có chút hốt hoảng liền tục khoát tay nói:

- Không có, không có.
- Thế khúc nhạc ban nãy cô đánh thì sao?
- Anh hiểu?

- E hèm

Nam Như Hân chợt dạ nói:

- Ha ha, đây chẳng qua là khúc nhạc tôi tùy tiện đánh ra thôi á.

- Vậy sao?

Thiên Lộc Từ không tin, bắt đầu đi đến vài bước, ngồi xuống bờ đoàn, hai tay đặt lên dây đàn, nói:

- Tôi biết rõ khúc đàn nếu không dụng tâm, không đưa cảm tình vào thì sẽ chỉ là khúc đàn chết, không khác gì tạp âm. Mà ta có thể nghe ra trong tiếng đàn của người có tình cảm, chứng minh cô chính là dùng tâm đánh đàn, bởi vậy tôi khẳng định cô nghĩ đến việc lập gia đình!

Nam Như Hân nghe thấy liền xấu hổ đến đỏ cả tai, cúi đầu xoa xoa góc áo của mình. Nàng là một cô gái nhỏ, tâm tư bị một nam nhân nhìn thấu, có thể không xấu hổ sao?

Bất quá sự xấu hổ của nàng cũng không kéo dài được bao lâu, bởi vì Thiên Lộc Từ đã bắt đầu đánh đàn. Hân vừa khảy đàn vừa nói:

- Cô đánh đàn cũng rất khá, nhưng cô hẳn cũng biết tiếng đàn chia làm ba cảnh giới?

Nam Như Hân không còn xấu hổ nữa, mà khuôn mặt lại đổi thành thần sắc nghi hoặc. Nhưng nàng cũng không có hỏi lại, vì nàng biết rõ Thiên Lộc Từ chắc chắn sẽ nói tiếp.

- Nghe cho kỹ!

Nói xong, Thiên Lộc Từ bắt đầu đánh tới khúc đổi nhịp, tiếng đàn như khóc như than, như thê tử ai oán gọi chồng, cũng có khi giống u minh dạ quỷ khóc, khiến người nghe thấy lòng buồn thất lại.

Nam Như Hân một bên nghe xong, không tới một phút, hai tròng mắt đã ngấn nước mắt long lanh.

Đột nhiên, tiếng đàn lại bất ngờ biến đổi, biến thành nhẹ nhàng tươi vui hẳn lên. Tiếng đàn vui sướng vang lên, không khí bi thương lúc trước bị quét sạch, khiến người nghe như đặt mình vào cảnh dân chúng ca múa lúc đất nước thái bình.

Theo đó, tâm tình Nam Như Hân cũng không còn trầm trọng, trên mặt lộ ra sự vui vẻ. Một khắc trước nàng vẫn còn bi thương, lúc này lại hoan hỉ không ngừng, tiếng đàn kia quả thực có điểm quái dị.

...

Kế tiếp, tiếng đàn của Thiên Lộc Từ biến hóa năm lần nữa, cộng thêm hai lần tiếng đàn bi ai cùng vui vẻ kia tạo thành thất tình: hi, nộ, ưu, tư, bi, khùng và kinh.

Tương tự đó, Nam Như Hân ở một bên nghe đàn tâm tình cũng biến đổi bảy lần. Một khắc này, nàng cảm thấy phảng phất như người khác phải dùng cả đời mới cảm giác được những gì mình vừa trải qua.

Tiếng đàn thất tình biến hóa thất thường, tựa như con người khi còn sống, một khắc trước vẫn đang hoan hỉ, một khắc sau có thể sẽ là bi thương.

Thiên Lộc Từ nhìn Nam Như Hân, khẽ cười:

- Cảm nhận được chưa?

- Ân!

Nam Như Hân nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn thấy trong hai mắt Thiên Lộc Từ không ngờ lại có thêm một ít khác thường.

- Cô cảm thấy như thế nào?

Thiên Lộc Từ vẫn mang vẻ mặt mỉm cười, người ngoài căn bản không nhìn ra trong lòng hân đang nghĩ gì.

- Biết nói sao đây, rất khó tiêu a. Đây là tiếng đàn quý dị nhất mà tôi từng nghe. Tuy rằng tôi cũng có thể đánh ra tiếng đàn thất tình, nhưng cũng chỉ có thể tách ra đánh, không nối liền như vậy được.

Nam Như Hân trầm ngâm nói, hiển nhiên là dùng cách nói giảm đi.

- Đó là bởi vì tâm cảnh của cô chưa tới, không thể trong thời gian ngắn chuyển đổi tâm tình. Đợi một thời gian nữa tâm cảnh của cô đạt tới, tuyệt đối có thể đánh được.

- Thật sao?

- Thật!

- Ha ha, thật vui a!

Nam Như Hân như một tiểu cô nương bình thường nhảy chân sáo, nói:

- Nếu như tôi có thể đánh tiếng đàn thất tình nối liền nhau, tôi đây sợ gì Piano Tây phương! Sợ gì đàn cổ Hoa Hạ của chúng ta xuống dốc!

Nhìn thân hình mảnh mai của nữ tử trước mắt không ngờ lại tán ra bá khí, Thiên Lộc Tử âm thầm gật đầu, cô gái này thật không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ba Cảnh Giới Của Tiếng Đàn

Hoa Hạ lúc này không chỉ Thái Cực mà ngay cả âm nhạc truyền thống cũng xuống dốc rồi.

Tam đại nhạc khí của thế giới là piano, violon cùng đàn ghi-ta, cơ hồ không người Hoa nào không biết. Ngược lại âm nhạc truyền thống của Hoa Hạ như cổ cầm, người Hoa biết đến đã ít ngày càng thêm ít, nếu ngẫu nhiên thấy thì chắc chỉ trong phim cổ trang chiếu trên TV mà thôi.

Hiện giờ người trẻ tuổi đều sính ngoại, vì bắt chước Chopin mà đi học piano, vì trang bức mà đi học đàn violon, vì tán gái mà đi học đàn ghi-ta.

Người yêu cổ cầm tha thiết giống như Nam Như Hân có thể nói là phượng mao lân giác. Đương nhiên, xảy ra tình hình như vậy ngoại trừ việc văn hóa nước ngoài du nhập vào còn do bản thân của nhạc khí.

Tuy Thiên Lộc Tử không muốn thừa nhận, nhưng âm vực của cổ cầm quả thật không bằng piano, điều này là sự thật.

Khi Thiên Lộc Tử đang âm thầm cảm thán thì ánh mắt Nam Như Hân đang nhìn hắn đột nhiên trở nên lấp lánh, giống như một sắc lang nhìn thấy mỹ nữ khỏa thân đang uốn éo chờ mình trên giường vậy.

Nàng muốn làm gì? Chẳng lẽ nàng muốn giờ trò lưu manh, sẽ không Bá Vương ngành thượng cung với ta chứ? Thiên Lộc Tử theo bản năng lùi về phía sau một bước, thần sắc sợ sệt. Kỳ thật sâu trong nội tâm của hắn đang không ngừng hò hét: Đến đây đi, ta thích bị Bá Vương ngành thượng cung.

- Như Hân cô nương, cô đừng nhìn chăm chăm vào tôi như vậy được không. Như vậy tôi sẽ hiểu lầm là cô đã yêu tôi, lúc đó nếu xảy ra chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm đâu nha.

Thiên Lộc Tử khó chịu nói.

Móa! Đừng có tự sướng như vậy có được không, làm như bị nhìn một chút sẽ chết vậy.

- Lượn ngay, ai yêu mến anh?

Nam Như Hân nghiêm túc nói:

- Tôi đang suy nghĩ, nếu để cho anh công khai biểu diễn, anh nhất định sẽ tỏa sáng.

- Sau đó thì sao?

Thiên Lộc Tử có dự cảm xấu.

- Chỉ cần anh nổi tiếng, như vậy anh liền có thể đi khiêu chiến siêu sao piano, siêu sao violon cùng siêu sao ghi-ta, hơn nữa một lần hành động đánh bại hết bọn hắn, làm cho âm nhạc truyền thống của Hoa Hạ chúng ta nở mày nở mặt a.

- Như Hân cô nương, tôi đột nhiên nhớ ra tôi còn có chút việc, không thể đợi gia gia của cô trở về, cáo từ!

Thiên Lộc Tử vừa nói, liền muốn chuẩn đi.

- Đứng lại!

Nam Như Hân hét lớn, tiếp theo trầm giọng nói:

- Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nặng, anh có thể đem thất tình đánh đến xuất thần nhập hóa, đã cho thấy anh có năng lực, đồng thời anh cũng có trách nhiệm phải làm một chút gì đó đối với âm nhạc truyền thống của Hoa Hạ.

Thiên Lộc Tử dừng lại, nghiêm trang nói:

- Cô đang nghiêm túc chứ?

- Anh nói đi? Chẳng lẽ anh cho rằng tất cả những lời tôi vừa nói đều là nói đùa hay sao?

- Được rồi, tôi cũng nghiêm túc nói cho cô biết, tôi vẫn luôn có ý nghĩ phục hưng âm nhạc truyền thống của Hoa Hạ, nhưng không phải lúc này.

Thiên Lộc Tử lần này thật sự không có nói dối, hấn phụng mệnh của Trương Tam Phong xuyên việt, chính là vì muốn phục hưng Bát Pháp. 'Âm' trong Bát Pháp, tất nhiên cũng phải phục hưng rồi.

Nam Như Hân mắt sáng rực lên, vội vàng ôm lấy cánh tay Thiên Lộc Tử nói:

- Tôi biết anh là người có tinh thần trọng nghĩa. Bất quá không phải lúc này vậy thì lúc nào?

Haiz, người có tinh thần trọng nghĩa thường chết sớm. Thiên Lộc Tử trong nội tâm thầm than, cánh tay nửa vô tình nửa cố ý chạm vào bộ ngực Nam Như Hân rồi nói:

- Chỉ với sức lực của mình tôi thì không làm được gì, tôi còn cần tìm thêm một số minh hữu nữa.

- Việc này đơn giản thôi, tôi chính là dựa vào trình diễn cổ cảm để kiếm com a, tôi còn biết một vài người yêu thích cổ cảm nữa, tôi và các nàng làm minh hữu của anh được không?

Con quỷ nhỏ này dư thừa tinh lực quá à nha! Thiên Lộc Tử trong lòng oán thầm, nhưng miệng lại nói:

- Được, trước tiên cô hãy lên tiếng kêu gọi bọn họ đi đã, chuyện này không thể gấp.

- Tôi biết rồi! Âm nhạc truyền thống của Hoa Hạ đã cù chuối lắm rồi, nếu bị đá kích thêm nữa nhất định sẽ không gượng dậy nổi.

- Cô biết thì tốt!

- Đúng rồi, lúc nãy anh có nói qua tiếng đàn có ba cảnh giới, thất tình chắc là cảnh giới thứ nhất. Còn hai cái cảnh giới là gì?

- Cô muốn biết?

- Sao anh còn trẻ mà cứ khề khà như mấy ông già vậy. Tôi là người yêu thích cổ cảm, dĩ nhiên muốn biết rồi. Hai cái cảnh giới còn lại chắc chắn sẽ càng thêm lợi hại à?

Thiên Lộc Tử không trả lời mà lần nữa đi đến chỗ bò đoàn rồi ngồi xuống, Nam Như Hân tức thì nhu thuận an tĩnh đứng ở bên cạnh hắn. Người không biết nếu thấy một màn này, nhất định sẽ cho rằng bọn họ là vợ chồng son.

Tiếng đàn lại lần nữa vang lên, Thiên Lộc Tử lần này đánh đàn vẫn là một khúc vô danh, tiếng đàn lúc vui lúc buồn, lúc thì vút cao lúc thì trầm bổng, như dòng sông không chỗ nào không có nước.

Nam Như Hân rất nhanh liền trầm mê trong đó, lúc này trong lòng nàng không có buồn vui sầu bi, chỉ có ý nghĩ muốn đuổi theo tiếng đàn đến chân trời góc biển.

Giờ khắc này, nàng thấy mình không thể dừng lại, vì có thể nghe được tiếng đàn kia, dù có chết muôn lần cũng không tiếc. Phảng phất giống như nếu không nghe được tiếng đàn, sinh mệnh của nàng sẽ biến mất.

Bởi vì tiếng đàn, trên thảm cỏ của hậu viện, các loại côn trùng thoát ra bò đầy mặt đất, như ngàn vạn đại quân vây quanh Thiên Lộc Tử cùng Nam Như Hân. Các loại chim muông đều nghe tiếng mà đến, đáp xuống bên trên cây bồ đề, an tĩnh lắng nghe.

Các loại cá và sinh vật khác ở trong con sông Vương Chu gần đó nhao nhao nổi lên mặt nước. Trong đó còn có một bộ phận liễu lĩnh nhảy lên bờ để có thể đến gần biệt thự hơn, có thể nghe tiếng đàn rõ hơn.

Trong vòng một ngàn mét, tất cả những người nghe được tiếng đàn đều như người mất hồn, đều bỏ dở công việc mình đang làm. Thậm chí những người đang lái xe hay đang lái thuyền, cũng cho xe hoặc là thuyền dừng lại, chỉ vì lắng nghe tiếng đàn tuyệt thế kia.

Thật lâu, khúc nhạc hoàn tất, Nam Như Hân phục hồi tinh thần, những người khác cũng bắt đầu bận rộn với công việc của mình. Côn trùng nhao nhao chui vào lòng đất, chim chóc lần nữa bay lượn. Những con cá trồi lên mặt nước cũng lặn xuống dưới, những con cá lúc trước nhảy lên trên bờ cũng nhảy cả tung phản hồi dòng nước.

- Đây là cảnh giới thứ hai?

Nam Như Hân nắm hai tay của Thiên Lộc Tử rồi cẩn thận quan sát, chính là đôi bàn tay này mới đàn ra một khúc kinh thế vừa rồi.

- Đúng vậy! Cảnh giới thứ nhất là thất tình cảnh, cảnh giới thứ hai là nhiếp hồn cảnh.

Thiên Lộc Tử gật đầu nói:

- Cảnh giới thứ nhất, yêu cầu người nghe dụng tâm mới có thể nhận ra chỗ kỳ diệu. Cảnh giới thứ hai tiếng đàn có thể cường hành tác động đến những vật có sinh mệnh và linh hồn, cũng gọi là âm của linh hồn.

- Tất cả những sinh vật có sinh mệnh? Ý anh là không chỉ con người có thể nghe hiểu, mà các sinh vật khác cũng có thể nghe hiểu?

- Đúng vậy!

- Quá thần kỳ!

Nam Như Hân về mặt sùng bái nói:

- Khúc nhạc vừa rồi tên là gì?

- Khúc nhạc vừa rồi là do ta tự sáng tác, tên là Ly Hồn, một khúc ly hồn đoạn âm dương!

Thiên Lộc Tử ngao nghể nói:

- Cô hào hảo cảm thụ, đối với cô rất có lợi đấy.

- Ly Hồn khúc sao? Ngẫm lại cũng không có cái tên nào khít khao hơn cái tên này.

Nam Như Hân ngẫm nghĩ sau đó nói:

- Còn cảnh giới thứ ba là gì?

- Cảnh giới thứ ba là đoạt mệnh!

Thiên Lộc Tử vừa nói, tay vừa vận chuyển ám kinh tại bên trên dây đàn gảy một phát, nhưng không có thanh âm phát ra. Sau một khắc, một con chim biển đang bay trên trời đột nhiên bị chia làm hai nửa. Máu bắn tung tóe, nội tạng phọt ra, thi thể rất nhanh rơi xuống.

Hai mắt của Nam Như Hân tròn thật lớn, tay che miệng lại, không để cho mình kêu thành tiếng. Là trùng hợp sao? Sau khi Thiên Lộc Tử kích thích dây đàn một khắc, chim biển bị chia làm hai nửa, cái này là trùng hợp sao?

- Chim biển là bị anh giết?

Nam Như Hân thật lâu mới hồi phục tinh thần, ánh mắt lóe lên nhìn Thiên Lộc Tử.

- Đoạt mệnh, cũng gọi là ngưng âm đoạt mệnh.

Thiên Lộc Tử không trả lời nàng mà nói:

- Tiếng đàn ngưng tụ không tiêu tan, bởi vậy nên không nghe được thanh âm. Ngưng tụ không tiêu tan, tiếng đàn có thể so với thần binh, cứng rắn vô đối.

- Cái này tôi biết rõ, tôi đã từng thấy trên TV, chỉ là không nghĩ đến đánh đàn đến mức tận cùng thật sự có thể giết người. Có nhân vật như anh, cổ cầm nhất mạch không lo không có ngày nở mày nở mặt.

- Anh có thể dạy cầm kỹ cho tôi không?

Về mặt của Nam Như Hân tràn đầy hi vọng hỏi.

- Có thể!

Thiên Lộc Tử gật đầu nói:

- Nhưng tạm thời cô còn chưa học được, luyện đàn yêu cầu tiến từng bước một.

- Tôi biết ngay mà, có lẽ cả đời tôi cũng không thể làm được giống như anh.

Nam Như Hân ưỡn oai nói:

- Giữa người với người người sao lại khác nhau như vậy, anh còn chưa đến 20 tuổi mà đã có thể nắm giữ cầm kỹ thần kỳ như thế, tôi năm nay đã 24 rồi mà mới chỉ nắm được chút da lông mà thôi.

Nếu như ngươi biết ta là lão quái vật sống ở tám trăm năm trước, ngươi có lẽ sẽ không trưng ra bộ mặt đura đăm như vậy. Thiên Lộc Tử nói thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Cô cũng không cần tự xem nhẹ mình, sự tình sau này ai có thể biết trước được.

Đúng vào lúc này, phía sau truyền đến tiếng nói của Nam Thiên Như:

- Ta biết ngay hai người các ngươi sẽ có tiếng nói chung mà, xem ra quyết định của ta là đúng rồi.

- Ông nội! Ông lại nói bậy rồi.

Nam Như Hân chạy đến bên người Nam Thiên Như làm nũng nói:

- Tiểu Lộc đánh đàn khá tốt, cảm cổ nhất mạch của Hoa Hạ chúng ta có hy vọng rồi.

Tiểu Lộc? Không phải nói ta chứ, Thiên Lộc Tử đầu đầy hắc tuyến.

- Trên đường trở về ta đã nghe được, còn thiếu chút nữa hại ta tông xe.

Nam Thiên Như về mặt đầy mê say nói:

- Lão Nam ngươi quá đề cao tôi rồi, chút tài mọn mà thôi.

Thiên Lộc Tử đồng chí lại bắt đầu ba xạo.

- Ài, lời này của cậu nghe không lọt tai. Nếu như cậu đàn còn không coi là gì thì ai dám đánh đàn nữa?

Nam Thiên Như trầm giọng nói:

- Hôm nay âm nhạc truyền thống của Hoa Hạ xuống dốc, đã không còn cần người khiêm tốn, mà là cần người có thực lực, có can đảm đứng ở đầu sóng ngọn gió. Tiểu Lộc ah, cậu hãy làm cho toàn bộ thế giới nhận biết cậu, nhận biết tiếng đàn của cậu!

- Đúng vậy, đúng vậy, tiểu tử thụ giáo!

Thiên Lộc Tử đồ mờ hơi rờn rờn, hần như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Nam Thiên Như vậy mà sẽ nói ra những câu kinh điển như vậy.

Thiên Lộc Tử vừa mới nói xong, cái điện thoại hôm qua mới mua đột nhiên vang lên tiếng chuông. Hần tranh thủ thời gian móc ra nhìn một chút, phát hiện là Kỳ Ngọc Nhân gọi tới.

- Nói.

Thiên Lộc Tử không do dự nhấn ok.

- Thiên Lộc, anh đang ở đâu? Anh mau trở lại, huynh đệ của anh đã xảy ra chuyện.

Trong điện thoại di động truyền đến thanh âm lo lắng của Kỳ Ngọc Nhân.

- Ngọc Nhân, cô không nên gấp, tôi lập tức quay lại.

Cúp điện thoại, Thiên Lộc Tử lo lắng nói với Nam Thiên Như:

- Lão Nam, bằng hữu của tôi đã xảy ra chuyện, phiền lão đưa tôi về Dương Đại.

Nam Thiên Như cũng phát giác được sự tình tựa hồ nghiêm trọng, sáng khoái gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Phục Kích Trước Cổng

Ngoài cửa Dương Đại, một tiếng thắng xe chói tai vang lên, trên mặt đường hần lên hai vết thắng xe màu đen thật dài. Một chiếc Mini Cooper siêu tốc màu vàng nhanh chóng dừng lại, đuôi xe xả ra từng đợt khói trắng.

Móa! Nguyên lai Mini Cooper cũng có thể chạy tiêu sái như vậy, điên cuồng như vậy! Trong nội tâm các học sinh Dương Đại thấy màn đua xe điên cuồng liền hiện lên ý nghĩ như vậy.

Phanh! Cửa xe mở ra, Thiên Lộc Từ vội vàng xuống xe hướng cửa Dương Đại chạy tới, tốc độ tuyệt đối so với những quán quân điền kinh phải nhanh hơn vài lần.

- Tiểu Lộc, cần giúp gì thì gọi điện thoại.

Nam Thiên Như từ cửa sổ xe Mini Cooper nhô đầu ra hô to, tiếp theo hân phát hiện ánh mắt quái dị học sinh Dương Đại chung quanh, vì vậy hân cất giọng rống to:

- Nhìn cái gì, chưa thấy qua ông già đua xe bao giờ sao sao?

Rống xong, Nam Thiên Như rút đầu vào, tiếng động cơ chói tai lại vang lên lần nữa, Mini Cooper vậy mà quay vòng 180° ngay tại chỗ, sau đó tiêu sái biến mất ở phương xa.

Là tên khốn kiếp nào nói điên cuồng nhất là mấy thằng choai choai, điên cuồng nhất phải là mấy ông già gân mới đúng. Tuổi đã cao mà phóng xe so người trẻ tuổi còn điên cuồng hơn, ngài không sợ bệnh tim đột phát hay sao? Một cỗ xe thật tốt lại già vò bị như vậy, thật đáng thương cho chiếc Mini Cooper.

- Thiên Lộc, bên này!

Thiên Lộc Từ vừa chạy đến cửa, thanh âm Kỳ Ngọc Nhân đã từ bên cạnh truyền đến. Hân nhìn lại, liền thấy Kỳ Ngọc Nhân cùng ba người từ chỗ khuất đi ra.

Hân Phong, Hân Vũ bị Trần Cương mỗi tay xách một người, sắc mặt của hai người rất âm trầm, trong đôi mắt đầy vẻ lo lắng.

Thấy ba người không có việc gì, Thiên Lộc Từ thở phào hỏi:

- Lão Tứ, người làm sao lại xách bọn họ như vậy? Vội vã kêu ta trở về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Lão tam, việc này cũng không nên trách ta, ta không giữ chắc bọn họ, chắc chắn họ sẽ nổ tung mất.

Trần Cương vô tội nói, nhưng vẫn đem Hân Phong, Hân Vũ hai người để xuống.

Thiên Lộc Từ quay sang Hân Phong hỏi:

- Lão đại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Trong nhà của ta đã xảy ra chuyện, là Đường Hạo Nhân động tay, cha mẹ ta đang ở trong tay bọn họ.

Hân Phong gấp gấp nói:

- Hân bảo bốn người chúng ta cùng đi lĩnh người.

- Tên khốn kiếp kia nhất định là ghi hận chúng ta tại Hương Dã Nhân Gia đánh hân, hôm nay muốn trả thù!

Hân Vũ lo lắng nói.

- Nếu sớm biết tên tinh trùng lên não kia không phải là người tốt thì lúc ở Hương Dã Nhân Gia ta đã đem hân đánh cho tàn phế rồi.

Trần Cương mặt mày tàn nhẫn nói.

- Được rồi, hiện tại cứu người quan trọng hơn, cũng không cần nói vấn đề đó nữa. Bọn hân có nói địa điểm cụ thể hay không?

Thiên Lộc Từ tinh táo nói.

- Không có!

Hân Phong lắc đầu nói.

Thiên Lộc Từ trầm ngâm một lát rồi quyết định:

- Trước tiên về nhà các người rồi tính tiếp, người nhà của người chắc sẽ biết một chút manh mối.

- Ta cũng có ý như vậy.

Hân Vũ gật đầu nói.

Lúc này, Kỳ Ngọc Nhân một mực ở một bên trầm mặc đột nhiên lên tiếng:

- Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi, Đường Hạo Nhân đã cấu thành tội danh bắt cóc cùng đe dọa.

Hàn Phong, Hàn Vũ vừa muốn mở mồm, Trần Cương liền phản đối:

- Không được, không đáng tin. Chưa cần biết Đường gia có cùng cảnh sát cấu kết hay không, dù là không có, cảnh sát cũng chỉ nhìn chứng cứ làm việc, bị kịch là chúng ta hết lần này tới lần khác không có chứng cứ. Báo cảnh sát, ta sợ cảnh sát còn chưa bắt đầu làm việc, tên khốn Đường Hạo Nhân kia đã làm hại con tin.

- Lão Tứ nói không sai, không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn là không nên báo cảnh sát. Lão Tứ nguoi đi đón xe đi.

Hướng về Trần Cương phân phó một tiếng sau đó Thiên Lộc Từ chuyển hướng sang Kỳ Ngọc Nhân nói:

- Ngọc Nhân, cô lập tức trở về trường học, trước khi chúng ta trở về, tốt nhất không nên rời khỏi Dương Đại. Còn có, nếu như trời sáng mà chúng ta còn chưa về, cô liền gọi điện thoại báo cảnh sát. Nhớ kỹ, báo cảnh sát thời điểm nhớ nói tên cha cô ra.

Taxi đã đến, bốn người lên xe rời đi, Kỳ Ngọc Nhân lo lắng ngăn người giấy lát, sau đó vội vàng phản hồi Dương Đại.

Lúc này, trong ngôi nhà rộng lớn nhưng hơi có vẻ tiêu điều của Hàn gia, bác của Hàn Phong là Hàn Nhiên Thiên cùng chú của hắn là Hàn Nhiên Nhân mặt mày ủ rũ ngồi đối diện nhau, cả hai đều trầm mặc, hai người bọn họ cùng cha của Hàn Phong, Hàn Nhiên Địa, được gọi là Hàn Gia Tam Hổ.

Hàn Nhiên Thiên có một trai một gái, con gái đã xuất giá, con trai Hàn Sương thì đang ngồi ở một bên, vẻ mặt nghiêm nghị. Hai nhóc con của Hàn Nhiên Nhân thì vẫn còn nhỏ, cũng không ở trong đại sảnh.

Không giống với các gia tộc khác, Hàn gia rất đoàn kết, không có phân tranh trong đại gia tộc. Hàn Gia Tam Hổ có thể nói là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tất cả sản nghiệp đều do đôi bàn tay của mình làm ra. Dù sau này đã giàu sang, ba người bọn họ vẫn là huynh đệ đồng lòng.

Vì trị liệu chứng bệnh của Hàn Phong, Hàn Vũ, Hàn gia có thể nói là dùng hết sản nghiệp. Hàn Nhiên Địa không đành lòng nhìn huynh đệ vì mình mà chịu tội, vài lần đưa ra ý muốn dừng việc trị liệu lại, nhưng Hàn Nhiên Thiên cùng Hàn Nhiên Nhân chết sống không chịu.

Coi như là Hàn gia bởi vì Hàn Phong, Hàn Vũ mà suy sụp rất nhanh, ba huynh đệ bọn hắn vẫn không có nửa câu tranh cãi. Bọn hắn cho rằng: Tiền mất còn thể kiếm lại, người mất là mất tất cả.

Hàn Nhiên Thiên nhìn đồng hồ cũ kỹ trên tay, hỏi Hàn Sương:

Sương, con đã báo cho Phong với Vũ chưa?

- Một giờ trước, con đã gọi điện thoại, hai đứa nói đang trên đường về. Tính toán thời gian, từ Dương Đại về tới đây thì bọn hắn cũng sắp về đến rồi.

Hàn Sương trong khi nói chuyện, trên khuôn mặt thuần hậu hiện lên vẻ lo lắng.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng xe ô tô. Hàn Nhiên Thiên nghe được, không nói hai lời chạy ra ngoài cửa, Hàn Nhiên Nhân cùng Hàn Sương theo sát phía sau. Đi đến ngoài cửa, ba người nhìn xuống cầu thang, chỉ thấy Hàn Phong, Hàn Vũ cùng hai người xa lạ từ trong xe taxi bước xuống.

Hàn Nhiên Thiên thở phào, liền muốn xuống dưới nghênh đón. Đúng vào lúc này, chỗ tối đột nhiên phóng ra mười tên cường đạo tay cầm mã tấu đem bốn người bọn họ vây lại, trên tay mỗi người đều có hình xăm con rắn màu xanh.

- Cần thận, là phục binh! Nhất định là tên vương bát đần Đường Hạo Nhân kia làm chuyện tốt, bọn hắn đã sớm tính toán đến chúng ta sẽ quay lại Hàn gia, bởi vậy chọn phục binh ở đây chờ đợi.

Thiên Lộc Từ lập tức phản ứng.

Tại trước công chính Hàn gia phục kích người Hàn gia, đây là trần trụi, trắng trợn tát vào mặt Hàn gia. Vì thế, tất cả người của Hàn gia đều vô cùng tức giận.

- Ta liều mạng với bọn mày!

Hàn Phong, Hàn Vũ triệt để phần nộ rồi, muốn dùng hai nắm đấm đi liều mạng với những tên đang cầm mã tấu kia.

- Lão đại, lão nhị không nên vọng động!

Thiên Lộc Từ hét lớn, Trần Cương bên cạnh thấy tình hình không đúng, liền mỗi tay một người đem Hàn Phong, Hàn Vũ nhấc lên.

- Lão tứ người thả ta ra, tên khốn Đường Hạo Nhân kia khinh người quá đáng, ta muốn liều mạng với tụi nó!

Hàn Phong, Hàn Vũ giãy giụa nói.

Trần Cương mắt tròn trắng lên, quát:

- Hai người các ngươi yên tĩnh một chút, lấy sức của hai người các ngươi, dốc sức liều mạng cũng không có bao nhiêu tác dụng a.

- Các ngươi là ai?

Bỏ qua Hàn Phong, Hàn Vũ đang giãy giụa, Thiên Lộc Từ đảo mắt nhìn bốn phía, sắc mặt không đổi quát hỏi:

- Tên rùa đen rúc đầu Đường Hạo Nhân như thế nào không dám đến đây?

- Chúng ta tới là muốn lấy mạng của các ngươi. Lên!

Đại hán cầm đầu hét lớn một tiếng, cầm mã tấu lao đến, người này mặt mày dữ tợn, mắt tròn lớn, vừa nhìn cũng biết là loại giết người không ghê tay. Theo sát đại hán, chín người khác cũng hành động.

- Lão tứ, người dẫn người chạy tới cầu thang, ta ngăn bọn hán lại.

Thiên Lộc Từ hét lớn, đột nhiên ra tay, một quyền đánh bay một tên cường đồ, đánh ra một khe hở. Trần Cương cũng không dám thờ ơ, chớp thời cơ từ lỗ hổng phá vòng vây mà ra, dẫn theo Hàn Phong, Hàn Vũ chạy lên cầu thang.

Thiên Lộc Từ theo sát Trần Cương, đòn thương độc mã canh giữ cầu thang, bày ra thức mở đầu của Thái Cực để tránh bị vây công lẫn nữa.

Thiên Lộc Từ sắc mặt bình tĩnh như nước, hạo nhiên chính khí như có như không từ trên người phát ra, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt là đã không dám xem thường.

Thiên Lộc Từ toàn thân chấn động, bá vương khí tiết ra ngoài, rất có phong thái của Trương Phi thủ cầu gỗ năm đó.

- Thái Cực? Ha ha. . . Loại trò mèo của mấy lão già đùa nghịch mà cũng dám đem ra dùng, đầu của ngươi chứa đầy nước tiểu rớt à?" Đại hán cầm đầu không chút kiêng kỵ cười to, trong mắt hán, Thiên Lộc Từ quả thực là loại không chịu nổi một kích.

- Loại trò mèo mà mấy ông già đùa nghịch đủ để đánh chó rồi.

Thanh âm không chút sợ hãi của Thiên Lộc Từ vang lên.

- Đậu xanh rau má, dám ở trước mặt lão tứ già thân già quý, các huynh đệ, xông lên chém chết mịa nó đi!

Theo tiếng hét của hán, mười cây mã tấu sáng quắc đã hướng đầu của Thiên Lộc Từ bổ tới.

Người của Hàn gia trên cầu thang thấy cảnh này vội nhắm mắt lại, bọn hán giống như đã tiên đoán được một màn Thiên Lộc Từ bị chém đến huyết nhục mờ mờ.

Ngược lại là Trần Cương mang Hàn Phong, Hàn Vũ hai người thả xuống, không có chút lo lắng nào nói:

- Không cần lo lắng, lão tam lợi hại như thế tất không có việc gì, hán là loại chuyên giả heo ăn thịt hổ, những tên kia không phải là đối thủ của hán.

Song quyền nan địch tứ thủ, huống chi bây giờ là mười người 20 tay, hán thật có thể ứng phó sao? Trong lòng mọi người hiện lên ý nghĩ như vậy.

Ngay khi mười cây mã tấu lác lác muốn chém tới, Thiên Lộc Từ đột nhiên lui về phía sau hai bước, song thủ đại trương đại hợp thoáng cái đem mười cây mã tấu gạt gao kẹt lấy.

Ngay sau đó hán không cho đối thủ kịp phản ứng, thân thể đột nhiên trầm xuống, hai tay cùng lúc cử động dùng lực kéo về phía sau. Chân theo sát mặt đất hướng về trước hoành tảo, động tác liên tiếp này chẳng qua chỉ phát sinh trong chớp mắt mà thôi.

Mười tên cường đồ căn bản không có nghĩ đến Thiên Lộc Từ có thể tay không tiếp mã tấu, nhao nhao ngốc trệ. Ngay sau đó một cỗ lực kéo to lớn truyền đến, thân thể của bọn hán liền không bị khống chế nghiêng về phía trước. Sau một khắc, bọn hán liền cảm giác hạ bàn bị trọng kích, trọng tâm bất ổn nhao nhao ngã xuống đất.

Trên cầu thang, đám người Hàn gia bởi vì khiếp sợ mà miệng há hốc đến mức có thể nhét quả trứng vịt vào. Đây là lão nhân gia đùa nghịch Thái Cực? Thái Cực có lực sát thương như vậy từ khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thảm Ván Không Phải Như Vậy!

- Ah! !!

Chín tên cuồng đồ nhao nhao ôm cổ chân kêu la thảm thiết, liên tục lăn lộn trên mặt đất.

Một cước của Thiên Lộc Tử tuy không đến mức đá nát xương chân của bọn hán, nhưng cũng khiến cho xương chân của bọn hán xuất hiện vết nứt.

Duy nhất ngoại lệ là tên cầm đầu, cổ nén đau nhức kịch liệt trên chân, cố gắng đứng lên, vung mã tấu hướng Thiên Lộc Tử chém tới. Trong mắt của Thiên Lộc Tử hiện lên tinh quang, rất nhanh vung chân đá vào cổ tay của đại hán.

Răng rắc! Bịch! Tiếng gãy xương thanh thúy vang lên, mã tấu rơi xuống đất, đại hán đầu đầy mồ hôi đang nằm quần quai trên mặt đất, nhưng vẫn cố không phát ra nửa tiếng kêu rên.

Thiên Lộc Tử thấy vậy, lập tức biết đại hán trước mắt là loại lý lợm, người không sợ chết như vậy, chỉ cần có cơ hội hán sẽ không tiếc tính mệnh mà cho người một kích trí mạng.

Vì vậy, Thiên Lộc Tử có ý muốn đem toàn bộ tứ chi đại hán cắt đứt. Thế nhưng không đợi hán có động tác, đã có một đạo thân ảnh từ sau lưng chui ra, đúng là Trần Cương.

Răng rắc răng rắc! !! Trần Cương người này trước tiên đem tứ chi đại hán toàn bộ đập gãy. Sau đó lại lên đến bên cạnh chín người khác, dùng... dùng là một hồi điên cuồng đập.

- Cái ĐKM, dám vây đánh hội đồng bố mày, bọn mày chán sống rồi!

Trần Cương vỗ vỗ tay, đỉnh đặc bữu môi la hét rồi đi lên cầu thang.

Ngay khi xoay người, hán thấy một bên mặt của một tên vẫn còn hoàn hảo. Vì vậy hán lại chạy đến, đối với bên mặt vẫn còn hoàn hảo của tên kia điên cuồng đập xuống.

- Hi hi, thế này mới dễ nhìn!

Trần Cương thoa mỡ gât đầu, cũng không biết từ nơi nào tìm đến 1 sợi dây thừng, đem 10 tên cuồng đồ trói lại.

Thiên Lộc Tử ở một bên thấy rõ ràng, không khỏi dờ khóc dờ cười. Nếu như hiện tại có người nói cho hán biết, Trần Cương không phải người thích chà đạp người khác, hán thế nào cũng sẽ không tin tưởng.

Đại sảnh Hàn gia, mọi người nhao nhao ngồi xuống, sau một phen giới thiệu đơn giản, chủ đề chính là vợ chồng Hàn Nhiên Địa. Đáng thương Thiên Lộc Tử cùng Trần Cương hai khách nhân ngàn dặm xa xôi mà đến, nước trà cũng không được uống một chén.

- Bác à, có tin tức của cha mẹ con không?

Hàn Phong vội vàng hỏi, trong mắt mang theo chờ đợi, tung tích của cha mẹ, sống chết không rõ, hán thật sự rất lo lắng.

- Không có! Ngoại trừ khuôn viên Đường gia, những nơi khả nghi xung quanh chúng ta đều đã kiểm, không có phát hiện ra bất cứ manh mối gì. Hiện tại, bác gái các con còn ở bên ngoài tìm kiếm, cũng không có tin tức.

Hàn Nhiên Thiên khổ sở lắc đầu nói.

- Tên khốn Đường Hạo Nhân có thể mang người nhốt tại nhà hán hay không?

- Không loại trừ khả năng này, bất quá coi như hán đem người giấu ở trong Đường gia, chúng ta cũng không thể đi vào đòi người ah.

Mọi người trầm mặc, dưới tình huống không có chứng cứ mà tới Đường gia, nhất định sẽ bị gán tội tự xông vào nhà dân. Tội danh này có thể lớn có thể nhỏ, gây chuyện không tốt có khi người không cứu được, ngược lại còn bị Đường gia cắn ngược một cái.

- Kỳ thật, ta cảm thấy khả năng bác Hàn bị giấu ở Đường gia không lớn, Đường Hạo Nhân đâu phải loại đầu toàn đất đầu.

Thiên Lộc Tử trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Việc đã đến nước này, chúng ta gấp cũng không làm được gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thiên Lộc Tử vừa nói xong, ánh mắt tất cả mọi người đều dừng trên người Hàn Nhiên Thiên. Là Hàn gia gia chủ, hán hán là người rõ ràng chân tướng nhất.

Hàn Nhiên Thiên suy nghĩ một lát, sau đó kể sơ lược chuyện đã xảy qua:

- Chuyện là thế này. . . .

Nguyên lai buổi sáng hôm nay, ở bên trong một gian xưởng dệt cuối cùng của Hàn gia, đám công nhân bọn họ đang chuẩn bị mang hàng hóa chất lên xe chuẩn bị gửi đến một khách hàng cũ, khách hàng kia lại đột nhiên gọi điện thoại nói hần không cần hàng hóa nữa, tiền thế chấp hần cũng không có ý định lấy lại.

Số lượng hàng hóa kia phi thường khổng lồ, trong quá trình sản xuất cần nguyên liệu rất nhiều. Hàn gia tài chính quay vòng thiếu hụt, đành phải hướng ngân hàng vay tiền để mua sắm nguyên liệu.

Vốn thủ đoạn như vậy cũng không có gì không ổn, thế nhưng khách cũ phản bội, kỳ hạn ngân hàng cho vay cũng sắp tới, hàng hóa lại không bán được, vậy khổ Hàn gia rồi.

Ngay khi Hàn gia đang đau đầu, tử địch đối đầu của bọn hần là Đường gia tìm tới, nói là biết rõ tình cảnh gian nan của bọn hần, nguyện ý bỏ vốn thu mua xưởng dệt, hơn nữa còn đưa ra giá tiền vô cùng cao.

Xét thấy lúc vay ngân hàng là lấy đất đai của Hàn gia làm thế chấp. Vì bảo trụ Hàn gia, Hàn Gia Tam Hổ sau khi thương nghị, quyết định mang xưởng dệt bán đi. Mà người phụ trách thủ tục bán đi đúng là vợ chồng Hàn Nhiên Địa.

Nghe đến đó, hết thấy sự tình tựa hồ đã rõ, Thiên Lộc Từ nhin không được hỏi:

-Bác trai cùng bác gái hần là lúc đi làm thủ tục chuyển nhượng thì mất tích phải không?

Không ngờ, Hàn Nhiên Thiên lại lắc đầu nói:

- Không! Quá trình mua bán rất thuận lợi, Đường gia cũng đã trả tiền. Vợ chồng hần sau khi hoàn thành thủ tục bàn giao cũng đã trở về mang tiền bán nhà máy giao cho ta.

Trong khi nói chuyện, Hàn Nhiên Thiên móc ra một tấm thẻ chi phiếu để lên bàn.

- Vậy bọn họ mất tích lúc nào?

Thiên Lộc Từ mơ hồ hỏi.

- Sau khi đưa tiền cho ta, bọn họ nói là sản nghiệp vất vả làm ra cuối cùng mất hết, tâm tình không tốt nên muốn đi dạo một vòng. Kết quả cuối cùng đợi mãi cũng không thấy bọn họ trở về, sau đó liền nhận được điện thoại của Đường Hạo Nhân, muốn bọn ta đi lĩnh người.

Hàn Nhiên Thiên nói.

- Xem ra chuyện này rất có thể chỉ do một mình Đường Hạo Nhân làm, Đường gia cũng không biết. Bởi vậy, khả năng hai người bị nhốt ở Đường gia lại càng nhỏ hơn.

Thiên Lộc Từ phỏng đoán.

- Nói lâu như vậy, còn không có bất luận manh mối gì, vậy nên làm thế nào cho phải đây này? Đường Hạo Nhân gọi điện thoại đến chỉ nói muốn chúng ta đi lĩnh người, cũng không nói ở đâu thì làm sao đi lĩnh?

Trần Cương đỉnh đạc nói:

- Đây không phải khiến người lo lắng vô ích sao?

- Người còn chưa hiểu rõ sao? Đường Hạo Nhân làm như vậy, là thiết kế để cho chúng ta trước về Hàn gia, hần thì phái người mai phục trước trước cửa nhà phục kích chúng ta. Một khi sự tình thành công, với hần mà nói tự nhiên là tốt, một khi bất thành hần còn có thể tái thiết kế một cái bẫy khác.

- Tên kia thông minh như vậy? Thoạt nhìn không giống ah.

- Có lẽ có người ở sau lưng xuất mưu hiến kế cho hần a. Phục kích chúng ta căn bản cũng không phải là bọn lưu manh bình thường, bọn hần rất chuyên nghiệp, đây không phải lực lượng Đường Hạo Nhân có thể nắm giữ.

Mọi người lần nữa trầm mặc, tâm tình vô cùng nặng nề. Bởi vì bọn họ đều biết còn có cạm bẫy khác lớn hơn đang chờ bọn hần đi vào, mà bọn hần lại không thể không vào.

Đột nhiên, Hàn Nhiên Thiên lên tiếng:

- Nói đến những tên phục kích lúc này, ta ngược lại nhớ tới một việc, trên cánh tay của bọn hần đều có xăm hình con rắn màu xanh, đó chắc là biểu tượng đại diện cho thân phận của bọn hần.

Thiên Lộc Tử mắt sáng rực lên, đột phá ngay ở chỗ này, nếu như có thể xác minh nguồn gốc của hình xăm này, vậy rất có thể sẽ tìm được chỗ nhốt vợ chồng Hàn Nhiên Địa.

Vì vậy hắn vội vàng hỏi:

- Biết rõ nguồn gốc hình xăm này chứ?

Hàn Nhiên Thiên lắc đầu, ngược lại Hàn Suong ngồi bên cạnh một mực im lặng, lúc này mới lên tiếng:

Đây hẳn là ký hiệu của Thanh Bang, nhưng ta cũng không chắc chắn lắm.

Thanh Bang, Dương Thành, tiểu hắc bang của Song Giang trấn, thành viên đại đa số là người địa phương, bình thường ở trong trấn làm mưa làm gió không ít nhưng không có chứng cứ phạm tội, cảnh sát cũng không quản được bọn hắn.

- Thanh Bang? Biết nơi tụ tập của bọn hắn không?

- Cái này thì không biết.

- Không sao! Hỏi một vài người sẽ biết!

Trong lúc nói chuyện, Thiên Lộc Tử nháy mắt với Trần Cương, Trần Cương hiểu ý đi ra ngoài.

Không lâu sau, Trần Cương liền quay trở lại, trong tay mang theo hai người bị trói chặt, một người trong đó là tên đại hán cầm đầu.

- Người đến hay là ta đến?

Trần Cương miệng nói như vậy, trên mặt lại là rục rịch, chắc hẳn mặt bạo lực trong cơ thể đã hoàn toàn bị kích phát a.

- Ta là người có văn hóa, việc thăm vấn nặng nhọc chân tay như vậy, ta không làm đâu.

Thiên Lộc Tử chính khí nói.

Người có văn hóa? Người mà cũng có thể gọi là người có văn hóa sao? Bại hoại thì có!

Trần Cương khinh bỉ Thiên Lộc Tử, nhắc lấy đại hán đang nằm trên đất, đòn phủ đầu là một quyền lên mặt. Lập tức, hỗn hợp máu tươi cùng nước bọt văng tung toé, trên mặt đại hán kia lập tức sưng húp lên một cục, trên đó còn in rõ năm đầu ngón tay.

- Hang ổ Thanh Bang ở địa phương nào?

Vừa quát Trần Cương vừa tát thêm một quyền vào má bên kia đại hán, mỗi bên một quyền cho nó đối xứng.

Quả đấm của Trần Cương rất nặng, hai quyền nện xuống, má đại hán liền biến thành má heo cộng thêm quốc bảo gấu trúc.

Nhưng mà đại hán cũng thật sự là một con người rắn rỏi, đã trúng hai trọng quyền lại vẫn có thể cười ra tiếng, tuy nhiên hắn cười không dễ nhìn chút nào, giống như heo đang cười vậy.

Trần Cương cảm giác mình bị khinh bỉ, thẹn quá hóa giận, liền tiếp đánh mười mấy quyền. Đánh xong, ngũ quan đại hán biến hình nghiêm trọng, mặt sưng phù đến mức nhìn không thấy con mắt, hàm răng thì đã toàn bộ “hàm ối ở lại răng đi nhé”.

- Tao hỏi lần nữa, tổng bộ Thanh Bang ở nơi nào, tồ không kiên nhẫn đâu nha.

Trần Cương dương dương tự đắc giờ nắm đấm, giống như nếu đại hán không nói lại tiếp tục dùng nắm đấm chào hỏi bộ mặt của hắn vậy.

Lần này đại hán không cười, bởi vì miệng hắn đã bị đánh lệch ra, không cười được nữa. Đột nhiên, hắn mở miệng phun một cục đàm đầy máu ra, hướng mặt Trần Cương bay tới.

Trần Cương cả kinh, nhanh chóng nghiêng người né tránh. Chỉ kém một chút là huyết đàm đã dính vô mặt hắn rồi. Không biết cảm giác của hắn sẽ ra sao nếu bị dính thứ đó lên mặt.

Trần Cương triệt để nổi giận, khuôn mặt thô kệch giống như tinh tinh đen lại. Như con voi lớn nâng chân lên, định đạp xuống đầu đại hán, hiển nhiên hắn đã nổi sát tâm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thiên Lộc Tử ánh mắt híp lại, thanh âm gia trì nội kinh hét lên:

- Lão Tứ! Thăm vấn không phải như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Hộp Đêm Thảo Nê Mã*

*Thảo Nê Mã: Dị Mẹ Mây

Thanh âm Thiên Lộc Tử giống như sấm sét giữa đồng hoang, không chỉ đem Trần Cương trấn trụ, còn đem tất cả mọi người ở đây đều trấn trụ.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Thiên Lộc Tử như nhìn thấy quái vật, bọn hắn nghĩ mãi mà không rõ, cổ họng một người như thế nào có thể phát ra thanh âm rung động như vậy.

Chẳng lẽ đây là Sư Tử Hồng trong truyền thuyết?

Bị mọi người nhìn như nhìn khí, Thiên Lộc Tử lúng túng không thôi, muốn cười cũng không được muốn khóc cũng không xong.

Kỳ thật hắn chỉ là sợ tên lỗ mãng Trần Cương thật sự giết chết đại hán, tình thế cấp bách mới hết lớn. Dù sao giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây là đạo lý không đổi. Có lẽ Trần Cương không sợ, nhưng cũng sẽ rước lấy một đồng phiền toái.

Ngay khi Thiên Lộc Tử đang xấu hổ, Trần Cương đột nhiên bước đến trước người hắn, lên lút hỏi:

- Lão tam, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, ngươi vừa rồi sử dụng không phải là Sư Tử Hồng chứ. Thanh âm mới vừa rồi chấn động đau nhức hết cả lỗ tai, giống như là Sư Tử Hồng trong phim vậy.

- Không phải! Thời bây giờ chắc đã không còn ai có thể sử dụng Sư Tử Hồng rồi, thời cổ đại thì chắc là có.

Thiên Lộc Tử nói, hắn cũng không có nói dối, bởi vì tám trăm năm trước hắn đã từng đánh nhau cùng một người sử dụng Sư Tử Hồng rồi.

- Sư Tử hồng có phải còn có một chiêu ‘Đại Loa’ hay không?

"..."

Có đôi khi, Thiên Lộc Tử thật sự rất hoài nghi đầu Trần Cương có đúng đã từng bị cửa kẹp hay không.

- Hai vị, thời gian cấp bách, thẩm vấn quan trọng hơn.

Hàn Nhiên Thiên thấy hai người quý quý túy túy, tựa hồ đang bàn luận cái gì không liên quan đến chính sự, vì vậy mở lời nhắc nhở.

- Ah, đúng, thẩm vấn quan trọng hơn! Thẩm vấn quan trọng hơn!

Trần Cương kịp phản ứng, nghiêm trang hỏi Thiên Lộc Tử:

- Lão tam, ngươi mới vừa nói thẩm vấn không phải như vậy, vậy ngươi nói xem phải thẩm vấn như thế nào mới đúng?

- Đi lấy hai cây tăm đến đây!

Thiên Lộc Tử cũng không trả lời Trần Cương, ngược lại nói một câu không giải thích được.

Tuy rằng không biết Thiên Lộc Tử muốn diễn trò gì, nhưng xuất phát từ tín nhiệm với hắn, Hàn Phong vẫn rất nhanh mang tăm tới.

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, Thiên Lộc Tử cầm hai cây tăm, ngồi xổm xuống bên người tên cuồng đồ. Dùng tăm chống mí mắt hắn lên để hắn không thể nhắm mắt lại được. (DG: Các bạn chú ý là ở đoạn này 2 thằng bị Trần Cương lôi lên thì TG gọi thằng cầm đầu là đại hán còn thằng lính là cuồng đồ nha.)

Làm xong, Thiên Lộc Tử đưa thanh đao cho Trần Cương:

- Cầm đao, đến cắt thịt trên tứ chi đại hán kia, không phải sợ hắn mất máu quá nhiều mà chết, có ta ở đây hắn không chết được. Nhớ kỹ, phải chậm rãi cắt từng đao từng đao một, lúc cắt không cần phải hỏi gì cả.

- Haha, ngươi và ta quả nhiên là đồng đạo! Không, lão tam ngươi so với ta còn tà ác hơn.

Trần Cương bội phục nói:

- Bất quá, ngươi xác định làm như vậy sẽ hữu dụng chứ?

- Có! Ngươi cứ làm theo ta là được!

- Được! Sau khi cắt xong có cần lấy muối trét lên vết thương hay không?

- Tùy ngươi!

Trần Cương mang vẻ mặt khát máu, tay cầm đao không ngừng huy động, từng đao từng đao cắt vào tứ chi đại hán. Lưỡi đao sắc bén, từng đao cắt vào thịt nhưng tên đại hán vẫn điềm nhiên như không có việc gì, như thể người đang bị đao cắt không phải là hắn vậy.

Hai thằng này không phải người mà là ác ma! Trong đầu những người ở đây đều hiện lên ý nghĩ như vậy, đều không đành lòng nhìn, nhao nhao nhắm mắt lại. Bọn hắn có thể nhắm mắt lại không nhìn tới, nhưng tên cuồng đồ thì bị tấm chắn mí mắt nên không nhắm lại được.

Từng đao từng đao không nhanh không chậm hạ xuống, chầm chậm kích thích hắn, dả kích tinh thần của hắn. Hắn đột nhiên phát hiện, nguyên lai đao cắt trên thân người khác mà cũng có thể làm cho mình khó chịu như vậy.

Thời gian trôi qua, Trần Cương đã cắt hơn mười đao, bên trên tứ chi đại hán cơ bản đã nhìn không thấy chỗ nào hoàn hảo cả. Mà tên cuồng đồ đang chống mắt lên nhìn thì nước mắt, nước mũi đã cùng một chỗ chảy xuống, trên mặt đều là vẻ hoảng sợ, tinh thần của hắn đã sớm suy sụp.

- Lão Tứ, được rồi, ngươi mà cắt nữa hắn chết thật đấy!

Thấy không sai biệt lắm, Thiên Lộc Từ mới phân phó Trần Cương dừng lại:

- Ngươi bây giờ có thể thăm vấn rồi, đảm bảo hắn biết gì nói nấy.

Trần Cương nhìn đại hán, khẽ sờ nói:

- Hắn đã lên cơn co giật rồi, ta hỏi thế nào được?

- Ta bảo ngươi hỏi hắn sao?

Thiên Lộc Từ chỉ tên cuồng đồ nói:

- Ngươi hỏi hắn!

Đến lúc này, Trần Cương coi như có ngu đi nữa, cũng biết mục đích những hành động của Thiên Lộc Từ, chính là vì làm suy sụp tinh thần của tên cuồng đồ.

- Lão tam, ngươi không sinh ra sớm mấy trăm năm, thật sự đáng tiếc.

Trần Cương đột nhiên nghiêm trang nói.

Thiên Lộc Từ sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng:

- Có ý gì?

- Nếu ngươi sinh ra sớm mấy trăm năm, cái gọi là Mãn Thanh thập đại cực hình căn bản không đáng một xu.

"..."

Trần Cương nói xong, cũng không để ý tới phản ứng của Thiên Lộc Từ mà đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh tên cuồng đồ, nhìn hắn hỏi:

- Ngươi tên gì?

Cuồng đồ không chút chần chừ, hoảng sợ trả lời:

- Dương Lạc, biệt hiệu Cầu Đán.

- Trong nhà có bao nhiêu phụ nữ?

- Ba người, mẹ, và chị em gái.

- Đẹp không?

- Đẹp!

- Ngực lớn không? Mông tròn chứ?

. . . .

Thấy Trần Cương càng hỏi càng không hợp thói thường, mọi người không khỏi mặt mày xám xịt. Cuối cùng vẫn là Thiên Lộc Tử mở lời nói:

- Lão Tứ, ngươi hỏi cái gì thế? Hỏi vấn đề chính đi!
- Từ từ! Không phải ta đang thử dò xét xem hắn có nói dối hay không à.

Trần Cương cãi chày cãi cối, thấy ánh mắt bất thiện của mọi người, hắn mới nghiêm trang hỏi:

- Hang ổ của Thanh Bang ở đâu?"
- Hộp đêm ‘Thảo Nê Mã’ trong trấn!

Cường đồ trả lời.

- Mịa! Đến lúc này rồi mà ngươi còn dám chửi ta? Ta đánh chết ngươi bây giờ!

Trần Cương vươn tay định tát hắn.

Đúng vào lúc này, Hàn Sương chọt lên tiếng:

- Trần Cương, hắn không có lừa cậu, trong trấn Song Giang thật sự có hộp đêm này.
- Cái gì? ‘Thảo Nê Mã’, thật sự có hộp đêm như vậy à?

Nói xong, Trần Cương lại cảm thấy có chút không thích hợp, liền bồi thêm một câu:

- Ấy, tôi không phải mắng cậu nhá.

Hàn Sương lắc đầu, biểu thị không thêm đề ý, nhân gia là tới giúp Hàn gia cứu người, hắn cũng không thể mắng lại a.

- Nếu như biết đại bản doanh Thanh Bang rồi, vậy không nên chậm trễ, lão Tứ, chúng ta đến đó.

Thiên Lộc Tử nói với Trần Cương, sau đó quay sang Hàn Phong, Hàn Vũ nói:

- Ta cùng lão Tứ không biết đường, lão đại dẫn chúng ta đến đó. Lão nhị đưa người bị thương đi bệnh viện, bệnh viện hỏi thì ngươi liền nói bọn hắn tự tàn mới có thể biến thành bộ dáng như vậy. Người khác ở đây chờ tin tức, đi hết ngược lại sẽ vương chân vương tay.

Nóng lòng cứu người, Thiên Lộc Tử cũng không có dùng từ khách sáo. Người Hàn gia đều là người thông minh, tuy không muốn thừa nhận mình vương vãi, nhưng cũng biết đó là đúng sự thật.

- Chỗ này cách nơi đó hơi xa, ta lái xe đưa các ngươi đi.

Hàn Sương nói.

- Tốt, chúng ta đi!

Thiên Lộc Tử đi trước, bọn Trần Cương theo sát phía sau.

Thiên Lộc Tử mang theo người hấp tấp chạy ra khỏi Hàn gia, nhưng không thấy có chiếc xe nào cả, trong lòng nghi ngờ đang muốn hỏi, đã thấy Hàn Sương hướng một chiếc máy kéo đứng ở ven đường chạy tới, lấy ra trục quay ra bắt đầu quay. (DG: Bác nào chưa biết vụ này thì gúc gồ nha, giống như mấy cái công nông, máy cày ngày xưa của VN mình vậy)

- Không ngờ bây giờ mà vẫn còn thứ đồ chơi này! Hàn Sương, đừng nói xe trong miệng cậu là chỉ cái máy kéo này nhá.

Trần Cương cảm khái không thôi, trong nội tâm hiện lên dự cảm xấu.

- Đúng!

Hàn Sương ra sức quay, chật vật trả lời.

- Ý của cậu là dùng cái máy kéo này mang bọn ta đến hộp đêm?

Tút tut tut! ! ! Thanh âm âm ỉ vang lên, động cơ dầu ma dút rớt cuộc bắt đầu hoạt động, khói đen phun ra che lấp cả Trần Cương đứng gần đó.

- Đã để mọi người chê cười, Hàn gia chúng tôi cũng từng có ô tô, thế nhưng. . .

Nói được một nửa, Hàn Suong ngồi trên ghế lái đột nhiên sửa lời nói:

- Mong rằng hai vị chấp nhận một chút, máy kéo so với đi bộ cũng nhanh hơn!

Trần Cương trầm mặc, bởi vì hắn biết rõ Hàn Suong so với hắn càng không muốn ngồi máy kéo. Vốn là tồn tại cao cao tại thượng được người hâm mộ, hôm nay lại ngã vào đáy cốc, cảm nhận của hắn ra sao chỉ có hắn mới biết.

Còn Thiên Lộc Tử vốn là thổ dân từ trên núi xuống, căn bản là không cảm thấy ngồi máy kéo có gì không ổn, trong mắt hắn máy kéo với BMW đều là xe cả.

Mọi người leo lên thùng của máy kéo, tại tiếng ầm ầm cùng từng con khói dày đặc, máy kéo cực kỳ phong cách leo lên đường cái, khiến không ít người đi đường chỉ trỏ.

- Các người về sau nếu dám cùng người khác nhắc tới Trần Cương ta từng ngồi qua máy kéo, ta sẽ liều mạng với các người!

Trần Cương buồn bực nói.

Trần Cương danh là đa kim thổ hào, lại bắt hắn ngồi máy kéo, khiến hắn cảm thấy mất mặt vô cùng.

Lúc này đã vào đêm, trong bãi đỗ xe trước hộp đêm ‘Thảo Nê Mã’ đã đỗ không ít xe con. Trong đó mặc dù không có xe xịn, nhưng cũng không thiếu một ít xe có giá tương đối cao.

Tút tut tut! ! Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng ầm ầm, ánh đèn xe như đom đóm ngày càng gần. Tiếng vang kinh động đến bảo vệ canh giữ ở lối vào bãi đỗ xe, hắn đứng lên, nghi hoặc nhìn về phương hướng thanh âm truyền tới.

Một hồi lâu, hắn rốt cuộc nhìn rõ ràng rồi, con mẹ nó dĩ nhiên là một cỗ máy kéo đang chạy tới.

Cái *beep* gì thế này? Nhất định là ban ngày uống nhiều quá, bây giờ còn chưa tỉnh rượu a, bảo an hoàn toàn ngốc trệ.

Chung quanh đều là xe con hoa lệ đẹp mắt, kém nhất cũng là xe tải a, tên Hàn Suong căn bản phớt lờ rất nhiều người đang chỉ trỏ chung quanh, rất tỉnh đem máy kéo lái đến lối vào bãi đỗ xe.

Bảo an vẫn còn ngốc trệ, Hàn Suong cũng không có ấn còi đánh thức hắn, bởi vì tiếng ầm ầm của máy đã đủ so sánh tất cả còi của xe con trong bãi cộng lại rồi. Mà có muốn ấn thì máy kéo lấy đếch đâu ra còi mà ấn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cho Máy Kéo Vào!

Lối ra vào bãi đỗ xe hộp đêm Thảo Nê Mã, Trần Cương đứng sau thanh chắn thấy bảo vệ đang ngẩn ngơ bèn quát lớn:

- Con mẹ mày! Mau nhắc thanh chắn lên để anh em của tao đi vào!

Giọng nói oang oang của Trần Cương quả thực lợi hại, ngay lập tức đánh thức bảo vệ đang ngẩn người.

- Thật xin lỗi, máy kéo không thể tiến vào bãi đỗ xe!

Bảo vệ mặc dù ngoài miệng nói rất lịch sự, nhưng trong mắt hiện lên rõ vẻ khinh bỉ. Hiển nhiên hắn đã cho rằng mấy người Trần Cương là đồ nhà quê từ núi Karla tới.

Kỳ thật điều này cũng không trách được hắn, dù sao thiên hạ không có ai lại lái máy kéo tới hộp đêm.

- Con mẹ nó, từ khi nào bãi đỗ xe có quy định này?

Trần Cương tức giận, từ trên máy kéo nhảy xuống, xông tới trước mặt bảo vệ làm loạn.

- Điều này...

Bảo vệ liền bó tay, hình như là bãi đỗ xe hộp đêm không có quy định cấm xe kéo đi vào. Vì vậy hắn liền sửa lời:

- Bãi đỗ xe dùng để đỗ xe, máy kéo đi vào sẽ ảnh hưởng tới hình tượng hộp đêm.

- Hình tượng là cái cắt gì. Máy kéo của bạn ta rất mát mắt sao?

- Có chút nha.

- Có có con mẹ mày! Ta và bạn tới Thảo Nê Mã tiêu phí, như vậy chúng ta chính là khách của nơi này. Mày đuổi chúng ta đi, vậy chính là đuổi khách của Thảo Nê Mã. Nếu như tao phản ánh chuyện này cho ông chủ hộp đêm, mày nói xem một tên bảo vệ tép riu như mày sẽ có kết quả gì?

Những lời này của Trần Cương rất dễ dàng lừa gạt tên bảo vệ kia hoang mang. Thiên Lộc tử và anh em Hàn gia đứng cạnh nghe được không khỏi trợn mắt há mồm.

Đến lúc này, bọn họ mới phát hiện tên Trần Cương này mồm mép lợi hại như vậy.

Tên bảo vệ kia không khỏi vã mồ hôi. Hắn hiểu rõ nếu mình dám đuổi khách đi, vậy chỉ có một kết quả chính là bị ông chủ cắt lương, sau đó là đá đi khỏi nơi này.

Dưới mái hiên không thể không cúi đầu, vì miếng ăn hắn không thể không nhấc thanh chắn lên. Thở hào hoành hành, không thể trêu chọc, tránh né vẫn tốt hơn.

Nào có ngờ, Trần Cương không có ý bỏ qua. Hắn móc một xấp tiền dày màu đỏ, rút một tờ ném cho bảo vệ, nói:

- Đưa xe của bạn ta vào.

Nói xong, Trần Cương dứt số tiền mệnh giá lớn kia vào túi quần sau, phát phát tay nói:

- Lão tam, chúng ta vào thôi.

Thiên Lộc Tử nghe tiếng, đi theo, Hàn Phong và Hàn Sương thì chờ trên máy kéo.

Tên bảo vệ cầm tờ tiền hơn trăm nguyên, ánh mắt trợn trừng nhìn thân ảnh kia dần đi xa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào xấp tiền lộ một nửa ra ngoài kia.

Đi máy kéo, trên người tiền nhiều, chi tiêu hào phóng, đây mới là thổ hào nha. Tên bảo vệ sau khi nghĩ vậy xong, quay đầu nhìn máy kéo, không khỏi hoảng hốt, hắn không biết lái máy kéo nha!

Trong hộp đêm Thảo Nê Mã, Thiên Lộc Tử và Trần Cương vừa vào đã có một nhân viên lễ tân mặc sườn xám đi tới, hỏi:

- Xin hỏi hai vị muốn phục vụ khoản gì?

- Miễn đi, bạn của ta đã thuê một gian phòng.

Trần Cương khoát tay, ngạo mạn nói.

- Xin hỏi bạn ngài thuê phòng nào, để tôi dẫn hai người tới đó.

Mỹ nữ trước mặt có phần niềm nở nhiệt tình quá, bởi vì cô ta nhìn thấy xấp tiền màu đỏ dày cộp kia.

- Không cần, chúng ta từng tới đây, biết rõ đi thế nào.

Trần Cương trợn tròn mắt, bịa đặt.

Nhân viên lễ tân mặc dù có lòng tiếp cận, nhưng lúc này cô không có lý do gì để quán quít khách hàng không thả. Vì vậy, chỉ có thể không cam lòng đi ra, trong lòng tiếc nuối không thôi.

Cực tuyệt nhân viên lễ tân quá phận kia, Trần Cương và Thiên Lộc Tử đi vào trong. Hai người cũng không nhìn đường, chỉ liều mạng đi lên, hay nói rõ hơn là họ không biết rõ đường.

- Lão tứ, chúng ta đi hướng nào đây?

Thấy Trần Cương đi loạn khắp nơi, Thiên Lộc Tử không nhịn được hỏi.

- Hậu trường! Thanh Bang là ông trùm giấu mặt của hộp đêm, chúng khẳng định có người ẩn núp ở hậu trường. Chúng ta chỉ cần tìm được người đó, liền có thể tìm được người của Thanh Bang.

Trần Cương khẳng định nói.

- Đã như vậy sao không để nhân viên lễ tân kia dẫn chúng ta đi?

- Như vậy sẽ đánh rần động cỏ, tên khốn kiếp Đường Hạo Nhân kia sẽ phát hiện ra có điều không đúng, sẽ đi chuyển con tin đi. Khi đó chúng ta không chỉ vô mồi huyệt, còn sẽ bị bao vây.

Thiên Lộc Từ trầm mặc, hần hiểu đạo lý trong đó. Vì thế không khỏi kinh ngạc vì Trần Cương lại cẩn thận như vậy. Người này nhìn qua lỗ mãng, nhưng thực ra trong lòng lại rất hiểu rõ.

Khi hai người nói chuyện đã đi vào một hành lang mờ mờ sáng, không có bất kỳ ai. Ở cuối hành lang có một bảng điện tử, phía trên viết: Văn phòng hậu trường, xin quý khách dừng bước.

Thiên Lộc Từ và Trần Cương thấy vậy, mỉm cười. Nhìn thoáng qua chung quanh, không thấy ai, hai người nhanh chóng vượt qua, vờn tay muốn đẩy cửa tiến vào.

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn từ phía sau truyền tới:

- Đứng lại, hai vị muốn đi đâu?

Trong lòng hai người cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên hành lang xuất hiện một nhân ảnh khôi ngô, trên thân mặc đồng phục bảo vệ, trên tay cầm bộ đàm, bước nhanh tới.

Thấy người cầm bộ đàm đi tới, Thiên Lộc Từ lập tức trong lòng định chuẩn bị ra tay. Người kia tay cầm bộ đàm, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi người tới, đến khi đó sẽ làm kinh động tới người Thanh Bang.

Trong lòng lo lắng, Thiên Lộc Từ cũng không cần quan tâm nhiều, định xông lên đánh chết bảo vệ. Nhưng ngay khi hần chuẩn bị xông lên, Trần Cương lại kéo hần lại.

Thiên Lộc Từ nghi hoặc nhìn về phía Trần Cương, chỉ thấy hần lắc lắc đầu, nói với bảo vệ:

- Anh bảo vệ tới đúng lúc lắm, toilet ở chỗ nào vậy? Chúng tôi nên nhịn sắp chết rồi!

Khi Trần Cương nói hết lời, bảo vệ cũng đã đi tới chỗ hai người, nghe nói họ chỉ đi tìm toilet, hần mới để bộ đàm lại vào đai lưng.

Bên trong là văn phòng hậu trường, các vị không thể đi vào, để tôi dẫn hai người tới toilet.

Bảo vệ nhìn hai người, cũng không phát hiện ra điểm khả nghi, lúc này mới quay người lại.

Ngay khi bảo vệ xoay người, Trần Cương lập tức ra tay, chặt mạnh vào ót đối phương. Một tiếng kêu vang lên, bảo vệ gục xuống.

- Hô, thật là nguy hiểm, may quá!

Trần Cương lôi tên bảo vệ đã hôn mê vào một góc hẻo lánh, sợ hãi nói:

- Vừa rồi nếu như người ra tay, cho dù đánh chết được hần, hần cũng có đủ thời gian thông báo qua bộ đàm gọi người tới trợ giúp.

Thiên Lộc Từ gật gật đầu, không nói gì, bởi vì những điều Trần Cương nói là thật.

- Chúng ta vào thôi!

Trần Cương nói xong, đẩy cửa đi vào, Thiên Lộc Từ theo sát phía sau.

Vừa mới tiến vào, hai người thấy một thanh niên tóc vàng, trên tay có hình xăm rắn lục đang ngủ gật, hiển nhiên đây là người canh gác. Thấy người này, Thiên Lộc Từ đã cơ bản xác định đây chính là hang ổ Thanh bang.

Trần Cương rón rén đi tới, một tay bịt miệng đối phương, tay kia đâm mạnh vào bụng hần.

Bụng dính đòn đau, thanh niên tóc vàng lập tức trợn trừng mắt, theo bản năng muốn kêu lên.

Nhưng miệng của hần đã bị bịt chặt, căn bản không phát ra tiếng. Thanh niên tóc vàng chưa từng gặp tình huống như vậy, tay chân cùng động đánh về phía Trần Cương, muốn thoát khỏi khống chế.

Trần Cương dường như đã sớm dự liệu được thanh niên tóc vàng sẽ giãy dụa, liên tục đâm mạnh vào bụng đối phương. Ngay lập tức, thanh niên tóc vàng đầu đầy mồ hôi lạnh, tay che bụng, cong người như tôm.

Trần Cương lúc này mới thỏa mãn gật đầu, tay vẫn bịt mồm đối phương, thấp giọng quát:

- Nghe đây, mạng nhỏ của mày đang nằm trong tay tao. Tao có thể dễ dàng vặn gãy cổ mày! Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn thành thật trả lời mọi vấn đề. Đứng gật đầu, còn sai thì lắc! Hiểu chưa?

Thanh niên tóc vàng chưa từng gặp tình hình như này, thấy hình thể to lớn của Trần Cương, hần không hề hoài nghi lời của đối phương chút nào. Vì giữ

mạng nhỏ., mặt hần hoảng sợ, liên tục gật đầu.

Lúc này trên mặt Trần Cương mới hiện nụ cười hài lòng, thấp giọng hỏi:

- Đây có phải là đại bản doanh Thanh Bang hay không?

Không chút do dự, thanh niên tóc vàng liên tục gật đầu, sợ mình gật đầu chậm sẽ ăn đòn đau, thậm chí mất mạng.

Trần Cương thấy vậy, nhìn sang phía Thiên Lộc Từ, tiếp tục hỏi:

- Có phải là có một tên khốn kiếp tên Đường Hạo Nhân trốn ở tổng bộ Thanh Bang?

Thanh niên tóc vàng gật đầu, song lại lắc đầu, hai tay khua múa, như muốn biểu đạt ý gì. Trần Cương thấy vậy, cho rằng hần muốn giờ trò, giờ tay lên muốn đấm.

Thiên Lộc Từ thấy vậy, hiểu ý đối phương, ngăn Trần Cương lại, nhỏ giọng nói:

- Ý của hần là có một người trốn ở tổng bộ Thanh Bang, nhưng không biết đối phương có phải gọi là Đường Hạo Nhân hay không.

Thanh niên tóc vàng nghe Thiên Lộc Từ nói vậy, liên tục gật đầu, thiếu chút nữa rơi nước mắt. Lúc này hần đột nhiên phát hiện anh chàng đẹp trai bên cạnh con tinh tinh to lớn kia lại đẹp trai tới vậy.

- Lão tam, ta phát hiện người đúng là một tên biến thái, ngay cả ngôn ngữ của người câm cũng biết, người còn là người sao?

Trong tình hình này, Trần Cương vẫn không nhận được trêu chọc.

- Người mới là biến thái, chính sự quan trọng hơn!

Thiên Lộc Từ nhắc nhở, hần có chút sợ tên Trần Cương không chút đáng tin này làm hỏng việc.

Trần Cương bộ dạng ta hiểu, gật đầu, sau đó hỏi:

- Có phải các người bắt một đôi vợ chồng hay không?

Thanh niên tóc vàng lại gật đầu.

- Họ bị giam ở đâu?

Thanh niên tóc vàng do dự một chút, giờ tay lên chỉ chỉ vào trong.

- Rất tốt, mầy dẫn bọn tao qua. Chớ nên giờ trò, nếu không tao lấy gậy bóng chày thông ass mầy, cho đít mầy nở hoa luôn!

Trần Cương vẫn bịt miệng đối phương không thả, nghiêm nghị quát, dùng chân đạp vào mông đối phương một cái.

Thanh niên tóc vàng cũng không để ý tới đau đớn, hai tay theo bản năng che đít, bị Trần Cương áp tải vào bên trong, hần là sợ gậy bóng chày thông ass.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Mượn Dao Giết Người

Trong đại bản doanh Thanh Bang, Trần Cương Thiên Lộc Từ áp giải tên thanh niên tóc vàng không ngừng tiến về phía trước, đi một đường vào bên trong nhưng không đụng phải tên nào của Thanh Bang.

Đi về phía trước không bao lâu, bọn họ thấy hai bên hành lang đều được lắp kính thủy tinh trong suốt. Nhìn qua bên kia, có thể thấy được rất nhiều "bác sĩ" mặc áo blouse đang "nghịch" những thứ bột phấn màu trắng, còn có một số "bác sĩ" lại đang chế những viên thuốc có màu sắc sặc sỡ.

Tên Thiên Lộc Từ này thật đúng là chỉ có kiến thức bằng người rừng, hần nhú nhú mầy, thần sắc lộ vẻ nghi hoặc.

Ngay sau đó, hần tiến đến bên tai Trần Cương hỏi:

- Lão Tứ, nơi này tại sao có nhiều bác sĩ như vậy, lẽ nào người trong Thanh Bang đều bị bệnh hết sao?

Trong nhận thức của Thiên Lộc Tử, ở xã hội hiện nay, người mặc áo blouse không là bác sĩ thì cũng là y tá.

Mà đại thiên tài Thiên Lộc Tử này lại không biết bọn họ là ai, nhưng Trần Cương lại biết, người trong những phòng thủy tinh kia đúng là "bác sĩ", nhưng lại là "bác sĩ" chế thuốc phiện.

Mà những thứ như bột phấn với viên thuốc kia đều là heroin và thuốc lắc.

Đối với chuyện này, Trần Cương cũng không cảm thấy kỳ quái, thời buổi bây giờ người nào chả dùng thử mấy thứ thuốc này. Mà Thanh Bang lại là một trong những bang phái lớn nhất, không làm "thuốc" thì lấy cái gì để nuôi lũ ăn không ngồi rồi sao?

- Lão Tam, có đôi khi ta thật sự hoài nghi người có phải chui từ trong rừng ra hay không, đây không phải là bác sĩ.

Trần Cương xem như lĩnh giáo qua người vô học là như thế nào, sau đó mắt hắn lập tức tỏa sáng, giống như hắn kiếm được một quyển bí tịch tu tiên siêu cấp vậy, hắn liền âm hiểm cười, cầm điện thoại lên chụp hết tình huống bên trong.

Thiên Lộc Tử thấy thế, hắn lại nhớ tới trong bách khoa toàn thư có một danh từ: Cuồng chụp ảnh.

Căn cứ theo những gì ghi lại, người "cuồng chụp ảnh" thường là những người khá bi ối, dễ tiện, vì thế hắn trực tiếp đem Trần Cương quy về loại 'đại tinh tinh' dễ tiện.

Trong lúc Thiên Lộc Tử và Trần Cương được tên thanh niên tóc vàng dẫn đường. Trong một căn phòng tận cuối đại bản doanh của Thanh Bang, bên trong có một đôi vợ chồng trung niên bị treo lên.

Bên trong gian phòng trừ đôi vợ chồng đó, còn có một người nữa. Người này ngồi trên ghế sa lon, trên mặt còn có mấy vết máu, nhìn mà ghê người, người này không phải ai khác chính là Đường Hạo Nhân hôm qua bị Trần Cương tấn cho một trận. Tuy rằng đã qua một ngày, nhưng trên mặt hắn vẫn còn sưng phù lên.

- Hàn Nhiên Thiên, Bạch Băng, mùi vị bị treo như thế nào?

Đường Hạo Nhân sắc mặt hung ác nói, trong mắt hiện lên thần quang ác độc như rắn rết.

- Đường Hạo Nhân! Tiểu tử ngươi dám bắt trời ta, Hàn Nhiên Thiên ta sẽ không tha cho ngươi đâu!

Hàn Nhiên Thiên lạnh lùng hét lớn, mặt chữ quốc bởi vì phẫn nộ mà trở nên méo mó.

- Ông không tha cho tôi thì như thế nào đây? Nhìn lại mình xem, bị tôi trời như một con chó chết mà còn to giọng.

Đường Hạo Nhân cười dữ tợn nói.

- Mẹ kiếp thằng khốn, mày tốt nhất nên cầu trời khấn phật đừng để tao thoát được, bằng không tao sẽ cho mày sống dở chết dở.

- Ông có cơ hội này sao? Hiện tại hai người chỉ là mồi nhử mà thôi, tạm thời tôi sẽ không động đến. Chờ khi nào hai thằng con quý hóa của ông cùng với mấy thằng bạn của nó bị tôi tóm, sẽ cho chúng nó chết trước mặt ông.

- Con mẹ nó thằng chó chết, tao ân cần hỏi thăm mười tám đời nữ nhân của Đường gia mày.

Sự tình liên quan đến con mình, Hàn Nhiên Thiên đã không thể bảo trì bình tĩnh, không hề giữ hình tượng chửi ầm lên:

- Đồ con rùa, mày giết tao đi, rồi mày cũng không sống được đâu. Cảnh sát sẽ sờ gáy chúng mày.

- Chưa chắc đâu!

Đường Hạo Nhân dường như rất thích chứng kiến Hàn Nhiên Thiên giận dữ, hắn tươi cười nói:

- Mấy tên đó làm việc so với rùa còn chậm hơn, hơn nữa không có chứng cứ thì bọn chúng làm gì được tôi!

- Mày đã gọi điện đến Hàn gia, người của Hàn gia chắc chắn sẽ làm chứng!

- Nhân chứng? Chuyện cười! Bọn chúng đều là người thân của ông, làm chứng hả? Không được đâu, hơn nữa ngược lại tôi còn có thể tố cáo bọn chúng vu oan hãm hại người lương thiện. Hơn nữa, từ xưa đến nay tôi chưa bao giờ tự mình động thủ, mà giết các người đều là người của Thanh Bang, liên quan gì tới tôi chứ.

Mượn đao giết người, Đường Hạo Nhân chính là mượn đao giết người. Hàn Nhiên Thiên chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, trong lòng liền tuyệt vọng.

Lúc này, Bạch Băng luôn luôn trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện:

- Đường Hạo Nhân, bọn ta làm gì mà để người thống hận như vậy? Chẳng lẽ bởi vì phân tranh trên thương trường sao?

Quả thực, Bạch Băng nghĩ không ra động cơ giết người của Đường Hạo Nhân là gì. Nàng chỉ có thể nghĩ đến khả năng duy nhất là trên thương trường hai nhà Đường Hàn có xích mích. Nhưng cho tới giờ, hai nhà phân tranh, đều là Hàn gia ở thế yếu, nếu thống hận thì phải là Hàn gia thống hận mới đúng chứ.

- Phân tranh trên thương trường? Ha ha ha, di Bạch, người thật biết nói đùa. Mười mấy năm nay, Hàn gia các người luôn bị Đường gia ta chèn ép, bọn ta cao hứng còn chưa kịp, sao lại thống hận chứ.

Đường Hạo Nhân đắc ý cười to nói:

- Các người còn không biết, xưởng dệt cuối cùng của các người đi xuống đều là kiệt tác của Đường gia ta đó.

Bạch Băng nghe thế, trong mắt phượng hiện lên tinh quang, sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước hỏi:

- Đường gia âm thầm động tay động chân?

- Bằng không lão già kia làm sao lại phản bội chứ, đều là do Đường gia ta có năng lực đến thu mua trước đó.

Đường Hạo Nhân không kiêng nể gì nói hết ra, trong mắt hấn vợ chồng Hàn Nhiên Thiên đã là người chết rồi, không còn gì phải băn khoăn nữa.

- Các người rốt cục đã làm gì?

Bạch Băng áp chế phần nộ trong lòng, sắc mặt như trước không thay đổi nói, nhiều năm lẫn lộn trong thương trường, nàng rất biết cách không chế tâm tình.

- Muốn biết sao?

Đường Hạo Nhân nhìn lại thời gian, trầm ngâm một lát rồi mới nói:

- Các người đã muốn biết, ta sẽ nói cho mà biết.

Nghe xong Đường Hạo Nhân nói, vợ chồng Bạch Băng rốt cuộc đã biết chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên lai, lão già cho Hàn gia thuê xưởng dệt kia đã bị người Đường gia tìm tới. Thương nhân trục lợi, đối mặt với những ưu đãi của Đường gia, hấn rất nhanh liền bị Đường gia mua chuộc.

Sau đó, Đường gia thuận lợi thu mua xưởng dệt sau cùng của Hàn gia, thế là Đường gia đã dễ dàng chiếm được dệt xưởng đó.

Thấy mọi chuyện đã sáng tỏ, Hàn Nhiên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thủ đoạn thật ác độc!

Hàn Nhiên Thiên nổi giận, Bạch Băng lại chỉ thờ dài một tiếng, không có phát tác.

Cạnh tranh trong kinh doanh, các thương nhân vì mục đích không từ thủ đoạn. Thương trường như chiến trường, thua chính là thua, chẳng trách ai được, chỉ có thể trách mình năng lực không bằng người ta mà thôi.

Đối với chuyện đã xảy ra, có muốn níu lại cũng không được, Bạch Băng hiện tại càng muốn biết chính là, vì sao Đường Hạo Nhân lại muốn bọn họ. Vì thế nàng hỏi:

- Nếu không quan hệ đến thương trường, vậy thì vì sao?

- Bởi vì hai đứa con trai bảo bối của người đã làm nhục ta.

Nói đến đây chuyện này, Đường Hạo Nhân liền không giữ nổi bình tĩnh, sắc mặt lại trở nên hung ác, cơ hồ gào thét lên nói ra sự tình ở Hương Dã Nhân Gia.

Nghe Đường Hạo Nhân nói xong, Bạch Băng trầm mặc thật lâu sau, mới mở miệng nói:

- Mà, thật con mẹ nó biến thái!

Thấy Đường Hạo Nhân chỉ bị người ta đánh cho một trận mà muốn giết cả nhà họ, Bạch Băng không giữ nổi bình tĩnh mà phải chửi tục.

Chưa bao giờ thấy Bạch Băng nói tục, Đường Hạo Nhân nở nụ cười, cười đến nỗi mẹ nó nhìn mà muốn đấm cho mấy phát. Khi hấn đang đắc ý muốn nói gì đó, thì chuông điện thoại vang lên.

Thật không ngờ, chuông điện thoại của Đường Hạo Nhân lại là bài "Đừng nhìn ca, ca chỉ là một con dê". Bạch Băng nghe được, không nghĩ tới một tên lòng dạ lang sói lại thích một ca khúc như vậy.

Cuối cùng, Bạch Băng mới đúc kết ra một triết lý, Đường Hạo Nhân này là một tên siêu cấp biến thái.

- Uầy? Ăn quấy không?

Đường Hạo Nhân nghe điện thoại.

Ngay sau đó, đầu bên kia truyền đến một tiếng nam nhân. Bạch Băng nín thở lắng nghe, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa mà nghe không rõ.

- Đã sắp xếp xong rồi hả? Tốt lắm, tao lập tức qua đó.

Đường Hạo Nhân thu lại điện thoại, vui vẻ nói:

- Đường Hạo Nhân, di Bạch, kịch hay sắp bắt đầu rồi. Ta đã đào một cái bẫy rất lớn cho hai thằng con hiếu thuận của các người nhảy vào.

Nói xong, Đường Hạo Nhân xoay người đi ra ngoài.

- Khốn kiếp, mày muốn làm gì?

Hàn Nhiên Thiên lớn tiếng hét:

- ĐKM, mày đứng lại, có gì thì xuống tay với tao, đừng có động vào con tao. Thằng chó đẻ kia!

Đường Hạo Nhân dừng bước, nhưng không quay đầu lại nói:

- Ông yên tâm, tôi sẽ làm việc với ông, nhưng không phải bây giờ! Bây giờ phải giải quyết thằng con trai của các người đã, rồi mới đến phiên hai vợ chồng ông.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Không, phải nói là bị đập bay mới đúng.

Đường Hạo Nhân vừa mới chạm vào núm cửa, nhất thời không kịp phản ứng, bị cửa đập vào người bay ra mười mét, máu tươi từ lỗ mũi chảy ròng ròng.

- Không được nhúc nhích! Hai tay ôm đầu ngồi xỏm xuống. Bây giờ không được nói gì hết, những lời các người nói sẽ là bằng chứng trước tòa.

Một thanh âm thô lỗ vang lên, một người có hình dáng như một con "đại tinh tinh" tiến vào, hai tay giả bộ làm súng. Theo sát phía sau còn có một anh chàng đẹp trai vải đạn.

Cái đêch! Từ đâu xuất hiện hai tên "khủng" như vậy, lại còn nói ra lời kinh điển như thế. Vợ chồng Bạch Băng trong đầu đều xuất hiện ý nghĩ này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đóng Cửa Thả Chó

Hai người này không phải ai khác mà chính là nhân vật chính của chúng ta, Thiên Lộc Tử và Trần Cương. Còn về phần thanh niên cứng nhuộm tóc vàng kia đã bị Trần Cương chặt gáy một phát xiu luôn trước cửa rồi.

- Đường Hạo Nhân!

- Là chúng mày!

Thiên Lộc Tử, Trần Cương cùng Đường Hạo Nhân trăm miệng một lời, ba người đồng thời kêu lên.

Bất qua thần sắc song phương đều khác nhau, Trần Cương cùng Thiên Lộc Tử trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Đường Hạo Nhân ở đây, vậy đôi vợ chồng trung niên này khẳng định là vợ chồng Hàn Nhiên Thiên.

Còn Đường Hạo Nhân thì như ăn phải phân, sắc mặt cực kỳ khó coi. Gặp lại cừu nhân thường đồ mắt, bây giờ mắt hắn tràn đầy hỏa diễm.

Đương nhiên, Đường Hạo Nhân không phải đồ đàn, hắn biết kế hoạch mượn đao giết người của mình đã thất bại. Đồng thời hắn cũng biết, bản thân đơn thương độc mã không phải đối thủ của Trần Cương "tinh tinh". Vì thế, hắn cảm thấy không cam lòng.

- Lão Tứ, đóng cửa lại!

Thiên Lộc Tử cũng không vội vã động thủ, mà lại phân phó cho Trần Cương một tiếng.

- Đóng cửa? Đóng cửa làm chi nữa?

Trần Cương thắc mắc, nhưng vẫn làm theo lời Thiên Lộc Tử nói.

Phanh một tiếng! Cánh cửa đã lập tức đóng lại, Đường Hạo Nhân ở đối diện thấy thế, ánh mắt híp lại, cửa bị đóng nghĩa là hắn không có khả năng chạy trốn. Theo bản năng, tay phải của hắn đặt lên thắt lưng.

- Có một câu gọi là đóng cửa đánh chó, người đã từng nghe thấy chưa?

Thiên Lộc Tử mỉm cười nói, cười lên rất đẹp trai. Bất quá trong mắt Đường Hạo Nhân lại hoàn toàn ngược lại.

- Hề hề, thật sự kiến thức của ta không thể sánh bằng người, nhưng ta cũng thích đánh chó đó!

Trần Cương vừa mới nói xong câu cuối, cái chân to như chân voi đập mạnh xuống đất, cả người như đạn bắn vồ lấy Đường Hạo Nhân.

Nhưng mà, ngay khi Trần Cương vừa mới vồ lấy, Thiên Lộc Tử bên cạnh hắn đột nhiên ra tay. Một tay xuất ra, chuẩn xác đánh vào vai hắn. Một cổ như lực truyền đến, tuy rằng không mang theo lực sát thương, nhưng đủ để đánh hắn bay ra ngoài.

Sao lại vậy? Chẳng lẽ Thiên Lộc Tử được thứ tốt gì từ Đường Hạo Nhân, lâm trận phản bội, muốn quay lại đối phó với Trần Cương cùng Hàn gia? Huynh đệ người suy nghĩ nhiều rồi, thật sự không phải vậy.

Phanh!!! Ngay khi Trần Cương bị đẩy ra, tiếng súng thanh thúy vang lên, viên đạn bay sát qua người hắn, thậm chí hắn còn cảm nhận được nhiệt độ từ viên đạn.

Súng, hơn nữa còn là vương giả của súng - Desert Eagle. Mà tên bóp cò là một tên lòng dạ lang sói, hơn nữa còn là một tên siêu cấp biến thái.

Tự biết mình không phải đối thủ của Trần Cương, cho nên Đường Hạo Nhân đã đưa tay sờ tới khẩu Desert Eagle. Trong nháy mắt lúc Trần Cương vồ tới, hắn quyết đoán rút Desert Eagle ra, hơn nữa còn nổ súng.

Thực xảo hợp, năng lực quan sát kinh người của Thiên Lộc Tử đã phát hiện ra hành động kỳ quặc của Đường Hạo Nhân, hắn tưởng Đường Hạo Nhân muốn phóng ám khí. Vì thế trong nháy mắt lúc Đường Hạo Nhân ra tay, hắn đã dùng Thái Cực Thủ đem Trần Cương đẩy ra.

- Lão Tử cẩn thận, đối thủ sự dụng ám khí đó!

Theo sau tiếng súng, Thiên Lộc Tử hét lớn một tiếng, tùy tay quơ lấy một chiếc ghế đánh tới Đường Hạo Nhân. Ngay sau đó hắn liền dùng Thái Cực Bộ, theo sát chiếc ghế bị ném đi.

Thiên Lộc Tử thiên tài của chúng ta nói cho cùng vẫn là một tên từ cổ đại xuyên việt đến, tư tưởng vẫn còn rất phong kiến, khẩu súng đến trẻ con ba tuổi còn biết thì hắn lại gọi là ám khí, chắc chắn, nhưng không nên trách cứ hắn làm chi.

Bởi vì cố kỵ thân thù của Trần Cương, cho nên Đường Hạo Nhân phát súng đầu tiên hắn đã bắn vào người thứ nhất động thủ. Nhưng hắn đã phạm vào sai lầm ngu xuẩn nhất, đó là không để Thiên Lộc Tử vào mắt. Cho nên, thời điểm chiếc ghế đang "roi tự do", hắn căn bản chưa kịp nổ súng với Thiên Lộc Tử, chỉ có thể lúng túng né tránh.

Bởi vậy, khiến cho Thiên Lộc Tử có cơ hội tới gần. Đường Hạo Nhân vừa vận tránh thoát chiếc ghế, lại đột nhiên thấy trước mặt xuất hiện một đạo hắc ảnh, muốn giờ súng lên cũng không kịp nữa rồi.

Thiên Lộc Tử tay trái bắt được Desert Eagle, phát lực xoay 180°. Cùng lúc đó, tay phải đánh lên các đốt ngón tay của Đường Hạo Nhân.

Chiều này tên là tay không đoạt kiếm, đương nhiên đoạt súng vẫn rất hữu hiệu.

- A!!!

Đường Hạo Nhân đau đớn kêu một tiếng, tay cầm súng bị đánh gãy, Desert Eagle đương nhiên là tới tay Thiên Lộc Tử rồi.

Lúc này, Trần Cương thiếu chút nữa trúng đạn chạy tới, nắm tay to như bao cát nhỏ đánh xuống bụng Đường Hạo Nhân.

Phốc!!! Mắt Đường Hạo Nhân lồi ra như sắp rớt xuống đất, cái bụng bị lún xuống một chút, cả người bị đánh bay ra hai thước. Hai tay ôm bụng lăn lộn trên đất, thế nhưng không thể kêu ra được một tiếng nào.

- Á à, mày còn dám tính kế với ông hà, tao quát chết mày!

Trần Cương bạo nộ, tay đâm chân đá liên miên không dứt giáng xuống người Đường Hạo Nhân.

Thiên Lộc Tử thấy thế, mỉm cười không để ý tới, mà lại cầm Desert Eagle nhìn một chút. Tiện thể cời trói cho vợ chồng Hàn Nhiên Thiên.

- Cảm ơn!

Mặt chữ quốc của Hàn Nhiên Thiên hiện lên vẻ cảm kích, nhìn qua thật không giống giả tạo, mà cảm kích từ tận nội tâm.

- Cảm ơn! Bạch Băng cũng nói tiếng cảm ơn, trên mặt hiện lên vẻ cảnh giác hỏi:

- Các người là...?

Nhiều năm lăn lộn trong thương trường, thấy nhiều âm mưu quỷ kế, Bạch Băng sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác.

- Không có gì! Hai vị có phải là cha mẹ của Hàn Vũ Hàn Phong không?

Tuy rằng trong lòng đã có đáp án, nhưng Thiên Lộc Tử vẫn cảm thấy nên hỏi thì hơn.

- Không sai, ta gọi Bạch Băng.

Bạch Băng đơn giản tự giới thiệu, chỉ chỉ Hàn Nhiên Thiên bên người nói:

- Đây là trượng phu của ta Hàn Nhiên Thiên, chúng ta là cha mẹ của Hàn Phong.

- Vậy thì tốt, chúng ta là bạn đại học của Hàn Phong, lần này đến đây là muốn mang hai vị ra ngoài.

Thiên Lộc Tử trên mặt liền nở nụ cười thân thiện.

- Đường Hạo Nhân muốn hại nhi tử của ta, bọn chúng có sao không?

Bạch Băng gấp giọng hỏi, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Vô luận nữ nhân thông minh lanh lợi cỡ nào, đối với chuyện của con cái mình đều không giữ được bình tĩnh, kể cả Bạch Băng cũng vậy.

- Bọn họ không việc gì, họ đang ở bên ngoài chờ hai vị đó.

Thiên Lộc Tử nói, quay đầu nhìn Trần Cương đang không ngừng đấm đá nói:

- Lão Tứ, đừng đánh nữa, tiếp tục đánh nữa sẽ có án mạng đó.

- Hấn đáng chết!.

Tuy nói như vậy, nhưng Trần Cương vẫn ngừng lại, nói:

- Hỗn đản này thật âm hiểm, nếu để hấn sống thì sợ sau này sẽ nghĩ kế hãm hại chúng ta nữa.

- Vậy nên xử trí hấn thế nào?

Thiên Lộc Tử lập tức hiểu rõ lời của Trần Cương.

Bạch Băng ở bên cạnh nghe được hai người nói chuyện, phong thái thướt tha trên mặt cũng biến mất.

- Không được, thế lực của Đường gia rất lớn, nếu các người thật sự giết Đường Hạo Nhân, Đường gia sẽ điên cuồng trả thù, đến lúc đó chỉ sợ...

Bạch Băng lời còn chưa nói hết, đã bị Trần Cương cắt đứt:

- Cháu hiểu được ý tứ của dì, nhưng người có nghĩ tới nếu không giết Đường Hạo Nhân, hai đứa con trai của người sau này cũng sẽ gặp chuyện gì không? Lần này là hữu kinh vô hiểm, người dám cam đoan sau này sẽ bình yên vô sự hay không?

Hai vợ chồng Hàn Nhiên Thiên sắc mặt trắng nhợt, bởi vì bọn họ biết Trần Cương nói rất đúng.

- Lão Tam, người mang theo Hàn thúc thúc cùng Bạch a đi đi ra ngoài trước đi, nơi này giao cho ta.

Thiên Lộc Tử thu lại vẻ mỉm cười, trầm ngâm hỏi:

- Người tính sẽ xử lý như thế nào?

- Được rồi, người đừng hỏi nữa, ta tự có biện pháp.

- Người khẳng định?

- Đúng! Ta cam đoan có thể nhất lao vĩnh dật(làm một mẻ, khoẻ suốt đời) giải quyết hết chuyện này, miễn trừ hậu hoạn về sau?

- Được rồi, ta dẫn người đi ra ngoài trước, người ra sau nhé. Ta sẽ ở bên ngoài chờ người!

Lòng tin đối với Trần Cương rất lớn, nên Thiên Lộc Từ nói xong một câu rồi xoay người ra ngoài luôn.

- Chờ một chút, đưa Desert Eagle cho ta.

....

Đem Desert Eagle đưa cho Trần Cương, Thiên Lộc Từ mang theo vợ chồng Hàn Nhiên Thiên ly khai. Trước khi đi, Bạch Băng vẽ mặt cô quái nhìn thoáng qua Trần Cương.

Bên trong gian phòng, chỉ còn lại Trần Cương đang cầm Desert Eagle trong tay, cùng với Đường Hạo Nhân đang nằm run rẩy trên mặt đất.

- Người khác cười tao là đồ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nhưng tao chỉ cười nhạt lũ mất mùa đó mà thôi! Đường Hạo Nhân mày dám giờ trò quỷ với tao, thì đừng trách tao âm hiểm.

Giờ khắc này, Trần Cương giống như ma thần nơi Địa Ngục, xoay người đi ra ngoài cửa, đem tên thanh niên tóc vàng đang hôn mê ném xuống đất, cầm cốc nước trên mặt bàn hát lên mặt hân.

Tên thanh niên tóc vài chậm rãi mở mắt, chỉ nhìn thấy một họng súng màu bạc đang lóe sáng dưới ánh đèn.

- A!

Tên này kinh hãi kêu một tiếng, hai chân không ngừng đập lung tung xuống đất lùi dần về phía sau, hoảng sợ kêu lên:

- Đừng... Đừng giết tôi!

- Nếu không muốn chết thì cầm miệng lại cho tao.

Trần Cương cầm súng nói, đặt mông ngồi xuống ghế sa lon.

Tên thanh niên tóc vàng này cũng thật là ngoan, dọa một cái là im luôn, nhưng trên mặt vẫn còn hoảng sợ nhìn chăm chăm Desert Eagle trong tay Trần Cương.

- Mày bóp chết nó cho tao.

Trần Cương chỉ vào Đường Hạo Nhân đang nằm run rẩy trên mặt đất, thanh âm lạnh như băng nói.

- Tôi...

Tên này trong lòng rất muốn phản kháng, nhưng chỉ nghĩ trong đầu mà thôi, bởi vì hắn thấy Trần Cương đã bóp cò súng được một nửa rồi.

Tên thanh niên tóc vàng biết hậu quả nếu mình giết Đường Hạo Nhân. Nhưng trước sự uy hiếp tính mạng, hắn căn bản không thể lựa chọn, chỉ có thể nghe theo mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Máy Kéo Có Thể Đưa Sao?

Trong bãi đỗ xe của hộp đêm Thảo Nê Mã, Thiên Lộc Từ đang ngồi vắt vẻo trên nóc ô tô, lo lắng ngồi đợi. Từ lúc hắn và vợ chồng Hàn Nhiên Thiên đi ra khỏi hộp đêm đã hơn mười phút rồi, mà vẫn chưa thấy bóng dáng Trần Cương đâu.

- Không biết tên Lão Tứ kia làm gì ở bên trong đó mà bây giờ còn chưa thấy ra?

Hàn Phong nhìn chăm chăm vào cửa hộp đêm, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

- Hắn nói muốn tự mình giải quyết hậu quả, chờ một lát nữa đi. Nếu hai phút nữa hắn còn chưa ra, tôi sẽ vào tìm hắn.

Trên mặt Thiên Lộc Từ luôn luôn mỉm cười, thế nhưng hắn cũng rất lo lắng.

Những người khác nghe thấy mấy từ 'giải quyết hậu quả', cũng không hiểu gì. Nhưng vợ chồng Hàn Nhiên Thiên lại biết rõ ràng, cái gọi là 'giải quyết hậu

quả' này chính là giết người.

Hai phút rất nhanh đã trôi qua, Thiên Lộc Từ nhảy xuống, bước từng bước nặng nề đi vào hộp đêm.

Đúng lúc này, một thân ảnh khôi ngô xuất hiện ở cửa chính hộp đêm, chính là tên 'đại tinh tinh' Trần Cương chứ còn ai.

Thiên Lộc Từ thấy thế, biểu tình ngưng trọng trên mặt biến mất, trở lại vẻ mỉm cười như cũ.

Đội khi Trần Cương lên xe, cái "máy kéo" cá tính này lao nhanh với tốc độ không tưởng. Bởi vì phóng với tốc độ quá nhanh cho nên lốp xe ma sát với mặt đất tạo ra những tiếng chói tai.

Tên bảo vệ trông về phía chiếc "máy kéo" rồi đi, trộm mắt há mồm tự lẩm bầm:

- Cái đít gì vậy? Sao "máy cày" mà giống như xe F1 vậy trời?

Trên đường trở về Hàn gia, Trần Cương lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, sau đó liền gửi đoạn clip quay trong Thanh Bang gửi đến Cục cảnh sát với lời nhắn: Thanh Bang sản xuất ma túy, Đường Hạo Nhân bị một thanh niên tóc vàng giết chết.

Vì để tránh cho điều tra viên tra được danh tính, tên Trần Cương to xác này đã phát tán đoạn clip lên mạng. Muốn cho dư luận biết được chuyện này, để cảnh sát muốn im cũng không im được.

Sự thật đã chứng minh, khi đoạn clip kia vừa được tung lên mạng, liền khiến cho rất nhiều cư dân mạng hưởng ứng.

Khi điều tra viên trong cục cảnh sát Song Giang nhận được mệnh lệnh của Dương Thành, đã lấy tốc độ nhanh nhất bao vây hộp đêm Thảo Nê Mã, đương trường bắt được rất nhiều "bác sĩ" vẫn còn đang mải mê chế "thuốc".

Cùng lúc đó, tin tức Đường Hạo Nhân bị giết cũng rất nhanh được thông tri cho Đường gia, Đường gia gia chủ Đường Long nộ hỏa xung thiên, còn ra lệnh trả bất cứ giá nào để giết tên thanh niên tóc vàng kia.

Đối với lần này, tên thanh niên tóc vàng kia còn oan hơn cả Đậu Nga, nếu nói mình bị người ta uy hiếp mới giết người thì có chớ nó tin.

Lúc này, Thiên Lộc Từ, Trần Cương cùng người của Hàn gia đang ngồi nhàn nhã ăn tối. Trong Hàn gia tổng cộng chỉ có 11 người mà thôi. Không có osin cũng không có người hầu, Hàn gia đã không còn huy hoàng như ngày trước nữa.

Trong lúc nói chuyện, khi Bạch Băng nói đến chuyện Đường gia dùng thủ đoạn hèn hạ để thu mua xưởng dệt cuối cùng của Hàn gia, người Hàn gia không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể nuốt sống Đường gia.

- Đường gia quả nhiên từ già đến trẻ đều đề tiện, bỉ ổi như vậy, không thể tưởng tượng được từ đầu đến cuối Hàn gia ta đều bị bọn chúng tính kế.

- Bất kể như thế nào đi nữa, thù này nhất định phải trả!

- Lão Đường Long khôn kiếp kia, dám làm chuyện cặn tàu ráo máng như vậy, đáng đời hắn không còn nhi tử lo chuyện hương hỏa nữa.

.....

Nghe mọi người nghị luận, Bạch Băng nhú mày lại, bình tĩnh nói:

- Mọi người bình tĩnh lại một chút, thù này chúng ta nhất định phải báo. Nhưng tình cảnh hiện tại của Hàn gia làm sao để báo thù đây?

Tất cả mọi người đều trầm mặc, Hàn gia không còn là Hàn gia trước kia, Hàn gia đã xuống dốc, căn bản không có khả năng tiếp tục đấu với Đường gia nữa. Không nói đến chuyện đấu đá, thậm chí chi tiêu hằng ngày cũng phải suy nghĩ.

- Ai, xem ra chúng ta chỉ có thể làm lại từ đầu mà thôi, đi làm công cho người khác.

Hàn Nhiên Thiên thờ dài nói, ý tứ như đành phải chấp nhận số phận thôi.

- Làm công cũng phải có người nhận, Đường gia hiện giờ chắc chắn đang chờ cơ hội để đá kích chúng ta, các công ty phụ cận chắc sẽ không nguyện ý chấp nhận cho chúng ta làm việc đâu.

Hàn Nhiên Thiên ủ rũ nói.

Hở xuống đồng bằng bị chó khinh, Thiên Lộc Từ cũng buồn thay cho Hàn gia. Đột nhiên, một ý niệm trong đầu hắn chợt lóe, vì thế hắn liền lấy lý do đi toilet để ly khai.

Trong toilet, Thiên Lộc Từ gọi cho Bạch Diệp Tuyền.

- Yêu, Đại lão bản sao lại gọi cho tôi thế? Chúng ta mới xa nhau 24 tiếng thôi mà, nhớ tôi thế sao?

Thanh âm ồm ồm của Bạch Diệp Tuyền trong điện thoại truyền đến.

Thiên Lộc Tử tâm thần rung động, trong đầu hiện lên hình ảnh Bạch Diệp Tuyền mặc đồng phục làm hiện rõ lên những đường cong của thân thể mềm mại ấy, thiếu chút nữa chảy cả nước mắt, à nhầm, máu mắt. Nhưng hắn lập tức nghĩ đến chính sự, chỉ là trong lòng thầm mắng một câu yêu tinh hại người.

- Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan cùng Chính Khí Trúc Cơ Đan tiến hành sản xuất thế nào rồi?

Thiên Lộc Tử bất động thanh sắc hỏi.

- Tôi vừa mới tìm được người nghiên cứu phương thuốc, nhưng chưa ra tìm được được liệu thay thế, cho nên chưa thể đưa vào dây chuyền sản xuất được.

- Người nghiên cứu có thể tin được không?

- Anh cứ yên tâm đi, nàng là tỷ muội của tôi, giáo sư trong khoa dược, tuyệt đối đáng tin!

- Vậy là tốt rồi! Được rồi, bây giờ Quốc tế Tuyền Diệp có cần người không?

Thiên Lộc Tử thăm dò hỏi một câu.

- Anh đang đùa hả? Nhân tài thì không thiếu, chẳng qua dây chuyền sản xuất đang khó giải quyết.

Thanh âm của Bạch Diệp Tuyền từ trong điện thoại truyền ra.

Ngẫm lại cũng đúng, Quốc Tế Tuyền Diệp là một công ty làm đẹp, làm sao có thể tự làm sản phẩm đây?

Trong lòng Thiên Lộc Tử liền nháy động, trên mặt lại hiện lên vẻ mỉm cười, nói:

- Thật đúng lúc, tôi có mấy người bằng hữu chuyên sản xuất sản phẩm, có lẽ có thể giúp được một chút.

Bên kia điện thoại trầm mặc một lát, mới truyền đến thanh âm của Bạch Diệp Tuyền:

- Anh gọi cho tôi nói nhầm một lúc cũng chỉ vì mục đích này phải không?

Bị người ta nói trúng tâm sự, mặt mo của Thiên Lộc Tử cũng đỏ lên, cam chịu trong lòng, không nói lời nào.

- Anh thấy bằng hữu của anh có thể làm?

- Hẳn là được!

- Vậy đó là ai?

- Dương Thành, trấn Song Giang, Hàn gia.

- Hàn gia có xưởng dệt cuối cùng bị Đường gia thu mua?

- Đúng!

- Đường gia đang chèn ép bọn họ, đối với lợi ích của Quốc Tế Tuyền Diệp không có lợi nha.

Bên kia điện thoại lại trầm mặc, một lúc lâu sau mới truyền đến thanh âm của Bạch Diệp Tuyền.

- Quốc Tế Tuyền Diệp của cô sợ Đường gia sao?

- Cũng không hẳn, Đường gia làm dệt, Tuyền Diệp quốc tế làm đẹp, nước giếng không xâm phạm nước sông, tôi sợ bọn họ làm gì?

- Vậy rốt cục ý của cô là gì? Phải cho tôi một đáp án chứ.

- Vậy để bọn họ đến đây đi, anh là đại lão bản cơ mà, lẽ nào tôi có thể nói không sao?

....

Ngành dệt không rời khỏi ràng buộc của dây chuyền sản xuất, mà Hàn gia lại lấy ngành dệt lập nghiệp, người Hàn gia đối với ngành sản xuất không quen thuộc sao?

Quan trọng là người của Hàn gia rất đoàn kết, đoàn kết là sức mạnh. Cho nên, Thiên Lộc Tử cho rằng người của Hàn gia rất hữu dụng, cũng không phải

là đơn thuần muốn giúp đỡ xuống.

Cúp điện thoại, Thiên Lộc Tử trở về phòng ăn, vừa mới đặt mông ngồi xuống, người của Hàn gia lại đứng lên đồng loạt cúi đầu.

Chuyện này làm cho Thiên Lộc Tử sợ hãi, hần nhanh chóng đứng lên hỏi:

- Các vị đang làm gì vậy?

- Phong và Vũ thân sinh ra âm hàn tuyệt mạch, người làm mẹ như ta chỉ có thể trông nết nhìn bọn chúng đến 25 tuổi rồi người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Hiện giờ cháu có phương pháp cứu chúng, chính là ân nhân của Hàn gia ta, bọn ta há có thể không cảm tạ?

Bạch Băng khóc nức nở nói, vì muốn kéo dài tánh mạng cho Hàn Phong Hàn Vũ, nàng thật sự đã ăn rất nhiều đau khổ.

- Các người không cần như vậy, tôi chỉ giúp huynh đệ làm chút chuyện mà thôi.

Khi nói chuyện, Thiên Lộc Tử đem ánh mắt nhìn về hướng Hàn Phong Hàn Vũ cầu viện.

Hàn Phong hiểu ý, lên tiếng nói:

- Mẹ, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, có nhiều thứ chúng ta nên khắc sâu trong lòng là được rồi.

Người Hàn gia nghe được liền sùng sốt, gật đầu đồng ý, sau đó lại ngồi xuống.

Thiên Lộc Tử lúc này mới thở phào, ngồi xuống nói:

- Tôi có một người bạn mở công ty, chuẩn bị làm dây chuyền sản xuất, đang thiếu nhiều quản lý dây chuyền sản xuất. Tôi đã cùng nàng đã nói chuyện qua, nếu mọi người không có ý kiến gì thì có thể qua bên đó hỗ trợ.

Hàn Gia Tam Hồ liếc nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ khác thường, bọn hắn không nghĩ tới, một sinh viên lại có thể có những thành tựu như vậy.

- Thiên Lộc, ta biết cháu là người tốt, muốn giúp Hàn gia ta. Nhưng cháu đã giúp hai con ta chữa bệnh, còn cứu vợ chồng ta, bọn ta thật sự rất ngại làm phiền cháu.

Hai vợ chồng Hàn Nhiên Thiên đứng lên nói.

- Có phiền gì đâu ạ, bằng hữu của cháu đang lúc thiếu người, mọi người coi như giúp cháu đi.

Thiên Lộc Tử mỉm cười nói.

- Thế này thì...

Bạch Băng không còn lời nào để nói, Thiên Lộc Tử đã nói như vậy, nàng không thể tiếp tục cự tuyệt nữa.

Mọi người trầm mặc một lát, Hàn Nhiên Thiên Thiên đột nhiên nói:

Thiên Lộc, người Hàn gia ta có thể giúp bằng hữu của cháu, bất quá bằng hữu của cháu có biết Hàn gia ta bị Đường gia chèn ép không? Không nên vì chúng ta mà bằng hữu của cháu bị hại.

- Không sao, cháu đã nói qua với nàng, nàng nói không thành vấn đề.

Thiên Lộc Tử ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại thầm than thở.

- Một khi đã như vậy, việc này Hàn gia ta sẽ đáp ứng.

Hàn Nhiên Thiên Thiên là gia chủ của Hàn gia, hắn rất biết nắm bắt cơ hội.

Thiên Lộc Tử cùng Trần Cương ở lại Hàn gia một đêm. Thiên Lộc Tử đã gọi cho Kỷ Ngọc Nhân, thuật sơ lại chuyện đã xảy ra để nàng không cần phải lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Vip Là Gì?

Bởi vì sự kiện hộp đêm Thảo Nê Mã sản xuất ma túy cùng với chuyện Đường Hạo Nhân bị giết đã làm cho trấn Song Giang náo nhiệt lạ thường, chó gà không yên.

Thiên Lộc Tử cùng với Trần Cương cũng mặc kệ hết thảy, sáng sớm đã mang theo người của Hàn gia ly khai trấn Song Giang, đi thẳng tới Quốc Tế Tuyền Diệp.

Đề Bạch Diệp Tuyền xử lý đám người Hàn gia, Thiên Lộc Tử liền thanh thoi. À, không phải, phải nói là ông chủ nhàn rồi mới đúng.

Hàn Phong Hàn Vũ cùng Trần Cương hôm qua vội vã rời đi, cho nên bọn hắn liền chạy một mạch đến thao trường, hôm qua bọn họ bỏ học không lý do lại còn đến trễ, không biết giáo quan Trình Cao Viễn sẽ trừng phạt bọn hắn như thế nào đây nha.

Còn Thiên Lộc Tử thì không cần phải nói, một tên đặc biệt được đặc cách, về mặt nhân nhĩ tiêu sái rong chơi. Vừa bước qua cửa chính của Dương Đại, hắn lại phát hiện trên bảng thông báo trong phòng bác bảo vệ nói hắn có thư.

- Quái lạ, Thiên Lộc Tử ta quen biết được mấy ai mà lại có người gửi thư tới nhỉ?

Trong lòng nghi hoặc, hắn liền đi tới bên cửa sổ phòng thư tín. Chỉ thấy bên trong có một người đàn bà “béo khỏe béo đẹp”, vừa cắn hạt dưa vừa rung đùi đắc ý.

Thiên Lộc Tử cố nén cảm giác buồn nôn trong bụng nói: Lấy thư!

- Trình giấy tờ và thẻ sinh viên ra!

Bà béo kia chìa bàn tay mập mập ra, rống lên một câu.

Bà này đúng là có bệnh, hơn nữa còn không nhẹ. Béo phì, thận hư, nội tiết mất cân đối, còn đang ở tuổi mãn kinh nữa chứ, hơn nữa dạ dày hờ van(DG: nghĩa là mồm thối đó), chân còn bị nấm nữa chứ.

Thiên Lộc Tử rất tự tin với y thuật của mình, cho nên hắn chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra hết bệnh của bà béo này rồi.

Thiên Lộc Tử lấy thẻ sinh viên ra, vừa định đưa tới, lại thấy bà béo kia chìa đúng cái tay gãi chân nấm mốc của bà ta. Vì thế hắn không chút do dự rút tay lại.

Bà béo chú ý tới hành động quái dị của Thiên Lộc Tử, nhất thời mặt mày u ám, ngữ khí bất thiện nói:

- Nhóc con có ý gì? Có muốn lấy thư nữa không?

- Đương nhiên là muốn.

Thiên Lộc Tử vẻ mặt đau khổ nói.

- Vậy đưa thẻ sinh viên đây.

- Cho bà xem cũng được, nhưng đừng đụng vào thẻ của ta.

Trong lúc nói chuyện, Thiên Lộc Tử cầm lấy thẻ sinh viên đưa tới trước mặt bà béo.

- Bệnh thần kinh!

Bà béo nhìn thẻ sinh viên của Thiên Lộc Tử một chút, miệng vừa nểng vừa lục trong đồng thư lộn xộn, cuối cùng lấy ra một phong thư ném cho hắn.

Đáng được ăn mừng chính là, bà béo dùng cái tay nắm hạt dưa cầm phong thư. Bằng không Thiên Lộc Tử chắc chắn sẽ không lấy lá thư này.

Nhìn phong thư một chút, Thiên Lộc Tử kinh ngạc phát hiện, tên người gửi không ngờ là Nam Như Hân.

- Nàng không phải ở Dương Thành sao, sao tự nhiên lại gửi thư nhỉ?

Đột nhiên con mắt Thiên Lộc Tử tỏa sáng, vẻ mặt YY tự nói:

- Chẳng lẽ là thư tình? Lẽ nào Nam mỹ nhân thâm thương trộm nhớ mình nhưng lại ngượng không dám nói, muốn dùng thư để bày tỏ?

Mở phong thư ra, mùi tờ giấy rơi xuống, Thiên Lộc Tử nhặt lên nhìn, hắn có chút thất vọng. Đây chẳng phải thư tình gì, mà là vé đi xem hòa nhạc.

- Nam Như Hân cổ cầm hòa nhạc? VIP?

Lấy kiến thức "phong phú" của Thiên Lộc Tử, thật sự hắn không biết VIP là cái con mịa gì.

Thật sự không hiểu nổi, Thiên Lộc Tử lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Nam Như Hân.

- Bây giờ anh mới gọi điện cho tôi sao?

Thanh âm dễ nghe của Nam Như Hân truyền đến:

- Anh nhận được vé chưa?

- Vé vào cửa? À, là mấy tờ giấy trong phong thư hả? Nhận được rồi.

Thiên Lộc Từ mỉm cười nói.

- Anh không vui sao?

- Vui? Sao phải vui chứ?

- Nhận được 10 vé VIP do Nam Như Hân tôi tự mình tặng chứ sao?

- Chỉ là mấy chiếc vé thôi mà, à mà... VIP... là cái gì?

Điện thoại bên kia trầm mặc thật lâu, rồi mới truyền đến thanh âm uể oải của Nam Như Hân:

- Anh không phải là từ sao Hòa tới đây chứ? Quên đi, tôi nay nhớ mang theo bằng hữu tới xem nha.

- Xem cái gì? Tút TUT TUT...

Lúc Thiên Lộc Từ còn muốn hỏi thêm, Nam Như Hân đã cúp máy rồi, giống như nàng rất tức giận thì phải.

Đồng chí Thiên Lộc Từ của chúng ta cảm thấy rất ảm ức, vừa muốn đi thì phía sau truyền đến một cỗ khí tức lạnh như băng quen thuộc. Hắn sững sờ một chút, trên mặt lại tươi cười, hình như đã biết người phía sau là ai.

- Chúng ta lại gặp mặt.

Thiên Lộc Từ cũng không xoay người lại, vừa đi về phía trước vừa nói.

- Trương Thiên Lộc, anh là sinh viên năm nhất, không đi học quân sự mà đi dạo ở đây làm gì?

Âm thanh lạnh như băng lần thứ hai vang lên, theo đó một nữ tử mặc quần áo thể thao tới bên người Thiên Lộc Từ, sóng vai với hắn.

Nữ tử này không phải ai khác, chính là cô nàng bị Thiên Lộc Từ bóp vẹo ở trên sân trường.

- Giáo quan đánh không lại tôi, tôi muốn học quân sự hắn cũng không cho.

Thiên Lộc Từ vô sỉ nói phét, ánh mắt không biết là cố tình hay vô ý mà nhìn chăm chăm vào cặp tuyết lê to tròn, núng nính trước ngực nàng.

- Hừ!

Nữ tử tức giận hừ một tiếng, dường như đối với câu trả lời của Thiên Lộc Từ rất không vừa lòng.

- Có thể ở Dương Đại gặp nhau hai lần, coi như là chúng ta hữu duyên, không biết phương danh của mỹ nữ là gì?

"..."

- Một đại mỹ nữ mà cả ngày mặt dài như cái bom thế thì làm sao lấy chồng đây?

"..."

Có thể thấy được sức chịu đựng của cô nàng này rất cường đại, nếu không phải nàng biết nàng không đánh lại Thiên Lộc Từ, chỉ sợ nàng đã sớm động thủ rồi.

- Mỹ nữ....

Thiên Lộc Từ vẫn không thức thời, há mồm còn muốn nói cái gì đó.

- Câm miệng! Ở chỗ này chờ tôi!

Nữ tử lạnh lùng hét lớn một tiếng, đột nhiên xông tới chỗ bên cạnh.

Thiên Lộc Từ sững sờ, khi hắn thấy nữ tử xông vào xông vào buồng vệ sinh, mới phản ứng ra là mỹ nữ cũng có 3 điều gấp. Nếu mỹ nữ bảo hắn chờ, thì

hắn cũng không nên bỏ đi.

Rảnh rồi nhìn chung quanh một lúc, Thiên Lộc Từ kinh ngạc phát hiện, xa xa có không ít người đang chỉ chỉ trỏ trỏ mình.

- Đây không phải là nhân vật phong vân Trương Thiên Lộc sao?

- Đúng vậy, chính là hắn, hắn cũng là thần tượng của ta đấy. Nghe nói hắn đánh thắng huấn luyện viên, cho nên khỏi phải học quân sự đấy.

- Không hổ là nhân vật phong vân nhất Dương Đại, có thể tiếp cận 'Tuyệt Nữ' mà vẫn bình yên vô sự.

....

Trong lúc Thiên Lộc Từ bị chú ý, cũng cảm thấy mình rất nổi tiếng, thì cô nàng kia cũng ra khỏi toilet.

- Mỹ nữ, cô bảo tôi chờ ở đây làm gì?

Ánh mắt của Thiên Lộc Từ không kiêng nể gì nhìn về cặp chân thon dài của nàng.

- Có người muốn gặp anh, anh đi theo tôi một chuyến!

Nữ tử lạnh lùng nói một câu, chân dài nhịp nhàng bước về phía trước.

Hotboy Thiên Lộc Từ của chúng ta cũng không giận dỗi, tung tăng theo sau cô nàng, ánh mắt nhìn chăm chú vào cặp mông đầy đặn và cặp đùi thon dài của nàng, vẻ mặt rất chi là đáng khinh.

Nhìn chăm chú vào mý đồn và đùi đẹp, Thiên Lộc Từ cũng không biết mình đi được bao xa, đến chỗ nào rồi. Bỗng nhiên cô nàng đột nhiên dừng lại, Thiên Lộc Từ không kịp phanh gấp, hai tay nhắm trúng cặp mông tròn lẳn kia.

Thật mềm, thật co dãn, thật thoải mái! Hai tay Thiên Lộc Từ không kìm được xoa nắn mấy cái.

- Anh sờ đủ chưa?

Thanh âm của lạnh như băng mang theo sát khí ngút trời vang lên.

Thiên Lộc Từ chỉ cảm thấy cả người như bị ngâm trong hồ băng, hai tay giống như bị điện giật tự động thụt lại, lúng túng nói:

- Nhất thời không khống chế được, thực xin lỗi, hi hi.

- Hừ!

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, xuất ra một chiêu Tuyệt Hộ Liêu Âm Thối.

Tại sao nữ nhân nào cũng đều biết một chiêu này vậy. Thiên Lộc Từ buồn bực không thôi, nhanh chóng nhảy về phía sau, tránh được một chiêu hiểm có thể làm nam nhân "tuyệt hậu" này.

Cô nàng cũng không truy kích, đẩy cửa trước mặt đi vào. Lúc này, Thiên Lộc Từ mới phát hiện cô nàng này dẫn hắn tới phòng hiệu trưởng.

Căn cứ vào bách khoa toàn thư, một học sinh khi bị dẫn vào phòng hiệu trưởng, thông thường đều không phải là chuyện gì tốt lành. Vì thế, Thiên Lộc Từ không chút do dự xoay người muốn chuồn đi.

Đúng lúc này, bên trong phòng hiệu trưởng truyền đến một thanh âm hiền lành:

- Hòa thượng trốn được, nhưng miếu vẫn còn đó. Nếu đến đây rồi thì vào ngồi một lúc đi!

Thiên Lộc Từ sững sốt, quên mất ý định chuồn đi của mình.

Trong phòng hiệu trưởng, cô nàng như hằm băng kia đang ngồi trên chiếc ghế da của hiệu trưởng, đang cầm tách trà nhâm nhi. Bên cửa sổ có một lão nhân, trong tay đang cầm bút lông viết thư pháp, chính là hiệu trưởng của Dương Đại, Nhậm Thư Hoài.

Thiên Lộc Từ nhân tình sáng lên, nhẹ nhàng đi tới phía trước, lẳng lặng nhìn Nhậm Thư Hoài rồng bay phượng múa, lối viết chính là cuồng thảo.

Nhìn thấy vậy, trong đôi mắt Thiên Lộc Từ tràn ngập tinh quang.

Cô nàng 'hằm băng' đang nhâm nhi nước trà thấy thế, trên mặt hiện lên tiểu ý khác thường, nàng có thể cảm nhận được Thiên Lộc Từ đối với thư pháp rất nhiệt tâm. Cũng chỉ có người đam mê thư pháp, khi chứng kiến người khác tiêu sái vung bút, mới có thể ngo ngoe muốn thử.

Thư, trong Bát Pháp của Trương Tam Phong, chính là thư họa. Thiên Lộc Từ tinh thông Bát Pháp, tự nhiên cũng tinh thông thư pháp.

Từ đầu đến cuối, Thiên Lộc Tử chỉ lẳng lẳng đứng nhìn, cố gắng khắc chế nội tâm rục rịch muốn thử bút của mình.

Cho đến khi Nhâm Thư Hoài thu bút, hần mới mở lời:

- "Hốt hồn quý dĩ phách động, hoảng kinh khởi nhi trường ta, duy quan thần thái, nhi bất kiến ngũ quan." Trầm bổng đến khí phách, lộ ra khí thế to lớn.

Nhâm Thư Hoài nghe được, đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm Thiên Lộc Tử, thanh âm hơi có vẻ run rẩy nói:

- Cậu biết thư pháp?

- Hiệu trưởng chắc là từ nhỏ ưa thích cuồng thảo, hơn nữa còn luyện đã nhiều năm rồi. Thế cho nên bây giờ ngài đã có lối viết của riêng mình, nhưng vẫn còn thấy được bóng dáng của người đã dạy ngài.

Thiên Lộc Tử mỉm cười nói.

Nhâm Thư Hoài đứng ngây một lúc, nhìn Thiên Lộc Tử như nhìn thấy quái vật. Nếu là một lão già 70, 80 tuổi nói với hần những lời này, hần sẽ không cảm thấy kỳ quái. Nhưng đây lại là một sinh viên đại học năm nhất nói ra lời này, hần liền chấn kinh không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Làm Hiệu Trưởng Dễ Dàng Lắm Sao?

Máy tính hủy đi chữ viết!

Hoa Hạ bây giờ, cơ hồ mỗi người trẻ tuổi đều sở hữu một máy tính, một điện thoại di động cùng một tablet.

Mỗi ngày, ngoài việc ăn ngủ, bọn hần giành phần lớn thời gian để lên mạng chơi game, chat chít..., sớm đã không còn ai để ý đến cái bút lông kia rồi.

- Nghĩ không ra, vẫn còn có người trẻ tuổi hiểu được thư pháp. Nhóc con, cậu khiến tôi bất ngờ.

Sắc mặt của Nhâm Thư Hoài từ khiếp sợ chuyển thành vui mừng.

Thiên Lộc Tử mỉm cười:

- Trương Húc, Hoài Tổ, hai người bọn họ đều là đại sư của lối viết thảo, tại sao hiệu trưởng thích Hoài Tổ mà không phải Trương Húc đây này?

- Người đời yêu thích mẫu đơn, Đào Uyên Minh chỉ yêu hoa cúc, Nhâm Thư Hoài ta chỉ thích Hoài Tổ. Ưa thích thì là ưa thích, cái này cũng cần lý do hay sao?

Trong mắt Nhâm Thư Hoài hiện lên một tia tinh quang.

Thiên Lộc Tử trầm tư, ánh mắt lấp lánh của hần nhìn chằm chằm Nhâm Thư Hoài, hần cho rằng phải có lý do thì mới ưa thích.

Lấy nam nhân yêu thích nữ nhân mà nói, ngực đầy mộng bực, dung nhan tuyệt mỹ, eo thon đùi đẹp, những thứ này chính là lý do.

Có lẽ do bị Thiên Lộc Tử nhìn chằm chằm nên có chút bối rối, Nhâm Thư Hoài hỏi ngược lại:

- Cậu có biết lịch sử là do người thắng cùng quan viên viết ra không?

Thiên Lộc Tử hơi sững sờ rồi gật đầu nói:

- Đúng là như thế, nhưng việc này cùng với việc ông ưa thích Hoài Tổ có quan hệ gì sao?

- Nói về thư pháp cổ, nhà Tần có Lý Tư; Tấn có Vương Hi Chi; Đường có Nhan Chân Khanh; Liễn Công Quyền, Âu Dương Tuấn, Trương Húc; Tống có Vương An Thạch, Tô Thức, Hoàng Đình Kiên cùng Triệu Mạnh Phủ. Những người này đều có một điểm chung, đó chính là: Tất cả đều làm quan, duy chỉ có Hoài Tổ là không làm quan.

- Đây là lý do ông ưa thích lối viết thảo của Hoài Tổ?

- Đúng vậy! Một khi đem thư pháp đặt bên cạnh quyền quý cùng lợi ích thì mùi vị của nó cũng liền thay đổi. Nó giống như lãng xê bây giờ.

- Hiệu trưởng có biết, nếu những lời ông vừa nói bị truyền ra ngoài, ông sẽ bị giới thư pháp công kích hay không?

- Ta thì sợ gì vậy công, nghỉ ngơi vẫn cứ nghỉ ngơi, bọn họ làm quan vốn là sự thật. Người làm quan có thể sửa lịch sử, không chừng những vần thơ ca ngợi bọn hán cũng là do bọn hán tự viết ra hoặc là bắt người khác viết.

Tuy rằng cảm thấy Nhậm Thư Hoài có chút cố chấp, nhưng Thiên Lộc Tử vẫn cảm thấy hán nói có chút đạo lý.

- Cậu thử một chút chứ?

Nhậm Thư Hoài nói sang chuyện khác.

- Được!

Thiên Lộc Tử cũng không giả bộ, hán muốn thử lâu rồi.

Thiên Lộc Tử cầm lấy bút lông, hít sâu một hơi rồi vùng bút. Chỉ trong thoáng chốc, trên mặt tờ giấy trắng đã xuất hiện một chữ ‘Thủy’ (水) vô cùng liên mạch.

Thiên Lộc Tử viết cũng là lối chữ thảo, nhưng không điên cuồng. Độc thành một phái, không theo bất cứ ai. Đơn giản chỉ là một chữ ‘Thủy’ nhưng lại lộ ra tự nhiên mười phần, tựa như một dòng nước đang chảy róc rách trên trang giấy.

Nhậm Thư Hoài vô cùng minh mẫn, liếc mắt đã nhìn ra sự bất phàm trong chữ ‘Thủy’ trước mặt: Tự nhiên, không gò bó, mang đến cho người một loại cảm giác không bị trói buộc...

- Cậu được lắm, tuổi còn nhỏ mà đã có tài nghệ như thế, lấy chữ cậu vừa viết, đem đi dự thi chắc chắn sẽ đoạt giải.

Nhậm Thư Hoài vui vẻ nói tiếp:

- Xem ra thư pháp Hoa Hạ ta chưa đến nỗi tận a!

- Hiệu trưởng chê cười!

Thiên Lộc Tử đem bút trả về chỗ cũ.

- Nhóc con, tranh chữ này tặng cho ta được không?

Xem ra Nhậm Thư Hoài thật sự yêu thích, nên hán đã đã vớt si diện sang một bên để mà cầu cạnh.

- Sao lại không được.

Thiên Lộc Tử mỉm cười:

- Tuy nhiên, hiệu trưởng cho người mang tôi đến đây, không phải chỉ đơn giản là đàm luận về thư pháp chứ?

Trong lúc nói chuyện, hán liếc nhìn Tuyết Nữ, lúc này đang ngồi nghịch điện thoại di động.

Yến vô hảo yến, không cần thận chính là Hồng Môn Yến, đạo lý này Thiên Lộc Tử vẫn thuộc nằm lòng.

Nhậm Thư Hoài châm trà xong, hán ngồi xuống rồi nói:

- Hoàn toàn chính xác, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Nói chuyện gì?

Thiên Lộc Tử cũng định đặc ngồi xuống.

- Chương Chính Huyền đã đến gặp ta, hơn nữa muốn tổng cổ cậu ra khỏi trường.

Nhậm Thư Hoài đi đến bàn làm việc, lấy một xấp văn bản ném cho Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc tử bắt lấy rồi liếc sơ qua, đây là quyết định cho thôi học, đối tượng bị đuổi học chính là bốn tên thổ hào bọn hán. Trên quyết định này, ngoại trừ chỗ hiệu trưởng ký tên vẫn còn để trống, còn lại đều đã ký xong.

Sau khi xem xong, Thiên Lộc Tử cũng không cảm thấy bất ngờ, từ lúc Trần Cương đánh Chương Phong Tồn ngay tại căn tin, hán đã tiên liệu được chuyện này, chỉ là không ngờ nó tới nhanh như vậy.

- Ý của hiệu trưởng thế nào?

Thiên Lộc Tử hỏi cho có hỏi, bị đuổi hay không hán cóc cần quan tâm. Đối với hán, Dương Đại chỉ là một nhà ga trên đường mà thôi.

Lại nói, lão cây ruộng có năng lực an bài hấn vào Dương Đại để bảo hộ cho Kỳ Ngọc Nhân, chắc hẳn lão ta cũng không trơ mắt mà nhìn hấn bị tổng ra khỏi Dương Đại. Vì vậy Thiên Lộc Từ không có lý do gì để sợ hãi.

- Ý của ta có trọng yếu không?

Nhậm Thư Hoài không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Dương nhiên trọng yếu, chỉ cần hiệu trưởng không ký tên, tôi vẫn còn là học sinh của Dương Đại. Không ai dám nói gì.

Thấy thái độ bất cần của Thiên Lộc Từ. Nhậm Thư Hoài nghiêng răng cắn hấn, vì vậy hấn tức giận nói:

- Cậu không sợ tôi sẽ ký tên, đem cậu đá ra khỏi Dương Đại hay sao?

- Hiệu trưởng thật biết nói đùa, nếu ngài muốn ký, ngài đã không cho gọi tôi đến đây? Chả lẽ ngài ăn no không có việc gì làm?

- Ngày đầu tiên đến báo danh, cậu đã cùng người khác đấu võ, quấy nhiễu việc nộp học phí. Cũng đêm hôm đó, cậu lại ở Hương Dã Nhân Gia gây chuyện đánh người. Ngày hôm sau lại đánh Chương Phong Tồn thành quốc bảo gấu trúc. Đến học quân sự muộn, hơn nữa còn cùng giáo quan đánh một trận.

Nhậm Thư Hoài tựa hồ theo dõi nhất cử nhất động của Thiên Lộc Từ, đem toàn bộ chiến tích vĩ đại của hấn nói ra, sau đó hỏi ngược:

- Nếu cậu là ta, đối với một học sinh cứng đầu như vậy, cậu có ký tên vào quyết định thôi học không?

- Đích thật hiệu trưởng không có lý do gì để mà không ký, nhưng ông không thể. Tôi biết rõ tôi vào Dương Đại bằng cách nào, điểm này hiệu trưởng đại nhân nhất định vô cùng rõ ràng đây.

Nhậm Thư Hoài trầm mặc, sự thật là hấn không thể buộc thôi học đối với Thiên Lộc Từ.

Trước báo danh một ngày, hấn đột nhiên nhận được một cú điện thoại từ phòng giáo dục tỉnh, bảo là muốn Dương Đại nhận thêm một sinh viên.

Đối với việc này, Nhậm Thư Hoài dùng mông suy nghĩ cũng biết, Thiên Lộc Từ được chính phòng giáo dục tỉnh khâm điểm, coi như mang Dương Đại phiên chuyển trở lại, hấn cũng không thể đem Thiên Lộc từ đuổi đi. Không kể hấn cũng không muốn làm vậy.

Bị người nắm đến sát sao, cảm giác phi thường khó chịu, Nhậm Thư Hoài buồn bực nói:

- Cậu nói không sai, chính xác là tôi không thể đuổi cậu, nhưng còn ba huynh đệ của cậu thì sao?

Nghe được câu này, Thiên Lộc Từ nheo mắt lại, trong mắt bắn ra sát khí, thu hồi lại vẻ tươi cười:

- Ông muốn làm gì?

Rốt cuộc cũng thấy Thiên Lộc Từ khản trương, tâm tình của Nhậm Thư Hoài tốt lên rất nhiều, mặt hấn rạng rỡ như hoa cúc:

- Ta muốn cậu làm cho ta một việc.

Thiên Lộc Từ không thích bị uy hiếp, vì mỗi khi bị uy hiếp, hấn cảm giác mình giống như đang bị trăm nghìn gông xiềng trời buộc.

Hôm nay lại khác, hấn không thể phản kháng, bởi vì vận mệnh của huynh đệ đang nằm trong tay hấn. Bởi vậy, cho dù rất không cam lòng cũng chỉ có thể thỏa hiệp:

- Nói!

- Tôi muốn cậu đánh cha con Chương Chính Huyền một trận, xuống tay thật nặng, tốt nhất là đánh cho bầm dập mặt mũi, bán thân bất toại, tuy nhiên không được xảy ra án mạng.

Mỉa, thoát nhìn chỉ là một vô hại tiểu lão đầu, ai ngờ lại vô cùng ác độc a!

Mất của Thiên Lộc Từ sáng rực, hấn đột nhiên phát hiện bị Nhậm Thư Hoài uy hiếp cũng không hoàn toàn mất mặt. Việc này giống như cầm cây gậy trong tay, mặc sức mà đánh, hậu quả thì đã có Nhậm hiệu trưởng đây phụ trách.

- Tôi là một học sinh vô cùng tôn sư trọng đạo, phi thường cam tâm tình nguyện nghe hiệu trưởng say sưa dạy bảo.

Thiên Lộc Từ ngay lập tức đáp ứng.

- Ta cũng biết cậu là một học sinh ngoan, hy vọng cậu có thể vì ta mà giành lấy vinh quang.

Nhậm Hoài Viễn cười nói, nụ cười y hệt cáo già.

Đang ngồi trên ghế, Tuyết Nữ tròn tròn cặp mắt, xem làm rớt điện thoại trong tay.

Quá vô sỉ, cảnh giới vô sỉ của một già một trẻ này đã đến trình độ nào, mới có thể nghĩ ra một việc như thế. Đồng thời nàng cũng bắt đầu cầu nguyện cho cha con Chương Chính Huyền.

Thiên Lộc Tử đi rồi, trong phòng hiệu trưởng, Nhậm Thư Hoài đang ngắm chữ ‘Thủy’, hần liên tục gật đầu. Hần vô cùng hài lòng về Thiên Lộc Tử, thư pháp siêu việt, phương diện thức thời cũng không kém.

- Ông nội, con xem thường ông!

Tuyết Nữ không nhịn được lên tiếng.

- Ài, ngay cả ta còn khinh bỉ ta mà!

Nhậm Thư Hoài mang tranh chữ thu lại, buồn bực nói:

- Chuyện này cũng bắt đầu từ đây, Chương Chính Huyền lợi dụng chức quyền, sau lưng ta kiếm được không ít chỗ tốt, đứng nhìn vinh quang bên ngoài của Dương Đại mà nhâm, bên trong đã bị hần làm cho chướng khí mù mịt. Chỉ cần ta vẫn còn là hiệu trưởng của Dương Đại, cho dù một ngày, ta cũng không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

- Kỳ thật ông nội có thể dùng cách khác để đối phó hần, đâu cần phải tính kế với học sinh như vậy?

Tuyết Nữ đổi tư thế ngồi rồi nói tiếp:

- Nếu như Trương Thiên Lộc không đáp ứng, ông nội cũng không đem ba người trư bằng cầu hữu kia cho thôi học chứ?

- Người hiểu ta chỉ có mỗi Oanh Oanh!

Nhậm Thư Hoài cay đắng, lắc đầu nói:

- Hiện tại, toàn bộ lãnh đạo cùng giáo sư của Dương Đại, ít nhiều gì đều nhận qua chỗ tốt của Chương Chính Huyền, lấy sức của một mình ta, chỉ sợ không cách nào lật đổ được hần. Chưa nói đến bối cảnh của hần cũng không kém, có quan hệ với phòng giáo dục thành phố.

- Vì thế ông nội định dùng phòng giáo dục tính đi áp phòng giáo dục thành phố, thật đúng là vô quyết đây có móng tay nhọn.

- Ta có phải nhận đâu chứ, bắt quá tên nhóc này cũng rất tà môn, cho đến bây giờ ta vẫn không tra ra lý lịch của hần.

- Việc này quan trọng không?

- Không quan trọng, quan trọng là hần giúp ta làm thịt Chương Chính Huyền, trả lại bầu không khí trong lành cho Dương Đại.

- Vô vị, đã muốn làm một hiệu trưởng thanh liêm, còn dốc hết tâm huyết tranh đấu để làm gì?

- Hắc hắc, đây không phải là cùng tiến hay sao, làm một hiệu trưởng thanh liêm dễ dàng thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vũ Nhục Tốc Độ Của Rùa Đen

Bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, Thiên Lộc Tử mới thở phào nhẹ nhõm. Vô luận xuất phát từ lý do gì, bị người tính kế thật không dễ chịu chút nào.

Đối với người khác mà nói, chuyện này sẽ không là gì, thậm chí còn cảm thấy vô cùng hoan hỉ. Suy cho cùng cảm lông gà làm lệnh tiễn vẫn là một chuyện không tệ.

Nhưng đối với người truy cầu đạo pháp tự nhiên như Thiên Lộc Tử, chuyện này cũng giống như bị hiếp dâm, hơn nữa người hiếp dâm giống như là heo nái.

- Cứ xem như là bị chó cắn vậy.

Thiên Lộc Tử tự an ủi mình.

Cảm thấy đã tới giờ cơm trưa, hắn liền đi về hướng thao trường.

Trên thao trường, các hạng mục huấn luyện của buổi sáng cơ bản đã kết thúc, tân sinh cũng đã tập trung cùng một chỗ, đang nghe mệnh lệnh của giáo quan mà làm các động tác nghỉ, nghiêm. . .

Không, không phải tất cả đều tập trung, vẫn còn ba người đang chạy vòng quanh thao trường. Giáo quan Trình Cao Viễn lại theo sát phía sau, thấy người nào dừng lại liền tổng cho một cước.

Ba người này không phải ai khác, chính là Hàn Phong, Hàn Vũ cùng Trần Cương.

Ngày đầu tiên đến muộn coi như bỏ qua, ngày hôm sau vẫn đến muộn, miễn cưỡng cũng có thể cho qua. Nhưng điều làm cho Trình Cao Viễn tức giận đó là, ba tên này ngày hôm sau đến muộn trọn vẹn mấy tiếng đồng hồ.

Bọn hắn cũng quá không coi trọng giáo viên rồi, Trình Cao Viễn cảm giác mình như bị tát vào mặt, vì vậy hắn tự mình ‘chiếu cố’ ba tên thổ hào này.

Lúc này, những tân sinh khác đã giải tán, nhưng cũng không rời khỏi thao trường, toàn bộ đều ở lại để xem kịch vui.

Thiên Lộc Tử cười khỏ, bước đến bên cạnh Trình Cao Viễn, hắn còn chưa kịp há miệng thì ba tên thổ hào kia đã hô cứu mạng rồi.

- Lão tam, ngươi phải cứu huynh đệ trong lúc nguy nan a!

Hàn Phong, Hàn Vũ không hổ là anh em song sinh, giống như có thần giao cách cảm vậy, cả hai cùng đồng thanh kêu lên.

Trần Cương thì cực phẩm hơn, hắn lớn tiếng kêu la:

- Bạn thân, mau đem yêu quái hạ ngục. Xong việc ta mời ngươi đi tắm hơi thư giãn, ngươi muốn song phi ta cũng chiều ngươi.

Mặt mày Thiên Lộc Tử xám xịt, tuy rằng hắn không hiểu tắm hơi thư giãn với song phi là cái mịa gì, nhưng huynh đệ đã cầu cứu, hắn đành phải ra mặt.

- Giáo quan, đã đến giờ ăn trưa rồi. . .

Thiên Lộc Tử chưa nói xong đã bị ngắt lời.

Trình Cao Viễn nghiêm mặt nói:

- Tuy tôi đánh không lại cậu, nhưng không vì thế mà tôi phải nghe lời cậu. Cậu giúp huynh đệ của mình trốn tránh trừng phạt không phải là giúp bọn hắn mà là đang hại bọn hắn.

Thiên Lộc Tử cười khỏ, gật đầu nói:

- Tôi hiểu ý của ông, vậy cứ tiếp tục đi.

- Lão tam, bọn ta khinh bỉ ngươi!

Hàn Phong, Hàn Vũ cùng Trần Cương đồng thời lên tiếng.

Thiên Lộc Tử không thèm để ý, đi đến trước mặt ba người rồi nói:

- Làm việc gì, muốn có thu hoạch thì tương ứng cần phải trả giá. Bởi vì chúng ta là huynh đệ, ta không thể giúp các ngươi trốn tránh, nhưng ta sẽ chạy cùng các ngươi.

Ba tên thổ hào sững sờ, cảm động không nói nên lời. Bọn hắn không phải kẻ ngốc, há có thể không rõ dụng tâm lương khổ của Thiên Lộc Tử hay sao. Giữa huynh đệ không cần nói nhiều, có phúc có thể không cùng hưởng, nhưng gặp nạn thì phải cùng chia.

Bởi vì Thiên Lộc Tử chạy trước, ba thổ hào giống như uống nhầm xuân dược, tốc độ chạy cũng tăng lên không ít. Trình Cao Viễn ở một bên quan sát cũng âm thầm gật đầu.

- Còn bao nhiêu vòng?

Thiên Lộc Tử hỏi.

- Năm vòng!

Trần Cương trả lời, thanh âm đứt quãng khàn khàn giống như vịt đẻ, nếu không chú tâm sẽ không nghe được.

Thiên Lộc Tử chau mày, nhìn tình trạng của ba thổ hào, Trần Cương có lẽ có thể kiên trì đến cuối cùng, nhưng Hàn Phong, Hàn Vũ chắc chắn không được.

Cái này không liên quan gì đến nghị lực, mà là sức khỏe bọn hấn có vấn đề.

- Nhìn kỹ, bây giờ ta dạy Thái Cực cho các người, làm theo ta.

Thiên Lộc Tử lên tiếng, ý định nhân cơ hội này giúp ba người một chút.

Nói xong, Thiên Lộc Tử cũng mặc kệ ba người có nghe hay không, hấn bắt đầu thi triển bước đầu tiên của Thái Cực. Không giống như lúc đối phó với đối thủ, lần này hấn mang tốc độ của bộ pháp ép tới chậm như rùa.

Ba người cũng biết Thiên Lộc Tử thân mang tuyệt kỹ, cho nên không dám chậm trễ, mạnh mẽ xốc lại tinh thần, cẩn thận quan sát. Ngay cả Trình Cao Viễn cũng chăm chú nhìn theo.

Chỉ thấy Thiên Lộc Tử vốn là thả lỏng người đứng thẳng, hai tay từ từ thả xuống đặt cạnh người, mũi chân phải hướng ra ngoài 45 độ. Thân trên giữ tư thế đứng thẳng, hai đầu gối hơi khụy xuống, trọng tâm thân thể dời về phía bên phải, lấy đầu gối làm trụ đá chân trái ra một bước. Trước khi gót chân trái chạm đất, chân phải ngay sau đó đã phát lực đạp xuống mặt đất một cái, mượn lực bước dài về phía trước một bước.

Sau đó trọng tâm lại chuyển sang chân trái, chân phải phóng ra, gót chân trước lấy đà, chân trái lại đạp mặt đất mượn lực bước dài về phía trước.

Hai chân cứ như thế lặp đi lặp lại, trọng tâm cơ thể cứ đổi trái phải qua lại càng lúc càng nhanh, tốc độ của Thiên Lộc Tử cũng càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng, Thiên Lộc Tử tựa như quý mị, cơ thể giống như thoát khỏi trọng lực bay về phía trước.

Ba tên thổ hào đều là người thông minh, nhìn một lần liền nhìn ra điểm mấu chốt, tuy rằng nhìn qua có vẻ dễ dàng, nhưng để thực hiện được lại vô cùng khó, ba người đều bị ngã cảm đầu xuống đất.

- Không cần vội vã truy cầu tốc độ, trước tiên hãy tập cho thành thực, sau đó mới đề cao tốc độ.

Thanh âm của Thiên Lộc Tử vang lên.

Ba người đứng dậy, dựa theo lời của Thiên Lộc Tử, chỉ cần nhuần nhuyễn động tác không cần tốc độ. Tập đi tập lại vài lần, bọn hấn đã có thể sử dụng Thái Cực bước về phía trước, chỉ là tốc độ của bọn hấn có thể sánh ngang với rùa đen.

Không, nếu như rùa đen huynh mà thấy một màn này, sợ rằng cũng phải cảm khái:

- Không nên đem ba tên thổ hào này so tốc độ với ta, đối với ta đó là si nhục.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trên thảo trường có không ít người, vậy mà không một ai lên tiếng. Mười phút trôi qua, ba tên thổ hào mới chạy được khoảng chừng 200 mét.

- Ha ha, kiểu đi của bốn tên thổ hào cũng quá tức cười. Có thể sánh ngang với Charlie Chaplin rồi á.

- Đúng vậy, lấy tốc độ của bọn hấn, chỉ sợ hai tiếng đồng hồ cũng chạy không hết năm vòng a.

- Nhìn tốc độ của bọn hấn, ta phát hiện tốc độ đường truyền nhà ta cũng không quá chậm.

.....

Đám tân sinh đứng xem trò vui vẫn đang còn bàn tán, thỉnh thoảng còn chỉ chỉ trỏ trỏ. Thế nhưng bọn hấn cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì bốn tên thổ hào đột nhiên tăng tốc.

Lần này, ba tên thổ hào không còn chết dí một chỗ, thân thể lác lư có quy luật rất nhanh vọt về phía trước. Tốc độ này nếu đem so với tốc độ thời kỳ toàn thịnh của bọn hấn vẫn nhanh hơn một chút.

Toàn trường khiếp sợ, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Trình Cao Viễn nhận thức càng khắc sâu, miệng há to đến mức có thể nhét được một quả trứng gà, bởi vì đã nhiều năm qua, hấn vẫn không thể nào đột phá được cực hạn của tốc độ.

Tiếp đó, bốn người bọn hấn dưới ánh mắt ngây ngốc của tất cả mọi người, dễ dàng chạy xong năm vòng. Trong lúc chạy, vốn bọn hấn lúc đầu như trái cà nhून nước, vậy mà lúc này lại cười nói chuyện trò vui vẻ, giống như trên người chả có việc gì.

Chạy vòng xong rồi, bốn người cũng không để ý đến Trình Cao Viễn, đồng loạt hướng về phía căn tin đi tới.

Nhìn theo bốn thân ảnh cao thấp không đều dần dần đi xa, Trình Cao Viễn tự nói:

- Nhờ có tiểu tử kia, bốn tên thổ hào bọn chúng tuyệt đối không phải là vật trong ao. Ngô phong, nói đại khái chính là người gặp gió liền hóa rồng a. Chỉ là nhân vật như vậy, đáng lẽ ra nên không thể không có tiếng tăm mới đúng, tiểu tử kia rốt cuộc là có lai lịch gì...

Trên đường đi đến căn tin.

- Lão tam, cái bộ pháp Thái Cực này của ngươi thật sự quá trâu bò đi, trọng tâm chạy qua chạy lại giữa trái phải, thân thể phẳng phất liền không còn sức nặng. Hơn nữa hai chân còn có thể mượn lực, một chút cảm giác mệt mỏi cũng không có.

Trần Cương kêu to, Hàn Phong, Hàn Vũ ở một bên cũng liên tục gật đầu, chỉ có nhân tài mới có thể nhận thức được huyền diệu bên trong bộ pháp Thái Cực.

Thiên Lộc Tử cười cười:

- Đây chỉ là da lông mà thôi, bộ pháp Thái Cực còn rất nhiều biến hóa, còn có thể dùng để đối địch. Luyện đến cực hạn, thậm chí có thể đá ra không bạo, đập không mà đi.

- Đập không mà đi? Chẳng lẽ là khinh công trong truyền thuyết?

Trần Cương cảm thấy cổ họng mình có chút khô khốc, theo bản năng nuốt từng ngụm nước bọt.

- Có thể nói là như vậy, trong Thái Cực nó gọi là Lưỡng Nghi Vân Thê.

- Ngươi không cần nói nhiều, nhanh nhanh dạy cho ta a.

- Các ngươi hiện tại chỉ sợ không tu luyện nổi, Lưỡng Nghi Vân Thê này cần dùng đến nội kinh.

- Thật là đáng tiếc, ta còn muốn học xong Lưỡng Nghi Vân Thê ngắm trộm mấy em xinh tươi tắm rửa đây.

...

Trong phòng ăn, bốn tên thổ hào đang kiểm chỗ dùng cơm, vừa kiểm được định ngồi xuống thì thấy Kỷ Ngọc Nhân ngồi gần đó phát phát tay với bọn hắn.

Bốn người bọn hắn liền đi qua, trên bàn ngoại trừ Kỷ Ngọc Nhân cùng với ba cô gái lưu manh chung phòng còn có hai tên khác đang ngồi. Một tên trong đó lúc bôi cơm, con mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía Kỷ Ngọc Nhân. Lòng dạ kiêu Tur Mã Chiêu, người ngoài nhìn vào cũng biết.

- Bằng hữu của các ngươi?

Thiên Lộc Tử chỉ chỉ hai nam tử.

- Không phải.

Bốn nàng đồng loạt lắc đầu, sau đó mang theo vẻ mặt đồng tình nhìn về phía hai tên kia.

Thấy bốn nàng ‘thâm tình’ nhìn mình, cái tên kia còn cho là có trò vui, nhao nhao bày ra tư thế tự cho là đẹp trai nhất ra.

Kết quả sau một khắc, bọn hắn đã cảm thấy ánh sáng trước mắt tối sầm lại, một thân thể cao lớn xuất hiện bên cạnh bọn hắn, che hết ánh sáng lại. Hai người theo bản năng ngẩng đầu lên, liền thấy một phiên bản hiện đại của Trương Phi đang nhìn bọn hắn chăm chăm.

- Huynh đệ có chuyện gì sao?

Hai tên này có chút cà lăm nói, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

- Không có việc gì!

Trần Cương mở miệng cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, từng bắp thịt trên hai cánh tay uốn lượn tràn đầy tính bùng nổ đưa đến trước mặt hai tên kia.

Cơ bắp như thế thật sự kích thích thần kinh thị giác của hai người bọn hắn.

Hai tên nhất thời biến sắc, rất là thức thời đứng lên cười làm lạnh:

- Bây giờ là giờ ăn cơm cao điểm, bằng hữu chắc là không tìm thấy chỗ a. Đến đây, ngồi chỗ của huynh đệ ta này.

- Cái này thật không tốt nha, các ngươi còn chưa ăn xong đây này.

Về mặt của Trần Cương nhăn nhó nói một câu, thật tình không biết hắn như vậy càng làm cho người ta kinh hồn khiếp đảm.

Người xung quanh khinh bỉ một hồi, tên này cũng thật là quá giả giở đi!

- Không, không, chúng ta ăn xong rồi.

Hai tên kia nhất thời đứng lên, đối với Trần Cương làm một động tác mời sau đó chạy trời chết.

Kỳ thật, mâm cơm bọn chúng ăn chỉ mới hai phần mà thôi.

- Vậy cảm ơn nha, ta nhìn các ngươi một lần, liền biết rõ các ngươi là người tốt.

Nói xong, Trần Cương liền đặt mông xuống, hướng về phía Kỳ Ngọc Nhân nói lớn:

- Chị dâu hảo!

Thiên Lộc Tử cùng Hàn Phong, Hàn Vũ cùng ngồi xuống, nhưng lại cố ý hay vô ý gì đó mà giữ một khoảng cách với Trần Cương, trung ra bộ mặt ‘ta không biết tên này’.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khoác Lác Là Không Tốt!

Phòng ăn, bàn của Thiên Lộc Tử giờ đang náo nhiệt vô cùng. Ba cô nàng bá đạo cùng phòng với Kỳ Ngọc Nhân đang giở giọng lưu manh:

- Đại tinh tinh, ngươi đứng là khiến bọn ta thêm kiến thức nha, nguyên lai hình thể khổng lồ này còn có chỗ tốt như vậy!

Trần Nhu che miệng cười to.

- Đại tinh tinh, ngươi đứng là dã man nha, ta vô cùng sùng bái ngươi rồi, có thể cho ta sờ sờ cơ bắp của ngươi không?

Âu Dương Anh Tử giương cặp mắt mê mẩn nhìn Trần Cương thốt lên.

- Đáng người người khôi ngô như vậy thì chắc ‘tiền vốn’ cũng rất là mạnh à nha! Ái chà chà... Ta cũng muốn sờ xem sao!

Lý Hân Nhiên càng ghé góm hơn, tay nàng giả bộ đưa ra như chọc nhào tới ‘tiểu đệ đệ’ của Trần Cương.

Kỳ Ngọc Nhân đã quen với mấy hành vi lưu manh của ba cô nàng cùng phòng này, Thiên Lộc Tử cũng đã thỉnh giáo, quả thật cũng không có xi nhê gì. Đứng thấy mấy cô nàng ‘đam đang’ như vậy nhưng kỳ thật mấy cô này ai nấy cũng là xử nữ hàng thật giá thật.

Điểm ấy, Thiên Lộc Tử mới liếc sơ đã biết.

Thiên Lộc Tử cùng với Kỳ Ngọc Nhân vẫn bình thường nhưng Trần Cương thì không xong rồi, đến cơm hán cũng không ăn nổi, hai tay gãi che chắn cả người, gương mặt đen thui lúc này đã đỏ bừng.

Hai anh em Hàn Phong Hàn Vũ chỉ ngồi yên ở đó xem kịch vui.

- Các ngươi đừng như vậy mà, ta xấu hổ lắm!

Không thể chịu nổi ba gã nữ lưu manh ‘quấy rối tình bạn’, Trần Cương mặt mày nhăn nhó thét lên.

Một câu này thốt lên, cả đám người bỗng chợt thấy cả người lạnh toát, trời đang nóng mà lại nổi da gà.

Ở xa xa cũng có mấy người xem náo nhiệt, khi nghe một câu đó liền bung cả bàn đồ ăn đổ vào thùng rác. Bởi bọn họ thấy bụng mình sôi sùng sục, miệng thì chua chua, nuốt không vô nữa.

Ngược lại ba nữ lưu manh kia thì cười ngặt nghẽo, vừa vỗ bàn bôm bốp vừa cười ha hả:

- Không được, chúng ta không được rồi! Đại tinh tinh ngươi không lẽ muốn chuyển giới?

Tinh tinh muốn chuyển giới, nữ thần cũng không ngăn nổi!

Bỏ qua ba nữ lưu manh đùa giỡn Trần Cương, Thiên Lộc Tử quay sang Kỳ Ngọc Nhân nói:

- Học quân sự mệt lắm không?

- Không mệt, rất thú vị nha! Nhưng nữ giáo quan có chút nghiêm khắc!

Kỷ Ngọc Nhân trong lòng ngọt ngào, lắc đầu đáp:

- Đã giải quyết xong rồi?

Tuy rằng Kỷ Ngọc Nhân không có nói rõ nhưng là Thiên Lộc Tử biết nàng nói tới là sự tình của Hàn gia.

- Ủ! Ôm thì ăn nhiều thịt một chút, bằng không thì lão cày ruộng lại bảo là tôi không chăm sóc cô!

Thiên Lộc Tử không nói nhiều gấp một miếng thịt nạc bỏ vào chén Kỷ Ngọc Nhân. Vài việc hẩn cảm thấy vẫn là không cho Kỷ Ngọc Nhân biết mới tốt.

Kỷ Ngọc Nhân thông minh hơn người, biết Thiên Lộc Tử không muốn nhiều lời nên nàng cũng không hỏi nhiều nữa, gấp miếng thịt lên cắn nhẹ. Nàng thậm chí không nghĩ chuyện đó có gì không ổn, chỉ cảm thấy là đương nhiên.

Đột nhiên bên cạnh nàng truyền tới âm thanh:

- Tôi có hai vé đi xem buổi biểu diễn cổ cầm của Nam Như Hân, muốn mời Kỷ đồng học đi xem, không biết tôi có vinh hạnh này không?

Mở miệng là một thanh niên quần áo trắng thơm, tay cầm hai vé hòa nhạc Nam Như Hân đưa tới Kỷ Ngọc Nhân.

Hàn Phong Hàn Vũ đã dừng đùa, Trần Cương không còn nhăn nhó xin tha, ba nữ lưu manh đã không còn lộn xộn, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Kỷ Ngọc Nhân và thanh niên kia, ánh mắt kỳ quái.

Chỉ có Thiên Lộc Tử xem như không có chuyện gì xảy ra, vẫn chăm chú công tác của mình với chém com.

Kỷ Ngọc Nhân chớp mắt nhìn cặp vé vào cửa, trong mắt chớp động vẻ nóng bỏng, theo bản năng ngoái nhìn Thiên Lộc Tử đang cặm cụi ăn com. Sau đó mỉm cười đáp:

- Thật xin lỗi, tôi không thích nghe Nam Như Hân, hơn nữa tối nay tôi bận rồi!

Gã thanh niên trên mặt lộ vẻ thất vọng, ậm ừ một tiếng ‘quấy rầy rồi’ sau đó liền uể oải rời đi.

Gã thanh niên kia đi xa, ba nữ lưu manh liền nhào tới hỏi Kỷ Ngọc Nhân như pháo nổ:

- Ngọc Nhân này, hôm qua không phải là ngươi nói thích nghe Nam Như Hân đàn sao? Thế nào bây giờ lại không thích rồi?

- Đúng nha, hôm qua không biết ai đó tới xếp hàng mua vé cả buổi, kết quả không mua được, tối về lại trút giận lên gối Tiểu Trư nha!

- Ta còn nhớ rõ hình như hôm nay có ai đó nói tối nay ta không có làm gì cả nữa nha!

...

Lòng nữ nhân đúng là kim đáy biển, các nàng đúng là được trời phú khả năng gạt người mà.

Trần Cương cùng với Hàn Phong Hàn Vũ xối com, đột nhiên có chút đồng tình với gã thanh niên đó. Vì muốn mua được vé hòa nhạc đó chắc là phải tốn không ít công phu, nói không chừng lúc trời còn chưa sáng đã chạy đi sắp hàng rồi.

Kỷ Ngọc Nhân bị vạch mặt, mặt đỏ bừng chỉ có thể cúi đầu mà ăn, quả thật là cô nương lương thiện.

Ba nữ lưu manh cũng không tính cứ vậy buông tha Kỷ Ngọc Nhân, lại là một tràng công kích:

- Ta nói Ngọc Nhân muội tử này, ngươi thật đúng là biết cự tuyệt, đó là vé vào cửa hòa nhạc Nam Như Hân đó nha!

- Đúng rồi, ngươi phải biết là có không biết bao nhiêu người đi xếp hàng mua, kết quả là đều không có mua được!

- Kỳ thật ngươi chỉ cần tiếp nhận lời mời của anh chàng đẹp trai kia thôi, không phải chỉ là đi xem một buổi hòa nhạc hay sao? Vị đại thần nhà của ngươi, chắc là không có để ý đâu!

...

Nghe ba nữ lưu manh oanh oanh yến yến một hồi, Thiên Lộc Tử đang ở bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi:

- Nam Như Hân rất nổi danh sao? Sao các ngươi đều biết cả vậy?

Thiên Lộc Tử vừa hỏi xong, ngoài Kỷ Ngọc Nhân biết hẩn đã nhân còn tốt một chút, nhưng ba nữ lưu manh tức thì tất cả đều dùng ánh mắt nhìn thấy quái vật nhìn gã. Ba gã thô hào kia thì biau môi, thiếu điều thét lên ta không biết ngươi mà thôi.

- Ngươi đừng nói với ta là ngươi không biết Nam Như Hân?

Trần Nhu về mặt cổ quái nói.

- Không, ta biết cô ấy, ta với cô ta là bằng hữu. Ta chỉ là không rõ vì sao các người ai nấy đều cũng biết nàng?

Thiên Lộc Tử hồ nghi hỏi.

- Ha ha, nàng là minh tinh đi ra từ Dương Thành của chúng ta, chúng ta biết thì có gì là kỳ quái. Toàn bộ Dương Thành này cũng không có mấy người không biết nàng, nàng là thần tượng của đám nữ nhân, là nữ thần trong lòng của đám nam nhân các người đó. . .

Âu Dương Anh Tử đáp lời, liền phát hiện hình như không ổn, lập tức kinh sợ thốt lên:

- Người vừa nói cái gì? Người cùng với Nam Như Hân là bạn bè?

Thiên Lộc Tử gật đầu, thốt lên như thường:

- Đúng, là bạn bè!

Trần Cương đã đứng ngồi không yên rồi, xung phong mở lời nói:

- Lão tam, người biết da trâu thổi đến cùng thì sao không? Sẽ nổ đó nha!

Người khác nghe được liền nhao nhao gật đầu, khinh bỉ nhìn trên dưới Thiên Lộc Tử, người ngoài nói vào người trong chửi ra, đúng là vạn dân phi nhô nha.

- Ta không có khoác lác!

Thiên Lộc Tử mỉm cười đáp.

Ba tên thổ hào liền quay mặt đi, ba nữ lưu manh cũng dứt khoát che mắt. Quá mất mặt rồi, con hàng này có thể thổi nha, biết người là sự sỉ nhục của cả đời chúng ta rồi, ra ngoài đừng nói là người biết bọn ta nha.

Kỷ Ngọc Nhân đối với tên từ trên núi xuống như Thiên Lộc Tử thì cũng đã biết, đến ngay cả ô tô đều không biết thì khả năng quen minh tinh Nam Như Hân gần như là bằng không rồi.

Vì thế, nàng biết Thiên Lộc Tử ‘thối’ hơi quá rồi, liền nói khẽ:

- Thiên Lộc này, khoác lác là không tốt đâu!

Thiên Lộc Tử liền buồn bực, hôm nay cái đám người này như thế nào vậy, mình nói thật không tên nào tin tưởng thì thôi, ngay cả Kỷ mỹ nhân luôn tin hấn rầm rập mà cũng hoài nghi hấn rồi?

- Ngọc Nhân à, tôi thật không có khoác lác! Tôi thật quen biết Nam Như Hân mà!

Thiên Lộc Tử buồn bực đáp, hấn đột nhiên cảm thấy mình có chút lý giải tâm tình của Đỗ Phù có tài nhưng không gặp thời rồi.

Lần này ba nữ lưu manh cùng ba tên thổ hào đã không còn khinh bỉ, miệng bọn họ liền xuyt xuyt liên hồi.

Kỷ Ngọc Nhân nghiêm túc nhìn sắc mặt Thiên Lộc Tử, đưa tay sờ trán hấn một chút, mặt nghiêm lại thốt:

- Quái thật, không ấm đầu! Người đừng nói bậy nữa!

Nhìn cảnh này, mọi người đều cười nghiêng ngả. Đôi ‘vợ chồng son’ này quả thật là biết diễn trò, không đi làm diễn viên hài thật sự là quá lãng phí nhân tài của đất nước rồi.

Thiên Lộc Tử u oán nhìn đám bạn chung quanh cười đến đau ruột, trong lòng bực đến mức học máu. Đột nhiên, hấn nghĩ đến một vật có thể chứng minh bản thân mình ‘trong sạch’.

- Đúng là trẻ nhỏ vô tri, đừng nên xem thường người nào, biết không?

Thiên Lộc Tử giả hình giả dạng thốt, liền móc ra phong thư chứa mười vé vào cửa từ trong túi quần. Mặt thư hướng lên trên, trên bìa nổi bật lên mấy chữ ‘Người gửi: Nam Như Hân’.

Ba gã thổ hào cùng với ba nàng lưu manh đều nín bật, Kỷ Ngọc Nhân đôi mắt mở to, về mặt đúng là không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì bọn họ đều biết rõ, chữ viết trên phong thư đúng là của Nam Như Hân tự tay viết.

Kỷ Ngọc Nhân phản ứng đầu tiên, chớp lấy phong thư mở ra, lấy ra mười vé vào cửa. Lập tức hô hấp của nàng liền gia tốc, tim đập rộn ràng..

Kỷ Ngọc Nhân bị bệnh tim? Quý khán giả đã suy nghĩ nhiều quá rồi, nàng chỉ là kích động mà thôi.

- Thật sự là vé xem hòa nhạc của Nam Như Hân, hơn nữa còn là vé VIP.

Kỷ Ngọc Nhân kích động thót lên, âm thanh đứt quãng.

Một câu liền hù cả phòng ăn, ba gã thổ hào cùng với ‘tam lưu manh’ ai nấy đều chớp lấy vé mời, sắc mặt mười phần khiếp sợ, vô cùng đặc sắc.

Thấy mọi người khiếp sợ, Thiên Lộc Tử vô cùng hài lòng, hắn hiện tại mới phát hiện, làm náo động thật sự là một việc vô cùng thú vị.

- Thế nào, bây giờ các nguoi tin rồi chứ?

Thiên Lộc Tử mỉm cười nói.

- !@#!@\$%^^&

Chúng có rành rành, mọi người muốn không tin cũng không được. Lại nói, bây giờ không phải là lúc thảo luận tin hay không tin nữa rồi.

- Lão tam, ở đây có cả chục tấm vé vào cửa, cặp ‘vợ chồng son’ mấy người cũng không có dùng hết phải không?

Ba gã thổ hào vô cùng ăn ý nói, vé mặt chịu đầm ăn xôi rõ ràng đã vẽ ra trên mặt.

- Thiên Lộc này, nguoi cho chúng ta ba tấm vé vào cửa, xem như trả thù lao nha, từ nay về sau chúng ta sẽ đem hết thấy nhất cử nhất động của Ngọc Nhân muội tử báo cáo với nguoi nha!

Dưới sự hấp dẫn của vé vào cửa buổi hoà nhạc, ‘tam lưu manh’ liền không ngần ngại bán đi Kỷ Ngọc Nhân.

- Ba tiện ti các nguoi, vì một cái vé vào cửa liền bán đứng ta, các nguoi xem ta là gì?

Kỷ Ngọc Nhân cười mắng.

- Thanh minh một chút nha, phải đứng là vé vào cửa của Nam Như Hân, nếu như là vé vào cửa của người khác chúng ta chắc chắn sẽ không bán nguoi!

- Ta xem như thấy rõ nhân phẩm của các nguoi rồi!

- Stop đề, nếu như nguoi là chúng ta, nguoi có thể không vì tấm vé vào cửa mà bán chúng ta sao?

- Cái này còn phải hỏi sao, nhất định là đem ba tiện ti các nguoi bán từ chân tới đầu luôn. Không phải khuê mật chỉ dùng tới trong lúc đó sao? Là dùng để bán đứng đó! Nhân phẩm? Nhân phẩm bao nhiêu tiền một cân vậy?

Mạnh! Quá mạnh! Bốn tên thổ hào không khỏi đều rút cổ co vôi. Đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội nữ nhân, các cụ dạy đúng là cấm có sai mà!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tắm Nước Phán Còn Phải Trả Tiền!

Nhìn mọi người náo loạn, Thiên Lộc Tử mỉm cười ngồi ở một bên nhìn, hắn ưa thích tràng cảnh mọi người vô tư nô đùa như vậy.

- Vé vào cửa có cả chục, các nguoi mỗi người một vé đi!

Thiên Lộc Tử mỉm cười tỏ thái độ.

Ba tên thổ hào cùng với ba nữ lưu manh liền hoan hô một tiếng. Kỷ Ngọc Nhân cũng vô cùng kích động, không kìm được ôm lấy Thiên Lộc Tử. Nàng là fan cuồng của Nam Như Hân, là loại fan cuồng như holigan vậy.

- Ta nói cặp ‘vợ chồng son’ các nguoi này, chú ý hình tượng đi nha. Nơi này là nơi công cộng đó!

Mọi người mặt mày âm hiểm nhắc nhở, muốn bi ối bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Kỳ thật, nhắc nhở của bọn hắn căn bản chỉ là bới móc mà thôi.

Từ lúc bọn họ hoan hô đến bây giờ, toàn bộ mọi người ngồi xung quanh đều đã nhìn qua rồi, cảnh Kỷ Ngọc Nhân đu Thiên Lộc Tử sớm đã thấy vào

trong mắt. Forum trường Dương Đại chỉ sợ lại thêm một lần nữa dậy sóng.

Không gì khác ngoài chuyện cho heo nái ăn cải trắng, hoa tươi lại cắm lên cmn bãi phân trâu ấy mà. Tuy Thiên Lộc Từ không thừa nhận nhưng những người xung quanh lại nghĩ như vậy.

- Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?

Đi tới là một nam một nữ, chính là Lý Phong cùng Khương Tuyết Oánh lúc trước tiếp dẫn bọn họ. Bọn họ đi tới phát hiện đám Thiên Lộc Từ đang âm ỉ liền tới đây chào hỏi.

Thấy người quen, Thiên Lộc Từ và Kỳ Ngọc Nhân đứng lên chào:

- Học trưởng, học tỷ hảo!

Trong mắt hai người, Lý Phong và Khương Tuyết Oánh làm người cũng không tệ lắm.

- Ta xem nơi này thật náo nhiệt, có gì vui nói với hai chúng ta với?

Khương Tuyết Oánh mỉm cười hỏi.

Mọi người nhìn Thiên Lộc Từ, vé vào cửa buổi hòa nhạc là của hắn, phải hắn quyết định mới được.

- Kỳ thật cũng không có gì, ở đây ta có mấy vé đi xem buổi hòa nhạc của Nam Như Hân thôi mà!

Thiên Lộc Từ mỉm cười, lấy hai tấm vé lên nói:

- Ở đây có hai tấm vé thừa, hai người đi xem cùng bọn tôi cho vui!

- Vé xem hòa nhạc của Nam Như Hân sao?

Khương Tuyết Oánh nhận lấy, liền phát hiện lại còn là hàng ghế VIP, trong mắt lập tức hiện lên vẻ mừng như điên. Đương nhiên cô ta cũng là fan của Nam Như Hân.

Sau đó nàng vui mừng kinh ngạc nói:

- Vé VIP hòa nhạc của Nam Như Hân, một tấm chỉ sợ hơn ngàn đó, hơn nữa số lượng có hạn, có tiền mua chẳng được, cậu vẫn là lấy lại đi!

Lý Phong ở một bên phụ họa:

- Đúng đó, Trương niên đệ vẫn là lấy lại thì tốt hơn. Cái vé này bán lại không chừng kiếm được một mớ nha!

Rõ là thích mà còn lên tiếng cự tuyệt.

Thiên Lộc Từ trong lòng thầm gật đầu, nhưng vẫn đáp:

- Tôi cùng với Ngọc Nhân lúc tới trình diện nhận được hai vị chiếu cố, vốn phải nên mời hai người ăn bữa cơm, hai tấm vé này thay cho bữa cơm cảm ơn đi!

- Cái này... .

Lý Phong và Khương Tuyết Oánh liền do dự, nói bọn hắn không động tâm đó là giả dối.

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi! Đồ đã cho rồi tôi không thu lại đâu. Tối hôm nay gặp lại!

Bọn Thiên Lộc Từ liền ra khỏi căn tin, lưu lại nụ cười khổ của Lý Phong cùng Khương Tuyết Oánh cùng với vô vàn ánh mắt hâm mộ nhìn về phía hai người ở phía sau.

Mới bước chân ra căn tin, Thiên Lộc Từ liền cảm giác được bị theo dõi. Khẽ nhíu mày, hắn liền quay đầu nhìn về bồn hoa bên trái. Chỉ thấy một người làm vườn đang đứng đó chăm sóc một cây cảnh.

Nói cũng thật kỳ quái, tay người kia cũng không giống như những người làm vườn khác có nhiều vết chai, thậm chí bàn tay cũng không có thô to. Tuy rằng kỹ thuật chăm sóc cây cảnh cũng bình thường nhưng vô cùng tỉ mỉ. Thủ pháp chăm sóc cây như vậy đúng là không nên xuất hiện ở một người làm vườn phải chăm sóc một lượng lớn cây cảnh một ngày như vậy.

Hắn không phải một người làm vườn bình thường, hoặc hắn căn bản không phải là một người làm vườn.

Thiên Lộc Từ ngẫm nghĩ một chút rồi đi đến Kỳ Ngọc Nhân móc ra một chiếc dây chuyền mặt ngọc xanh hình bát quái rồi đeo vào cổ nàng.

Đó là một cái dây chuyền bằng chỉ đỏ bình thường, bên đường tùy ý có thể thấy được, bình thường đến nỗi khiến ai lần đầu tiên nhìn thấy cũng chắc chắn là hàng giả.

Cho mỹ nữ dây chuyền bát quái, thằng này có bệnh à? Ba nữ lưu manh mang ánh mắt cổ quái nhìn Thiên Lộc Từ, trong lòng không khỏi khinh bỉ.

- Cái này là...?

Mặt Kỳ Ngọc Nhân đỏ bừng, thẹn thùng hỏi.

- Đừng hỏi, vô luận thế nào cũng không thể tháo xuống, nó có thể bảo vệ ngươi mạnh khỏe!

Thiên Lộc Từ cẩn thận dặn dò, sau đó liền cắn đầu ngón tay, bôi máu của mình lên mặt dây chuyền thanh ngọc hình bát quái đó.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, máu tươi thể nhưng lại thấm vào bên trong khối thanh ngọc bát quái kia.

Làm xong, Thiên Lộc Từ đi đến Trần Cương, nhỏ giọng nói:

- Lão Tứ, ta còn có chút việc, ngươi đưa Ngọc Nhân về ký túc xá! Nhất định phải đưa đến ký túc xá, hơn nữa phải tận mắt nhìn nàng đi vào!

Trần Cương rất hiếm thấy Thiên Lộc Từ thận trọng như thế, toan hỏi nguyên do thì chỉ thấy được cái lắc đầu của hắn. Trần Cương đành phải gật gật đầu không hỏi, xem như đáp ứng.

Khi đám Trần Cương ly khai, Thiên Lộc Từ một lần nữa nhìn về bồn hoa bên trái. Thấy người làm vườn kia đã không còn tu bổ nữa, đang đẩy một chiếc xe cút kít đi ra cổng chính Dương Đại.

- Ta muốn nhìn xem các người là người phương nào, rốt cuộc là ai ở sau màn sắp đặt hết thảy đây?

Thiên Lộc Từ lẩm bẩm, đi theo người làm vườn ở một khoảng khá xa.

Một đường đi theo, Thiên Lộc Từ kinh ngạc phát hiện, bước chân người làm vườn kia bước đi rất kỳ quái, mỗi bước một khoảng cách không hề ngắn, hiển nhiên là đã trải qua huấn luyện.

Nhiều lần, người làm vườn đột nhiên ngoảnh lại nhìn phía sau, dường như phát hiện có người theo dõi, nếu Thiên Lộc Từ không tinh thông thuật theo dõi, vào những thời khắc mấu chốt núp vào thì đã bị phát hiện rồi.

Đi ra cổng chính Dương Đại, người làm vườn kéo chiếc xe đi vào một con hẻm nhỏ cách Dương Đại không xa. Khu phố nhỏ phụ cận Dương Đại là một khu có nhiều nhà cổ, hơn nữa đã bị rào lại, bình thường căn bản không có người nào tiến vào.

Người làm vườn nhìn một chút xung quanh, chắc chắn không có ai liền một tay xé bộ đồng phục làm vườn xuống, lộ ra âu phục bên trong. Chiếc mũ trên đầu liền ném đi, lộ ra là bộ tóc vàng cùng với cặp mắt màu xanh nhạt. Kẻ này thể nhưng lại là một người ngoại quốc!

Sau đó, người ngoại quốc kia lùi từ chiếc xe đẩy ra một cái bao da, lấy ra một cặp kính mắt cùng với một cái tai nghe liền đeo lên. Rồi lại lấy ra một đôi giày da láng bóng, cởi bỏ đôi giày vải dưới chân đi.

Cuối cùng lại lấy ra một cây súng ngắn màu bạc từ trong đó, nhét vào gót giày.

Nếu có người nào khác nhìn thấy nhất định là sẽ nhận ra, tên ngoại quốc này là một gã đặc công.

Nhưng trong tư tưởng của Thiên Lộc Từ căn bản không có khái niệm đặc công này. Bởi vậy hắn cũng không biết người ngoại quốc này là đặc công, chỉ là khiếp sợ bởi kỹ thuật nguy trang của hắn mà thôi.

Sau khi thay đổi trang phục, tên đặc công ngoại quốc cũng mặc kệ chiếc xe nhỏ kia, cặp theo cặp da liền rời đi. Thiên Lộc Từ do dự một chút, cũng không ra tay.

Các cụ có dạy: 'Không thả dây dài sao câu được cá lớn?'.

Tây Mặc Hồ cách Dương Đại chừng 1km về hướng Bắc, quả thật là một khu phong cảnh đẹp. Nghe nói hồ này đã có cách đây rất lâu, thời Càn Long đã từng đem phi tần tới đây tắm rửa, còn 'vật nhau' ở trong hồ nữa.

Tuy nhiên đó chỉ là giới thiệu, thật ra cũng không phải. Thật ra Tây Mặc Hồ này là một cái hồ nhân tạo, trăm năm trước là một cái hồ phân công cộng, số người đã gài lại 'đi tích' ở cái hồ này cũng phải lên tới 7 con số.

Quả thật là bất khả tư nghị, nơi này thậm chí là có người đến đây để du ngoạn.

Trong đó có không ít những cặp tình nhân còn muốn học Càn Long hoàng đế, xuống nước bơi lội. Không biết là xuống nước để 'vật nhau' hay đơn thuần là bơi lội nữa.

Những người quản lý ở khu này cũng rất biết kinh doanh, liền dựng nên một hồ bơi lộ thiên ở Tây Mặc Hồ.

Kỳ thật cũng không thể trách đám gian thương kia, có người muốn tắm nước phân mà còn trả tiền nữa thì bọn hắn có sao lại không làm. Bọn họ làm như vậy so với đám người lợp nhà ở nghĩa trang thu tiền đã là tốt hơn rồi, không phải sao?

Cách Tây Mặc Hồ chừng 100m, có một chiếc Chevrolet Subur đang đậu ở ven đường.

Trong xe đang ngồi một nam một nữ, người nữ mặc một chiếc áo da màu đen bó sát, bọc quanh dáng người ngạo nhân. Tóc quăn, đeo kính mát, đôi môi đỏ choét lộ rõ nét khiêu gợi lẳng lơ.

Còn gã nam kia đầu ngoảnh sang một bên, chắc là đang ngắm nhìn mấy mỹ nữ mặc bikini ở trong hồ rồi.

Gã đặc công giả thành người làm vườn kia xuất hiện, đi đến chiếc Chevrolet, dừng bước hướng người nữ kia gật đầu.

- Nhiệm vụ hoàn thành?

Cô gái trong xe mở lời trước.

- Đã xong!

Gã đặc công tóc vàng đáp lời rồi liền móc ra một chiếc điện thoại đưa cho cô gái.

Cô gái trong xe nhận điện thoại, nhìn những tấm hình trong điện thoại, tất cả đều là ảnh chụp Kỳ Ngọc Nhân. Sau đó nàng liền lấy ra một bức ảnh chân dung của Kỳ Ngọc Nhân ra so, rồi liền đáp:

- Không sai, chính là cô ta!

- Vu Nữ...

Gã đặc công tóc vàng toan hỏi nhưng lại thôi.

- Sói Vàng, muốn hỏi gì à?

Cô gái được gọi là Vu Nữ kia nhú mày hỏi.

- Trong lúc thi hành nhiệm vụ ta cảm thấy có người theo dõi, nhưng nhiều lần quay đầu nhìn lại ta cũng không có phát hiện ai cả!

Vu Nữ biến sắc, lạnh lùng nói:

- Khốn kiếp, người bị theo dõi mà còn đi tới chỗ bọn ta...

Vu Nữ mới nói được nửa câu thì đôi mắt đẹp của ả liền híp lại. Đằng sau Sói Vàng có một người đang đi tới, đó chính là Thiên Lộc Tử theo dõi gã từ nãy tới giờ.

Cá lớn đã cắn câu, Thiên Lộc Tử tính là nghe lén một phen, sau đó mới tính.

Nhưng không biết làm sao bọn họ lại nói tiếng Anh, nghe thế nào cũng chả hiểu nên dứt khoát liền vọt ra, toan tính là bắt người sao đó tra khảo bọn họ.

"Shit!" Vu Nữ chửi một tiếng, liền lấy ra một khẩu súng lục ổ quay M500, hướng Thiên Lộc Tử bóp cò.

Gã đàn ông còn lại trong xe liền nhún ga, mặc kệ gã Sói Vàng còn ở ngoài.

Là một khẩu súng ngắn uy lực, M500 nòng xoay phát huy đầy đủ uy lực của một khẩu súng lục, chỉ một viên đã giết một con tê giác Châu Phi, uy lực gấp đôi Desert Eagle. Đương nhiên là độ giật cũng vô cùng kinh khủng, người bình thường chưa chắc đã cầm được, nay lại vào trong tay một cô gái như thế, đúng là tràn đầy vẻ bạo lực.

(M500 là loại súng ngắn do hãng Smith & Wesson chế tạo. Chi tiết: http://en.wikipedia.org/wiki/Smith_%26_Wesson_Model_500)

Thiên Lộc Tử tại hộp đêm 'Thảo Nê Mã' đã được chứng kiến uy lực của Desert Eagle. Cũng biết được uy lực khủng bố của súng ngắn, bởi vậy trong nháy mắt khi cô gái móc cây súng ra, hắn liền thi triển Thái Cực Bộ lao tới theo những đường cong bất quy tắc, liên tục tránh được năm phát đạn.

Đúng là may mắn, M500 nòng xoay uy lực tuy rằng khủng bố, nhưng chỉ có năm viên, nếu không ả nữ đặc công kia đã nổ súng liên tù tì rồi.

Tuy rằng đã tránh được nhưng Thiên Lộc Tử đã làm mất thời cơ, chiếc xe Chevrolet Subur kia đã chạy đi mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Giết Đi, Tao Cóc Quan Tâm!

Thượng Đế rất công bình, một khi cá lớn chạy thoát sẽ có cá con lưu lại, cái này cũng được gọi là trứng an ủi.

Sự thật cũng là như thế, con cá nhỏ Sói Vàng bị giữ lại, bởi vì hắn là đặc công, một khi nhiệm vụ thất bại thì chỉ có một kết cục, đó chính là bị vứt bỏ.

Rõ ràng cá lớn đã mắc câu nhưng vẫn chạy thoát được nên Thiên Lộc Từ cảm thấy rất mất mặt, trong lòng vô cùng tức giận. Hắn muốn phát tiết, cho nên hắn đem mũi dùi nhắm vào Sói Vàng, từng bước từng bước tới gần.

Sói Vàng không có xe, chỉ có phương tiện di chuyển nguyên thủy nhất chính là hai chân. Bởi vậy Thiên Lộc Từ tuyệt không lo lắng hắn sẽ chạy thoát, đối với tốc độ của mình hắn vẫn có lòng tin.

-Fuck!

Sói Vàng thấy chiếc Chevrolet Subur càng lúc càng xa tức giận chửi thề, hắn cuối xuống rút khẩu súng giấu ở gót giày ra, vừa lui về phía sau vừa chĩa họng súng vào Thiên Lộc Từ.

Bị hóng súng nhắm vào, Thiên Lộc Từ cũng không có hốt hoảng, vẫn không nhanh không chậm bước tới, hai mắt của hắn thì nhìn chăm chăm vào ngón tay của Sói Vàng đang đặt trên cò súng.

- Đứng lại, không được qua đây, nếu không tao sẽ nổ súng.

Sắc mặt Sói Vàng tái xanh, thanh âm run rẩy, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

Nhưng biết làm sao được. Người hắn đang đối mặt là một tên biến thái, một đặc công có tài bắn súng chính xác đến từng milimet, dùng súng lục ổ quay M50 bắn liên năm phát, vậy mà hắn vẫn tránh được. Đối mặt với một quái thai như vậy, mấy ai có thể bình tĩnh cho được?

Lần này Sói Vàng dùng tiếng Hoa để nói, tuy rằng rất không lưu loát, nhưng Thiên Lộc Từ nghe thấy vẫn hiểu. Vì vậy hắn rất buồn cười nói:

- Ngủ gật, có ai cầm máy bắn đâu, máy cứ bắn tự nhiên!

- Máy...máy đừng ép tao.

Sói Vàng một lần nữa lên tiếng cảnh cáo.

- Mịa, người gì đâu mà tự ti bà cổ, có súng trong tay mà không dám bóp cò.

Thiên Lộc Từ xỏ ra một câu kinh điển, câu này là hắn đã đọc được trong bách khoa toàn thư.

Ài, sách vở hại người a. Một tuyệt tác như bách khoa toàn thư, vậy mà lại đem những câu đối thoại kinh điển như thế cho vào, đây chẳng phải là dạy hư người sao.

Kẻ điên! Tên người Hoa này chắc chắn bị điên, chắc hẳn hắn mới từ trung tâm nghiên cứu người không bình thường trốn ra! Sói Vàng có cảm giác muốn qua đời, nào có ai bị súng nhắm vào người còn cổ động người cầm súng bóp cò cơ chứ.

Mình chẳng qua chỉ là một tên đặc công nho nhỏ, tại sao lại vớ phải một kẻ điên như vậy hả trời?

- Đoàng!

Cuối cùng Sói Vàng cũng nổ súng.

Trước khi Sói Vàng bóp cò một giây, Thiên Lộc Từ liền động, Thái Cực Bộ lần nữa sử xuất, thân thể nghiêng về một bên tránh viên đạn.

Uy lực cũng như tốc độ viên đạn bắn ra của súng lục cải tiến không cách nào sánh được với súng lục ổ quay M50, thậm chí không cách nào bằng được Desert Eagle.

Bởi vậy, Thiên Lộc Từ rất nhẹ nhàng tránh được. Đương nhiên đây là Thiên Lộc Từ, còn người thường thì không chắc có thể tránh được.

- Fuck! Công phu Hoa Hạ, ta hận công phu Hoa Hạ.

Sói Vàng lăm bằm, sau đó hắn lại điên cuồng nổ súng.

Lần này hắn liên tiếp bắn ra hai viên đạn, không phải hắn không muốn bắn nhiều thêm mấy phát, mà vì súng lục cải tiến của hắn chỉ có ba viên đạn.

Giờ khắc này hắn đã hồi hận đến mức kêu cha gọi mẹ. Vì cái gì lúc cài tiền khẩu súng này hắn không cài tiền luôn ổ đạn.

Thiên Lộc Tử lại thi triển Thái Cực Bộ để tránh đạn, vẻ tươi cười trên mặt hắn càng lúc càng tăng. Hắn cười rất rạng rỡ, nhưng trong mắt của Sói Vàng, nụ cười này rất đáng bị ăn đòn.

- Chính là lúc này!

Thiên Lộc Tử dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới trước.

Hắn từng nghiên cứu qua Desert Eagle nên hắn biết rõ dung lượng băng đạn là định chết, không thể thay đổi. Hắn bức Sói vàng nổ súng là muốn Sói Vàng bắn hết đạn mà thôi.

Trên thế giới này không có nhiều người điên như vậy, Thiên Lộc Tử càng không phải là người điên.

Sói Vàng vút súng, cũng không biết từ chỗ nào mọc ra một thanh mã tấu, hắn không trốn mà chọn phản công.

- Ồ!

Thiên Lộc Tử hơi bị kinh ngạc, hắn thật không ngờ Sói Vàng vẫn còn dũng khí phản công.

Tuy nhiên, hắn chỉ hơi kinh ngạc mà thôi, nếu như đối thủ đã muốn phản công, vậy hắn sẵn sàng nghênh đón.

Lấy tính chế động, đây là sở trường của Thái Cực, đó cũng là điều Thiên Lộc Tử yêu thích.

Kỳ thật, để có thể trở thành một người đặc công, ai không phải trải qua huấn luyện, luyện cho tâm trí cứng cỏi. Nếu muốn phá hủy thần trí của đặc công chỉ sợ còn khó hơn một tên liệt dương muốn thống ass.

Mã tấu đâm tới rất nhanh, rất mạnh mẽ, mang theo một đạo quang ảnh lạnh lẽo. Mặc dù chỉ đơn giản là đâm thẳng, lại có thể căn cứ vào phản ứng của đối thủ mà biến chiêu vô cùng linh hoạt.

Đây là tiêu chuẩn đao kỹ của quân đội, không hề hoa mỹ, chỉ cần nhanh, tàn nhẫn, chính xác, một kích đoạt mạng.

Thiên Lộc Tử cũng động thủ, tay phải chậm rãi vươn về trước đón nhận mã tấu đang đâm tới. Hắn muốn làm gì? Hắn muốn dùng tay không tiếp đao hay là hắn bị đứt cầu chì?

Sói Vàng thấy vậy, khoe miệng khẽ nhếch lên, hắn cho rằng trên đời này không một ai có thể dùng tay không tiếp được mã tấu của hắn, bởi vì mã tấu của hắn đã từng phá qua Thiết Bó Sam của một tăng nhân Thiếu Lâm.

Nói thì chậm, nhưng diễn biến lại rất nhanh, trong lúc Sói Vàng tin tưởng mã tấu sẽ chém vào tay của Thiên Lộc Tử thì Thiên Lộc Tử bỗng nhiên biến mất.

Nhanh! Quá nhanh, khi Sói Vàng phát hiện có dị biến thì tay của Thiên Lộc Tử đã gạt mã tấu ra và bắt được tay của hắn.

Khuôn mặt của Thiên Lộc Tử vẫn mang theo nụ cười, ám kinh dồn vào ngón cái sau đó hắn nhấn một cái, tiếp đến cánh tay phát lực kéo về phía sau, tay còn lại thì vươn về phía trước...

- Bịch!

Sói Vàng chỉ cảm thấy cổ tay của mình truyền đến từng cơn đau đớn kịch liệt, tay cầm mã tấu đã trở nên vô lực, mã tấu rơi xuống đất. Hắn vô cùng kinh hãi muốn lui về phía sau, nào ngờ một cổ lực kéo mạnh mẽ truyền đến, thân thể của hắn bị mất khống chế nhào tới phía trước.

Cái này là công phu gì thế? Từ lúc nào Hoa Hạ có loại công phu quái dị như vậy?

Trong lúc Sói Vàng còn đang hoang mang thì đai lưng hắn đã bị một bàn tay bắt chặt.

Tay, dĩ nhiên là tay của Thiên Lộc Tử.

Trọng tâm cơ thể của Thiên Lộc Tử khẽ nghiêng, chân cùng eo đồng thời phát lực, cả người xoay nửa vòng, mang Sói Vàng quăng ra ngoài.

- Phanh!

Sói Vàng rớt xuống đất, lăn liên tục mấy vòng mới dừng lại được, mặt mày dính đầy bụi.

Toàn thân kịch liệt đau nhức đã kích thích thần kinh của Sói Vàng, hắn không có công phu, chỉ dựa vào ý chí kinh người, hắn cố nén đau nhức đứng lên, lao đảo chạy trốn.

- Trốn? mày thoát được sao?

Thiên Lộc Tử cười khinh miệt, thi triển Thái Cực Bộ đuổi theo.

Nhưng mà lần này hắn đã tính sai, bởi vì Sói Vàng căn bản không phải muốn chạy trốn, hắn chạy về hướng Tây Mặc Hồ. Hắn muốn bắt con tin.

- Nguy hiểm! Chạy mau!

Thiên Lộc Tử hét lớn, thế nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Sói Vàng vọt tới chỗ một đôi tình nhân đang chuẩn bị xuống hồ, một cước mang nam nhân đạp rơi xuống nước, tay biến thành trảo bắt được yết hầu của cô gái.

Sói Vàng xuất thân quân nhân nên ra tay rất nặng.

Yết hầu của cô gái bị bóp chặt nên không thể thở, do bị thiếu dưỡng khí nên khuôn mặt của nàng trở nên đỏ bừng. Tay chân nàng đạp loạn xạ nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi tay Sói Vàng.

Trong lúc tuyệt vọng, cô gái nhìn về phía bạn trai của mình với ánh mắt cầu cứu. Hắn là chỗ dựa của nàng, bởi vậy nàng trước tiên hướng hắn cầu cứu mà không phải người khác.

Cũng như bao phụ nữ khác, nàng hy vọng hắn có thể cưỡi con ngựa trắng, cầm trong tay thập tự kiếm, một kiếm chém chết ác ma, cứu nàng trong lúc dầu sôi lửa bỏng.

Ý nghĩ thì như vậy, nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc, bạn trai của nàng cũng không có cưỡi con ngựa trắng, không có cầm trong tay thập tự kiếm, càng không cứu nàng trong lúc nguy nan.

Bi kịch chính là, bạn trai của nàng bị dọa đến té cút té đái, vớt nàng lại mà chạy trốn một mình, thậm chí ngay cả báo động đều miễn bàn đến.

Nàng tuyệt vọng, thân thể giống như đã bị khoét rỗng.

- Lũ hèn nhát!

Thiên Lộc Tử mắng to, nếu không phải thời cơ không thích hợp, chỉ sợ hắn đã đuổi theo tên nhu nhược kia, sau đó đá cho hắn thành thái giám.

- Khốn kiếp! Mày không được qua đây, bước tới bước nữa tao sẽ giết mày!

Sói Vàng hét lên, tay hắn càng bóp chặt yết hầu của cô gái.

Thiên Lộc Tử nghiêm mặt, hắn ghét nhất là bị người uy hiếp.

Tuy nhiên, sau khi nghĩ lại, hắn cũng liền bình thường trở lại, nụ cười lại xuất hiện trên môi. Đạo pháp tự nhiên, sinh tử luân hồi không phải là một loại quy luật tự nhiên sao?

Hắn không biết cô gái này, chết thì chết. Hắn không phải là đáng cứu thế, không có nghĩa vụ phải cứu vớt thế nhân.

Sau khi nghĩ thông suốt, Thiên Lộc Tử không ngừng bước tới, vừa đi vừa nói:

- Mày giết đi, tao cóc quan tâm!

- Mày không được qua đây!

Sói vàng trở nên luống cuống, đòn sát thủ của hắn đã hết đất dụng võ rồi.

Thiên Lộc Tử càng bước nhanh hơn, vừa cười vừa nói:

- Tại sao tao phải nghe lời mày? Mày bảo tao không được qua đó, tao lại càng muốn qua! Không ai có thể uy hiếp cũng như trói buộc được tao!

Tên này có còn là con người hay không, nếu là con người sao lại coi thường sinh mệnh như thế! Hắn không phải là người, hắn là ác ma! Đại ác ma tội ác trời!

Tay của Sói Vàng càng lúc càng bóp chặt yết hầu của cô gái, hắn chỉ cần thêm chút lực là có thể bẻ gãy cổ của nàng. Không còn da bao phủ, yết hầu lộ hẳn ra ngoài, máu chảy đầm đìa vô cùng khủng khiếp.

Sói Vàng muốn giết cô gái, chỉ cần bóp một phát là xong, không cần phải xé toạc da làm yết hầu lộ ra như vậy. Hắn cố ý làm vậy, mục đích là muốn bức Thiên Lộc Tử lui.

Nhưng hắn đành phải thất vọng rồi, Thiên Lộc Tử mắt thấy hết thấy nhưng sắc mặt hắn không hề thay đổi, thậm chí trong mắt cũng không có một tia gợn sóng, tựa như đang chứng kiến một việc không thể đơn giản hơn.

Lạnh lùng! Đây là một loại coi thường chúng sinh lạnh lùng. . .

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cực Hình Ngựa Gỗ Bạo Cúc Hoa!

Là một đặc công, Sói Vàng ngoại trừ tinh thông ngựa trang, xã giao cùng nhiều quốc ngữ, nắm giữ kỹ năng chiến đấu và tài bắn súng, hắn còn có khả năng quan sát cực kỳ sắc bén.

Thông qua ánh mắt lạnh lùng của Thiên Lộc Tử, Sói Vàng đã biết người trước mắt không hề quan tâm đến sống chết của cô gái này. Vì vậy hắn buông tay ra, đem nữ tử nhẹ nhàng để dưới đất.

- Như thế nào? Mày không phải nói muốn giết nàng sao?

Thiên Lộc Tử vẫn từng bước ép sát nói.

- Mày nên biết, thật sự ý tao không phải là muốn giết nàng, chỉ là vì muốn bức lui mày mà thôi.

Sói Vàng uể oải nói:

- Nếu như bức lui không được mày, tao tội gì phải giết người đây này?

- Sao lại khẳng định như thế? Mày cũng không hoài nghi tao đang giả bộ à, kì thật trong lòng tao rất quan tâm tính mệnh của cô gái kia sao?

- Tao cũng từng hoài nghi, nhưng sau đó nhìn ánh mắt của mày, tao không còn hoài nghi nữa! Tao chưa từng thấy ánh mắt lạnh lùng như vậy, cũng chưa từng thấy người Hoa nào giống như mày vậy. Hoặc là nói, tao chưa từng thấy người nào có một đôi mắt lạnh lùng như thế.

- Sao nghe mày nói giống như tao không phải là người thế?

- Tiếng Hoa của tao không được tốt, không biết cách giải thích.

Thiên Lộc Tử trợn trắng mắt lên, người Tây Dương này cũng quá cực phẩm đi.

Liếc mắt nhìn cô gái nằm trên đất, Thiên Lộc Tử phát hiện cổ họng nàng tuy lộ ra ngoài nhưng chưa gãy, nhất thời nửa khắc có lẽ còn chưa chết. Vì vậy hắn không tự mình động thủ cứu người mà lấy điện thoại ra gọi cảnh sát.

Trong lúc hắn gọi điện thoại, Sói Vàng cũng không có bất kỳ động tác gì, đến chạy trốn cũng không.

- Vì sao không trốn?

Khuôn mặt Thiên Lộc Tử vừa tươi cười vừa nghi hoặc.

- Đã biết là trốn không thoát, sao tao phải làm chuyện vô nghĩa như thế? Hơn nữa, coi như tao có thể trốn thoát thì tao còn có chỗ để đi hay sao?

Sói Vàng khò sở nói.

Một đặc công bỏ trốn sẽ không có tổ chức nào thu nhận. Hơn nữa bọn hắn từ nhỏ đã được tổ chức huấn luyện, liền xem tổ chức là nhà mình. Hôm nay không về lại được tổ chức, cũng giống như không có nhà để mà về.

- Đã vậy, chúng ta có thể nói chuyện?

Thiên Lộc Tử vừa nói, một bên hướng phía rừng cây trước mặt đi tới, hắn cũng không muốn bị đưa đến cục cảnh sát lần nữa. Có lẽ bởi vì lần trước đến cục cảnh sát đã xảy ra chuyện không vui, đến hiện tại trong lòng hắn vẫn rất mâu thuẫn với cục cảnh sát, cũng rất phản cảm.

- Mày không thể moi được tin tức gì hữu dụng từ miệng tao đâu.

Sói Vàng vừa theo sát Thiên Lộc Tử vừa nói.

Nhìn theo bóng lưng của Thiên Lộc Tử, có một khắc Sói Vàng nghĩ đến việc đánh lén, bất quá cuối cùng hắn cũng không ra tay. Bởi vì hắn không có chút nắm chắc nào.

Đối mặt với một người dám đem sau lưng đưa ra trước mặt địch nhân, mà chính mình lại không có chút nắm chắc tiêu diệt người ta. Đây là lần đầu tiên

Sói Vàng gặp được, trong lòng hẳn không khỏi buồn bực.

Trong rừng cây, Thiên Lộc Tử đi đến một băng ghế dài dưới cây rồi ngồi xuống một đầu. Nguyên bản tại đầu băng ghế này đầu không ít chim nhỏ, thế nhưng chúng lại không sợ mà bay mất, phảng phất như chúng vốn không nhìn thấy Thiên Lộc Tử.

Trong mắt Sói Vàng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền biến mất. Nam tử người Hoa Hạ trước mắt này đã cho hắn quá nhiều kinh ngạc rồi, nên giờ hắn thấy nhưng cũng không bất ngờ lắm.

Sói Vàng cũng đi đến đầu bên kia của băng ghế ngồi xuống không chút do dự, chỉ khác một điều là những chú chim nhỏ trên đó sợ bay đi mất tiêu.

Sau khi ngồi xuống, toàn thân hắn buông lỏng không chút đề phòng, bởi vì không cần thiết. Thiên Lộc Tử nếu muốn giết hắn, hắn sớm đã chết rồi.

- Bọn mày muốn giết bạn của tao?

Thiên Lộc Tử đột nhiên mở lời nói, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười làm cho người khác không biết hắn đang nghĩ gì. Kỳ thật hắn đương nhiên đoán được Sói Vàng là vì Kỳ Ngọc Nhân mà đến.

Đây gọi là giả heo ăn thịt cọp, lừa người không chỗ chôn xương! Trong lòng Sói Vàng thoáng nghĩ như thế, lắc lắc đầu nói:

- Tao đã nói qua, tao cái gì cũng không biết.

- Mày biết tiếng Hoa, vậy chắc cũng biết một chút lịch sử Hoa Hạ?

- Biết một chút.

Tuy rằng không biết Thiên Lộc Tử đang nói đến cái gì, nhưng Sói Vàng vẫn trả lời thành thật.

- Biết rõ về các cực hình của Hoa Hạ không?

Sói Vàng vừa nghe liền cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, hắn cố trấn định nói:

- Biết một chút, tao đã nghiên cứu qua Thập đại cực hình thời Mãn Thanh.

Nụ cười trên mặt Thiên Lộc Tử càng rạng ngời, thanh âm ngược lại trở nên dịu dàng, nói:

- Tao định dùng Mộc Mã Hình chào hỏi mày.

Mộc Mã Hình, thế nhân chỉ biết đó là cực hình đứng đầu trong Thập đại cực hình thời Mãn Thanh. Kỳ thật từ trước thời Mãn Thanh, nó đã tồn tại rồi.

Cực hình này chuyên dùng để hành hạ nữ tội phạm, trên lưng ngựa gỗ có một cái côn gỗ to và dài, nữ tử bị cưỡng chế ngồi lên lưng ngựa gỗ, sau đó côn gỗ sẽ đâm vào âm động của nữ tử. Côn gỗ rất to, có thể căng nứt âm động của nữ tử đâm thẳng vào tử cung.

Lúc hành hình, hai chân nữ tử sẽ bị buộc chặt hai bên ngựa gỗ, làm cho không rơi khỏi lưng ngựa được. Người chấp hành hình pháp còn có thể khiến ngựa gỗ di chuyển, khiến cho lưng ngựa lắc lư kịch liệt, làm cho âm động của nữ tử bị tổn thương không thể chữa trị, cuối cùng chết đi.

Có câu nói về hình phạt Mộc Mã Hình: Nếu như nàng không tuân thủ quy tắc của một người vợ, thích bị chơi, vậy thì chơi chết nàng.

Sói Vàng theo bản năng kẹp hai chân lại, trên mặt hiện lên thần sắc không tự nhiên. Thật lâu sau hắn mới mở lời:

- Mộc Mã Hình sao có thể dùng trên người tao, tao là nam nhân, cũng không có bộ phận sinh dục của nữ nhân.

- Nhưng mày vẫn có lỗ nhị, cọc gỗ trên lưng ngựa không chỉ có thể làm cho nữ nhân thoải mái mà còn có thể chọc cái chỗ ấy của nam nhân.

Thiên Lộc Tử âm hiểm cười nói:

- Cái này gọi là gì nhỉ? À đúng rồi, hiện tại nam nhân nào cũng gọi đó là bạo cức!

Mộc Mã Hình dùng để bạo cức hoa của nam nhân, từ cổ chí kim chắc chỉ có Thiên Lộc Tử người này là có ý nghĩ đó. Thời đại này cái gì cũng cần phải sáng tạo mới hơn, Thiên Lộc Tử không thể nghi ngờ là người đầu tiên sáng tạo phương thức mới của cô hình.

Sắc mặt Sói Vàng rốt cuộc thay đổi, cức hoa theo bản năng thắt chặt lại. Nói chuyện cũng mất tự nhiên, cố gắng tự tin nói:

- Tao có phương pháp tự sát, tao có thể tự sát trước khi bị mày tra tấn.

Kỳ thật đặc công ngoại trừ những kỹ năng ngoài thân làm cho nhiều người hâm mộ, trong thời khắc bọn hắn phải bảo vệ bí mật, công phu tự sát cũng có thể nói là xuất thần nhập hóa.

Nào là giấu độc trong hàm răng, đầu lưỡi giấu châm, trong đũng quần treo bom..., các thủ đoạn tự sát phải gọi là tầng tầng lớp lớp. Thậm chí một đặc

công tự sát trước mặt người mà người còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

- Thế nhân vô tri đều cho rằng chết là hết, kỳ thật cũng không phải như vậy.

Thiên Lộc Tử mỉm cười:

- Mày chết, tao vẫn có biện pháp tra tấn mày.

Sói Vàng cả kinh, không chắc chắn dò xét:

- Ý mày là quý hồn?

- Người Tây Dương bọn mày thì gọi như thế, người Hoa bọn tao gọi là linh hồn.

- Năng lực của mày rất mạnh mẽ, nhưng mày cũng chỉ biết thôi phồng. Linh hồn chỉ là một loại tồn tại hư vô mờ mịt...

Sói Vàng còn chưa nói được một nửa thì đã bị ngắt lời.

- Đó là do bọn mày tự cho là như thế mà thôi, đương nhiên mày có thể thử một chút.

Thiên Lộc Tử nói.

Chủ đề buồn cười như vậy, lý trí Sói Vàng nói cho hắn biết là hắn không nên tin tưởng chuyện phiếm của cái người Hoa trước mặt này. Nhưng không biết vì cái gì, sâu trong lòng hắn vẫn không sinh ra được một chút hoài nghi.

Trầm ngâm thật lâu, Sói Vàng mới lên tiếng:

- Tao nguyện ý thử xem.

Thiên Lộc Tử sững sốt một chút, tiếp theo khỏ sở nói:

- Thôi vậy đi, mày hãy đi đi.

- Mày cứ như vậy thả tao đi? Không phải mày nói muốn tra tấn linh hồn tao sao?

- Không cần thiết, mày căn bản không biết nhiều lắm, không đáng để cho tao lãng phí thời gian.

...

Về mặt Sói Vàng đầy vẻ hồ nghi nhìn Thiên Lộc Tử hồi lâu, sau đó mới quay người ly khai. Đi vài bước, hắn không cam lòng quay đầu lại hỏi:

- Mày thực sự có thể tra tấn linh hồn của một người?

Thiên Lộc Tử gật đầu khẳng định:

- Có thể!

Trương Tam Phong Bát Pháp chỉ đạo, Thiên Lộc Tử có thể thật sự tra tấn, giam cầm linh hồn một người, đương nhiên điều này cần phí một phen đại công phu.

Qua một phen quan sát, Thiên Lộc Tử cũng đã sớm nhìn ra Sói Vàng chẳng qua là một thành viên vòng ngoài của một tổ chức mà thôi. Như vậy hắn cũng chỉ biết dựa theo mệnh lệnh chấp hành nhiệm vụ, nội tình thì hắn cũng không biết nhiều lắm. Bởi vậy Thiên Lộc Tử dứt khoát để hắn ly khai.

Sự tình đã xong, Thiên Lộc Tử trở về Dương Đại, trên đường xa xa thấy xung quanh không ít phóng viên, cái cô gái bị thương kia đã được khiêng đi.

Tại Dương Thành xảy ra bắn nhau, các phóng viên của các tòa soạn báo nhao nhao tìm đến, muốn vượt lên trước hỏi han.

Phóng viên:

- Xin hỏi vị nhân huynh này, anh có chứng kiến chuyện đã xảy ra hay không?

Người qua đường chỉ mặc một chiếc quần lót nói:

- Ân, thủ phạm chính là một người ngoại quốc tóc vàng, một người Hoa đã đuổi theo hắn. Người Hoa rất lợi hại, người ngoại quốc có súng cũng không bắn trúng hắn. Hắn chính là quý!

Phóng viên:

- Hạ thủ đối với một cô gái như vậy, hung thủ hoàn toàn có thể được xưng tụng là quý.

Người qua đường kích động:

- Không phải người ngoại quốc mà là người Hoa. Hắn đang ép người ngoại quốc giết cô gái kia...

- Anh có nhìn rõ khuôn mặt của người Hoa với người ngoại quốc hay không?

- Không thấy rõ ràng, khoảng cách xa quá.

- Cuối cùng không phải là người Hoa chế ngự tên bắt cóc?

- Không đúng, thật ra là người ngoại quốc chính tay thả con tin, sau đó cùng người Hoa kia ly khai, bộ dáng rất là hảo hữu.

- Nhân huynh, anh đã quá kích động không thích hợp để phỏng vấn. Hơn nữa, tôi đề nghị anh nên đến tìm bác sĩ tâm thần, có bệnh nên sớm chữa trị.

Phóng viên đồng tình nhìn người qua đường, hắn đã đem người này xếp cùng hàng với người bệnh thần kinh rồi.

Chưa từng ăn thịt heo thì ta cũng thấy heo chạy qua đường rồi nha. Anh hùng cùng kẻ bắt cóc thể nào lại cùng nhau ly khai, còn rất hảo hữu?

Thật là ngu vkl, ta cũng có xem phim đấy, bình thường lúc kẻ bắt cóc cưỡng ép con tin, người thấy việc nghĩa bất bình ra tay sẽ khuyên kẻ bắt cóc tỉnh táo không nên thương tổn con tin, cuối cùng kẻ bắt cóc bị thuyết phục đi đầu hàng. Hoặc là kẻ bắt cóc thất thần, người anh hùng sẽ nắm bắt thời cơ xông lên chế trụ kẻ bắt cóc.

Người qua đường biểu hiện so với Thị Mầu còn oan hơn. Ta chẳng qua là ăn ngay nói thật mà thôi, kết quả là bị biến thành người bị bệnh thần kinh, ta có trên ai ghẹo ai đâu...

Người này còn không biết, lời nói thật thường không được người đời tin tưởng, người đời thích bị lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Giả Thần Giả Quỷ, Kỳ Tâm Bất Chính

Buổi tối, trước sân vận động Dương Thành người, xe tấp nập. Tuy rằng buổi hòa nhạc còn chưa bắt đầu, thậm chí còn chưa đến thời gian vào rạp nhưng đã có vô số người chen lấn tại lối vào.

Trên không trung của sân vận động, rất nhiều cột sáng từ các đèn chiếu bắn ra đung đưa qua lại, bên trong sân vận động còn truyền ra từng bản nhạc. Hiển nhiên, các kỹ thuật viên ánh sáng và nhạc sĩ đã bắt đầu chuẩn bị cho buổi hòa nhạc.

Thiên Lộc Tử vừa bước xuống từ taxi thấy như thế, lúc này hắn mới biết được tên tuổi của Nam Như Hân nổi tiếng như thế nào. Sau một khắc hắn lại nhủ vậy.

Nơi đông người là nơi dễ bị người khác ám toán nhất, trải qua lần trước bị ninja cùng đặc công tập trung truy sát, Thiên Lộc Tử đã có điểm lo xa rồi. Hắn cảnh giác lưu ý động tĩnh bốn phía, tùy thời điểm theo sát bên người Kỳ Ngọc Nhân.

- Các người nhìn bên kia đông người chưa kia, hắn là có gì vui lắm, chúng ta qua đó nhìn một chút đi!

Âu Dương Anh Tử hưng phấn la lên.

Người này chính là rất ưa náo nhiệt, thấy có chỗ đông liền chạy đến xem trước tiên. Vì cái ham mê này mà không ít lần nàng bị mắc lừa thua thiệt. Nhưng bản tính nàng đã như vậy rồi, rất khó đổi.

Lý Hân Nhiên biết rõ tính cách của Âu Dương Anh Tử, cũng biết nàng không ít lần do ham vui mà chịu thiệt nên mở lời khuyên nhủ:

- Hiện tại đông người quá, rất là loạn, hay là chúng ta qua đó nhìn một chút đi!

Âu Dương Anh Tử trong lòng không thể buông tha, làm bộ đáng đáng thương nhìn Trần Nhu. Trần Nhu nhìn đồng hồ nói:

- Bây giờ còn cách thời gian vào cửa một chút, chúng ta qua đó nhìn một chút giết thời gian cũng được. Bất quá vì lý do an toàn, chúng ta nên mời theo vài vệ sỹ.

Trần Nhu vừa dứt lời, ba nữ lưu manh rất ấn ý đều dùng bộ dáng đáng thương nhìn ba thổ hào, các nàng ra sức chứng minh cái gì gọi là ‘lòng dạ Tư Mã

Chiều, người thiên hạ nhìn vào đều biết.”

Đối mặt với ba nữ hài tử làm bộ dạng đáng thương nhìn sang, chỉ sợ là nam nhân liền không thể cự tuyệt được a. Ba tên thổ nãi rất nhanh liền thỏa hiệp, bởi vì ba cái nữ lưu manh kia rất nhanh liền phân biệt kéo cánh tay bọn hắn.

Khương Tuyết oánh cũng học theo kéo cánh tay của Lý Phong, quay sang Thiên Lộc Tử và Kỷ Ngọc Nhân nói:

- Cùng đi xem một chút đi.

Kỷ Ngọc Nhân vừa muốn mở lời đã bị Thiên Lộc Tử nói trước:

- Thôi, chúng tôi không thích tham gia náo nhiệt, các người cứ qua xem đi, gấp lại sau.

- Vậy cũng được, gấp lại sau!

Khương Tuyết nói xong, kéo cánh tay của Lý Phong chen vào trong đám người.

Nhìn thấy thân ảnh của Khương Tuyết Oánh cùng Lý Phong hòa nhập vào trong dòng người biến mất, Thiên Lộc Tử mới thu hồi ánh mắt, kéo tay Kỷ Ngọc Nhân đi ra bên ngoài.

Hai người rời khỏi chỗ đông người, đi tới một góc tường yên ắng đứng đó.

- Còn một chút nữa là sẽ tới giờ vào cửa, cô ngồi nghỉ một chút đi.

Thiên Lộc Tử nhìn xung quanh một chút, chỉ vào băng ghế ở góc tường nói.

- Uhm!

Kỷ Ngọc Nhân khéo léo ngồi xuống.

Lúc ra khỏi nhà, Kỷ Ngọc Nhân cố ý sửa soạn một chút. Cô mặc một cái váy liền áo màu xanh đậm ôm lấy cơ thể, ở trên còn viền ren, tô lên những đường cong hoàn mỹ. Cổ áo không cao không thấp mang xuân quang trước ngực hầu hết che lại. Có điều hai bầu ngực nàng thật sự là quá to đi, hơn nữa còn cao ngất, tựa hồ là muốn nổ tung cái váy hung hăng nhảy ra ngoài.

Mép váy dưới vừa vịn qua gối, lộ ra cặp chân ngọc thon dài. Dưới gót ngọc là một đôi giày cao gót màu xanh đậm làm bàn chân nhỏ trắng như tuyết nổi bật lên, đặc biệt hấp dẫn và thiếu sót ánh mắt người khác.

Thần sắc Thiên Lộc Tử thay đổi phức tạp, ánh mắt cứ chăm chăm nhìn đôi chân ngọc của Kỷ Ngọc Nhân, thiếu chút nữa là chảy nước miếng, bộ dáng như trư ca.

Kỷ Ngọc Nhân vốn kinh ngạc trước phản ứng ngốc trẻ của Thiên Lộc Tử, lúc thấy ánh mắt hắn chăm chú nhìn hai chân mình, khuôn mặt xinh đẹp của nàng liền đỏ lên, tận đáy lòng không khỏi dâng lên một tia mừng rỡ.

- Cũng không biết có phải là không quen đi giày cao gót hay không mà vừa đi vài bước liền thấy đau đau.

Không biết thần xui quỷ khiến thế nào mà Kỷ Ngọc Nhân lại thấp giọng nói ra một câu như vậy. Sau khi nói xong, mặt nàng càng đỏ hơn. Tự tìm đường chết a, chính mình lúc nào lại trở nên tiện như vậy, không ngờ lại chủ động câu dẫn nam nhân.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Thiên Lộc Tử vẫn nghe được. Vì thế, hai mắt hắn liền phát sáng, nói:

- Hay là tôi giúp cô xoa chân nhé.

Thời điểm này, trong đầu hắn không có chút linh quang nào, căn bản không nhìn ra Kỷ Ngọc Nhân đang cố ý dụ dỗ hắn.

Kỷ Ngọc Nhân xấu hổ đỏ tận tai, không lắc đầu cũng không đáp ứng, nàng đây là ngầm đồng ý.

Thiên Lộc Tử ngồi xổm xuống, thương thức đôi gót sen của Kỷ Ngọc Nhân trong khoảng cách gần. Cởi đôi giày cao gót ra, sau đó bàn tay của hắn nắm chặt bàn chân nhỏ của Kỷ mỹ nhân.

Chân Kỷ Ngọc Nhân rất nhỏ, bàn tay to lớn của Thiên Lộc Tử có thể đem cả bàn chân nàng nắm gọn trong tay, cảm giác trong tay là một phiến trắng nõn mềm mại. Sau đó, hắn dùng tay xoa xoa chân nàng nguy trang, thật ra là bắt đầu sờ loạn một hồi.

Kỷ Ngọc Nhân vô cùng thích cái cảm giác bàn chân mình được tay Thiên Lộc Tử nắm lấy, cảm giác ấm áp này rất an toàn. Vô ý thức, hai tay nàng xoa nhẹ lên đầu Thiên Lộc Tử.

Một màn rất ấm áp, vừa tràn ngập yêu thương vừa không quá biến thái, còn tốt chán so với việc nam nhân yêu bộ ngực của nữ nhân.

- Cô không trách tôi kéo cô đến đây chứ, không cho cô xem náo nhiệt?

Hai tay Thiên Lộc Từ không ngừng lại, đột nhiên hỏi một câu.

- Không, anh chỉ là không muốn tôi gặp nạn mà thôi.

Kỷ Ngọc Nhân đỏ mặt nói, chân nàng đã thích ứng với sự vuốt ve của bàn tay Thiên Lộc Từ.

- Cô biết?

- Tôi có thể không biết sao? Tôi đã tận mắt nhìn thấy ninja tấn công. Không phải lời này của tôi có ý gì khác, anh cho rằng tôi rất đần, ngay cả việc này cũng không biết hay sao? Kỷ Ngọc Nhân ra vẻ giận nói.

- Tôi không có ý đó.

Thiên Lộc Từ đỏ mặt hỏi, tâm tư của nữ nhân này thật sự là khó nắm bắt a.

- Buổi sáng những người kia lại tới nữa à?

Kỷ Ngọc Nhân đem sợi dây chuyền bát quái dưới lớp áo váy móc ra, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

- Không phải ninja, ba người kia thật ra là người Tây Dương, xem ra từng lớp người ngựa sẽ đến gây bất lợi cho cô.

Thiên Lộc Từ đã bớt nghiến rồi, một bên vừa giúp Kỷ Ngọc Nhân mang giày vừa nói:

- Nếu không hay là chúng ta đến hỏi lão cày ruộng một chút?

Kỷ Ngọc Nhân trầm ngâm một chút, lắc đầu nói:

- Cha tôi không nói, nhất định là có lý do của người, vẫn là không nên hỏi a. Đến lúc thích hợp người sẽ nói cho chúng ta biết.

Thiên Lộc Từ gật gù đầu, đứng lên nói:

- Vậy cũng tốt.

- Cảm ơn sợi dây chuyền của anh.

Kỷ Ngọc Nhân kéo câu chuyện sang chủ đề khác, nói:

- Nó thật sự có thể bảo vệ tôi bình an sao?

Thiên Lộc Từ khẳng định:

- Đương nhiên có thể!

Đúng vào lúc này, một nam nhân vác một cái bao lớn đi tới, Thiên Lộc Từ theo bản năng quay người lại, như vô tình mang Kỷ Ngọc Nhân ngăn ở phía sau.

Người tới là một người khuôn mặt rất bình thường, bình thường đến nỗi ở trên đường có thể bắt gặp một đồng. Mũi lưỡi trai đội thấp che mắt, cặp mắt đầy quầng thâm, chòm râu làm cho vẻ mặt có chút tang thương, người này tuyệt đối là một kẻ hèn mọn.

- Tôi thấy các ánh mắt các người hăm hực như vậy, chắc chắn các người không mua được vé.

Tên này cũng không có tự giới thiệu, vừa đến liền phun ra một câu.

Thiên Lộc Từ cùng Kỷ Ngọc Nhân nhìn nhau rồi cười một cách tự nhiên. Mấy tên hèn mọn thường hiếm thấy, năm nay đặc biệt nhiều nha.

- Làm sao người biết bọn tôi không mua được vé?

Thiên Lộc Từ buồn cười nói.

- Hiện tại cũng sắp đến thời gian vào cửa, các người không ở lối vào chờ, không phải không mua được vé thì là gì?

Tên hèn mọn ra vẻ tự cho là đúng nói:

- Rất thất vọng có phải không?

Cũng không biết vì sao mà Thiên Lộc Từ gật đầu nhẹ.

- Tôi đã nói rồi, tôi nhìn người rất chuẩn.

Tên hèn mọn lại tiếp tục chém gió:

- Kỳ thật các người cũng không cần thất vọng, ta ở đây vừa vặn còn dư hai tấm vé, bán rẻ cho các người, thế nào?

Lúc này, Thiên Lộc Tử cùng Kỳ Ngọc Nhân rốt cuộc cũng biết tên hèn mọn này muốn gì, hóa ra hẳn là muốn bán vé.

- Không mua! Người đi đi!

Không đợi Thiên Lộc Tử trả lời, Kỳ Ngọc Nhân đã trở lại một cách không thiện chí.

Nàng đối với mấy người tích trữ vé rất không có hảo cảm, cũng phải vì những người đó mà nhiều người muốn xem buổi hòa nhạc không mua được vé.

Nên biết là Kỳ Ngọc Nhân đã tự mình xếp hàng thế nhưng không mua được vé. Muốn nàng có hảo cảm với mấy người bán vé chợ đen, đó mới là việc lạ.

- Các người không nên một lời liền từ chối nha, các người đều đã đến đây, không thể vào trong xem chẳng phải là đi một chuyến trắng tay sao...

Tên hèn mọn thao thao bất tuyệt nói, làm giáo dục tư tưởng cho hai người Thiên Lộc Tử cùng Kỳ Ngọc Nhân.

- Người có đi hay không? Không đi ta liền báo cảnh sát.

Kỳ Ngọc Nhân chán ghét nói.

Tên hèn mọn khó chịu nhìn Kỳ Ngọc Nhân một cái, hậm hực ly khai.

- Đại ca ca, bạn gái của anh thật xinh đẹp nha.

Tên hèn mọn này mới rời đi, một tràng âm thanh liền từ bên cạnh truyền tới.

Thiên Lộc Tử cùng Kỳ Ngọc Nhân hai người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương khoảng mười tuổi cầm theo một giỏ hoa hồng đỏ đi tới, nguyên lai là một cô bé bán hoa.

Vừa rời thấy một tên bán vé chợ đen, tâm tình Kỳ Ngọc Nhân không được tốt. Lúc này đột nhiên thấy một cô bé đáng yêu đang bán hoa, tâm tình của nàng lập tức tốt hơn nhiều, lòng cảnh giác cũng theo đó giảm xuống không ít.

Vừa gặp một chuyện ghê tởm sau đó đột nhiên thấy một chuyện tốt đẹp, tâm tình chắc chắn sẽ tốt hơn, so với bình thường càng dễ tiếp nhận điều tốt đẹp đó hơn.

- Đại ca ca, mua cho bạn gái anh một cành hoa nha.

Tiểu cô nương vừa nói, liền muốn đến gần một chút.

Đúng lúc này, Thiên Lộc Tử đột nhiên động thủ, hất đá một cước về phía cô bé.

Phanh! Cô bé bị đá văng ra xa mấy mét, nhưng cũng không có té xuống đất mà là vững vàng đứng đó, ngược lại những bông hoa hồng kia lại rơi đầy đất.

Kỳ Ngọc Nhân còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì thân hình cao lớn của Thiên Lộc Tử một lần nữa lại chắn trước mặt nàng.

- Ngươi trang không tệ, lòng dạ càng sâu! Người đến cùng là a?

Thiên Lộc Tử khai triển thức mở đầu của Thái Cực, nghiêm nghị hét lớn.

- Người sao có thể nhìn ra?

Cô bé lúc này mở miệng, thanh âm của cô không ngờ đã thay đổi, biến thành giọng nói của một nữ nhân thành thục.

Sắc mặt Kỳ Ngọc Nhân thay đổi, đến lúc này nàng có ngu đi nữa thì cũng biết cô bé bán hoa kia là muốn gây bất lợi cho nàng.

- Không thể không nói, người ngươi trang rất không tồi, cũng rất hiểu cách lợi dụng lòng người, người cơ hồ đã gạt được ta. Nhưng ánh mắt thì không gạt được người, cô bé mười tuổi ánh mắt phải trong vắt vô cùng. Nhưng ánh mắt người lại đục ngầu, bởi vậy ngươi tuyệt đối không thể là một cô bé chỉ có mười tuổi. Giả thần giả quỷ chắc chắn tâm thuật bất chính!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hoa Hồng Nhuộm Máu

- Hóa ra là ánh mắt làm lộ tẩy, chẳng trách! Lần tới phải cải tiến mới được.

“Tiểu cô nương” vừa nói vừa gật đầu, ngoại trừ giọng nói có chút già dặn, hành vi và thần sắc thì tuyệt đối giống y hệt một tiểu cô nương.

Móa! Đây cũng là người sao, chẳng lẽ là Thiên Sơn Đồng Mộc version hiện thực? Kỳ Ngọc Nhân cảm thấy choáng váng, đầu óc sững sờ.

- Thiên Lộc, buổi hòa nhạc sắp bắt đầu rồi.

Kỳ Ngọc Nhân nhìn thời gian, có chút lo lắng.

Thiên Lộc Từ nghe vậy thiếu chút nữa ngồi phệt mông xuống đất.

Fap fap fap, cô nương người có thể bình thường chút không, nơi này còn có một nhân vật hung ác đang muốn hại người đó! Tội liễu mạng bảo hộ cô, vậy mà cô lại bảo buổi hòa nhạc đã sắp bắt đầu, cô là người không có tim, không có phổi sao?

- Tiểu tử, ta thừa nhận năng lực quan sát của người rất kinh người. Nhưng làm người thì sẽ phạm sai lầm, người không sợ chính mình nhìn lầm, lỡ tay đập chết một tiểu cô nương sao?

“Tiểu cô nương” kỳ dị nói.

- Nhìn lầm? Điều này ta chưa từng nghĩ qua, ta rất tự tin về ánh mắt của mình.

Thiên Lộc Từ ngượng ngùng nói một câu, cười nói:

- Cho dù lỡ tay giết chết một tiểu cô nương thì sao? Một mạng mà thôi, cũng chẳng khác giết ếch giết nhái là mấy!

Một mạng mà thôi! Thần sắc “tiểu cô nương” trở lại kỳ quái, trong thiên hạ vẫn còn người xem thường tính mạng người khác hơn cô sao.

- Bớt sàm ngôn đi, chẳng phải người muốn giết người sao? Mau mau động thủ, ta còn phải đi xem hòa nhạc đó.

Thiên Lộc Từ thúc giục, trong suy nghĩ của hắn không hề đặt “tiểu cô nương” này vào mắt.

Miệt thị! Đây là miệt thị trắng trợn! “Tiểu cô nương” nổi giận, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận nhìn vô cùng đáng yêu. Nhưng mà dưới khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đó lại ẩn giấu sát cơ mãnh liệt.

Vèo! Ô quang hiện lên, một thanh chủy thủ phía trên đầu hoa văn màu vàng xuất hiện trong tay “tiểu cô nương”. Sau đó cô lập tức di động, dáng người uyển chuyển, tốc độ rất nhanh, khiến người ta không tự chủ được nghĩ tới thích khách trong tiểu thuyết.

Sấm nổ bên cạnh không giật mình, Thái Sơn sụp đổ mà không kinh! Thiên Lộc Từ vẫn tươi cười như cũ, hắn đang đợi thời cơ thích hợp để ra tay.

Người làm vô tâm, người xem hữu ý! Trên mặt Kỳ Ngọc Nhân lo lắng, hai tay cầm chắc lấy sợi dây chuyền bát quái, chắc hẳn là đang lo lắng và cầu nguyện cho Thiên Lộc Từ.

Một nữ tử thật tốt, chỉ là hơi mê tín một chút.

Tới gần, càng gần, “tiểu cô nương” đột nhiên ngã người xuống đất, chủy thủ trong tay dùng góc độ xảo trá đâm tới dưới háng Thiên Lộc Từ.

Âm hiểm! Quá âm hiểm! Vừa ra tay liền muốn đoạn tuyệt từ tuyệt tôn đối phương, người này tuyệt đối là Diệt Tuyệt sư thái phiên bản hiện đại.

Thiên Lộc Từ không chút hoang mang, nắm đúng thời cơ, một chiêu mò kim đáy biển, vót lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của “tiểu cô nương” lên.

Không ngờ, “tiểu cô nương” kề sát đất tấn công đột nhiên một cước đạp mạnh lên mặt đất, toàn thân mượn lực nhảy lên, chủy thủ trong tay đâm thẳng về phía yết hầu Thiên Lộc Từ.

Hóa ra “tiểu cô nương” trước mặt sử dụng hư chiêu, quả là một người âm hiểm.

Thiên Lộc Từ thu hồi vẻ mặt tươi cười, địch nhân khó chơi hơn so với tưởng tượng của hắn một chút. Trong khi khẩn cấp, hai tay không kịp thu hồi, hắn dồn lực vào phần eo, toàn thân ngửa ra sau.

Vèo! Chủy thủ lướt qua cằm Thiên Lộc Từ. Nếu vừa rồi động tác của hắn chậm hơn một chút, vậy cổ họng ắt bị đâm xuyên qua.

Ngửa ra sau tránh được một kích trí mạng, chân Thiên Lộc Tử vừa chạm đất, toàn thân lui ra sau 1m, kéo xa khoảng cách với “tiểu cô nương”. Một kích vừa rồi không thành công, nhưng “tiểu cô nương” vẫn di chuyển chủ thủ bám sát theo.

Thiên Lộc Tử đứng thẳng người, thi triển Thái Cực Bộ, không lui mà tiến, ám kinh trong cơ thể vận chuyển đến hai tay. Hắn chấp tay trước ngực, kẹp chặt lấy thanh chủ thủ. Đồng thời, hắn lấn người tới, ám kinh tràn tới vai, va chạm tới trước.

Bịch! T2 nhất thời không phản ứng kịp, hoặc là do thể tới của Thiên Lộc Tử quá mức mạnh mẽ, không thủ thế được, bị bả vai Thiên Lộc Tử đụng vào.

T2 đánh ám kinh của Thiên Lộc Tử, toàn thân bắn ra ngoài, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung.

Phụt! “tiểu cô nương” phun máu, tạo thành một màn sương máu. Sương máu rơi xuống, bông hoa hồng đỏ tươi trên mặt đất bị nhuộm đỏ hơn.

- Lão tam! Bên cạnh truyền tới tiếng hét lớn của ba thổ hào.

Hóa ra thấy thời gian biểu diễn sắp tới, nhưng lại không thấy Thiên Lộc Tử và Kỳ Ngọc Nhân đâu. Vì vậy mọi người liền vội vàng tìm kiếm khắp nơi. Vất vả lắm mới tìm ra, lại phát hiện Thiên Lộc Tử đang đánh nhau với trẻ con liền vội vàng chạy tới.

- Không được qua đây!

Thiên Lộc Tử sắc mặt ngưng trọng, hắn sợ “tiểu cô nương” âm hiểm kia chuyển hướng, ra tay với ba thổ hào.

Trần Cương là người luyện võ, vừa liếc mắt nhìn ra có điểm không thích hợp, lập tức cản mọi người lại. Hắn chưa từng thấy Thiên Lộc Tử lại thận trọng như vậy, hiển nhiên đứa nhóc con kia cũng không đơn giản.

Lúc này, “tiểu cô nương” bị đánh bay kia từ từ bò dậy, bàn tay nhỏ bé run rẩy lau vết máu ở khóe miệng.

- Không ngờ được còn có cao thủ Thái Cực trên đời, lần này ta nhận thua! Chỉ có điều ta sẽ còn trở lại!

T2 nói xong, liền quay đầu lao nhanh ra ngoài, hướng về phía đường cái.

Thiên Lộc Tử nhìn thấy đối phương chạy trốn cũng không đuổi theo. Hắn lo lắng có địch nhân mai phục, thừa dịp hắn đuổi theo sẽ ra tay đối phó với Kỳ Ngọc Nhân.

- Trốn chỗ nào! Trần Cương bước nhanh đuổi theo. Người này hình thể quá lớn, mỗi bước đều khiến mặt đất chấn động, chỉ có điều tốc độ không hề chậm.

Trần Cương toàn lực đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn chậm hơn đối phương. Chờ khi hắn đuổi tới ven đường, “tiểu cô nương” kia đã đột ngột nhảy vào một chiếc Mercedes, trốn thoát.

- Má ơi, tốc độ con nhóc kia sao lại nhanh vậy.

Trần Cương hùng hổ quay lại, nói với Thiên Lộc Tử:

- Lão Tam, không có chuyện gì chứ?

- Ta không sao!

Thiên Lộc Tử lắc đầu, vỗ vỗ y phục trên người nói.

- Con nhóc kia có lai lịch gì? Tuổi còn nhỏ tốc độ lại nhanh như vậy, khi lớn lên thì phá kỷ lục của Usain Bolt à?!

Trần Cương hỏi.

- Tạm thời vẫn chưa rõ! Không nói tới chuyện này nữa, buổi hòa nhạc sắp bắt đầu, chúng ta đi nhanh thôi!

Thiên Lộc Tử nhìn về phía xa, thấy dòng người đã bắt đầu tiến vào trong.

Mọi người gật gật đầu, đi nhanh vào. Duy chỉ có Thiên Lộc Tử bất động, cúi xuống đất cảm một bông hoa hồng không bị đạp nát lên, sau đó vội đuổi theo.

Kỳ Ngọc Nhân đi ở cuối cùng, dựa vào tốc độ kinh người của Thiên Lộc Tử thì rất nhanh đã đuổi kịp.

- Tặng cho cô!

Thiên Lộc Tử mang không nhiều không ít, vừa vận chín đóa hoa hồng đưa cho Kỳ Ngọc Nhân, mỉm cười vô hại.

Kỳ Ngọc Nhân sững sờ, sau đó thẹn thùng nhận lấy, cẩn thận ôm vào trong ngực. Hoa hồng nhuộm máu, chính là máu của “tiểu cô nương” kia, trong hương hoa nồng mùi máu tươi.

Hoa hồng nhuộm máu, lại còn là chín đoá, khẳng định sẽ khiến trái tim thiếu nữ tan chảy. Đúng vậy, trái tim Kỳ Ngọc Nhân đang tan chảy, khi đón nhận hoa hồng, cô biết lòng mình đã in dấu bóng hình một người con trai.

Thiên Lộc Từ không biết rõ ý nghĩa tặng hoa cho con gái, nhưng Kỳ Ngọc Nhân hiểu rõ. Nhìn nam tử cao hơn mình hơn hai cái đầu, nàng cảm thấy mình như đoá hoa hồng nhuộm máu được bảo vệ kia.

Máu là máu địch nhân, hoa hồng được nam tử bảo vệ cũng không đổ máu, chỉ có thể nhiễm máu người khác.

Lối vào cũng có phân đẳng cấp, mấy người Thiên Lộc Từ cảm vé vào cửa VIP mà đi tới cửa cấp 4, kết quả bị khách khí mời ra ngoài.

Đúng lúc đó tên bán vé chợ đen nhìn thấy, trên mặt hiện vẻ hả hê. Thế nhưng ngay sau đó hắn liền chấn kinh, bởi vì mấy người Thiên Lộc Từ vào từ cửa VIP.

- Gặp quý rồi!

Hắn cảm thấy xấu hổ vô cùng, hận không thể đào một cái lỗ mà chui vào, vĩnh viễn không đi ra.

Chỗ ngồi VIP kỳ thực chính là mấy hàng ghế đối diện gần sân khấu nhất, mấy người Thiên Lộc Từ dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Buổi hòa nhạc còn chưa bắt đầu, mấy người phụ nữ đã bắt đầu tám:

- Thật kích động nha, tôi chưa từng nghĩ tới có ngày có thể xem hòa nhạc gần như vậy.

- Đúng vậy, chỗ ngồi này không phải có tiền là mua được, đương nhiên ta cũng không có tiền. Cha mẹ cho chút đỉnh như vậy, tiền mua đồ ăn vặt còn không đủ nè.

- Hi hi, chẳng phải chúng ta dính chút ánh sáng của Ngọc Nhân hay sao?

- Này này này, mấy người nói đùa chút nữa hòa nhạc bắt đầu chúng ta có thể được bắt tay với Nam Như Hân không?

- Cô ngớ ngẩn sao, tay Nam Như Hân dùng để đánh đàn, sẽ không bắt tay với cô.

...

Mấy người đó tám không hề có mặt của Kỳ Ngọc Nhân. Khi họ đang trò chuyện, cô đang chăm chú nhìn đoá hoa hồng trên tay, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Thiên Lộc Từ.

Người sáng suốt đều biết mỹ nữ động xuân tình rồi. Nhưng Thiên Lộc Từ không biết, đây không phải là vì hắn mù rồi, chỉ vì hắn là người cổ đại.

Tuy rằng đã tiến vào hội trường buổi hòa nhạc, nhưng Thiên Lộc Từ vẫn không buông lỏng cảnh giác, vẫn chú ý tới động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên, ánh đèn toàn trường chợt tắt, hội trường tối om.

Thiên Lộc Từ cả kinh, trước tiên ôm Kỳ Ngọc Nhân vào ngực mình, đặt lên đùi mình, miệng hét lớn một tiếng:

- Cẩn thận!

Ha ha ha...!

Toàn trường chợt cười lên.

Trong bóng tối, tất cả mọi người đều nhìn về phía giọng nói vang lên. Dưới tình cảnh tối om như vậy, chỉ có thể lờ mờ trông thấy một thân ảnh cao lớn.

- Ha ha, đây là đồ nhà quê từ nơi nào bò ra vậy, khẳng định trước đây chưa từng xem hòa nhạc nha.

- Người anh em này rất có tiềm chất diễn hài nha, không đi đóng hài thực sự là lãng phí tài năng.

- Không được, ta đau bụng quá, không cười nổi nữa, ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thối Tiêu?

Trên sân khấu, ánh đèn từ từ sáng lên, lúc đầu chỉ như ánh sáng đom đóm, sau đó ánh đèn càng ngày càng sáng.

Qua ánh đèn mờ mờ, mọi người rút cuộc cũng nhìn thấy ‘anh chàng cẩn thận’ kia. Đồng thời bọn hắn còn thấy được một mỹ nữ đang nằm trên đùi của ‘anh chàng cẩn thận’ này.

Thối tiêu sao? Ba thô hào, ba nữ lưu manh cùng Khương Tuyết Oánh và Lý Phong đều triệt để ngây ngốc.

Thời buổi này, thối tiêu cơ hồ là động tác thiết yếu trên giường, phạm là mười tuổi trở lên, không ai không biết thối tiêu đấy!

Vấn đề là, đây là nơi công cộng, phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể làm ra ‘hành động vĩ đại’ như vậy.

Lúc này, Kỷ Ngọc Nhân cũng phát hiện chính mình lại đang ghé miệng vào giữa hai chân của Thiên Lộc Tử, miệng đặt ngay ‘thằng nhỏ’ của hắn.

- Vèo!

Kỷ Ngọc Nhân giống như bị điện giật, ngay lập tức ngồi dậy. Nhìn xung quanh, tất cả đều là ánh mắt ‘ta hiểu mà’ cùng với nụ cười xấu xa.

Ngược lại, người khôi xướng là Thiên Lộc Tử lại giống như không hề xảy ra chuyện gì, ngồi nghiêm trang tại chỗ, giả bộ làm một người quân tử.

Hắn không biết mình quýnh quýng rồi sao? Dĩ nhiên không phải, chính là vì hắn biết mình đang quýnh quýng nên mới bày ra bộ dáng cao nhân đạo mạo như vậy.

Xạo vkl a, ít xạo một chút người sẽ chết sao? Từ đáy lòng tất cả mọi người đều vô cùng khinh bỉ Thiên Lộc Tử, cảm thấy Kỷ Ngọc Nhân giúp hắn thối tiêu thật không đáng chút nào.

Nếu như con gái người ta đã giúp người thối tiêu, người ít ra phải biểu hiện chút gì đó, tối thiểu nhất là ôm nàng mới không phụ lòng con gái người ta chứ.

Ba thô hào kinh ngạc xong nhau nhao nhao đối với Thiên Lộc Tử giờ ngón cái. Đây là cực phẩm nam nhân điển hình, thử hỏi có bạn gái của nam nhân nào dám ở nơi công cộng giúp bạn trai mình thối tiêu đấy này.

Còn ba nữ lưu manh thì ngay lập tức công kích Kỷ Ngọc Nhân:

- Được a Ngọc Nhân, bình thường thấy người vô cùng nhã nhặn, ai ngờ cũng có lúc điên cuồng như cảm thú.
- Hiện tại đều là nghèo giả bộ nhiều tiền, nhiều tiền giả bộ nghèo. Nhã nhặn giả bộ cảm thú, cảm thú giả bộ nhã nhặn.
- Ngọc Nhân à, người nói nhỏ cho ta biết, nam nhân kia hương vị ra sao? Miệng nhỏ của người có thể ngậm hết không?

.....

Ai nói nữ nhân không lưu manh, nữ nhân không lưu manh không phải là nữ nhân!

Trong lúc Kỷ Ngọc Nhân đang bị ba nữ lưu manh vây công, cảm giác vô cùng xấu hổ, nàng cảm thấy mình so Đậu Nga còn oan ức hơn, muốn đập đầu vào miếng đậu hũ chết mịa cho rồi. Đột nhiên tiếng đàn vang lên....

Trên sân khấu, đèn màu rực rỡ, thập phần chói mắt, dưới ánh đèn, chính giữa sân khấu có một cái bục đang từ từ được nâng lên.

Một người, một bàn, một cổ cầm, trên bàn đặt một lư hương, khói hương lượn lờ, mùi hương lan tỏa khắp nơi. Một cô gái mặc váy lụa mỏng, đầu cài trâm bát bảo toàn châu, mái tóc buông xõa ngang vai.

Cô gái này da trắng như ngọc, mặt hồng như đào chín, mày lá liễu, hai mắt sáng long lanh như hai vì sao, đôi môi đỏ mọng vô cùng gợi cảm... Tuy rằng váy lụa mỏng buông theo cơ thể, nhưng cũng không thể che giấu dáng người hoàn mỹ của nàng, thật đúng là mỹ nhân cổ đại tái thế.

Hiện trường hoàn toàn im ắng khi nàng xuất hiện, nhưng sự im lặng không kéo dài bao lâu, ngay lập tức giống như ong vỡ tổ, tiếng la hét vang trời.

- Như Hân, tôi yêu cô!

Toàn trường, fan nữ la hét rung trời, Kỷ Ngọc Nhân cũng là một trong số đó, hơn nữa nàng lại đặc biệt điên cuồng.

- Như Hân, Như Hân, chúng tôi yêu cô! Nữ thần vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Đám fan nam cũng không cam chịu yếu thế, ngửa cổ gào thét giống như sói tru.

- Bùm bùm... hú... hú

Tiếng đập đồ vật xen lẫn tiếng reo hò không dứt, thỉnh thoảng còn có vài ba tiếng sói tru...

Trong khoảng thời gian ngắn, khí thế rung trời, trảng điện rung động dị thường.

Mà người duy nhất không có gào thét hay bất kỳ động tác gì, đại khái chỉ có mỗi Thiên Lộc Tử.

Hắn không kích động sao? Không! Hắn so với bất luận kẻ nào đều kích động hơn vạn phần, đương nhiên không phải hắn kích động vì Nam Như Hân. Trong mắt hắn, Nam Như Hân cùng Kỳ Ngọc Nhân đồng dạng, chỉ là nhìn tương đối vừa mắt mà thôi.

Thiên Lộc Tử kích động là vì hắn nhìn thấy Nam Như Hân mặc cổ trang. Thấy vật nhớ người, nhìn Nam Như Hân, hắn giống như thấy được cô gái của thời đại thuộc về hắn, phát sinh cảm giác thân thiết.

Hắn muốn liều lĩnh xông lên ôm lấy Nam Như Hân, nhưng lý trí nói cho hắn biết không thể làm như vậy. Vì vậy hắn chỉ có thể nắm chặt nắm đấm, cắn răng ầm nhẫn.

Trên sân khấu, Nam Như Hân nhìn quanh tứ phía, ánh mắt nàng dừng lại trên người Thiên Lộc Tử. Nàng đè nén xúc động, khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

- Đồng!!!

Ngón tay Nam Như Hân khẽ lướt trên dây đàn, tiếng đàn vang lên. Nếu đem so với tiếng hò hét của khán giả, tiếng đàn nhỏ đến mức đáng thương.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, tiếng đàn rất nhỏ như vậy nhưng giống như có một pháp lực tối thượng, làm cho hiện trường vốn đang ầm ĩ nháy mắt trở nên an tĩnh lạ thường. Khuôn mặt của mọi người tràn đầy chờ mong cùng với kích động, bọn hắn đang chờ Nam Như Hân phát biểu.

- Ba năm trước, tôi đã ở chỗ này chơi đàn! Ba năm sau, một lần nữa tôi lại chơi đàn tại chỗ này, không biết có ai ở đây ba năm trước cũng có mặt hay không?

Thanh âm của Nam Như Hân truyền đến từng cái góc nhỏ, không có lời thừa, chỉ là một câu ân cần thăm hỏi đối với fan của nàng.

- Có!

Tiếng hò hét lại vang lên, những người này đều đang lứa tuổi hai mươi, khi thấy Nam Như Hân quan tâm bọn hắn như vậy, bọn hắn rất là cảm động.

Thử hỏi, có mình tình nào tại buổi hòa nhạc của mình, câu nói đầu tiên là ân cần thăm hỏi người ái mộ mình.

- Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã có mặt, cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi trong suốt ba năm qua!

Giọng nói ngọt ngào của Nam Như Hân lần nữa truyền đến:

- Tôi vì các bạn đã chuẩn bị một bản nhạc có tên là ‘Đợi chờ’, hy vọng mọi người yêu thích!

Nói xong, hai tay Nam Như Hân lướt trên cổ cầm, tiếng đàn êm tai vang lên.

Nhất thời, ngoại trừ Thiên Lộc Tử, toàn bộ khán giả đều ngây dại, trên mặt mang theo vài phần hoan hỉ cùng mấy phần mong đợi, bọn hắn có thể cảm nhận được trong cầm khúc ‘Đợi chờ’ có niềm vui lúc gặp lại nhau cũng như nỗi mong chờ khi xa cách.

Hết thấy đều không cần nói ra, thông qua tiếng đàn, tất cả mọi người đều biết tiếng lòng của Nam Như Hân, đúng là vô danh thắng hữu danh.

Khúc nhạc kết thúc, mọi người đều xúc động, nhưng không một ai thút thít ni non.

- Mọi người thích không?

Nam Như Hân hỏi.

- Thích lắm! Như Hân, Như Hân, chúng tôi vĩnh viễn ủng hộ cô!

Dốc cạn cả đáy lòng tru lên như sói, đều là những fan nam điên cuồng.

Nam Như Hân khoát khoát tay, ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nói:

- Kế tiếp là cầm cổ vũ khúc ‘Linh Tân Ly Hợp’, cảm ơn tất cả mọi người!

Cái gọi là cầm cổ vũ khúc chính là một loại nhạc khúc do chính Nam Như Hân khơi dòng. Nàng phụ trách đánh cổ cầm, sẽ có vũ đạo viên nhảy múa theo nhạc. Tiếng đàn du dương kết hợp với vũ đạo càng trở nên ưu nhã.

Bây cô gái mặc váy hoa, vây quanh lấy Nam Như Hân tung tăng nhảy múa, làm cho người xem liên tưởng đến tiên nữ đang nhảy múa.

Linh Tân Ly Hợp, chính là một khúc nhạc tang thương, truyền đạt đến người nghe nhân gian thăng trầm, đồng thời còn khuyên người hãy quý trọng người trước mắt, đừng để mất đi rồi ôm hối tiếc.

Khúc nhạc thứ hai hoàn tất, toàn trường một lần nữa vỗ tung.

Khúc nhạc thứ ba là nàng vừa đánh đàn vừa hát, không thể không nói, giọng hát ngọt ngào của nàng phối hợp cùng âm thanh du dương của cổ cầm càng làm say lòng người.

.....

Bởi vì mỗi khúc nhạc đều hơn mười phút, thêm vào khoảng trống giữa hai khúc nhạc, cho nên nàng biểu diễn xong mười khúc đã chiếm trọn hai tiếng đồng hồ. Buổi hòa nhạc cũng đến giai đoạn cao trào, khán giả vẫn vô cùng cuồng nhiệt.

- Như Hân, Như Hân, một khúc nữa!

- 1 2 3 4 một lần nữa!

- Muốn, còn muốn, chúng tôi còn muốn nghe!

.....

Khán giả la hét vang vọng đất trời, Thiên Lộc Tử cảm thấy hai tai lúng búng.

Ta nói các người muốn kêu gào thì cứ kêu gào nha, nhưng đừng có kêu gào bí ối như vậy. Người biết thì cho là các người xúc động, người không biết sẽ nghĩ các người đang rên rỉ.

Giọng nói trong trẻo của Nam Như vang lên:

- Tôi biết mọi người vẫn còn muốn nghe, tôi cũng không muốn cắt đứt hưng phấn của mọi người, tôi còn một khúc nhạc muốn tặng cho mọi người, tuy nhiên đó là tiết mục cuối cùng, trước đó sẽ có một tiết mục đặc biệt.

- Biểu diễn ngay đi, Như Hân, Như Hân vĩnh viễn là đệ nhất!

- Chúng tôi muốn nghe ngay lập tức!

- Chuyên tâm chơi nhạc, không nên nói lời thừa!

.....

Khán giả lần nữa huyên náo.

Nam Như Hân mỉm cười, khoát tay ra hiệu khán giả yên lặng, tiếp tục nói:

- Trước buổi hòa nhạc này, tôi đã gặp một cao thủ cầm đạo, tiểu nữ thật sự cam bái hạ phong, mà người này hiện đang có mặt tại đây. Tiết mục đặc biệt của hôm nay chính là muốn mời cao thủ cầm đạo kia biểu diễn một khúc tặng cho quý vị.

Có thể để cho Nam Như Hân tán thưởng như vậy, người đó là ai chứ?

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều tò mò nhìn khắp bốn phía, ý đồ muốn tìm cao thủ cầm đạo thần bí kia.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Phàn Nguyệt Trích Tinh

Phàn nguyệt trích tinh: Trèo trăng hái sao

Nghi hoặc của mọi người cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì ánh đèn đang chiếu vào vị trí của cao thủ cầm đạo kia.

Đột nhiên bị ánh đèn chiếu vào, đồng tử của Thiên Lộc Tử co lại, hắn đang điều tiết độ cảm quang. Bình thường chỉ có mắt mèo mới có khả năng như vậy, từ lúc nào mắt người cũng có thể tự điều tiết độ cảm quang rồi?

Đừng kinh ngạc, đừng nên chửi đầu xanh rau má! Bởi vì Thiên Lộc Tử hắn không phải là một người bình thường, hắn là một người cổ đại biến thái xuyên

viết đến đây.

Xuyên qua ánh đèn, khán giả rớt cuộc cũng nhìn rõ ràng khuôn mặt của cao thủ cầm đạo này.

Ồ? Đây chẳng phải là ‘anh chàng cẩn thận’ vừa mới cùng bạn gái chơi thổi tiêu sao? Hẳn là cao thủ cầm đạo? Người bí ỏi như vậy lại là cao thủ cầm đạo, cái này còn có thiên lý hay không?

Kể cả ba thỏ hào cùng ba nữ lưu manh, tất cả mọi người đều nhìn Thiên Lộc Từ với ánh mắt quái dị, trên dưới, trái phải đánh giá hẳn. Ngay cả Kỳ Ngọc Nhân cũng dùng tay ngọc che miệng, thần sắc không thể tin điều này là sự thật.

Một câu nam nhân còn có thể đánh cô cầm? Đánh bừa thì có!

Trong lúc mọi người đang đơ như cây cơ, giọng nói êm ái của Nam Như Hân một lần nữa vang lên:

- Mọi người rất kinh ngạc đúng không? Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, tôi đồng dạng cũng kinh ngạc như vậy. Hiện tại, xin mời anh Trương Thiên Lộc biểu diễn một khúc tặng mọi người!

Tiếng vỗ tay vang lên, nhưng vô cùng lạc lõng, bởi vì chỉ có mỗi Nam Như Hân vỗ tay mà thôi! Thậm chí ngay cả những người quen biết Thiên Lộc Từ cũng không có vỗ tay, bởi vì bọn họ vẫn còn đang khiếp sợ.

Thiên Lộc Từ thật không ngờ Nam Như Hân lại bày ra một màn này, tuy có chút ngoài ý muốn nhưng hẳn không hề hoảng sợ. Hắn vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, không phải hắn từ chối mà là bởi vì hắn không hiểu mục đích của Nam Như Hân khi làm như vậy.

Hành vi ‘lãnh đạm’ này của Thiên Lộc Từ rơi vào trong mắt khán giả liền biến thành một kẻ không biết điều!

Nữ thần Như Hân mời người lên sân khấu biểu diễn, đó là vinh hạnh của người, người khác hâm mộ còn không kịp. Người thì ngược lại, dám lãnh đạm với nữ thần cơ đấy, người thật đúng là không có chút thức thời, da ngựa muốn bị ăn đòn, một tên nam nhân cận bã chỉ biết làm mỗi một việc là gia tăng dân số...

- Đến đây! Hãy để cho khán giả nhận biết anh, cũng nhận biết được tài đánh đàn của anh!

Nam Như Hân nói với Thiên Lộc Từ.

Thiên Lộc Từ nghe vậy thì khẽ rung mình, hẳn nhớ đến câu nói của Nam Như Hân.

- Hiện nay, âm nhạc truyền thống của Hoa Hạ xuống dốc, đã không còn cần người khiêm tốn, mà là cần người có thực lực, có can đảm đứng ở đầu sóng ngọn gió. Tiểu Lộc ah, anh hãy làm cho toàn bộ thế giới nhận biết anh, nhận biết tiếng đàn của anh!

Ngay khi mọi người nhìn Thiên Lộc Từ với ánh mắt chứa đầy phần mộ, hẳn rớt cuộc cũng đứng dậy, hướng sân khấu bước đi. Nếu như chuyện này trước sau cũng sẽ đến, chỉ bằng cứ để cho nó đến sớm một chút.

Mà điểm này cũng không có vi phạm đạo tự nhiên của Thiên Lộc Từ, bởi vậy hẳn mới có thể tiếp nhận.

Khi Thiên Lộc Từ đi lên sân khấu, tiếng vỗ tay nhiệt liệt rớt cuộc cũng vang lên. Không nên hiểu nhầm, tiếng vỗ tay nhiệt liệt không nhất định là rất nhiều người vỗ tay.

Kỳ thật, chỉ có mấy người quen biết Thiên Lộc Từ vỗ tay mà thôi. Số còn lại chả ai rồi hơi đi vỗ tay hoan hô một ‘anh chàng cẩn thận’ rất chi là bí ỏi như hắn.

Trên sân khấu, Nam Như Hân bắt tay với Thiên Lộc Từ, vì vậy trong mắt của khán giả bên dưới đều bốc lên đốm lửa, nếu ánh mắt có thể giết người thì Thiên Lộc Từ đã bị chết vô số lần rồi.

Phải biết rằng, trong các buổi hòa nhạc của Nam Như Hân, nàng chưa từng bắt tay một ai. Vậy mà hôm nay nàng lại bắt tay với tên nam nhân thô bỉ, khán giả cảm thấy rất đau lòng, ai cũng hận Thiên Lộc Từ thấu xương.

Gã nam nhân thô bỉ này dám ở trước mặt mọi người cùng bạn gái chơi trò khẩu đàm, ai biết được tay của hắn có ‘thâm du’ hay không. Không chừng ‘thâm du’ xong còn chưa có rửa tay, trên bàn tay còn lưu lại ngàn vạn con cháu ấy chứ!

Nam Như Hân cho Thiên Lộc Từ một ánh mắt khích lệ, Thiên Lộc từ cười khở rồi quay xuống khán giả nói:

- Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!

Thiên Lộc Từ không sử dụng micro nhưng thanh âm lại truyền khắp tứ phía. Tuy nhiên không một ai còn có tâm trí để ý tới điểm này, nguyên nhân là tất cả mọi người bị lôi đến rồi.

Cái này nên gọi là gì, lời cảm ơn hẳn là nên nói khi đã đánh đàn xong. Bây giờ còn chưa có đánh đàn, vậy mà lại nói cảm ơn khán giả, người này không bị bệnh chứ? Hơn nữa, ai ủng hộ một người ngu ngốc, thô bỉ như người cơ chứ!

Kỷ Ngọc Nhân, Khương Tuyết Oánh cùng ba thổ hào với ba nữ lưu manh đều nhắm mắt lại, không còn mặt mũi để nhìn.

Nam Như Hân cũng hơi sững sờ, dở khóc dở cười nói:

- Trương tiên sinh vô cùng kích động, bởi vậy lời nói có chút không được trôi chảy, mọi người vỗ tay khích lệ anh ấy a.

Không thể không nói, lực hiệu triệu của Nam Như Hân vô cùng lớn, khán giả tuy rằng rất không tình nguyện nhưng vẫn vỗ tay rần rần.

Biết mình hơi bị quýnh quýnh, Thiên Lộc Tử không nói nữa, nói dai nói dài thành ra nói đại, đạo lý này hẳn vẫn hiểu. Hắn đi đến vị trí vốn thuộc về Nam Như Hân rồi ngồi xuống, hai tay nhẹ nhàng đặt lên dây đàn.

Về mặt của Nam Như Hân tràn đầy chờ mong, nằng đến đứng phía sau Thiên Lộc Tử. Một nam một nữ, trai tài gái sắc, một người ngồi, một người đứng, dưới sân khấu nhìn lên giống như một cặp vợ chồng son, khiến người không tự chủ nghĩ đến màn đàn tiêu hợp tấu trong ‘Tiểu Ngao Giang Hồ’.

- Đáp ứng lời mời của Nam Như Hân, tôi sẽ đánh tặng mọi người một khúc ‘Phản Nguyệt Trích Tinh’.

Thiên Lộc Tử nói xong, tiếng đàn cũng bắt đầu ngân nga, tiếng đàn sục sôi khiến cho tinh thần mọi người trở nên phấn chấn.

Hai tay của Thiên Lộc Tử lướt nhanh trên dây đàn, động tác so với Nam Như Hân không kém chút nào. Độ linh xảo cùng tốc độ có khi còn hơn Nam Như Hân một bậc.

Người trong nghề vừa ra tay liền biết. Khán giả ở đây có thể không phải là người trong nghề, nhưng đối với cô cảm cũng hiểu biết chút ít. Thấy Thiên Lộc Tử chơi đàn bọn hắn lập tức hiểu được, tên nam nhân thô bỉ này đích thật biết chơi đàn.

Thời gian dần trôi, khán giả dần dần cảm thấy trong lòng của mình dấy lên một cỗ nhiệt huyết, giống như máu gà, không thể áp chế.

Từ tiếng đàn, bọn hắn nghe được một câu chuyện: Tại một đại lục tu chân nào đó, có một cậu bé vì muốn hoàn thành giấc mơ thuở nhỏ của mình, đó là trèo lên mặt trăng cùng hái xuống những vì sao, cho nên hắn điên cuồng tu luyện, cuối cùng bạch nhật phi thăng, chân đạp lên ánh trăng và những vì sao...

Câu chuyện rất hư vô và mờ ảo, nhưng không một ai thoát khỏi ma lực của nó. Giống như là chính mình hóa thân thành cậu bé kia, đang không ngừng chà đạp thiên đạo.

Toàn bộ khán giả ở đây, ngoại trừ Thiên Lộc Tử, hô hấp của mọi người đều trở nên nặng nề, hai tay nắm chặt, mắt lóe tinh quang. Giống như một người đang khao khát mà thấy mỹ nữ trần truồng trước mặt, không thể chờ đợi thêm nữa.

Ngay cả kỹ thuật viên ánh sáng, kỹ thuật viên âm thanh, nhân viên hậu đài cũng sôi trào nhiệt huyết khi nghe tiếng đàn, thậm chí quên cả công việc.

Thiên Lộc Tử vừa đánh đàn vừa liếc nhìn xung quanh, nụ cười trên môi càng rạng rỡ. Ngay sau đó, hắn khẽ nhếch môi, tốc độ đánh đàn một lần nữa tăng lên.

Lúc này, tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy, nắm chặt nắm đấm đưa lên quá đầu. Cùng lúc đó, thân thể của bọn hắn ửng hồng và run rẩy kịch liệt.

Nếu lúc này có ai đến đo huyết áp của mọi người nơi đây, nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ, bởi vì huyết áp của mọi người tăng cao đến mức không tưởng.

Không thể không nói, tư thế của mọi người rất ngốc nghếch, nhưng tất cả vẫn cứ hồn nhiên chưa phát hiện ra, bởi vì bọn họ đã sớm trầm mê vào trong tiếng đàn, không thể thoát ra được.

- Đỉnh!

Tiếng đàn thanh thúy vang lên, tuyên cáo cảm khúc ‘Phản Nguyệt Trích Tinh’ đã hoàn tất. Tiếng đàn kết thúc vậy mà không phải âm phù, toàn bộ khúc nhạc đều là âm cao.

Bởi vì một tiếng đàn cuối cùng này, áp lực của khán giả cũng bạo phát, tất cả đồng thanh hét lên:

- Trèo trăng hái sao, đạp phá trăng sao, ta có thể làm được!

Sau khi hét lớn, tiếng đàn cũng không còn, toàn trường lâm vào tĩnh mịch, khán giả vốn đang sục sôi cõi lòng cũng bắt đầu chậm rãi hồi phục.

- Bộp...bộp...

Tiếng vỗ tay như sấm dậy liên tục không dứt, không còn ai dám khinh bỉ Thiên Lộc Tử nữa, thay vào đó là bội phục từ tận đáy lòng. Giờ phút này bọn hắn mới chính thức cảm nhận được cái gọi là lệ chí khúc.

Không có ca từ nhưng lại khiến người nghe sôi trào nhiệt huyết, tim đập rộn ràng, huyết áp tăng lên, trong lòng dấy lên ý chí chiến đấu.

Thiên Lộc Tử đứng lên, khoát tay ra hiệu mọi người yên lặng rồi nói:

- Mời mọi người ngồi xuống! Câu chuyện được kể thông qua tiếng đàn chắc mọi người đã hiểu. Hy vọng mọi người có thể duy trì một bầu nhiệt huyết, đi thẳng về phía trước, không quay đầu nhìn lại. Một ngày nào đó có thể đạp phá trăng sao, trèo trăng hái sao!

- Trương Thiên Lộc, Trương Thiên lộc!

- Hức...hức, Trương Thiên Lộc khốn kiếp, người đừng tuyệt vời như vậy được không, bà cô đây quên đem khăn tay rồi!

- Thần khúc, thần khúc....

.....

Nam Như Hân đến bên cạnh Thiên Lộc Tử, âm thầm gõ ngón cái lên:

- Cảm ơn Trương tiên sinh đã tặng cho chúng ta khúc 'Phản Nguyệt Trích Tinh'! Mọi người có yêu thích không?

- Không cách nào bày tỏ sự yêu thích, không thể dứt bỏ, quá yêu!

Khán giả đồng thanh hét lớn, âm thanh như sấm dậy.

Thiên Lộc Tử hài lòng cười nói:

- Lần này tôi có thể nói cảm ơn mọi người đã ủng hộ chứ?

Toàn trường cười to, bầu không khí cũng dịu đi không ít.

- Cảm ơn mọi người!

Thiên Lộc Tử không có cúi đầu, nói cảm ơn xong liền trở lại chỗ ngồi của mình.

Khác với lúc trước, từ giờ phút này, mọi người đã không còn nhìn hân với ánh mắt khinh bỉ mà thay vào đó là ánh mắt sùng bái.

Tiếp đó, Nam Như Hân cũng biểu diễn tiết mục cuối cùng, buổi hòa nhạc đã sắp kết thúc....

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nữ Thần Mời Ở Chung

Lúc này, buổi hòa nhạc đã kết thúc, Khương Tuyết Oánh cùng Lý Phong đã rời đi trước rồi. Đám người Thiên Lộc Tử vốn cũng muốn rời đi nhưng lại bị Nam Như Hân mời đến hậu trường.

Hậu trường, Nam Như Hân đang được chuyên viên trang điểm Hứa Như Tuyết giúp nâng đôi trang, lát nữa nàng còn phải tham gia kí tên tặng người hâm mộ. Minh tinh sắp xếp thời gian rất chặt chẽ, nàng cũng chỉ có năm phút để thay đổi trang phục, cũng như trò chuyện cùng Thiên Lộc Tử.

- Ha ha, Trương thiên vương của chúng ta đến rồi.

Nam Như Hân thấy Thiên Lộc Tử bước vào, liền lên tiếng vui đùa.

Đến lúc này, ba thỏ hào cùng ba nữ lưu manh mới thật sự tin tưởng Thiên Lộc Tử cùng Nam Như Hân đúng là bằng hữu. Thần tượng ngay tại trước mặt, bọn hân hấp tấp vây lại yêu cầu kí tên.

- Tôi thật không ngờ cô lại đột nhiên đẩy tôi đi ra, may mắn không có làm loạn.

Thiên Lộc Tử đi đến bên người Nam Như Hân, cười khỏ nói.

- Có chút bất ngờ không tốt sao? Lại nói, hiện tại không phải rất tốt sao?

Nam Như Hân vừa nói, vừa ký tên lên áo T-shirt cho ba thỏ hào cùng ba nữ lưu manh.

Thiên Lộc Tử cười khỏ nói:

- Cô không sợ tôi phá hỏng buổi hòa nhạc sao?

- Vàng thật không sợ lửa, lấy cảm kỹ của anh căn bản không có khả năng sai lầm! Lúc vừa bước lên sân khấu, không phải anh già vờ ngớ ngẩn sao, kết quả sai lầm sao?

Nam Như Hân nhìn Thiên Lộc Từ nói.

- Tôi nói không lại cô. Cô mời tôi tới đây, hẳn không phải là để nói chuyện phiếm chứ?

Thiên Lộc Từ đầu hàng, hẳn còn không ngu đến mức đi tranh luận với nữ nhân.

Trời xanh có thể làm chứng, nam nhân tranh luận cùng nữ nhân căn bản chính là tự đi tìm phiền phức. Tuy rằng hẳn là người cô đại, nhưng vẫn hiểu được đạo lý này.

Nam Như Hân vừa định nói gì, lại bị người đại diện Miêu Nhạc Doanh đi đến nhắc nhở:

- Như Hân, thời gian không sai biệt lắm, nếu còn không đi ra, người hâm mộ bên ngoài chỉ sợ muốn trèo lên nóc nhà lật ngói mất!

Vừa thấy Miêu Nhạc Doanh, Thiên Lộc Từ liền sáng mắt, ánh mắt không chút kiêng kỵ đem nhân gia đại cô nương toàn thân cao thấp liếc nhìn từ trên xuống dưới.

Tóc đen óng ả, mũi cao, mang một đôi kính cận, đôi môi đỏ vô cùng gợi cảm, Thiên Lộc Từ khẳng định, đây là đôi môi gợi cảm nhất mà hẳn từng thấy.

Áo sơ mi lụa trắng mang thân thể mềm mại của nàng ôm chặt, làm nổi bật một đôi tuyết thể hùng khí, tối thiểu cũng phải cỡ E a. Hạ thân là váy chữ A màu đen, ôm trọn cái hông tròn trịa, đây là lần đầu tiên Thiên Lộc Từ nhìn thấy cái hông rất tròn rất vênh như vậy.

- Ngự tỷ, ngự tỷ, tôi yêu ngự tỷ!

Thiên Lộc Từ trong lòng rên rỉ, hẳn ngoại trừ có sở thích mê chân ra, còn có một chút mê luyến ngự tỷ.

Nhìn thấy ánh mắt không chút kiêng kỵ của Thiên Lộc Từ, Miêu Nhạc Doanh sa sầm nét mặt, trong mắt hiện lên vài phần chán ghét, sau đó không vui phát tay áo rời đi.

Cảm thấy ánh mắt chán ghét nam nhân của Miêu Nhạc Doanh, Thiên Lộc Từ nói thầm:

- Cô gái này này có bệnh! Bệnh tâm lý, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ!

- Anh đến chỗ tôi ở nha!

Nam Như Hân không hề cổ kị mà nói.

Ngay lập tức, trong phòng hóa trang biến thành một phiên yên tĩnh, tất cả mọi người mờ to hai mắt, trên mặt đều là vẻ khiếp sợ. Đỉnh! ! Bút kẻ lông mày trong tay Hứa Như Tuyết rơi xuống đất, phát ra tiếng vang nhỏ.

Cái này gọi là gì? Nam Như Hân muốn ở chung với Thiên Lộc Từ? Thế giới này quá điên cuồng! Không chỉ có chim nhỏ điên cuồng, còn có nữ nhân!

Nữ thần trong lòng của toàn bộ nam nhân Dương Thành muốn mời một người nam nhân đến ở chung, chỉ sợ không ai có thể cự tuyệt a. Đây cũng không phải là vấn đề về nhu cầu sinh lý đơn thuần, nó còn liên quan đến vấn đề thể diện.

Thử nghĩ, chính mình đem nữ thần của Dương Thành lừa gạt lên giường thành công, nói ra hẳn là vô cùng có thể diện.

Bên cạnh, ba thổ hào sau khi hết khiếp sợ, đều đối với Thiên Lộc Từ giơ ngón tay cái lên. Bạn thân, chúng ta sai rồi, chúng ta trước kia không nên hoài nghi người cùng Nam Như Hân không phải là bằng hữu. Nguyên lai, quan hệ của các người đã phát triển đến trình độ có thể ở chung.

Ba nữ thổ hào tức thì biểu lộ vô cùng đau đớn, vì cái gì hoa tươi luôn muốn cắm trên bãi cứt trâu, cái trắng luôn bị heo ăn đây này.

Ở trong lòng của các nàng, Nam Như Hân chính là một đóa hoa hồng kiều diễm ướt át, Thiên Lộc Từ chỉ là một đồng cứt trâu, hơn nữa còn là loại đặc biệt thối.

Kỷ Ngọc Nhân cảm thấy lòng mình đau xót, sắc mặt thay đổi yếu ớt, mắt phượng ngấn lệ khăn trương nhìn Thiên Lộc Từ.

Thương thiên tại thượng, trong lòng đồng chí Thiên Lộc Từ nguyện ý trăm vạn lần. Thế nhưng mà hẳn nhìn Kỷ Ngọc Nhân bên cạnh, cuối cùng vẫn là nhẫn tâm cự tuyệt nói:

- Việc này..., chúng ta mới lần thứ hai gặp mặt, tốc độ này có phải quá nhanh một chút hay không?

Trời ạ! Hẳn vậy mà cự tuyệt, hẳn vậy mà cự tuyệt ở chung với nữ thần Dương Thành. Hẳn là nam nhân sao? Coi như là nam nhân, chỉ sợ cũng là loại nam nhân bất lực a.

Trong phòng hóa trang, tất cả mọi người cơ hồ đều nhìn Thiên Lộc Từ với ánh mắt khinh bỉ, trực tiếp mang hẳn xếp vào loại không phải nam nhân.

Ngược lại, ánh mắt của Kỷ Ngọc Nhân thì lại sáng rực, khóe miệng có chút nhếch lên, vài giọt lệ trong khóe mắt cũng ngay lập tức biến mất vô tung.

- Anh nghĩ đi đâu vậy?

Nam Như Hân cúi gập nói:

- Ý tôi là anh dọn đến biệt thự của tôi chứ không phải nói ở chung!

Thiên Lộc Từ hơi sững sốt, sau đó hỏi một câu rất đáng bị ăn đòn:

- Có khác nhau sao?

Nam Như Hân khóe mắt run rẩy, nàng có cảm giác muốn bùng nổ, đây là cái gì nam nhân ah, tư tưởng không thể thuần khiết một chút sao. Nếu không phải vì cảm kỹ của người phi nhân loại, lão nương khẳng định thưởng người một cái tuyệt hậu Liêu Âm Thối.

- Đương nhiên là khác rồi, anh dọn đến biệt thự của tôi ở thì ngủ ở phòng khách, ở chung thì tôi với anh ở chung một phòng, ngủ cùng một giường.

Nam Như Hân nén gập giải thích, nàng cũng không biết tại sao mình lại ngu xuẩn đi giải thích như vậy.

Một nam một nữ cùng ở dưới một mái hiên, khoảng cách ở chung còn xa sao? Hiển nhiên, giải thích của Nam Như Hân càng tỏ càng đen thêm hiem nghi.

- Vẫn là không được.

Thiên Lộc Từ nghiêm mặt nói, bởi vì hắn còn có một lời hứa cần phải thực hiện.

- Tùy anh! Thời gian không sai biệt lắm, tôi phải ra ngoài, các người cứ tự nhiên.

Nam Như Hân cũng không bắt buộc, vội vàng đi ra ngoài cửa, mới bước được vài bước đột nhiên ngoảnh lại nói một câu:

- Rất nhanh, anh sẽ xin đến biệt thự của tôi ở.

Thiên Lộc Từ vuốt mũi, cười khò không thôi, nguyên lai được nữ thần nhưng nhớ cảm giác cũng không phải tốt như vậy.

Vừa mới ra khỏi sân vận động Dương Thành, Thiên Lộc Từ đã bị người vây lại. Vây quanh hắn đều là những người đã nghe qua cảm khúc Phàn Nguyệt Trích Tinh, trong đó đại đa số là nữ sinh.

- Thiên Lộc, em yêu anh, anh có thể ký tên lên áo ngực của em chứ?

- Thiên Lộc, tại sao anh lại chơi đàn siêu việt như thế, làm hại lòng em đều bị anh luân hãm, xin anh hãy ký tên lên quần lót của em.

- Em yêu anh chết mất, anh có bạn gái chưa? Em làm bạn gái của anh nhé, làm bồ nhí cũng được, tình một đêm cũng ok.

... .

Đầu của Thiên Lộc Từ là một mảng xám xịt, quả thực đúng là một đám nữ lưu manh. Nói ra lời khiến người sụp đổ còn không tính, vậy mà vẫn còn có không ít bàn tay mềm mại sờ cái mông của hắn.

Giờ khắc này, Thiên Lộc Từ rút cuộc cũng biết, vì cái gì mình tính lúc nào cũng mang theo bảo an bên người rồi.

- Lão tử! Mở đường!

Thiên Lộc Từ quát lớn, hắn cũng không muốn bị nữ lưu manh sờ mó.

- Ok!

Trần Cương đáp ứng một tiếng, ý vào hình thể to lớn hơn người, sau khi mạnh mẽ đâm tới, giữa đám người mở ra một con đường. Thiên Lộc Từ lúc này mới có thể chạy ra lóp lóp vòng vây, kéo Kỷ Ngọc Nhân ngăn lại một chiếc taxi cấp tốc thoát đi.

Trong xe, Trần Cương ngồi ở ghế cạnh tài xế, Thiên Lộc Từ cùng Kỷ Ngọc Nhân tức thì ngồi ở ghế sau.

- Tại sao lại cự tuyệt?

Kỷ Ngọc Nhân thật sự nhịn không được, ôm chín đóa hoa hồng nhuộm máu, thấp giọng hỏi.

Nghe Kỷ Ngọc Nhân hỏi vậy, Thiên Lộc Từ sững sờ, nhưng hắn cũng kịp phản ứng, Kỷ Ngọc Nhân là đang hỏi hắn, tại sao lại cự tuyệt Nam Như Hân.

- Bởi vì một lời hứa! Chỉ cần Thiên Lộc Từ tôi không chết, tôi sẽ bảo vệ cô bình an vô sự.

Thiên Lộc Tử trả lời rất bình thản.

Nếu như hấn dọn đến biệt thự của Nam Như Hân, nhất định là không thể bảo hộ cho Kỳ Ngọc Nhân. Đến lúc đó, Kỳ Ngọc Nhân nhất định sẽ bị những kẻ đang âm thầm nhìn chằm chằm vào nàng giết chết.

Có trời mới biết, cự tuyệt nữ thần Nam Như Hân, tâm của hấn kỳ thật đang rỉ máu.

Kỳ Ngọc Nhân không có trả lời, cũng không có hỏi lại, quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, khuôn mặt rặng rờ. Giờ khắc này, nàng đột nhiên phát hiện, phong cảnh bên ngoài đặc biệt xinh đẹp.

Thiên Lộc Tử làm sao hiểu được tâm tư của Ngọc Nhân, hấn cho rằng Kỳ Ngọc Nhân không muốn nói chuyện, nên hấn cũng không nói gì nữa.

Sau một lúc lâu, Thiên Lộc Tử từ trong túi quần móc ra một thanh chủy thủ có khắc hoa văn chìm, đưa cho Trần Cương:

- Lão tứ, ngươi nhìn thanh chủy thủ này, xem xem có thể phát hiện cái gì hay không.

Sắc mặt Trần Cương ngưng trọng, tiếp nhận chủy thủ, trong trong ngoài ngoài nhìn thật lâu, sắc mặt thay đổi càng ngày càng âm trầm.

Thiên Lộc Tử thấy vậy, hấn dĩ nhiên biết rõ Trần Cương nhìn ra một ít tin tức. Vì vậy hấn vội vàng hỏi:

- Lão Tứ, ngươi đã nhìn ra cái gì rồi phải không?

Trần Cương không trả lời mà hỏi lại:

- Lão tam, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, ngươi có trêu chọc vào đại nhân vật không thể trêu chọc hay không?

Thiên Lộc Tử lưỡng sờ, nhìn Kỳ Ngọc Nhân đang ngồi bên cạnh, sau đó lắc đầu nói:

‘Tiểu cô nương’ kia không nhắm vào ta, mà là nhằm vào Ngọc Nhân mà đến. Nguyên nhân gì ta cũng không rõ ràng lắm, ngươi ngược lại là nói một chút về lai lịch của thanh chủy thủ này a.

Trần Cương nhìn Kỳ Ngọc Nhân rồi gật đầu nói:

Thanh chủy thủ này tên là Mai Hoa Âm Kim Nhận, bên trên có kịch độc, kịch độc kiến huyết phong hầu. Dưới đời này chỉ có một người có loại chủy thủ này, cũng chính là ‘tiểu cô nương’ bị ngươi đánh chạy.

- Cô ta là ai?

- Cô ấy tên là Thủy Nhu Nhi, ngoại hiệu Sát Thủ Khát Máu! Là một người rất nổi tiếng, nàng xếp thứ mười trên Sát Thủ Bảng của Hoa Hạ. Người này chỉ giết người vì tiền, mà giá cả lại vô cùng đắt đỏ, phú hào bình thường không mời nổi sát thủ như vậy. Hơn nữa nàng cực kỳ am hiểu nguy trang, lại là một người lùn, nguy trang thành tiểu cô nương vô hại ám sát mục tiêu, xác suất thành công rất cao!

Khi mọi người đối mặt với tiểu hài tử, lòng cảnh giác hạ đến mức thấp nhất. Đã là một sát thủ, Thủy Nhu Nhi vì muốn ám sát mục tiêu thuận lợi hơn, nàng nguy trang thành tiểu hài tử cũng không có gì đáng trách.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hai Chú Em Đang Đóng Phim À?

Thiên Lộc Tử xoa xoa huyết Thái Dương, ngồi nhích lại gần nói:

- Nói một chút về Hoa Hạ Sát Thủ Bảng.

Trần Cương gật đầu rồi nói:

- Là như vậy...

Nghe Trần Cương kể ra, Thiên Lộc Tử rốt cuộc cũng hiểu được một ít.

Cái gọi là Hoa Hạ Sát Thủ Bảng, kỳ thật cũng không chân thực tồn tại, chỉ là một cách nói được lưu truyền trong giới hắc đạo mà thôi.

Có tên trong Sát Thủ Bảng đều người có thực lực cường hãn.

Nói một cách khác, loại bài danh này so với những cái gọi là bài danh chính thức lại càng chân thực hơn.

Bởi vì ánh mắt của dân chúng đúng sáng như tuyết đầy. Và lại loại bài danh này cũng không có lợi ích thực tế, cho nên không sẽ có người cố ý động tay chân.

Kỳ thật, Hoa Hạ Sát Thủ Bảng chỉ là một bảng danh sách trong Hoa Hạ Hắc Bảng mà thôi. Ngoại trừ Sát Thủ Bảng ra còn có: Hoa Hạ Hắc Thế Lực Bảng, Hoa Hạ Địa Hạ Quyền Vương Bảng vân... vân.

Còn lấy toàn bộ thế giới thì có Thiên Hạ Hắc Bảng. Thiên Hạ Hắc Bảng có bảy loại, theo thứ tự là: Sát Thủ Hắc Bảng, Hắc Thế Lực Hắc Bảng, Quyền Vương Hắc Bảng, Đạo Tặc Hắc Bảng, Thương Vương Hắc Bảng, Xa Thủ Hắc Bảng cùng Trí Giả Hắc Bảng.

Đối với Thiên Hạ Hắc Bảng mà nói, Hoa Hạ Hắc Bảng chẳng là cái đinh gì, cả hai không cùng một đẳng cấp. Nói một cách khác, lão đại của Hoa Hạ Hắc Bảng cũng chưa hẳn có tên trên Thiên Hạ Hắc Bảng.

- Có thể nói chi tiết hơn một chút chứ? Ý ta là thông tin chi tiết của những người có tên trên các loại bảng đó.

Thiên Lộc Tử tựa hồ rất hưng phấn, trong mắt hiện lên vẻ tò mò.

Biết được sự tồn tại của Hắc Bảng, tâm của Thiên Lộc Tử vốn phẳng lặng như nước hồ thu bắt đầu có chút dao động. Con người vốn là như vậy, có đối thủ mới có động lực.

Trần Cương do dự một chút, nhìn thoáng qua lái xe taxi, sau đó mới nói:

- Hiện tại không nên nói những thứ này, sau này ta sẽ nói rõ với người.

Thiên Lộc Tử nhìn ra Trần Cương tựa hồ đang ngại cái gì, liền gạt đầu không hỏi nữa.

Đúng vào lúc này, lái xe taxi lên tiếng:

- Hai chú em đang đóng phim à?

Trần Cương cùng Thiên Lộc Tử bốn mắt nhìn nhau, vừa nín cười vừa hỏi:

- Tại sao ông anh lại hỏi như vậy?

- Nào là Hắc Bảng, nào là sát thủ, những thứ này chỉ có trên phim ảnh cùng tiểu thuyết mà thôi!

Lái xe rất là đặc chí nói:

- Tôi dám khẳng định hai chú em là đang đóng phim, nhưng tại sao lại không thấy camera?

- Ông anh quả nhiên trí tuệ hơn người, ánh mắt sắc bén! Bọn tôi dùng chính là pinhole camera (máy ảnh lỗ kim).

Trần Cương bắt đầu lừa gạt lái xe taxi.

Ánh mắt của lái xe taxi sáng rực, khuôn mặt hèn mọn bị ối nói:

- Tôi biết rõ pinhole camera, nghe người ta nói đây chính là chụp ảnh thần khí a, nếu tại trong toilet nữ đặt một cái mà nói, vậy thì sướng vl rồi...

Lái xe taxi nói thao thao bất tuyệt, càng nói lại càng hèn mọn bị ối. Thiên Lộc Tử cười khỏ không thôi, đây là cái gì thế đạo hủ bại, ngồi taxi còn có thể gặp được một cực phẩm thô bỉ như vậy.

Trong lúc lái xe taxi càng nói càng hèn mọn bị ối, Kỷ Ngọc Nhân đột nhiên chỉ phía ngoài cửa xe nói:

- Thật là kỳ quái, tại cửa sổ tòa nhà đằng kia, có một đốm sáng màu đỏ cứ chiếu vào mắt tôi vô cùng khó chịu.

Thiên Lộc Tử cùng Trần Cương nghe vậy, sắc mặt cả hai đại biến, đồng thời hét lớn:

- Nằm xuống!

Vừa hét Thiên Lộc Tử vừa khăn trương kéo Kỷ Ngọc Nhân áp đến trên đùi của mình.

Hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ lần này hắn thật sự muốn Kỷ Ngọc Nhân giúp hắn thổi tiêu hay sao?

Loảng xoảng! !

Kỷ Ngọc Nhân vừa vịn bị đề nằm xuống, kính xe taxi liền bị bắn nát. Viên đạn lướt qua mặt của Thiên Lộc Tử, suýt nữa đã làm hấn vỡ sọ.

- Móa! Đóng phim cũng không cần chân thật như vậy chứ, đem kính xe của ta làm vỡ hết rồi, các người phải bồi thường tiền.

Lái xe taxi cầu nhàu.

- Có bắn tĩa, nằm yên tại chỗ, không được cử động.

Trần Cương hét lớn, sau đó quát lái xe:

- Người nhảy ra khỏi xe!

Lúc này, lái xe taxi cũng phát hiện ra điểm không bình thường, cái này tựa hồ không phải đang đóng phim. Vì vậy hấn run rẩy nói:

- Tôi liền dừng xe.

- Dừng cái con trym người ấy, tay súng bắn tĩa còn đang ngắm đấy, xe này không thể dừng, người nhảy xuống đi.

- Xe đang chạy, tôi nhảy xuống sẽ bị . . .

Lái xe taxi chỉ nói được một nửa, bởi vì Trần Cương đã mở cửa xe, một cước đem hấn đạp xuống. Sau đó hấn ngồi vào vị trí lái xe, mãnh liệt giẫm chân ga tăng tốc, cơ hồ đạt tới vận tốc siêu thanh.

Lái xe taxi bị đạp xuống đường, hấn lăn lông lốc vài vòng mới dừng lại được, trên người bị nhiều vết thương nhưng không có chết. Hấn nén đau nhức nhảy dựng lên, chỉ vào taxi sớm đã chạy mất dạng mà mắng.

Trên xe taxi, Trần Cương đột nhiên cảm thấy phía sau lưng một hồi lạnh buốt, dĩ nhiên biết rõ tay súng bắn tĩa đang nhắm vào mình. Dưới tình thế cấp bách, hấn không hề do dự, cả người ép xuống vô lăng.

Rầm! ! !

Trần Cương mới vừa vịn ép xuống vô lăng, viên đạn liền suýt qua lưng của hấn, kính trước taxi bị bắn nát.

Đau đớn! Nóng rát, trên lưng Trần Cương đã nhiều hơn một cái rãnh máu. Rãnh máu rất dài, cơ hồ kéo dài toàn bộ phần lưng của hấn, máu tươi tuôn ra, nhuộm hồng cả áo sơ mi trên người.

May mắn Trần Cương hình thể khổng lồ, da dày thịt nhiều, nếu là người khác, chỉ sợ sớm đã đau đớn ngất đi rồi.

- Lão tứ, người bị thương rồi, mau dừng xe lại!

Thiên Lộc Tử thấy cái rãnh máu trên lưng Trần Cương khủng bố như vậy, hấn vội vàng hét lên.

Trần Cương không có trả lời, chân vẫn không ngừng đạp ga, vẫn hết sức chuyên chú lái xe, tựa hồ tuyệt không quan tâm đến vết thương sau lưng.

Thiên Lộc Tử khẩn trương, tuy rằng vết thương trên lưng của Trần Cương không có thương tổn tới gân cốt, nhưng bị thương diện tích thật lớn, mất máu quá nhiều. Nếu như không kịp thời cầm máu, hấn rất có thể sẽ bị mất máu quá nhiều mà chết.

- Lão tứ...

Thiên Lộc Tử lại gọi.

Đúng vào lúc này, một tiếng động thật lớn truyền đến, quỹ tích của taxi đột nhiên trở nên không ổn, bánh xe trước đã bị bắn thủng.

Hiển nhiên, tay súng bắn tĩa muốn ép taxi dừng lại, sau đó chậm rãi đánh lên con mồi. Mục tiêu tĩnh so với mục tiêu động dễ dàng bắn trúng hơn.

Lốp xe phát nổ, Trần Cương không muốn dừng xe cũng không được, hấn chửi ầm lên đồng thời đạp gấp thắng xe.

Két! ! ! Tiếng lốp xe ma sát với mặt đường vô cùng chói tai, trên mặt đường kéo dài bốn vệt bánh xe màu đen, toàn bộ xe cơ hồ là trôi tự do về phía trước.

Taxi cuối cùng vẫn là dừng lại, dừng ở giữa đường. Trần Cương móc khẩu Desert Eagle ra, xông lên phía trước, sau đó lăn đến bên lề đường, những nơi hấn lăn qua đều để lại vết máu đỏ thẫm cùng với mấy vết đạn bắn lên.

Bên lề đường có một cột bảo hộ bằng xi măng cao khoảng một mét, Trần Cương nấp vào đó có thể tránh được tay súng bắn tĩa đánh lên.

- Lão tam, mau dẫn Ngọc Nhân tới đây, trên xe không an toàn.

Trần Cương hét lên, lưng của hấn kịch liệt đau nhức làm cho sắc mặt của hấn trông rất dữ tợn.

Thiên Lộc Tử không dám chậm trễ, ôm lấy Kỳ Ngọc Nhân, một cước đạp cửa xe chui ra. Thái Cực Bộ toàn lực sử xuất, cả người như ảo ảnh chạy đến bên cạnh Trần Cương.

Mặc dù tốc độ của Thái Cực Bộ nhanh đến không tưởng, nhưng hắn vẫn xém bị viên đạn bắn trúng.

- Ngọc Nhân, cô bóp nát một viên Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan rồi rắc lên vết thương của lão tứ.

Thiên Lộc Tử móc chai Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan ra đưa cho Kỳ Ngọc Nhân, sau đó nói với Trần Cương:

- Lão tứ, đưa súng cho ta, ta bắn chết con mẹ hắn.

Một mực bị đuổi giết, không có cơ hội đánh trả, Thiên Lộc Tử vô cùng buồn bực, hiện tại hắn muốn tiêu diệt tay súng bắn tía kia. Hắn vẫn còn ngây ngô không biết, súng tương với súng ngắn cần bắn cũng không cùng một cấp bậc.

- Không có tác dụng đâu, tay súng bắn tía kia cách chúng ta ít nhất là 700 mét, tầm bắn của Desert Eagle không cách nào bắn tới.

Trần Cương lắc đầu nói, được hiệu của Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan đã phát huy tác dụng, về đau đớn trên mặt hắn đã giảm đi rất nhiều.

- Không có biện pháp khác sao?

Thiên Lộc Tử không cam lòng hỏi.

- Không có, hiện tại chúng ta chỉ cần án binh bất động tại chỗ này, chờ tay súng bắn tía bại lộ vị trí, nếu như trong thời gian ngắn không cách nào đánh lên được mục tiêu, hắn sẽ rút lui.

Trần Cương nói chắc như đinh đóng cột.

Ánh mắt của Thiên Lộc Tử hiện lên vẻ tàn nhẫn, hắn âm thầm nói:

Cái đêch, bị người đánh lâu như vậy, chúng ta há có thể không đánh lại.

Nói xong, mặc kệ ánh mắt của Trần Cương tràn đầy nghi hoặc, hắn móc ra một lá bùa màu vàng.

Lá bùa màu vàng? Không sai, bên trên lá bùa màu vàng còn vẽ rất nhiều phù chú. Đây chính là Huyền Thuật, 'Huyền' trong Bát Pháp của Trương Tam Phong.

Huyền Thuật còn có tên là Đạo Thuật, đó là một loại vượt qua khoa học tự nhiên huyền diệu thuật pháp. Xem tướng số, tiên đồ cùng tinh duyên, phong thủy, khu ma cùng trừ tà, đều có quan hệ mật thiết với Huyền Thuật.

Huyền Thuật xem như là bài học bắt buộc của đạo sĩ, Thiên Lộc Tử là một tiểu đạo sĩ, hiển nhiên vô cùng tinh thông. Hôm nay, hắn liền muốn thông qua Phù Chú Thuật Pháp trong Huyền Thuật để giết chết địch nhân đang cách hắn 700 mét bên ngoài.

Chỗ này không thể không nói, Huyền Thuật đối âm tà có tác dụng khắc chế, nhưng đối với người bình thường cũng không có hiệu quả sát thương bao nhiêu. Nếu như thật muốn dùng Huyền Thuật giết người, như vậy người thi thuật nhất định phải trả một cái giá tương đối lớn.

Thiên Lộc Tử cũng là biệt khuất đến cực hạn, mới có thể không tiếc trả một cái giá rất đắt, dùng Phù Chú Thuật Pháp đi giết tay súng bắn tía kia.

Thấy Thiên Lộc Tử lấy ra một lá bùa màu vàng, Trần Cương cùng Kỳ Ngọc Nhân vô cùng kinh ngạc, miệng há to đến mức có thể nhét được hai cái trứng gà.

Người này không có việc gì làm à? Mang bùa bên mình thì cũng không sao, trong lúc tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc lại lấy lá bùa ra hươ hươ, bắt quỷ hay là hàng yêu vậy ba?

Lạy hồn, hồn có muốn chơi đồ hàng cũng phải lựa lúc a, tay súng bắn tía vẫn còn nhìn chăm chăm đây này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bị Phục Kích

Lúc này, tâm tình của Thiên Lộc Tử thật sự là không tốt, dưới cái nhìn chăm chú của Trần Cương cùng Kỳ Ngọc Nhân, hắn đuổi hai ngón tay ra hươ hươ, miệng lầm bầm.

Già thần già quý! Người này chỉ có thể một là bị sợ đến choáng váng, hai là người không bình thường, hoặc có thể gọi là bị bệnh tâm thần cũng được.

Kỷ Ngọc Nhân thật sự không nhìn được nữa, vừa định tới gần vỗ vỗ Thiên Lộc Tử làm cho hắn tỉnh táo một chút. Thì đúng vào lúc này, hai ngón tay phải của Thiên Lộc Tử đột nhiên điểm điểm viết viết vào trên lá bùa bên tay trái.

Ngay sau đó liền xuất hiện một hiện tượng lạ, vốn là một lá bùa bình thường, vậy mà lập lòe nổi lên những tia sáng, không những thế những tia sáng này càng lúc càng mạnh hơn.

Thấy một màn quái dị như vậy, Kỷ Ngọc Nhân thu tay lại, trên mặt đều là hiện lên vẻ khiếp sợ. Trần Cương thì càng khoa trương hơn, trực tiếp dùng hai tay mạnh mẽ dụi dụi mắt của mình xem đây là thật hay giả.

Cái lẽ gì thốn? Lá bùa màu vàng kia là đạo cụ ảo thuật, hay là đạo cụ đóng phim vậy trời?

Thiên Lộc Tử đã niệm xong thần chú, lá bùa phát ra ánh sáng màu vàng cũng mạnh mẽ tới cực điểm, chậm rãi ngưng tụ trên không trung. Từ xa nhìn lại, nhìn như là một cái đèn lồng, lại cũng giống giống như là một khối vàng.

Đột nhiên, tiếng sấm lốp ma sát trên đường vang lên vô cùng chói tai, một chiếc BMW thể thao mui trần xuất hiện, dừng lại cách chỗ Thiên Lộc Tử chưa đầy ba mét.

Thiên Lộc Tử trong lòng hoảng sợ, tưởng rằng là địch tập kích, cũng không để ý tới tay súng bắn tia kia nữa rồi, vội vàng thu hồi lá bùa quay người nhìn về phía chiếc xe thể thao mui trần.

Chỉ thấy, ngồi trên xe là một người đàn ông to lớn với khuôn mặt mọc đầy râu, mặc dù thân thể không có to lớn như Trần Cương, nhưng cũng thuộc loại họ hàng với tinh tinh. Thân hình đầy ngồi ở trên chiếc xe thể thao mui trần hai chỗ kia, có vẻ chẳng hợp tý nào.

Người đàn ông vừa dừng xe lại, liền nhanh như tia chớp, theo trên xe lấy ra một khẩu súng bắn tia. Nhìn kỹ khẩu súng kia, dĩ nhiên là đứng hàng thứ 10 trong top 10 súng bắn tia trên thế giới, một khẩu M110, sử dụng cỡ đạn 7. 62x51, băng đạn 20 viên, tốc độ bắn ra cùng uy lực coi như không tệ. (M110 đây: http://upload.wikimedia.org/wikipedi...ight_Bipod.jpg)

Thiên Lộc Tử thấy vậy, sắc mặt đại biến, liền ôm lấy Kỷ Ngọc Nhân hướng bên cạnh tháo chạy.

Trần Cương ngay lập tức giơ súng lên bắn, nhưng lại bị kích phát hiện Desert Eagle kẹt đạn rồi. Rơi vào đường cùng, hắn đành phải đánh về phía chiếc xe thể thao mui trần, mong muốn ngăn cản người đàn ông nổ súng.

Đến thời khắc mấu chốt vác xe ra đi thì lại tuột xích, giống như là đang muốn vác chim xung trận thì lại bị liệt dương vậy.

Trần Cương trong lòng ý nghĩ muốn đập đầu chết đều đã có, trước đây hắn cũng đã được nghe nói về Desert Eagle, ngoại trừ tính chuẩn cao, còn có một đồng lớn tệ nạn. Ví dụ như sức giật lớn, xác suất trục trặc cao, thân súng quá nặng vân...vân.

Thiên Lộc Tử cùng Trần Cương phản ứng cuối cùng vẫn là chậm một bước, động tác của người đàn ông nhanh hơn, nhanh như tia chớp liền hoàn thành đo đạc khoảng cách, mở súng, ngắm bắn cùng một loạt động tác phức tạp.

- Bụp!

Người đàn ông bóp cò, súng bắn tia khẽ chấn động, viên đạn bay ra khỏi nòng súng! Có thể thấy rằng khẩu M110 này có nòng súng đã được trang bị bộ phận che lửa đầu nòng cùng dụng cụ giảm thanh, tại trong đêm tối vậy mà không thấy có tia lửa bắn ra từ nòng súng, và thanh âm cực kỳ nhỏ bé.

Một súng lấy mạng! Giấu mình ở 700 mét bên ngoài trên cửa sổ của tòa cao ốc, tay bắn tia bị bắn nát đầu, người đàn ông to lớn kỹ thuật bắn súng rất nhanh, rất chính xác. Hóa ra, mục tiêu của người đàn ông cũng không phải là bọn Thiên Lộc Tử, mà là cái tên lên lút bắn tia kia.

Đến thời điểm này, Thiên Lộc Tử cùng Trần Cương đều biết mình đã hiểu lầm, người đàn ông trước mắt này không phải địch mà đúng là bạn.

- Ha ha, đại ca bắn rất chính xác, em xin cam bái hạ phong.

Đã vọt tới bên cạnh của xe thể thao mui trần, nắm đấm cách mặt của người đàn ông chưa tới 1cm Trần Cương cười gượng nói, rất là biết cách vượt mong ngửa. Bởi vì không biết từ lúc nào trong tay của người đàn ông đã nhiều hơn một khẩu Colt M2000 đang chìa vào giữa trán của hắn. (Colt M2000: <http://world.guns.ru/userfiles/image...1287742617.jpg>)

- Hừ!

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, thu hồi súng ngắn, khởi động xe thể thao rồi đi thật nhanh.

Thiên Lộc Tử đã chạy tới, một tay đỡ lấy Trần Cương, nhìn theo xe thể thao mui trần, hỏi:

- Hắn là ai?

- Không biết, nhưng có thể khẳng định không phải là địch mà đúng là bạn. Kỹ thuật bắn súng của hắn rất lợi hại, có thể là bộ đội đặc chủng.

- Vốn không quen biết, tại sao hần lại giúp chúng ta?

- Lão tam, người bình thường thật thông minh, nhưng bây giờ như thế nào lại chậm hiểu như vậy? Người kia chắc là người đang âm thầm bảo vệ chị dâu a.

- Ủ, vô cùng có khả năng.

Đúng lúc này, Hàn Phong, Hàn Vũ cùng ba nữ lưu manh cũng chạy tới. Thấy lưng của Trần Cương bị thương, Hàn Phong lo lắng nói:

- Lão tứ, người bị thương rồi, nhanh đến bệnh viện!

Hàn Vũ liên tục gật đầu, ba nữ lưu manh thì đứng ở một bên mặt mày tái nhợt.

- Không có gì đáng ngại, thuốc của lão tam rất tốt, tạm thời còn chưa chết!

Trần Cương nói một câu như vậy, liền nói sang chuyện khác:

- Ta tin tưởng cảnh sát rất nhanh sẽ đến, đợi một lát cảnh sát có hỏi, các người liền nói tay súng bắn tia kia là nhắm về phía ta mà đến, như vậy có thể tránh cho phiền toái.

- Sao lại thế?

- Không nên hỏi, các người hãy làm theo lời ta nói là được. Không nói nữa, cảnh sát đến rồi.

Trần Cương mới vừa nói xong, tiếng còi cảnh sát liền từ xa đến gần, tầm mười chiếc xe cảnh sát đem hai đầu đường phong tỏa chặt chẽ. Một đám cảnh sát cầm súng đem Thiên Lộc Từ bốn người bao vây lại.

- Không được cử động, bỏ súng xuống, tay ôm đầu ngồi xổm xuống, nếu không chúng ta sẽ nổ súng.

Người phụ trách hành động lần này, một người cảnh sát tên là Hoàng Át Hương tay cầm loa phóng thanh, hét lớn.

- Ôm đầu mẹ người ấy!

Trần Cương chửi ầm lên, từ trong lòng móc ra một cái quyền sở nhỏ cùng một cái huy chương ném đi qua nói:

- Mở mắt chó của người ra mà nhìn cho rõ ràng vào.

Đã từng gặp điên cuồng, nhưng chưa từng gặp qua một người điên cuồng như thằng này, Hoàng Át Hương về mặt vô cùng phẫn nộ, hần hận không thể nổ súng một phát bắn chết tên đại tinh tinh này. Nhưng là cuối cùng vẫn là liếc qua quyền sở nhỏ cùng với huy chương ngay dưới chân mình.

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn đã giật mình, một phút trước Hoàng Át Hương về mặt cũng bởi vì phẫn nộ mà lộ ra có phần dữ tợn, nhưng mà giờ phút này dĩ nhiên là đã đổi lại thành cười cười nịnh nọt ton hót tiểu nhân.

- Điều thu súng lại!

Phân phó cấp dưới một tiếng, Hoàng Át Hương nhặt lên chứng nhận sử dụng súng cùng huy chương, hấp tấp chạy đến trước mặt Trần Cương, mang đồ vật trình lên nói:

- Tôi vô ý mạo phạm, tôi đây liền dẫn người rời đi.

Trần Cương cầm lấy chứng nhận sử dụng súng cùng huy chương, gọi Hoàng Át Hương lại nói:

- Chậm đã, nơi đây đã xảy ra bắn nhau, động tĩnh không nhỏ, người dựa theo pháp luật xử lý đi, tránh cho dư luận xôn xao.

- Được!

Hoàng Át Hương gật đầu nói.

Dương Thành, bệnh viện nhân dân số 2, trong phòng sản sóc đặc biệt, Trần Cương nằm ở trên giường bệnh, trên người băng bó chằng chịt.

Trong lúc rảnh rỗi, hần mang Desert Eagle tháo ra sửa chữa trực trặc, sau đó lại lắp vào. Nhìn tốc độ tháo dỡ súng ống của hần, đã biết rõ người này đối với súng ống phi thường quen thuộc.

Bên ngoài phòng bệnh, hai cảnh sát mặc thường phục canh giữ ở ngoài cửa, về mặt nghiêm túc, nhìn rất là chuyên nghiệp.

Lúc này, đã hơn năm giờ sáng, suốt một đêm ở bót cảnh sát làm xong ghi chép Thiên Lộc Từ, Kỷ Ngọc Nhân, Hàn Phong, Hàn Vũ cùng ba nữ lưu manh vội và chạy tới.

- Không có việc gì chứ?

Cửa phòng săn sóc đặc biệt bị đẩy ra, Thiên Lộc Từ bọn người liền đi vào, cùng tiến lên ân cần hỏi thăm.

Vừa mới đem Desert Eagle lắp ráp xong, Trần Cương nhìn thấy huynh đệ của mình suốt đêm chạy tới, trong nội tâm ám áp, trên mặt lại không có biểu hiện ra ngoài, đành đặc nói:

- Ta so với tinh tinh còn cường tráng, có thể có chuyện gì, các ngươi cũng không nên lo lắng.

Thấy Trần Cương đúng là không có nguy hiểm gì, thần kinh của mọi người vốn đang căng thẳng mới bình tĩnh trở lại.

- Anh Từ, Trần Nhu, Hân Nhiên, các ngươi cũng cả đêm không ngủ rồi, về ngủ đi, ngày mai còn phải tập quân sự đấy.

Trần Cương đột nhiên lên tiếng.

Ba nữ lưu manh cũng là người thông minh, nghe được trong lời nói của Trần Cương có ý ‘tiễn khách’. Vì vậy các nàng cùng nói:

- Vậy được rồi, chính ngươi chú ý một chút, đừng nhảy loạn giống như đại tinh tinh, làm cho miệng vết thương toác ra nhé!

- Được rồi, cái này ta hiểu mà, các ngươi thân gái yếu ớt. Lúc trở về nhớ cẩn thận một chút.

Trần Cương mỉm cười nói.

- Yên nào!

Ba nữ lưu manh rời đi, trong phòng săn sóc đặc biệt chỉ còn lại có Kỳ Ngọc Nhân cùng bốn tên thổ hào. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không có ai lên tiếng, bầu không khí có chút nặng nề.

Một hồi lâu, Thiên Lộc Từ mới mở miệng nói:

- Lão tứ, kỳ thật ngươi không cũng cần đuổi các nàng ấy đi.

Trần Cương không còn cười nữa, thay vào đó là thần sắc ngưng trọng nói:

- Có một số việc vẫn là đừng cho các nàng biết rõ thì tốt hơn, biết càng nhiều, đối với các nàng mà nói ngược lại không phải là chuyện tốt.

- Cũng đúng!

Thiên Lộc Từ gật gật đầu, nói sang chuyện khác:

- Ngươi không nói về chính mình một chút sao?

- Nói về ta? Ta có cái gì để nói?

Trần Cương giả ngây giả dại.

- Ngươi sẽ không cho rằng, ta ngu xuẩn đến mức nhìn không ra ngươi không phải người bình thường a?

Thiên Lộc Từ khinh bỉ nói.

- Đã biết trước là các ngươi sẽ hỏi.

Trần Cương vuốt vuốt Desert Eagle, nói:

- Tại Trung Hoa, có một tổ chức đặc thù gọi là Long Nha. Bên trong Long Nha, mỗi một người đều vô cùng biến thái, bọn hán không cần nghe lệnh của bất kỳ người lãnh đạo nào cả, bọn hán chỉ phụ trách Trung Hoa nguyên vẹn lãnh thổ. Trong tình huống lãnh thổ nguyên vẹn của Trung Hoa bị nguy hiểm, bọn hán có được quyền sinh sát, ngay cả người lãnh đạo tối cao của quốc gia cũng không ngoại lệ.

Thiên Lộc Từ ánh mắt sáng lên, theo bản năng lên tiếng hỏi:

- Ngươi là người của Long Nha?

- Ngươi cũng quá coi trọng ta rồi, ta nếu đúng là người của Long Nha thì đã tốt!

Trần Cương cười khổ nói:

- Không phải ta, mà là cha của ta, muốn đi vào Long Nha cũng không có đơn giản như vậy.

- Vậy lúc trước ngươi lấy ra huy chương và quyền sở hữu kia cùng cha của ngươi là thành viên Long Nha có quan hệ gì?

Thiên Lộc Tử rất nhanh liền nghĩ đến điểm mấu chốt.

- Với tư cách là con nối dõi của thành viên Long Nha, phúc lợi duy nhất chính là có được chứng nhận sử dụng súng cùng huy chương Long Nha.

Giọng điệu Trần Cương có chút không thoải mái, trầm ngâm một chút rồi bổ sung:

- Trừ cái đó ra, không có phúc lợi gì khác.

- Ngươi muốn giống phụ thân ngươi, cùng tiến vào Long Nha?

Kỷ Ngọc Nhân đột nhiên chen miệng nói.

- Đúng vậy!

Trần Cương gật đầu nói:

- Ta không muốn nấp dưới ánh hào quang của cha ta, ta muốn tự khẳng định mình.

- Ngươi học Thái Lý Phật chắc hẳn cũng vì nguyên nhân này?

Thiên Lộc Tử hỏi vậy nhưng kỳ thật trong lòng của hắn sớm đã có đáp án.

- Ừ, trước khi cha ta tiến vào Long Nha cũng học qua Thái Lý Phật.

Trần Cương gật gù, tiếp theo nhìn Kỷ Ngọc Nhân nói:

- Lão tam à..., hình như ngươi muốn tìm chị dâu gây phiền toái là không ít a....

Thiên Lộc Tử nhìn Kỷ Ngọc Nhân, khỏ sở nói:

- Ta biết rõ ngươi muốn hỏi gì, nhưng mà ta cùng Ngọc Nhân cũng không biết nguyên nhân là gì, có lẽ chỉ có cha mẹ của cô ấy biết.

- Các ngươi không hỏi sao?

- Không có hỏi, chính là cảm thấy đến một lúc nào đó, có lẽ bọn hắn sẽ tự nói ra.

- Lão tam, với tư cách là huynh đệ của nhau, có câu nói này ta nhất định phải nói. Tuy rằng ta không biết ngươi xuất phát từ nguyên nhân gì bảo vệ chị dâu, nhưng ta cảm thấy ngươi có quyền được biết rõ tình hình, miễn cho bị người bán đi vẫn còn ngẩn ngơ không biết là ai bán.

Sau khi nói xong, Trần Cương lại cảm thấy không chừng mực lắm, quay sang đối với Kỷ Ngọc Nhân cười nói:

- Chị dâu, ta vô ý mạo phạm.

Kỷ Ngọc Nhân lắc đầu tỏ vẻ không để ý nói:

- Ngươi nói rất có đạo lý, ta cũng đã quyết định hỏi cha mẹ ta tình huống cụ thể.

Trần Cương duỗi thân ở trên giường chặn ngang nói:

- Chị dâu có thể hiểu được như vậy dĩ nhiên là rất tốt, biết mình muốn đối mặt với kẻ địch như thế nào, mới có thể tìm ra cách đối phó tốt hơn.

Biết mình biết người trăm trận trăm thắng, đạo lý này Trần Cương vẫn hiểu, ở đây mọi người cũng đều hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thần Khúc Nổi Danh Chỉ Trong Một Đêm

Trong phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện nhân dân số II, Kỷ Ngọc Nhân với bốn tên thổ hào trầm mặc đeo đầu theo ý nghĩ riêng tư.

Có mặt nơi đây đều là những người thông minh nên ai nấy đều biết rõ là số người âm thầm ẩn núp chờ cơ hội ra tay đối phó với Kỳ Ngọc Nhân không phải ít. Lần này bọn họ có thể may mắn thoát khỏi và giữ được tánh mạng của mình nhưng làm sao bảo đảm lần sau vẫn còn may mắn như vậy?

Đánh thắng dễ phòng chứ đánh lén khó đỡ! Mình ở ngoài sáng còn đối phương trong tối, ai có thể cam đoan bản thân lúc nào cũng đề cao cảnh giác không chút sơ ý để cho đối phương thừa cơ len vào đây.

Đối với chuyện này, Thiên Lộc Từ cảm thấy áp lực nặng nề như hai vai đang đỡ núi đá. Ba người còn lại nghĩ thầm là nhiệm vụ bảo vệ của Thiên Lộc Từ như một chặng đường dài không dứt. Còn Kỳ Ngọc Nhân thì trong lòng áy náy, đối với Thiên Lộc Từ cảm thấy có lỗi.

Nhận ra sắc mặt của Kỳ Ngọc Nhân không khá, Thiên Lộc Từ ngẫm nghĩ một lát thì hiểu được trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Vì vậy hần bước đến bên cạnh, vỗ nhẹ vào vai nàng và nói:

- Thật ra cô không cần suy nghĩ nhiều, bản thân tôi làm việc tùy hứng và chỉ làm theo ý mình. Việc tôi không muốn làm thì dù người khác có đem dao kề cổ tôi cũng sẽ không làm.

Kỳ Ngọc Nhân nghe hần nói vậy, thân hình mảnh mai chấn động. Nàng hiểu ra được ý tứ bên trong lời nói của Thiên Lộc Từ là hần can tâm tình nguyện bảo vệ cho nàng!

...

Kỳ Ngọc Nhân trong lòng vui buồn lẫn lộn, muốn nói gì đó nhưng miệng không tài nào thốt nên lời.

Nàng muốn Thiên Lộc Từ tiếp tục bảo vệ nàng nhưng lại sợ bản thân mình liên lụy hần. Để ý hần nên rất muốn hần ở lại. Rõ ràng là Kỳ Ngọc Nhân đã thương Thiên Lộc Từ rồi.

Bầu không khí quá nặng nề chung quy cần một người nào lên tiếng chuyển đề tài để thay đổi cho không khí sôi nổi dễ thở hơn.

Lúc này, Trần Cương vô tình đảm nhận vai trò này khi hần định đặc lên tiếng hỏi:

- Lão tam, lá bùa màu vàng của ngươi...

Hàn Phong, Hàn Vũ không chứng kiến lúc Thiên Lộc Từ thi triển Huyền Thuật nhưng Kỳ Ngọc Nhân lại may mắn nhìn thấy tận mắt cho nên nàng cũng tập trung đưa mắt nhìn về phía Thiên Lộc Từ chờ đợi.

- Đó là Phù Chú Thuật, một loại huyền thuật. Ta vốn muốn dùng nó để giết tên bắn tia kia.

Thiên Lộc Từ không chút giấu diếm, thật lòng giải thích.

- Huyền Thuật? Phù Chú Thuật? Ngươi không phải là đạo sĩ vậy làm sao ngươi có được thứ này?

Hàn Phong nghi ngờ tra hỏi trong khi đó Hàn Vũ cùng Trần Cương hai mắt mở lớn như những đứa bé ham học, chờ đợi câu trả lời.

- Thật sự hần chính là đạo sĩ núi Võ Đang!

Không đợi Thiên Lộc Từ trả lời, Kỳ Ngọc Nhân đi trước một bước, lên tiếng nói thay hần.

- WTF? Lão tam là đạo sĩ à?

Ba tên thô hào đứng ngồi không yên, Hàn Phong, Hàn Vũ hai người lên đến bên người của Thiên Lộc Từ đưa tay sờ mó tìm tòi, trong miệng cứ lẩm bẩm nào là không giống.

- Ta thật sự là một đạo sĩ, pháp danh gọi là Thiên Lộc Từ.

Thiên Lộc Từ mỉm cười nói.

- Thì ra áo quần của đạo sĩ cũng không khác áo quần của người bình thường bao nhiêu.

Hàn Phong, Hàn Vũ cùng kêu lên:

- Lão tam, ngươi hãy thành thật khai báo, ngươi đã lừa gạt bao nhiêu người rồi?

- Gạt người? Ta chưa từng lừa gạt ai à nha, vì cái gì mà ta lại phải lừa gạt?

Thiên Lộc Từ không tài nào hiểu được việc hần là đạo sĩ có liên quan gì đến việc lường gạt người khác?

Vì kiến thức hạn hẹp đối với xã hội hiện nay, Thiên Lộc Từ không biết rằng ở thời đại này đạo sĩ, ni cô lẫn hòa thượng đều bị cho là hóa thân của kẻ lừa đảo. Bởi vì mọi người đã bị không ít lừa gạt tài, sắc thậm chí cả tuổi xuân cho nên khi gặp họ là sợ bị lừa gạt.

Hàn Phong, Hàn Vũ không nói gì thêm, nhưng khuôn mặt đều biểu lộ sự hiểu biết.

- Là một đạo sĩ, lão tam ngươi thật sự biết Huyền Thuật? Giống như diễn xuất trong phim ảnh trên truyền hình, chỉ dùng một ngón tay là có thể kèm chết một người? Chỉ cần búng một ngón tay là có thể còi vấy của một người con gái?

Trần Cương vẻ mặt hờ hởi, chắc chắn trong đầu hắn đang có ý định không tốt.

Hàn Phong, Hàn Vũ tuy ra vẻ khinh bỉ Trần Cương nhưng đồng thời trong lòng họ cũng có nhiều thắc mắc, hiếu kỳ vì chuyện tên đạo sĩ búng một ngón tay là có thể còi vấy người ta ở trên phim ảnh ra sao, bọn hắn không biết gì cả.

- Có thể ...

Thiên Lộc Tử còn chưa dứt lời thì đã bị cắt ngang.

- Lão tam ngươi bắt luận là như thế nào cũng phải dạy cho ta sử dụng Huyền Thuật! Đợi ta học xong huyền thuật rồi thì lúc đó chỉ cần thấy gái đẹp là ta chỉ việc búng tay còi vấy của cô ta. Sau đó liền nhìn ...Ồ ha ha!!

Trần Cương vừa nói vừa ôm đầu gối tự biên tự diễn.

Đây là người à! Không, phải nói đây rõ ràng là đuôi uoi, lại có thể trước mặt người khác tự biên tự diễn một cách bí ối như vậy.

Thiên Lộc Tử không đếm xỉa đến hành động bất nhã của Trần Cương, thẳng thừng nói:

- Huyền Thuật có tác dụng khắc chế quỷ tà nhưng không thể dùng để đối phó người bình thường được, nếu không sau khi dùng xong sẽ phải trả một giá thật lớn.

- Lớn là lớn bao nhiêu? Nếu dùng Huyền Thuật để còi vấy một người thì cần phải trả giá cỡ nào?

- Chuyện này ta không rõ nhưng ta thử dùng Huyền Thuật để giết người, kết quả sau đó ta đã mất đi thánh giác một năm trời và sau một năm đó, thánh giác của ta mới khôi phục lại.

- Tà đạo như vậy ư? Sao trên ti vi họ lại không chiếu như vậy?

- Thì người cũng nói đó là trên ti vi mà.

- Hi hi, nếu như vậy thì thôi không học nữa. Lỡ như cái giá phải trả là sau này bị bắt lực thì thật sự sẽ phiền phức.

“...”

Nói chuyện một hồi thì trời sáng, nhìn lại thì đã sáu giờ. Thiên Lộc Tử, Kỷ Ngọc Nhân cùng với hai người Hàn Phong, Hàn Vũ rời khỏi phòng bệnh đặc biệt, thuê xe để trở lại Dương Đại.

Vừa mới bước lên xe tắc xi thì Thiên Lộc Tử lập tức nghe được tiếng đàn quen thuộc. Đúng là bản “Phàn Nguyệt Trích Tinh” (Trèo trăng hái sao).

Không biết có phải vì âm hưởng của máy trong xe thấp kém cho nên chất lượng của tiếng đàn rõ ràng bị giảm xuống rất nhiều, sự kích thích ý chí chiến đấu không còn mấy hiệu quả, nhưng cũng vẫn còn khiến người nghe máu nóng sôi trào, huyết áp tăng cao và tim cũng đập rộn hân lên.

- Đi đâu?

Bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn, giọng nói của tài xế tắc xi cao vút hẳn lên, tựa hồ như có sức lực dồi dào, giống như vừa được uống máu gà tẩm bổ.

- Đi Dương Đại!

Kỷ Ngọc Nhân sau khi nói ra mục đích liền hỏi tài xế:

- Tài xế, ông cũng ưa thích bản nhạc “Phàn Nguyệt Trích Tinh” sao?

- Thích lắm! Vô cùng ưa thích. Tối hôm qua ta lái ca đêm, khi đi đến đoạn đường vắng vẻ ít người qua lại, trong lòng không tránh khỏi có chút sợ hãi cho nên mở radio nghe, đúng lúc nghe được bản nhạc này. Chỉ nghe được một chút thì tinh thần hưng phấn nhẹ nhàng, cho dù một đêm không ngủ vẫn không cảm thấy mệt mỏi chút nào. Bản nhạc “Phàn Nguyệt Trích Tinh” này quả thật là thần kỳ. Mấy loại nhạc như “Gangnam syle”, “Mysterious Territory”, “Uneasy” được gọi là thần khúc gì đó vốn không thể nào so sánh được với “Phàn Nguyệt Trích Tinh”!

Người tài xế vẫn không ngừng kể:

- Vì ta chưa từng có nghe qua nên có lẽ mới có thể cảm giác được sự nhiệt tình của cảm khúc xâm chiếm vì vậy ta liền dùng điện thoại di động lên mạng tra xét sau đó mới biết đoạn khúc này được gọi là “Phàn Nguyệt Trích Tinh”. Khúc nhạc thần kỳ này có thể nói là trong một đêm nổi tiếng đại giang Nam Bắc a, chiếm hết vị trí hàng đầu trên bảng xếp hạng tất cả các trang mạng âm nhạc nổi tiếng.

Nghe đến đó, Kỳ Ngọc Nhân liếc nhìn Thiên Lộc Tử ngồi bên cạnh rồi lấy điện thoại lên mạng tìm tòi. Khi tìm được thì kết quả làm cho nàng hoàn toàn cả kinh. Bất luận là bấm vào trang mạng nào, “Phản Nguyệt Trích Tinh” đều đứng đầu trên các bảng xếp hạng.

Kỳ Ngọc Nhân không tin nổi, mở ra phần mềm âm nhạc “Qian Qian Sounds” cũng như “Cool Cat”, kết quả cũng như những trang mạng, “Phản Nguyệt Trích Tinh” vẫn xếp hạng nhất. Nàng muốn nghe thử một lần cho biết, nhưng nhận được tin nhắn là vì số người nghe tài quá số hạng cho nên tạm thời không có cách nào phát ra, xin mời xếp hàng chờ đợi.

Đến lúc này Kỳ Ngọc Nhân mới tin rằng Thiên Lộc Tử ngồi bên cạnh mình một đêm đã được nổi tiếng, hơn nữa còn lại là tột đỉnh của vinh quang. Tuy vậy nàng vẫn còn cảm thấy có chút khó tin.

Khi đến Dương Đại, Kỳ Ngọc Nhân trở về ký túc xá của mình, còn Thiên Lộc Tử cùng Hàn Phong, Hàn Vũ cũng lập tức trở về ký túc xá phòng 305 làm vệ sinh sau đó đến căn tin kiểm gì đó ăn cho no bụng.

Từ xa Thiên Lộc Tử đã nhìn thấy không ít người tụ tập, chen chúc náo nhiệt ở trước cửa phòng 305 lầu 5.

- Quái lạ, tại sao có nhiều người chen lấn trước cửa phòng của chúng ta vậy kìa?

Thiên Lộc Tử trong lòng bất giác có dự cảm không lành.

- Chẳng lẽ đêm qua lúc mình không có ở trong ký túc xá, ăn trộm đã lên vào sao?

Hàn Phong về mặt hồ nghi, đánh tiếng hỏi.

- Còn ở đó làm nhảm, mau tới đó xem” Hàn Vũ nhắc.

Vì vậy ba người không dám chần chừ, nhanh chân chạy tới.

- Trương Thiên Lộc đã về!

Không biết ai hô lên thông báo, thanh âm vang vọng khắp nơi.

Đám người đang chen chúc trước cửa phòng 305 lập tức nhốn nháo hẳn lên, thoáng một cái vây quanh Thiên Lộc Tử. Trong lúc chen lấn, Hàn Phong, Hàn Vũ bị đẩy ra bên ngoài.

Hai người nhìn thấy mọi người quay quần xung quanh Thiên Lộc Tử trong khi cạnh mình không có một bóng, trên mặt không khỏi lộ vẻ không vui. Cũng là người với nhau nhưng cách được đối xử thì khác biệt xa.

Thiên Lộc Tử trong nháy mắt đã bị vây lấy. Tuy kịp phản ứng muốn rời khỏi vì sợ phiền toái, tiếc là không thể chạy thoát được.

Hóa ra ký túc xá đông nghẹt người vây quanh trước cửa căn phòng 305 không phải bởi bị trộm cướp mà là vì khúc nhạc “Phản Nguyệt Trích Tinh” một đêm đã nổi tiếng và hẳn Trương Thiên Lộc cũng trong vòng một đêm đã trở thành minh tinh, tiếng tăm vang vọng.

- Thiên Lộc, có thể ký tên cho ta được không?

- Thiên Lộc tiểu đệ, ngươi làm thế nào sáng tác được khúc nhạc “Phản Nguyệt Trích Tinh” xuất thần như vậy?

- Thiên Lộc tiểu ca, chúng ta chụp chung một tấm hình a.

- Thiên Lộc đệ đệ, ta rất là sùng bái hâm mộ ngươi.

...

Đối mặt với những câu hỏi tuôn ra không ngừng từ miệng của mọi người, Thiên Lộc Tử rốt cuộc cũng đã hiểu tại sao Nam Như Hân lại bảo mình nên dọn về biệt thự của nàng ở. Với tình huống trước mắt, xem ra nếu tiếp tục ở lại ký túc xá nhất định sẽ gặp ma quỷ ngăn cản thôi.

Bị vây kín không cách nào trốn thoát được nên Thiên Lộc Tử đành phải thỏa mãn từng yêu cầu một của các bạn học, nào là chụp hình, ký tên, trả lời hết câu hỏi này đến vấn đề nọ. Hắn thầm tính toán làm sao đuổi đi đám người ở trước mặt sau đó lập tức trốn đi.

Có lẽ Thiên Lộc Tử vẫn còn đánh giá thấp sự nổi danh nhanh chóng của giai điệu “Phản Nguyệt Trích Tinh” của mình cho đến khi hắn nhìn thấy một người vừa bị đuổi khỏi sân thì lập tức có hai người khác chen vào.

Bởi vì người vây quanh Thiên Lộc Tử mỗi lúc một đông hơn và hiện trường cũng rối loạn hẳn lên.

- Học tỷ, bộ muốn hôn lên mặt của ta à, mặt của ta dính đầy nước bọt của cô nè.

- Học trưởng, không phải ta đã ký tên cho ngươi rồi ư, sao lại đến xin chữ ký nữa rồi?

- Tên nào dám sờ mông của ta?

- Cô bé, có muốn sờ ta một chút không nào?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Anh Đừng Quá Trơ Trẽn

Vào lúc giữa trưa, phía sau cây đại thụ ven đường phía ngoài cửa Dương Đại có một người đang ngồi xỏm nơi gốc cây, trong tay cầm một tờ báo che lấy khuôn mặt của mình.

Người này chính là Thiên Lộc Tử. Sáng nay ở trước phòng 305 lầu 5, hắn đã bị rất nhiều cô gái lưu manh vây chặt và dạn dĩ sờ mó mông. Phải vất vả lắm mới trốn thoát được cho nên hắn giờ phải lén lút núp một nơi để khỏi phải bị đụng chạm sờ soạng một lần nữa.

Cẩn thận nhìn chung quanh một hồi thì Thiên Lộc Tử liền rút điện thoại ra gọi cho Nam Như Hân.

- Tiểu Lộc, anh thật không có lương tâm, rốt cuộc cũng chịu gọi điện thoại cho tôi rồi à. Tôi còn tưởng rằng người vừa mới nổi tiếng thì đã ham mới nói cũ bỏ quên tôi rồi.

Bên kia đường dây điện thoại phát ra giọng nói êm tai của Nam Như Hân.

- Cái gì mà thấy mới nói cũ chứ, làm như tôi đối xử tệ bạc với cô vậy.

Thiên Lộc Tử bực bội nói:

- Tôi bị họ vây chặt không buông nè.

- Hừm, anh nổi tiếng rồi thì có bị người hâm mộ vây chặt cũng là chuyện thường tình. Rồi sao nữa, sau đó xảy ra chuyện gì?

Nam Như Hân không không tỏ ra bất ngờ, hình như nàng đã đoán trước được.

- Chuyện này ... Tôi có thể đến chỗ cô tạm trú được không?

Thiên Lộc Tử ngượng ngùng mở miệng hỏi. Lúc trước hắn khước từ lời mời của nàng nhưng bây giờ lại đổi ý, điều này khiến hắn có cảm giác trơ trẽn.

- Ôi, lúc trước vốn có người đẹp mời anh đến nhà nhưng anh không thèm kia mà, hôm nay lại đổi ý. Bộ anh coi biệt thự của tôi là khách sạn hay sao, muốn tới là tới, không muốn thì đi?

- Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, có chút ngoài ý muốn, tôi ...

- Người đẹp đích thân mời anh đến trú ngụ nhưng anh lại một mực từ chối. Tâm hồn tôi rất yếu đuối dễ bị tổn thương lắm, anh nghĩ tôi có đồng ý không? Nếu như không có chuyện gì khác tôi cúp máy đây...

Rõ ràng là cô nàng đang cố tình gây khó dễ mà, Thiên Lộc Tử gần như muốn hét to lên, nhưng chuyện này cũng chẳng trách Nam Như Hân được, đích thật là hắn đã cự tuyệt cô nàng trước.

- Đứng, đứng, đứng .. Cô nài nài đừng có cúp điện thoại, tôi quỳ xuống năn nỉ cô có được không?

Thiên Lộc Tử đang rất là nóng lòng cho nên hắn hạ giọng cầu xin cô nàng cũng là chuyện đương nhiên.

Phẩm giá? Tôn nghiêm? Đứng có đùa, để tránh khỏi bị mấy nhóc lưu manh nham nhở kia vây chặt thì cho dù phải quăng bỏ hết hắn cũng sẽ làm.

- Hi hi hi, tôi đã nói trước là anh nên dọn đến nhà tôi mà, tôi nói có sai đâu. Giờ thấy anh có thành ý nhờ vả, tôi đành phải nhận lời giúp anh thôi.

- À, tôi có thể dẫn theo một người con gái tới không?

- Cái gì? Mang theo bạn gái tới ở chung nhà một người con gái khác? Thiên Lộc, anh đừng quá trơ trẽn như vậy được không?

- Dù phải làm mặt dày ta cũng phải mang theo nàng.

Thiên Lộc Tử cũng cảm thấy mình mặt dày thật nên đành cười khổ nói:

- Nếu cô thấy không tiện thì ta tìm nơi khác lánh nạn vậy.

Bên kia im lặng một hồi lâu, sau đó Nam Như Hân uể oải lên tiếng:

- Được rồi! Tôi chấp nhận dù rằng cảm giác mình đang bị coi thường.

“...”

- Khi nào hai người tới?

- Bây giờ.

- Được, tôi sẽ lái xe tới đón hai người.

Sau khi Nam Như Hân cúp máy, Thiên Lộc Từ liền gọi điện cho Hàn Phong nhờ bọn họ giúp hẩn thu dọn hành lý rồi cùng Kỳ Ngọc Nhân ra chỗ hẹn gặp mặt.

Không bao lâu sau, Nam Như Hân lái một chiếc Porsche tới. Lập tức Thiên Lộc Từ lên nhanh lên xe giống như một tên trộm đang bỏ trốn.

- Sao rồi? Cảm giác được nổi tiếng không tệ chứ?

Nam Như Hân thấy tức cười với hành động lén lút của Thiên Lộc từ nên ghẹo hẩn.

- Thật sự mà nói, cảm giác không được tốt cho lắm.

Thiên Lộc Từ nói, ánh mắt dừng lại trên người Nam Như Hân.

Cách ăn mặc của Nam Như Hân rất bảo thủ, ăn mặc kín đáo tuyệt đối không phơi bày lộ liễu, mặc dù Thiên Lộc Từ có thị lực hơn người vẫn không thấy được chút da thịt nào.

Tuy phát giác ra Thiên Lộc Từ nhìn mình hau háu nhưng Nam Như Hân không thèm để ý vì nàng không có cảm giác bức bối khó chịu khi bị hẩn nhìn. Có lẽ vì hẩn quá mức ưu tú cho nên hẩn làm bất cứ chuyện gì nàng cũng đều cảm thấy tốt, kể cả việc hẩn lướt nhìn thân thể nàng với ánh mắt háo sắc.

- Sao không nghe anh nhắc đến cô bé kia?

Nam Như Hân hỏi.

- Cô ấy là bạn của tôi và nàng đang gặp một chút phiền phức nên ta giữ nàng lại bên mình để tránh xảy ra chuyện.

Thiên Lộc Từ cẩn thận nói.

- Người là vệ sĩ của cô ấy?

- Không hẩn, nhưng cứ xem là vậy đi.

- Vì tiền?

Thiên Lộc Từ lắc đầu. Hẩn với Kỳ Ngọc Nhân cùng nhau đến Dương Đại được mấy ngày rồi mà trong túi ngay cả nửa xu cũng không có. Nếu có ai đó nói hẩn bảo vệ Kỳ Ngọc Nhân là vì tiền thì hẩn nhất định sẽ rất tức giận.

- Anh thích cô ấy? Hay cô ấy là bạn gái của anh?

Trong lúc miệng hỏi mấy câu đó, Nam Như Hân vô ý thức nhú chân mày lại.

Thiên Lộc Từ sững sờ, lặng im một hồi sau mới nói:

- Nàng là người bạn đầu tiên của tôi!

Nam Như Hân nghĩ mình đã đoán đúng, vì Thiên Lộc Từ rõ ràng đang viện cớ để trốn tránh vấn đề, hẩn không thừa nhận cũng không chối một cách thẳng thừng mà cứ úp úp mở mở.

Kỳ Ngọc Nhân bước ra, phía sau nàng là hai người Hàn Phong Hàn Vũ trên vai đang mang mấy cái túi, lớn nhỏ đều có.

- Lão tam, người thật sự muốn dọn ra khỏi ký túc xá sao?

Hàn Phong mang hành lý nhanh chân đến phía sau xe miệng vẫn không ngừng nói.

- Tình huống lúc sáng người cũng thấy đó, người nghĩ ta còn có thể ở lại ký túc xá hay sao?

Thiên Lộc Từ khổ sở nói tiếp:

- Được rồi, ta đâu có phải bỏ Dương Đại luôn đâu, đừng lải nhải như bà bán cá nữa..Hai người về đi!

Hàn Phong Hàn Vũ gật đầu rồi quay trở lại Dương Đại.

Chiếc xe khởi động chuyển bánh, Kỷ Ngọc Nhân ngồi yên lặng không nói, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Nam Như Hân đang lái xe. Nam Như Hân cũng đôi lúc nhìn vào kính chiếu hậu mất chập chập với nàng.

Nhận ra được hai người con gái này đang thăm đánh giá đối phương, Thiên Lộc Từ giả vờ ngu ngơ, quay mặt ra cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài.

Nam Thiên Như sớm đã đứng chờ nơi cửa của căn biệt thự số 15 ở Nam Việt Hoa Phú, vừa thấy Thiên Lộc Từ đi vào thì hần lập tức chạy ra chào đón, tay bắt mặt mừng nói:

- Nghe Như Hân nói cậu muốn dọn đến đây, lão đầu từ ta hết sức vui mừng, mau mau vào trong nhà nói chuyện.

- Mạo muội tới đây quấy rầy, mong lão Nam đừng trách.

Thiên Lộc Từ cười khổ nói, hần vẫn có chút chưa thích ứng được với sự nhiệt tình quá mức của Nam Thiên Như.

- Được rồi, cậu đã biết ta rồi sao còn giờ giọng khách sáo như vậy?

Nam Thiên Như chuẩn bị dẫn Thiên Lộc Từ vào nhà thì lúc này mới phát hiện bên cạnh hần còn có một người con gái đi theo, vì vậy mới hỏi:

- Đây là...

- À, đây là bạn của tôi, cô ấy là Ngọc Nhân. Bởi vì có chút lý do đặc biệt nên cô ấy với tôi đến đây làm phiền ông một thời gian.

Thiên Lộc từ giới thiệu bạn mình xong liền đưa tay về phía Nam Thiên Như rồi giới thiệu cho Kỷ Ngọc Nhân:

- Đây là lão Nam, ông nội của Như Hân.

- Lão Nam hảo!

Kỷ Ngọc Nhân gật đầu chào.

- Hoan nghênh cháu đến căn biệt thự số 15. Tuổi của cháu có lẽ nhỏ hơn so với Như Hân, thôi thì đừng gọi ta là Nam lão làm gì cho xa lạ, cứ gọi ông nội là được. Như vậy mới gần gũi giống như người một nhà.

Nam Thiên Như cười lớn, nói.

Nam Thiên Như nói lời này không phải vì khách sáo mà là thật tâm hoan nghênh Thiên Lộc Từ cùng với Kỷ Ngọc Nhân tới nhà. Thật tình mà nói, với thân phận là minh tinh của Nam Như Hân, thời gian ở nhà của nàng không nhiều nên chỉ một mình lão già hần ở trong căn biệt thự rộng lớn như vậy khó mà tránh khỏi cảm giác cô tịch. Hôm nay có người đến làm bầu bạn, hần làm sao không không hớn hờ cao hứng.

Đối với hần, tiền tài không còn quan trọng, quan trọng là vui vui vẻ vẻ an hưởng tuổi già.

Trước khi đến Kỷ Ngọc Nhân vốn có chút lo lắng vì là ăn nhờ ở đậu nên phải xem sắc mặt người, nhưng bây giờ thấy Nam Thiên Như thân thiện dễ gần gũi, nàng liền thở phào, thấy trong người nhẹ nhõm.

- Ông nội, ông nghỉ một lát đi. Tiểu Lộc với Ngọc Nhân đang khiêng hành lý, ông để cho hai người họ để hành lý xuống đã.

Nam Như Hân cười khổ nói, nàng không chịu nổi nhất chính là điểm này của ông nội.

- Ô! Ta đây già rồi nên hồ đồ quá, chỉ lo nói chuyện thôi. Phòng của các người đã được thu dọn xong xuôi, cứ lên thẳng trên lầu rồi quẹo trái là tới.

Nam Thiên Như vỗ trán như sức nhớ ra điều gì, sau đó liền bảo Nam Như Hân:

- Như Hân, cháu dẫn tiểu Lộc với Ngọc Nhân lên lầu đi.

Không thể không nhắc tới cách sắp đặt của căn biệt thự số 15 này, trang trí tuy lộng lẫy phô trương nhưng vẫn không mất đi sự ấm cúng, nếu đem so với ký túc xá ở Dương Đại thì tốt hơn nhiều.

Nam Như Hân dẫn Thiên Lộc Từ đến một căn phòng sau đó rời khỏi để hần nghỉ ngơi. Bên trong gian phòng, đồ đạc cũng đã được chuẩn bị xong, không cần phải thu dọn chỉnh đốn gì cả.

Thiên Lộc Từ đến bên cửa sổ trong phòng, kéo bức màn cửa sang một bên thì thấy một cái ban công ở bên ngoài. Nơi ban công có để một cái bàn trà

tinh xảo, xinh xắn, trên bàn đã để sẵn một bộ tách trà và bên cạnh đó có hai sợi dây treo chiếc xích đu. Nếu đứng bên cửa sổ nhìn xuống thì có thể nhìn thấy mặt sông Vương Chu.

- Từ xưa đến giờ, cuộc sống của người giàu có và người nghèo khổ lúc nào cũng khác nhau một trời một vực.

Thiên Lộc Tử cảm khái nói. Lúc hắn nhìn sang ban công bên cạnh thì phát hiện Kỷ Ngọc Nhân đang đứng đó, tóc buông thả tung bay trong gió.

Thiên Lộc Tử suy nghĩ một chút rồi rời khỏi ban công, đi đến trước cửa phòng của Kỷ Ngọc Nhân.

Dường như đã sớm đoán được Thiên Lộc Tử sẽ đi đến đây nên Kỷ Ngọc Nhân đã mở cửa ra sẵn, sau đó đi đến ngồi xuống trên ghế mây nơi ban công, tay lắc nhẹ ly trà.

Thiên Lộc Tử chân chừ một lát rồi bước vào phòng, tiện tay đóng cửa lại, rồi mới bước ra ban công. Hắn chọn chiếc ghế mây gần đó ngồi xuống, ánh mắt xa xăm nhìn về phía con sông Vương Chu ở trước mặt.

- Xin lỗi, chỉ vì chuyện của tôi mà cô phải đi theo ăn nhờ ở đậu nhà người ta.

Thiên Lộc Tử không nhìn Kỷ Ngọc Nhân, nói một cách bình tĩnh.

Kỷ Ngọc Nhân tựa hồ như không nghe được lời hắn nói, tay nàng vẫn nhẹ nhàng trán bộ đồ gốm dùng để uống trà. Người ngoài nhìn vào không thể nào đoán được nàng đang suy nghĩ chuyện gì, cả Thiên Lộc Tử lâu nay tự xưng là có tài quan sát hơn người vẫn không có cách nào thấu hiểu được tâm tư của người con gái này.

- Nếu không, chúng ta cũng có thể tìm một chỗ nào đó để ở.

Thiên Lộc Tử đề nghị.

Kỷ Ngọc Nhân vừa pha trà vừa nói:

- Sau này đừng nói xin lỗi với tôi nữa nhé!

...

- Người nói xin lỗi phải là tôi mới đúng! Có thể thấy được chị Như Hân với lão Nam đều là người tốt, sao lại nói nơi đây không tốt. Vì tôi mà anh mất đi sự tự do, nên không thể nào vì tôi mà hủy đi tương lai của anh lần nữa. Chị Như Hân đang là ngôi sao nổi tiếng, ở cạnh cô ấy sẽ giúp đỡ rất nhiều cho tương lai của anh.

Có thể nhận ra được Kỷ Ngọc Nhân là một người biết suy nghĩ cho người mình quan tâm và Thiên Lộc Tử lại may mắn trở thành người duy nhất được nàng quan tâm đến.

Mặc dù đối với việc nổi tiếng hắn không mấy coi trọng, nhưng Thiên Lộc Tử rất cảm động trước sự quan tâm của nàng nên hắn liền nói:

- Nếu một ngày nào đó cô không muốn ở lại nơi này thì chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây.

Đây là một sự thỏa hiệp của một người đàn ông khi chiều ý một người phụ nữ, điều này chung quy sẽ làm người phụ nữ vừa lòng.

Kỷ Ngọc Nhân nghe vậy thì cảm động, thân thể run nhẹ và vẻ mặt vui sướng, mang lấy một ly trà để trước mặt Thiên Lộc Tử rồi nói:

- Ném thử trà do chính tôi pha.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chủ Ý Của Kỷ Ngọc Nhân

Nhận tách trà từ Kỷ Ngọc Nhân, Thiên Lộc Tử đưa lên miệng hớp một ngụm, ngay lập tức chân mày hắn chợt nhíu lại.

Trước khi xuyên việt hắn rất thích uống trà cho nên thường hay đích thân pha trà, mà đặc biệt nhất là trong lúc Trương Tam Phong giảng dạy, thường vào giờ đó hắn hay chuẩn bị đi uống trà.

Am hiểu trà như bản thân, Thiên Lộc Tử biết rất rõ về lá trà cũng như nước dùng để pha trà có ảnh hưởng rất lớn đến chất lượng của trà.

Nguồn nước ngày nay của Hoa Hạ bị ô nhiễm nghiêm trọng, khi đất và không khí cũng bị ô nhiễm sẽ suy giảm chất lượng của trà một cách trầm trọng.

Cho nên các điểm nêu trên rất là quan trọng, trực tiếp ảnh hưởng đến chất lượng cao thấp của trà.

Chính vì hai điểm này cộng thêm việc Thiên Lộc Từ đã quen uống trà ngon của người cổ đại cho nên hẳn không thể nào hài lòng được với trà của Hoa Hạ bây giờ.

Uống trà xong, Thiên Lộc Từ đặt chén trà xuống rồi nói:

- Có thời gian thì gọi điện thoại bảo lão cày ruộng đến đây một lần. Có một số việc nhất định phải nói cho rõ ràng thì tốt hơn.

Kỷ Ngọc Nhân ánh mắt xa xăm nhìn theo dòng nước chảy xiết trên sông Vương Chu, trả lời:

- Đã gọi rồi, cha tôi tối nay sẽ đến.

Rời khỏi phòng của Kỷ Ngọc Nhân, Thiên Lộc Từ không có quay về phòng của mình mà đi chung quanh biệt thự xem xét vài vòng. Để bảo vệ cho Kỷ Ngọc Nhân được an toàn, hẳn cần phải xem xét hoàn cảnh xung quanh để tìm hiểu chỗ nào có lợi thế.

- Phong thủy của căn biệt thự này thật không tệ!

Thiên Lộc Từ trầm trồ khen. Tuy rằng hẳn không mấy am hiểu mệnh lý bên trong huyền thuật cũng như số học trong phong thủy nhưng hẳn vẫn có thể nhìn ra được phong thủy của căn biệt thự số 15 này rất tốt.

Đang xem xét xung quanh thì đột nhiên điện thoại di động vang lên. Thiên Lộc Từ nhìn qua thì thấy Bạch Diệp Tuyền đang gọi tới.

- Bạch tổng, có chuyện gì không?

Thiên Lộc Từ bắt điện thoại hỏi.

- Bộ không có việc là không thể gọi điện thoại cho anh sao? Ông chủ của tôi.

- Hi hi, ý tôi không phải vậy.

Thiên Lộc Từ cười nói. Nếu không phải Bạch Diệp Tuyền nhắc thì hẳn đã quên mình là một ông chủ lớn của của Quốc Tế Diệp Tuyền.

- Anh thì tốt rồi, chỉ tội nghiệp cho tôi thôi, thân là con gái mà cứ loay hoay bận rộn cả ngày đến độ không còn phân được rõ đâu là Đông Nam Tây Bắc nữa.

Tuy rằng cách nhau khá xa nhưng Thiên Lộc Từ vẫn có thể cảm nhận ra được sự ai oán của Bạch Diệp Tuyền.

- Từ xưa đến giờ, người tài giỏi lúc nào cũng có nhiều việc phải làm, đó là sự thật không thể chối cãi. Khả năng càng lớn thì trách nhiệm càng nhiều, Bạch tổng cô là người đầy tài năng cho nên phải gánh vác nhiều trọng trách.

Thiên Lộc Từ khéo léo dùng lời dạy bảo của Trương Tam Phong để ngụy biện.

“...”

Bên kia đầu dây im bất, Bạch Diệp Tuyền hẳn đang rửa thắm trong bụng. Một hồi sau cô nàng mới lên tiếng:

- Nếu chiều hôm nay có rảnh thì tới công ty một chút, ta có một số việc cần phải thương lượng với anh.

- Không đến được không?

- Anh nói xem?

Nàng dứt lời thì điện thoại di động phát tín hiệu bận rộn. Thiên Lộc Từ cười khở một tiếng, e rằng hôm nay không thể không đến Quốc Tế Diệp Tuyền một chuyến. Lắc đầu, Thiên Lộc Từ trở vào trong biệt thự.

Trong phòng ăn ở lầu một, thức ăn đã được dọn ra đầy trên bàn. Vì có hai người Thiên Lộc Từ cùng Kỷ Ngọc Nhân đến nên Nam Thiên Như đặc biệt bảo người giúp việc làm thêm vài món tiếp đãi hai người họ.

- Tiểu Lộc, tôi đang muốn tìm anh đây, mau mau tới dùng cơm.

Nam Như Hân gọi. Kỷ Ngọc Nhân đã có mặt và đang ngồi đối diện với nam Như Hân.

Thiên Lộc Từ suy nghĩ một lát rồi thì ngồi xuống bên cạnh Kỷ Ngọc Nhân. Đôi mắt của Kỷ Ngọc Nhân tỏa sáng và tràn đầy hạnh phúc, trong khi đó, Nam Như Hân nhú mày nhưng cũng không nói gì.

Ngược lại, Nam Thiên Như mặt mày hớn hờ ngồi ở chủ vị, miệng luôn mời mọi người dùng bữa, đồng thời còn uống hai ly với Thiên Lộc Từ, hẳn là tâm trạng đang rất vui vẻ.

- Tiểu Lộc, kỹ thuật đàn cao siêu của anh đã được rất nhiều người biết đến. Chuyện này giúp rất nhiều cho việc chúng ta phát huy cổ cầm của Hoa Hạ thêm lớn mạnh. Đây đúng là một việc tốt! Vì vậy, chúng ta hãy cạn ly!

Nam Như Hân nâng ly rượu vang lên.

- May mắn nhờ có cô ở phía sau nâng đỡ, cạn ly!

Thiên Lộc Tử đem ly rượu vang uống cạn.

Nam Như Hân không uống được nhiều cho nên mới uống phân nửa thì hai má đã ửng hồng, ai nhìn thấy đều không thể nhịn được chỉ muốn cắn một cái.

- Nhưng người đời mau quên nên dù cầm khúc của anh có hay đến mấy, nhưng nghe lâu thì cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, cái cảm giác kích thích cũng không còn như thưở ban đầu.

Nam Như Hân chuyển đề tài.

Thiên Lộc Tử gật đầu, hẳn có thể hiểu được đạo lý ở trong đó. Cứ lấy những bản nhạc gọi là Thần Khúc mà nói, những bản nhạc đó đã từng nổi tiếng một thời nhưng sau đó vẫn chìm ngấm.

- Cô lại có chủ ý gì?

Từng sống chung một thời gian, Thiên Lộc Tử nhìn ra được, tuy nhìn qua Nam Như Hân có vẻ đơn giản vô hại, nhưng thật ra cô nàng là một người đầy mưu kế.

- Cái này gọi là mượn gió nổ lửa, gió có thể trợ giúp cho lửa. Ta cảm thấy bây giờ là thời điểm thích hợp cho nên muốn tạo ra một cơn gió đó mà! Đương nhiên, muốn tạo ra cơn gió này thì cần phải chinh phục đi quạt, như là phát hành một cầm khúc mới chẳng hạn.

Nam Như Hân mỉm cười vô tư.

Người con gái xinh đẹp này lòng dạ thật sâu thẳm. Thiên Lộc Tử dăm chiêu một hồi lâu, nhưng nghĩ đến thành tựu ngày hôm nay của Nam Như Hân, hẳn thấy nhẹ nhõm đôi phần. Một người phụ nữ không tinh tế thì làm sao có được thành tựu như bây giờ?

Nam Như Hân có thể ở trong ngành giải trí đánh bóng tên tuổi và giữ vững vị trí hàng đầu lại có thể giữ thân trong sạch, ngoại trừ việc nàng có kỹ thuật phi phàm và quan hệ rộng rãi, hẳn việc nàng nhiều mưu kế và sự tinh tế giúp ích rất nhiều.

- Nếu không tận mắt thấy tôi tuyệt đối không tin là nữ thần Dương Thành còn là một nữ Gia Cát.

Thiên Lộc Tử trêu chọc:

- Có một nữ Gia Cát giúp tôi bày mưu hiến kế thì không muốn nổi tiếng cũng hơi khó.

- Anh nghĩ như vậy thật sao?

Nam Như Hân hỏi.

- Đương nhiên!

Thiên Lộc Tử gật đầu, về mặt chân thành nói:

- Như lời cô nói, khi thời cơ thích hợp tôi sẽ phát hành ra cầm khúc mới.

Thiên Lộc Tử vừa dứt lời thì Kỷ Ngọc Nhân nãy giờ chỉ lo vui đùa vào chén com, đột nhiên nói:

- Tôi cảm thấy không nên phát hành cầm khúc mới.

Bầu không khí trên bàn ăn trở nên yên tĩnh, Nam Thiên Như có chút kinh ngạc nhìn về phía Kỷ Ngọc Nhân còn Nam Như Hân thì nhếch mày thách thức. Là một minh tinh trong nghề lâu năm, khi đề nghị mình đưa ra bị nghi ngờ, trong lòng nàng có một chút khó chịu.

Thiên Lộc Tử quay sang gấp một cái đùi gà bỏ vào trong chén của Kỷ Ngọc Nhân rồi hỏi:

- Tại sao vậy?

Nam Như Hân nhìn thấy cử chỉ ân cần của Thiên Lộc Tử thì chân mày nhíu lại không mấy hài lòng nhưng vẫn không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi câu trả lời của Kỷ Ngọc Nhân.

Kỷ Ngọc Nhân thoáng chút thẹn thùng, nhỏ nhẹ nói:

- Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, vật gì càng hiếm thì càng có giá trị, vì nó hiếm nên mới thấy quý và cảm khúc cũng như vậy. Nếu như phát hành quá nhanh và quá nhiều thì sẽ làm cho người ta mất đi cảm giác mới mẻ. Nguyên nhân thứ hai chính là vấn đề giác quan. Cảm khúc cho dù tốt nhưng cũng chỉ có thể tác động thính giác, ta cảm thấy nếu như dung hòa một ít yếu tố khác thì có thể tác động luôn cả thị giác.

Thiên Lộc Tử cùng Nam Thiên Như nghe xong liền sững sốt, cô gái trước mặt họ tựa như đã biến thành ma quái xa lạ.

- Cô có thể nói rõ thêm một chút được không?

Mắt Nam Như Hân sáng rực, quá bất ngờ nên vẫn chưa nắm bắt được các yếu tố cần thiết. Có điều nàng xác định được một việc, đó là Kỳ Ngọc Nhân không đơn giản chút nào.

- Ý của ta là không nên vội phát hành cảm khúc mới mà hãy phát triển những giai điệu ban đầu của cảm khúc Phần Nguyệt Trích Tinh, đem một số yếu tố mới dung hòa vào thì có thể tác động thị giác. Nói một cách đơn giản là mang cảm khúc tạo thành một video âm nhạc (MV). Cũng tương tự như Gangnam style, đương nhiên chúng ta không thể sao chép các điệu nhảy còi lừa mà chèn thêm các vũ điệu khác. Cụ thể phải làm gì thì mấy người hãy tự suy nghĩ.

- Nhân tài a! Ngọc Nhân này, cô không tham gia ngành giải trí thì quả thật là lãng phí nhân tài.

Nam Như Hân khen ngợi, không thể không thay đổi cách nhìn của mình đối với Kỳ Ngọc Nhân.

Kỳ Ngọc Nhân có chút ngượng ngùng nói:

- Tôi chỉ tùy tiện nói ra thôi mà.

- Tùy tiện nói mà đã lợi hại như vậy, nếu như nói thật thì không biết đến mức nào nữa.

Nam Như Hân trêu ghẹo một hồi thì quay sang Thiên Lộc Tử nói:

Tôi cảm thấy chủ ý này của Ngọc Nhân rất hay, anh thấy sao?

- Theo ý của cô ấy mà xử lý chứ sao nữa.

Thiên Lộc Tử bày tỏ thái độ.

- Vậy tốt. Còn việc sản xuất MV lại giao cho ta xử lý, bộ tin tưởng nhân quang của ta vậy sao?

- Tất nhiên là tin rồi.

Sau khi ăn xong, Nam Như Hân bảo tài xế đưa Kỳ Ngọc Nhân về Dương Đại và đưa luôn cả Thiên Lộc Tử theo cùng. Trong lúc huấn luyện quân sự sẽ có mặt của giáo quan nên Thiên Lộc Tử không lo lắng là sẽ có người dám gây bất lợi với Kỳ Ngọc Nhân.

Sau khi đưa Kỳ Ngọc Nhân đến Dương Đại thì Thiên Lộc Tử thuê xe đi đến bệnh viện nhân dân số 2. Thấy Trần Cương ăn được ngủ được không có gì đáng ngại thì mới rời khỏi đi đến Quốc Tế Tuyền Diệp.

Đây tuy là lần thứ hai vào quốc tế Tuyền Diệp nhưng hai cô bảo an vẫn nhận ra Thiên Lộc Tử cho nên không những không có chặn lại mà còn tươi cười với hân.

Thiên Lộc Tử gật đầu chào rồi bước vào cao ốc Quốc Tế Tuyền Diệp. Vừa định nhấn nút thang máy thì cửa thang máy đột nhiên mở, tiếp theo sau đó có một người từ bên trong xông thẳng ra.

Thiên Lộc Tử giật mình định tránh sang một bên thì phát hiện người vừa bộ Chop xông tới là một người con gái xinh đẹp, vì vậy hân bỏ ngay ý định né tránh, cứ vậy mà đứng tại chỗ bất động, hai tay đưa thẳng về phía trước.

Phịch! Thiên Lộc Tử liền cảm giác có một thứ gì đó mềm mại ép vào lồng ngực mình còn mang theo hương thơm dịu dàng. Hai tay đã được như ý chạm trúng hai khối thịt mềm, cảm giác được sự mềm mại nơi đôi bàn tay.

Cái cảm giác này không có gì sánh bằng nên Thiên Lộc Tử hai tay không tự chủ được bắt đầu không ngừng nhào nặn, trong lòng hân xuyết xoa:

- Ta chưa từng có cảm giác sung sướng khi được sờ bộ ngực như vậy!

Thật ra Thiên Lộc Tử đã từng sờ qua hai lần rồi, một là cô cháu gái của Nhậm Thư Hoài, hiệu trưởng trường Dương Đại và người thứ hai chính là cô gái trước mặt hân. Nếu đem so sánh thì bộ ngực của người đầu tiên có phần thua kém một chút, chỉ luận về cảm xúc thì của người sau tốt hơn nhiều.

- Ahhh!!!

Thấy ngực mình bị xoa bóp, cô gái kinh hãi hét lớn, phản ứng tự nhiên đưa tay tát mạnh vào mặt Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc Tử thụt đầu về đằng sau tránh cái tát đang nhắm vào mặt mình, hai tay vẫn nắm chặt bộ ngực của cô gái không buông, tăng nhanh tốc độ xoa

nấn. Hắn không tài nào buông tay được vì cái cảm giác đụng chạm này quá ư thú vị.

Thấy tát không trúng Thiên Lộc Từ, cô gái liền đưa chân trắng muốt chuẩn bị ra tuyệt chiêu mà bất kỳ người con gái nào cũng biết để phòng thân, đó chính là tuyệt hộ liêu âm thối.

Thiên Lộc Từ cảm thấy lạnh sống lưng, cô gái này thật đúng là tàn nhẫn. Hắn nhanh nhẹn lấy hai chân mình kẹp chặt chân cô gái lại, may mắn thay, nếu chỉ chậm một chút là chân của cô gái đã ngay vào hạ bộ của Thiên Lộc Từ rồi.

- Có dám tặc ah, phi lễ á, cứu mạng a!!!

Cô gái tự biết không cách nào chống lại Thiên Lộc Từ nên tức thì lớn tiếng kêu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chính Mình Lại Ị Trong Chấn Của Mình!

Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi với tần số cao như vậy, Thiên Lộc Từ cũng có chút lo lắng. Tiếng kêu cứu chói tai như thế, ắt sẽ kinh động đến người của Quốc Tế Tuyền Diệp, chẳng hạn như hai nữ bảo an kia.

Vì thế, Thiên Lộc Từ dù rất không muốn nhưng đành phải buông tay đang chộp vều ra. Xúc cảm không gì sánh kịp biến mất, hắn cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

Không ngoài sở liệu của Thiên Lộc Từ, hai nữ bảo an nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, song song cầm baton vọt vào...

Hai nữ bảo an nhìn thấy Thiên Lộc Từ thì sửng sốt một lúc, sau đó gật gật đầu, xem như chào hỏi. Tiếp đó nghiêm túc hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi là ai kêu phi lễ?

- Hai cô xem, tên sắc lang điên cuồng biến thái này vừa rồi vô lễ với tôi, các người phải làm chủ cho tôi.

Người đẹp nước mắt nước mũi tèm lem, phẫn nộ chỉ vào Thiên Lộc Từ nói.

Nét mặt kia, điệu bộ kia có thể khiến người nghe đau lòng, khản giả rơi lệ. Đối mặt với một ma nữ như vậy, vô luận là ai cũng phải mềm lòng.

Thiên Lộc Từ thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, mồm há to đến mức nhét được một quả trứng gà, cô gái nhỏ này trở mặt cũng hơi bị nhanh a.

Mới vừa rồi điệu bộ giống như hung thần ác sát, nháy mắt đã biến thành một tiểu cô nương diễm đạm đáng yêu, công phu trở mặt đã luyện tới cảnh giới thượng thừa cmnr.

Quả nhiên, khi nghe người đẹp nói xong, chân mày lá liễu của hai nữ bảo an nhíu lên, ánh mắt giống như là muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm Thiên Lộc Từ. Vung vẩy baton trong tay, nhìn không giống bảo an một chút nào, ngược lại là cực kỳ giống hai nữ lưu manh.

Quả nhiên, lúc đối mặt với nam nhân, nữ nhân trong thiên hạ đều đứng chung một chiến tuyến. Có câu nói gọi là cái gì nhi, nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân.

- Nói, anh có vô lễ với cô gái này hay không?

Một nữ bảo an nghiêm nghị hỏi, lúc này nàng đã sớm quên mất Thiên Lộc Từ đã từng cùng Bạch Diệp Tuyền ra vào tại Quốc Tế Tuyền Diệp.

Trong lúc tra hỏi, bộ ngực của nữ bảo an được quân trang ôm chặt nên cứ phập phồng bất định, trông rất là đồ sộ, thì ra nữ quân nhân cũng có chỗ mê người.

- Trời đất chứng giám, tôi khẳng định tôi không hề vô lễ với cô gái này.

Thiên Lộc Từ chỉ vào người đẹp nói:

Tôi thấy hai cô cũng là quân nhân thông minh mỹ lệ, chẳng lẽ lại nhìn không ra cô gái này đang vu hãm tôi sao?

Có thể vô si đến cảnh giới như thế, Thiên Lộc Từ nên cảm thấy kiêu ngạo, nhìn khắp thiên hạ còn có người nào có thể so với hắn, có thể nói dối không chớp mắt như vậy? Công phu trả đũa này ngay cả chính hắn nghe xong đều cảm giác mình thật sự không bằng cảm thú rồi.

Nhưng Thiên Lộc Từ cũng vì bất đắc dĩ, hắn không muốn làm lớn chuyện nên chỉ có thể nói dối mà thôi, thành thật xin lỗi người đẹp nhé.

Thiên Lộc Tử vừa nói xong, người đẹp kia lập tức nổi giận chỉ vào hắn mà mắng:

- Anh nói láo, nam nhân đều là lão cẩu, đã dám làm mà không dám nhận hay sao? Anh có phải là nam nhân hay không?

- Thật xin lỗi cô, tôi không nhớ tôi đã làm gì đối với cô, tôi quen biết cô sao?

Nếu như đã vô si, đành tiếp tục vô si vậy, làm việc gì cũng phải có cái thù chung.

- Anh . . . Anh là đồ biến thái, hèn mọn, bỉ ổi, hèn hạ, vô si, khốn kiếp, chính là thứ trùng...

Người đẹp đã tức điên rồi, mắng người đặc biệt lưu loát.

- Hai người cũng nhìn thấy rồi đó, nàng là một cô gái điên, nàng đang bêu xấu tôi.

Thiên Lộc Tử vô cùng ủy khuất nói với hai nữ bảo an.

Sax, hai nữ bảo an tròn tròn mắt, chuyện này là sao? Bạch Diệp Tuyền mời các nàng về làm bảo an, nhiệm vụ của các nàng là bảo vệ cao ốc Quốc Tế Tuyền Diệp, chứ không phải đến để phán định ai đúng ai sai á.

- Hai người nhất định phải tin tưởng tôi, tôi thật sự bị tên thô bỉ này vô lễ, hắn sờ soạng tôi đấy. . . . Hắn xoa nắn tôi đấy. . . .

Người đẹp không thể nói tiếp, chẳng lẽ để nàng ngay trước trước mặt người khác nói ra, mình bị tên nam nhân thô bỉ này vừa sờ vừa bóp vếu sao?

Thiên Lộc Tử cười xấu xa nói:

- Tôi sờ soạng chỗ nào của cô?

Vừa nói, ánh mắt của hắn vừa nhìn chăm chăm vào bộ ngực cao ngất của người đẹp.

- Anh . . .

Thật sự không thể chịu được, loại hàng quý hiếm như vậy ở đâu chui ra vậy trời?

Một nữ bảo an lên tiếng:

- Xét thấy hai người các người đối chọi gay gắt, chúng tôi không cách nào phán định được các người ai đúng ai sai, tốt nhất cứ giao cho cảnh sát đến điều tra.

Nói xong, nàng lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho cảnh sát.

Thiên Lộc Tử trầm xuống, nhủ thầm chính mình đùa quá trớn rồi, khẩn trương suy nghĩ đối sách. Trong lúc hắn đang suy tư, người đẹp kia đã tiên phong mở lời:

- Không cần!

Nói xong, nàng hung hăng tròn mắt nhìn Thiên Lộc Tử, sau đó quay người đi về phía cửa. Mới đi được hai bước, người đẹp đột nhiên quay đầu nghiêng rằng nói:

- Khốn kiếp, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, anh cứ chờ sống không bằng chết a.

Thiên Lộc Tử sờ mũi, lần này chơi lớn rồi, bị nữ nhân căm hận là một chuyện vô cùng kinh khủng. Nữ nhân không phải quân tử, các nàng muốn trả thù một người, có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Giọng nói quen thuộc của Bạch Diệp Tuyền đột nhiên vang lên.

Nàng nhận được điện thoại, nói là có một người nam nhân cùng một nữ nhân tại đại sảnh xảy ra xung đột. Nghĩ đến người nam nhân kia nhất định là Thiên Lộc Tử, nàng liền vội vàng chạy đến. Bởi vì ngoại trừ Thiên Lộc Tử ra, bảo an chắc chắn sẽ không để cho bất kỳ một nam nhân nào bước vào Quốc Tế Tuyền Diệp.

Hai nữ bảo an vội vàng thuật lại cho Bạch Diệp Tuyền chuyện đã xảy ra.

Bạch Diệp Tuyền nghe xong, trừng mắt nhìn Thiên Lộc Tử, sau đó nói với mọi người xung quanh:

- Xin lỗi mọi người, vừa rồi chỉ là một chút hiểu lầm nho nhỏ, hiện tại mọi việc đã sáng tỏ, mọi người liền giải tán a.

Nói xong, Bạch Diệp Tuyền quay người bước vào thang máy, Thiên Lộc Tử cười khổ đi theo.

Cửa thang máy đóng lại, Thiên Lộc Tử tham lam hít hà mùi hương đặc thù tỏa ra từ cơ thể của Bạch Diệp Tuyền, thỉnh thoảng còn liếc nhìn bộ ngực no tròn của nàng với ánh mắt đầy thèm khát.

Thấy bộ dạng háo sắc như Trư Bát Giới của Thiên Lộc Tử, Bạch Diệp Tuyền tức giận mà không có chỗ phát tiết, nàng bèn nâng giày cao gót lên, một cước giẫm vào bàn chân của hắn.

Lực sát thương của giày cao gót là phi thường kinh khủng, gọi là thần khí cũng chưa đủ, vậy mà Bạch Ngọc Nhân lại tàn nhẫn giẫm lên chân hắn.

Thiên Lộc Tử chỉ mang giày bata cho nên bị Bạch Diệp Tuyền ra sức giẫm mạnh, mu bàn chân lập tức truyền đến cảm giác đau đớn thấu tim. Theo bản năng hắn nhú mày nhưng không có co chân về, bởi vì chân của Bạch Diệp Tuyền còn giẫm trên chân của hắn, nếu co chân về có thể sẽ làm cho nàng đứng không vững mà ngã sấp xuống.

Bạch Diệp Tuyền tựa hồ không có chú ý tới nỗi thống khổ của Thiên Lộc Tử, thu hồi chân rồi nói chắc như đinh đóng cột:

- Nhất định là tiểu sắc quỷ nhà anh đã xâm sở cô ấy.

. . . .

Thiên Lộc Tử không có trả lời, đối mặt với người thông minh, nói dối hắn là không có lợi. Bởi vậy Thiên Lộc Tử đành phải ngậm thừa nhận.

- Tôi biết ngay mà, anh thấy có ông chủ nào như anh không? Ngay cả chuyện ị trong chăn của mình, anh cũng có thể làm sao?

Bạch Diệp Tuyền càng nói càng kích động.

Thiên Lộc Tử vẫn im lặng, hắn biết mình lần này đã đùa quá trớn rồi.

Người đẹp kia xuất hiện tại Quốc Tế Tuyền Diệp, chắc là khách tới làm đẹp. Hắn lại gây ra việc như thế, chẳng khác nào bôi đen thanh danh của Quốc Tế Tuyền Diệp, hoàn toàn chính xác là chính mình lại ị trong chăn của mình.

Nhưng mà chuyện đã xảy ra rồi, có hối hận cũng chẳng giải quyết được gì, mà trong từ điển của Thiên Lộc Tử không hề có chữ hối hận, tìm cách khắc phục hậu quả mới chính là vương đạo.

- Cần tôi làm chút gì đó để đền bù hay không?

Thiên Lộc Tử bình tĩnh nói, làm chuyện sai trái phải trả giá thật nhiều.

Bạch Diệp Tuyền nghe hắn nói vậy, kinh ngạc nhìn Thiên Lộc Tử, tức giận cũng lập tức tan biến. Bất kể thế nào, Thiên Lộc Tử cũng giống như là trẻ con, rất dễ dạy bảo.

- Anh đã vô lễ với người ta rồi, cô ấy chắc hẳn hận anh thấu xương, tự dung anh lại đi trêu chọc nàng làm gì? Cứ để tôi xử lý là được.

Bạch Diệp Tuyền có chút đau đầu nói.

Đình! Cửa thang máy mở ra, hai người đi ra thang máy bước vào tầng thứ sáu của Quốc Tế Tuyền Diệp. Thiên Lộc Tử ngồi xuống ghế sa lon, Bạch Diệp Tuyền thì đi pha cà phê.

Rất nhanh, Bạch Diệp Tuyền đã trở lại, trong tay bung hai ly cà phê, một ly chính mình uống, ly kia để lên bàn.

Bạch Diệp Tuyền ngồi đối diện với Thiên Lộc Tử, lúc hai chân nàng chụm lại, Thiên Lộc Tử thấy một mảnh màu trắng dưới váy của nàng, sau đó cảnh đẹp đã bị cặp đùi che lại.

Thiên Lộc Tử bung ly cà phê lên ngửi, hắn nhú mày sau đó lại để xuống, hắn nói với Bạch Diệp Tuyền:

- Thứ này không nên uống nhiều.

Cà phê có hại, Bạch Diệp Tuyền hiểu rõ, nên khi nghe Thiên Lộc Tử nói vậy, nàng bỗng ngây ngẩn cả người, hắn quan tâm đến mình sao?

Là một người phụ nữ mạnh mẽ, Bạch Diệp Tuyền che giấu tâm tư của mình rất khéo. Nàng không nói gì thêm, cũng không uống cà phê nữa, mà là mang hai cái hộp nhỏ để lên bàn.

- Đây là sản phẩm mẫu, anh thấy thế nào?

Bạch Diệp Tuyền nhích lại gần, đôi gò bồng đảo như muốn phá áo mà ra, trên mặt lại mang theo một chút mỉm cười.

Mắt Thiên Lộc Tử sáng rực:

- Hả? Nhanh như vậy liền có thể sản xuất?

Đồng thời hắn cầm lấy hai cái hộp nhỏ quan sát. Cái hộp rất nhỏ nhưng cũng rất tinh xảo, chỉ cỡ như hộp đầu cù là. Bên trên ghi Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần.

- Đúng vậy, đều nhờ có Hàn gia. Tuy rằng bọn họ là vào bằng cửa sau, nhưng không thể phủ nhận, bọn họ thật sự là nhân tài hiếm có.

Bạch Diệp Tuyền nói.

- Tại sao lại đổi tên?

Thiên Lộc Tử hỏi.

- Vì để tiêu thụ được nhiều hơn, một cái tên hay đối với tiêu thụ có ảnh hưởng rất lớn.

Thiên Lộc Tử gật đầu, không nói gì nữa, tên gọi chỉ là cách gọi mà thôi, hắn không cần phải quan tâm. Hắn chỉ quan tâm đến tài phú, chỉ cần có thể tiêu thụ được nhiều, kiếm được nhiều tiền là được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thái Cực Thôi Nã Pháp

Bị Bạch Diệp Tuyền soi mói, Thiên Lộc Tử mở ra hai hộp Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần, dùng ngón tay quét một chút bột phấn đặt ở trong miệng.

Thiên Lộc Tử không có công nghệ để xét nghiệm, cũng không hiểu kỹ thuật xét nghiệm nên hắn chỉ có thể lấy thân thử ‘Độc’, không có ai rõ ràng Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần hơn so với hắn.

- Hiệu quả như thế nào?

Bạch Diệp Tuyền đầy hi vọng hỏi.

- Rất tốt, đúng là hiệu quả mà tôi mong muốn.

Thiên Lộc Tử thở dài gật đầu, tiếp theo đổi đề tài nói:

- Tuy nhiên vẫn còn một điều cần phải chú ý, cái hộp thuốc này chỉ được ghi cách hướng dẫn sử dụng là bôi ngoài da, còn việc có thể uống nó thì không cần ghi.

- Hả? Anh có ý gì?

Bạch Diệp Tuyền nhũn mày, lấy trí tuệ của nàng vẫn có điểm không hiểu thấu tâm tư của Thiên Lộc Tử.

- Nếu đột nhiên phát sinh chuyện uống nhầm thuốc, mà người uống nhầm lại vẫn cảm thấy được hiệu quả từ Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần. Như vậy, tôi nghĩ tin tức này rất nhanh sẽ được truyền ra, từ đó làm cho tất cả mọi người uống Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần, cuối cùng sẽ làm cho lượng tiêu thụ của chúng ta giảm đi đáng kể.

- Tại sao lại giảm?

- Bởi vì chúng ta sẽ cho vào trong Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần một ít hóa chất độc hại, dù uống thuốc không thể làm chết người cũng có thể làm cho người ta phải nằm viện.

Thiên Lộc Tử nói giống như chuyện chả liên quan tới mình, nếu như ai nói hắn không phải gian thương, ta sẽ liều mạng với hắn!

- Gian thương cũng chịu thua anh, chuyện này quá điên cuồng đi à nha, anh còn có nhân tính hay không?

Trào phúng một phen, Bạch Diệp Tuyền lắc đầu nói:

- Ý nghĩ của anh đương nhiên rất tốt, nhưng cho thêm độc tố vào, chỉ sợ khó qua cửa ngành vệ sinh a. Ngành vệ sinh tuyệt đối không cho phép bên trong đồ trang điểm làm đẹp có chứa hóa chất độc hại.

- Vậy nếu hóa chất đó có thể xúc tiến quá trình hấp thu dược hiệu, lại đối với làn da có tác dụng bảo vệ thì sao?

- Tôi hiểu rồi.

Bạch Diệp Tuyền không chút chậm trễ, lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách.

- Ông chủ lớn, nghe nói anh rất nổi tiếng?

Nói chuyện điện thoại xong, Bạch Diệp Tuyền đột nhiên ngồi xuống bên cạnh Thiên Lộc Tử nở nụ cười âm hiểm nói.

Tự nhiên lại ân cần, không phải gian xảo thì là đạo chích, nữ nhân này có ý đồ!

Thiên Lộc Tử nghĩ thầm như vậy nhưng miệng lại ngượng ngừng nói:

- Cô cũng biết rồi à? Tôi cũng nghe người khác nói như vậy.

- Hiện tại muốn một mình tình ra sân khấu cũng cần đứng sáu số không trở lên, cũng hơi mắc tiền một tí. Quốc Tế Tuyền Diệp chúng ra cũng không có đủ tiền đi mời đại minh tinh.

Bạch Diệp Tuyền cười hì hì nhìn chằm chằm Thiên Lộc Tử, ánh mắt kia giống như một đầu sói xám nhìn dê béo.

Âm mưu sắp tới! Thầm nói một câu, Thiên Lộc Tử mỉm cười nói:

- Bạch tổng, cô cũng không cần vòng vò à nha, đầu óc của tôi không được thông minh lắm.

- Thời buổi này, đồ tốt cũng cần tuyên truyền mới có thể phát dương quang đại, tôi hy vọng anh có thể quảng cáo cho Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần. Nếu như nhà mình có tài nguyên, vậy phải sử dụng hợp lý, ông chủ thấy có đúng hay không?

Bạch Diệp Tuyền nói.

Tài nguyên? Mang ông chủ lớn trở thành tài nguyên để sử dụng, dám làm chuyện như vậy cũng chỉ có cô nàng Bạch Diệp Tuyền này mà thôi.

Thiên Lộc Tử cười khổ nói:

- Cô đã nói như vậy, tôi còn có thể từ chối sao? Chỉ là người dùng Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần chủ yếu là phái nữ, một đại nam nhân lại đi đánh quảng cáo có bị phản tác dụng hay không?

- Việc này còn phải nói sao, tất nhiên sẽ phản tác dụng rồi.

- Vậy sao cô còn bảo tôi làm việc này?

- Anh cùng Nam Như Hân không phải có chút giao tình sao? Anh cùng cô ấy lên tiếng kêu gọi, hai người các người hợp tác quảng cáo.

- Ngay từ đầu cô đã có ý này phải không?

- Hi hi. . .

Thiên Lộc Tử xoa xoa huyệt Thái Dương, hắn đột nhiên phát hiện, những nữ nhân mình quen biết đều phi thường thông minh. Không chừng cũng có ngày nhần túi mà không hay biết.

Vì có thể để Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần bán chạy, Thiên Lộc Tử đành phải thỏa hiệp nói:

- Được rồi, tôi sẽ hỏi Nam Như Hân, có được hay không cũng không dám nói trước.

Nói xong, Thiên Lộc Tử đứng lên đi ra ngoài, mu bàn chân truyền tới đau đớn khiến cho hắn bước đi cũng có chút mất tự nhiên.

- Đợi một chút!

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Bạch Diệp Tuyền.

- Còn có chuyện gì sao?

Thiên Lộc Tử quay người lại hỏi.

- Quay lại, ngồi xuống ghế sa lon!

Thanh âm Bạch Diệp Tuyền có chút cường ngạnh, cho người ta một loại cảm giác chân thật đáng tin.

- Cô ấy muốn làm gì, chẳng lẽ muốn hấp diêm ta? Nếu thật sự như vậy, ta ngược lại rất vui lòng.

Thiên Lộc Tử vô sỉ tưởng tượng, hấn hào hứng trở lại bên ghế sofa ngồi xuống.

Lấy trí tuệ của Bạch Diệp Tuyền đương nhiên có thể đoán được tâm tư hèn mọn của hấn. Nàng trừng mắt liếc hấn, sau đó khom người ôm lấy chân của hấn đặt trên đùi mình, hơn nữa rất cẩn thận giúp hấn bỏ giày ra.

Không có bệnh phù chân, Bạch Diệp Tuyền thờ phào, khi nàng thấy cái tất trắng trên chân Thiên Lộc Tử đã nhuộm vết máu đỏ, nàng hơi chau mày.

Nhất định là rất đau a, vì cái gì mà hấn lại có thể giả bộ như không có việc gì, vì cái gì hấn không nổi giận, hấn là thằng ngu sao?

Ánh mắt Bạch Diệp Tuyền phức tạp nhìn Thiên Lộc Tử, sau đó thận trọng muốn cởi tất xuống. Máu đã khô khiến bít tất dính liền cùng da thịt, bít tất hiển nhiên không dễ cởi.

Một nữ nhân chuyên chú làm việc tuyệt đối xinh đẹp hơn so với bình thường. Thiên Lộc Tử nhìn khuôn mặt chăm chú của Bạch Diệp Tuyền, ánh mắt của hấn hơi lóe sáng.

Thật vất vả mới cởi được tất xuống, lộ ra vết thương đã tụ máu bầm trên mu bàn chân.

- Đau lắm phải không?

Trong mắt Bạch Diệp Tuyền hiện lên áy náy.

- Không đau.

Thiên Lộc Tử lắc đầu.

Ở thời điểm này, nam nhân luôn muốn biểu hiện một chút rộng lượng, không phải để tranh thủ hảo cảm, chỉ vì không muốn nàng áy náy.

- Xin lỗi.

Bạch Diệp Tuyền vừa nói, một tay cầm lấy Hạo Nhiên Sinh Cơ Phấn trên bàn.

- Không cần, ta không cần thứ đó.

Thiên Lộc Tử ngăn cản nói.

- Tại sao?

Bạch Diệp Tuyền hỏi, động tác trên tay cũng ngừng lại.

- Vết thương là chiến tích của nam nhân.

Thiên Lộc Tử nói xong, định rút chân về, lại bị Bạch Diệp Tuyền giữ chặt, hấn đành phải buông tha.

- Tư tưởng biến thái.

Bạch Diệp Tuyền trợn trắng mắt lên, cũng không kiên trì nữa, mà là dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau vết máu chung quanh miệng vết thương.

Không thể không nói, Thiên Lộc Tử rất hưởng thụ bàn tay nhỏ bé vuốt ve, khiến hấn cảm giác vô cùng thoải mái thư giãn.

Lau chùi miệng vết thương một chút, Bạch Diệp Tuyền đặt chân Thiên Lộc Tử lên trên ghế sofa, quay người đi vào phòng trong. Lúc đi ra, trong tay đã cầm theo một miếng băng dán cá nhân cùng một đôi tất màu hồng.

- Anh muốn lưu lại vết thương, cái này là quyền tự do của anh, tôi không quản được. Nhưng đôi tất kia không thể đi được nữa, đôi đôi khác nha.

Bạch Diệp Tuyền nửa quỳ, mang băng dán cá nhân dán lên miệng vết thương, sau đó giúp hấn đi đôi tất màu hồng. Bít tất rất ngắn, vừa nhìn cũng biết là tất cho con gái, hơn nữa còn không phải mới mua, chân Thiên Lộc Tử khá to nên khi đi vào trông chẳng ra cái gì cả.

Trong phòng nghỉ của Bạch Diệp Tuyền, tự nhiên đây là tất của Bạch Diệp Tuyền rồi.

Bạch Diệp Tuyền thận trọng giúp Thiên Lộc Tử đi giày sau đó phát hiện còn một cái tất màu hồng phẩn ném ở một bên, nàng khẽ cắn môi dứt khoát thay luôn cái tất ở chân còn lại.

Xem như một người nam nhân, có một nữ tử có thể vì người làm cái này, nếu Thiên Lộc Tử không cảm động là không có khả năng, mặc dù hấn biết rõ Bạch Diệp Tuyền làm như vậy bởi vì áy náy.

Có những phu thê cùng sống với nhau vài thập niên, thê tử đều không có mang bít tất cho trượng phu.

Lúc Thiên Lộc Từ đi giày, Bạch Diệp Tuyền đứng lên, đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, trước mắt đen kịt, tứ chi vô lực ngã xuống ghế sa lon, Thiên Lộc Từ cả kinh, lập tức vươn tay tiếp được nàng.

- Cô cảm thấy thế nào?

Thiên Lộc Từ nhẹ giọng hỏi, dùng một tay bắt mạch trên cổ tay Bạch Diệp Tuyền.

- Có chút chóng mặt, thân thể như nhũn ra. . . .

Thanh âm Bạch Diệp Tuyền có chút mơ hồ nói.

Sau khi bắt mạch, Bạch Diệp Tuyền chỉ là vật vờ quá độ cộng thêm nghỉ ngơi chưa đủ mà thôi. Vì thế, Thiên Lộc Từ nhẹ nhàng thở ra, sinh lòng thương tiếc.

Một nữ hài tử, muốn điều hành một công ty lớn quả thật không dễ dàng. Người ngoài chỉ biết Bạch Diệp Tuyền là bà chủ của Quốc Tế Tuyền Diệp thông minh tài giỏi xinh đẹp tôn quý, nhưng lại không biết nàng vì công việc mà trả giá rất nhiều tâm huyết cùng mồ hôi.

Đã biết rõ bệnh tình, Thiên Lộc Từ vận chuyển ám kinh trên hai tay, sau đó song thủ xoa bóp trên đầu Bạch Diệp Tuyền.

Thái Cực Thôi Nã Pháp được Thiên Lộc Từ nghĩ ra từ Thái Cực, thủ pháp xoa bóp kèm theo ám kinh tạo ra hiệu quả phi thường tốt, có thể giải trừ mệt nhọc, lưu thông máu huyết, thậm chí có thể trị bệnh.

Bạch Diệp Tuyền toàn thân buông lỏng, chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm trào vào đỉnh đầu, cảm giác thoải mái chạy khắp toàn thân. Rất nhanh, nàng liền ngủ thiếp đi.

Thấy Bạch Diệp Tuyền đã ngủ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch thật là đáng yêu, Thiên Lộc Từ cũng không ngừng tay. Hắn ôm lấy nàng tiến nhập vào căn phòng thần bí bên trong, đặt nàng lên trên giường, hơn nữa giúp nàng cởi giày cao gót rồi đắp chăn lại.

Đứng ở bên giường, Thiên Lộc Từ nhìn Bạch Diệp Tuyền ngủ thật lâu, trên mặt vẫn là vẻ giăng co. Cuối cùng hắn cũng không có làm gì, quay người ly khai đóng cửa phòng lại, quân tử không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Bạch Diệp Tuyền ngủ một giấc trọn vẹn sáu giờ, lúc nàng tỉnh lại đã chạng vạng tối. Hồi tưởng lại sự tình trước khi ngủ, nàng tranh thủ thời gian vén chăn lên, lại phát hiện quần áo của mình không mất trật tự chút nào, hạ thể cũng không có cảm giác khác thường.

Nàng từ trên giường nhảy xuống, cũng không có mang giày liền chạy tới gian phòng bên ngoài, gian phòng không có một bóng người, chỉ có một đôi tất vải dính máu cùng một cái khăn lụa.

Lấy cá tính hèn mọn bỉ ổi của hắn mà không có lợi dụng lúc nàng ngủ, nàng rất vui vẻ đồng thời trong nội tâm còn một chút thất lạc.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chuyện Cũ

Nhà hàng Dương Thành là một trong những nhà hàng lâu đời nhất của Dương Thành, nó được thành lập từ năm 1939 đến nay, đã có trên 100 năm lịch sử. Đã trải qua thời gian lâu như vậy mà vẫn còn sừng sững không lung lay, tự nhiên là có chỗ hơn người đấy.

Lúc này chính là giờ cao điểm, có không ít người ra vào bên trong nhà hàng có vẻ hơi cũ kỹ này. Một chiếc taxi dừng lại trước nhà hàng, một đôi trai tài gái sắc từ trên xe bước xuống, lập tức khiến không ít người ngoài đầu nhìn lại.

Chàng trai vô cùng cảnh giác, từ đầu đến cuối luôn luôn theo sát bảo vệ cô gái, ánh mắt sắc bén đánh giá khắp chung quanh. Đôi trai tài gái sắc này không phải ai khác, chính là Thiên Lộc Từ cùng Kỳ Ngọc Nhân.

Sau khi hai người đi vào đại sảnh của nhà hàng, Thiên Lộc Từ mới thở phào một hơi. Nhiều xe cộ, đủ các loại người qua lại mà nhà cửa thì xây dựng san sát, là địa phương rất dễ được chọn để ám sát, hắn không thể không đề phòng.

- Hoan nghênh quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho hai vị?

Một nữ tiếp tân rất lễ phép chào hỏi.

- Không cần, cảm ơn!

Kỳ Ngọc Nhân trả lời, cùng Thiên Lộc Từ bước vào bên trong một cách quen thuộc, hiển nhiên là trước kia đã tới nơi này.

Queo trái queo phải một lúc, hai người đi vào bên trong một căn phòng được trang hoàng khá là sang trọng. Vào trong phòng đã nhìn thấy trên bàn đã bày khá nhiều đồ ăn, có một người đã ngồi ở đó, là cha của Kỳ Ngọc Nhân, Kỳ Trường Thiên.

- Cha!

Kỳ Ngọc Nhân nhào tới cha mình y như là chim non, trên mặt tràn ngập sung sướng cùng vui vẻ.

- Ha ha, tất cả ngồi xuống đi, đồ ăn đã dọn lên rồi.

Kỳ Trường Thiên hiền lành nói, kéo Kỳ Ngọc Nhân ngồi xuống bên cạnh mình.

Thiên Lộc Tử cũng không cần chào hỏi Kỳ Trường Thiên, ngồi xuống cái ghế bên cạnh. Cha con họ Kỳ đang nói chuyện, hắn cũng không muốn mở miệng quấy rầy, liền gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng.

Hai cha con họ Kỳ sau khi nói chuyện một hồi, cũng bắt đầu động đũa, ba người từ đầu đến cuối đều không có nói chuyện, chỉ đơn thuần là ăn cơm. Thiên Lộc Tử càng là trực tiếp bị gạt sang một bên, dù sao Kỳ Trường Thiên đối với hắn cũng không có bao nhiêu hảo cảm.

Sau khi dùng bữa xong, Kỳ Trường Thiên mới nói với Thiên Lộc Tử:

- Cậu muốn biết điều gì?

Thiên Lộc Tử buông chiếc bánh đang ăn dở ra, ngả người về phía sau một chút rồi nói:

- Tôi muốn biết nguyên nhân tại sao mà Ngọc Nhân lại bị nhiều kẻ địch tập kích đến như vậy. Nếu như tôi đoán không lầm, ngoại trừ người Hoa thì còn có người của các quốc gia khác, ví dụ như người Nhật Bản cùng người Tây Dương.

Kỳ Ngọc Nhân cũng ngừng đũa, mắt phượng nhìn Kỳ Trường Thiên không chớp, hiển nhiên là nàng cũng rất muốn biết ngọn nguồn.

- Việc này nói ra rất dài dòng. . . .

Kỳ Trường Thiên mới vừa mở miệng đã bị chặn ngang.

- Dài cũng phải nói, đúng dịp buổi tối nay tôi có rất nhiều thời gian.

Thiên Lộc Tử nhấp một ngụm trà, nhíu mày, buông chén trà xuống rồi nói tiếp:

- Đương nhiên, ông có thể lựa chọn không nói, nếu như ông không thêm đề ý tới an toàn của con gái mình.

- Nhóc con, cậu không cần khích tướng, nếu như tôi đã đến đây có nghĩa là đã quyết định đem nguyên do sự tình nói cho các người biết. Ngọc Nhân cũng không còn nhỏ, cũng đã thời điểm nên biết rồi.

Kỳ Trường Thiên thở dài một tiếng rồi tiếp tục:

- Chuyện là như vậy. . . .

Thì ra, Kỳ Trường Thiên đã từng là Bí thư Tỉnh ủy tỉnh Mân Nam, có thể xem như là quan to một phương, quyền thế nói to thì cũng không to mà nói nhỏ cũng không nhỏ. Trong lúc còn đương chức, cũng đã lập được nhiều thành tích, về làm quan mà nói coi như tương đối liêm khiết, tiền đồ vô cùng sáng lạng.

Trừ những việc đó ra, hắn còn là một nhà khoa học tài giỏi của khoa Sinh vật đại học Yến Kinh, học hàm đến tiến sĩ, đã công bố không ít học thuyết về não bộ và hệ thần kinh. Về sau là vì yêu cầu của người thân, hắn mới dự thi làm nhân viên nhà nước, hơn nữa chính là tự mình cố gắng từng bước từng bước một tiến lên.

Nhưng mà chính trong thời gian này, hắn cũng không có buông tha cho niềm đam mê của mình, chính là nghiên cứu về não bộ con người, cuối cùng thì hắn cũng đã tìm ra một phương pháp để khai phát não bộ con người.

Trong lúc vợ của hắn là Lưu Phượng Thúy đang mang thai, hắn dựa theo lý luận trên bắt đầu tiến hành thí nghiệm, đối tượng thí nghiệm chính là đứa con đang nằm trong bụng của Lưu Phượng Thúy, cũng chính là Kỳ Ngọc Nhân hiện tại.

Nghe đến đó, Kỳ Ngọc Nhân bịt miệng lại, Thiên Lộc Tử thì vô cùng phần nộ, nhưng rất nhanh liền ép xuống.

- Bản chất của phương pháp khai phát não bộ là gì?

Thiên Lộc Tử hít sâu, đè tức giận trong lòng xuống hỏi:

Kỳ Trường Thiên cũng không có giấu diếm, thẳng thắn nói:

- Khai phát trình độ của não bộ, quyết định đến trí tuệ của một người. Nhưng mà khi con người còn sống, thực tế là hơn một nửa bộ não không được khai thác, coi như là thiên tài cũng là như vậy.

- Bởi vậy ông muốn thử nghiệm khai phát não bộ của Ngọc Nhân?

- Đúng!

- Thật đúng là thóc đâu mà đãi gà rừng.

Thiên Lộc Tử trào phúng nói:

- Kết quả có thành công không?

Kỷ Trường Thiên gật đầu rồi lại lắc đầu nói:

- Thành công, nhưng cần phải có một kích thích mới có thể đem hiệu quả kích phát ra ngoài.

- Dạng kích thích nào?

- Không biết!

...

Thiên Lộc Tử thật sự muốn nện Kỷ Trường Thiên một trận, chuyện quá vớ vẩn, nói trắng ra chính là thí nghiệm thất bại, có quý mới biết cái kích thích kia bao giờ sẽ tới.

- Ông nói với tôi những chuyện này, cùng với chuyện con gái ông bị rất nhiều thế lực nhìn chăm chăm vào có quan hệ gì sao?

Thiên Lộc Tử tức giận hỏi.

- Đương nhiên có. . .

Kỷ Trường Thiên tiếp tục kể.

Kỷ Trường Thiên dùng chính con gái mình làm thí nghiệm, hơn nữa thí nghiệm cũng thành công, nhưng không hiểu sao tin tức này lại bị truyền ra ngoài.

Cái này gọi là một hòn đá làm nổi lên ngàn con sóng, lúc ấy toàn bộ Hoa Hạ đều oanh động, thậm chí ngay cả các quốc gia khác cũng xôn xao.

Hỗn loạn nổi lên, Long Nha xuất hiện!

Long Nha tìm tới Kỷ Trường Thiên, đưa ra đề nghị để cho Kỷ Ngọc Nhân gia nhập Long Nha. Cũng bởi vì Long Nha xuất hiện, những thế lực kia đang rục rịch khắp nơi mới lần lượt rời đi, bỏ đi ý niệm muốn cướp Kỷ Ngọc Nhân. Dù sao, không có bất kỳ thế lực nào tại Hoa Hạ có thể chống lại Long Nha.

Lúc trước, Long Nha chính là đại biểu cho lực lượng tối cao của Hoa Hạ, là tổ chức mà rất nhiều người ao ước gia nhập.

Thế nhưng Kỷ Trường Thiên lại cự tuyệt, không sai, hần cự tuyệt.

Long Nha muốn mời một người gia nhập lại bị cự tuyệt, đây là chuyện mà từ khi Long Nha được sáng lập cho đến nay, lần đầu tiên xảy ra.

Vì thế, người của Long Nha cảm thấy như là bị tát vào mặt, liên đới với trung ương tạo áp lực. Kết quả Kỷ Trường Thiên bị tước đoạt quyền chính trị (quyền tham gia chính trị) suốt đời, từ cao cao tại thượng Bí thư Tỉnh ủy biến thành một người phó thường dân, mà từ đó về sau cũng không có khả năng tiến thân vào quan trường được nữa.

Sau đó, Kỷ Trường Thiên mang theo vợ con đi ẩn cư ở vùng Lĩnh Nam, tại một thôn nhỏ tên là Ninh Trúc, cho đến tận khi Kỷ Ngọc Nhân lên đại học.

- Tuy rằng các người đã ẩn cư rồi, nhưng chẳng lẽ không có người nào điều tra được nơi ẩn cư của các người sao?

Thiên Lộc Tử cảm thấy có chút khó tin.

- Đương nhiên có!

Kỷ Trường Thiên khổ sở nói:

- Hai mươi năm qua, cũng có không ít sát thủ nước ngoài đi đến thôn Ninh Trúc muốn giết chết Ngọc Nhân, chỉ có điều là đều bị Cao Phong tiêu diệt.

- Cao Phong?

Thiên Lộc Tử nghĩ tới người đàn ông to lớn đột nhiên xuất hiện mấy ngày trước, hơn nữa còn bắn chết sát thủ, vì vậy hắn hỏi:

- Là người đàn ông to lớn đi xe thể thao mui trần hiệu BMW phải không?

- Đúng, hắn là thành viên Long Nha đã xuất ngũ, ta đã từng cứu hắn một mạng, hắn tự nguyện bảo hộ Ngọc Nhân, một lần bảo hộ liền đúng 20 năm trời.

Kỷ Trường Thiên cảm động nói.

Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân đều cảm động, vì báo đáp ơn cứu mạng, kiên trì bảo vệ một người 20 năm, cái này không phải người bình thường có thể làm được. Trả giá 20 năm tự do, thử hỏi thiên hạ có mấy người có thể làm được.

- Long Nha muốn mời Ngọc Nhân gia nhập, ta đây có thể hiểu được, ngàn binh dễ có nhưng tướng tốt khó cầu. Thế nhưng mà tại sao thế lực nước ngoài lại muốn mạng của Ngọc Nhân, hắn là bọn chúng nên tích cực lôi kéo Ngọc Nhân mới đúng chứ?

- Bọn hắn đương nhiên đã từng lôi kéo, nhưng mà Long Nha không có đáp ứng. Nếu như không chiếm được, bọn hắn phải giết chết Ngọc Nhân.

- Tại sao?

- Giữa quốc gia với quốc gia đều là nghi kỵ lẫn nhau, ngoài mặt thì xưng huynh gọi đệ, nhưng trong tối lại không biết là thọc bao nhiêu dao. Ta nhìn không được khi người hùng mạnh, người cũng xem không được khi ta trâu bò.

Thiên Lộc Tử gật gật đầu, hắn có thể hiểu được đạo lý này, chỉ là hắn vẫn còn có chỗ không rõ, vì vậy liền hỏi:

- Long Nha cũng không quản?

- Nếu như nói bọn hắn không quản, người đến đây giết Ngọc Nhân chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

Kỷ Trường Thiên khổ sở nói:

- Long Nha cũng không phải là thần, bọn hắn cũng không thể giết được hết nhiều ruồi muỗi như vậy.

Đến giờ phút này, tất cả mọi nghi vấn đều đã được sáng tỏ, Thiên Lộc Tử lại tiếp tục ăn bánh ngọt, phảng phất cái bánh ngọt giống như là cùng hắn có cừu hận vậy.

Kỷ Trường Thiên hồ thẹn cầm tay của Kỷ Ngọc Nhân, nói:

- Ngọc Nhân à, cha đã tước đoạt của con cuộc sống bình thường, cha xin lỗi con.

Kỷ Ngọc Nhân lắc đầu nhưng không có lên tiếng, nàng không thêm đề ý sao? Lời thừa, đổi lại là người khác có thể không đề ý sao?

Đổi lại là ta, ta sớm liền lấy dao ---- được rồi, đối mặt với tình huống như vậy, coi như trong lòng không thoải mái thì đã sao, làm con cái cũng không thể làm ra chuyện gì khác thường được, bởi vì hắn là cha của người.

Với tư cách là con cái, cái gì cũng không thể làm, thì người ngoài như Thiên Lộc Tử lại có thể đẩy, hắn đột nhiên đi đến bên người của Kỷ Trường Thiên, đâm một phát vào mặt của Kỷ Trường Thiên.

Bình! Quả đâm của Thiên Lộc Tử rất nặng, một quyền liền đem cả người cùng ghế đánh bay ra ngoài.

Kỷ Ngọc Nhân không kịp phản ứng, dờ dẫm mở to hai mắt, lại không có nghĩ tới phải đỡ Kỷ Trường Thiên dậy.

Ngay khi Kỷ Trường Thiên bị đánh bay, Thiên Lộc Tử đột nhiên cảm thấy bên cạnh truyền đến cảm giác nguy hiểm. Theo bản năng, hắn thi triển Thái Cực Bộ nhảy sang một bên.

Phốc! Thiên Lộc Tử mới vừa rời khỏi, một tiếng súng nặng nề vang lên, viên đạn sượt qua vai của hắn. Nếu động tác của hắn mà chậm 0.1 giây, thì hắn đã bị trúng đạn rồi.

Người nổ súng chính là Cao Phong, hóa ra ngày từ đầu hắn đã trốn ở sau bức màn, thấy Thiên Lộc Tử đánh Kỷ Trường Thiên, hắn lập tức móc súng ra bắn. Người này có thể không đề ý tới người là người nào, chỉ cần có người dám đối với cha con họ Kỷ gây bất lợi, hắn sẽ không do dự mà nổ súng.

Kẻ điên! Tên này con mẹ nó liền đứng triệt triệt để để kẻ điên!

- Nếu không muốn chết, tôi khuyên cậu tốt nhất không nên cử động!

Giọng nói cao Phong lạnh băng, khẩu Colt M2000 đã nhắm ngay đầu của Thiên Lộc Tử.

- Ông không giết được tôi, cho dù ông có súng cũng không thể!

Thiên Lộc Tử neoh mắt lại, hắn không thích bị người dùng súng chỉ vào, càng không thích bị hạn chế tự do.

- Cậu có thể thử xem!

- Được!

Thiên Lộc Từ cũng không nói nhiều, hắn ngay lập tức thi triển Thái Cực Bộ tới gần Cao Phong.

Đúng vào lúc này, Kỳ Trường Thiên hét lớn:

- Dừng tay!

Lúc này nhìn Kỳ Trường Thiên vô cùng thảm hại, mắt phải bầm tím, khoe miệng có máu tươi tràn ra, âu phục trên người cũng có chút hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tôi Sẽ Bảo Vệ Ngọc Nhân!

Nghe Kỳ Trường Thiên hét lớn, Thiên Lộc Từ do dự một chút, cuối cùng vẫn là bỏ ý định muốn động thủ đi, hắn không muốn làm cho Kỳ Ngọc Nhân khó xử.

Thế nhưng mà Cao Phong cũng không có ý thu súng, khẩu Colt M2000 trong tay hắn y nguyên chỉ vào đầu của Thiên Lộc Từ.

- Cao Phong, thu súng lại, hắn không có ác ý.

Kỳ Trường Thiên thở dài nói. Nghĩ lại tất cả những việc chính mình đã làm, thậm chí chính hắn cũng nghĩ muốn đánh mình một trận.

Cao Phong lúc này mới thu súng vào, đặt mông ngồi vào ghế, nắm trên mặt bàn một chiếc bánh ngọt rồi nhét tất vào trong miệng, giống như là đã rất lâu chưa được ăn vậy.

Thấy một màn này, trong lòng của Kỳ Ngọc Nhân có chút chua xót, ngồi vào vị trí đối diện với Cao Phong, đem một bàn thức ăn đẩy qua.

Đối mặt với một người đã bảo vệ mình suốt 20 năm, tin rằng ai cũng sẽ đối với hắn cảm động a.

- Cao Phong đứng không, ông đáng được mọi người tôn kính.

Thiên Lộc Từ cũng ngồi xuống:

- Sau này tôi sẽ bảo vệ Ngọc Nhân, ông hãy đi làm những việc ông thích.

Cao Phong nghe vậy, nhét vội cái bánh bao vào trong miệng, đột nhiên đâm vào mặt của Thiên Lộc Từ.

Nhanh! Tốc độ của một quyền này rất nhanh, nhanh như tàn ảnh, mang theo tiếng xé gió chói tai làm cho người bên ngoài tuyệt đối không dám hoài nghi uy lực của nó.

Đây là từ khi Thiên Lộc Từ xuyên việt đến nay gặp được tốc độ nhanh nhất một quyền, uy lực mạnh nhất một quyền, có thể nói không có chút kỹ xảo nào, toàn bộ uy lực đến từ sức mạnh của cơ thể cùng với một tia nội kinh hơi yếu.

Dùng lực phá vạn quân!

Cao Phong không hổ là người đã từng gia nhập Long Nha, ở cái nơi linh khí mỏng manh đến đáng thương này, lại vẫn có thể tu luyện ra nội kinh. Quả nhiên đi ra từ Long Nha đều là quái vật, khó trách hắn có thể bảo vệ Kỳ Ngọc Nhân trong suốt 20 năm.

Trên mặt Thiên Lộc Từ vẫn mang theo nụ cười, ám kinh vận chuyển vào tay phải, tay hóa chuông rồi nâng lên.

BA! Một chuông nhẹ nhàng của Thiên Lộc Từ đã ngăn được một quyền đầy uy lực của Cao Phong, hơn nữa còn bắt được quả đấm của hắn ép xuống mặt bàn.

Rắc! Rầm rầm! Cái bàn ngay lập tức bị vỡ tan tành.

Lúc này, trên trán Cao Phong đã lấm tấm mồ hôi, hắn biết rõ tiểu tử trước mắt khá mạnh mẽ, nhưng không ngờ lại mạnh mẽ đến mức độ này. Hắn cảm thấy nắm đấm của mình bị kẹp chặt, căn bản không cách nào nhúc nhích.

Thiên Lộc Tử đột nhiên nghiêm mặt, tay phải đẩy về phía trước, thân thể cao lớn của Cao Phong bỗng trở nên nhẹ hẫng, lập tức bị đẩy bay ra ngoài.

Kỷ Trường Thiên biết rất rõ, đã từng là người của Long Nha, thân thủ của Cao Phong kinh khủng như thế nào, xem như là không thể bị đánh bại, nhưng hôm nay, người không thể bị đánh bại lại bị đẩy bay ra ngoài, chẳng lẽ hắn đã già rồi?

Đến lúc này, Kỷ Trường Thiên mới biết được Thiên Lộc Tử nhìn như một tiểu đạo sĩ vô hại, nhưng thật ra lại là một nhân vật khó lường, đồng thời cũng âm thầm bội phục ánh mắt tinh tế của vợ mình.

Kỷ Trường Thiên khiếp sợ, Kỷ Ngọc Nhân cũng khiếp sợ. Nhưng khác ở chỗ, nàng tuy rằng khiếp sợ nhưng đồng thời hai mắt lại tỏa sáng. Nàng biết Thiên Lộc Tử có võ, nhưng không nghĩ tới thân thủ của hắn lại lợi hại như vậy, ngay cả người của Long Nha cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Âm! !

Thân thể của Cao Phong nặng nề đập vào trên tường, vách tường vậy mà lõm xuống. Cũng may tường của nhà hàng Dương Thành cũng khá chắc chắn, nếu không thì đã sớm bị vỡ vụn rồi.

Không đợi Cao Phong từ trên vách tường tuột xuống, Thiên Lộc Tử ngay lập tức xông lên.

Hai tay của hắn dút vào túi quần, một chân nâng cao dính ở cái cằm của Cao Phong, chỉ dùng một chân, vậy mà có thể đơn giản mang một người nặng mấy trăm cân như Cao Phong dính tại trên vách tường.

- Hiện tại, ông thấy tôi đã có tư cách tiếp nhận nhiệm vụ của ông chưa?

Thiên Lộc Tử mỉm cười nói.

Vừa rồi Cao Phong đột nhiên ra tay, chính là muốn thăm dò thân thủ của Thiên Lộc Tử, xem hắn có tư cách tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ Kỷ Ngọc Nhân hay không.

- Có!

Cả người đang bị dính trên vách tường, Cao Phong nói chuyện rất là chặt vật:

- Tôi chưa từng thấy người nào mạnh mẽ giống như cậu, coi như là lúc còn ở Long Nha thi hành nhiệm vụ cũng chưa bao giờ thấy qua.

Thiên Lộc Tử không có trả lời, cái chân đang dính ở cằm của Cao Phong đột nhiên rút về, sau đó tung ngay một cước vào khuôn mặt kiên nghị của Cao Phong.

- Bình!

Sau khi Cao Phong bị đá, hắn ở trên không trung lộn vài vòng, sau đó vững vàng đứng trên mặt đất. Xem như hắn cũng có bản lĩnh, tại thời khắc mấu chốt chỉ cần đơn giản vài cái lộn vòng, thân thể đã có thể đứng vững vàng trên mặt đất.

- Một cước này là vì vừa rồi ông dám dùng súng chĩa vào đầu tôi.

Thiên Lộc Tử vừa phui ống quần vừa nói.

Cao Phong không những không phẫn nộ, ngược lại hắn nhìn Thiên Lộc Tử bằng một ánh mắt nóng bỏng.

Đối với loại ánh mắt này, Thiên Lộc Tử cũng không xa lạ gì, cách đây chưa lâu Trần Cương cũng đã nhìn hắn với ánh mắt nóng bỏng như thế. Ánh mắt này là ánh mắt khát vọng lực lượng.

Cao Phong nói:

- Tuy rằng tôi không hề muốn thừa nhận điều này, cậu thật sự rất mạnh mẽ! Còn ít tuổi như vậy mà đã có thân thủ như vậy, cậu đúng là một tên biến thái.

Thiên Lộc Tử nghe vậy, không khỏi cười khỏ, hắn biết rõ Cao Phong đang ca ngợi hắn, nhưng mà lời khen cũng quá quái dị. Người biết thì còn cho là ca ngợi, nhưng người không biết thì tưởng rằng hắn đang mắng Thiên Lộc Tử.

- Thế nhưng không phải cứ có thân thủ tốt là có thể tung hoành mà không gặp trở ngại đâu.

Cao Phong trầm ngâm một lát rồi tiếp tục nói:

- Muốn bảo vệ một người, không có súng cần bản không thể làm được.

Lần này Thiên Lộc Tử lại gạt đầu mỉm cười:

- Ta biết, bởi vậy tôi muốn mượn ông một vài thứ.

- Thứ gì?

- Một khẩu súng ngắn cùng một khẩu súng trường.

Móa! Người này thật quá vô sỉ. Mới vừa rồi còn đánh người ta chết đi sống lại, bây giờ lại không biết xấu hổ đi mượn đồ của người ta, hơn nữa còn là mượn súng, người ta đáp ứng người mới là lạ.

Người này có bệnh, hơn nữa đã nguy kịch lắm rồi! Hai cha con họ Kỳ đồng tâm, nhất trí cho rằng Cao Phong không có khả năng đáp ứng yêu cầu vô lý của Thiên Lộc Từ.

Quả nhiên, Cao Phong lắc đầu nói:

- Việc này chỉ sợ không được.

Thiên Lộc Từ nhíu mày:

- Tại sao?

- Bởi vì cậu không có giấy phép sử dụng súng!

- Giấy phép sử dụng súng? Nhất định phải có thứ này mới có thể sở hữu súng à?

- Chính xác.

- Làm cách nào lấy được giấy phép sử dụng súng?

- Phương pháp thì có không ít, nhưng đều là tương đối khó khăn. Lấy năng lực của cậu, muốn lấy được một cái cũng không phải là không được, chỉ là phải tốn không ít thời gian.

- Vậy thì tốt rồi, ông làm giúp tôi một cái giấy phép sử dụng súng! À, làm thêm cho tôi một cái bằng lái xe nữa.

"..."

- Một câu, có được hay không?

- Được!

Đáp ứng, Cao Phong vậy mà đáp ứng, cha con họ Kỳ khiếp sợ đến mức trợn mắt há mồm.

Hóa ra không chỉ Thiên Lộc Từ có bệnh, Cao Phong cũng bị bệnh emm, hơn nữa bệnh của hắn còn nặng hơn so với Thiên Lộc Từ.

Mặc dù là thành viên Long Nha đã xuất ngũ, nhưng Cao Phong muốn có được súng ngắn cùng súng trường cũng không phải là việc gì khó. Vì vậy hắn hỏi:

- Cậu muốn loại súng gì?

Mịa, quá khó cho đội chém gió a, Thiên Lộc Từ đối với súng trường cùng súng ngắn là dốt đặc cán mai, căn bản không biết trả lời như thế nào.

Sau khi trầm ngâm một lát, hắn có chút ngượng ngùng nói:

- Uy lực lớn, thanh âm của súng trường nhất định phải nhỏ một chút.

- Cậu chắc chắn?

Cao Phong hỏi, dường như cũng không có nhìn ra Thiên Lộc Từ không biết gì về súng ống.

- Chắc chắn!

Thiên Lộc Từ nhắm mắt nói, chuyện đã đến nước này, hắn chỉ có thể giả bộ hiểu biết mà thôi.

Súng ngắn uy lực lớn nhất thì không có khẩu nào mạnh bằng súng ngắn ổ quay M500, còn súng trường có uy lực lớn nhất nếu không là khẩu AMR-2 thì không còn khẩu nào hơn. Đường kính 12.7mm thì uy lực là đủ rồi, nhưng lại không thể khống chế được giảm thanh cùng sức giật. Chỉ có khẩu Barrett M107 giảm thanh cùng sức giật là ngon lành cảnh đảo, hay là dùng khẩu Barrett M107 nhé.

Hiển nhiên, Cao Phong đối với súng trường hiểu rõ vô cùng, rất nhanh đã căn cứ vào 'yêu cầu' của Thiên Lộc Từ để chọn ra được khẩu súng thích hợp.

Rời khỏi nhà hàng, Thiên Lộc Từ cùng Kỳ Ngọc Nhân đón taxi trở lại Nam Việt Hoa Phủ. Nam Thiên Như đã lớn tuổi nên có thói quen đi ngủ sớm, hắn đã sớm phi thẳng rồi.

Trong phòng khách ở lầu hai, Nam Như Hân đang ngồi xếp bằng trên sofa, trên đùi để một chiếc laptop. Để lộ ra hai bắp chân trắng bóc cùng với hai bàn chân nhỏ, trên người mặc một cái áo ngủ cổ rộng thật mỏng được làm từ tơ tằm, tóc buông xõa trên vai.

Bởi vì xem phim quá nhập tâm, cho nên áo ngủ của Nam Như Hân chảy xuống một chút, lộ ra hơn nửa bờ vai trắng bóng, nàng cũng không có phát giác.

Lấy nhãn lực của Thiên Lộc Tử, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra Nam Như Hân không mặc gì bên trong, cái gì cũng không có mặc.

- Chị Như Hân.

Kỷ Ngọc Nhân lên tiếng chào hỏi.

Thiên Lộc Tử cũng đi theo tới, bất quá hẳn không có chào hỏi, mà là từ trên cao nhìn xuyên thấu qua cổ áo của Nam Như Hân, nhìn xuân quang bên trong áo ngủ.

Trong lúc mơ hồ, hẳn dường như thấy được hai bầu ngực trắng nõn, mà trên đó có hai nụ hoa màu hồng phảng phất đang nhẹ nhàng run rẩy. Hóa ra ngực của nữ nhân đẹp đến như vậy, lần thứ nhất nhìn thấy ngực của nữ nhân, Thiên Lộc Tử không ngừng rên rỉ.

- Hai người đã về rồi à, làm gì mà về muộn như vậy?

Nam Như Hân cũng không phát hiện ra ánh mắt hèn mọn bí ối của Thiên Lộc Tử, thuận miệng hỏi một câu.

- Cha em đến Dương Thành, cho nên ra ngoài ăn một bữa cơm, chị đang xem cái gì đấy?

Kỷ Ngọc Nhân tiến lên trước hỏi.

- Chị đang xem một vài MV, muốn tìm chút cảm hứng, em cùng xem nhé, xem thử có cảm nhận được gì không.

Nam Như Hân mang laptop đưa cho Kỷ Ngọc Nhân, có lẽ là đã ngồi một chỗ quá lâu, nên nàng muốn hoạt động thân thể một chút, dựa người vào sofa, thuận tay sửa lại áo ngủ.

Cảnh đẹp bị che mất, Thiên Lộc Tử đành đi đến ghế sofa ngồi xuống. Giờ khắc này, hẳn phát hiện mình đã yêu ghế sofa mất rồi.

- Trương thiên vương, nhìn qua khá là mệt mỏi, đừng nói là mới đi làm ăn trộm nhà.

Đôi mắt quyến rũ của Nam Như Hân nhìn Thiên Lộc Tử, trêu ghẹo nói.

Yêu tình! Thiên Lộc Tử thầm mắng nhưng miệng lại mỉm cười nói:

- Cô cũng gọi tôi là thiên vương rồi, cô có thấy thiên vương nào đi ăn trộm chưa?

- Không chừng anh là người thứ nhất nè.

- Hắc hắc, chủ ý này không tệ, tôi cần phải suy nghĩ một chút. Kỳ thật ngẫm lại làm một kẻ ăn trộm cũng tốt, hay là hái hoa tặc, không cần thận có khi lại thu được cả tài lẫn sắc. Oa ha ha!

- Đã có ai nói với anh rằng anh cười rất đậm đáng chưa?

- Vậy sao? Bản thân tôi lại thấy rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bi Ai Tiểu Xử Nam!

Trong lúc Thiên Lộc Tử cùng Nam Như Hân đùa giỡn, Kỷ Ngọc Nhân đã đem laptop đặt ở trên sofa, khuôn mặt đầy vẻ suy tư, hiển nhiên là đang suy nghĩ.

Thiên Lộc Tử đặt ngón tay lên miệng, ngón tay kia chỉ vào Kỷ Ngọc Nhân đang suy tư, ý bảo Nam Như Hân không nên lên tiếng, quấy rầy đến suy nghĩ của Kỷ Ngọc Nhân.

Nam Như Hân hiểu ý, gật đầu không nói nữa.

Thiên Lộc Tử cũng không rảnh rỗi, mắt hắn quét ngang quét dọc trên người của hai cô gái, có thể cùng lúc thưởng thức hai người đẹp, đây là việc vô cùng sung sướng.

Đặc biệt, phong cách của hai cô gái này lại hoàn toàn bất đồng, càng ngắm càng phê. Bình thường thấy một người đẹp đã khó, hôm nay lại có đến hai người đẹp ở cùng một chỗ, cũng chỉ có Thiên Lộc Tử mới có phúc phận này.

Một lúc sau, Kỷ Ngọc Nhân ngẩng đầu, trên mặt đã không còn vẻ suy tư, nàng khẽ nói:

- Tôi cảm thấy cảm khúc Phàn Nguyệt Trích Tinh xem như là tùy hứng cảm khúc, có lẽ hợp với vũ đạo tự do, nếu làm khác sẽ suy yếu ý nghĩa tùy hứng của cảm khúc.

Nam Như Hân gật đầu nói:

- Tôi hiểu, nhưng kiểu vũ đạo tự do lại quá phổ biến, khó tránh khỏi bị rơi vào khuôn sáo cũ.
- Hoàn toàn chính xác, vũ đạo tự do tuy nói có tất cả dài ngắn, nhưng đều vạn biến không rời, đích thật là không có sáng tạo.

Kỷ Ngọc Nhân gật đầu đồng ý, tiếp theo nàng do dự nói:

- Tôi có chủ ý này, có lẽ có thể khiến cho vũ đạo tự do có một phong cách hoàn toàn mới.

Thiên Lộc Tử cùng Nam Như Hân khẩn trương hỏi:

- Chủ ý gì?
- Đem vũ đạo tự do kết hợp với Thái Cực

Kỷ Ngọc Nhân nghiêm túc nói:

- Thái Cực có nguồn gốc xa xưa, nó bao hàm cả văn hóa trong đó, đem Thái Cực kết hợp với cảm khúc, đó là hỗ trợ lẫn nhau, bổ sung cho nhau mà lại không hề có cảm giác đột ngột.

Thiên Lộc Tử nghe xong, lập tức lâm vào suy tư, Nam Như Hân tức thì lắc đầu nói:

- Cô nói hỗ trợ lẫn nhau tôi có thể hiểu được, nhưng Thái Cực thì e rằng không được.
- Tại sao lại không được?
- Vũ đạo tự do có khuynh hướng nhẹ nhàng và tiết tấu nhanh, Thái Cực thì có khuynh hướng khéo léo, chậm chạp, nếu kết hợp cùng một chỗ, chỉ sợ sẽ chẳng ra cái gì.
- Thái Cực không chậm nha.
- Không chậm mới lạ, tôi xem ông nội tôi đánh đúng là chậm rì rì.

Thấy hai nàng đều giữ chủ kiến, Thiên Lộc Tử vội vàng nói:

- Thái Cực hoàn toàn không chậm, chủ ý của Ngọc Nhân rất tốt, cứ làm như thế!

Nam Như Hân lưỡng lự, có chút không phục nói:

- Tôi chưa thấy qua Thái Cực nhanh như hai người nói.

Thiên Lộc Tử có chút đau đầu, không thể tưởng được Nam Như Hân còn có một mặt cố chấp như vậy. Tuy nhiên không thể không nói, lúc nàng nói ra câu đó, cái má phồng lên, cái miệng nhỏ chu lên trông rất là đáng yêu.

Tự biết dù cho mình có nói gì đi chăng nữa cũng không cách nào cải biến được ý nghĩ của Nam Như Hân, ngược lại sẽ khiến cho nàng càng thêm cố chấp. Vì vậy Thiên Lộc Tử cười nói:

- Như vậy đi, sáng mai ông nội của cô nhất định sẽ kéo tôi đi đánh Thái Cực, đến lúc đó cô ở một bên quan sát sẽ rõ.

Thấy Thiên Lộc Tử chắc ăn như vậy, Nam Như Hân nghi ngờ hỏi:

- Thật sự Thái Cực có thể đánh nhanh sao?
- Đương nhiên có thể.
- Được rồi, sáng mai tôi nhất định đến xem.

Lúc này, Kỳ Ngọc Nhân đứng lên, vừa đi lên lầu, vừa nói:

- Tôi đi ngủ trước, hai người trò chuyện, ngủ ngon!

- Ngủ ngon!

Nam Như Hân nhìn Kỳ Ngọc Nhân đang đi lên cầu thang, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, nàng phát hiện mình có chút nhìn không thấu Kỳ Ngọc Nhân.

Thiên Lộc Tử khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra, cười híp mắt đi đến bên cạnh Nam Như Hân ngồi xuống.

Lập tức, mùi hương thoang thoảng của sữa tắm xông vào trong mũi của hắn, Thiên Lộc Tử tham lam hít hà. Mùi thơm của nữ nhân, phấn chấn đầu óc, nâng cao tinh thần a!

- Chị Như Hân này, chị có khát không, tôi lấy nước cho chị nhé? Chị có mệt không, tôi mát xa cho chị này?

Thiên Lộc Tử cười nói, tuy nhiên nụ cười của hắn rất là ti tiện.

- Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo! (Khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp!)

Nam Như Hân tròn mắt, hai tay ôm hai chân đối mặt với Thiên Lộc Tử:

- Bình thường không khi nào cậu gọi tôi là chị, hôm nay lại nhiệt tình gọi như vậy. Nói đi, có phải là có chuyện muốn chị hỗ trợ đúng không?

Thiên Lộc Tử không có trả lời, bởi vì hắn triệt để ngậy đại, ánh mắt dừng lại chỗ hạ thể của Nam Như Hân.

Thì ra vì Nam Như Hân ôm chân ngồi ở trên xô pha, váy ngủ bị đầu gối vén lên, cảnh đẹp bên trong váy đều bị Thiên Lộc Tử thu vào trong mắt.

Bởi vì đã tắm rửa và chuẩn bị đi ngủ, Nam Như Hân không chỉ không mặc áo ngực, ngay cả quần lót cũng không có mặc.

Bắp đùi trắng như tuyết, vài cọng cỏ lơ thơ mọc hơi mất trật tự, đào nguyên trắng mịn khép kín, hai cánh hoa hai bên khẽ run run. Xuống chút nữa là một đóa hoa cúc màu hồng nhỏ nhắn xinh xắn...

Thiên Lộc Tử cảm giác mình sắp chịu không nổi rồi, khí huyết quay cuồng, một luồng nhiệt lưu từ lỗ mũi bắn ra.

Ai, thật bị ai cho tiêu xử nam ah, nhìn một chút đều đã chịu không nổi. Kỳ thật điều này cũng không thể trách Thiên Lộc Tử, ai kêu đào nguyên của Nam Như Hân lại đẹp mắt như vậy chứ. Thời buổi này đào nguyên thâm đen thì đầy đường, còn đào nguyên hồng phấn như Nam Như Hân thì thuộc loại quý hiếm.

Nam Như Hân đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không được bình thường, nàng theo ánh mắt của Thiên Lộc Tử nhìn xuống dưới, ngay lập tức hiểu ra. Nàng khẩn trương buông hai chân ngồi xếp bằng, tay kéo mép váy che lại, khuôn mặt đỏ đến mang tai.

- Sắc lang, cậu nhìn gì đó?

Nam Như Hân vừa ngượng ngùng vừa tức giận, hận không thể đào cái lỗ để chui xuống, nằm luôn ở đó không cần đi ra. Thật mất thể diện, hạ thể của mình lại bị một người nam nhân nhìn tuốt tòn tuốt.

Thiên Lộc Tử nghe thấy thanh âm giận dữ của Nam Như Hân, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hốt hoảng lau vết máu trên mũi, tựa như một tên ăn trộm, hắn chột dạ nói:

- Tôi không có nhìn chỗ đó, tôi cái gì cũng không thấy.

Sau khi nói xong, Thiên Lộc Tử liền hối hận. Đây không phải giấu đầu lòi đuôi hay sao, biến tướng thừa nhận chính mình nhìn đào nguyên của người ta rồi.

Thấy điệu bộ lúng túng của Thiên Lộc Tử, Nam Như Hân cũng không còn ngượng ngùng:

- Chỗ đó của tôi có đẹp không?

- Đẹp lắm!

Thiên Lộc Tử gật đầu trả lời, tiếp theo phát hiện mình bị Nam Như Hân gài bẫy, ngay lập tức lắc đầu nói:

- Khó coi!

Cũng không đúng ah, vấn đề này giống như trả lời thế nào cũng là thừa nhận chính mình nhìn lên. Đáng tiếc Thiên Lộc Tử phát hiện ra thì đã quá trễ rồi, hắn thật sự khóc không ra nước mắt.

- Ha ha ha ha. . . . Tôi chết mất, cậu đừng đáng yêu như vậy được không, cậu muốn tôi chết vì cười sao?

Nam Như Hân cười ha ha, dĩ nhiên đã không còn ngượng ngừng cùng tức giận, tựa hồ tuyệt không quan tâm hạ thể của mình bị hân nhìn thấy.

"... ."

Thiên Lộc Tử không biết nói gì, giống như một cậu bé làm sai chuyện gì vậy, đứng thẳng cuối đầu.

- Tôi xem như nhìn rõ nam nhân các người rồi.

Nam Như Hân cười mắng:

- Nói đi, có chuyện gì muốn tôi hỗ trợ phải không?

Thấy Nam Như Hân chuyển đề tài, Thiên Lộc Tử như trút được gánh nặng, lập tức ngẩng đầu nói:

- Tôi muốn cô giúp tôi phát ngôn hai loại mỹ phẩm.

- Phát ngôn mỹ phẩm? Ý cậu là muốn mời tôi đóng quảng cáo?

Nam như nhú mày:

- Chẳng lẽ cậu không biết là tôi không đóng quảng cáo hay sao?

Thiên Lộc Tử lắc đầu, mỉm cười nói:

- Việc này tôi thật sự không biết, tôi mà biết thì đã không nhờ cô rồi, coi như tôi chưa từng nói gì, cô đừng để trong lòng.

- Đợi đã, cậu mới vừa nói tôi giúp cậu quảng cáo mỹ phẩm, mỹ phẩm đó là của cậu sao?

Nam Như Hân đứng là người thông minh, thoáng cái liền hiểu được mấu chốt trong lời nói của Thiên Lộc Tử.

- Xem như thế đi, phương thuốc là của tôi, trao quyền cho Quốc Tế Tuyên Diệp sản xuất và tiêu thụ, tôi chiếm 70% cổ phần.

- Quốc Tế Tuyên Diệp? Tôi biết chỗ đó, tôi còn đến đó tập thể dục nữa đấy. Cậu được a, vậy mà thành ông chủ của Quốc Tế Tuyên Diệp, sau này tôi đến đó tập thể dục cậu không được thu tiền.

- Việc này tôi e là không cách nào đáp ứng, bởi vì mọi việc lớn nhỏ của Quốc Tế Tuyên Diệp đều do Bạch Diệp Tuyên xử lý.

Nam Như Hân tức giận nói:

- Có kiểu cầu người như vậy ấy ư, có người đáp ứng mới là lạ. Tuy nhiên, cậu đã có thành ý cầu tôi như vậy, tôi sẽ cố đáp ứng.

- Việc này không được, không đóng quảng cáo là nguyên tắc của cô, để tôi tìm người khác a.

Thiên Lộc Tử dứt khoát nói, hân và Nam Như Hân mặc dù mới quen biết không lâu, nhưng một khi đã xem nàng là bằng hữu rồi, hân không muốn nàng vi phạm nguyên tắc, làm việc mình không muốn làm.

- Tôi có nói không đóng quảng cáo là nguyên tắc của tôi sao? Tôi cũng không có đặt ra nguyên tắc này. Chỉ là con người của tôi hơi bị lười biếng, không muốn ôm đồm nhiều việc mà thôi.

- Vẫn là không cần.

Thiên Lộc Tử biết rõ Nam Như Hân vì muốn giúp mình mới nói như vậy nên hân càng không thể làm ác nhân.

Không ngờ, Nam Như Hân đột nhiên chống nạnh, trông giống y như Mẫu Dạ Xoa vậy, nàng tức tối nói:

- Tiểu tử thôi, cậu cho rằng năng lực của tỷ đây không đủ để phát ngôn mỹ phẩm cho cậu đúng không? Tôi đã nói với cậu, tỷ mặc dù chưa bao giờ đóng phim, nhưng rất có thiên phú về diễn xuất, một đoạn phim quảng cáo căn bản không làm khó được tôi.

Bị Nam Như Hân làm cho một trận, Thiên Lộc Tử trợn mắt há hốc mồm, tuy nhiên trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Với trí tuệ của hân, chẳng lẽ lại không nhìn ra Nam Như Hân sử dụng chiêu này kỳ thật là muốn giúp hân hay sao.

Đến lúc này, nếu còn không cảm kích thì chính là chảnh chó. Vì vậy Thiên Lộc Tử ôm quyền nói:

- Được rồi, tôi lần nữa thỉnh cầu Nam Như Hân tiểu thư giúp tôi phát ngôn mỹ phẩm.

- Hừ!

Nam Như Hân hừ một tiếng, giả vờ cá giận nói:

- Cậu nói qua một chút về mỹ phẩm đó a, dù sao cũng phải để tôi nắm rõ một chút về sản phẩm mình sẽ phát ngôn chứ.

Thiên Lộc Từ gật đầu, mang hiệu dụng và đặc trưng của Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần nói qua cho Nam Như Hân.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lật Thuyền Trong Mương

Nghe Thiên Lộc Từ nói xong, đôi mắt mỹ lệ của Nam Như Hân liền lập tức sáng rực.

Là một nữ minh tinh, so với người bình thường nàng càng cảm nhận được tầm quan trọng của mỹ phẩm đối với phụ nữ, đặc biệt là mỹ phẩm có hiệu quả tối ưu như hai loại này.

Hoa Hạ có bao nhiêu thiếu nữ? Toàn bộ thế giới có bao nhiêu thiếu nữ? Mỗi ngày dùng bao nhiêu mỹ phẩm, chắc chắn sẽ là một con số khổng lồ.

Những thứ này Nam Như Hân mặc dù không có thống kê qua, nhưng nàng biết số lượng sẽ phi thường khổng lồ, bởi vậy nàng càng minh bạch giá trị thương mại của Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần.

Mặt khác, nàng cũng là một người phụ nữ cho nên nàng cũng thích làm đẹp.

- Cậu nói Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần thật sự có kỳ hiệu?

Nam Như Hân nắm chặt tay Thiên Lộc Từ, gấp gấp hỏi.

- Đương nhiên!

Thiên Lộc Từ rất tự ngạo trả lời, đan thuật hần học được từ Trương Tam Phong, cũng không phải để trưng cho đẹp.

- Cậu có thể cho tôi một ít được không? Uhm . . . Xem như là thù lao đóng quảng cáo được chứ?

Thiên Lộc Từ hơi sừng sốt, nhưng rất nhanh đã hiểu rõ vấn đề, minh tinh so nữ nhân bình thường lại càng thích làm đẹp.

- Cũng có thể, tuy nhiên tôi không tính cho cô.

Thiên Lộc Từ rất là vô si trả lời.

Mới vừa rồi còn cầu người giúp mình, vậy mà người ta đòi một chút thù lao, hần lại dứt khoát cự tuyệt, người này vẫn còn là người sao? Làm người không thể vô si như vậy chứ, coi chừng bị trời đánh trật búa đó!

- Cậu . . . Quý keo kiệt!

Nam Như Hân nghiêng răng cắn hận, cuối cùng vẫn bị hấp dẫn không thể cưỡng lại, khép nép nói:

- Vậy bán cho tôi được không?

- Không bán!

Thiên Lộc Từ mỉm cười nói.

- Cậu . . . Được rồi, tỷ đây cũng không có đắc tội với cậu, mới vừa rồi còn đáp ứng quảng cáo mỹ phẩm giúp cậu, tính ra tỷ là ân nhân của cậu a.

- Là ân nhân, cũng là bạn bè!

- Đã như vậy, tại sao cậu lại không bán Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần cho tỷ? Cậu nhìn tỷ không vừa mắt à?

- Cô nói đi đâu thế, tôi sao dám nhìn cô không vừa mắt cơ chứ.

- Vậy rốt cuộc là tại sao? Dù sao mỹ phẩm của cậu cũng đem bán kia mà, tại sao lại không bán cho tôi?

- Bởi vì mỹ phẩm đó có tính chất buôn bán.

Nam Như Hân sững sờ, không nói nữa, nàng hiểu được ý tứ trong lời nói của Thiên Lộc Tử.

Cái gọi là sản phẩm có tính chất buôn bán chính là dùng để kiếm tiền, không để ý tới đạo đức, miễn sao kiếm được càng nhiều tiền càng tốt.

Đạo lý kia cũng giống như cái gọi là phim thương mại (phim mĩ ăn liền), vì đồng tiền, hết thấy đều có khả năng.

- Cậu cũng làm gian thương?

Nam Như Hân rất khinh bỉ Thiên Lộc Tử, sau đó nàng rất chân thành nói:

- Tiểu Lộc, cậu nghe tôi nói, những việc kia không thể để lộ ra ngoài, nếu không sẽ gặp phiền phức!

Đây là nhắc nhở, cũng là quan tâm, Thiên Lộc Tử cảm thấy ấm áp trong lòng.

- Cô nghĩ nhiều rồi, Quốc Tế Tuyền Diệp sản xuất Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần không có bất kỳ vấn đề về chất lượng. Tôi không làm trái lương tâm của mình, cũng không phụ lòng người tiêu thụ.

Thiên Lộc Tử mỉm cười nói:

- Nhưng vì muốn khách hàng quay lại, hiệu quả tự nhiên là thiếu một ít đấy.

Cái gọi là không buôn bán không gian, chỉ cần không vượt qua ranh giới của đạo đức, Nam Như Hân vẫn có thể tiếp nhận. Nàng tuy rằng không phải thương nhân, nhưng cũng biết thương nhân không gian thì không cách nào tồn tại.

Thấy Nam Như Hân im lặng, Thiên Lộc Tử cười nói:

- Nếu cô muốn, tôi sẽ cho cô loại này.

Vừa nói Thiên Lộc Tử vừa lấy chai Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan ra để lên bàn.

Nam Như Hân cười, cười như hoa nở. Thiên Lộc Tử lấy ra Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan chỉ dùng cho người trong nhà, có thể thấy hần đã xem nàng là người một nhà rồi.

- Xem ra cậu còn có chút lương tâm.

Nam Như Hân mỉm cười như tơ sáng giọng.

Thiên Lộc Tử nuốt nước bọt, cô nàng này chính là yêu tinh, nàng đây là đang dụ dỗ nam nhân phạm tội.

- Vết thương ở chỗ nào, để tôi giúp cô.

Thiên Lộc Tử nghiêm túc nói, còn hần có lòng bất chính hay không, muốn thừa cơ chấm dứt, việc này chỉ có trời mới biết.

Nam Như Hân đưa chân trái trơn bóng đến trước mặt của Thiên Lộc Tử:

- Chân này trước kia bị thương, để lại vết sẹo, đùi...

Nam Như Hân nhăn nhó, mặt đỏ bừng nói:

- Thôi, để tôi tự làm vậy.

Thiên Lộc Tử không trả lời, hần đang chăm chú xem xét chân trái của Nam Như Hân, ánh mắt lóe lên bất định. Đột nhiên, hần nhấc chân của Nam Như Hân lên, ý muốn đưa lên gần để xem cho rõ.

Hần muốn làm gì? Sở thích mê chân lại tái phát sao?

- Ah, Tiểu Lộc, cậu muốn làm gì.

Nam Như Hân hoảng hồn la lên, khẩn trương dùng hai tay kéo lại mép váy, tránh cho lần nữa trần truồng trước mặt hần.

Thiên Lộc Tử không để ý tới phản ứng của Nam Như Hân, có chút thô bạo đẩy tay nàng ra, sau đó đem mép váy nhấc lên, cuối cùng dùng sức tách hai đùi của nàng ra.

Ngay lập tức, đào nguyên màu hồng phấn đẹp không gì sánh được của Nam Như Hân lại hiện ra trong mắt của Thiên Lộc Tử.

Nhưng lần này Thiên Lộc Tử không có nhìn đào nguyên của Nam Như Hân, hần đang chăm chú xem xét vết thương cách đào nguyên khoảng 3cm.

Bởi vì khoảng cách quá nhìn, miệng và mũi của Thiên Lộc Từ chỉ cách đào nguyên của Nam Như Hân khoảng vài centimet. Không chỉ có thể thấy rõ ràng toàn bộ diện mạo cái động đào nguyên xinh đẹp kia, thậm chí còn có thể ngửi được một mùi không phải thơm mát cũng không phải thối, mùi này như có như không vậy!

Trên đùi của Nam Như Hân cũng có một vết thương giống như trên chân, nhưng vết thương này rõ ràng trầm trọng hơn vết thương trên chân rất nhiều.

Nhìn kỹ, có thể thấy chung quanh vết thương này là một màu bầm đen. Một thứ giống như sợi tóc màu đen, cơ hồ chạy xuyên suốt chân trái, mang hai vết thương nối lại với nhau.

Tay của Thiên Lộc Từ khẽ chạm vào vết thương trên đùi của Nam Như Hân, đúng vào lúc này, hắn ăn một cái tát nổ đom đóm, cảm giác đau đớn truyền đến. Ngay sau đó, hắn lại cảm thấy hạ thể kịch liệt đau nhức, đau đến mức không thể chịu đựng nổi.

Thì ra Nam Như Hân cho rằng Thiên Lộc Từ sẽ Bá Vương ngạnh thượng cung với nàng, nên nàng không chỉ tát hắn mà còn sử xuất tuyệt hậu Liêu Âm Thối.

Tuy rằng Nam Như Hân đối với Thiên Lộc Từ cũng có hảo cảm, nhưng còn chưa đến mức có thể chịu được tình trạng bị hắn Bá Vương ngạnh thượng cung. Xuất phát từ bản năng của phụ nữ, nàng ra tay phi thường nặng.

Kịch liệt đau nhức khiến Thiên Lộc Từ che hạ thể, lăn qua lăn lại trên mặt đất, sắc mặt tái xanh, mồ hôi vã ra như tắm. Uống cho hắn có một thân công phu, lại trúng tuyệt hậu Liêu Âm Thối, lần này là bị lật thuyền trong mương.

Sắc mặt của Nam Như Hân trắng bệch, từ trên ghế nhảy xuống, hướng phòng của Nam Thiên Như phóng đi. Nàng cực kỳ hoảng sợ nên muốn đi tìm ông nội của nàng, đó là chỗ dựa duy nhất.

Nhưng mà mới chạy được vài bước, nàng lại đột nhiên dừng lại, bởi vì nàng phân vân không biết có phải là mình đã ra tay quá nặng hay không.

- Cậu không sao chứ?

Nam Như Hân cũng không biết từ chỗ nào móc ra một con dao nhỏ, cảnh giác hỏi.

- Nhìn tôi như thế này giống như là không có chuyện gì sao?

Thiên Lộc Từ cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói, nói ra một chữ hắn đều phải hít sâu một hơi.

Lúc này, Thiên Lộc Từ ngay cả ý nghĩ đập đầu tự tử đều có. Chuyện này là sao, cô nàng này này bị điên rồi à, tự đứng chơi chiêu tuyệt hậu Liêu Âm Thối với mình.

Thiên Lộc Từ đáng thương còn không nhận ra, động tác vừa rồi của hắn có bao nhiêu dọa người.

Thử hỏi, một cô gái đột nhiên bị bạn trai của mình tóc vấy lên, tách hai đùi ra, đầu đưa sát hạ thể của mình, nàng sẽ phản ứng ra sao.

Tuyệt đối là vô số cái tát, Phật Sơn Vô Ảnh Liêu Âm Thối, cộng thêm trước tiên kêu cứu cùng báo động. Nam Như Hân chỉ là tát một bạt tai, đá ra một cái tuyệt hậu Liêu Âm Thối đã là phi thường nhân đạo rồi.

Nàng không có báo động, lại còn hỏi thăm Thiên Lộc Từ có sao không, cái này hoàn toàn là vì hảo cảm nàng dành cho Thiên Lộc Từ.

Nam Như Hân nôn nóng, nàng không phải con nít ba tuổi, nàng tự nhiên biết một cước vừa rồi của mình nặng bao nhiêu, không chừng trực tiếp đem Thiên Lộc Từ đập thành Đông Phương Bất Bại cmnr. Nếu thật là như vậy, Thiên Lộc Từ sẽ bị đoạn tử tuyệt tôn đấy.

- Cậu ráng chịu đựng, tôi đây liền gọi 115.

Nam Như Hân vẫn là không dám tới gần Thiên Lộc Từ, nhìn chung quanh tìm điện thoại.

- Không cần! Tôi không sao!

Thiên Lộc Từ quần quai leo lên ghế sofa, thân thể co quắp nằm xuống.

Nói đùa gì vậy, đã trúng một cái tuyệt hậu Liêu Âm Thối còn đến bệnh viện, đây không phải là mất mặt xấu hổ sao? Không chừng bác sĩ còn cho là hắn cường gian không thành, nên bị đập thành Đông Phương Bất Bại.

Chuyện mất mặt như vậy, Thiên Lộc Từ tuyệt đối không làm.

- Cậu không sao thật chứ?

Nam Như Hân nghi ngờ hỏi.

Nam Như Hân run rẩy, đập mình xong lại tỏ ra quan tâm, quả là cực phẩm. Thăm nghĩ như vậy, Thiên Lộc Từ nói:

- Thật, cô đến đây ngồi đi!

Nam Như Hân không trả lời, cũng không có ngồi, vẫn đứng tại chỗ, nắm thật chặt con dao trong tay. Hiển nhiên, nàng còn lo sợ thú tính của Thiên Lộc Tử lại đột nhiên đại phát, nàng có thể thoát được một lần, chưa hẳn có thể thoát được lần thứ hai.

- Tôi sẽ không làm gì cô.

Thiên Lộc Tử buồn bực nói.

Nam Như Hân do dự một chút, mới thận trọng đi đến ghé sô pha, ngồi đối diện với Thiên Lộc Tử, tay vẫn nắm chặt con dao.

Cô nàng ngốc nghếch này, nếu như ta thật sự muốn Bá Vương ngành thượng cung, con dao kia căn bản không thể ngăn cản ta. Thiên Lộc Tử trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại nói:

- Sao cô lại bị thương trên đùi?

"... "

Nam Như Hân không có trả lời.

Thiên Lộc Tử cũng không thêm đề ý, tiếp tục nói:

- Nếu như tôi không nhầm, chân trái của cô cứ vào lúc nửa đêm sẽ bị tê dại, đau đớn, cả người lạnh buốt, đến mùa mưa bệnh trạng càng rõ ràng đúng không?

Nam Như Hân vẫn im lặng, nhưng trên mặt nàng đầy vẻ khiếp sợ, hiển nhiên Thiên Lộc Tử đã nói đúng.

- Xem ra tôi đúng.

Thiên Lộc Tử tiếp tục nói:

- Tình trạng đó xuất hiện từ lúc chân trái của cô bị thương, hơn nữa càng ngày càng trầm trọng, tôi nói đúng chứ?

Lúc này Nam Như Hân không thể không hỏi:

- Sao cậu biết?

- Tôi biết chút y thuật.

Thiên Lộc Tử khoát tay:

- Hiện tại cô có thể nói cho tôi biết, chân trái cô tại sao lại bị thương? Đương nhiên, cô có thể không nói, nếu như cô muốn cưa chân.

Nam Như Hân cả kinh, có chút lo lắng hỏi:

- Nghiêm trọng như vậy sao?

- Ừm!

Thiên Lộc Tử dừng lại một chút sau đó nói tiếp:

- Kỳ thật trong lòng cô đã sớm có đáp án, đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thái Cực Âm Dương Châm

Trong đại sảnh, Thiên Lộc Tử cùng Nam Như Hân ngồi đối diện ở trên sô pha, hai người đều không nói gì.

Thật lâu, Nam Như Hân mới thở dài một tiếng, bắt đầu kể lại chuyện cũ vốn đã phủ đầy bụi nhiều năm rồi.

Thì ra lúc Nam Như Hân vẫn còn là một cô bé năm tuổi, cha mẹ của nàng mang nàng đi bơi ngoài sông. Kết quả xuống nước không lâu, ba người bọn họ bị con vật gì đó cắn vài cái.

Mà thứ cắn bọn hắn lại có độc, độc tố từ miệng vết thương thâm nhập vào trong cơ thể, độc tố theo máu lan tràn rất nhanh. Trong lúc khẩn cấp, cha của Nam Như Hân gọi cảnh sát cầu cứu, tuy nhiên vẫn chậm một bước.

Sau khi được cấp cứu, chỉ có Nam Như Hân thoát được lưới hái tử thần, còn cha mẹ của nàng thì không qua khỏi.

Tuy rằng đã 20 năm trôi qua, nhưng khi nhắc tới chuyện này, Nam Như Hân vẫn không cách nào ngăn được hai hàng nước mắt chảy xuống.

Thiên Lộc Từ cố nén hạ thể kịch liệt đau đớn đứng lên, đi đến trước người của Nam Như Hân, lấy đi con dao trong tay nàng, sau đó ôm nàng vào trong ngực. Không quan hệ sắc tình dục vọng, cái ôm này chỉ đơn thuần là an ủi.

Ấm, rất ấm, phi thường ấm áp, Nam Như Hân dần dần không còn thút thít nỉ non, thân thể cũng không còn run rẩy.

Có một khác, nàng thiếu chút nữa đã cho rằng cha của nàng sống lại. Nhưng nàng vẫn tỉnh táo, cái ôm ấm áp này không phải của cha nàng đấy, mà của một người nam nhân nhỏ hơn nàng mấy tuổi.

- Tôi không sao!

Nam Như Hân vẫn nằm trong vòng tay của Thiên Lộc Từ:

- Hành động vừa rồi của cậu là xem xét vết thương cũ của tôi sao?

- E hèm, không phải vậy thì cô cho rằng tôi đang xem cái gì?

Sau đó Thiên Lộc Từ liền nói sang chuyện khác:

- Có biết là con gì cắn không?

Nam Như Hân lắc đầu, nét mặt có chút thê lương nói:

- Không rõ ràng lắm, bệnh viện làm xét nghiệm độc tố cũng không có kết quả, nói là chưa từng thấy qua loại độc tố này.

- Bệnh viện cũng không thể chữa khỏi sao?

- Ừm, bọn họ nói ngoài việc bào chế ra thuốc giải độc thì không có cách nào. Việc này cần có thời gian.

- Đã đợi hơn mười năm rồi, độc tố trên bắp đùi của cô đã lan ra xung quanh. Cô không còn nhiều thời gian, nếu không nhanh chóng trị liệu, chân của cô thật sự phải cưa bỏ.

- Trị liệu? Tôi đi nơi nào để trị liệu? Bệnh viện ở nước ngoài tôi cũng đi không ít, kết quả thì sao, đáp án chỉ có một, đó là "chờ đợi"!

- Tôi đã nói với cô, tôi biết một chút y thuật.

Thiên Lộc Từ nói.

Nam Như Hân hơi sững sốt, nét mặt tràn đầy hi vọng hỏi:

- Ý của cậu là cậu có thể trị khỏi chân của tôi?

- Tôi không dám cam đoan, nhưng có thể thử một chút, xác suất là 70%.

- 70% trị không khỏi sao?

- 70% có thể trị khỏi!

- Thật sự?

"... ."

70% đã quá đủ!

Nam Như Hân kích động, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, ngực to phập phồng bất định. Thời khắc này nàng đã chờ đợi quá lâu, nàng muốn không kích động cũng không được.

Bao nhiêu lần tuyệt vọng, bao nhiêu lần chờ đợi, bao nhiêu lần nửa đêm đau đớn tỉnh lại cắn răng cố nén đau đớn. Hôm nay, có người nói với nàng có 70% nắm chắc, có thể không để cho nàng tuyệt vọng lần nữa, không còn chờ đợi cùng không còn đau đớn. Nàng có thể không kích động sao? Không

thê!

Căn phòng của Nam Như Hân lấy màu tím là màu chủ đạo, không có búp bê, không có gấu nhung, chỉ có một ít đồ vật liên quan đến cô cảm

- Tôi nằm hay ngồi?

Nam Như Hân hỏi.

- Không cần gấp, cô trước tiên đi lấy đèn cồng cùng một chậu nước sôi đến đây.

Thiên Lộc Tử phản phó.

Nam Như Hân không dám chậm trễ, lập tức rời đi, lúc trở lại trong tay dĩ nhiên nhiều hơn một cái đèn cồng cùng với một chậu nước sôi.

- Được rồi, cô nằm xuống đi.

Thiên Lộc Tử móc trong túi quần ra miếng vải được cuộn tròn lại, kéo một cái bàn qua, mang miếng vải đặt ở bên trên rồi mở ra.

Bên trong miếng vải có rất nhiều ngăn Chambers, dài ngắn không đồng nhất, phẩm chất cũng bất đồng. Dưới ánh sáng của đèn cồng hàn quang bắn ra bốn phía.

Liếc mắt nhìn Nam Như Hân đang nằm trên giường, Thiên Lộc Tử lấy ra một cây Chambers dài và nhỏ, vừa đem Chambers hơ trên lửa sắt trùng, vừa nói:

- Váy kéo lên ngang eo, giang rộng hai chân!

Nam Như Hân nghe vậy, mặt hồng như đất khi, động tác chần chừ.

Tuy nói Thiên Lộc Tử đã thấy chỗ kín của nàng, nhưng lại để cho hắn nhìn một lần nữa, nàng vẫn cảm thấy rất mất tự nhiên, thậm chí còn có một chút kháng cự.

Trong lúc Nam Như Hân còn đang chần chừ, Thiên Lộc Tử đã cầm một cây Chambers quay lại. Thấy nàng không có nghe theo, hắn ôn nhu nói:

- Không cần khăn trương, toàn thân buông lỏng, tôi là thầy thuốc, mặc dù chỉ là gà mờ, nhưng tôi cũng có y đức.

Y trong Bát Pháp chính là y thuật. Thiên Lộc Tử được chân truyền từ Trương Tam Phong, tinh thông y thuật, hắn lại nói mình là gà mờ. Nếu để cho Trương Tam Phong biết được, chỉ sợ lại muốn vĩnh viễn trừng mắt rồi.

Nam Như Hân cắn chặt răng, hai chân giang rộng ra, đồng thời đem váy ngủ kéo đến ngang eo.

Lập tức, nửa cái thân thể hoàn mỹ tuyệt mỹ hiện ra trước mặt của Thiên Lộc Tử, làn da nõn nà như tuyết trắng, giữa hai chân là một đám cỏ thơm cùng hai cánh bướm màu hồng phấn. Đáng tiếc, trên đùi lại mang theo hắc khí mật mờ.

Thiên Lộc Tử rung động tâm thần, xuất nhện không được mà nhào tới, hắn không ngừng mặc niệm Vô Lượng Thiên Tôn mới áp chế được ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy.

Hít sâu một hơi, Thiên Lộc Tử ngồi xổm xuống bên giường, tay hắn nắm lấy bắp đùi của Nam Như Hân, khẽ ấn vào vết thương. Bên cạnh vết thương chính là tuyệt thế đào nguyên, có trời mới biết hắn có suy nghĩ giả vờ sẩy tay để được sờ soạng một lúc hay không.

- Đau không?

Thiên Lộc Tử hỏi.

Lại gây chuyện rồi, trong lúc nói chuyện hắn lại phả hơi nóng vào 'cô bé' của Nam Như Hân. Chấn động tư bị kích thích, thân thể Nam Như Hân khẽ run lên, theo bản năng muốn kẹp chặt hai chân lại.

Nhưng nghĩ đến hiện tại vẫn còn đang trị liệu, nàng mới cố nén cảm giác khác thường từ hạ thể truyền đến, khẽ trả lời:

- Không đau!

Thiên Lộc Tử không nói nữa, Chambers trong tay đâm vào chỗ vết thương cũ, sau đó vẽ Chambers, đè Chambers, hắn làm như vậy sáu lần.

Lúc rút Chambers ra, Chambers đã biến thành màu đen. Chambers có thể thử độc, trong đùi của Nam Như Hân quả nhiên có chứa rất nhiều độc tố.

Đem Chambers đã dùng qua ném vào trong chậu nước sôi, Thiên Lộc Tử lại lấy một cây Chambers khác, vẽ Chambers vào vết thương trên đùi của Nam Như Hân. Lần này, hắn dùng tới ám kính, kính khí men theo Chambers đi vào trong đùi của Nam Như Hân.

- Có cảm giác gì không?

Thiên Lộc Từ hỏi.

- Rất lạnh!

Nam Như Hân trả lời.

Thiên Lộc Từ găt đầu, lại lấy một cây ngân châm đâm vào, vừa về châm vừa sử xuất ám kinh, kinh khí lại theo châm nhập vào cơ thể.

- Cảm giác ra sao?

- Rất nóng!

Kinh khí thi châm, hai châm cùng thi, một lạnh một nóng, đây là Âm Dương Châm, tên gọi khác là Thái Cực Châm. Âm Dương chính là vạn vật chi mẫu, Âm không rời Dương Dương không rời Âm, hỗ trợ, khắc chế lẫn nhau, có thể sáng tạo tất cả.

Có thể cắt đứt Âm Dương, ngoại trừ cảm khúc Ly Hồn ra, còn có Âm Dương Châm. Hai châm chia Âm Dương, tử quý cũng hoàn dương, có thể thấy được Âm Dương Châm cao minh đến mức độ nào.

Âm Dương Châm hiển nhiên lợi hại, thực sự không dễ học, bởi vì nó yêu cầu phải dùng kinh khí thi châm, mà người thi châm cần phải thông hiểu vạn vật âm dương. Vì vậy, hằng cổ đến giờ, người biết thi triển Âm Dương Châm chỉ có hai người mà thôi.

Một là Trương Tam Phong, cũng là người sáng lập. Hai là gã đệ tử bất hảo Thiên Lộc Từ.

Thiên Lộc Từ lại găt đầu, cảm thấy nhẹ nhõm. Tuy rằng độc tố tồn tại trong đui của Nam Như Hân đã hơn mười năm, nhưng may mắn là vẫn chưa hủy đi cơ năng của bắp đui, như vậy, chỉ cần nghĩ biện pháp đem độc tố trong chân trái của Nam Như Hân bức ra hết, coi như triệt để chữa khỏi.

Tùy ý đâm hai cây châm vào bắp đui của Nam Như Hân xong, Thiên Lộc Từ lại khử độc một cây châm khác, châm này đâm vào vết thương nơi bàn chân.

Châm này vừa to vừa ngắn, Thiên Lộc Từ dùng ngón cái và ngón trỏ về châm, tạo ra một cái lỗ rất nhỏ trên chân ngọc của nàng.

- Hơi đau!

Nam Như Hân đột nhiên lên tiếng.

- Tôi biết, tôi châm châm này để lấy máu.

Thiên Lộc Từ trả lời, sau đó rút châm ra ném vào trong chậu nước.

Sau đó, hần lại chuyển đến chỗ bẹn của Nam Như Hân, ngón tay hần điểm hai cái vào eo của nàng, tiếp tục đâm thêm hai châm vào bắp đui.

- Lát nữa có thể sẽ có cảm giác ngứa ngáy, kiên nhẫn nhé!

Dặn dò Nam Như Hân xong, Thiên Lộc Từ bắt đầu vận chuyển ám kinh, hai cổ kinh khí một nóng một lạnh thông qua hai cây ngân châm truyền vào bắp đui của nàng.

Hiển nhiên, Thiên Lộc Từ định dùng kinh khí mang độc tố trong đui của Nam Như Hân bức ra.

Sắc mặt Nam Như Hân thay đổi, nàng tựa hồ cảm thấy có rất nhiều con kiến đang bò trong bắp đui của mình, rất là ngứa nhưng không đau đớn.

Cảm giác ngứa ngáy từ trên di chuyển xuống, di chuyển về phía bàn chân. Tuy rằng tốc độ rất chậm, nhưng Nam Như Hân lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Lúc này, nếu như nàng ngồi xuống nhìn chân của mình, nhất định sẽ rất kinh ngạc, bởi vì hắc khí mịt mờ trên chân trái của nàng đang di chuyển từ từ về phía lòng bàn chân.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thiên Lộc Từ cắn chặt hàm răng, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Trên tay nổi gân xanh, giống y như giun bò trong tay hần vậy.

Nam Như Hân thấy vậy, đương nhiên hiểu rõ Thiên Lộc Từ đang dốc toàn lực vì nàng. Bởi vậy, nàng vừa cảm động cùng bất nhẫn nhưng lại vừa cảm thấy hạnh phúc.

Nàng muốn lau mồ hôi giúp hần nhưng lại sợ quấy rầy đến hần, ảnh hưởng đến trị liệu. Cuối cùng nàng đành phải bỏ ý nghĩ kia đi.

Vào lúc này, nàng đột nhiên phát hiện, lúc hần chuyên chú trông rất đẹp trai, thân ảnh cũng biến thành cao lớn vô cùng. Nhưng cũng vào lúc này, nàng cũng không biết là tay của hần cơ hồ đã dán chặt tại động đào nguyên của nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Suýt Chết Dưới Háng Nữ Nhân!

Trong phòng, việc trị liệu đã diễn ra khá lâu rồi nhưng vẫn chưa kết thúc.

Máu độc không ngừng chảy ra từ miệng vết thương ở chân Nam Như Hân, làm cho chiếc khăn trắng lót phía dưới bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Bởi máu độc bị bức ra một lượng lớn nên chân trái của Nam Như Hân trông rất thiếu sinh khí, không có một tia huyết sắc, giống như đùi người chết vậy.

Nhưng may mắn là trước khi trị liệu, Thiên Lộc Tử đã phong bế huyết vị của nàng, làm cho huyết dịch ở nửa thân trên không lưu thông được vào chân trái, cho nên ngược lại cũng không sợ bị mất máu quá nhiều.

Tuy nhiên, tình huống hiện tại của Thiên Lộc Tử cũng không khá khẩm hơn là bao. Quần áo toàn thân hắn đã ướt đẫm, mồ hôi tuôn ra như suối, gân xanh nổi chằng chịt ở trên trán cùng cánh tay.

Hiển nhiên là hắn đang phải tận lực chống đỡ.

Lúc này, hắc khí bên chân trái của Nam Như Hân đã dồn hết xuống mặt bàn chân, khiến cho toàn bộ phần bàn chân trở nên đen sì, trông rất khó coi. Chỉ có điều, theo thời gian, máu độc được bức ra ngoài, màu sắc ở bàn chân cũng từ từ nhạt dần.

Cảm nhận được khí kinh trong cơ thể mình đã bị tiêu hao cực lớn, nội tâm Thiên Lộc Tử chỉ muốn chửi thề. Tại niên đại mà linh khí mỏng manh đến mức đáng thương này, nếu muốn khôi phục toàn bộ khí kinh lại như cũ, thì chỉ sợ bản thân phải tốn một phen công phu không nhỏ đây.

Kiên trì, phải kiên trì hơn nữa, ngoài kiên trì ra thì cũng không còn cách nào khác. Thời điểm khí kinh trong cơ thể Thiên Lộc Tử gần như cạn kiệt, rốt cuộc máu độc ở chân trái Nam Như Hân cũng đã được bức ra toàn bộ.

Thiên Lộc Tử thở phào nhẹ nhõm, hai tay khẽ động, rút hai cây ngân châm ra. Thế nhưng, ngay lúc ngân châm được rút ra đó, hai bên đùi của Nam Như Hân lại không tự chủ mà khép chặt lại.

Tình huống xảy ra đột ngột khiến cho Thiên Lộc Tử vừa định đứng dậy không kịp phản ứng, cái đầu bị hai chân Nam Như Hân kẹp chặt lấy.

Bởi thế nên, miệng và mũi của hắn đương nhiên là dán lên “động đào nguyên” của Nam Như Hân. Và ngay sau đó, Thiên Lộc Tử chỉ cảm thấy xung quanh rất ẩm ướt, đồng thời có một cỗ mùi hương ngai ngái xộc thẳng vào mũi hắn.

Thời điểm Thiên Lộc Tử úp mặt vào háng Nam Như Hân, hơi thở của hắn đã phả vào cửa “động đào nguyên”, khiến cho nơi đó của nàng khơi dậy phản ứng sinh lý.

Thiên Lộc Tử chợt thấy nhiệt huyết sôi trào, đầu óc trống rỗng, suy nghĩ cũng tựa hồ bị ngưng trệ. Xuất phát từ bản năng, hắn bèn thè lưỡi liếm một cái, vừa vận đầu lưỡi chạm ngay vào mép động của Nam Như Hân, cảm nhận được một hương vị lạ.

“Á.á...!” Nam Như Hân kêu lên kinh hãi, cũng không biết là do phê quá hay là do sợ hãi thật sự nữa.

Nàng rất muốn tách chân ra nhưng lại phát hiện chân trái không cách nào nhúc nhích. Do vừa rồi trị liệu, huyết dịch bên chân trái cơ hồ đã khô kiệt, chân đã sớm trở nên tê cứng, nên làm sao có thể hoạt động bình thường được.

Sau phút nổi giận, Nam Như Hân nhanh chóng ngồi xuống, dùng cả hai tay nắm lấy đầu Thiên Lộc Tử rồi kéo lên. Theo đó, hai chân của nàng liền kẹp dính lại với nhau.

Về phần Thiên Lộc Tử, sau khi đầu được kéo ra khỏi háng, hắn liền ngoác miệng thở lấy thở để, bởi vừa rồi miệng và mũi của hắn đều bị chặn kín bởi động đào nguyên của Nam Như Hân, căn bản không có cách nào hít thở.

Vừa há miệng thở dốc, Thiên Lộc Tử vừa oán thăm trong lòng: Bà cô của ta ơi, nàng mà kéo đầu ta lên chậm chút nữa thì chỉ sợ ta là thằng nam nhân đầu tiên chết ngạt dưới “động đào nguyên” của nữ nhân quá.

Chết ngạt bởi “động đào nguyên” của nữ nhân? Thì ra nam nhân còn có cái chết kiểu này! Đồng chí Thiên Lộc Tử quả nhiên là “người không tầm thường không đi đường thường”.

Bên kia, Nam Như Hân vốn đang dùng dùng nổi giận, định đập cho Thiên Lộc Tử một cước, thế nhưng hai chân không tài nào nhúc nhích được, chỉ có thể coi như không có gì. Muốn quay ra mắng chửi hắn một phen, thì sau phút suy tính, nàng lại cảm thấy không thỏa đáng lắm.

Từ đầu tới cuối, Thiên Lộc Tử hình như chẳng làm gì cả, mà trái lại chính nàng mới là người dùng chân kẹp đầu người ta ở dưới háng. Nếu nói tới lý lẽ thì chính nàng là người vô lý rồi.

“Chân của ta sao lại không tự chủ được?” Nam Như Hân hét lớn, hai hàng lông mày lá liễu dựng đứng đầy nghiêm nghị. Thấy không thể đổ lỗi cho Thiên Lộc Tử về việc dám “liếm” động đảo nguyên của mình, nàng liền trút tức giận vào điểm này.

Chỉ là khuôn mặt nàng đỏ bừng, căn bản chẳng thấy vẻ gì là đang phẫn nộ, mà ngược lại càng lộ ra vẻ mê người.

Thiên Lộc Tử liếm liếm môi, nói: “Vi chân trái của nàng không có máu lưu thông, ngoài ra để tránh mất máu quá nhiều, ta còn phong bế huyết đạo của nàng nữa.!”

Thấy động tác thè lưỡi liếm môi của Thiên Lộc Tử, Nam Như Hân chỉ hận không có chỗ nào để phát tiết cơn giận, lạnh giọng hỏi: “Thế sao hai chân của ta lại không tự chủ mà tự kẹp chặt lại?”

“Cái này là vì chân trái của nàng mất máu quá nhiều nên bị co rút, cộng thêm lúc rút châm thần kinh bị kích thích.”

“Vậy sao ngươi không giải khai huyết đạo của ta trước, đợi máu lưu thông xuống chân trái rồi sau đó mới rút châm? Nếu làm thế thì chân của ta sẽ không bị co rút, cũng không bị kẹp chặt vào với nhau như này, đúng chứ?”

“Kẻ thông minh có nghĩ được ngàn việc thì cũng phải có việc bị bỏ sót. Thật sự là ta nhất thời không nhớ tới.”

“Ngươi có ý phải không?” Nam Như Hân nghiêng răng cắn phẫn, thế nhưng vẫn không thể làm gì được Thiên Lộc Tử.

“Nàng đừng nghĩ vậy, sao ta phải làm vậy?” Thiên Lộc Tử bày ra bộ dáng bản thân hoàn toàn vô tội, có trời cao làm chứng, nhật nguyệt soi xét. Hắn thực sự không phải cố ý.

“Ngươi là vì...” Mới thốt ra được vài từ, thanh âm Nam Như Hân liền ngưng bật lại.

Nàng cũng không thể nói: ngươi là vì muốn “vết máng” ta nên mới làm thế. Kể cả nàng không để ý đến thể diện mà nói như vậy thì gã vô sỉ Thiên Lộc Tử kia cũng sẽ không thừa nhận đâu.

“Ta chỉ là vì chữa trị cho chân của nàng!” Thiên Lộc Tử thần nhiên tiếp lời, bày ra bộ dáng của một chính nhân quân tử.

“Vớ lý do này ngươi có thể lừa gạt được mấy thiếu nữ nhà lành đấy!” Nam Như Hân khinh bỉ, tức giận nói: “Còn không mau giải khai huyết đạo cho ta?”

“Rồi, rồi!” Đáp ứng một tiếng, ngón tay Thiên Lộc Tử liền điểm vài cái vào chiếc eo thon không chút thịt thừa của Nam Như Hân, đầu ngón tay truyền đến cảm giác rất là mềm mại

Quả thật chân Nam Như Hân đã có thể cử động, huyết dịch ở nửa thân trên dần lưu thông xuống chân trái, khiến cho sắc mặt của nàng trở nên xanh xao.

Hiển nhiên nàng đang gặp phải tình trạng thiếu máu nghiêm trọng. Vốn lượng máu trên thân đang cân bằng, đột nhiên phải phân bổ cho bộ phận khác, mà trong khi lưu lượng lại có hạn, cho nên không có cách nào đáp ứng được nhu cầu về máu của cơ thể.

Điều này giống như đổ một lượng nước nhất định vào các thùng chứa khác nhau vậy. Thùng nhỏ có thể đầy tràn, nhưng lại không thể đổ đầy thùng lớn.

Sau khi giải khai huyết đạo cho Nam Như Hân, Thiên Lộc Tử liền móc ra một khóa Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan, bóp nát thành bột phấn, rồi chia ra rắc đều lên bắp đùi cùng mu bàn chân của nàng.

Đến lúc này, việc trị liệu mới xem như hoàn toàn kết thúc.

“Thấy thế nào?” Thiên Lộc Tử vừa hỏi, vừa thu lấy tấm khăn lót dính đầy máu, sau đó lấy một chiếc khăn nhung khoác lên người Nam Như Hân.

“Đầu hơi choáng váng!” Nam Như Hân nhìn hành động của Thiên Lộc Tử, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

“Đây là vì nàng mất máu quá nhiều, lượng máu trong thân tạm thời không thể thỏa mãn nhu cầu cơ thể. Nhưng cơ thể người luôn có chức năng tự tạo máu, chỉ cần ngủ một giấc là sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Ngày mai ta sẽ chuẩn bị cho nàng một ít thuốc bồi bổ nữa là khỏe re!”

Thiên Lộc Tử một bên trả lời, một bên vót ngón chân ngâm trong chậu nước nóng lên, lau sạch sẽ rồi đặt vào trong băng gạc, gói kỹ lại. Cũng không biết có phải ảo giác hay không, mà khi nhìn bóng lưng hắn, Nam Như Hân thấy được sự mệt mỏi của hắn.

“Vậy chân của ta...?” Nam Như Hân hỏi.

“Đã trị dứt, hiện tại là nửa đêm, nàng cũng không còn cảm thấy chân trái rét buốt cùng đau đớn nữa đúng không? Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi!” Thiên Lộc Tử nói xong liền quay người, bước ra phía cửa.

Á đù! Mới đi được hai bước, Thiên Lộc Tử liền cảm nhận được hạ thể truyền đến từng cơn đau đớn. Vừa nãy ở đại sảnh, một cú “Triệt hậu Liêu Âm Thối” của Nam Như Hân chính là phang cật lực đấy.

Hắn nhủ mày một cái, cố gắng bình tĩnh tiếp tục đi ra ngoài, chỉ là động tác lộ ra vẻ quái dị. Nam Như Hân cần nghỉ ngơi, hắn không muốn để cho nàng biết, và cũng không muốn nàng mang theo cảm giác tội lỗi cùng áy náy trong lòng.

Thế nhưng hắn có vẻ xem thường sự nhạy bén của nữ nhân. Bởi Nam Như Hân đã phát hiện lúc hắn bước đi có phần mất tự nhiên rồi.

“Chờ một chút!” Thanh âm có chút yếu ớt của Nam Như Hân từ phía sau truyền đến.

“Còn có việc gì à?” Thiên Lộc Từ quay người hỏi.

“Ngươi lại đây!”

“Điều nàng cần lúc này là nghỉ ngơi cho tốt, ta không quấy rầy nàng nữa!”

“Ngươi lại đây!” Thanh âm Nam Như Hân tăng lên không ít, hơn nữa còn vẫy vẫy tay với hắn.

“...”

Thiên Lộc Từ rút cuộc vẫn phải bước tới, mặc dù hắn hận không thể lập tức trở về phòng mình, cởi hết quần áo kiểm tra xem “thằng nhỏ” của mình bị chà đạp thành cái bộ dáng gì rồi! Thế nhưng mỹ nhân người ta không để cho hắn đi, mà hắn lại cũng không tiện bỏ đi thẳng như vậy.

Thiên Lộc Từ vừa mới đi tới bên giường, Nam Như Hân đột nhiên bật dậy túm lấy thắt lưng hắn, hơn nữa còn tháo khóa thắt lưng, cởi quần jean của hắn xuống.

Sau cùng, Nam Như Hân còn tuột cả quần xịp của hắn, khiến cho “cậu nhỏ” của hắn phơi bày hết ra ngoài.

Thiên Lộc Từ triệt để ngây ngốc. Đánh chết hắn cũng không nghĩ tới Nam Như Hân đột nhiên biến thành lưu manh. Ngoài ra, là một zai tân, hắn căn bản chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, cho nên trong nội tâm ngoại trừ khiếp sợ ra thì còn có một chút cảm giác rất phiêu nữa.

Không thể không nói, Thiên Lộc Từ thân cao mét tám, “thằng nhỏ” của hắn đương nhiên cũng bởi thế mà vừa to vừa dài, thừa tiền vốn để hại gái nhà lành. Nếu nhìn kĩ, có thể phát hiện tại phần gốc “thằng nhỏ” của hắn có một chỗ bị bầm tím.

Trong khoảnh khắc trông thấy “thằng nhỏ” của Thiên Lộc Từ, Nam Như Hân không khỏi chấn kinh một hồi.

Nữ nhân nào có thể chịu được khẩu đại pháo như vậy chứ? Mà đây là đang ở trạng thái bình thường đấy nhé. Nếu là lúc lấp đạn đầy đủ, vậy thì còn To và Dài đến mức nào? Có thể hay không bắn chết người ah!

Có một điều mà Nam Như Hân không nghĩ tới được, không lâu sau nàng sẽ đích thân cảm nhận “khẩu đại pháo” đó. Và khi ấy nàng mới phát hiện, suy nghĩ lúc này của bản thân là ngốc nghếch thế nào.

Sau khi hết khiếp sợ, Nam Như Hân liền nhìn vết tím bầm nơi “thằng nhỏ” của Thiên Lộc Từ, trong mắt dâng lên sự áy náy: “Xin lỗi, đau lắm phải không?”

“...Không đau!” Tuy rằng hạ thể vẫn còn truyền đến từng cơn nhức nhối, nhưng vì không muốn Nam Như Hân vương bận nhiều, Thiên Lộc Từ vẫn cố gắng nói một câu trái lương tâm như vậy.

Chỉ là, thanh âm của hắn rất là quái dị, có cảm giác không được tự nhiên. Mà điều này kì thật cũng không trách được hắn. Đột nhiên bị một mỹ nữ lột truồng, hơn nữa cô nàng còn nhìn chăm chăm vào “thằng nhỏ” của mình, đối là người khác thì chắc chắn cũng sẽ như vậy thôi.

Nam Như Hân không nói gì thêm, nhưng nàng biết Thiên Lộc Từ đang gạt nàng, và nàng tuyệt không tức giận, bởi nàng là một nữ nhân thông minh, biết rõ tại sao hắn muốn gạt mình.

Do dự một chút, Nam Như Hân đột nhiên duỗi tay nắm lấy “thằng nhỏ” của Thiên Lộc Từ, sau đó hơi ngẩng đầu lên nhìn, cái miệng nhỏ nhắn chăm rãi tiến về phía hạ thể của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Cái Đây Là Cái Gì?

Thiên Lộc Từ đang trong phòng tắm, hắn đang dùng nước lạnh rửa ráy thằng nhỏ của mình. Nhìn thằng nhỏ hùng oai hùng khí dương dương tự đắc, hắn khóe không ra nước mắt.

Nhớ lại chuyện vừa xảy ra trong phòng của Nam Như Hân, hắn muốn đập đầu vào tường chết mịa cho rồi, thà chết còn sướng hơn bị khi dễ như vậy.

Thì ra là lúc Nam Như Hân nắm chặt thẳng nhỏ của Thiên Lộc Từ, do phản ứng sinh lý, thẳng nhỏ ngay lập tức cứng ngắc. Thấy cái miệng nhỏ nhắn của Nam Như Hân càng ngày càng gần thẳng nhỏ, Thiên Lộc Từ kích động đến tột đỉnh.

Được nữ thần Dương Thành thổi tiêu cho mình, đây chính là một chuyện phi thường kích động nhân tâm ah. Tin tưởng bất kỳ một nam nhân nào cũng đều kích động như vậy.

Nhưng hi vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Nam Như Hân không hề ngậm thẳng nhỏ như Thiên Lộc Từ tưởng tượng, nàng chỉ hôn lên chỗ bị thương mà thôi.

Bởi vì sự thật khác xa so với tưởng tượng, Thiên Lộc Từ xuất nữa đã bị liệt dương cmnr. Người đẹp sao nữ đánh đoạn như vậy, làm cho người ta vô hạn chờ mong, sau đó lại lạnh lùng bóp chết mọi hy vọng.

Nàng là ma nữ! Tội ác tày trời, siêu cấp biến thái đại ma nữ. Tự đứng lại đi hôn vết thương, trong khi người ta lại hy vọng nàng hôn quy đầu mới khổ.

Nhưng mặc dù Nam Như Hân không có hôn quy đầu của hân, nhưng cái miệng xinh xắn của nàng cũng chạm vào thẳng nhỏ rồi, ít ra cũng mang đến một chút khoái cảm.

Nam Như Hân hôn lên vết thương xong, nàng giống như bị điện giật vậy, vội vàng lui ra, còn kéo khăn len che kín đầu lại.

Đến lúc này, Thiên Lộc Từ có ngu cũng biết, hân cùng Nam Như Hân đứng không thể, ít nhất buổi tối hôm nay không thể làm ăn được gì. Hân đành phải kéo quần, ủy khuất rồi đi.

Trong đầu hân cũng từng nghĩ qua làm sói đói một lần, đem Nam Như Hân làm thịt. Nhưng một chút lương tâm còn sót đã ngăn cản dục vọng của hân lại.

Sau khi Thiên Lộc Từ trở về phòng, việc đầu tiên hân làm là rửa ráy hạ thể. Hân chỉ còn cách tự an ủi mình, ít ra mình cũng không có bị đập thành Đồng Phuong Bất Bại.

Tắm rửa xong, mang dục hỏa ép xuống, Thiên Lộc Từ trần truồng nằm ở trên giường, ánh mắt mờ thật lớn nhìn lên trần nhà.

- Cô ấy chắc vẫn còn thức.

Lầm bầm một câu như vậy, Thiên Lộc Từ đứng lên, mặc áo quần, hướng cửa phòng bước đi. Tuy nhiên mới bước vài bước, hân lại quay lại, bước ra sân thượng.

Thiên Lộc Từ dậm chân lấy đà, cả người bay lên không, sau đó rơi xuống rào chắn trên ban công.

Sau đó hân nhẹ nhàng tung người, cả người giống như không có trọng lực, nhẹ nhàng bay lên rồi đáp xuống bên cạnh ban công.

Phòng của Kỷ Ngọc Nhân, cửa sổ cũng không có khóa, Thiên Lộc Từ nhẹ nhàng đẩy ra rồi đi vào. Đúng như hân nghĩ, Kỷ Ngọc Nhân quả nhiên vẫn còn thức.

Kỷ Ngọc Nhân ôm hai chân ngồi ở trên giường, giống như một con mèo con sợ bóng tối. Nàng mặc váy ngủ, mép váy rất dài, coi như nàng ngồi xoạc chân cũng chẳng thấy được con mệ gì.

Nàng đang run rẩy, thần sắc thần thờ, không hề phát hiện ra Thiên Lộc Từ đã vào phòng.

Mượn ánh trăng le lói chiếu vào phòng, Thiên Lộc Từ thấy nơi khóe mắt của Kỷ Ngọc Nhân có hai giọt nước long lanh.

Đúng là nữ nhân ngọc, không có tí cảnh giác. Thiên Lộc Từ nói thầm, hân nhẹ nhàng cầm lấy khăn len trên giường choàng lên người Kỷ Ngọc Nhân, sau đó ôm nàng vào trong ngực.

Kỷ Ngọc Nhân hơi giật mình, nhưng khi ngửi được mùi nam nhân quen thuộc, nàng lập tức trấn định lại. Thân thể cũng không còn run rẩy, khẽ lau đi giọt sương nơi khóe mắt.

Nàng không muốn hân thấy bộ mặt yếu đuối của mình.

Thế nhưng có một bàn tay đã nhanh hơn nàng một bước, rất ôn nhu lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng như gió xuân, làm ấm lòng người.

- Tôi biết cô vẫn còn thức, nên muốn sang một lát. Nhưng lại sợ cô ngủ rồi, bởi vậy tôi trèo sân thượng vào đây.

Thiên Lộc Từ rất nghiêm chỉnh viện cớ.

- Hi, hi!

Kỷ Ngọc Nhân không thể nhịn cười, lý do quá củ chuối. Tuy nhiên, nàng vẫn cảm nhận được sự ân cần trong lời nói của hân.

- Cười là tốt rồi, cô phải cười nhiều vào. Đến lúc chui vào quan tài, cô có cười nữa cũng không ai thấy, coi như có thấy cũng sẽ cho rằng cô là xác chết nổi đây.

- Ngụy biện.

Kỷ Ngọc Nhân vui đầu vào ngực của Thiên Lộc Tử, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc. Nàng đang tự hỏi, đây quả thật là ngụy biện sao? Hiển nhiên không phải, chết rồi mà còn cười, ai cũng cho rằng đó là xác chết nổi đây, không chừng còn mời đạo sĩ đến làm phép.

Nếu là đạo sĩ, không ai có thể hiểu rõ bằng Thiên Lộc Tử, bởi vậy càng phải cười nhiều.

- Ngắm sao chứ?

Thiên Lộc Tử đề nghị.

- Ok!

Kỷ Ngọc Nhân nhu thuận gật đầu.

- Cô chờ một chút.

Thiên Lộc Tử nói xong, lách quanh tìm kiếm, cũng không biết là đang tìm cái gì.

Cuối cùng, hắn cảm lấy một cái áo ngực màu trắng, rất nghiêm túc quan sát, còn đưa lên mũi ngửi ngửi. Sau đó, hắn giơ áo ngực màu trắng lên hỏi Kỷ Ngọc Nhân:

- Ngọc Nhân, đây là cái gì? Tôi đã hiểu kỳ từ lâu lắm rồi!

Khuôn mặt của Kỷ Ngọc Nhân đỏ bừng, hận không thể ngay lập tức đoạt lại áo ngực của mình.

Trời xanh chứng giám, Thiên Lộc Tử thật sự không biết áo ngực dùng để làm gì. Từ lúc đi vào thế giới tám trăm năm sau, hắn thấy toàn bộ nữ nhân đều mang thứ này trước ngực.

Cái ngực, thật là nhức cả trứng, tự dung lại kêu trời xanh ta chứng giám, ta cũng không có rồi hoi đi làm chứng cho người, ta còn muốn đi rình Hằng Nga tắm đây này.

Đây là trời xanh lên tiếng, nó rất không quen nhìn Thiên Lộc Tử giả bộ xl. Chưa từng ném qua thịt heo, nhưng chưa từng thấy qua heo chạy trên đường sao?

Thấy Kỷ Ngọc Nhân xấu hổ đỏ mặt lại không nói lời nào, Thiên Lộc Tử lần nữa mang áo ngực màu trắng đưa lên mũi hít lấy hít để.

- Cái đồ chơi này thật là kỳ quái, giống như là dùng mấy cái dây lưng hợp với hai cái chén, ngửi rất thơm, rất tinh tảo đầu óc, nâng cao tinh thần, khiến người nhiệt huyết sôi trào. . . .

Thiên Lộc Tử lăm bằm, không hề có ý định cất áo ngực vào. Lại tìm kiếm lung tung lần nữa.

Khuôn mặt của Kỷ Ngọc Nhân đã đỏ đến mang tai, nàng hận không tìm ra cái lỗ để chui vào, vĩnh viễn không muốn trở ra.

- Hố hố, đã tìm được.

Trong tay Thiên Lộc Tử là một đôi dép lê bằng nhung, giống y như trẻ con tìm được cây kẹo vậy.

Hắn muốn làm gì? Kỷ Ngọc Nhân cũng không để ý đến gương ngùng, mắt phượng không chớp nhìn chăm chăm Thiên Lộc Tử. Thiên Lộc Tử vốn vô tri, coi như hắn găm dép lê nàng cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Thiên Lộc Tử cầm dép lê đi đến bên giường rồi ngồi xổm xuống, kéo hai chân Kỷ Ngọc Nhân ra, sau đó mang dép lê cho nàng.

Đương nhiên, hắn vốn rất mê chân nên trong lúc giúp Kỷ Ngọc Nhân mang dép, ánh mắt không khỏi thường thức chân ngọc của nàng.

- Đêm đã khuya, gần sông gió lớn, mang dép vào cho ấm chân.

Thiên Lộc Tử đứng lên, vờn tay ra nói.

- Oanh! ! !

Kỷ Ngọc Nhân cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Chỉ một câu rất đơn giản, một hành động vô cùng bình thường, lại có lực công phá trí mạng.

Kỷ Ngọc Nhân dùng tay trái che miệng, không để cho mình kêu thành tiếng, đây không phải là việc mà mình mong đợi hay sao, đêm, cùng người mình thâm yêu tâm tình? Không hề do dự, nàng đặt tay mình lên tay hắn.

Bàn tay khép lại, nhẹ nhàng cầm lấy tay của nàng, sau đó kéo nàng đi. Hai người dắt tay nhau đi về phía sân thượng, chỗ đó có ánh trăng cùng ánh sao. Lúc ra khỏi phòng, Thiên Lộc Tử vẫn không quên cầm theo khăn choàng.

Giẫm dưới chân đôi dép lê có chút hơi rộng, cảm thụ được hơi ấm truyền vào tay mình, Kỳ Ngọc Nhân mỉm cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Trên ban công, một nam một nữ ngẩng đầu nhìn trời, cô gái khoác trên người khăn choàng, chàng trai trở thành chỗ cho cô gái tựa đầu.

- Cô đang trách ông ấy?

Thiên Lộc Tử do dự một chút, cuối cùng vẫn hỏi Kỳ Ngọc Nhân.

"..."

Kỳ Ngọc Nhân biết rõ Thiên Lộc Tử đang ám chỉ cha nàng, bởi vậy nàng chọn im lặng.

Im lặng chính là thừa nhận, trở thành chuột bạch để cha mình nghiên cứu, tin tưởng bất kỳ ai gặp phải chuyện như vậy, cũng không thể bình tĩnh a.

- Tôi đi giết ông ấy.

- Không được!

Lần này Kỳ Ngọc Nhân ôm chặt lấy cánh tay của Thiên Lộc Tử, bởi vậy hai bầu ngực của nàng bị ép đến mức có chút biến hình. Nàng đã được chứng kiến thủ đoạn của hắn, hắn muốn giết Kỳ Trường Thiên có thể nói là so giết gà còn dễ dàng hơn.

Tay phải của Thiên Lộc Tử khẽ cọ cọ, vừa hưởng thụ cảm giác êm ái được hai tòa tuyết phong đè ép, vừa cười nói:

- Vậy sao cô còn rầu rĩ?

Kỳ Ngọc Nhân sững sờ, sau đó trên mặt hiện lên nét vui vẻ. Giờ phút này, nàng đột nhiên có loại cảm giác được giải thoát.

Đúng a! Nghe thấy người khác nói muốn thương tổn cha mình, nàng vô cùng lo lắng, đó chính là vì nàng vẫn còn quan tâm đến cha mình, hoặc là nói vẫn thương ông ấy. Nếu như vậy, tại sao không thể tha thứ cho sai lầm mà ông ấy đã gây ra cơ chứ.

Ông ấy là cha của nàng, trên người nàng chảy dòng máu của ông ta, máu mủ tình thâm, điều này chẳng lẽ còn không đủ để nàng tha thứ hay sao?

Nghĩ thông suốt, tâm cũng không còn trĩu nặng, Kỳ Ngọc Nhân chẳng những không có buông tay của Thiên Lộc Tử ra, ngược lại càng ôm chặt hơn. Người nam nhân này luôn luôn giúp nàng thoát khỏi buồn rầu, còn liều mạng thực hiện lời hứa, cái này đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cô Y Tá Không Cho Sờ Mông!

Đêm đã khuya, gió hơi lạnh, không gian tĩnh mịch...

- Đã khuya rồi, đi ngủ đi, nếu không ngày mai sẽ không dậy nổi.

Thiên Lộc Tử nói.

- Ừm, anh thì sao?

Kỳ Ngọc Nhân nhu thuận gật đầu.

Thiên Lộc Tử rất muốn nói ‘tôi muốn ngủ với cô’, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói ra, hắn ngồi xếp bằng rồi nói:

- Tôi ngồi đây một lúc, khi nào cô ngủ tôi sẽ trở về.

- Hay là anh vào phòng tôi...

Kỳ Ngọc Nhân có chút đau lòng, nhưng sau đó phát hiện trong lời nói có gì đó không ổn, nàng cố ý bổ sung một câu:

- Ý của tôi là anh vào phòng tôi ngồi một lát, ngoài này gió lạnh.

- Quay về phòng!

Thiên Lộc Tử hét lên, giọng nói đầy uy nghiêm.

To tiếng với một cô gái yếu kiêu như Kỳ Ngọc Nhân, trong lòng của Thiên Lộc Tử cũng rất là khó chịu, nhưng lại không thể không làm như vậy. Hắn sợ bản thân mình không kiềm chế được mà làm thịt Kỳ Ngọc Nhân.

Kỳ Ngọc Nhân hơi ngẩn người, sau đó lẳng lặng quay người vào phòng. Trong lúc xoay người, môi của nàng khẽ mấp máy, ánh mắt đầy vẻ đau lòng.

Thiên Lộc Tử cho rằng mình đã gạt được Kỳ Ngọc Nhân, nhưng hắn đã sai.

Trên giường, Kỳ Ngọc Nhân nằm quay mặt về phía sân thượng, nhìn bóng người cao lớn trên ban công, nàng thỏa mãn nhắm mắt lại, nàng cảm thấy rất an toàn, cho nên rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Trên ban công, Thiên Lộc Tử buông lỏng toàn thân, hấp thu Linh Khí mỏng manh đến đáng thương ở chung quanh, bổ sung lại kinh khí đã bị tiêu hao vì giúp Nam Như Hân chữa thương.

Mặc dù hắn đã sớm biết, muốn khôi phục lại kinh khí đến trạng thái tốt nhất sẽ tương đối khó khăn. Nhưng đến khi tu luyện để khôi phục lại kinh khí, hắn mới phát hiện việc này khó khăn gấp vạn lần so với suy nghĩ của mình.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáu giờ sáng, Thiên Lộc Tử cũng ngừng tu luyện. Cả đêm tu luyện, hắn mới khôi phục được 1/10 kinh khí trong cơ thể.

Nhìn Kỳ Ngọc Nhân vẫn còn đang ngủ say, Thiên Lộc Tử không dám quấy rầy, mà lần nữa trình diễn ‘người bay giữa không trung’, nhảy về ban công phòng mình.

Sau khi tắm rửa qua loa, hắn gõ cửa phòng của Nam Như Hân.

- Kết..!

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, Nam Như Hân với khuôn mặt tái nhợt thò đầu ra. Nàng vẫn còn mắt nhắm mắt mở, miệng không ngừng ngáp dài, hiển nhiên là bị Thiên Lộc Tử phá đi mộng đẹp.

Thấy Thiên Lộc Tử, nàng không khỏi nghi ngờ hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Thiên Lộc Tử lắc lắc đầu nói:

- Không có việc gì...

Nam Như Hân nổi đóa, chân mày lá liễu nhíu lại, rất là bất mãn nói:

- Không có việc gì cậu đánh thức tôi làm gì? Chẳng lẽ cậu không biết phá ngang giấc ngủ của người khác là việc làm vô đạo đức hay sao? Cậu có bị bệnh không đó?

Nói xong, Nam Như Hân rất là tức giận muốn đóng cửa, ý định đi ngủ lại. Nhưng còn chưa kịp đóng cửa, Thiên Lộc Tử đã lấy tay ngăn lại.

- Hôm qua đã nói rồi, sáng nay tôi đánh Thái Cực cho cô xem.

Thiên Lộc Tử không thèm để ý nói.

Nam Như Hân nghe thấy vậy mới nhớ lại chuyện tối qua...

- Nhưng cũng không cần sớm như vậy chứ?

Nam Như Hân vô cùng bất mãn lắm lắm, sau đó quay người về phòng làm vệ sinh.

Lúc đi ra, nàng đã đổi một bộ váy dài màu vàng nhạt, phối hợp với khuôn mặt xanh xao yếu ớt của nàng, trông nàng có chút gì đó giống với Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.

Lúc hai người ra đến phía sau biệt thự, Nam Thiên Như cùng người giúp việc là thím Hoàng đã đánh Thái Cực tại đó rồi, động tác của hai người rất chỉnh tề, cho người một loại cảm giác khác thường.

Thím Hoàng cũng biết đánh Thái Cực rồi sao? Chỉ sợ chủ tớ nhà này đang lén phếng à nha. Tuy trong lòng Thiên Lộc Tử thầm nghĩ như vậy, nhưng trên miệng lại mở lời chào:

- Chào lão Nam, thím Hoàng!

- Tiểu Lộc ah, cậu cuối cùng cũng tới, không chỉ chúng tôi, ngay cả bông hoa đều cảm ơn cậu, mau tới đây chỉ điểm cho tôi một tý.

Nam Thiên Như dừng động tác lại, chạy ra đón, lại phát hiện sắc mặt của Nam Như Hân chỉ qua một đêm đã trở nên tái nhợt, vì vậy hắn kinh hãi vội hỏi:

- Như Hân, sắc mặt của cháu sao trở nên nhợt nhạt như thế, thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không? Không được, phải đi bệnh viện kiểm tra.

Nói xong, Nam Thiên Như kéo Nam Như Hân đi ra ngoài, thần sắc vô cùng lo lắng. Hiển nhiên, hắn rất quan tâm cháu gái của hắn đấy.

- Ông nội, ông hãy nghe cháu nói...

Nam Như Hân muốn nói cái gì đó, ông nội nàng cái gì cũng tốt, chỉ là có chút chuyện bé xé ra to.

- Nói cái gì mà nói, trong vòng một đêm sắc mặt thay đổi tái nhợt như vậy, nhất định là bị bệnh, đến bệnh viện rồi nói.

Nam Thiên Như đau lòng ngắt lời.

Nam Như Hân không còn cách nào khác, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Thiên Lộc Từ.

- Lão Nam không cần lo lắng, Như Hân không có việc gì. Chuyện là như vậy...

Thiên Lộc Từ đành phải kể lại việc mình đã trị liệu cho Nam Như Hân, đương nhiên có một số việc có dính dáng vào mộng hắn cũng không kể ra.

- Thật sự? Chân của Như Hân thật sự không sao?

Nam Thiên Như hồ nghi hết nhìn Thiên Lộc Từ lại nhìn về phía Nam Như Hân. Sau khi thấy Nam Như Hân gật đầu hắn mới tin đó là sự thật.

- Tiểu Lộc à, cậu đúng là quý nhân của Nam gia. Cậu có biết Như Hân vì trị liệu vết thương trên đùi kia đã đi bao nhiêu bệnh viện hay không? Tôi cũng không nhớ rõ, nếu không phải cậu...

Thấy Nam Thiên Như cứ thao thao bất tuyệt, Thiên Lộc Từ đành phải ngắt lời:

- Lão Nam, không cần khách sáo, chỉ cần lão không đuổi tôi đi. Lão cũng không cần quá lo lắng cho Như Hân, tôi kiếm ít thuốc bổ cho cô ấy bồi bổ là được.

- Được, vậy tôi không khách sáo nữa. Tuy nhiên việc bốc thuốc cậu không cần làm, cứ để thím Hoàng đi bốc cũng được, cậu đưa đơn thuốc cho tôi.

- Không cần đơn thuốc, đến tiệm thuốc tùy tiện bốc một ít thuốc bổ máu là được rồi, Như Hân chỉ là thiếu máu mà thôi.

Thiên Lộc Từ mỉm cười nói.

- Như vậy càng dễ xử lý.

Nam Thiên Như quay sang nói với thím Hoàng:

- Thím đi bốc ít thuốc bổ máu, mua loại tốt nhất ấy, mua về thì đem sắc ngay nhé.

- Được!

Thím Hoàng ngay lập tức đi bốc thuốc.

- Như Hân, cháu về phòng trước đi, nơi đây gió lớn.

Nam Thiên Như nói với Nam Như Hân.

Thiên Lộc Từ mỉm cười nói:

- Không có gì đáng ngại, ngồi xuống xem đánh Thái Cực đối với nàng cũng có lợi đấy.

Thiên Lộc Từ cũng không dám nói nguyên nhân Nam Như Hân đến chỗ này, ai biết Nam Thiên Như có tính bệnh vực con cháu hay không, biết đâu lại mắng hắn không có nhân tính.

- Còn có cách nói này sao?

- Đương nhiên! Lão nhìn cho kỹ, động tác của tôi sẽ rất nhanh đó.

Dưới ánh nắng ban mai, Thiên Lộc Từ đi một bài Thái Cực, động tác nhanh đến không tưởng. Người ngoài nhìn vào cũng không thể nhận ra trong đó ẩn

chứa bao nhiêu lực sát thương.

Nam Thiên Như vô cùng say mê Thái Cực, say mê đến cuồng nhiệt, hần trùng to mắt theo dõi, sợ sẽ bỏ lỡ một động tác nào đó, cho dù rất nhỏ.

Nam Như Hân đang ngồi xem cũng tròn xoe đôi mắt, đến lúc này nàng mới biết tại sao Kỳ Ngọc Nhân lại đưa ra ý tưởng đem Thái Cực dung nhập vào vũ đạo.

- Chào chị Như Hân!

Kỳ Ngọc Nhân cũng tới, nàng ngồi xuống bên cạnh Nam Như Hân.

- Chào buổi sáng! Ngọc Nhân à, chủ ý của em quả thật rất tốt, chị đã biết nên làm như thế nào rồi.

Nam Như Hân hưng phấn nói:

- Thật không biết từ đâu em lại có chủ ý hay như vậy?

- Kỳ thật việc này cũng không có gì, chẳng qua là em được thấy Thiên Lộc đánh Thái Cực trước chị mà thôi. Nếu chị mà thấy, chị cũng sẽ nghĩ như em.

- Cũng có thể.

- Anh ấy đánh xong, em cũng lên khua tay múa chân một lúc, chị có muốn học Thái Cực không, Thái Cực rất tốt.

- Không cần, sau này hãy nói, hai ngày nay thân thể của chị không được thoải mái cho lắm.

Nam Như Hân cự tuyệt nói.

- Sắc mặt của chị không được tốt, phải chú ý thân thể. Em đi đây.

Kỳ Ngọc Nhân đi tới, cùng Nam Thiên Như song song luyện tập, Thiên Lộc Từ thì ở một bên quan sát, thỉnh thoảng bước lên uốn nắn một vài động tác.

Nam Như Hân nhìn Thiên Lộc Từ, sau đó lại nhìn Kỳ Ngọc Nhân rồi tự nói:

- Đúng vậy a, em so với ta đến sớm một bước, không chỉ là thấy hần đánh Thái Cực, còn có mặt khác nữa...

Luyện công buổi sáng đã xong, sau khi ăn xong bữa sáng, Thiên Lộc Từ cùng Kỳ Ngọc Nhân song song đi tới Dương Đại. Vừa bước xuống xe, Thiên Lộc Từ thấy trong xe vừa lướt qua trước mặt mình một khuôn mặt quen thuộc.

- Là hần? Tại sao hần lại xuất hiện ở chỗ này?

Thiên Lộc Từ nhìn theo chiếc BMW, lăm lăm trong miệng.

- Anh nói gì?

Kỳ Ngọc Nhân kỳ quái nhìn Thiên Lộc Từ.

- Không có gì, chúng ta vào thôi.

Thiên Lộc Từ thu liễm tâm thần, sóng vai cùng Kỳ Ngọc Nhân đi vào Dương Đại. Mới bước được vài bước, một giọng nói đĩnh đạc từ bên cạnh truyền đến:

- Lão tam!

Thiên Lộc Từ chỉ cần nghe tiếng cũng biết đó chính là Trần Cương, hần xám xịt xoay người nhìn lại, quả nhiên thấy Trần Cương đang lao đến.

- Chào chị dâu buổi sáng!

Trần Cương cười láu lỉnh.

- Buổi sáng cái gì, người không phải đang nằm trong bệnh viện sao? Tại sao lại chạy ra ngoài?

Kỳ Ngọc Nhân thấy Trần Cương tinh thần sung mãn, đương nhiên cũng rất vui vẻ.

Không đợi Trần Cương trả lời, Thiên Lộc Từ ngữ khí bất thiện nói:

- Đừng nói là người trốn viện nhá?

Trần Cương nhìn chằm chằm Thiên Lộc Từ giống như gặp phải quỷ dữ, kinh ngạc nói:

- Làm sao người biết?

Thiên Lộc Từ im lặng, lúc Trần Cương thông minh đột xuất có thể khiến người giật mình, lúc vờ ngờ ngẩn cũng đồng dạng có thể làm người mở rộng tầm mắt. So đo với hắn chỉ tỏ tôn trọng mà thôi, bởi vậy Thiên Lộc Từ chẳng muốn trả lời vấn đề ngu xuẩn của hắn.

- Thương thế của người sao rồi?

Thiên Lộc Từ hỏi.

- Có lẽ cũng tạm ổn, đã không còn cảm giác đau đớn. Nằm ý ở trên giường bệnh, cô y tá xinh đẹp lại không cho ta sờ mông, bởi vậy ta liền trốn ra ngoài.

Trần Cương gãi gãi đầu, rất đĩnh đạc nói.

Nằm một chỗ nhàm chán, việc này Thiên Lộc Từ có thể lý giải. Nhưng là cô y tá xinh đẹp không cho sờ mông, đây là lý do sao, đúng là vcc?

Nếu như viện trưởng của bệnh viện nhân dân số 2 biết được, không biết có lập tức ban bố chính sách mới hay không: Vì chiều cổ đến cảm thụ của bệnh nhân, từ nay trở đi, bệnh nhân có thể tùy tiện sờ mông của y tá.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Huỳnh Đệ Bị Thương

Nếu như Trần Cương trốn ra ngoài, Thiên Lộc Từ cũng không có ý định đưa hắn trở lại bệnh viện. Hắn da dày nhiều thịt, hơn nữa được hiệu của Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan cũng không tệ, không vận động mạnh chắc hắn cũng không có gì đáng ngại.

Ba người sống vai đi tới, mới vừa bước qua cửa Dương Đại, chuông điện thoại của Thiên Lộc Từ đột nhiên vang lên.

Ai lại gọi điện sớm như vậy? Thiên Lộc Từ nghi ngờ lấy điện thoại ra nhìn, là Hàn Phong gọi.

- Nghe!

Bên kia truyền đến tiếng âm ỉ, nhưng lại không nghe giọng nói của Hàn Phong. Thiên Lộc Từ chau mày, trong lòng có dự cảm không tốt.

- Lão đại, người bị sao vậy? Trả lời nhanh.

Thiên Lộc Từ khẩn trương hét vào điện thoại.

Lúc này, Kỷ Ngọc Nhân cùng Trần Cương cũng phát giác được có chuyện không bình thường, song song xông tới, lo lắng nhìn Thiên Lộc Từ.

- Lão đại bị sao vậy?

Trần Cương hỏi.

- Không được âm ỉ!

Thiên Lộc Từ hét rống lên, khuôn mặt lạnh như băng.

Trần Cương tuy rằng lo lắng, nhưng cũng không dám tùy tiện lên tiếng, hắn gấp đến độ đứng ngồi không yên.

Kỷ Ngọc Nhân thì khá tỉnh táo, nằng khê nói:

- Lão tứ, người gọi điện thoại cho lão nhị, có lẽ hắn biết rõ lão đại bị gì.

Nghe Kỷ Ngọc Nhân nói vậy, Trần Cương liền tỉnh ngộ, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Hàn Vũ, nhưng mà điện thoại không có ai bắt.

- Đến thao trường!

Thiên Lộc Từ đột nhiên hét lớn, ôm lấy Kỷ Ngọc Nhân, vận chuyển ám kinh, toàn lực thi triển Thái Cực Bộ hướng thao trường chạy đi.

Bởi vì hắn nghe được trong điện truyền đến tiếng hét lớn, đó là giọng của giáo quan Trình Cao Viễn.

Vào! Trần Cương cảm thấy trước mắt có một bóng đen lóe lên, tập trung nhìn vào, Thiên Lộc Từ đã chạy được hơn 10 mét. Đây là tốc độ cao nhất của lão tam sao? Quá biến thái!

Trần Cương cũng sử dụng Thái Cực Bộ, tuy rằng còn rất gà mờ, chạy như điên về phía thảo trường. Tuy nhiên tốc độ của hắn so với Thiên Lộc Từ thì còn kém rất xa.

Bởi vì cử động quá mạnh, vết thương trên lưng hắn bị toác ra, máu tươi không ngừng tuôn ra, nháy mắt nhuộm hồng cả quần áo, nhưng hắn vẫn không có dừng lại.

Một đường chạy đi, trên đường có thêm một vết máu. Ai nhìn thấy cũng phải biến sắc, thằng điên này là ai, nếu còn tiếp tục chạy hắn sẽ không toàn mạng.

Liều mạng như vậy để làm gì, hắn tưởng mình là Ultraman vội vàng đi cứu vớt địa cầu hay sao?

Thiên Lộc Từ đã chạy đến thảo trường, là chỗ trước đây hắn dạy Hàn Phong Hàn Vũ đánh Thái Cực, lúc này có không ít người vây quanh.

Nghe thấy tiếng ồn ã, trong lòng Thiên Lộc Từ càng cảm thấy bất an, mặt âm trầm hết lớn:

- Tránh ra!

Tiếng hét của Thiên Lộc Từ được gia tăng thêm âm kinh, thanh âm như đất bằng sấm dậy, vang dội toàn bộ thảo trường, người vây quanh kinh hãi theo bản năng nhường ra một con đường.

Lúc này, Thiên Lộc Từ rút cuộc nhìn rõ, bị đám người vây quanh chính là Hàn Phong, Hàn Vũ, chỉ là cả hai người đều nằm trong vũng máu, không rõ sống chết, tay của Hàn Phong vẫn còn nắm chặt cái điện thoại.

Tâm của Thiên Lộc Từ chìm vào đáy cốc, hắn đập mạnh xuống mặt đất! Phanh! Mặt đất bị lõm xuống một cái dấu chân sâu khoảng 5cm, hắn thông qua cái đập này, tốc độ lại được tăng lên, cả người như tên rời cung hướng về phía trước.

Phanh! Lúc Thiên Lộc Từ sắp đến chỗ Hàn Phong Hàn Vũ thì một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện, đánh ra một quyền vô cùng bá đạo mang Thiên Lộc Từ ngăn lại.

Ra tay ngăn Thiên Lộc Từ là một người lính, tên là Lục Quân Tập, cũng là giáo quan giống như Trình Cao Viễn.

- Tránh ra!

Giọng nói của Thiên Lộc Từ băng lạnh tới cực điểm, khiến người nghe được không rét mà run.

Thấy ánh mắt lạnh như băng của Thiên Lộc Từ, Lục Quân Tập sửng sốt, ánh mắt của tiểu tử này tại sao lại lạnh như vậy. Trong lòng mặc dù khiếp sợ, nhưng hắn vẫn nhắm mắt nói:

- Bọn hắn bị thương, cậu không thể. . .

Hai chữ "qua đây" còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, ánh mắt của Lục Quân Tập liền kịch liệt co rút. Thiên Lộc Từ động, ra chân nhanh như chớp, mang theo tiếng xé gió chói tai.

Nhanh, quá là nhanh, không né tránh cũng như ngăn cản kịp!

- Bộp!

Chân của Thiên Lộc Từ đá vào bụng của Lục Quân Tập, bụng của hắn lõm vào, cả người bay ra ngoài.

- Răng rắc!

Trong lúc bị bay ra ngoài, Lục Quân Tập càn quét hết đám cây, sau đó lăn nhiều vòng trên mặt đất mới dừng lại được. Miệng trào máu tươi, thân thể run rẩy, đứng lên không nổi nữa.

Mấy giáo quan khác trông thấy như vậy, nhao nhao giằng dứ muốn vây công Thiên Lộc Từ nhưng lại bị Trình Cao Viễn ngăn lại, sau đó mấy người cùng đến xem xét tình trạng của Lục Quân Tập.

CLGT? Đang quay phim sao? Tất cả mọi người đều có ý nghĩ như vậy, nhìn về phía Thiên Lộc Từ với ánh mắt sợ hãi.

Thiên Lộc Từ vọt tới bên người Hàn Phong, Hàn Vũ, buông Kỷ Ngọc Nhân ra, hai tay liên tục điểm lên người của Hàn Phong, Hàn Vũ, máu tươi ngay lập tức ngừng chảy. Sau đó dùng hai tay bắt mạch cho cả hai người.

Mọi người đều biết, người bắt mạch yêu cầu tâm bình khí hòa, mới có thể cảm nhận được: Phù, trầm, tri, sô, hồng, vi, huyền, kết đại cùng mạch tượng (Từ chuyên môn, ai em pó tay!)

Đồng thời bắt mạch cho cả hai người cùng lúc, độ khó càng là cực cao, yêu cầu nhất tâm nhị dụng, độ khó ngang bằng với Song Thủ Hồ Bác của Chu Bá Thông, hoặc là còn muốn khó hơn. Điều này cần y thuật cực kỳ cao minh mới có thể làm được.

Ngay từ lúc vừa đến đây, Thiên Lộc Từ đã thấy bờ môi của Hàn Phong, Hàn Vũ trắng bệch, sắc mặt vàng như nghệ, trên hai chân có vết thương đang chảy máu. Nhưng trái tim vẫn còn đập, chứng tỏ hai người vẫn còn chưa chết.

Đây cũng chính là cái gọi là "vọng, văn, vấn, thiết" trong "Nhìn xem bệnh".

Thông qua nhìn xem bệnh, Thiên Lộc Từ trên cơ bản đã xác định Hàn Phong, Hàn Vũ bị ngoại thương rất nặng, mất máu quá nhiều nên bị sốc. Sở dĩ còn bắt mạch, là vì xác nhận bọn hắn có bị nội thương hay không.

Thông qua bắt mạch, Thiên Lộc Từ biết được Hàn Phong, Hàn Vũ không bị nội thương. Hắn thở phào nhẹ nhõm, đổ ra hai viên Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan đắp lên vết thương của Hàn Phong và Hàn Vũ. Lại đem hai người nâng dậy, hai tay áp lên lưng của hai người, truyền kinh khí vào trong cơ thể bọn hắn.

Vào lúc này, Trần Cương với toàn thân đầm máu cũng đã chạy tới, phối hợp với hình thể khổng lồ của hắn, trông giống như Ma Thần hàng lâm. Những nơi hắn đi qua, người người đều sợ hãi nhao nhao né tránh.

- Lão đại, lão nhị!

Trần Cương thấy tình trạng bi thảm của Hàn Phong, Hàn Vũ, khuôn mặt ngay lập tức trở nên dữ tợn, cổ họng gầm gừ, sát khí lăm lăm.

- Đừng làm rộn!

Thiên Lộc Từ trừng Trần Cương, sau đó mang Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan ném cho Kỳ Ngọc Nhân nói:

- Ngọc Nhân, giúp lão tứ bôi thuốc, vết thương sau lưng của hắn bị vỡ miệng, không cầm máu sẽ xảy ra chuyện.

- Được!

Kỳ Ngọc Nhân tiếp nhận Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan rồi quay sang nói với Trần Cương:

- Lão tứ, ngơngi ngồi xổm xuống rồi kéo áo lên.

- Vết thương của ta không có gì đáng ngại, lão đại, lão nhị bọn hắn...

Trần Cương chỉ chỉ Hàn Phong, Hàn Vũ, sắc mặt vừa phẫn nộ vừa lo lắng.

Kỳ Ngọc Nhân nhú mày, nghiêm nghị hét lên:

- Ngươi cầm miệng cho ta, có Thiên Lộc chỗ này, lão đại lão nhị không có chuyện gì nữa, ngươi đừng gây thêm phiền phức!

Trần Cương chưa từng thấy Kỳ Ngọc Nhân tức giận, càng không biết một khi nàng phẫn nộ lại hung hãn như vậy. đành phải ủy khuất ngậm miệng lại, ngơngi ngồi xổm kéo áo lên.

Lập tức, một cái vết thương trông giống như một cái khe nhỏ xuất hiện trước mặt Kỳ Ngọc Nhân, vết thương vốn đã kết vảy lại bị nứt ra, máu tươi không ngừng chảy ra.

Thấy vết thương cùng với máu tươi, lại ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, Kỳ Ngọc Nhân cảm giác có chút chóng mặt. Nàng cắn chặt răng trấn định tâm thần.

Đây là lần đầu tiên Thiên Lộc Từ nhờ nàng, nàng không thể làm hỏng, nếu không sẽ không xứng với niềm tin hắn giành cho mình, về sau cũng không xứng được hắn thủ hộ.

Cắn chặt răng, Kỳ Ngọc Nhân lưu loát đổ ra một viên Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan, bóp nát, sau đó bôi lên vết thương của Trần Cương.

Được lực nhanh chóng phát huy, một giây trước miệng vết thương còn chảy máu như suối, vào lúc này vết thương đã được cầm máu hoàn toàn. Người xem xung quanh trông thấy như vậy cũng kinh thán không thôi, sợ rằng có đến bệnh viện cũng không thể cầm máu được nhanh như vậy.

Tiếng còi xe bí bô vang lên, Thiên Lộc Từ cơ hồ đã chờ mỏi mắt, lúc này xe cứu thương mới tới.

Tuy rằng Thiên Lộc Từ dùng kinh khí bảo vệ tâm mạch của Hàn Phong, Hàn Vũ, nhưng hai người bọn họ bị mất máu quá nhiều, cần phải được truyền máu. Nếu không chỉ một lúc nữa, kinh khí tán đi, bọn hắn vẫn sẽ bị nguy hiểm đến tánh mạng.

Đương nhiên, Thiên Lộc Từ cũng từng nghĩ qua muốn tự mình truyền máu cho Hàn Phong, Hàn Vũ, bởi vì hắn có một bộ công pháp truyền máu cổ xưa. Nhưng hắn lại không biết Hàn Phong, Hàn Vũ thuộc nhóm máu gì, nên hắn không dám tùy tiện truyền máu.

Trên xe cứu thương bước xuống một bác sĩ cùng hai y tá, bọn hắn nhanh chóng đem Hàn Phong, Hàn Vũ đặt lên xe. Trên xe, bác sĩ bắt đầu thử máu của

Hàn Phong, Hàn Vũ.

- Người thân, bạn bè hoặc người phụ trách lên xe.

Y tá quát lớn.

Thiên Lộc Từ không nói hai lời, nhóm chân muốn bước lên xe. Đúng vào lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ phía sau truyền đến:

- Đánh người của ta, ngươi không thể rời đi!

Thiên Lộc Từ nhíu mày, mặt đầy sát khí quay người nhìn lại.

Vừa lên tiếng là một người lính, hay nói đúng hơn là một sỹ quan. Thân hình cao lớn, làn da ngăm đen, mặt chữ quốc vô cùng cương nghị, trên mặt có một vết sẹo. Hắn im im lặng lặng đứng ở nơi đó, không giận tự uy, nhưng không ai dám bỏ qua sự hiện diện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Bát Quái Lục Tứ Chương

Phùng Hồ chính là người phụ trách huấn luyện quân sự lần này, hắn dựa vào thực lực của mình leo lên. Đối với chính mình tàn nhẫn, đối với địch nhân cũng tàn nhẫn, nhưng hắn cũng rất bình tĩnh cấp dưới.

Cảm nhận được trên người của Phùng Hồ phát ra sát khí cùng nộ khí, Thiên Lộc Từ biết rõ hôm nay không giải thích rõ ràng, chính mình sẽ không đi được.

Vì vậy hắn phân phó Trần Cương:

- Lão tứ, ngươi theo xe đến bệnh viện, lão đại, lão nhị có chuyện gì, lập tức gọi điện thoại cho ta.

Thiên Lộc Từ sợ làm trễ nãi việc trị liệu của Hàn Phong, Hàn Vũ, dứt khoát để Trần Cương lên xe. Hắn không để cho Kỳ Ngọc Nhân cùng đi, bởi vì sợ trên đường nàng sẽ gặp bất trắc.

- Ok!

Trần Cương cũng không chậm trễ, lên xe cứu thương rời đi. Hắn không hề lo lắng cho Thiên Lộc Từ, bởi vì hắn đã được thấy qua thân thủ của Thiên Lộc Từ và cũng nhận ra Phùng Hồ không phải là đối thủ của Thiên Lộc Từ.

Nhìn theo xe cứu thương cho đến khi khuất bóng, Thiên Lộc Từ quay sang nói với Phùng Hồ:

- Phùng Hồ giáo quan phải không? Người là do tôi đánh, ông muốn thế nào?

Diên cuồng! Thật quá ngông cuồng! Người này chính là phiên bản hiện đại của Cuồng Thần. Đối mặt một người sỹ quan, lại còn dám nói ra như vậy, người này hoặc là bị bệnh, hoặc là đầu óc bà đậu CMNR.

Đương nhiên, sinh viên đại học năm nhất ở đây thì không cho là như vậy, bởi vì bọn họ tận mắt nhìn thấy được một màn rung động, Thiên Lộc Từ một cước đạp bay Lục Quân Tập.

Từ lúc lên chức sỹ quan tới giờ, Phùng Hồ đúng là chưa từng thấy có người dám ngông cuồng ở trước mặt hắn, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải.

Đánh người của ta, còn dám khua môi múa mép ở trước mặt ta! Phùng Hồ vô cùng tức giận, khóe mắt co rúm, âm thầm nói:

- Thăng nhóc, tôi biết rõ cậu có chút bản lĩnh, nhưng cậu không nên đụng đến người của tôi. Cô thụ trong rừng vẫn bị gió thổi bật rễ, đạo lý này chẳng lẽ cậu không hiểu sao?

- Hiện tại bản đạo không rảnh nói chuyện đạo lý với ông, nếu ông muốn lấy lại danh dự, cũng không cần lái nhái cả ngày như một mụ đàn bà, phóng ngựa tới là được!

Bởi vì Hàn Phong, Hàn Vũ đang bị thương, tâm trạng của Thiên Lộc Từ thật sự không được tốt, hoặc là nói phi thường không tốt, hắn hiện tại thậm chí nghĩ nếu tìm ra hung thủ, hắn ngay lập tức đem kẻ đó băm thành tám khúc.

- Tự tìm cái chết! Hôm nay tôi không giáo huấn cậu, chẳng phải có lỗi với anh em của tôi sao?

Phùng Hồ nói xong, nắm tay muốn xông lại.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói già nua:

- Không được động thủ.

Sắp được xem trò hay, lại đột nhiên có người nhảy ra ngăn trở, việc này giống như đang ò ỉe với người tình trên giường lại có người gõ cửa, rất là khó chịu.

Phùng Hồ cùng Thiên Lộc Tử đồng thời nhìn sang, phát hiện người vừa lên tiếng chính là hiệu trưởng của Dương Đại, Nhậm Thư Hoài, đi theo hắn chính là cô cháu gái hotgirl.

Phía sau còn có một đám quản lý Dương Đại, Chương Chính Huyền cũng có mặt. Một hàng người trùng trùng điệp điệp, trông rất uy phong.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, kỳ thật cũng không uy phong chút nào. Một đám quản lý Dương Đại kia, hoặc là tóc trắng xóa, hoặc là bụng phệ, đúng tiêu chuẩn già nua yếu ớt.

-Nhậm hiệu trưởng, ông có ý gì? Muốn hòa giải sao?

Phùng Hồ bất thiện nói.

- Việc này...

Nhậm Thư Hoài cảm thấy đau đầu, Phùng Hồ ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề khiến hắn không biết trả lời như thế nào cho phải.

Đắn đo một lúc lâu, hắn mới nói tiếp:

- Trương Thiên Lộc chẳng qua chỉ là một học sinh mà thôi, ông cũng không cần hơn thua với hắn a.

- Học sinh thì đã sao? Cho dù hắn có là ai, hắn đánh huynh đệ của tôi chính là hắn không đúng, chuyện này ông không cần xen vào, hôm nay tôi phải giáo huấn cho hắn biết thế nào là trời cao đất rộng.

Phùng Hồ chỉ vào Thiên Lộc Tử quát.

Đến lúc này, Nhậm Thư Hoài biết rõ sự việc đã không thể cứu vãn, vì vậy hắn đành phải lui qua một bên xem kịch vui. Kết quả như vậy không ngoài dự liệu của hắn, hắn lên tiếng khuyên can, chẳng qua là làm bộ mà thôi.

Rống xong, Phùng Hồ động thủ trước, hai chân nhanh chóng luân chuyển, nhìn thân thể hắn cực mịch nhưng lại vô cùng linh hoạt, nhảy mắt đã đến trước người của Thiên Lộc Tử, đánh ra một quyền.

Cùng là Quân Thể Quyền, Phùng Hồ xuất ra lại mạnh mẽ hơn Trình Cao Viễn rất nhiều. Cái này không quan hệ lực lượng, mà là do khí thế của người thi triển.

Lần này Thiên Lộc Tử không dùng Thái Cực để đối địch, bởi vì hắn đang lo lắng cho Hàn Phong, Hàn Vũ. Tâm không thể yên bình, căn bản không cách nào phát huy hết tinh túy của Thái Cực.

Tay trái vận chuyển ám kinh, Thiên Lộc Tử cũng đánh ra một quyền.

- Răng rắc!

Hai quyền chạm nhau, vừa chạm vào liền tách ra.

Thiên Lộc Tử bình yên vô sự, nắm đấm của Phùng Hồ thì không cách nào nắm chặt, năm ngón tay vô lực buông lỏng. Hiển nhiên, toàn bộ ngón tay của hắn đã bị gãy.

Phùng Hồ kinh hãi, cũng không màng tới đau đớn kịch liệt, lách mình nhanh chóng thối lui. Đến lúc này hắn mới biết được thăng nhóc trước mặt vô cùng khó đối phó.

Phùng Hồ nhanh chóng thối lui, Thiên Lộc Tử cười lạnh, không có ý buông tha, chân đạp mặt đất lấy lực, nâng cao chân đạp vào mặt Phùng Hồ.

Một cước này nếu như đạp trúng, chỉ sợ từ nay về sau Phùng Hồ không thể ngẩng đầu làm người rồi.

Theo phản xạ, Phùng Hồ đưa hai tay lên che mặt, ý đồ ngăn cản một cước của Thiên Lộc Tử.

- Răng rắc!

Thanh âm giống như lúc trước vang lên, nhưng lần này lại càng vang dội. Một cước này của Thiên Lộc Tử đã đạp nát hai tay của Phùng Hồ.

Lực đập mạnh đến nỗi, hai tay của Phùng Hồ còn đánh vào trên mũi của mình, máu mũi tuôn ra như suối. Cả người liên tục thối lui, lui hơn 10m mới dừng lại được.

- Thủ trưởng!

Bốn tên giáo quan nhao nhao vây lại, đem Phùng Hồ đang té trên mặt đất đỡ dậy.

Lúc này trông Phùng Hồ vô cùng chật vật, quần trang dính đầy bụi đất, hai tay vô lực rũ xuống, cái mũi vẫn còn điên cuồng phun máu tươi.

- Lên, vậy hấn lại cho ta, dùng súng!

Phùng Hồ đã bị phần nộ che mất lý trí, hấn hiện tại chỉ muốn giết chết Thiên Lộc Từ.

- Thủ trưởng, không thể làm vậy!

Phùng Hồ điên cuồng, không có nghĩa là Trình Cao Viễn cùng ba tên giáo quan còn lại cũng điên cuồng. Bọn hấn mặc dù là quân nhân, nhưng cũng không thể tùy tiện rút súng bắn người, nếu không sẽ bị ra tòa án quân sự.

- Thế nào? Các người muốn làm phản phải không? Đây là mệnh lệnh!

Hai mắt Phùng Hồ đỏ bừng, dốc hết sức hết lớn.

Quân nhân phải phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện, Phùng Hồ đã hạ lệnh, bọn người Trình Cao Viễn tuy rằng lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể đồng loạt rút súng, đồng thời bao vây Thiên Lộc Từ lại. Còn việc có bị ra tòa án quân sự hay không thì để hậu xét.

Bị bốn khẩu súng ngắn nhắm vào, sắc mặt của Thiên Lộc Từ không hề thay đổi, hấn nheo mắt lại, giống như không thèm quan tâm.

Thiên Lộc Từ có thể giữ tinh táo, người khác thì không thể. Khuôn mặt của Kỷ Ngọc Nhân trắng bệch, thân thể mềm mại run rẩy muốn bỏ nhào qua, nàng không muốn nhìn thấy hấn chết.

Nhưng mà đã có người nhanh hơn nàng một bước, cháu gái hotgirl của Nhậm Thư Hoài đã xuất thủ, nàng chém vào gáy của Kỷ Ngọc Nhân. Thân thể yếu đuối của Kỷ Ngọc Nhân ngã vào trong ngực của hotgirl.

Toàn bộ học sinh đang đứng xem bị giật mình, khẩn trương quay người chạy đi, sợ mình bị đạn lạc bắn chết.

Toàn bộ quản lý của Dương Đại đều biến sắc. Ah, cũng có một người ngoại lệ, đó chính là Chương Chính Huyền, hấn hận Thiên Lộc Từ sao không lập tức chết đi, lúc này đang cười âm hiểm.

- Phùng thủ trưởng, ông muốn làm gì, Thiên Lộc chỉ là một học sinh. Ông lại cho thuộc hạ rút súng, chẳng lẽ ông không sợ bị ra tòa án quân sự sao?

Sự tình đã vượt ra khỏi dự kiến của Nhậm Thư Hoài, hấn đành phải đem tòa án quân sự ra để dọa Phùng Hồ. Đáng tiếc hấn vẫn còn xem thường mức độ điên cuồng của Phùng Hồ.

- Coi như có ra tòa án quân sự, đó cũng là việc sau này, hôm nay tôi phải giết thẳng nhóc này.

Phùng Hồ sắc mặt dữ tợn, lúc này hấn chính là một kẻ điên chính hiệu.

- Trương Thiên Lộc, cậu mau chạy đi!

Nhậm Thư Hoài cũng gấp, hướng về phía Thiên Lộc Từ hét lớn.

Nào ngờ, Thiên Lộc Từ tựa hồ không có nghe thấy gì, hai chân xoạc ra theo thể trung bình tấn, hai tay vươn về trước, bày ra chiêu mở đầu của Thái Cực.

Hấn muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn tay không đỡ đạn? Em bé đáng thương, hấn đã sợ đến choáng váng CMNR.

Trình Cao Viễn vô cùng kinh ngạc, hấn không cho rằng Thiên Lộc Từ là kẻ ngốc. Nếu như không phải là sợ đến choáng váng, vậy hấn đang làm gì? Chẳng lẽ?...

- Nổ súng!

Phùng Hồ cười gằn hạ lệnh.

- Pằng pằng pằng! ! !

Tiếng súng vang lên không ngớt, Thiên Lộc Từ cũng động, hai tay biến thành chuông. Miệng hét lớn:

- Bát Quái Lục Tứ Chương, một chương, hai chương, bốn chương, tám chương..

Bên ngoài nhìn vào, tựa như Thiên Lộc Tử mọc ra rất nhiều tay, khiến người nhớ tới Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công. Một chương đỡ một viên đạn, không viên đạn nào có thể đụng tới thân thể của hắn.

Sau khi dứt tiếng súng, toàn trường yên tĩnh, có người ngốc trệ, có người dùng tay dụi mắt, cũng có người véo bắp đùi của mình. Tuy rằng phản ứng mỗi người là khác nhau, nhưng suy nghĩ lại hoàn toàn giống nhau, đều cảm thấy việc vừa xảy ra không phải là sự thật.

Trong lúc mọi người còn đang đờ đẫn, Thiên Lộc Tử cũng không có nhân rồi. Vừa rồi sử dụng Bát Quái Lục Tử Chương, ám kinh của hắn đã tiêu hao sạch rồi. Nếu lại bị xạ kích một lần nữa, hắn sẽ biến thành tổ ong vô vẽ.

Xuất ra Thái Cực Bộ, Thiên Lộc Tử đã bay toàn bộ súng của bọn hắn. Làm những việc này xong, hắn không dừng lại một khắc, rất nhanh vọt tới bên người Phùng Hồ.

- Bịch!

Thiên Lộc Tử đem Phùng Hồ giẫm nát dưới chân, lực rất mạnh, ngay cả mặt đất cũng bị lõm xuống.

- Ah!

Phùng Hồ bị đập gãy hai cái xương sườn, nhện không được mà la lên:

- Khốn kiếp, tao sẽ không bỏ qua cho mày, mày có gan thì giết tao đi.

Phùng Hồ vẫn còn xem thường ngổ rùng Thiên Lộc Tử, cho rằng hắn không dám giết người.

Thiên Lộc Tử không có trả lời, hắn dùng hành động nói chuyện, hai chân giẫm nát hai đùi của Phùng Hồ.

- Răng rắc răng rắc!

Tiếng gãy xương giòn tan vang lên, hai chân của Phùng Hồ đã bị đập gãy, hắn ôm chân lăn lộn trên mặt đất, kêu la liên tục như quỷ tru.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Muốn Giải Quyết Sinh Lý?

Trình Cao Viễn cùng mấy tên giáo quan nhìn thấy lãnh đạo của mình bị đánh thành tàn phế, hai người khẩn trương lao đến, hai người khác thì nhặt súng lên. Không thể không nói, bọn hắn thân là quân nhân, trong lúc nguy cấp vẫn có thể phối hợp chặt chẽ.

- Nếu như các người không muốn hắn chết, tôi khuyên các người không nên lộn xộn.

Chân của Thiên Lộc Tử vẫn còn giẫm trên mặt của Phùng Hồ, giọng nói rất bình tĩnh.

Tuy rằng hắn cố tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang thấp thỏm, ám kinh của hắn đã cạn kiệt, không thể ngăn đạn một lần nữa. Nếu bọn người Trình Cao Viễn không để ý đến Phùng Hồ mà nổ súng, vậy hắn sẽ xong đời.

Đáng được ăn mừng chính là, bọn người Trình Cao Viễn bất động, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Trình giáo quan, phiền ông nhặt bốn khẩu súng ném tới cho tôi, không được giỡn trò.

Thiên Lộc Tử nói.

Trình Cao Viễn thờ dài, hắn biết nếu làm như vậy sẽ ném đi mặt mũi quân nhân, về sau khó lẫn lộn tại quân giới. Nhưng đối mặt với tình huống trước mắt, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Nhặt bốn khẩu súng lên, Trình Cao Viễn thiếu chút nữa liền muốn nã cho Thiên Lộc Tử mấy phát, nhưng nghĩ tới thủ đoạn quỷ dị thần thông của Thiên Lộc Tử, hắn lại buông tha.

Mang bốn khẩu súng ném đến dưới chân Thiên Lộc Tử, Trình Cao Viễn nói:

- Hiện tại cậu có thể thả người rồi chứ.

- Đương nhiên có thể!

Thiên Lộc Tử một cước đá Phùng Hồ qua cho Trình Cao Viễn, ngồi xổm xuống nhặt bốn khẩu súng lên.

- Thủ trưởng!

Trình Cao Viễn ôm lấy Phùng Hồ lúc này tay chân đều đã gãy.

- Thằng nhóc, mày sẽ trả giá rất đắt cho những gì mày làm ngày hôm nay.

Phùng Hồ cũng là cọng rom hơi cứng, dưới tình huống tay chân bị đánh gãy vẫn dám mở miệng uy hiếp.

Thiên Lộc Tử không thêm đề ý nói:

- Tôi chờ ông đến trả thù.

Phùng Hồ hí mắt, ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm Thiên Lộc Tử thật lâu, sau đó quay sang nói với Trình Cao Viễn:

- Thu đội, toàn bộ trở về.

Trình Cao Viễn sững sờ:

- Vậy còn huấn luyện quân sự. . .

- Huấn cái rắm, trở về!

Phùng Hồ dẫn người rời đi, hoặc là nói hắn được người khiêng đi.

Bên ngoài Dương Đại, một chiếc BMW mui trần dừng lại, ngồi trên xe là một đại hán, chính là Cao Phong. Lúc này, hắn vừa hút thuốc vừa nhìn chằm chằm vào cửa Dương Đại, tựa hồ đang đợi cái gì.

Một lát sau, có ba chiếc Hummer quân dụng từ Dương Đại chạy ra. Cao Phong vút điều thuốc, sau đó nhảy xuống xe, căn ba chiếc Hummer kia lại.

- Ông là ai? Tại sao cản đường chúng tôi?

Trình Cao Viễn khách khí hỏi.

Tại trên người đại hán trước mặt, hắn cảm nhận được khí tức khiến người sợ hãi, còn có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

- Tôi là ai không trọng yếu, tiểu đội này do ông phụ trách?

Cao Phong hỏi.

- Không phải.

- Vậy gọi người có quyền định đoạt ra nói chuyện.

Đây là trần trường, trắng trợn miệt thị, nếu là bình thường, Trình Cao Viễn sớm đã nổi đóa. Bản thân là một người lính, hắn rất có ngạo khí. Thế nhưng mà khi đối mặt với Cao Phong, hắn không sinh nổi một tia ngạo khí.

- Người nào cản đường?

Phùng Hồ đang ngồi trong chiếc Hummer thứ hai nói vọng ra.

- Ông là ai?

Cao Phong vừa bước đến vừa hỏi.

- Tôi là tiểu đội trưởng.

Phùng Hồ cũng phát hiện ra Cao Phong không phải người bình thường, mặt không biến sắc trả lời.

- Tôi yêu cầu ông từ nay về sau không được làm phiền Trương Thiên Lộc nữa!

- Không có khả năng! Tôi dựa vào cái gì phải nghe ông chứ?

Trong mắt của Cao Phong sát cơ chợt lóe lên. Hắn lục trên người một lúc mới móc ra một tấm huy chương cũ kỹ.

Người khác không biết chiếc huy chương kia tượng trưng cho cái gì, nhưng một quân nhân như Phùng Hồ làm sao lại không biết, đó là một chiếc huy

chương chỉ có thành viên Long Nha đã xuất ngũ mới có.

Người có huy chương này, xét trên khía cạnh nào đó, còn khủng bố hơn thành viên Long Nha đang còn hoạt động.

- Ngài là thành viên của Long Nha?

Bởi vì khiếp sợ, Phùng Hồ nói chuyện đều có chút cà lăm rồi.

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là ... từ nay về sau ông không được làm phiền Trương Thiên Lộc. Nếu không hậu quả ông tự hiểu.

Cao Phong nói xong, không cần để ý tới Phùng Hồ có đáp ứng hay không, nhanh chóng trở lại xe của mình.

Phùng Hồ sắc mặt biến đổi bất định, thời điểm này hắn mới nhận ra chính mình đã đá trúng khối sắt rồi. Hắn vốn còn có ý định sau khi trở về nghĩ biện pháp giết chết Thiên Lộc Tử, nhưng chuyện này lại liên quan đến Long Nha, hắn chỉ có thể bỏ ý niệm này đi.

Bên trong Dương Đại, mọi việc đã được giải quyết, Nhậm Thư Hoài do dự một chút, đi đến bên cạnh Thiên Lộc Tử, hắn muốn nói đôi câu nhưng lại không biết từ đâu.

Học sinh đánh giáo quan bỏ chạy, đối với chuyện này, Nhậm Hoài Viễn cũng có chút nhức đầu, không, phải nói là vô cùng nhức đầu.

Chuyện xấu như thế này hết lần này tới lần khác lại phát sinh trong Dương Đại. Động tĩnh lớn như vậy, đánh người của quân đội, ai biết ngày sau sẽ kéo theo chuyện gì.

Hơn nữa, nếu người gây chuyện là một học sinh khác, trực tiếp đuổi học là xong. Nhưng Thiên Lộc Tử lại là do cấp trên an bài, há có thể nói đuổi liền đuổi.

- Hiệu trưởng ông không cần nói gì hết, tôi biết ông muốn nói gì. Tôi sẽ gánh hết trách nhiệm, sẽ không liên lụy đến Dương Đại đâu.

Trong lúc nói chuyện, Thiên Lộc Tử tiếp nhận Kỷ Ngọc Nhân đang hôn mê từ hotgirl, ngón tay điểm nhẹ lên người nàng, Kỷ Ngọc Nhân ngay lập tức tỉnh lại.

- Không được!

Vừa mới tỉnh lại Kỷ Ngọc Nhân liền la lên, trí nhớ của nàng còn dừng lại tại thời điểm Thiên Lộc Tử bị bốn khẩu súng nhắm vào.

- Là tôi, không cần hoảng hốt, đã không sao rồi.

Thiên Lộc Tử nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Kỷ Ngọc Nhân.

Thấy Thiên Lộc Tử không có việc gì, Kỷ Ngọc Nhân bình tĩnh lại, nhìn bốn phía không thấy bất kỳ một giáo quan nào, nàng không khỏi hoài nghi:

- Bọn họ rời đi rồi sao?

- Đi rồi.

Thiên Lộc Tử gật đầu nói:

- Chúng ta cũng đi thôi, đến bệnh viện thăm lão đại cùng lão nhị, huấn luyện quân sự đã xong rồi.

Còn có một câu Thiên Lộc Tử không nói ra: Giáo quan chạy mất rồi, còn huấn luyện quân sự cái rắm.

- Được!

Kỷ Ngọc Nhân nhu thuận gật đầu đi theo Thiên Lộc Tử.

Hai người còn chưa đi được vài bước, chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Thiên Lộc Tử lấy điện thoại ra nhìn, là Trần Cương điện báo. Vì thế, tâm của hắn trầm xuống, chẳng lẽ lão đại, lão nhị đã xảy ra chuyện?

- Lão tứ, có phải lão đại, lão nhị đã xảy ra chuyện rồi không?

Thiên Lộc Tử khẩn trương hỏi.

- Không có việc gì, truyền máu kịp thời, vừa mới tỉnh lại, ta đây chẳng phải gọi điện báo tin cho người sao?

- Không có việc gì là được, vết thương của người cũng nên băng bó lại, ta cùng Ngọc Nhân đang trên đường đến đó.

- Đợi một chút, lão đại muốn nói với người vài lời.

- Lão tam.

Giọng Hàn Phong có chút yếu ớt.

Thiên Lộc Tử mỉm cười nói:

- Lão đại, người cùng lão nhị cũng quá cận bã à nha, để mình bị đánh thảm thương như thế.

Kỷ Ngọc Nhân đang đứng bên cạnh nghe thấy thế hai mắt tròn trắng, nam nhân biểu đạt tình cảm quả nhiên rất giống động vật. Rõ ràng muốn hỏi là người nào ra tay, nhưng lời nói ra, hương vị lại thay đổi hoàn toàn.

Điện thoại bên kia trầm mặc, hiển nhiên Hàn Phong cũng đánh hơi được ý tứ trong lời nói của Thiên Lộc Tử.

Một lúc sau, Hàn Phong mới lên tiếng:

- Việc này không thể tránh khỏi, công phu của mình không tới nơi tới chốn, hơn nữa bọn hán nhiều người.

- Nhiều người? Bao nhiêu người?

- Hơn hai mươi người, ta cũng không chắc chắn.

- Lại lịch bọn hán?

- Cũng là sinh viên Dương Đại, tuy nhiên không phải là sinh viên năm nhất.

- Kể sơ chuyện đã xảy ra.

- Được rồi. . .

Nghe Hàn Phong kể lại, nụ cười trên môi Thiên Lộc Tử dần dần biến mất, sắc mặt càng lúc càng lạnh như băng.

Kỷ Ngọc Nhân tinh tường, Thiên Lộc Tử đã thực sự nổi giận rồi.

Cúp điện thoại, biết được Hàn Phong Hàn Vũ không có nguy hiểm đến tánh mạng, Thiên Lộc Tử không vội đến bệnh viện, bởi vì hán còn có chuyện muốn làm.

- Ngọc Nhân, biết câu lạc bộ Taekwondo ở chỗ nào chứ?

Thiên Lộc Tử hỏi.

- Tôi không biết.

Kỷ Ngọc Nhân lắc đầu, sau đó tựa như nhớ tới việc gì:

- Có thể Trần Nhu biết.

Vừa nói nàng vừa lấy điện thoại ra gọi cho Trần Nhu.

Không lâu sau, Trần Nhu cùng Âu Dương Anh Tử và Lý Hân Nhiên đều đến.

- Ngọc Nhân à, nghe nói Thiên Lộc Tử nhà cậu lại một lần oanh động sự nghiệp ah.

Trần Nhu vừa tới, ánh mắt liền nhắm vào Thiên Lộc Tử.

- Mọi người đều biết rồi à?

Kỷ Ngọc Nhân có chút kỳ quái, bởi vì nam sinh cùng nữ sinh được huấn luyện riêng, Trần Nhu không biết việc này mới đúng.

- Tất cả giáo quan đều đi rồi, chuyện này đã sớm lan truyền, muốn không biết còn khó hơn lên trời.

Âu Dương Anh Tử tiếp lời.

- Đúng đấy, có thể đuổi giáo quan đi, Thiên Lộc Tử là người đầu tiên.

Lý Hân Nhiên cũng xen vào:

- Như vậy cũng tốt, miễn cho chúng ta mệt chết.

Kỷ Ngọc Nhân liền tỉnh ngộ, thiên hạ hôm nay, chỉ trong một cái hít thở tin tức đã truyền khắp toàn bộ địa cầu. Ba cô nàng lưu manh cùng phòng lại rất tinh quái, biết chuyện cũng không có gì phải ngạc nhiên.

- Trong điện thoại đã nói rồi, cậu dẫn bọn tôi đến câu lạc bộ Taekwondo nhé.

Kỷ Ngọc Nhân nhìn Thiên Lộc Tử rồi nói với Trần Nhu.

- Cậu muốn học Taekwondo?

Trần Nhu hơi sùng sốt, sau đó khuyên nhủ:

- Thiên Lộc Tử nhà cậu công phu rất cao, cậu học hần là được, còn học Taekwondo làm gì?

Tuy rằng Trần Nhu chưa từng thấy Thiên Lộc Tử ra tay, nhưng có thể đánh giá quan bỏ chạy, thân thủ đương nhiên không kém.

- Đúng đấy, hai người có thể so tài trên giường nha.

Âu Dương Anh Tử cùng Lý Hân Nhiên cười xấu xa nói.

Kỷ Ngọc Nhân khuôn mặt đỏ bừng, nàng khẽ liếc Thiên Lộc Tử, sau đó giận dữ nói:

- Ba người lăng lơ các cậu ngứa ngáy rồi đúng không? Mau dẫn bọn tôi đến câu lạc bộ Taekwondo..., có việc đây này.

- Có việc? Chẳng lẽ là muốn giải quyết sinh lý? Tôi nói hai người muốn giải quyết thì cứ giải quyết nha, vì sao là phải đến câu lạc bộ Taekwondo để giải quyết.

Tuy miệng nói vậy nhưng Trần Nhu ngay lập tức dẫn đường, một hàng người hướng câu lạc bộ Taekwondo đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Phá Quán

Phòng số 2 lầu 7 khu tổng hợp, mấy trăm tên mặc đồng phục Taekwondo màu trắng đang luyện tập, trong đó hơn một nửa là nữ.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, thời buổi này sắc lang càng ngày càng nhiều, các nữ đồng bào ý thức đề phòng dâm tặc cũng càng ngày càng cao, học một chút Taekwondo ít ra cũng có thể bảo vệ được mình trước nanh vuốt của sắc lang.

Đương nhiên, sắc lang như Thiên Lộc Tử thì có chạy đằng trời á.

Bởi vì có rất nhiều mỹ nữ đến đây học Taekwondo, kéo theo nam sinh cũng ùn ùn đến học, cái này gọi là hiệu ứng mỹ nữ.

Thử tưởng tượng một chút, lúc người cùng một mỹ nữ nào đó luyện tập đánh nhau, trong lúc vô ý chộp vào bộ ngực của nàng, nghĩ đến thôi cũng đã chảy nước dãi cmnr.

Lúc này, trong phòng nghỉ, hơn hai mươi người đang tụ tập hút thuốc, cầm đầu là huấn luyện viên của câu lạc bộ Taekwondo Dương Đại, Vệ Đông Hải.

Vệ Đông Hải, sinh viên năm 4, tam đẳng huyền đai Taekwondo! Đương nhiên, một sinh viên như hắn có thể trở thành huấn luyện viên của câu lạc bộ Taekwondo Dương Đại, hẳn dựa vào thực lực của chính mình chứ không phải dựa vào quan hệ hay tiền bạc.

Người đứng trên cao, tránh không được tâm tính sẽ thay đổi, cao ngạo tự phụ coi trời bằng vung, Vệ Đông Hải cũng không ngoại lệ. Được đám sinh viên Dương Đại thổi phồng, hắn dần dần cho rằng hắn là vô địch.

Sáng hôm nay, Vệ Đông Hải mang theo hơn hai mươi tên trợ giảng cầu hữu đến thao trường chạy bộ, kết quả liền thấy Hàn Phong, Hàn Vũ đang đánh Thái Cực.

Chuyện kế tiếp có thể tưởng tượng được, Vệ Đông Hải nhìn thấy Hàn Phong, Hàn Vũ nhàn nhã đánh Thái Cực, hắn cảm thấy rất không thoải mái, hắn nghĩ Thái Cực không chịu nổi một đấm của hắn. Hắn liền dẫn người bao vây Hàn Phong, Hàn Vũ lại, bảo là muốn khiêu chiến.

Hàn Phong, Hàn Vũ không phải người ngu, tự biết trình độ của mình, đối đầu với một cao thủ tam đẳng huyền đai Taekwondo, chẳng khác nào đốt đèn đi nhà xí. Bởi vậy, bọn hắn ngay lập tức cự tuyệt, đánh không lại thì trốn.

Hàn Phong, Hàn Vũ đâu có ngờ rằng, bọn hắn nhượng bộ như vậy chẳng những không tránh được kiếp nạn, còn khiến mọi việc càng trở nên nghiêm

trọng hơn.

Vệ Đông Hải cảm thấy mình bị đối phương bỏ qua, vì vậy hấn dứt khoát không chạy nữa, dẫn một đám người vây quanh chăm chọc khiêu khích Hàn Phong, Hàn Vũ.

Bị người chỉ vào cái mũi mà mắng, Hàn Phong Hàn Vũ đương nhiên không vui, song song mắng lại.

Vừa mắng xong liền xảy ra chuyện, Vệ Đông Hải tìm được lý do để ra tay. Hấn khoát tay ra hiệu, 22 người đồng loạt động thủ.

Kết quả, hai tên gà mờ Thái Cực làm sao có thể địch nổi một đám cao thủ Taekwondo. Nháy mắt, Hàn Phong Hàn Vũ đã bị đánh té lăn quay, sau đó còn được khuyến mãi một hồi giẫm đạp.

- Ầm!

Cửa phòng nghỉ đột nhiên mở tung, một tên vừa lùn vừa xấu chạy như ma đuổi mà đến. Trên mặt đầy vẻ kinh hoàng, bởi vì hấn chạy quá nhanh cho nên không thể ngay lập tức dừng lại, cho tới khi đụng vào Vệ Đông Hải mới dừng lại được.

- Hầu tử, tình huống bên ngoài thế nào, những giáo quan kia có truy ra bọn ta đánh người hay không?

Vệ Đông Hải tóm lấy hầu tử mà hỏi, đây mới là việc hấn lo lắng nhất.

Hầu tử họ Hậu, tên Hữu Không, một trong 23 nhân vật phong vân của câu lạc bộ Taekwondo Dương Đại. Thân thủ chi thường thường bậc trung, nhưng rất có năng khiếu tìm hiểu tin tức.

". . ."

Hậu Hữu Không nói không thành lời, bởi vì hấn đang thờ phi phò.

Một tên trực đầu đứng bên cạnh vội vàng vỗ vỗ vào lưng của Hậu Hữu Không, hấn nói với Vệ Đông Hải:

- Lúc chúng ta đánh người, xung quanh trường không một bóng người, sẽ không ai biết chúng ta đánh người đâu. Chỉ sợ sau khi hai thằng gay kia tỉnh lại sẽ khai ra mà thôi. Nếu bọn hấn báo lên ban giám hiệu, e rằng trường học cũng không dễ dàng buông tha cho chúng ta.

Tên đầu trục này họ Trương tên Duyên Chiêu, được công nhận là nhân vật thứ hai của câu lạc bộ Taekwondo Dương Đại.

- Việc này ta lại không lo lắng, bọn hấn mà báo lên ban giám hiệu, chúng ta cũng có thể trả đũa, nói bọn hấn vu hãm chúng ta. Không có chứng cứ, ban giám hiệu cũng không thể làm gì chúng ta.

Vệ Đông Hải trầm ngâm nói:

- Ta chỉ sợ những tên lính kia thôi, nếu bọn hấn quyết tâm điều tra, chúng ta khẳng định không có quả ngon để ăn.

Tam đẳng huyền đai Taekwondo, đương nhiên sẽ đánh không lại một giáo quan biết Quân Thể Quyền đấy. Khí thế của người đã từng giết người khác xa người chưa từng giết người, chưa từng giết người khẳng định đánh không lại đã từng giết người.

Lúc này, Hậu Hữu Không đã thờ bình thường, giọng nói chói tai như quỷ khóc đêm khuya vang lên:

- Không cần lo lắng, những giáo quan kia sẽ không điều tra.

Vệ Đông Hải nghe thấy vậy, con mắt lập tức phát sáng, rất là kích động nhắc Hậu Hữu Không lên nói:

- Làm sao ngươi biết?

- Bởi vì bọn họ đã đi rồi, bị Trương Thiên Lộc đánh chạy.

- Trương Thiên Lộc? Người được vinh dự là nhân vật phong vân Trương Thiên Lộc? Đánh khúc Phần Nguyệt Trích Tinh, Trương Thiên Lộc?

- Đúng, chính là hấn, ngoại trừ hấn ra Dương Đại cũng không có Trương Thiên Lộc thứ hai.

Không đúng, thật sự không đúng, Vệ Đông Hải có dự cảm bất tường.

Vệ Đông Hải từng nghe nói qua tên tuổi của Trương Thiên Lộc, cũng đã được nghe qua chuyện hấn đánh bại giáo quan Trình Cao Viễn. Chỉ là không hiểu nhân vật hung ác này tại sao lại đánh nhau với giáo quan, còn đánh giáo quan bỏ chạy? Việc này có liên quan tới hai thằng gay kia không?

Nghĩ tới đây, Vệ Đông Hải khẩn trương nói:

- Hầu tử, ngươi kể lại chuyện Trương Thiên Lộc đánh giáo quan.

- Được rồi, chuyện là như vậy. . .

Hậu Hữu Không thao thao bất tuyệt nói.

Vệ Đông Hải càng nghe sắc mặt càng trắng bệch. Khi Hậu Hữu Không kể xong, sắc mặt của hắn đã trở nên xanh mét.

Hậu Hữu Không cũng mặc kệ cảm thụ của Vệ Đông Hải, tiếp tục quăng bom:

- Sau khi điều tra cẩn thận, ta nghe được một tin tức xấu. Hai thằng gay bị chúng ta đánh là bạn cùng phòng của Trương Thiên Lộc. Bọn họ là báỉ làm huynh đệ sống chết, tự xưng là bốn tên thổ hào.

Hậu Hữu Không nói xong, trong phòng nghỉ trở nên yên tĩnh dị thường, tim của mọi người đều đập nhanh hơn, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

- À, đúng rồi, Trương Thiên Lộc đang trên đường đến đây.

Hậu Hữu Không lại quăng thêm một quả bom nguyên tử.

- Vào!

Tất cả mọi người đều đứng lên, giống như sắp lâm đại địch. Đối mặt một người có thể đánh chạy quan quân, trong lòng bọn họ cũng đang nổi sóng.

- Chỉ một mình hắn đến đây?

Vệ Đông Hải hít sâu, đè áp lực trong lòng xuống.

- Không.

Hậu Hữu Không lắc đầu.

Vệ Đông Hải nghe vậy, âm thầm thở dài, tâm lại lần nữa chìm xuống đáy cốc, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói:

- Hắn dẫn theo bao nhiêu người?

- Bốn người! Là bốn cô bé.

Hậu Hữu Không nói xong, sau khi suy nghĩ một chút lại bổ sung:

- Bốn cô bé kia không giống như người luyện võ.

Tất cả mọi người sửng sốt, Vệ Đông Hải cười, người khác cũng cười, cười đến không kiêng nể gì cả, mọi áp lực đã được giải tỏa.

- Đơn đao đến đây? Hắn cho rằng hắn là ai? Quan Văn Trường sao?

Vệ Đông Hải cười gằn nói:

- Hắn chỉ có một người, chúng ta có 23 người, coi như công phu của hắn có cao đến đâu cũng không chịu được xa luân chiến.

Trong lúc bọn người Vệ Đông Hải đang đàm luận sôi nổi, Thiên Lộc Từ đi theo Trần Nhu, trước mắt đã là câu lạc bộ Taekwondo Dương Đại.

- Thiên Lộc, công phu của ngươi tốt như vậy, còn tới nơi này làm gì?

Trần Nhu nhin không được, liền hỏi một câu.

- Tôi không phải đến học Taekwondo, tôi tới để phá quán.

Thiên Lộc Từ nói, thanh âm không có chút tình cảm nào.

- Ngươi thật biết nói đùa.

- Tôi không có nói đùa, tôi thật sự đến phá quán đấy.

Thiên Lộc Từ nói xong, đột nhiên hướng về phía câu lạc bộ Taekwondo hét lên:

- Vệ Đông Hải, lăn ra đây nhận lấy cái chết!

Nghe hắn hét lên như vậy, ba nữ lưu manh mới biết được Thiên Lộc Từ xác thực không có nói đùa, không khỏi dờ dẫm lui về phía sau vài bước.

Tiếng hét quá lớn, khiến cho mấy trăm người đang luyện tập đều nhao nhao dừng lại, mấy trăm con mắt đồng loạt nhìn ra ngoài.

Khi những nữ học viên thấy đứng ngoài cửa chính là Thiên Lộc Từ, liền nhao nhao đem hấn vây vào giữa.

- Trương Thiên Lộc, có thể ký tên cho tôi chứ?

- Trương Thiên Lộc, chúng ta chụp ảnh chung nhé, tôi rất thích cảm xúc của anh, mỗi lần nghe Phàn Nguyệt Trích Tinh, tôi đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào giống như đang động dục.

- Trương Thiên Lộc, anh có thể vì tôi đọc tấu một khúc chứ? Đương nhiên, tôi sẽ trả công anh bằng cách hiến thân.

...

Thiên Lộc Từ mặt mũi xám xịt, hấn đến để phá quán chứ không phải đến tổ chức lễ hội ký tên, chuyện quái gì thế này.

Vốn khi nghe được có người nguyện ý hiến thân, Thiên Lộc Từ cũng có chút xao động, nhưng khi nhìn thấy dung nhan của cô nàng kia, hấn lập tức muốn xỉu.

Đây còn là người sao? Quả thực liền đứng Thiên Bồng Nguyên Soái chuyển thế, nhìn xem cảm thấy buồn nôn. Ngoại trừ bước đi bằng hai chân giống người ra, còn lại hoàn toàn giống y như heo.

Thiên Lộc Từ biết rõ muốn thoát khỏi vòng vây, thủ đoạn bình thường sẽ không cách nào thoát được. Thời kỳ bất thường phải dùng thủ đoạn phi thường, vì vậy hấn từ bên hông rút ra một khẩu súng ngắn.

Không ai không sợ chết, súng thật đạn thật đã được rút ra, không chạy đúng kẻ ngốc. Tất cả mọi người đều thối lui, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Mục đích đã đạt được, Thiên Lộc Từ nói với Kỷ Ngọc Nhân:

- Lát nữa náo động, nhất định sẽ có người báo động, để giảm bớt phiền toái không cần thiết. Ngọc Nhân, cô gọi điện cho lão cày ruộng, bảo hấn nói chuyện với cục trưởng La Thiên Tường trước.

Kỷ Ngọc Nhân nhú mày, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không có nói ra, lấy điện thoại ra gọi cho Kỷ Trường Thiên.

Trong lúc Kỷ Ngọc Nhân gọi điện thoại, Vệ Đông Hải dẫn theo 23 người bước ra, toàn bộ đều đang nhe răng ra mà cười.

- Trương Thiên Lộc, ngươi muốn đến phá quán sao? Người khác sợ ngươi, nhưng ta không sợ ngươi.

Vệ Đông Hải khinh thường nói ra.

- Ngươi đã nói đúng, ta đến phá quán đấy.

Trong mắt Thiên Lộc Từ hiện lên hung quang, nhìn lướt qua 23 người trước mặt, âm thầm nói:

- Tất cả đều ra rồi à?

Tất cả mọi người đều kinh hãi. Đơn thương độc mã đến đây phá quán, người này không có việc gì làm sao trời?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thái Cực Vs Taekwondo

Cứ việc nghĩ đến mục đích đến đây lần này của Thiên Lộc Từ là phá quán. Vệ Đông Hải vẫn không thể không bội phục dũng khí của hấn.

- Vậy thì ra tay đi. Ta muốn nhìn ngươi đến đây phá quán như thế nào.

Vệ Đông Hải găng giọng, ngón tay chỉ về phía sau nói:

- 1 người đấu 23 người? Hay là ngươi muốn nhiều hơn?

Một người solo 23 người? Thiên Lộc Từ cũng muốn ah. Thế nhưng mà hôm nay kinh khí trong cơ thể đã sử dụng hết sạch. Chỉ dựa vào lực lượng của thân thể thi triển Thái Cực, nhất định là đánh không lại 23 tên cao thủ Taekwondo.

Cho dù thắng cũng là thắng thảm. Sớm muộn cũng sẽ bị thương.

Đương nhiên, Huyền Thuật cũng có thể giết chết 23 người này. Nhưng Huyền Thuật không thể đem ra sử dụng đối với người bình thường được, nếu không sẽ phải trả giá hơi bị đắt. Càng không phải nói, nơi đây có tới 23 người, dùng xong Huyền Thuật, Thiên Lộc Tử nghèo là cái chắc.

Hắn không phải là kẻ ngu. Việc giải quyết 10000 người mà tổn hao đến 3000 binh lực của phe mình, Thiên Lộc Tử chắc chắn sẽ không làm.

- Solo thì đúng là solo thiệt. Thế như mà không phải một mình ta solo toàn bộ các nguoi, mà là ta sẽ solo với từng người. Các nguoi có 23 người, luân phiên nhau lên đi. Ca chấp hết.

Thiên Lộc Tử ngữ khí lạnh như băng nói.

23 người luân phiên lên? Ặc. . . . Lời này nghe sao không được tự nhiên à. Nguoi có hay không có hiểu sai? Chắc có à.

- Buồn cười, nguoi là đến phá quán đây. Chúng ta vì cái gì muốn cùng với nguoi solo. Bệnh ngu của nguoi chưa khỏi hẳn à. Đi bác sĩ đi.

Vệ Đông Hải cảm thấy mình đang gặp chuyện buồn cười nhất trên đời. Bây giờ, thời thế đã đổi thay. Thế đạo tuy rằng còn lưu hành solo, nhưng không phải 1 vs 1 solo, mà vẫn là 1 vs 1, thế nhưng là 1 thắng vs cả đám.

- Các nguoi có đáp ứng hay không. Dứt khoát đi.

Thiên Lộc Tử rút súng chỉ thẳng vào mặt Vệ Đông Hải nói:

- Giáo quan còn để lại cho ta bốn cây súng ngắn. Coi bộ bây giờ vừa vặn là lúc cần dùng à.

Mặt của Vệ Đông Hải cùng với đồng bọn của hắn liền biến sắc. Bọn hắn nghĩ đến nhiều tình huống có thể xảy ra. Thế nhưng chỉ có việc Thiên Lộc Tử sẽ có súng thì lại chẳng bao giờ có thể nghĩ đến. Xã hội pháp trị à, mang súng đi ra đường không bị cảnh sát bắt thì chỉ có là súng phun nước.

- Nguoi dám nổ súng?

Vệ Đông Hải cố gắng trấn định nói.

Hắn dù sao cũng chỉ là một tên sinh viên mà thôi, chưa thấy qua súng thật đạn thật. Hôm nay thấy họng súng liền chỉ vào đầu của mình, hắn nhất định là không thể giữ bình tĩnh được.

- Pằng!

Trả lời Vệ Đông Hải là một tiếng súng. Trên mặt đất, cách ngón chân hắn 10cm có một lỗ thủng vẫn còn đang bốc khói. Nếu như nhìn xiêng qua một chút nữa thì có thể thấy cả đuôi của viên đạn.

- Ah! ! !

Người chung quanh nhao nhao kinh hãi kêu lên. Vài người nhất gan đã rất nhanh vất giò lên cổ chạy trốn chết khỏi hiện trường.

Thiên Lộc Tử không chỉ không thích bị người khác uy hiếp. Hắn còn không thích bị người khác xem thường (DG: có ai thích đầu chứ). Bởi vậy hắn không thêm quan tâm chuyện bị bắt hay bị kỷ luật chọn nổ súng. Dù cho có ngồi tù thì trước sau gì với một thân hảo công phu của hắn cũng có thể trốn ra được.

- Ta không thêm quan tâm đến việc các nguoi nghĩ gì. Vệ Đông Hải nguoi tới trước, đừng có hoài nghi lời nói của ta. Bởi vì nguoi sẽ vì lần này mà trả giá đắt.

Thiên Lộc Tử lạnh lùng nói ra.

Đối diện, Vệ Đông Hải sắc mặt biến đổi không ngừng. Hắn không dám chắc kẻ điên dám đánh cả giáo quan chạy trốn chết này có thật sẽ nổ súng hay không. Chuyện liên quan đến tính mạng của mình, hắn cũng không dám đem ra đánh bạc.

- Bọn hèn nhát!

Thấy Vệ Đông Hải không dám bước ra. Thiên Lộc Tử mắng một câu, quay người đem súng lục giao vào tay Kỷ Ngọc Nhân, ôn nhu nói:

- Ngọc Nhân, nguoi cầm khẩu súng này đi. Đứng rồi. Cầm như thế rửa đó. . . . Ngón tay để lên cò. . . phải phải. Cầm bằng hai bàn tay cho nó chắc, súng đỡ giật. Đợi chập nữa đánh nhau, thắng nào dám phá hư quy củ liên thưởng hắn một viên kẹo.

". . . ."

Kỷ Ngọc Nhân từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới nay là lần thứ nhất cầm súng. Bàn tay nhỏ bé run lên nhẹ nhẹ, nhưng mà nàng vẫn nắm chặt lấy báng súng ngắn. Hơn nữa liền giơ lên phía đối diện, sẵn sàng bắn bỏ bố con thằng nào dám phá hư quy củ.

Làm sao có thể khiến cho một nữ tử lúc nào cũng nũng nịu liền thay đổi thành điên cuồng đến vậy? Bởi vì đó là tín niệm, sự tín nhiệm đến từ một người

nam nhân đã vào sinh ra từ vì mình à.

- Come on baby. Lên đây cho ta xem thử sự lợi hại của ngươi đi.

Thiên Lộc Tử hướng về phía Vệ Đông Hải hét lớn một tiếng. Sau đó liền bày ra Thái Cực thức thứ nhất.

Vệ Đông Hải không dám động. Hắn sợ bị thương kẻo liền bị sâu răng. Cũng sợ chính mình đánh không lại Thiên Lộc Tử.

- Không dám? Vậy ca đây liền không khách khí nhé.

Thiên Lộc Tử liền động thủ. Thái Cực Bộ liền xuất ra, thân thể quý dị lao về phía trước, hai tay nhìn như mềm mại vô lực vurun về trước. Đáng tiếc bởi vì không có ám kinh hỗ trợ, tốc độ của hắn cũng giảm xuống không ít.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết là lợi hại hay không. Vệ Đông Hải thấy Thiên Lộc Tử phóng về trước với bộ pháp quý dị, cùng với tốc độ mà không phải người bình thường có thể xuất ra được. Hắn biết chính mình lần này đã trúng thiết bần rồi.

Hắn bây giờ hối hận không thôi. Không không lại đi trêu chọc hai tên nhìn giống như gay làm gì.

Bất quá việc đã đến nước này, Vệ Đông Hải cũng dĩ nhiên đã không còn đường lui. Hắn đành phải kiên trì đối kháng thôi. Tự biết Thiên Lộc Tử là người luyện võ, bởi vậy hắn không có tính ra tay lưu tình. Vừa lên liền tung ra hiểm chiêu.

Hắn tiến về phía trước hai bước. Đờ lấy Thiên Lộc Tử đang phóng tới. Ngay sau đó chân trái đạp đất, chân phải liền tung cước đá về phía yết hầu của Thiên Lộc Tử. Nhìn từ bên ngoài xem ra cú đá này đầy uy lực à. Tốc độ cũng hết sức lạng lẹ ác liệt.

Thiên Lộc Tử sắc mặt không thay đổi, vẫn giữ nguyên tốc độ vọt tới trước. Lúc thấy chân Vệ Đông Hải sắp đá trúng yết hầu của mình, phần eo của hắn liền phát lực nghiêng về phía bên cạnh. Né hiểm chiêu của Vệ Đông Hải đồng thời còn lên đến bên cạnh hắn.

Thiên Lộc Tử trọng tâm liền chuyển qua nơi bả vai, húc vào bụng Vệ Đông Hải.

Phanh!

Vệ Đông Hải bị đánh bay một mét, té ngã trên đất.

- Ta bản thân vốn không hề khinh thường kỹ năng chiến đấu xuất phát từ nước ngoài, cũng không khinh bi Taekwondo. Thế nhưng ngươi xem như là một người Hoa, đi học mấy cái khoa chân múa tay từ nước ngoài, rồi lại cười nhạo Hoa Hạ công phu bác đại tinh thâm. Chính là ngươi không đúng. Nói cho dễ nghe, ngươi là loại người sinh ngoại. Nói khó nghe thì gọi là Hán gian. Đáng bị đánh hay không? Quá đáng bị đánh! Lần này, ta là thay mặt hơn 1 tỷ 2 nhân dân Hoa Hạ đánh ngươi thành bộ dạng đến bà chủ tiệm cơm cũng không nhận ra!

Nói xong, Thiên Lộc Tử lần nữa triển khai Thái Cực thức thứ nhất, nói:

- Làm lại! Lần này cho ngươi đánh trước!

Vệ Đông Hải cố nén sự đau đớn từ phần bụng truyền tới. Đứng lên xông về hướng Thiên Lộc Tử, lúc này hắn đã chẳng còn quan tâm cái gì gọi là mặt mũi. Vọt tới nửa đường, liền chơi song phi cước.

Thiên Lộc Tử chân không di chuyển, hai tay lần lượt vurun về phía trước, trước sau đón nhận cú đá song phi của Vệ Đông Hải. Thủ pháp mượn lực phản lực được sử dụng nhuần nhuyễn. Đơn giản chỉ cần đem người đá song phi ép xuống phía dưới.

Đã được tặng quà mà không trả lễ thì không phải đạo. Sau khi cú đá của Vệ Đông Hải bị đè xuống, Thiên Lộc Tử thừa dịp hắn còn không có phản ứng, hai tay bắt lấy cái đai đen của Vệ Đông Hải. Dem Vệ Đông Hia đang vọt tới phía trước ném bay đi.

Lực sát thương so với va chạm lúc trước càng thêm cường hãn không ít. Trục tiếp đem Vệ Đông Hải ném bay ba mét, ngã trên mặt đất xoay vèo vèo vài vòng mới dừng lại.

- Bên trong Thái Cực có chứa cả ngàn vạn tinh túy võ thuật Trung Hoa. Đó chính là kết tinh của trí tuệ người Hoa. Tuyệt không cho phép bất cứ người nào chà đạp! Lần này tat hay mặt những các môn sinh của Thái Cực liền đem ngươi nhiều lần dấm si nhục Thái Cực đánh cho phục mới thôi. Cái này chính là thay trời hành đạo!

Thiên Lộc Tử ăn nói mạnh mẽ như vậy. Người xung quanh nghe được, đều xiết chặt nắm đấm, trên mặt đều lộ ra thần sắc kích động. Bọn hắn phảng phất cảm giác nội tâm bên trong dấy lên một đoàn hỏa diễm!

- Lại lần nữa!

Thiên Lộc Tử một lần nữa bày ra Thái Cực thức thứ nhất.

Bị áp chế dữ dội, Vệ Đông Hải thú tính rốt cuộc bị kích phát ra hết. Đôi mắt hắn đỏ bừng trán nổi đầy gân xanh như tiêm Botox. Giầy dựa đứng, lên lần nữa vọt tới trước, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn không ít.

Vọt tới nửa đường, Vệ Đông Hải đột nhiên hét lớn một tiếng, cả người nhảy lên cách mặt đất cao chừng một thước. Tung rá cú đá xoáy trên không 540°.

Có thể bay lên một mét xuất ra cú đá xoáy 540°, không thể không nói Vệ Đông Hải vẫn có chút tài nghệ đây.

- Oa! ! !

Các học viên Taekwondo vây xung quanh lúc này nhao nhao kinh hô. Các nữ học viên lại càng hai mắt tỏa ánh sáng. Suất! Quá ngẫu, thực con mẹ nó quá ngẫu.

Thiên Lộc Tử y nguyên tại chỗ bất động, phảng phất như không nhìn thấy Vệ Đông Hải tung chiêu .

Càng ngày càng gần, mắt nhìn thấy Vệ Đông Hải tung chiêu đá xoáy sắp đá phải mặt Thiên Lộc Tử. Kỳ Ngọc Nhân kinh hoảng bịt miệng lại, ba nữ lưu manh có chút cũng kích động quá mức. Nhiều người thì mở to hai mắt ra xem, cùng chờ đợi một màn đặc sắc.

Người xung quanh phản ứng không đồng nhất, thế nhưng ý nghĩ đều là giống nhau. Đều cho rằng Thiên Lộc Tử bị đá bay là cái chắc.

Ngay lúc chân Vệ Đông Hải sắp đá trúng mặt, Thiên Lộc Tử tự nhiên như thường ngả ngửa ra sau. Tránh khỏi cú đá của Vệ Đông Hải, hai tay túm lấy chân của Vệ Đông Hải.

Lại là mượn lực phản lực, liền sử xuất ra chiêu [Tứ Lạng Bát Thiên Cân]. Đem Vệ Đông Hải ném qua vai như không.

- Phanh!

Vệ Đông Hải bị quăng nặng nề xuống nền đất xi-măng. Mặt đất xuất hiện ra một vài khe nứt.

Thiên Lộc Tử ngồi thẳng lên, đi về phía Vệ Đông Hải. Lúc này đã không bỏ dậy nổi, động vài phát trên người của Vệ Đông Hải. Huyệt đạo bị điểm, Vệ Đông Hải chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, ngay cả giấy dựa đều làm không được.

Phản đòn quá dữ dội, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt. Tất sát kỹ của Taekwondo vậy mà không chịu nổi một kích? Có phải Taekwondo có vấn đề, hay vẫn là Thái Cực quá mạnh mẽ?

- Cái này là ta thay mặt cha mẹ người đánh. Sinh ra người một người sinh ngoại, một cái Hán gian, bọn hán chắc hẳn vô cùng đau đớn a.

Nói xong, Thiên Lộc Tử cũng không thêm đề ý tới Vệ Đông Hải lúc này như chó nhà tang nằm rạp trên mặt đất. Hướng về phía đối diện 22 người còn lại quát to:

- Đến phiên thắng nào, cứ lên đi. Ca đã nói rồi. Hôm nay ca chơi đùa. Một mình ca chấp hết!

Taekwondo đai đen 3 vạch như Vệ Đông Hải còn thất bại. Vậy còn dư lại 22 người mặt cắt không còn giọt máu, không dám tiến lên. Bọn hán ngay cả Vệ Đông Hải đều đánh không lại, làm sao dám tiến lên đây này.

- Như thế nào? Tất cả đều là bọn hèn nhát hả?

Thiên Lộc Tử lạnh lùng nói.

Còn người là loài động vật kỳ quái rất ít khi chịu nổi đã kích. Tên hời đầu Trương Duyên Chiêu liền đi ra, nhìn Thiên Lộc Tử một cái sau đó xoay ra sau nói với 21 người còn lại:

- Nếu như ta cũng thất bại, vậy các người cũng phản kháng không nổi ời, hẳn nói như thế nào liền làm thế ấy a.

- Hời đầu. . . .

21 người muốn nói cái gì đó, lại bị Trương Duyên Chiêu cắt ngang.

- Cứ như vậy đi.

Nói xong câu này, Trương Duyên Chiêu liền động, vừa ra tay liền bay lên không đá giò lái. Tuy rằng uy lực không bằng Vệ Đông Hải, nhưng cũng là khá tuyệt.

Thiên Lộc Tử hướng bên cạnh dời thân thể, tránh đi cú đá lăng lệ ác liệt của Trương Duyên Chiêu. Hai tay tức thì thừa cơ bắt được cổ chân của hắn liền hướng bên dưới tẩn nhấn ném.

- Phanh!

Trương Duyên Chiêu nổi gót Vệ Đông Hải. Bị quăng trên mặt đất, rốt cuộc không đứng dậy nổi. Trình quá xa, người trước dùng đúng ba chiêu là thua, hẳn lại là một chiêu cũng không địch lại.

- Đầu ôm đầu gối chồm hồm trên mặt đất, không nên phản kháng, hấn không dám đối với chúng ta làm gì.

Tường Duyên Chiêu chịu đựng kịch liệt đau nhức liên kêu lớn.

Hậu Hữu Không tức giận nhìn chăm chăm Thiên Lộc Từ. Trong nội tâm không phục, không cam lòng ôm đầu gối chồm hồm trên mặt đất. Theo sát hấn sau đó, 20 người còn lại cũng đi theo ôm đầu gối chồm hồm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cắt Ngang Tứ Chi 23 Người

Một người đánh bại 23 người, thật không thể tưởng tượng nổi.

- Thoạt nhìn Thái Cực tựa hồ nếu so với Taekwondo lợi hại hơn nhiều à. Ta có nên chuyển sang học Thái Cực hay không đây?

- Nguyên lai Trương Thiên Lộc không chỉ chỉ có tài đánh đàn, coi bộ đánh nhau cũng không phải hạng tép riu. Không biết công phu trên giường của hấn như thế nào.

.....

Ở xa xa, người đang vây xem không ngừng chỉ trỏ, nghị luận. Thiên Lộc Từ lại hoàn toàn không thèm quan tâm.

Cũng không biết hấn từ nơi nào lấy ra một bó dây thừng. Dem Vệ Đông Hải cùng với 22 tên đàn em của hấn trói tay lại, sau đó treo từng tên lên cái cây trước cửa hiệp hội Taekwondo.

- Thà chúng ta xuống, người dựa vào cái gì đem chúng ta treo ngược lên cây. Cái này là vi phạm pháp luật.

- Cái tên khốn khiếp. Người nghĩ có thể trốn khỏi pháp luật hả?

- Ta khuyên người hay là thà chúng ta xuống đi. Ta nhìn thấy đã có không ít người đang báo cảnh sát kia kìa. Cảnh sát chắc hấn rất nhanh sẽ đến.

....

Đám Vệ Đông Hải chửi ầm lên, bọn hấn đều tin rằng Thiên Lộc Từ không dám dám làm gì bọn hấn. Đương nhiên, ở đây rất nhiều người đều cho rằng như vậy.

- Ta dựa vào cái gì đem các người treo ngược lên cây hả? Ta đây ngược lại là muốn hỏi các người dựa vào cái gì dám đánh huynh đệ của ta? Chẳng lẽ chỉ cho phép các người đánh người, không cho phép người khác đánh các người hay sao? Các người nếu như dám đánh người, vậy sao không nghĩ đến hậu quả. Thanh niên thời nay chắc ăn toàn bã đậu.

Thiên Lộc Từ vừa nói lại vừa tìm kiếm khắp nơi. Tựa hồ đang tìm đồ vật gì đó. Cuối cùng, ánh mắt hấn dừng lại tại cái rào chắn dưới cái cây.

Rào chắn chỉ là mấy thanh gỗ tròn được ghép lại với nhau, Thiên Lộc Từ từ từ rút ra một thanh cỡ chừng cánh tay. Suy nghĩ một lúc, tung lên tung xuống, nắm rõ sức nặng của thanh gỗ. Sau đó, hấn rất là hài lòng nhẹ gật đầu.

Cái tên điên này cầm côn gỗ muốn làm gì? Mặt của 23 tên đang bị treo lên cây liền biến sắc. Bọn hấn đều đã nghĩ đến một loại khả năng. Thiên Lộc Từ muốn đem bọn họ treo ngược lên đánh như đánh heo.

- Người muốn làm gì?

Vệ Đông Hải giọng run rẩy, giờ khắc này hấn mới biết được cái gì gọi là sợ hãi:

- Người không nên làm loạn. Nếu không cảnh sát mà điều tra, người cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.

- Ah đúng rồi, ta đã quên nói cho các người biết. Hôm nay trước sau gì cũng chẳng có cảnh sát đến Dương Đại đâu.

Thiên Lộc Từ giọng tếu tếu nói. Sau đó, hấn giơ lên côn gỗ lên cao hướng đến Vệ Đông Hải đui quất một phát.

- Dừng tay!

Tại thời khắc mấu chốt, Nhậm Thư Hoài nghiêm nghị hét lớn. Phía sau hấn, y nguyên đi theo một đoàn người lãnh đạo Dương Đại.

Thiên Lộc Tử đã nghe được tiếng hét lớn, cũng biết Nhậm Thư Hoài đến. Nhưng là hắn cũng không có ý dừng tay. Ngược lại càng tăng thêm lực đạo quát thẳng lên đầu Vệ Đông Hải.

- Răng rắc! !

- Ah.....! !

Tiếng gãy xương vang lên. Ngay sau đó Vệ Đông Hải liền thét lên một tiếng thê lương. Thiên Lộc Tử quát một cơn, trực tiếp đem bắp đùi của hắn cho đánh gãy.

Điên rồi! Triệt để điên rồi! Cái tên này từ trung tâm nghiên cứu người không bình thường làm sao lại chạy đến đây. Cái tên điên này căn bản không phải là người.

- Trương Thiên Lộc, đcmm. Người tốt nhất hôm nay liền đem ta giết, nếu không ngày sau ta nhất định cho người sống không bằng chết. Ah! ! !

Vệ Đông Hải dốc hết sức gầm rú, hắn chẳng thể nghĩ tới Thiên Lộc Tử có can đảm đánh hắn, hơn nữa còn là ngay trước mặt phản động lãnh đạo trường học mà đánh.

Chẳng lẽ hắn không sợ bị đuổi học sao? Vệ Đông Hải trong lòng chợt xuất hiện ý nghĩ ngu xuẩn.

Hậu Hữu Không cùng với Tưởng Duyên Chiêu cũng không có chửi ầm lên. Bởi vì bọn hắn đều bị shock. Lần đầu tiên trong đời thấy cảnh tàn nhẫn như vậy, ác như vậy. Nhìn đến ngu người, bọn hắn liền ngu người.

Lúc này, Nhậm Thư Hoài cùng một làm lãnh đạo Dương Đại lại cũng chẳng thêm nghĩ gì nữa. Nhao nhao xông tới muốn ngăn cản Thiên Lộc Tử. Bọn hắn đã từng chứng kiến người này ra tay hung tàn rồi, nếu như không ngăn cản, khẳng định tên này chắc chắn càng đánh càng hăng.

Nhậm Thư Hoài bây giờ ngay cả ý nghĩ muốn tìm chết cũng đã có. Hắn tại làm hiệu trưởng Dương Đại cũng có hơn mười năm rồi. Làm xong năm nay cũng liền vui vẻ về hưu an hưởng tuổi già.

Ai biết một năm cuối cùng, Dương Đại lại xuất hiện tên Trương Thiên Lộc này. Từ cái ngày báo nhập học đã biết rõ tên này trước sau gì cũng gây chuyện.

Trước đây đánh nhau thì cũng được đi. Nhưng hôm nay cũng không biết tên khốn kiếp nào chọc giận cái tên cứng đầu này, khiến cho hắn đánh giáo quan phải bỏ chạy. Lại còn đến phá quán, rồi sau đó lại đem con người ta treo ngược lên cây đánh.

Đây không phải là rõ ràng muốn tên hiệu trưởng già này về hưu sớm sao?

- Đứng im đó!

Nhậm Thư Hoài cùng cháu gái của hắn Nhậm Oanh Oanh vọt tới được nửa đường liền ngừng lại. Những vị chủ tịch trường học cũng ngừng lại. Bởi vì một cái họng súng đen ngòm đang chĩa thẳng về phía bọn hắn.

Người hét lên không phải ai khác chính là Kỷ Ngọc Nhân. Cầm súng cũng là Kỷ Ngọc Nhân. Nàng thấy một đám người vây hãm Thiên Lộc Tử, đầu óc liền nóng lên sau đó làm ra một hành động vĩ đại.

Người nam nhân kia không cho phép người khác tổn thương nàng, nàng cũng không cho phép người nam nhân kia bị tổn thương.

- Người. . . .

Nhậm Thư Hoài chỉ vào Kỷ Ngọc Nhân nói không ra lời. Huyết áp của hắn lại lên cao, đã thế cao huyết áp lại còn liên quan đến bệnh tim. Tranh thủ thời gian móc ra hai viên thuốc sau đó ném vào miệng, trông rất có phong cách.

Một tên điên là đã đủ làm hắn nhức đầu rồi. Hiện tại tốt rồi, lại có thêm một bệnh nhân nữ xổng trại. Trong lòng hắn liền kêu khổ không thôi, nhà thương điên dạo này chắc vì nhà nước trả lương không đủ nên làm ăn tắc trách.

Chuyện đã ra như vậy, hiệu trưởng như hắn khẳng định phải xin nghỉ hưu sớm. Coi bộ lương hưu cũng chẳng cầm đủ.

Thiên Lộc Tử thấy Kỷ Ngọc Nhân cầm súng cản lại một đám lãnh đạo Dương Đại. Hắn không khỏi sửng sốt, sau đó miệng hắn chợt nhếch lên, hắn ưa thích loại cảm giác này, rất chỉ là hưng phấn.

- Răng rắc!

Không còn có người dám tiến lên ngăn trở, Thiên Lộc Tử lại bắt đầu quát lên cái đùi thứ hai. Theo tiếng gãy xương vang lên, bắp đùi thứ hai của Vệ Đông Hải cũng bị đánh gãy rồi.

- Trương Thiên Lộc! Ta địt nữ nhân cả nhà người, có gan người giết lão tử đi!

Hai con mắt Vệ Đông Hải đỏ chết, giống như khóc lại giống như giận gầm rú không thôi.

- Răng rắc!

Thiên Lộc Từ dùng côn gỗ trả lời Vệ Đông Hải, đem một cánh tay của hắn cũng đánh gãy. Còn có câu trả lời nào tốt hơn chứ? Có! Chính là lại dùng thanh côn này, đem một cánh tay khác của Vệ Đông Hải đánh gãy.

- Răng rắc!

Sự thật chứng minh, Thiên Lộc Từ cũng làm như vậy.

Đến lúc này, tứ chi của Vệ Đông Hải đều bị đánh gãy, hắn đã không còn chui âm lên rồi. Bởi vì hắn biết rõ hắn mắng nữa, Thiên Lộc Từ sẽ tiếp tục quất hắn. Hắn từ nay tới giờ có phản kháng hay không thì đều bị coi thường!

Cắt đứt tứ chi Vệ Đông Hải, Thiên Lộc Từ cũng không có dừng tay, hắn đi đến bên người Trương Duyên Chiêu, lại xuất ra bốn côn quất lên người Trương Duyên Chiêu.

- Răng rắc răng rắc!!

Bốn tiếng gãy xương liên tục phát ra. Sau đó, Trương Duyên Chiêu cũng theo gót Vệ Đông Hải. Khác nhau ở chỗ, từ đầu tới cuối hắn đều không có thốt lên một tiếng, chỉ là trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Cứ như vậy, Thiên Lộc Từ một côn một côn người, hoặc là cánh tay hoặc là đùi đều đánh gãy. Cái tiếng răng rắc chói tai cứ thế vang lên, thẳng đến Thiên Lộc Từ đem 23 người tứ chi đều đánh gãy sau đó mới ngừng lại.

Đánh người từ nay tới giờ, Thiên Lộc Từ lòng này cũng không nhả chút nào, thậm chí trên mặt còn mang theo vẻ mỉm cười như có như không.

Hắn là ma quỷ là ông nội của hắn, mà coi bộ Satan chính là cha hắn. Người quan sát chung quanh chỉ cảm thấy sau lưng lạnh cả người, âm thầm nhớ kỹ khuôn mặt tươi cười của Thiên Lộc Từ, thề về sau vô luận như thế nào cũng không có thể trêu chọc cái tên ma quỷ này.

Cảnh sát không có đến, xe cứu thương ngược lại đã tới. Mười chiếc xe cứu thương trực tiếp lái đến hiệp hội Taekwondo. Từ trên xe bước xuống, bác sĩ cùng hộ sĩ thấy một màn trước mắt, thiếu chút nữa liền sợ tới mức quay người bỏ chạy.

Thế nhưng mà đang chấp hành nhiệm vụ, bọn hắn cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên, chuẩn bị đem 23 người này đi cấp cứu.

- Chờ một chút!

Thiên Lộc Từ ngăn lại tên bác sĩ dẫn đầu đang xông vào.

- Ngươi là ai? Vì cái gì ngăn cản ta cứu người, bọn hắn chết rồi ngươi phụ trách sao?

Bác sĩ cảm đầu nghiêm nghị quát hỏi, trên mặt lộ vẻ lo lắng rất rõ ràng, hắn thật sự muốn phải nhanh chóng cứu người.

Người thầy thuốc này sợ rằng cũng sẽ xui xẻo, đại khái cũng sẽ bị đánh gãy tay chân a. Người đứng xung quanh đều làm ra tư thế mặc niệm, cầu siêu cho ông thầy thuốc kia.

Không ngờ, Thiên Lộc Từ không giận ngược lại cười:

- Trách nhiệm này ta sẽ phụ trách, hơn nữa người đánh gãy tứ chi bọn hắn cũng là ta. Ta cũng hiểu sơ y thuật, bọn hắn tạm thời còn chưa chết.

- Đánh gãy tứ chi 23 người? Ngươi cái tên ác ma này đến cùng muốn làm gì?

Bác sĩ theo bản năng lui về phía sau một bước, trên mặt lại không có sợ hãi.

- Ngươi lại hỏi tiếp, chỉ tổ càng làm chậm trễ thời gian.

Thiên Lộc Từ nhắc nhở.

Bác sĩ sững sờ, không nói thêm gì nữa, chỉ là tức giận nhìn chằm chằm Thiên Lộc Từ.

Thiên Lộc Từ cũng không thêm đề ý, xoay người về phía 23 người đang treo lơ lửng:

- Ta vì cái gì muốn đánh gãy tứ chi, chính các ngươi trong nội tâm tình huống. Ngày sau các ngươi dám lại đối huynh đệ của ta hạ thủ, ta giết cả nhà các ngươi!

Quá kinh điển. Hết sức kinh điển. Chưa từng thấy câu nói nào kinh điển hơn. Người đứng xung quanh đều đã từng nghe câu này không biết bao nhiêu lần trên TV mỗi buổi chiều thứ 2, 4, 6 lúc 5h tối, thường hay chiếu phim kiểm hiệp. Thế nhưng đây không phải cảnh cáo, đây là tuyên ngôn! Tuy rằng Thiên Lộc Từ nói ra vẻ rất tầm thường, nhưng không có ai hoài nghi lời nói của hắn.

Nói xong, Thiên Lộc Tử cười với thầy thuốc nói:

- Không có ý tứ, làm trễ nải thời gian của người, người bây giờ có thể lên cứu người.

Đây toàn là bác sĩ cấp cứu. Chậm trễ thời gian của bọn hần là người không đúng.

Bởi vậy, Thiên Lộc Tử xin lỗi.

Trước đó còn uy hiếp nói muốn giết cả nhà người ta, giờ khắc này lại có thể mỉm cười hướng người khác nói xin lỗi. Đây rõ ràng là một người như thế nào. Bác sĩ lắc đầu, mang mấy cái suy nghĩ tạp nham vứt ra khỏi đầu, cái kia cũng không phải là việc mà hần phải quan tâm. Hần chỉ là một bác sĩ, chỉ phụ trách cứu người là tốt rồi.

Rất nhanh, 23 tên cao thủ Taekwondo được xe cứu thương đưa đi.

Thiên Lộc Tử tiếp nhận súng từ tay Kỷ Ngọc Nhân, ánh mắt liền chuyển sang trên người đám lãnh đạo Dương Đại. Trong lúc vô tình thấy Chương Chính Huyền cùng với nhi tử của hần Chương Phong Tồn đứng chung một chỗ, hần nhớ tới một việc.

Vì vậy hần đi đến bên Nhậm Thư Hoài:

- Hôm nay bọn hần ở đây đầy đủ đấy, có thể liền đem thẻ diện hần ném đi.

Nhậm Thư Hoài sững sờ, lúc này mới nhớ tới lúc trước hần và Thiên Lộc Tử có ước định. Chỉ là hiện tại làm cho xảy ra chuyện lớn như vậy, thật sự thích hợp đánh tiếp cha con Chương Chính Huyền một trận sao?

Nói cho hết lời, Thiên Lộc Tử cũng không thêm đề ý tới Nhậm Thư Hoài có đáp ứng hay không, thẳng hướng phía Chương Chính Huyền.

Thấy Thiên Lộc Tử đã đi tới, Chương Chính Huyền cùng Chương Phong Tồn hai người sắc mặt lập tức trắng bệch không thôi, cuối cùng vẫn là Chương Chính Huyền mở miệng hỏi:

- Trương Thiên Lộc, người muốn làm gì?

Hôm nay may mắn kiến thức Thiên Lộc Tử thủ đoạn, Chương Chính Huyền sợ người này sẽ đối với hần hạ thủ. Hần hiện tại tuyệt không cho rằng, Thiên Lộc Tử dám động thủ với lãnh đạo Dương Đại.

- Không có gì, liền thấy cha con các người quá ngứa mắt mà thôi. Hôm nay vừa vặn gặp mặt, liền thuận tay đánh các người một trận a.

Nói xong, Thiên Lộc Tử cũng không đợi Chương Chính Huyền phụ tử kịp phản ứng, liền dụng cả tay chân hướng trên thân hai người chào hỏi.

Hai người cũng không phải người luyện võ, hần thậm chí không cần sử dụng Thái Cực. Lấy lực lượng của hần, đánh Chương Chính Huyền phụ tử chắc chắn có thừa, lại nói Thái Cực cũng không thích hợp dùng để đánh người.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ném Đá Giấu Tay

Bị đánh một trận bầm dập cha con Chương Chính Huyền đều ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

Bởi vì chỉ muốn làm mất mặt mũi 2 người này, Thiên Lộc Tử cũng đã khống chế độ mạnh yếu. Còn không đến mức đem hai người đánh bán thân bất toại, bất quá đánh thành đầu heo đúng là không thể tránh khỏi.

Trong lúc Thiên Lộc Tử đánh người, Nhậm Thư Hoài không ra mặt ngăn trở thì thôi cũng được đi bởi vì hần là người khời xương, thể nhưng lãnh đạo vậy mà cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Vì thế, Chương Chính Huyền chỉ cảm thấy trong nội tâm phiền muộn đến muốn thổ huyết, không phải là do bị đánh, mà là bị do tức đến thổ huyết đấy.

Bình thường hần cho những người kia không ít chỗ tốt, hôm nay hần gặp nạn roài, một chút người gọi là minh hữu lại thờ ơ xem kịch vui, hần há có thể không tức giận được sao. Đến lúc này, hần mới cảm nhận được cái gì gọi là tai vạ đến nơi thân người nào người nấy lo.

Đánh xong, Thiên Lộc Tử mang theo Kỷ Ngọc Nhân ly khai Dương Đại. Ba nữ lưu manh cũng theo sát hần, bảo là muốn gặp Hàn Phong, Hàn Vũ.

Thiên Lộc Tử cũng không am hiểu thu thập tàn cuộc, bởi vậy đương nhiên mang cục diện rồi rầm này ném cho Nhậm Hoài Viễn.

Cái gì? Nhậm Thu Hoài làm không được? Đây không phải còn có Kỳ Trường Thiên à. Kỳ Trường Thiên cũng giải quyết không được? Vậy cũng không có chuyện của ta, còn có Cao Phong, thành viên Long Nha đã xuất ngũ ở đây.

Không có hậu phương bảo đảm cho hấn, Thiên Lộc Tử tự nhiên không không đi đánh người ngay giữa bàn dân thiên hạ tại Dương Đại sao? Sau đó ai sẽ giúp mình chùi đít đây. Đương nhiên, hấn trước khi động tay động chân đã nghĩ kỹ.

Nói ví von thì là nếu như đi ăn nhà hàng, Thiên Lộc Tử ăn xong liền phui mông một cái rồi rời đi, thì Nhậm Hoài Viễn, Kỳ Trường Thiên cùng Cao Phong là ở lại rửa chén.

Tiêu sái đi ra khỏi trường Đại học Dương Đại, hai người liền đón chiếc taxi rồi hướng Bệnh Viện Nhân Dân số 2 tại Dương Thành mà đi.

Trong xe, chung quanh đã không có người ngoài, cũng không còn có kỳ người ta nhìn, Kỳ Ngọc Nhân rốt cuộc hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình:

- Thiên Lộc, kỳ thật ta cảm thấy muốn đối phó Vệ Đông Hải bọn hấn, vẫn còn cách làm sạch sẽ hơn một chút mà.

Thật là nữ nhân thông minh ah, biết rõ là nam nhân lưu mặt mũi, cũng biết cách giải quyết tốt nhất.

Thiên Lộc Tử trong nội tâm tán thưởng, trên mặt lại hiện ra nụ cười mỉm nói:

- Ta làm sao không biết lần này huyền nào có chút quá, mà kỳ thật là ta cố ý đấy.

- Vì sao?

Mặt không hiện ra vẻ ngoài ý muốn, Kỳ Ngọc Nhân, tựa hồ đã sớm biết đáp án.

- Lập uy! Lấy thực lực ta bây giờ, ở bên ngoài trường đại học ác cũng chẳng có tiếng tăm gì. Nhưng ở Dương Đại có thể dễ dàng, chỉ có tại Dương Đại lập uy, những người trong trường sẽ không đối với các người tạo ra bất lợi nào, cho dù muốn rat ay đối với các người cũng sẽ muốn cân nhắc một chút hậu quả. Thế nhưng mà lần này chỉ sợ cũng muốn phiền toái Lão cày ruộng rồi.

- Ta biết.

- Người không trách ta?

- Không trách.

Kỳ Ngọc Nhân quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ xe, khóe miệng có chút vênh lên.

Thiên Lộc Tử lại đột nhiên ngăn người. Không ai có thể biết được hấn một người luôn sống trong cô độc, cũng chỉ có lúc cùng Kỳ Ngọc Nhân cùng ba thổ hào đi chung với nhau, cảm giác cô độc của hấn mới có thể bớt đi.

Bởi vậy, hấn vô luận như thế nào đều muốn bảo vệ bọn hấn, không tiếc hết thảy sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, Thiên Lộc Tử theo bản năng lấy điện thoại cầm tay ra nhìn một chút, lại phát hiện điện thoại không có gì. Mà bên cạnh hấn, Kỳ Ngọc Nhân đã mở ra điện thoại của nàng.

- Cha ta muốn gặp người!

Kỳ Ngọc Nhân đưa điện thoại di động cho Thiên Lộc Tử.

- Ha ha, Lão cày ruộng người khỏe chứ?

Thiên Lộc Tử cười nói, hấn đã đoán được Kỳ Trường Thiên tìm hấn làm gì rồi.

- Khá lắm tên khốn nạn!

Quả nhiên, Kỳ Trường Thiên mắng:

- Ta cho người đi Dương Đại là vì bảo hộ Ngọc Nhân, không phải cho người đi nháo sự. Ta nói tiểu tử người có thể an phận một chút được không? Đánh giá quan, rồi còn mang 23 tên cao thủ Taekwondo đánh gãy tứ chi, đã thế lại còn đánh lãnh đạo trường học bầm dập, người toàn làm chuyện hư hỏng... . Bộ ta khiếp trước thiếu nợ người hay sao mà giờ phải đi chùi đít cho người hoài hả?

Thiên Lộc Tử cũng không phản bác, cứ để Kỳ Trường Thiên ở một bên mắng chửi, hấn dứt khoát đưa điện thoại di động ném ra xa. Hấn có thể hiểu được tâm tình của lão. Dù gì thì đi chùi đít cho người khác, chuyện này chẳng mấy ai muốn làm.

- Khốn khiếp, người nếu lại làm ra ba cái chuyện hư hỏng như thế nữa, liền không nên nói quen biết ta, ta không có năng lực lớn như vậy. suốt ngày lau mông cho người.

Rống hết câu này, Kỳ Trường Thiên liền cúp điện thoại cái rụp.

Thiên Lộc Từ cười. Bị mắng còn cười, thằng này chắc bị bại não.

Suy nghĩ nhiều làm gì, hần cười là vì hần nghe được Kỷ Trường Thiên ý tứ ---- sự việc lần này hần liền thu thập tàn cuộc, chỉ là sau này sẽ không.

Đưa điện thoại di động trả cho Kỷ Ngọc Nhân, Thiên Lộc Từ rất muốn gọi điện thoại cho Kỷ Trường Thiên, hỏi một chút hần muốn giải quyết vụ này như thế nào. Nhưng mà cứ nghĩ đến việc tiếp tục nghe chửi, vẫn là thôi đi.

Ngay tại Thiên Lộc Từ cùng Kỷ Ngọc Nhân đi đến bệnh viện nhân dân thứ hai của Dương Thành, tổng cục trưởng cục cảnh sát Dương Thành, La Thiên Tường đang ngồi ở trước bàn làm việc, trong tay đang cầm một phần văn kiện xem xét.

Dưới háng, nữ trợ lý của hần đang blowjob, nhưng chỉ có cái là nằng làm cách nào tên cục trưởng này cũng không cứng nổi, hần hiện tại không có một chút tâm tư chơi nữ nhân.

Trên văn kiện ghi lại, đúng là vụ việc vừa xảy ra tại Dương Đại “vụ án 23 người bị đánh gãy tứ chi.”

Vốn, vụ án trọng đại như vậy phát sinh tại khu vực của hần, điều nên làm là phải dẫn người tới tra rõ. Người gây án, Thiên Lộc Từ đúng là đã từng được hần phái xe cảnh sát đưa đến Dương Đại, hần làm sao không nhớ rõ được.

Hơn nữa ngay tại lúc này, điện thoại trực tiếp từ thủ trưởng ra lệnh, nói là cho hần bằng bất cứ cách nào cũng muốn đem chuyện lần này đè xuống. Nếu không làm được tự cuốn gói xéo đi.

Thượng cấp ra lệnh, muốn giải quyết vụ án bình thường, hần liền làm theo là được.

Thế nhưng mà vụ án này có quá nhiều người chứng kiến, dĩ nhiên tạo thành dư luận xã hội. Hần nếu không có cái lý do chính đáng liền đem sự tình đè xuống, kết quả chắc chắn là đi tong cái chức cục trưởng này mà thôi.

Giải quyết không tốt còn bị cấp trên đá bát ra đường, đến lúc đó chỉ có nước ăn mày. Mà thậm chí, đến lúc đó hần không chỉ mất chén cơm, thậm chí còn sẽ bị mời đi ăn cơm tù bóc lịch với mấy đại bàng.

Quan lớn hơn một cấp liền có thể đè chết người, La Thiên Tường muốn làm không đẹp, thủ trưởng cấp trên của hần nhất định sẽ bất mãn, đến lúc đó hần đồng dạng phải ngã ngựa.

- Móa! Tự nhiên không không lại dính vào vụ này, ta quá xui xẻo đi. Cái tên Trương Thiên Lộc này thật đúng là biết gây chuyện, hần đến đây mới vài ngày, đã làm rối tung hết. Khốn kiếp!"

La Thiên Tường mắng to, đốt 1 điếu thuốc ngậm lên miệng, một tay cầm văn bản tài liệu suy nghĩ đối sách, tay kia tức thì nắm đầu nữ trợ lý gắt gao đè xuống dán chặt vào hạ bộ của hần.

Đúng vào lúc này, cửa phòng liền bị đá văng, một thân ảnh nhanh nhẹn dũng mãnh chợt hiện ra, sau đó tiện tay đóng cửa lại. Người tới không phải ai khác, đúng là thành viên đã xuất ngũ từ Long Nha, Cao Phong.

La Thiên Tường kinh hãi, ngay trong cục cảnh sát tự nhiên xuất hiện cái tên mặt âm trầm như sát thủ thể này.

- Ngươi là người nào?

La Thiên Tường bất động thanh sắc hỏi, tay âm thầm đi lấy súng ngắn để trong hộc bàn.

- Nếu như ngươi không muốn chết, liền đem hai tay giờ lên.

Cao Phong cầm trong tay khẩu Colt M2000, thanh âm không có chút cảm tình.

La Thiên Tường sắc mặt trắng bệch, ngoan ngoãn giờ hai tay lên. Bị người dùng súng chỉ vào đầu, hần tuy là cục trưởng cục cảnh sát vẫn là lần đầu tiên. Đồng thời, hần cũng không hiểu đại hần trước mắt làm sao vào được tới đây. Chẳng lẽ cục cảnh sát đã sa sút đến độ có thể cho người ngoài tự do đi ra đi vào?

- Ngươi là ai? Muốn làm gì?

La Thiên Tường miệng hỏi, vụng trộm dùng chân đá một cái vào dưới háng nữ trợ lý, ra hiệu nằng lấy súng.

Nữ trợ lý cũng phát giác được sự tình không được bình thường, rất nhanh hiểu ý, liền lấy tay mò lên đai lưng La Thiên Tường, trên đai lưng có súng.

- Cho con bò của ngươi bước ra ngoài ngay, không ta bắn là chết cả hai đứa.

Cao Phong giọng lạnh như băng nói.

Gặp quỷ rồi, La Thiên Tường hoàn toàn không biết Cao Phong như thế nào có thể thấy nữ trợ lý đang nằm dưới bàn được, cái kia nữ trợ lý tức thì sợ tới mức không dám động đậy.

- Còn không bỏ ra?

La Thiên Tường tức giận đá một cái nữ trợ lý.

Nữ trợ lý không dám lãnh đạm, quần áo cũng không đoái hoài tới liền đứng lên.

- Mặc quần áo vào! Rồi cút ra ngoài!

Cao Phong gầm lên, đằng đằng sát khí thật là dọa người.

Nữ trợ lý nào dám nói cái gì nữa, đem quần áo vút trên mặt đất nhanh chóng mặc vào, ngay sau đó mắt nhìn chăm chăm mặt Cao Phong, sau đó xám xịt chạy ra ngoài.

Cao Phong lúc này mới đem súng ngắn thu hồi, ngồi trước mặt La Thiên Tường, đem huân chương công đức của Long Nha ra đưa trước mặt hắn rồi nói:

- Ta biết rõ ngươi đang giải quyết vụ việc lần này.

La Thiên Tường sắc mặt liền biến đổi, hắn làm cục trưởng cục cảnh sát thành phố, đương nhiên nhận ra cái huân chương công đức này. Thế nhưng hắn cũng mệt mỏi, mình làm quá nhiều chuyện xấu rồi, chẳng biết là cái tên Long Nha trước mặt mình muốn nói tới chuyện nào.

Vì thế, La Thiên Tường kể cả ý nghĩ muốn chết cũng có, người bị Long Nha nhìn chăm chăm vào như vậy có người nào có kết cục tốt đâu. Trước đó, hắn có thể chưa từng nghe nói qua Long Nha còn có thời gian đi giám sát cái chức cục trưởng nhỏ như hắn.

Thấy La Thiên Tường sắc mặt phờ phạc, Cao Phong cũng đã đoán được người này suy nghĩ cái gì, vì vậy hắn chỉ chỉ văn bản tài liệu mặt bàn:

- Ta không phải tới đây vì mấy cái chuyện dơ bẩn của ngươi, ta là vì cái này mà đến. Ta biết rõ cấp trên của ngươi đã ra lệnh, muốn ngươi mang sự tình này đè xuống.

Nghe xong nửa câu La Thiên Tường nhẹ nhàng thở ra, nhưng là sau khi nghe nửa câu còn lại hắn lần nữa căng thẳng thần kinh, trong nội tâm so đo: chẳng lẽ Long Nha sẽ muốn hạ thủ với thủ trưởng của hắn?

Nghĩ tới đây, La Thiên Tường thử thăm dò:

- Ngài tới tìm ta là vì việc này sao?

Vì lý do an toàn, hắn đã không thừa nhận cũng không phủ nhận.

- Ta là tới giúp ngươi đè xuống vụ án này.

Cao Phong cũng không cùng La Thiên Tường nói chuyện dông dài, vô thưởng vô phạt.

La Thiên Tường nghe được liền biết là đại hỉ, nếu như có Long Nha ra mặt, như vậy sự tình tự dễ làm hơn nhiều rồi. Hắn đang vì chuyện này phiền não, kết quả lập tức có cứu tinh tới đây.

- Long Nha định làm gì?

La Thiên Tường thử thăm dò.

- Ta đại biểu cá nhân ta, không có nghĩa là Long Nha.

Cao Phong nhíu mày một cái tiếp tục nói:

- Thông qua ta điều tra, trong vụ án này, 23 người bị hại thật ra đều dùng ma túy. Ta đã kiểm tra phòng của bọn hắn tìm được thuốc phiện. Vật chứng vẫn còn ở đó, ngươi lập tức dẫn người tới lục soát! Ta hi vọng ngươi đừng nên động cái tên Trương Thiên Lộc kia, ngươi biết phải làm sao rồi đó.

Nếu như đến lúc này, La Thiên Tường vẫn không biết giải quyết chuyện này như thế nào, vậy hắn liền không xứng làm cục trưởng rồi.

- Tôi hiểu rồi.

La Thiên Tường khuôn mặt cười tươi như hoa, sáng lạng vô cùng, như trẻ nhỏ được cho kẹo.

- Very good!

Cao Phong gật gù đầu chơi thêm câu tiếng anh, đứng lên đi ra ngoài cửa, vừa đi được hai bước lại quay đầu lại nói:

- Ngươi nếu như còn muốn ngồi vị trí này lâu một chút, nên chỉnh đốn tác phong làm việc của mình đi!

La Thiên Tường toàn thân chấn động, đây là Long Nha cảnh cáo! Vì thế, hấn tranh thủ gạt đầu nói phải, phải.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Đầu Bị Cửa Kẹp

Trong lúc Cao Phong đến gặp La Thiên Tường thì ban giám hiệu Dương Đại cũng mở cuộc họp khẩn cấp, cuộc họp này đương nhiên là vì Thiên Lộc Tử.

- Trương Thiên Lộc chính là đồng cúrt chuột, vừa tới Dương Đại đã gây chuyện, hôm nay lại gây ra đại họa. Nếu không đuổi học hấn, hấn sẽ làm ô nhiễm Dương Đại.

Khuôn mặt Chương Chính Huyền giống y như mặt heo, mạnh mẽ vỗ bàn lên tiếng:

- Hiệu trưởng, ông cảm thấy thế nào?

Đây là bức vua thoái vị, hồ ly như Nhậm Thư Hoài làm sao không biết Chương Chính Huyền đang bức hấn tỏ thái độ. Đối với việc này hấn cảm thấy rất là đau đầu, nếu Thiên Lộc Tử chỉ là một sinh viên bình thường thì hấn đã sớm kí tên rồi.

- Các vị thấy sao?

Nhậm Thư Hoài không trả lời mà hỏi ngược lại.

Nhậm Thư Hoài đã xuất chiêu, đem củ khoai nóng bỏng tay ném ra ngoài. Nếu Thiên Lộc Tử ở đây, e rằng hấn cũng phải vỗ tay tán thưởng: CMN, đây mới thật sự là cao thủ Thái Cực.

Chương Chính Huyền tuy oán hận trong lòng, nhưng người ta là hiệu trưởng, hấn cũng không thể làm gì được. Vì vậy, hấn dùng ánh mắt bất thiện nhìn về phía mấy vị lãnh đạo kia, ý là muốn cảnh cáo bọn hấn.

Những vị lãnh đạo kia đương nhiên biết rõ Chương Chính Huyền đang quở trách thái độ thờ ơ của bọn hấn lúc này, cho nên bọn họ nhao nhao bày tỏ thái độ.

Nhậm Thư Hoài xoa xoa huyệt Thái Dương, đến giờ phút này hấn đã không còn cách nào kéo dài thời gian, trong lòng vô cùng lo lắng:

- Không biết phòng giáo dục tỉnh có chuyện gì, ta gọi điện thoại từ sớm, tại sao đến giờ còn không có động tĩnh?

Nhưng vào lúc này điện thoại của Chương Chính Huyền đột nhiên đổ chuông. Hấn lấy điện thoại ra nhìn, người gọi đến là anh trai hấn, Chương Chính Cung, trưởng phòng giáo dục thành phố.

- Xin lỗi, tôi có điện thoại.

Chương Chính Huyền nói xong liền vội vàng đi ra ngoài.

Nhậm Thư Hoài thấy vậy, sắc mặt rạng rỡ, hấn nói thầm: Rốt cuộc đã tới.

Bên ngoài phòng họp, Chương Chính Huyền đang nghe điện thoại:

- Anh à, có chuyện gì không?

- Chính Huyền, có phải cậu đang muốn đuổi học một sinh viên tên là Trương Thiên Lộc hay không?

Chương Chính Huyền cả kinh, vội vàng nói:

- Đúng vậy, hấn là một sinh viên có vấn đề...

Hấn còn chưa nói xong đã bị Chương Chính Cung cắt ngang:

- Hấn có vấn đề hay không không quan trọng, quan trọng là ... cậu không thể đuổi hấn.

- Tại sao?

Chương Chính Huyền cảm thấy chuyện này tựa hồ không đơn giản như hấn nghĩ.

- Trên tình đã gây áp lực với ta, cậu đuổi học hần, ta cũng xong đời.

- Oanh!

Chương Chính Huyền cảm thấy đầu mình trống rỗng, đến lúc này hần coi như có ngu đi chăng nữa cũng biết lần này mình đã đá trúng miếng sắt cmnr.

- Chính Huyền, cậu còn đó không?

- Còn . . . Em nên làm như thế nào đây?

- Không được nhằm vào Trương Thiên Lộc nữa, sau đó chuẩn bị đến trung học Dương Thành làm hiệu trưởng.

- Cái gì? Trung học? Tại sao lại không có đạo lý như vậy?

- Đạo lý cái cục shit, ý của cấp trên là phân cậu đến tiểu học Dương Thành làm hiệu trưởng. Ta phải tranh thủ năn nỉ ỉ ôi mới xin được cho cậu đến trung học Dương Thành đó.

"... ."

- Chính Huyền ah, cậu làm gì ở Dương Đại tôi không ý kiến, nhưng tại sao cậu lại không có mắt, đi trêu chọc một người không nên trêu chọc cơ chứ?

- Em không biết Trương Thiên Lộc có bối cảnh.

- Không có khả năng ah, Nhậm Thư Hoài phải thông tri cho các người mới đúng.

- Hần không có nói! Em hiểu rồi, Nhậm lão quý cố ý không cho em biết, hần cố tình chơi em!

- Ai, việc này cậu chỉ có thể tự nhận xui xẻo, Nhậm Thư Hoài cũng không phải người mà chúng ta có thể trêu chọc.

.....

Trở lại phòng họp, Chương Chính Huyền đã không còn uy phong như trước, mặt mày uể oải. Hần hung hăng trợn mắt nhìn Nhậm Thư Hoài, sau đó đặt mông ngồi xuống ghế.

- Sau khi thận trọng cân nhắc, tôi cảm thấy không nên đuổi học Trương Thiên Lộc vẫn tốt hơn. Trường học lấy trọng người làm gốc, phải cho học sinh cơ hội để làm lại, mới vừa rồi tôi hơi quá lời.

Nói xong, Chương Chính Huyền nhắm mắt, không còn quan tâm gì đến cuộc họp nữa.

Ra ngoài nghe điện thoại, sau khi trở lại thái độ liên chuyển biến 360°, hơn nữa sắc mặt của Chương Chính Huyền cũng không được tốt.

Đang ngồi đây đều là cáo già, há có thể nhìn không ra huyền cơ trong đó, cho nên bọn họ cũng nhao nhao biểu thị nên cho Thiên Lộc Từ một cơ hội hối cải....

Nhậm Thư Hoài cười, hần lợi dụng Thiên Lộc Từ đối phó với Chương Chính Huyền cuối cùng đã có thu hoạch.

Bệnh viện nhân dân số hai.

Hàn Phong Hàn Vũ giống như hai cái xác ướp đang nằm trên giường, Trần Cương cũng băng bó toàn thân. Ba tên này quả nhiên là huynh đệ tình thâm, trực tiếp chơi trò có nạn cùng chịu.

Thiên Lộc Từ lo lắng bắt mạch cho Hàn Phong, Hàn Vũ, xác nhận hai người bọn họ không có nội thương mới cảm thấy yên lòng. Mà Kỳ Ngọc Nhân vẫn thủy chung đứng ở bên cạnh hần, lẳng lặng nhìn mà không nói.

Trong khi đó, ba nữ lưu manh đang cùng Trần Cương vui đùa âm ỉ, cũng không biết vì cái gì, các nàng đặc biệt thích trêu chọc Trần Cương. Có lẽ là bởi vì hần có thân hình khủng bố, bên hần sẽ có cảm giác an toàn.

- Lão tam, cảm ơn người!

Hàn Phong, Hàn Vũ đã biết những việc Thiên Lộc Từ vừa làm, bọn hần rất là cảm động cũng rất là lo lắng.

- Được rồi, không cần nói cảm ơn, chúng ta là huynh đệ!

Thiên Lộc Từ mỉm cười nói.

Hàn Phong, Hàn Vũ chấn động toàn thân, chỉ đơn giản một câu chúng ta là huynh đệ, bên trong lại ẩn chứa rất nhiều. Huynh đệ không nhất định phải nói nhiều, nhưng nhất định sẽ xuất hiện lúc người cần giúp đỡ.

- Chuyện này chỉ sợ không có dễ dàng trôi qua như vậy.

Hàn Phong lo lắng nói.

Thiên Lộc Tử biết bọn hắn đang lo lắng việc gì, liền mở miệng an ủi:

- Không có chuyện gì nữa, hiện tại có lẽ đã có người xử lý xong rồi.

Nói xong, hắn đi mở TV.

Thiên Lộc Tử nói không sai, đích thật là đã có người xử lý chuyện này, mà người xử lý chính là cục trưởng La Thiên Tường.

Bên ngoài cục cảnh sát Dương Thành, La Thiên Tường mở cuộc họp báo khẩn cấp về việc 23 người bị đánh gãy tay chân, có rất nhiều phóng viên tham dự.

La Thiên Tường đứng ở trên đài cao mới vừa được dựng tạm, thấy hiện trường hỗn loạn như vậy, hắn nhíu mày nói:

- Các vị không cần chen lấn, mọi người lần lượt đặt câu hỏi, tôi sẽ trả lời từng vấn đề một.

Đáng tiếc các phóng viên căn bản không có nghe hắn, hắn đành phải nháy mắt với cấp dưới, xuất động cảnh sát duy trì trật tự. Nhờ vậy, hiện trường mới tạm thời bớt hỗn loạn.

- Xin hỏi La cục trưởng, ông tổ chức buổi họp báo khẩn cấp này, có phải vụ án 23 người bị đánh gãy tay chân còn có ẩn tình gì khác?

Một nữ phóng viên tiên phong đặt câu hỏi.

- Đúng vậy, nếu không ta cũng sẽ không tổ chức buổi họp báo khẩn cấp này. Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, ta làm như thế chính là muốn minh oan cho một công dân lương thiện.

La Thiên Tường mỉm cười nói.

- Người bị oan uổng mà La cục trưởng nói đến là ai?

Một nam phóng viên hỏi.

- À, hắn là Trương Thiên Lộc!

- Oa!

Hiện trường ngay lập tức bạo động, có người mắng to, có người đặt câu hỏi, cũng có người chế giễu. Tóm lại, những lời này của La Thiên Tường giống như là một cục đá kích khởi ngàn con sóng.

- Điều đó không có khả năng a, Trương Thiên Lộc tại Dương Đại dùng gậy gỗ đánh người, chứng cứ vô cùng xác thực, tại sao La cục trưởng lại nói hắn bị oan uổng? Chẳng lẽ video và hình ảnh trên mạng là giả?

Một nam phóng viên hỏi.

- Tôi cũng không nói video cùng ảnh chụp là giả, Trương Thiên Lộc đích xác có đánh người. Tuy nhiên hắn đánh người cũng không sai, chúng ta không nên trách hắn, thậm chí hắn còn đáng được khen ngợi.

La Thiên Tường giải thích.

- Cái gì? Đánh người còn được khen ngợi? Lúc La cục trưởng đóng cửa quên rút đầu về phải không?

- Có ý gì?

- Đầu của ông bị cửa kẹp!

La Thiên Tường nghiêm rằng căm hận, nếu như có thể, hắn sẵn sàng móc súng ra bắn cái đám phóng viên đáng chết này thành tổ ong vô vể.

Cảnh giới chửi bới của người này đúng là CMN cao thâm, chửi người không hề thô tục. Người bị hắn chửi còn không biết là mình bị chửi, đây mới là cảnh giới cao nhất của chửi bới a.

- Vị phóng viên này, người hãy chú ý cách dùng từ, coi chừng ta tố cáo người tội sỉ báng, yêu cầu người bồi thường tổn thất tinh thần!

La Thiên Tường ngữ khí bất thiện nói:

- Bởi vì người bị Trương Thiên Lộc đánh chính là người xấu, cho nên hắn đáng được khen ngợi.

- Ý của La cục trưởng là 23 người đánh kia là người xấu?

- Đúng vậy, bọn họ buôn ma túy.

- Có chứng cứ không?

- Đương nhiên là có!

La Thiên Tường ra hiệu cấp dưới mở máy chiếu, hình ảnh phát ra chính là La Thiên Tường dẫn người đến chỗ của 23 người bị hại để điều tra, hơn nữa còn tìm thấy rất nhiều ma túy tại đó.

- Các vị đều là người sáng suốt, video này tuyệt đối không phải là giả đấy.

La Thiên Tường nói xong lại phát phát tay ra hiệu với cấp dưới.

Ngay sau đó, hai tên cảnh sát ôm một một cái rương lớn chứa đầy ma túy để lên bàn, số lượng ít nhất cũng phải hơn 50kg.

Đến lúc này, những phóng viên kia muốn không tin cũng không được.

- Tàng trữ 50kg ma túy, thành trùm buôn ma túy cmnr.

- Tội này đáng được dựa cột.

- Số ma túy này mà tuồn ra ngoài, không biết sẽ hại chết bao nhiêu người, may mắn đã kịp thời ngăn chặn.

.....

Đương nhiên, cũng có một ít phóng viên cứng đầu, bọn hấn cũng không dễ dàng tin tưởng.

- La cục trưởng, xin hỏi ông làm sao biết 23 người này tàng trữ ma túy?

Một nữ phóng viên xinh như minh tinh hỏi.

- Có người mật báo, ánh mắt của quần chúng sáng như trăng rằm đấy.

La Thiên Tường mỉm cười nói.

- Người nào mật báo?

- Để bảo đảm an toàn cho người mật báo, cảnh sát sẽ không để lộ bất kỳ tin tức gì. Việc này con nít lên ba cũng hiểu, thân là phóng viên cô lại không hiểu hay sao?

- La cục trưởng, tuy nói 23 người kia là tội phạm, nhưng bọn hấn cũng có nhân quyền. Nên do pháp luật xử lý, Trương Thiên Lộc tự tiện đánh người, hấn đã phạm vào tội xâm hại an toàn của người khác?

- Về điểm ấy, cảnh sát đã điều tra qua, Trương Thiên Lộc có hành vi như vậy là vì 23 người kia bức bách huynh đệ của Trương Thiên Lộc chơi ma túy. Huynh đệ của Trương Thiên Lộc không chịu khuất phục, còn nói muốn đi tố giác bọn hấn, kết quả bị đánh bầm dập phải tạm trú dài hạn trong bệnh viện.

- Tuy là như vậy, nhưng Trương Thiên Lộc trả thù có độc ác quá hay không?

- Đương nhiên là không! Xét trên phương diện nào đó, hấn đánh gãy tay chân 23 người kia chính là bảo vệ Dương Đại. Ma túy diệt tuyệt nhân tính, bọn hấn bức bách sinh viên chơi ma túy, nếu không có thủ đoạn phi thường tiến hành ngăn cản, e rằng bọn hấn sẽ còn tiếp tục hãm hại sinh viên. Bởi vậy, hành vi của Trương Thiên Lộc rất đáng được khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Gặp Lại Long Hồng Diễm

Xem tivi xong, ba thổ hào cùng với ba nữ lưu lưu manh đều cổ quái nhìn Thiên Lộc Tử, liền ngay cả Kỳ Ngọc Nhân cũng là mặt bất khả tư nghị nhìn xem hấn.

- Các người đừng nhìn ta như vậy. Ta cảm thấy xấu hổ à.

Thiên Lộc Tử cười khổ sờ mũi một cái nói.

- Lão tam, người đến cùng làm thế nào, vậy mà có thể làm cho cục trưởng đi chùi đít giúp người.

Hàn Phong, Hàn Vũ đồng thanh hỏi, trong lòng nghi ngờ không thôi.

- Tên cục trưởng này thiệt vk. Công phu bịa đặt đúng là rất cao minh. Đầu móa, đến ta còn cảm thấy mặc cảm vì khả năng bịa đặt của lão. Chắc đợt này đi bãi thẳng chả làm thấy quá

Trần Cương định đặc nói.

- Ta cũng không biết à.

Thiên Lộc Tử lắc đầu nói, trong lòng hần ngược lại là có một ý nghĩ, bất quá không có chắc chắn lắm.

Mọi người cho rằng Thiên Lộc Tử không muốn nói, cũng không có hỏi lại. Bất quá bọn hần trong nội tâm đều hiểu, nếu là không có người tại hậu đài điều khiển, La Thiên Tường không thể nào tự mình ra mặt tổ chức buổi họp báo rửa sạch oan ức cho Thiên Lộc Tử. Quá oan ức.

Buổi họp báo của La Thiên Tường rất thành công. Lúc trước trên Internet liên có nhiều forum chửi bới Thiên Lộc Tử. Hôm nay ngược lại còn giật tít “Thiên Lộc Tử vì nghĩa quên thân phá hủy căn cứ trùm buôn thuốc phiện.”

Cũng bởi vì truyền thông trắng trợn giật tít, tiếng tăm của Thiên Lộc Tử lần nữa lan xa bốn biển. Cảm khúc 《Phàn Nguyệt Trích Tinh》của hần vậy mà một lần nữa đứng Top trên các trang mạng.

Thời điểm Thiên Lộc Tử cùng Kỳ Ngọc Nhân trở lại Nam Việt Hoa Phủ, trời đã tối rồi.

Kỳ thật hai người đã sớm rời đi bệnh viện nhân dân thứ hai của Dương Thành, sở dĩ trở về muộn như vậy, hoàn toàn là vì La Thiên Tường muốn hần đi cục cảnh sát lãnh tiền thưởng

Từ trên xe đi xuống, Thiên Lộc Tử nhìn trong tay mình đang cầm cái cờ “Vi nghĩa quên thân”, trên mặt lại cười khổ. Đánh nát chân của người khác, lại vẫn có thể có tiền thưởng, rồi còn được tặng bằng khen. Những người biết sự thật hiện giờ chắc đang không ngừng ho ra máu.

Đem tám cờ ném vào trong thùng rác, Thiên Lộc Tử đứng trước cửa biệt thự, ánh mắt chớp chớp liên hồi. Hần lần nữa cảm nhận được quyề tài có tầm quan trọng cỡ nào, trong nội tâm, khát vọng có được tiền tài cùng quyền lực đang không ngừng thiêu đốt dạ dày hần.

- Trương Thiên Lộc!

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nữ.

Trương Thiên Lộc vừa mới đem cửa biệt thự mở ra, đang chuẩn bị đi vào, liền dừng lại, theo bản năng xoay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một người mặc váy ngắn màu trắng, lộ ra hai cái đùi trắng bóng hết sức hấp dẫn. Lốp váy mỏng bao tròn bờ mông căng tròn. Thiên Lộc Tử mắt mở to ra, nhìn chăm chăm, nếu người ngoài đang nhìn vào mắt hần lúc này có thể thấy tơ máu đang không ngừng nổi lên. Mỹ nữ à. Ta ước được làm siêu nhân, có mắt nhìn xuyên vải.

Mỹ nữ mang một đôi giày cao gót màu trắng, dáng vẻ thướt tha mềm mại. Quả đúng là người đẹp nhờ lụa, lụa đẹp nhờ mông. Cổ áo của nàng rất thấp, còn lộ ra hai đôi tuyết trắng lớn hết sức nồn nà. Nàng đi một bước, bộ ngực liền nhảy lên một cái. Thiên Lộc Tử, mặc bỗng trở nên tím tái. Không thờ được.

- Là người? Trong mắt Thiên Lộc Tử chợt hiện lên vẻ kinh ngạc, hần thật không ngờ ở chỗ này lần nữa gặp gỡ Long Hồng Diễm.

- Là ta, người không hiểu sao ta lại tới đây phải không à.

Long Hồng Diễm đi đến trước mặt Thiên Lộc Tử, che miệng mỉm cười nói.

Thiên Lộc Tử nhìn mỹ nhân cứ hoa hết cả mắt, không tự chủ được liền ngậy người. Bên cạnh Kỳ Ngọc Nhân mắt tròn trắng lên, tức giận nói:

- Các người trò chuyện, ta đi vào trước.

- Ừm . . .

Thiên Lộc Tử ừ một tiếng, ánh mắt lại cũng không có rời đi bộ ngực sữa của Long Hồng Diễm. Cô Gái Hà Lan chính hiệu ISO 9001 à.

Kỳ Ngọc Nhân đi vào, ngoài cửa chỉ còn lại có hai người, Thiên Lộc Tử nhìn meo meo của con nhà người ta cứ thần nhiên như không, hiển nhiên là không muốn mở lời rồi.

- Người ở chỗ này?

Long Hồng Diễm liền mở lời hỏi một câu, kỳ thật nàng đã sớm biết Thiên Lộc Từ ở tại Nam Việt Hoa Phủ rồi.

Ngày báo nhập học, bốn chiếc xe cảnh sát hộ tống hần, liền làm nàng chú ý không thôi, nàng sơ bộ nhận định hần chắc là tên nhà giàu mới nổi nào đó hoặc là con ông cháu cha. Mà nàng thi vào Dương Đại cũng liền là muốn cura một con rùa vàng để cười đi vòng vòng chơi, vì vậy nàng bắt đầu lưu ý cái tên này.

Thời gian trôi quá, hần cho nàng quá nhiều kinh hi. Hần cùng với tổng giám đốc Quốc Tế Tuyền Diệp, Bạch Diệp Tuyền có quan hệ mật thiết, lại còn cùng nữ thần Dương Thành, Nam Như Hần có quan hệ không tầm thường, rồi còn ở tại khu biệt thự Nam Việt Hoa Phủ này, còn nổi tiếng với cảm khúc 《Phản Nguyệt Trích Tinh》, mới gần đây lại nhờ vụ án “Đánh gãy tứ chi của 23 người” danh khí tăng vọt.

Long Hồng Diễm dĩ nhiên xác định Thiên Lộc Từ có tài thật sự à. Lại nghĩ tới mỹ nữ bên cạnh hần cũng không ít. Mà từng người đều không kém nàng. Bởi vậy nàng liền quyết định tiên hạ thủ vi cường, áp dụng cộc đi tìm trâu.

- Đúng, hai ngày trước mới chuyển qua đây.

Thiên Lộc Từ thu hồi ánh mắt hỏi:

- Người tìm ta có việc?

- Cũng không có việc gì, là vì hôm báo danh nhập học, người giúp ta. Mà cũng bởi vì ta, hại người cùng đại tình tình đánh một trận. Trong nội tâm của ta cứ có cảm giác bồn khoản không thôi, cho nên muốn muốn tới mời người ăn một bữa cơm, cũng coi như là làm quen luôn.

Long Hồng Diễm cố ý bước tới bên cạnh Thiên Lộc Từ, đem đùi kẻ sát bên tay Thiên Lộc Từ.

Quả nhiên, Thiên Lộc Từ ánh mắt chuyển dời về phía đùi Long Hồng Diễm, thật lâu mới trả lời:

- Kỳ thật ta cũng không có làm gì, không đáng để người đặc biệt đến mời ta ăn cơm đâu. Hơn nữa cái tên “Đại tình tình” bây giờ là huynh đệ của ta, người thật sự không cần phải bồn khoản.

Miệng nói một đằng, lòng Thiên Lộc Từ lại nghĩ một nẻo, không được, có cơm có mỹ nữ, bỏ qua thì quá tiếc. Mỹ nữ mời ăn cơm, trong lòng của hần đó là một trăm vạn lần nguyện ý, chỉ là cân nhắc đến Kỳ Ngọc Nhân có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào nên đành cự tuyệt.

Tựa hồ đã sớm dự liệu trước đáp án của Thiên Lộc Từ, Long Hồng Diễm cũng không thêm đề ý, liền nói:

- Ta biết người sẽ nói như vậy, nhưng người chẳng lẽ không biết cự tuyệt một cô gái muốn mời người ăn cơm là một việc rất tàn nhẫn sao?

- ...

Thiên Lộc Từ không nói, hần sợ hần một khi mở lời, liền đáp ứng nàng mà không thêm suy nghĩ.

- Chúng ta tính toán là bằng hữu sao?

Long Hồng Diễm đột nhiên chuyển chủ đề, hai mắt nhìn chăm chăm Thiên Lộc Từ hỏi một câu.

- đương nhiên!

Thiên Lộc Từ gật đầu, đưa tay phải ra nói.

- Hi hi, người thực quê mùa.

Long Hồng Diễm cười nói ra, tay liền cầm tay Thiên Lộc Từ:

- Hiện tại chúng ta là bằng hữu rồi, người liền có thể đem số điện thoại di động cho ta a.

- Ừ.

Thiên Lộc Từ biết rõ Long Hồng Diễm là tại trách hần vào ngày báo danh không cho nàng số điện thoại. Hần thật sự rất oan uổng à. Lúc đó hần còn chưa có cả cục gạch, lấy đâu ra điện thoại.

Long Hồng Diễm save số điện thoại của hần vào danh bạ, gọi lại vào máy Thiên Lộc Từ để xác nhận. Sau khi làm xong hết thấy, nàng lúc này mới cảm thấy hài lòng. Dem nay câu cá coi như là cá đã cắn mồi giờ chỉ cần từ từ kéo lên là xong....

- Cuối cùng người cũng còn có chút lương tâm, không lừa ta bấm số điện thoại giả.

Long Hồng Diễm cười nói:

- Vậy ta đi trước nha!

Long Hồng Diễm thật sự quay người ly khai, chỉ là lúc xoay người liền đá cái lông nheo, nằng bấp đùi kia hữu ý vô ý đụng một cái vào tay Thiên Lộc Từ.

Nhìn bóng hình xinh đẹp của Long Hồng Diễm đi xa, Thiên Lộc Từ đơn giản vẫn không hiểu nằng hôm nay tới gặp ta có mục đích gì, chẳng lẽ thật sự chỉ muốn mời hân ăn cơm? Hay chỉ là vì muốn số điện thoại của hân?

- Đi giày cao gót mà sao khinh công nhanh quá vậy, đến ngồi một chút đi.

Thiên Lộc Từ liền hô lên.

Đã đi xa Long Hồng Diễm cũng không có dừng lại, cũng không có trả lời, chỉ là đầu ngón tay liền giơ cao lắc lắc. Chiều này gọi là lạt mềm buộc chặt, tất cả đều nằm trong tính toán của con mụ Long Hồng Diễm này. Bước đầu tiên của nằng ta đã thành công.

Lúc đã đi ra khỏi tầm mắt Thiên Lộc Từ, Long Hồng Diễm mới dừng lại tự lẩm nhẩm:

- Tiểu tử, tỷ nhất định sẽ đem ngươì lột sạch rồi vớt trên giường, sau đó ta chính là tiểu phú bà rồi, oa ha ha.....!!"

Sau khi Long Hồng Diễm đã đi khuất, Thiên Lộc Từ mới trở lại trong biệt thự.

Lầu một đại sảnh, trên cơ bản buổi tối sẽ không có người, bởi vậy hân trực tiếp lên thẳng lầu hai. Đại sảnh lầu hai, cũng không thấy có người, hiển nhiên Nam Như Hân cùng Kỳ Ngọc Nhân đều trở về phòng của mình rồi.

Nam Như Hân vẫn còn dường thương, cần phải tĩnh dưỡng, Thiên Lộc Từ cũng không muốn đi quấy rầy nằng. Thẳng hướng gian phòng của mình, định sau khi tắm liền tu luyện khôi phục kinh khí. Trong cơ thể của hân, kinh khí thể nhưng mà một tia cũng không còn.

Nhưng khi hân mở cửa phòng vừa muốn đi vào, lại nghe được phòng nằm ở cuối hành lang thanh âm. Thanh âm rất nhỏ, người bình thường căn bản không có khả năng nghe được.

- Quái, gian phòng kia hân là không có ai ở mới đúng a, tại sao có thể có thanh âm truyền ra đây này. Chẳng lẽ...

Thiên Lộc Từ biến sắc, trong lòng thoáng qua hai cái ý nghĩ:

Có ăn trộm hoặc là có người tới ra tay với Kỳ Ngọc Nhân. Hệ thống bảo an của Nam Việt Hoa Phủ không tệ, chuyện có ăn trộm, khả năng không lớn, bởi vậy Thiên Lộc Từ càng có khuynh hướng nghĩ đến loại khả năng thứ hai.

Nghĩ tới đây, Thiên Lộc Từ sắc mặt đại biến, sợ Kỳ Ngọc Nhân đã xảy ra chuyện. Hân không dám lãnh đạm, trước tiên lên phóng đến gian phòng của Kỳ Ngọc Nhân. Bởi vì lo lắng, hân cũng không đoái hoài gõ cửa, tính bẻ gãy chốt cửa luôn vào.

Cửa vậy mà không khóa, Thiên Lộc Từ kinh hãi, lập tức xông vào. Trong phòng có mở đèn, nhưng không thấy Kỳ Ngọc Nhân thân ảnh, ngược lại là trong toilet truyền ra tiếng nước.

- Ngọc Nhân?

Thiên Lộc Từ tới gần nhà vệ sinh kêu lên một tiếng.

- Thiên Lộc Từ? Có chuyện gì sao? Ta đang tắm đây này.

Trong toilet truyền ra Kỳ Ngọc Nhân thanh âm.

Thiên Lộc Từ thờ phào nói:

- Không có gì, liền muốn ghé thăm ngươì một chút trước khi đi ngủ. Ngươì tắm đi, ta đi ra ngoài trước.

Rời khỏi phòng Kỳ Ngọc Nhân, tiện tay khóa cửa. Sau đó, Thiên Lộc Từ lấy tốc độ nhanh nhất vọt tới gian phòng ở cuối hành lang, rón ra rón rén đi vặn chốt cửa.

Cửa lại là không khóa, hân dứt khoát chậm rãi mở cửa phòng lách mình đi vào, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, toàn bộ quá trình, một chút tiếng động cũng không có.

Vừa làm xong hết thấy, chính hân đều cảm thấy hân không đi làm ăn trộm thật sự là quá lãng phí tài năng.

Trong phòng chỉ có đèn ở đầu giường là mở, hơn nữa còn rất mờ, thế cho nên không gian chung quanh rất chỉ là lờ mờ. Xuyên qua ánh sáng yếu ớt, Thiên Lộc Từ thấy trên giường vậy mà nằm một người.

Xét thấy trong phòng có mùi thơm cơ thể nữ nhân, Thiên Lộc Từ dĩ nhiên biết được nằm trên giường đúng một nữ nhân. (DG: Mẹ nó, lão tác giả đúng là câu giờ. Không phải nữ nhân chẳng lẽ là bê đê. Ừ mà cũng có thể là bê đê nha. Đạo này thiệt giả lẫn lộn nhiều quá.) Nữ nhân tuy rằng đang nằm ở trên giường, hai chân lại là buông thõng từ trên giường xuống, trên đùi phủ lấy một cái tất chân màu da, đôi bàn chân còn đang đang mang giày cao gót.

Nàng đang mặc đồ công sở. Đứng tại góc độ của Thiên Lộc Tử, vừa vặn có thể thấy phong quan dưới váy của nàng. Đáng tiếc bởi vì ánh sáng quá yếu, nhìn không thấy chút nào xuân sắc, chỉ thấy dưới váy tối như mực.

Bởi vì đang nằm ngửa, ngực của nàng liền nhô lên cao, theo nhịp thở không ngừng trôi lên ngụp xuống giống như kinh ngư Michael Phelps đang bơi bướm, tựa hồ muốn đem áo sơ mi trắng của nàng xé toang. Đi tới thêm vài bước, nhìn rõ ràng gương mặt của nữ có chút quen thuộc, Thiên Lộc Tử tròn tròn mắt.

P/s: Sẽ là ai đây. Người đẹp nào sẽ xuất hiện? Mỹ nhân hay là quái thú? Nữ tử hay là shemale? Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo vào ngày mai. Thân ái và chào tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Một Tay Tuyệt Đối Không Cách Nào Nắm Hết!

Miêu Nhạc Doanh! Người đang nằm trên giường dĩ nhiên là người đại diện của Nam Như Hân, Miêu Nhạc Doanh.

- Khó trách đáng người bốc lửa như vậy.

Thiên Lộc Tử lăm bằm, hắn cũng biết tự tiện xông vào phòng người khác là không tốt nên đang định nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Không ngờ đúng vào lúc này, Miêu Nhạc Doanh lại đột nhiên ngồi dậy, với tay lên đầu giường để bật đèn. Bởi vì trong phòng chỉ có ánh sáng mờ mờ nên nàng cũng không phát hiện ra lúc này trong phòng có nhiều hơn một người.

- Không xong!

Thiên Lộc Tử thầm nói. Bởi vì nếu như Miêu Nhạc Doanh bật đèn lên nhất định sẽ phát hiện ra hắn.

Trong lúc nguy cấp, hắn chỉ còn cách trốn vào màn cửa mà thôi.

Tách, đèn được bật sáng lên, bị ánh đèn chói vào mắt nên Miêu Nhạc Doanh nhắm mắt lại.

Phía sau màn cửa, Thiên Lộc Tử cũng không dám thở mạnh, hắn len lén nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy Miêu Nhạc Doanh nhắm hờ đôi mắt, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Cô gái này có tâm sự! Thiên Lộc Tử liên tưởng, đột nhiên ánh mắt hắn tròn tròn thật lớn.

Nếu như lúc này có người bắt mạch cho hắn, nhất định sẽ phát hiện tim hắn đang nhảy lambada, trong cơ thể khí huyết đang quay cuồng, triệu chứng của động dục!

Miêu Nhạc Doanh ngồi ở trên giường, đang khom người tháo giày, sau đó quay về phía ban công rồi bắt đầu mở nút áo sơ mi...

Oanh! Thiên Lộc Tử cảm thấy đầu óc trống rỗng, tạm thời không nghĩ được gì. Tuy nhiên hắn vẫn biết rõ chuyện gì sắp phát sinh.

Miêu Nhạc Doanh mở nút xong liền đem áo sơ mi cởi ra, thân thể trắng không tỳ vết lồ lộ trong không khí. Eo nàng nhỏ đến đáng thương, bụng không hề có một chút thịt thừa. Tuy rằng vẫn chưa cởi áo ngực nhưng vẫn thấy được ngực của nàng rất đồ sộ.

Tay nàng đưa ra sau lưng mở khóa áo ngực, phốc, áo ngực đã được Miêu Nhạc Doanh cởi ra ném trên giường.

Lập tức bộ ngực trắng như tuyết đã không còn gì che chắn, vô cùng hoàn mỹ, ngực nàng trắng đến nỗi có thể thấy được một ít gân xanh.

Tuy rằng bộ ngực rất lớn nhưng không xệ chút nào, trên bầu ngực là hai đóa hoa màu hồng đang nở rộ, chú tâm còn có thể thấy hai nụ hoa nhỏ đang rung rinh theo từng động tác của Miêu Nhạc Doanh.

- Nếu dùng một tay tuyệt đối không cách nào nắm hết!

Phía sau màn cửa, Thiên Lộc Tử cảm thấy nội tâm đang rên rỉ, máu cam không ngừng chảy ra, trong quần huynh đệ cũng không chịu thua, đang hùng dũng ngóc đầu!

Miêu Nhạc Doanh lại tiếp tục cởi váy, nàng mặc tất liền quần nên càng làm nổi bật cặp chân dài miên man.

Cởi tất chân xong, Miêu Nhạc Doanh đem quần lót cởi nốt, cô non rậm rạp lộ ra bên ngoài... Cởi hết áo quần nàng mới mang dép vào, tha thướt đi vào

nhà vệ sinh.

Nhìn theo bóng lưng tuyệt mỹ ấy, lý trí nói cho Thiên Lộc Từ biết lúc này là cơ hội tốt nhất để chạy trốn. Tuy nhiên hắn lại không hề có ý định đó, hắn là người tùy tâm sở dục, hắn muốn đi vào xem một chút, bởi vậy hắn liền bước ra ngoài.

Thiên Lộc Từ rón ra rón rén đi ra, phát hiện phòng vệ sinh vậy mà không khóa, bên trong Miêu Nhạc Doanh đang tựa lưng vào cửa, khom người đang làm cái gì...

Một cái mông rất tròn, tròn như trăng rằm hiện ra trong mắt của Thiên Lộc Từ, mông nàng rất trắng, giữa hai ngọn núi lớn là một cái khe, trong khe một đóa hoa cúc nhỏ đang nở rộ, xuống một chút là hai mảnh đang ép chặt, giống như là hai cánh bướm màu hồng.

Không được, quá khó chịu rồi...

Hô hấp của Thiên Lộc Từ càng lúc càng nặng nề, hắn đang cất lực khống chế bản thân. Tuy rằng hắn truy cầu tùy tâm sở dục, nhưng hắn không phải chó đực, không làm ra chuyện tùy tiện cưỡng ép nữ nhân.

Tựa hồ đã nhận ra sau lưng mình có động tĩnh, Miêu Nhạc Doanh đột nhiên quay người, lập tức thấy ngay một tên nam nhân hèn mọn bị ối đang rình ngoài cửa, mà trên mũi hắn máu cam không ngừng chảy xuống, ánh mắt trần trụi chứa đầy dục vọng, khuôn mặt lại đang giằng co.

Yên tĩnh, yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Lúc này, Thiên Lộc Từ thậm chí quên cả hít thở. Quá mất mặt, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, rình xem người khác rồi bị bắt quả tang vậy mà rơi vào trên người hắn.

Nàng nhất định sẽ hét toáng lên, sau đó ném đồ vật rồi la lên có người phi lễ... Thiên Lộc Từ suy nghĩ.

Nhưng vượt quá suy nghĩ của hắn, Miêu Nhạc Doanh lại không có hét lên, cũng không có đem đồ vật ném loạn, thậm chí cũng không có luống cuống tay chân lấy khăn che lại thân thể.

Cũng không biết nàng từ chỗ nào lôi ra một cái dao gọt trái cây, ánh mắt lạnh như băng, đột nhiên như một bà điên nhào tới Thiên Lộc Từ.

Nhìn thấy đôi mắt vô hồn của Miêu Nhạc Doanh, Thiên Lộc Từ cảm thấy không ổn. Một nữ nhân phải trải qua một chuyện khủng khiếp như thế nào mới có ánh mắt lạnh như người chết như thế, lúc này trong đầu của Thiên Lộc Từ hiện lên bốn chữ: Vô Cùng Thương Tiếc.

Dao gọt trái cây mang theo hàn quang đâm tới, Thiên Lộc Từ cũng không dám trốn, bởi vì hắn một khi né tránh, như vậy Miêu Nhạc Doanh ắt phải bị té xuống đất. Không nên để cho một nữ nhân yếu kiêu chộp ếch a, té xuống hư hỏng hết lại khổ...

Không thể trốn, vậy chỉ còn cách đứng đó chịu trận mà thôi.

Thiên Lộc Từ đưa tay trái ra, bắt lấy tay cầm dao của Miêu Nhạc Doanh, tay phải đồng thời vươn về trước ôm lấy eo của nàng.

Bịch! Miêu Nhạc Doanh tuy rằng không mập nhưng với chiều cao 1m70 thì thể trọng cũng không nhẹ chút nào. Theo quán tính nàng đụng vào Thiên Lộc Từ và cả hai đều bị té, hai người ôm nhau lăn trên mặt đất...

Thiên Lộc Từ tức ói máu, vì không để cho Miêu Nhạc Doanh bị thương, hắn cơ hồ đã nhận lấy tất cả lực trùng kích, chỉ còn thiếu không bị nàng đâm trúng mà thôi.

Nhưng Miêu Nhạc Doanh không cảm kích chút nào, hai chân bị Thiên Lộc Từ quán lấy nên không thể cử động, cổ tay cũng bị nắm chặt, còn lại duy nhất tay trái được tự do, nàng bèn ra sức đánh vào lưng của Thiên Lộc Từ.

Giờ phút này ai mà nói nữ nhân chân yếu tay mềm đánh không đau thì Thiên Lộc Từ liền liều mạng với người đó.

Sau lưng bị đánh phát ra thanh âm bình bịch, Miêu Lộc Từ muốn đem Miêu Nhạc Doanh gạt ra, tuy nhiên lại sợ đã thương nàng, trong lúc hắn đang do dự thì cô nàng lại chơi chiêu cầu sức lên cổ của hắn, máu chảy như suối.

Thiên Lộc Từ cả kinh, không chần chừ điem vào huyết quản của nàng, lúc này mới khiến nàng nói lỏng cái miệng. Nếu lại để cho nàng cắn, nói không chừng hắn phải đi tìm phòng đại a!

Trên cổ Thiên Lộc Từ đã có thêm hai hàng dấu răng, máu tươi cũng từ đó không ngừng tuôn ra, không đầy vài phút đã thấm hồng cả cổ áo sơ mi của hắn.

- Bà điên!

Thiên Lộc Từ mắng một câu, tranh thủ móc ra một viên Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan, bóp nát rồi đắp lên vết cắn.

Thiên Lộc Từ vô cùng buồn bực, hắn sống hơn mười năm chưa từng bị chảy máu, vậy mà hôm nay lại bị một nữ nhân làm cho đổ máu.

Đi đến bên giường, Thiên Lộc Từ nhắm vào ngực của Miêu Nhạc Doanh mà bóp, xoa bóp chán chê...

- Quả nhiên một tay không thể nào nắm hết!

Thiên Lộc Tử cũng không thèm thu tay lại, rất tự tin nói:

- Cô cần tôi, tôi bóp ngực cô vài cái, chúng ta không ai nợ ai!”

Hắn dường như đã quên mất lúc này hắn đã nhìn thân thể của Miêu Nhạc Doanh đến chán chê...

Thiên Lộc Tử lấy mền đắp lên thân thể mềm mại của Miêu Nhạc Doanh, hắn cũng không vội rời đi.

Nhìn Miêu Nhạc Doanh đang ngủ say, Thiên Lộc Tử nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng của nàng, trong đầu không ngừng tự hỏi:

- Cô nàng này đến cùng đã trải qua việc gì?

Rời khỏi phòng của Miêu Nhạc Doanh, Thiên Lộc Tử tắm xong liền tới phòng của Kỷ Ngọc Nhân, sau đó ra ban công tu luyện để khôi phục kinh khí.

Buổi sáng, Thiên Lộc Tử, Kỷ Ngọc Nhân cùng Nam Thiên Như sau khi đi xong một bài Thái Cực quay về phòng liền thấy trên bàn ăn đã có hai người ngồi đó, Nam Như Hân cùng ngày hôm qua bị Thiên Lộc Tử rình coi Miêu Nhạc Doanh.

Thấy Thiên Lộc Tử, Miêu Nhạc Doanh liền nhìn hắn với cặp mắt lạnh như băng, tuy nhiên lại không có nổi giận.

Thiên Lộc Tử có tật giật mình nên suốt bữa ăn hắn luôn có cảm giác sống lưng lạnh toát.

- Ô, tiểu Lộc, cổ của cậu bị thương à?

Nam Như Hân đột nhiên hỏi, trừ Miêu Nhạc Doanh ra, ánh mắt mọi người đều tập trung trên cổ của Thiên Lộc Tử. Quả nhiên ngay dưới cổ áo có một vết thương nho nhỏ, nếu không nhìn kỹ căn bản không thể phát hiện.

Dược lực của Hạo Nhiên Sinh Cơ Đan không phải dễ chừa cho đẹp. Một đêm trôi qua, vết thương trên cổ của Thiên Lộc Tử cơ hồ đã khỏi.

Thiên Lộc phiền muộn đến mức muốn lòi Nam Như Hân ra mà dết vào móng vài phát, ngơ ngác tại sao lại vạch áo cho người xem lưng cơ chứ?

- Chắc do lúc này đánh Thái Cực không cẩn thận nên bị trầy a.

Thiên Lộc Tử cao giọng nói.

- Ngươi đánh Thái Cực tốt như vậy, sao có thể quơ trúng chính mình cơ chứ? Ta nhìn vết thương giống như bị cắn, có phải ngươi bị mèo cắn hay không?

Nam Như Hân không đồng tình nói.

Phốc! Thiên Lộc Tử cùng Miêu Nhạc Doanh cơ hồ là cùng lúc đem sữa bò phun ra, sắc mặt hai người đều trở nên cổ quái.

- Hai người bị sao vậy?

Nam Như Hân nghi hoặc hỏi.

Kỷ Ngọc Nhân thì không lên tiếng, mà dùng ánh mắt cổ quái hết nhìn Thiên Lộc Tử lại nhìn Miêu Nhạc Doanh, mặt đầy suy tư.

- Không có gì, chỉ là bị sặc mà thôi!

Thiên Lộc Tử cùng Miêu Nhạc Doanh đồng thanh nói.

- Các ngươi ăn ý như vậy, chẳng lẽ có gian tình?

Nam Như Hân nói đùa.

Thiên Lộc Tử giả bộ không nghe thấy, Miêu Nhạc Doanh thì chọc lét Nam Như Hân:

- Cô bé, cũng đang nói bậy gì đó?

- Ha ha... Tôi nhận sai được chưa?

Nam Như Hân đầu hàng, sau đó nghiêm mặt nói:

- Tốt rồi, hiện tại có mặt đông đủ, chúng ta nói chuyện chính sự nha.”

- Các người cứ nói chuyện, tôi ra ngoài tìm người đánh cờ!

Nam Thiên Như vừa nó vừa đi ra cửa.

Sau khi Nam Thiên Như rời đi, Nam Như Hân mỉm cười tuyên bố:

- Tôi đã hủy hợp đồng, hiện tại đã là người tự do.

Miêu Nhạc Doanh không cảm thấy quá bất ngờ, tựa hồ đã sớm biết chuyện này. Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân cũng không lên tiếng mà im lặng chờ đợi Nam Như Hân nói tiếp.

- Kế tiếp tôi muốn tuyên bố một chuyện quan trọng, nhưng trước khi tuyên bố còn phải giải quyết một chút chuyện.

Nam Như Hân mang một phần văn kiện ném đến trước mặt Thiên Lộc Tử rồi nói:

- Cậu ký tên vào đó, ai ở tại Nam Việt Hoa phủ đều phải ký vào.

Thiên Lộc Tử không nghi ngờ gì, trực tiếp cầm bút ký tên. Kỷ Ngọc Nhân đang định ký thì bị Nam Như Hân ngăn lại:

- Ngọc Nhân không cần phải ký.

- Tại sao?

Thiên Lộc Tử cùng Kỷ Ngọc Nhân đồng thanh hỏi.

Nam Như Hân không có trả lời mà lớn giọng tuyên bố:

- Tôi lấy danh nghĩa Trương Thiên Lộc mở một công ty, tên là Công Ty Giải Trí Thiên Lộc. Nói cách khác, Trương Thiên Lộc hiện tại là giám đốc của công ty.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Được Tặng Công Ty

Nghe Nam Như Hân nói vậy, Kỷ Ngọc Nhân cùng Miêu Nhạc Doanh đều cảm thấy khiếp sợ. Các nàng cũng không phải là người vô tri, muốn thành lập công ty cần phải tốn bao nhiêu tiền các nàng đều rất rõ ràng.

Hôm nay, Nam Như Hân mang một công ty vừa thành lập tặng cho Thiên Lộc Tử, các nàng không khiếp sợ mới lạ.

Thiên Lộc Tử sửng người một lúc, tiếp theo cười nói:

- Như Hân, cô đang trêu tôi đúng không?

Kỷ Ngọc Nhân cùng Miêu Nhạc Doanh ở bên cạnh cũng song song gật đầu, các nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cách giải thích này là hợp lý nhất.

- Cậu nhìn tôi hiện tại giống như đang nói đùa sao?

Nam Như Hân nhìn chằm chằm Thiên Lộc Tử, cười hỏi.

Thiên Lộc Tử rất nghiêm túc nhìn lại, trong lòng đã có đáp án nhưng hần lại nói:

- Giống!

- Cậu. . . Cứ vậy đi, tôi hôm nay không so đo với cậu, tôi cũng không có nói đùa. Cậu vừa mới ký chính là giấy phép thành lập Công ty Giải Trí Thiên Lộc.

Nam Như Hân tức giận nói.

- Cô nói ai vào Nam Việt Hoa Phủ đều phải ký? Cô lừa tôi sao?

Thiên Lộc Tử cuối cùng cũng hiểu ra.

Hải từ đáng thương, suốt ngày bị gái lừa.

Nam Như Hân cười nói:

- Mẹ cậu có nói cho cậu biết, phụ nữ càng xinh đẹp càng lừa gạt người hay không?
- Tôi chưa từng gặp mẹ của tôi.

Thiên Lộc Từ buồn bực nói:

- Cái công ty khi gió gì đó cô lấy lại đi.
- Cậu đã ký tên rồi, cứ chấp nhận đi cung!
- Hay là thế này, tôi tặng công ty lại cho cô, chỉ cần đổi tên là được.
- Cậu nghĩ tôi rảnh lắm hả?

"..."

Nếu là người khác, được tặng một cái công ty, nhất định sẽ vui vẻ cười ngoác mồm mà nhận. Sẽ không ai ngu giống như Thiên Lộc Từ.

Thấy Nam Như Hân quyết tâm tặng cái công ty này cho hân, Thiên Lộc Từ cũng nghiêm mặt hỏi:

- Cô tặng công ty cho tôi làm gì? Tôi không biết quản lý, hơn nữa tôi còn là một học sinh, công ty nhất định sẽ bị đóng cửa.
- Đồ mở quạ đen!

Nam Như Hân cười mắng:

- Việc này cậu không cần quan tâm, mọi việc của Công ty Giải Trí Thiên Lộc tôi sẽ tìm người xử lý.
- Tại sao?

Thiên Lộc Từ nghi ngờ hỏi, nếu như không cần hân xử lý, Nam Như Hân còn tặng công ty cho hân làm gì. Hơn nữa việc này đối với nàng không có bất kỳ chỗ tốt nào a.

Thiên Lộc Từ tuy rằng tự kỷ, nhưng còn không tự kỷ đến mức nghĩ rằng mình có thể mê hoặc Nam Như Hân đến độ như vậy.

- Kỳ thật Công ty Giải Trí Thiên Lộc không giống với các công ty giải trí khác, ngay từ đầu tôi đã không có nghĩ qua muốn dùng nó kiếm tiền. Hết thảy đều vây quanh cổ cầm mà triển khai, vô luận là quảng cáo, ca khúc hay là phim ảnh, đều phải vây quanh chủ đề này.

Nam Như Hân dừng một chút, nhìn chằm chằm Thiên Lộc Từ rồi tiếp tục nói:

- Còn mục đích, coi như là vì cổ cầm Hoa Hạ làm chút chuyện. Tiểu Lộc cầm kỹ rất cao minh, cậu phải trở thành dê đầu đàn dẫn đầu cổ cầm quật khởi, bởi vậy tôi lấy tên cậu đặt tên cho công ty.

Thiên Lộc Từ có chút đau đầu, hân cũng có lòng muốn phát huy cổ cầm, nhưng hân không biết làm như thế nào. Hôm nay, Nam Như Hân vì hân mở công ty này, hân thật sự không thể cự tuyệt. Nhưng mà như vậy, hân xem như thiếu Nam Như Hân một cái nhân tình.

Người khác tiền đưa chỗ tốt, ngu sao không lấy.

Thiên Lộc Từ không nói nữa, xem như đã đáp ứng, dù sao hân không cần quan tâm, làm một tên giám đốc bù nhìn cũng không tệ lắm.

Kỷ Ngọc Nhân là người ngoài cuộc nên nàng lựa chọn im lặng.

Miêu Nhạc Doanh lại nói:

- Như Hân, tôi biết cô rất muốn thấy cổ cầm quật khởi, nhưng cô có nghĩ tới công ty này rất có thể sẽ lỗ lã hay không?
- Hi hi, vấn đề lỗ lã không tới phiên tôi quan tâm. Miêu Nhạc Doanh chị đã từng tốt nghiệp cao học ngành tài chính, vấn đề này hân là không làm khó được chị.

Nam Như Hân cười gian nói.

- Có ý gì?

Miêu Nhạc Doanh nhú mày, trong lòng có dự cảm không tốt.

- Bởi vì chị sẽ đảm nhiệm chức CEO của công ty này.
- Cái gì, tôi đảm nhiệm chức CEO? Việc này tuyệt đối không được.

Miêu Nhạc Doanh từ chối, nếu là những công ty khác, nàng lập tức đáp ứng, nàng đối với năng lực của mình vẫn rất tự tin đấy.

Nhưng Công ty Giải Trí Thiên Lộc này, nói dễ nghe một chút thì gọi là công ty, nói khó nghe chính là một cái củ khoai nóng vừa mới ra lò, ai tiếp nhận đều sẽ bị phỏng tay.

- Miêu tử, chị giúp tôi nha.

Nam Như Hân nũng nịu cầm tay của Miêu Nhạc Doanh, hai người thoát nhìn không giống như là quan hệ chủ tớ mà giống như là chị em vậy.

- À! Được rồi, để tôi thử xem.

Miêu Nhạc Doanh thở dài, Nam Như Hân đã giúp nàng rất nhiều, nàng không thể cự tuyệt.

- Hi hi, tôi biết ngay Miêu tử sẽ không cự tuyệt, vậy bây giờ chúng ta đến công ty xem một chút đi.

...

Tổng bộ của Công ty Giải Trí Thiên Lộc khá nhỏ bé, nằm khá gần với Nam Việt Hoa Phủ.

Lúc này, trong phòng hội nghị đã có không ít người. Đại bộ phận là nữ giới, hơn nữa đều xinh đẹp như hoa.

Thấy Nam Như Hân bước vào, tất cả mọi người đứng lên vắn an.

- Tốt, tất cả mọi người ngồi xuống đi!

Nam Như Hân khoát khoát tay ra hiệu mọi người ngồi xuống, sau đó chỉ vào Thiên Lộc Tử giới thiệu:

- Từ giờ trở đi, Trương Thiên Lộc tiên sinh sẽ đảm nhiệm vị trí giám đốc của Công ty Giải Trí Thiên Lộc. Nói một cách khác, tất cả mọi người đều làm công cho hắn, tôi cũng không ngoại lệ.

Toàn trường yên tĩnh, mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Công ty Giải Trí Thiên Lộc mới thành lập được vài ngày, tại sao lại thay giám đốc nhanh như vậy, không biết có ẩn tình gì không?

Thấy thần sắc của mọi người như vậy, Nam Như Hân đương nhiên hiểu rõ bọn họ đang suy nghĩ gì, bất quá nàng cũng không có giải thích:

- Mời giám đốc của chúng ta nói vài câu a, vớ tay.

Thiên Lộc Tử nói qua loa cho xong trách nhiệm, hắn không quen với không khí như vậy.

- Kỳ thật mọi người đều là người quen, chắc hẳn mọi người đều biết Miêu tử đúng không, nàng sẽ đảm nhiệm chức CEO của Công ty Giải Trí Thiên Lộc.

Nam Như Hân giới thiệu xong liền đứng ở một bên không nói nữa, mạng chủ vị giao cho Miêu Nhạc Doanh.

Nghe thấy Miêu Nhạc Doanh làm CEO, tất cả mọi người đều đứng lên dùng sức vỗ tay, so với giám đốc Thiên Lộc Tử thì nhiệt tình hơn rất nhiều.

Nguyên lai, các nhân viên đang có mặt tại đây, đại đa số đều quen biết Nam Như Hân cùng Miêu Nhạc Doanh. Có người theo chân Nam Như Hân chuyển chỗ làm việc, có người mới được tuyển dụng.

Toàn bộ nhân viên của Công ty Giải Trí Thiên Lộc cũng chỉ hơn mười người mà thôi.

Giới thiệu làm quen xong, công ty chính thức hoạt động, mỗi người đều lo làm việc của mình. Thiên Lộc Tử cùng Nam Như Hân thì đến phòng quay phim, bên trong đã có tổ quay phim chờ bọn họ.

Ngoại trừ nhân viên tổ quay phim đã từng gặp qua, Thiên Lộc Tử còn thấy 12 cô gái đang ngồi huyền thuyên, giống như đang bàn luận việc gì.

- Các nàng là những người yêu thích cổ cảm, hôm nay quay MV Phần Nguyệt Trích Tinh, tôi muốn mời các nàng đến biểu diễn.

Nam Như Hân giới thiệu cho Thiên Lộc Tử xong, lại muốn giới thiệu Thiên Lộc Tử cho 12 cô gái kia nhận biết.

Không ngờ, 12 cô gái kia lại đoạt trước một bước:

- Như Hân tỷ, cô không cần giới thiệu, chúng tôi biết rõ hân là ai.

Trong lúc nói chuyện, các nàng mang Thiên Lộc Từ vây lại.

- Thiên Lộc, anh đánh đàn quá siêu, mỗi ngày tôi đều nghe đi nghe lại.

- Ha ha, tôi được gặp Trương Thiên Lộc rồi, so ảnh chụp trên mạng còn đẹp trai hơn rất nhiều.

- Thiên Lộc, không bằng anh đánh tặng cho chúng tôi một bản a.

- Đúng đây, anh có thu đồ đệ hay không?

... .

Giọng con gái thường rất dễ nghe, nhưng nhân số quá nhiều thì không còn như vậy nữa. Nghe chung quanh chỉ chi tra tra không ngớt, thân thể lại bị vô số bàn tay sờ loạn, Thiên Lộc Từ có cảm giác mình sắp nổ tung.

Cuối cùng vẫn là Nam Như Hân ra mặt giải vây:

- Mọi người hãy nghe tôi nói một câu, sau này có cơ hội sẽ yêu cầu Thiên Lộc đánh đàn a, tin tưởng hân sẽ không cự tuyệt.

- Được rồi!

12 cô gái cũng không lộn xộn nữa, các nàng đều biết Nam Như Hân mời các nàng tới là có chính sự đây.

- Kỳ thật, lần này tôi mời mọi người tới là muốn mọi người biểu diễn vũ đạo cho MV Phần Nguyệt Trích Tinh.

Nam Như Hân ngừng một lát, sau đó hỏi:

- Không biết mọi người có nguyện ý hay không?

12 cô nàng đều đại đi, thật lâu mới có phản ứng, mặt kích động cùng trả lời:

- Nguyên ý, chúng tôi đương nhiên nguyện ý.

Là người yêu thích cổ cầm, không ai so các nàng rõ ràng hơn tính nghệ thuật cũng như giá trị của cầm khúc Phần Nguyệt Trích Tinh. Nếu có thể biểu diễn vũ đạo cho MV này, biết đâu các nàng cũng sẽ trở nên nổi tiếng.

Chuyện tốt như vậy, tin tưởng ai cũng không thể cự tuyệt, huống chi các nàng là người yêu thích cổ cầm.

Nam Như Hân mỉm cười nói:

- Nếu như mọi người không có ý kiến, như vậy hiện tại bắt đầu tập vũ đạo. Đương nhiên, tôi sẽ không để cho mọi người làm không công, xong việc tôi sẽ trả thù lao, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng coi như là một chút tâm ý.

- Không, chúng tôi không cần Như Hân tỷ trả thù lao. Có để cho chúng tôi tham gia vào MV Phần Nguyệt Trích Tinh đã là rất chiếu cố rồi.

12 cô gái nghiêm mặt nói.

Nam Như Hân cho bọn họ một cơ hội, cái này trọng yếu hơn tiền bạc rất nhiều, 12 cô gái đều biết rõ điểm này.

- Ha ha, vấn đề này sau này hãy nói.

Nam Như Hân chuyển đề tài.

Vũ đạo của MV Phần Nguyệt Trích Tinh đã được biên đạo xong, theo chủ ý của Nam Như Hân cùng Kỷ Ngọc Nhân, vũ đạo sẽ kết hợp với Thái Cực. Hôm nay phải làm, chính là diễn tập cùng luyện tập.

Ngoại trừ 12 cô gái, Nam Như Hân cùng Thiên Lộc Từ cũng phải tham diễn, dù sao MV không có mình thì là không được.

Không thể không nói, tâm tình của Thiên Lộc Từ cũng không tệ lắm. Chúng nữ vây quanh, ngẫu nhiên còn có thể đụng chạm lấy thân thể mềm mại, cảm giác này khiến người trầm luân...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Không Có Việc Gì Làm Nên Đi Hack Trang Web Của Người Khác!

Từ lúc bắt tay vào tập vũ đạo, Thiên Lộc Tử cùng Kỳ Ngọc Nhân chỉ trở về Dương Đại một lần, phần lớn thời gian đều dành cho việc luyện tập vũ đạo.

Ngày thứ ba, bắt đầu bấm máy MV Phan Nguyệt Trích Tinh.

Trong lúc quay phim, một đám người vây quanh một cái màn hình LCD lớn, quan sát quá trình quay MV Phan Nguyệt Trích Tinh.

- Nếu như cái MV này không gây được tiếng vang chính là trời không có mắt, từ nay về sau tôi không động đến máy quay phim nữa.

Tổ trưởng Mã Dũng nhìn vào màn hình lớn, tràn đầy tự tin.

- Thế sự vô thường, lúc này nói ra vẫn còn hơi sớm.

Nam Như Hân khuôn mặt như hoa, mang điểm tâm cùng cà phê để lên trên bàn nói:

- Mọi người khổ cực, tất cả ngồi xuống uống ly cà phê, ăn một chút điểm tâm a.

- Cảm ơn Như Hân tỷ.

Mọi người nhao nhao ngồi xuống.

- Như Hân tỷ, MV này lúc nào công chiếu?

Vương Tiểu Hà mặt đầy mong chờ, nàng là một trong 12 vũ công tham gia MV Phan Nguyệt Trích Tinh. Lần thứ nhất lên phim, nàng rất muốn được khán giả tán thành.

Nam Như Hân há có thể không rõ điểm tâm tư kia, vì vậy trêu chọc nói:

- Vương tiểu mỹ nhân của chúng ta tựa hồ không thể chờ đợi rồi kia.

- Tôi không có.

Bị nói toạc tâm tư ra, khuôn mặt Vương Tiểu Hà ửng hồng, nàng nói ra căn bản cũng không ai tin tưởng.

- Còn không có hay sao, cũng không biết là ai mỗi ngày đều gọi điện thoại nói với tôi, rất chờ mong nha.

Chu Liên Mộng cũng lên tiếng trêu đùa.

- Điểm ranh tự tìm chết.

- Tôi có nói sai sao?

- Người còn nói.

- Tôi nói đúng sự thật mà thôi.

...

Hai cô gái đầu võ mồm, cùng một chỗ vui đùa ầm ĩ, người bên cạnh thì là cười ha ha.

- Thời gian công chiếu MV Phan Nguyệt Trích Tinh cần phải thương lượng với Miêu tỷ mới có thể xác định.

Nam Như Hân cười nói.

- Tìm tôi có việc?

Nam Như Hân mới vừa nói xong, Miêu Nhạc Doanh vừa vịn từ bên ngoài đi vào, nghe được có người nhắc tới mình, liền lên tiếng hỏi.

Nàng vẫn là một thân đồng phục màu xám, mang kính gọng vàng, nhìn qua rất là lão luyện.

- Cũng không có chuyện gì, chỉ là MV Phan Nguyệt Trích Tinh đã quay xong, muốn hỏi cô lúc nào thì công chiếu, còn có công chiếu như thế nào.

Nam Như Hân nói.

- Việc này còn phải hỏi sao, đương nhiên là càng nhanh càng tốt á.... Còn phương thức công chiếu khẳng định là phải dùng internet, tôi có ý định mang MV up lên các website lớn trong và ngoài nước.

Miêu Nhạc Doanh nói xong, tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý. Hôm nay là thời đại internet, quảng bá bằng internet không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất. Đương nhiên cũng có người không gật đầu.

Có hai người không gật đầu, một người là Thiên Lộc Từ, người còn lại là Kỳ Ngọc Nhân. Thiên Lộc Từ là vì không hiểu rõ internet, không dám lên tiếng, còn Kỳ Ngọc Nhân tại sao lại không gật đầu nhỉ?

- Tôi có thể nói một câu chứ?

Kỳ Ngọc Nhân do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng.

Đây vốn là công ty của người khác, nàg một ngoại nhân đứng không nên nói quá nhiều. Nhưng chuyện này lại liên quan đến Thiên Lộc Từ, nàg không thể không lên tiếng.

Nghe Kỳ Ngọc Nhân nói vậy, ngoại trừ Thiên Lộc Từ cùng Nam Như Hân ra, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, trong lòng nói thầm cô nàg này cứ như vậy không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

CEO đã quyết định rồi, hơn nữa đã định ra kế hoạch cũng thập phần hoàn mỹ, một ngoại nhân như cô còn muốn nói điều gì cơ chứ.

Miêu Nhạc Doanh ngược lại không có ý kiến gì, mỉm cười nói:

- Cô là bằng hữu của giám đốc, có ý gì cứ việc nói ra là được.

Kỳ Ngọc Nhân nhìn Thiên Lộc Từ, Thiên Lộc Từ cười khò gật đầu.

- Tôi cảm thấy kế hoạch của Miêu tỷ không được hoàn mỹ.

Kỳ Ngọc Nhân không e ngại nói.

Tại công ty của người khác lại dám nghi ngờ quyết sách của CEO, Kỳ Ngọc Nhân hẳn là người đầu tiên. Mọi người nghe thấy vậy cũng xì xào bàn luận, cùng đợi Miêu Nhạc Doanh bảo nỏi.

Miêu Nhạc Doanh nhú mày, cũng không có bảo nỏi, mà là phát phát tay ra hiệu mọi người yên tĩnh rồi nói:

- Ý của Ngọc Nhân là?

- Cảm khúc Phan Nguyệt Trích Tinh dĩ nhiên đã rất nổi tiếng, rền sấm khi còn nóng, nhanh chóng phát hành MV...

Kỳ Ngọc Nhân dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Điểm này tôi cảm thấy Miêu tỷ làm rất khá, quảng bá trên internet cũng là cách hay. Tuy nhiên, tôi cảm thấy không nên up lên các website trong và ngoài nước.

- Tại sao? Website trong và ngoài nước liên hợp công chiếu, không phải có thể khiến cho Thiên Lộc càng trở nên nổi tiếng hay sao?

Miêu Nhạc Doanh nghi hoặc hỏi.

- Kỳ thật, chỉ riêng cảm khúc Phan Nguyệt Trích Tinh đã đủ để cho Thiên Lộc nổi tiếng rồi, lại lợi dụng MV Phan Nguyệt Trích Tinh để tăng thêm độ nổi tiếng, chẳng khác nào vẽ vôi cho thêm chuyện.

- Cái này là nguyên nhân khiến cô cho rằng quyết sách của tôi không ổn?

- Đúng, nhưng chưa đủ.

Miêu Nhạc Doanh sững sờ, có chút ngoài ý muốn nói:

- Còn có nguyên nhân khác?

- Đương nhiên!

Kỳ Ngọc Nhân giải thích:

- Một nguyên nhân khác, cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất. Cô làm như vậy không phù hợp với lợi ích trước mắt cũng như lâu dài của Công ty Giải Trí Thiên Lộc, cũng bất lợi với việc phát huy cổ cảm Hoa Hạ của chị Như Hân và Thiên Lộc.

Mọi người cảm thấy rối tinh rối mù, nghe Kỳ Ngọc Nhân nói cái gì lợi ích lâu dài, cùng lợi ích trước mắt khiến cho đầu óc cháng váng.

Thiên Lộc Từ từ biết nghe không hiểu, dứt khoát một lòng ăn điểm tâm, rất nhàn nhã.

Tuy nhiên vẫn có một người nghe hiểu, đó chính là Miêu Nhạc Doanh.

Nghe Kỳ Ngọc Nhân nói xong, trong đầu của Miêu Nhạc Doanh hiện lên một ý niệm mơ hồ, nhưng không thể nắm bắt được.

Vì vậy nàng lo lắng nói:

- Có thể nói rõ hơn một chút được không?

- Công ty Giải Trí Thiên Lộc mới vừa thành lập, không cần nói cũng biết, hiện tại nhất định là không có hạng mục nào có thể kiếm tiền. Ngẫu nhiên kiếm chút đỉnh tiền, chắc hẳn cũng là dựa vào sự nổi tiếng của chị Như Hân. Đúng không?

- Đúng vậy!

- Vậy thì được rồi! MV Phan Nguyệt Trích Tinh không phải tác phẩm điện ảnh, cho nên coi như các website trong và ngoài nước có liên hợp công chiếu, cũng không thể kiếm được tiền. Tôi cảm thấy nên lợi dụng MV Phan Nguyệt Trích Tinh để kiếm tiền mới là chính đạo.

Miêu Nhạc Doanh mắt sáng rực, nghi hoặc hỏi:

- Cô cũng biết đây chẳng qua là một MV ngắn, những trang web video kia chắc chắn sẽ không trả phí cho chúng ta, vậy cô nói kiếm tiền bằng cách nào?

- Tại sao nhất định phải công chiếu trên trang web của người khác cơ chứ?

Kỳ Ngọc Nhân không trả lời mà hỏi lại, sau đó mỉm cười nói:

- Chúng ta có thể xây dựng một trang web, sau đó công chiếu trên website của mình!

- Lưu lượng truy cập trang web mới rất ít, coi như cài đặt thu phí, cũng không được bao nhiêu a.

Miêu Nhạc Doanh nhíu mày nói.

- Ai nói với cô là thu phí, chúng ta chỉ cần mang MV Phan Nguyệt Trích Tinh công chiếu miễn phí, dùng MV này để kéo lượng truy cập là đủ rồi.

- Vậy thu tiền bằng cách nào?

- Lấy sự nổi tiếng của chị Như Hân cùng Thiên Lộc, hơn nữa độc quyền công chiếu MV Phan Nguyệt Trích Tinh, lưu lượng truy cập sẽ nhiều đến mức nào? Có lưu lượng rồi, còn sợ không kiếm được tiền sao?

- Làm quảng cáo?

Miêu Nhạc Doanh hỏi.

- Không, không thể làm quảng cáo, nếu không sẽ phá hỏng trang web, cái này không phù hợp với lợi ích lâu dài. Chúng ta chỉ cần bán đồ, đương nhiên chúng ta không bán những thứ đồ tầm thường, chúng ta bán cổ cảm cùng những thứ liên quan đến cổ cảm.

- Bán những thứ này không kiếm được bao nhiêu a?

- Nếu như chị Như Hân cùng Thiên Lộc ký tên lên những vật này thì sao?

Miêu Nhạc Doanh không nói, đạo lý này nàng đương nhiên hiểu. Một mình tình ký tên, có thể khiến cho giá cả của món đồ đó nhảy lên cao chót vót.

Thấy Miêu Nhạc Doanh trầm mặc, Kỳ Ngọc Nhân mỉm cười nói tiếp:

- Đương nhiên, việc này có lẽ sẽ không kiếm được nhiều tiền. Tuy nhiên, việc này rất có tác dụng đối với việc phổ cập cổ cảm, đối với việc phát huy cổ cảm cũng có chỗ trợ giúp. Còn có, sau này khi công ty đã có nhiều nghệ sỹ, chúng ta còn có thể mang video, cảm khúc, phim ảnh phát hành lên website nhưng có thu phí. Lúc đó, tài nguyên sẽ cuộn cuộn mà đến, ngăn cũng ngăn không được.

Vào! Miêu Nhạc Doanh đột nhiên đứng lên, mặt đỏ sẫm nói với Nam Như Hân:

- Như Hân, tôi cảm thấy cô nên mời Ngọc Nhân đảm nhiệm chức CEO, tôi không bằng cô ấy.

Nam Như Hân nhìn Kỳ Ngọc Nhân, lắc đầu nói:

- Nhưng cô ấy nguyện ý mới được.

Kỳ Ngọc Nhân cười cười không nói, nàng không thể nào đáp ứng.

Thiên Lộc Tử nhìn Kỳ Ngọc Nhân, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, hắn phát hiện nàng thay đổi, thông minh đến mức khiến người sợ hãi.

Cô nương thiện lương nơi thôn nhỏ đã không còn tồn tại, hiện tại Kỳ Ngọc Nhân chính là một con hồ ly cái đầy xảo hoạt. Người khác không biết, nhưng Thiên Lộc Tử lại biết, việc này rất có thể có quan hệ tới thí nghiệm của Kỳ Trường Thiên.

- Ngọc Nhân nè, có đôi khi tôi thật sự hoài nghi cô có phải là một sinh viên năm nhất hay không, một sinh viên sao có thể có đầu óc buôn bán khủng bố như vậy.

Miêu Nhạc Doanh rất là bội phục nói.

- Đầu óc buôn bán gì chứ, tôi chỉ tùy tiện nói ra mà thôi.

Kỳ Ngọc Nhân có chút ngượng ngừng nói, lúc này nàng mới giống một nữ sinh.

- Kế hoạch hoàn mỹ như vậy, tùy tiện liền có thể nói ra, đừng đã kích tôi như vậy.

Miêu Nhạc Doanh cười khổ nói:

- Nói trở lại, mở trang web cũng phải cần không ít người. Xuất phát từ an toàn, tốt nhất tìm một người tin cậy làm lãnh đạo, đáng tiếc tôi không am hiểu lĩnh vực này.

Nam Như Hân bắt đầu dĩ khoát khoát tay, hiển nhiên cũng là không biết tìm đâu ra một người như vậy.

Đúng lúc này, một cô gái đứng lên, nửa muốn nói nửa không muốn nói. Nàng tên là Lăng Loạn, cũng là vũ công.

- Lăng Loạn, cô có gì muốn nói sao?

Nam Như Hân hỏi.

- Tôi có một người bạn làm thiết kế website, thế nhưng tính hăng rất quái.

Lăng Loạn nói.

- Quái tới mức độ nào?

Miêu Nhạc Doanh cũng hào hứng rồi.

- Mỗi ngày đều phải chuyển chỗ ở, không lâu sau đó cảnh sát liền tìm tới cửa.

Lăng Loạn có chút ngượng ngừng nói, đại khái là cảm giác mình có một người bạn như vậy, đúng là chuyện mất mặt.

- Tại sao lại thế?

- Cảnh sát nói hăng là tội phạm internet nên muốn bắt hăng.

- Hăng lên mạng lừa gạt?

- Không, hăng chỉ là không có việc gì làm nên đi hack trang web của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ta Mới Nhìn Thì Đã Biết Người Là Một Tên điều Ti

Dương Thành, đường số 13, một nam hai nữ bước xuống từ một chiếc taxi đỗ bên vệ đường, chính là Thiên Lộc Tử, Kỳ Ngọc Nhân và Lăng Loạn.

(Lăng Loạn chứ ko phải là Lăng Loàn nha, xin các quý huynh đệ đừng nhầm!)

Sở dĩ bọn họ tới đây chính là phải tìm cho ra người bạn của Lăng Loạn, nhờ hắn hỗ trợ làm trang web.

Bởi bên cạnh có đại lý đồng phục nên người lui kẻ tới tấp nập, vô cùng ồn ào.

Thiên Lộc Tử vừa xuống xe thấy tràng cảnh như vậy không khỏi nhủ mày, liền đi sát tới bên cạnh Kỳ Ngọc Nhân.

Nơi này ngư long hỗn tạp, mấy kẻ trốn trong bóng tối muốn gây bất lợi với Kỳ Ngọc Nhân rất có thể chọn ở đây ra tay, Thiên Lộc Tử không thể không phòng được.

- Lăng Loạn, bằng hữu của ngươi thật sự ở gần đây sao?

-

Kỳ Ngọc Nhân nhìn chung quanh hỏi.

- Ta tới qua đã gọi cho hắn, hắn ta bảo là sống ở đây, ta đã hỏi cận kề đường đi rồi!

-

Lăng Loạn móc điện thoại di động ra gọi.

"Không cần đâu, nếu ta đoán không lầm thì hắn đến rồi!" Thiên Lộc Tử dứt lời, ánh mắt liền ghim chặt vào con hẻm bên trái.

Lăng Loạn nhìn theo ánh mắt Thiên Lộc Tử thì phát hiện có một thanh niên mặc chiếc áo sơ mi, đầu đội nón đen đang từ từ đi tới nơi này.

- Tiêu Đăng Viễn, bên này!

-

Lăng Loạn giờ tay hô lớn.

- Thấy rồi! Ngươi vẫy tay ồn ào làm gì, người ta tưởng là ta thiếu tiền ngươi đấy!

-

Tiêu Đăng Viễn đi tới, bực bội đáp, ánh mắt vẫn không rời hai người Thiên Lộc Tử và Kỳ Ngọc Nhân.

Vào lúc này thì Thiên Lộc Tử mới nhìn rõ được tướng mạo của Tiêu Đăng Viễn.

Một đầu tóc dài xốc xếch tùy ý phủ trễ gương mặt, đôi môi cùng với sắc mặt có phần trắng bệch, dính lên trên đó là đôi mắt gấu mèo lâu lâu lại lóe lên tinh quang. Nhân tài vừa tới liền cuốn theo đó là một luồng mồ hôi thối hoắc, đương nhiên là đã lâu chưa tắm rửa.

- Lăng Loạn, ngươi là ý gì? Không lẽ ngươi không biết ta không thích gặp người lạ sao?

-

Tiêu Đăng Viễn chỉ Thiên Lộc Tử và Kỳ Ngọc Nhân, bắt mắt thốt.

- Sặc. . . Hắn là ông chủ Trương Thiên Lộc của ta, vị này là bằng hữu của hắn, Kỳ Ngọc Nhân tiểu thư!

-

Lăng Loạn không hề để ý đến vẻ bất mãn của Tiêu Đăng Viễn, liền giới thiệu.

Tiêu Đăng Viễn cong môi, rất không vui vươn tay ra chào:

- Tiêu Đăng Viễn!

-

Kỳ Ngọc Nhân cười nhẹ coi như đáp lễ, không có ý bắt tay với Tiêu Đăng Viễn. Nàng là một nữ hài tử bình thường, rất thích sạch sẽ, đương nhiên là sẽ không bắt tay với một tên hôi hám như gã rồi.

Ai biết tên lỏi thoi này đi vệ sinh có rửa tay chưa, ngón tay không chừng còn đóng gỉ mũi nữa.

Thiên Lộc Tử ngược lại không ngại, vươn tay nắm lấy tay Tiêu Đăng Viễn đáp:

- Trương Thiên Lộc! Huynh đệ à, ta lần đầu tiên nhìn thấy thì đã biết rõ ngươi là ‘điều ti’ rồi!

-

*Điều ti: Điều ti (hay còn gọi là điều ti) nghĩa gốc chính là ‘âm mao’ ở phái nam. Khởi nguyên từ tháng 10 năm 2011 qua một bài chửi nhau của Lý Nghị cùng với ba ngôi sao bụi trong làng giải trí. Ý nghĩa đại để là dùng để gọi các thanh niên ở nông thôn ra thành thị lập nghiệp để hi vọng đổi đời, nhưng ước mơ có nhà, có xe luôn ngoài tầm với.

Lời này vừa nói ra thì ba người ở hiện trường thiếu chút nữa là ngã ngồi lên trên đất. Kỳ Ngọc Nhân thì thần sắc cổ quái, dù nàng thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng không hiểu tên Thiên Lộc Từ trên núi mới xuống kia sao lại biết từ đó chứ.

Thật ra Thiên Lộc Từ tìm được từ này trong bách khoa toàn thư. Hôm nay thấy hình tượng Tiêu Đẳng Viễn cực kỳ giống với miêu tả trong đó nên mới nói ra.

Tiêu Đẳng Viễn sau khi bất ngờ liền cười đáp:

- Ngươi là người thứ nhất trước mặt bảo ta là kẻ ‘điều ti’ đó. Vô sự không đăng Tam bảo điện, nói đi, các ngươi tìm ta có chuyện gì?

-

Không nên hiểu lầm, trước nay sở dĩ không ai nói trước mặt Tiêu Đẳng Viễn là ‘điều ti’ không phải vì hèn dủ dằn mà không dám gọi. Mà người này căn bản giao thiệp rất ít, thanh niên này không chỉ là ‘điều ti’ mà còn là một cực phẩm ‘trạch nam’ nữa.

*Trạch nam: chỉ những thanh niên chỉ dám quanh quẩn trong nhà để tự kỷ và ‘thăm du’ cho qua ngày.

Không đợi Thiên Lộc Từ đáp lời thì Kỳ Ngọc Nhân đã đáp lời:

- Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống từ từ nói chuyện nha!

-

- Okie, các ngươi đi theo ta!

-

Tiêu Đẳng Viễn đáp lời, hần khe liếc Kỳ Ngọc Nhân một cái rồi quay người đi trước dẫn đường.

Ba người Thiên Lộc Từ sáu mắt nhìn nhau đoạn chậm chậm đi theo.

Tiêu Đẳng Viễn dẫn ba người tới một tiệm KFC, hai người Kỳ Ngọc Nhân và Lăng Loạn không khỏi sầm mặt. Đi bàn chuyện mà chọn một tiệm KFC thì Tiêu Đẳng Viễn chính xác là một gã ‘điều ti’ nghèo mặt riếp rồi.

- Này Tiêu Đẳng Viễn, ngươi không lẽ muốn vào trong đó nói chuyện?

-

Lăng Loạn chỉ chỉ vào tiệm KFC, ngữ khí bất thiện hỏi.

- Đúng vậy, có vấn đề gì không?

-

Tiêu Đẳng Viễn ngoảnh lại hỏi tỏ vẻ không hiểu, thần sắc có vẻ hơi bất mãn.

- Đương nhiên là có vấn đề rồi! Chúng ta gặp ngươi để bàn chuyện quan trọng đó, ngươi không tìm được một chỗ nào thơm mát hơn sao?

-

- Chỗ ngồi thơm mát? Ví dụ?

-

- Tỷ như nhà hàng, quán cà phê...

-

- Stop! Máy chỗ đó ta không đi được?

-

- Vì sao?

-

- Những nhân viên ở đó sẽ đuổi ta ra bảo là ta hỏi như vậy sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của người khác!

-

Lăng Loạn đã bó tay rồi, lòng thầm rên rĩ: “Người ta cũng làm đúng mà, gặp ta ta cũng đuổi”

Ba người cuối cùng cũng vào KFC, vừa mới vào liền có không ít người bật mũi nhú mày, còn có không ít kẻ mắng to thành tiếng.

Động tĩnh mỗi lúc một lớn, một hồi liền có một nữ phục vụ tiến đến nói:

- Kính thưa quý khách, chúng tôi đã chuẩn bị phòng VIP dành cho quý khách, quý khách vào đó dùng bữa được không?

-

KFC có phòng VIP lúc nào vậy? Kỳ Ngọc Nhân và Lăng Loạn hai nàng nhìn nhau không khỏi ngạc nhiên.

Tiêu Đăng Viễn tựa hồ đã sớm biết sẽ phát sinh như vậy, liền gật gật đầu đáp ứng.

Dưới sự dẫn dắt của nàng phục vụ xinh đẹp, Bốn người tiến vào phòng VIP. Nhìn xung quanh thì rõ cuộc bọn họ cũng biết tình cảnh của mình như thế nào rồi.

Cái gọi là phòng VIP kỳ thật là phòng dành cho nhân viên nghỉ tạm được kê thêm một bộ bàn.

KFC ý định rất rõ, một mặt không muốn đuổi Tiêu Đăng Viễn ra khỏi cửa, một mặt lại không muốn hắn ngồi ở đại sảnh nên cô nhân viên phục vụ xinh đẹp kia còn nhiệt tình viết gọi món rồi bảo là sẽ mang vào sau.

KFC viết món gọi, tới nay sợ là lần đầu tiên nha.

- Đăng Viễn à, ba ngày ngươi chưa tắm sao?

-

Lăng Loạn vừa hỏi thăm vừa móc chai nước hoa trong túi xách phun bốn phía rào rào.

- Mấy ngày này cơ hồ ngày nào cũng phải dọn nhà, tắm nửa tháng rồi chưa tắm, chắc cũng hơi lâu rồi!

-

Tiêu Đăng Viễn vẫn không ngượng mồm đáp:

- Tìm ta có chuyện gì thì nói đi!

-

Lăng Loạn toan muốn nói đã bị Thiên Lộc Từ cắt ngang:

- Nghe nói ngươi là cao thủ máy tính và internet, ta nghĩ mời ngươi hỗ trợ viết một trang web, hơn nữa làm tổng phụ trách an ninh cho nó.

-

- Không làm!

-

Tiêu Đăng Viễn quả quyết cự tuyệt.

- Thù lao chúng ta trả rất cao.

-

- Không bàn nữa, cái này cũng không quan hệ tới thù lao mà là mấy việc ấy làm rất chán, ta không muốn làm. Không phải ta nói xạo, nếu như ta muốn

làm việc đó thì ta tùy tiện tìm là tìm được.

-

Cuồng! Rất cuồng và tự phụ. Người không có tài năng thực sự không thể nói một câu vô cùng cuồng và tự phụ tự nhiên như vậy.

- Đăng Viễn, người có thể nghĩ lại không?

-

Lăng Loạn mở lời khuyên nhủ:

- Người bây giờ mỗi ngày làm Hacker đánh trang web người ta, lúc nào cũng phải dòi nhà chạy, không lẽ đây là cuộc sống mà người muốn sao?

-

Tiêu Đăng Viễn khoé mắt khẽ nheo lại, vẫn không đáp, tay thì không ngừng nhét cánh gà vào miệng. Kỳ Ngọc Nhân bên cạnh nhìn ra được, trên mặt dường như có điều gì suy nghĩ.

- Người cũng đã trưởng thành rồi, cũng đã đến tuổi lập gia đình, Chẳng lẽ người muốn như vậy cả đời sao?

-

Lăng Loạn lại khuyên tiếp.

- Đừng nói nữa, ta sẽ không đáp ứng đâu!

-

Tiêu Đăng Viễn rống một câu đoạn cầm một ly cocacola lớn dốc vào miệng, sau đó đứng lên toan đi ra.

- Chờ một chút!

-

Kỳ Ngọc Nhân chưa hé môi bỗng dung mở miệng thốt.

Tiêu Đăng Viễn dừng lại nhưng vẫn không quay đầu.

- Người làm hacker đánh trang web người khác chắc là muốn tìm cảm giác thành tựu ở đó phải không?

-

Kỳ Ngọc Nhân khoan thai hỏi.

Tiêu Đăng Viễn toàn thân chấn động, gấp gáp đáp:

- Ta không biết người đang nói gì, ta khuyên người đừng cho mình là tài giỏi nữa, người nghĩ người là ai? Người cho rằng người có thể xem thấu một người sao?

-

- Nếu không phải thì người kêu la cái gì?

-

Tiêu Đăng Viễn trầm mặc, trong lòng của hắn khiếp sợ nhưng đồng thời cũng có vị đắng chát. Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận nhưng Kỳ Ngọc Nhân nói không sai.

Hắn từ đã thích máy tính, cùng máy tính làm bạn, học tập tri thức từ máy tính.

Các ngôn ngữ lập trình, viết web và an ninh, sửa phần cứng cùng với internet, tường lửa,... hắn vào lúc mười lăm tuổi đã học xong.

Vì vậy hắn cảm thấy không có ý nghĩa rồi, cho đến một hôm có một hacker hàng đầu thế giới tìm đến hắn. Đi theo tên Hacker kia, hắn học làm thế nào để đánh trang web của người khác, vượt tường lửa cùng với làm thế nào để ăn cắp dữ liệu của người ta.

Trong quá trình công kích, người này đánh người kia thù, hắn tìm được cảm giác thành tựu như trong lúc học tập. Hắn thích cảm giác sau khi đánh sập tường lửa của người khác, sau đó lại hăm sâu vào nó không thể thoát khỏi. Một ngày không cảm nhận được niềm vui đó, hắn dường như phát điên, vạn

vật như sụp đổ.

Nói một cách khác, hắn là một người thích thỏa mãn về tinh thần. Đối với vật chất bên ngoài không có hứng thú, chỉ cần không đói chết là được.

Như vậy cũng tốt hơn so với mấy con nghiện game online, tốn bạc nghìn bạc vạn chỉ để mình đứng top, dùng cái này thỏa mãn nhu cầu của mình.

Nụ cười xinh đẹp của Kỳ Ngọc Nhân càng lúc càng sáng, nhìn phản ứng của Tiêu Đăng Viễn thì nàng biết mình đã đúng.

- Ngồi xuống, chúng ta bàn lại nhé?

-

Kỳ Ngọc Nhân thốt.

- Không cần!

-

Tiêu Đăng Viễn nhũu mày đáp, nữ nhân kia có con mắt không khỏi khiến tim hắn băng giá, hắn hận không thể lập tức rời khỏi đây.

- Nếu như chúng ta có thể cho người cảm giác thành tựu hơn, người còn có thể sống an ổn, không cần chạy đông trốn tây thì thế nào?

-

Kỳ Ngọc Nhân cứng rắn đáp, Tiêu Đăng Viễn liền đột nhiên quay ngoắt, hỏi dồn:

- Người nói thật?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Huyền Thuật Trở Tài

Tiêu Đăng Viễn cuối cùng cũng ngồi xuống, ngẫm tới quãng thời gian quanh năm sống trong nỗi lo sợ mình sẽ bị cảnh sát tóm quả thật không hề dễ chịu chút nào.

Lúc đầu có thể may mắn thoát, nhưng ai biết được lúc nào sẽ không may, chỉ sợ ý một chút liền sẽ xong đời.

Nhìn Tiêu Đăng Viễn đã ngồi xuống, Kỳ Ngọc Nhân cũng không hề cảm thấy bất ngờ, chỉ Thiên Lộc Từ thốt:

- Nam Như Hân và Trương Thiên Lộc, người hắn đã nghe nói qua?

- Có nghe, dường như là một minh tinh khá may mắn, nổi tiếng sau một đêm.

Tiêu Đăng Viễn liếc Thiên Lộc Từ một cái buồn bã nói tiếp:

- Cảm khúc Phan Nguyệt Trích Tinh ta đã nghe qua, cũng không tệ lắm. Chỉ là cái này cùng ta có quan hệ sao?

- Đương nhiên có, trang web mà chúng ta muốn nhờ người làm đều có quan hệ với đàn cô và hai người bọn họ.

- Sau đó?

- Lấy lực lượng hiệu triệu của hai người bọn họ thì lượng view của web không cần ta tính người cũng biết mà!

Hắn im lặng. Tiêu Đăng Viễn hoàn toàn tinh tường, nơi nào có minh tinh thì nơi đó có fan.

- Thật vậy, trang web nào có nhiều người truy cập thì sẽ bị người ta đổ kị, nên số lượng hacker công kích cũng nhiều hơn. Giống như mấy trang web lớn mà người chọn làm mục tiêu vậy. Nếu người đáp ứng làm trang web cộng với bảo trì an ninh mạng cho bọn ta thì số lượng hacker người muốn so tài sẽ nhiều lắm.

Kỳ Ngọc Nhân mỉm cười nói tiếp:

- Bất quá là đổi vai người này công người kia thủ mà thôi, chắc chắn người sẽ cảm giác được thành tựu nhiều hơn nữa.

Tiêu Đẳng Viễn mắt sáng rực, nhưng vẫn không mở miệng.

Kỷ Ngọc Nhân cũng không gấp, vẫn từ tốn nói:

- Người sắm vai người công kích cũng lâu rồi, không lẽ không muốn sắm vai kẻ phòng ngự sao? Giống như trò Plant & Zombie vậy, làm bên thủ cũng thú vị mà!

- Đương nhiên, người làm phòng thủ như thế này là hợp pháp, sẽ không có cảnh sát làm phiền người. Thậm chí người còn có thể bởi vậy mà nổi danh trên TV, báo đài, được mọi người tiếp nhận, như vậy không phải là càng có cảm giác thành tựu hơn sao?

- Được rồi, người không cần nói nữa, ta đáp ứng!

Tiêu Đẳng Viễn đứng lên đáp, trên mặt đều là vẻ kích động.

- Người không hỏi trước thù lao bao nhiêu sao?

- Không cần, làm không công ta cũng nhận!

Kẻ điên! Tên này là kẻ điên không cần biết trời đất là gì!

Kể cả Kỷ Ngọc Nhân, ba người ngồi đó ai cũng nghĩ như vậy. Tên này giống hệt như mấy tên nghiện internet, vì tiền có thể tổ chức cướp ngân hàng nha.

- Đây là số phone của CEO công ty giải trí Thiên Lộc, người chuẩn bị một chút rồi tìm nàng, nàng sẽ đưa ra yêu cầu cụ thể cho trang web.

Thiên Lộc Từ cười thốt.

- Okie!

Tiêu Đẳng Viễn liền đứng dậy ly khai.

- Ta đi theo người thu xếp, sau đó cùng về công ty!

Lăng Loạn được Thiên Lộc Từ cho phép, liền đi theo.

Sau khi Tiêu Đẳng Viễn và Lăng Loạn đi ra khỏi ‘phòng VIP’ của KFC, Thiên Lộc Từ ngắm cho Kỷ Ngọc Nhân một cái nhìn đầy hứng thú.

- Sao mà nhìn chăm chăm người ta vậy?

Kỷ Ngọc Nhân đỏ mặt hỏi, khuôn mặt nhăn nhó của nàng sáng bừng đáng đáp của một cô thôn nữ chân quê.

- Không có ai nói cho người biết là người biến hóa rất nhiều sao?

Thiên Lộc Từ ám chỉ.

Kỷ Ngọc Nhân hơi sững sờ, rồi liền sực tỉnh, biết là Thiên Lộc Từ đang nói về trí tuệ của nàng. Vì thế nàng khổ sở đáp:

- Có thể là tác dụng khi cha ta thí nghiệm nha!

- Lão cày ruộng không phải nói phải trong tình huống đặc thù mới phát huy hiệu quả sao?

- Ai biết cái tình huống đặc thù quý quái ấy là thế nào, nói không chừng trong lúc chúng ta vô tình thì sao?

- Kỳ thật ta vẫn nghi ngờ.

Thiên Lộc Từ lo lắng:

- Sự khai thác não vực có tác dụng phụ chăng?

- Có thì sao? Không có thì thế nào? Người lo lắng có hữu dụng?

Kỷ Ngọc Nhân nở một nụ cười ngọt ngào, liên tục hỏi ba câu. Kỳ thật nàng còn có một câu để ở trong lòng: “Có người ở đây, ta không chết được.”

“Cộc, cộc cộc” Tiếng gõ cửa vang lên.

- Mời vào! Thiên Lộc Từ trong lòng ngờ vực thốt, ai gõ cửa thế nhỉ.

“Cạch!” Cửa mở ra, là một nữ phục vụ xinh đẹp đang cầm một cái khay, bên trên đặt hai cái đùi gà Orleans. So với mấy cái mà bọn họ đem vào thì cái này có vẻ đẹp mắt hơn.

- Hai vị, tôi mang combo đùi gà tới.

Nữ phục vụ kia đáp rồi muốn tiến vào.

- Dừng lại!

Thiên Lộc Từ quát lên đột ngột, rồi rảo bước đi tới nữ phục vụ chỉ vào khay thớt:

- Chúng ta không gọi combo đùi gà.

- Là như vậy, hôm nay nhân sự kiện....

“Bốp!”

Không đợi ả nói hết lời, Thiên Lộc Từ bắt ngờ đá ra một cước. ả nhân viên phục vụ chưa kịp làm ra phản ứng đã bị đập trúng bụng, cả người bay theo chiếc khay đùi gà.

Sau khi đá bay ả nhân viên phục vụ, Thiên Lộc Từ liền ôm ngang người Kỷ Ngọc Nhân, chạy nhanh về phía cuối phòng. Sau đó bay nhào tới che nàng xuống dưới người mình.

“Àm...!!!”

Khi Thiên Lộc Từ và Kỷ Ngọc Nhân vừa chạm đất, bên ngoài liền xảy ra một vụ nổ lớn, trong phòng tưởng chừng như đang bị động đất. Sóng xung kích của vụ nổ mang theo vô số mảnh vụn ủa vào từ cửa chính.

May là Thiên Lộc Từ đã kịp thời bịt kín lỗ tai Kỷ Ngọc Nhân, nếu không thì màng nhĩ của nàng sẽ bị lực ép khiến cho chảy máu.

Sau tiếng nổ mạnh, xa xa liền vang lên tiếng sợ hãi kêu cứu của mọi người. ả nhân viên phục vụ kia bị nổ chết, thi thể nát bươm bị choon vùi dưới đồng gạch đá. Bụi bặm sau vụ nổ cũng đã chậm chậm rơi xuống hết, tình cảnh trong phòng cũng mỗi lúc một sáng tỏ hơn.

Bỗng nhiên Thiên Lộc Từ có cảm giác bị người khác theo dõi. Đối với cảm giác này, hắn lại vừa quen vừa lạ. Lúc trước tao ngộ sát thủ bắn tia, hắn cũng có cảm giác như thế này.

Thiên Lộc Từ trong lòng thâm than không ổn, hắn liền ôm Kỷ Ngọc Nhân lăn qua bên cạnh. Chỉ chớp mắt khi hai người lăn đi, ở vị trí lúc trước liền có một lỗ thủng chừng miệng chén do đạn bắn, quanh lỗ đạn chẳng chịt vết rạn.

Súng bắn tia uy lực cao như vậy hiển nhiên chính là vũ khí chuyên dụng.

Thiên Lộc Từ trong lòng thống hận như không thể làm gì được, hắn chỉ có thể ôm Kỷ Ngọc Nhân cố gắng lăn về phía bức tường. Chỗ nào vừa lăn qua chỗ đó liền xuất hiện một vết đạn sâu hoắm.

- Ngọc Nhân, ngươi có làm sao không?

Thiên Lộc Từ sờ soạn khắp người Kỷ Ngọc Nhân hỏi, khi kiểm tra chính xác nàng không bị thương mới thở yên lòng.

- Ta không sao!

Kỷ Ngọc Nhân lắc đầu đáp.

“Bụp...!!!” Kỷ Ngọc Nhân vừa vặn nói xong thì một viên đạn xuyên tường bay sạt qua Thiên Lộc Từ. Chỉ chưa đầy một phân nữa thì đầu của hắn đã bị bắn nát, hắn còn cảm nhận được sóng nhiệt của đầu đạn khi nó bay xẹt qua.

- Cẩn thận!

Trong tình thế cấp bách đó, Thiên Lộc Từ không hề để ý đến thương hương tiếc ngọc, một tay vạt Kỷ Ngọc Nhân ngã xuống, cả người liền đổ ập lên người của nàng.

Hai người vừa vấp xuống thì một viên đạn nữa đã bay ngang đầu của bọn họ. Hiển nhiên là sát thủ đã ép mục tiêu tới góc chết, không hề ngấm nữa.

Bức tường che quanh hai người bọn họ chỉ rộng tầm mấy mét vuông, bắn vài phát nữa chắc chắn sẽ hạ gục được.

Lấy trí tuệ của Thiên Lộc Từ, đương nhiên là biết rõ chủ ý của tên sát thủ, trong lòng không khỏi khẩn trương nghĩ kế. Tuy nhiên hai bên tường không có bất cứ vật gì che chắn, lao ra chắn chắn sẽ ăn đạn.

Kỷ Ngọc Nhân tuy rằng thông minh, nhưng sự thông tuệ của nàng cũng không trong trường hợp chiến đấu, tự nhiên là sẽ không nghĩ được kế gì.

Đây là tình huống lên trời không có lối, xuống đất không có đường rồi.

Bên trên bị phong tỏa bởi lính bắn tỉa, có thể nói là lên trời không đường. Thế như chui xuống dưới đất thì sao? Dù không có cửa người ta vẫn có thể mở một cánh cửa.

“Àm!”

Thiên Lộc Tử vận ám kính, đâm một quyền toàn lực vào mặt đất. Mặt sàn lát gạch bông chói bị nổ bung ra một lòng chảo rộng bằng cái chậu rửa mặt.

“Àm! Âm! Âm!”

Liên tục đâm ra, Thiên Lộc Tử chỉ dùng sức lực thân thể đã đánh ra một cái hang sâu chừng một thước, vừa vặn có thể chứa được hai người.

Vô cùng dứt khoát, Thiên Lộc Tử ôm Kỷ Ngọc Nhân lao vào trong hầm. Bởi vì hầm quá nhỏ, thân thể hai người kề sát cùng một chỗ, bầu ngực cao ngất của Kỷ Ngọc Nhân bị ép đến biến hình.

- Ổn rồi, nơi đây có lẽ an toàn! Động tĩnh nơi đây lớn như vậy thì chắc chắn cảnh sát sẽ đến ngay. Lúc đó thì chúng ta có thể đi ra rồi!

Hơi thở nóng rực của Thiên Lộc Tử phả vào trán của Kỷ Ngọc Nhân.

Cảm nhận được hơi thở nóng rực ông hòa của hân, Kỷ Ngọc Nhân nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt không một có chút sợ hãi. Nàng thủ chung vẫn vững tin rằng có hân bên cạnh, mình sẽ an toàn.

“Àm!”

Một tiếng nổ mạnh không hề kém so với trước vang lên rền rã, mặt đất một lần nữa chấn động. Chịu hai vụ nổ lớn liên kề, nóc trần xi măng vỡ ra từng mảnh mỗi lúc một nhiều.

- Là súng phóng lựu, bọn chúng muốn chôn sống chúng ta.

Kỷ Ngọc Nhân sắc mặt đại biến, gấp gấp thốt.

Tuy rằng không biết súng phóng lựu là vật gì nhưng Thiên Lộc Tử biết rõ nếu cứ ở trong hầm không phản ứng thì hân và Kỷ Ngọc Nhân sẽ bị chôn sống.

Lao ra thì bị bắn, ở trong phòng sẽ bị chôn sống. Trong lòng Thiên Lộc Tử bức bối đến mức muốn chửi thề. Đến lúc này hân không cần biết gì nữa, nhanh chóng móc ra một cái bùa màu vàng.

Miệng niệm chú như bay, song thủ thi triển pháp ấn, liền đó tám hoàng phù liền nổ bùng kim quang.

Kỷ Ngọc Nhân không phải là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ như thế nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vô lý vô cùng.

“Àm!”

Vào lúc Thiên Lộc Tử đang niệm chú, lại thêm một quả lựu đạn phát nổ trong phòng. Xi- măng trên trần rơi xuống mỗi lúc một nhiều hơn, từng mảng từng mảng rơi xuống âm âm.

Nếu cứ như vậy, chỉ một quả lựu đạn nữa là cả phòng sẽ sụp xuống.

"Nhanh!" Theo sát theo tiếng nổ, Thiên Lộc Tử hét lớn một tiếng, tám hoàng phù sáng lòe chậm rãi bay bổng lên không trung sau đó tan biến.

Ngay sau đó, Thiên Lộc Tử liền phun ra một búng máu lớn, khiến cả ngực Kỷ Ngọc Nhân nhuộm một mảng đỏ rợn người.

Sự việc phát sinh đột nhiên như thế khiến Kỷ Ngọc Nhân sửng người một hồi mới làm ra phản ứng.

Không hề doái hoài đến ngực mình bê bết máu, hai tay nàng ôm chặt lấy người Thiên Lộc Tử, nước nớc:

- Thiên Lộc, ngươi bị gì vậy? Ngươi đừng làm ta sợ!

- Ta không sao! Chúng ta mau chạy ra khỏi đây, phòng này sắp sụp rồi!

Thiên Lộc Tử sắc mặt trắng bệch, hữu khí vô lực ỏi ra một câu.

- Bên ngoài vẫn còn tên bắn tỉa.

Kỷ Ngọc Nhân lo lắng đáp.

- Đã không còn nữa! Hai tay của hắn đã bị phế bỏ!

Thiên Lộc Từ đáp, đoạn ôm lấy Kỳ Ngọc Nhân nhảy ra khỏi hầm, chạy nhanh ra bên ngoài.

Cũng không biết là nguyên do gì, tốc độ của hắn đã chậm đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cái Giá Phải Trả: Mất Máu Cùng Mất Vị Giác

Cách KFC 500 mét, bên cửa sổ tầng bảy của một tòa nhà cũ nát, một người mặc đồ đen vùng Trung Đông đang lăn lộn trên mặt đất, trên mặt đầy vết thối khô.

Hai tay của hắn đã bị chặt đứt, vết cắt giống như là bị dao chém. Máu tươi chỗ vết thương không ngừng tuôn ra.

Một khẩu súng trường AS50 cùng một quả lựu đạn an tĩnh nằm trong vũng máu trên mặt đất. Nòng súng vẫn còn nóng dính đầy máu tươi, phát ra tiếng xèo xèo, mang theo từng làn khói đặc.

Mùi máu tươi tựa hồ thay đổi càng thêm nồng nặc.

Người Trung Đông này chính là sát thủ vừa nổ súng định bắn lên Kỳ Ngọc Nhân. Đáng tiếc con mồi không có bị giết chết, chính hắn lại bị Huyền Thuật chặt đứt hai cánh tay.

Lúc này, sát thủ Trung Đông vô cùng buồn bực, cho tới bây giờ hắn còn không biết hai cánh tay của mình như thế nào lại đột nhiên biến mất.

- Fuck! Hoa Hạ quả nhiên là một quốc gia nguy hiểm, gặp quỷ Hoa Hạ rồi, bắn không chết...

Sát thủ Trung Đông đau đến mức mặt dù lăn lộn trên mặt đất, nhưng trên miệng vẫn không quên chửi rủa.

Việc phát sinh trên người hắn hôm nay đúng thật là quỷ dị, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của hắn. Sự việc như vậy, giống như chỉ có trên phim ảnh a.

Xa xa, tiếng còi cảnh sát vang lên, sát thủ Trung Đông cũng không dám lăn lộn trên mặt đất nữa, rất nhanh đứng lên chạy trốn.

Bên kia, Thiên Lộc Từ cùng Kỳ Ngọc Nhân vừa mới chạy ra, cả tòa nhà KFC liên sụp xuống, tiếng ầm ầm vang lên, tro bụi tung bay.

Vừa mới đến hiện trường đám cảnh sát ngay lập tức phong tỏa hiện trường, thấy Kỳ Ngọc Nhân cùng Thiên Lộc Từ đi ra, trước tiên đem hai người đưa đến bệnh viện nhân dân số 2 Dương Thành.

Bên trong bệnh viện nhân dân số 2 Dương Thành.

Đang chuẩn bị làm thủ tục xuất viện cho ba thỏ hào, ba nữ lưu manh biết được tin tức, lập tức chạy tới phòng sản sóc đặc biệt.

Trong phòng sản sóc đặc biệt, Kỳ Ngọc Nhân đã thay một bộ đồ sạch sẽ. Bệnh viện đã kiểm tra cho nàng, nàng không bị gì.

Còn Thiên Lộc Từ thì lại bị mất rất nhiều máu, quái dị là trên người lại không có vết thương. Chuyện quái dị như vậy, quả thực khiến các bác sĩ vô cùng kinh ngạc.

Bệnh viện bảo là muốn truyền máu cho Thiên Lộc Từ, nhưng hắn kiên quyết cự tuyệt, hắn tuyệt đối không tiếp nhận máu của người khác.

- Lão tam!

Ba thỏ hào chen đến bên giường, ân cần kêu lên.

Kỳ Ngọc Nhân thức thời lui qua một bên, nhường chỗ cho huynh đệ bọn họ nói chuyện.

Trần Nhu, Âu Dương Anh Từ cùng Lý Hân Nhiên xông tới, bốn cô gái thì thăm trò chuyện.

Thấy ba khuôn mặt đầy lo lắng, Thiên Lộc Từ cảm thấy ấm lòng, hắn mỉm cười nói:

- Không cần bày ra vẻ mặt như vậy, ta còn chưa có chết mà.

- Lão tam, sắc mặt của ngươi không được tốt, không có việc gì chứ?

Ba thổ hào đồng thanh hỏi.

- Không có việc gì, chỉ là mất chút máu mà thôi, nghỉ ngơi một lúc sẽ ổn.

Thiên Lộc Tử trả lời.

- Không có việc gì thì tốt, chúng ta nghe tin liền lập tức chạy tới. Việc vừa xảy ra quá thực quá hung hiểm, người bình thường chỉ sợ đã sớm đi châu ông bà, may mắn người phúc lớn mạng lớn.

Hàn Phong nói.

- Là người nào ác như vậy, không tiếc vận dụng súng trường cùng lựu đạn để đối phó chị dâu?

Trần Cương cau mày hỏi.

- Không rõ, hẳn là sát thủ nước ngoài.

Thiên Lộc Tử lắc đầu, hẳn thật sự không biết.

Vốn là nữ sát thủ giả trang thành nhân viên phục vụ, mang quả bom đặt ở trong đùi gà, muốn nổ chết Ký Ngọc Nhân. An bài như vậy thập phần nguy hiểm, hơi vô ý sẽ thành quả bom người.

Trên thực tế, nữ sát thủ kia đích đã biến thành quả bom người.

Nữ sát thủ thất bại, xạ thủ cũng liền nổ súng. Rất hiển nhiên, hai người này đứng cùng một nhóm, hơn nữa trước khi hành động đã vạch ra kế hoạch phối hợp hành động.

Trên đường đến bệnh viện, Thiên Lộc Tử đã gọi điện cho Cao Phong. Tên sát thủ bị chặt đứt hai tay vội vã trốn chạy, chắc hẳn sẽ để lại dấu vết, nhờ Cao Phong đến đó điều tra.

Sau đó, rất nhiều người quen biết Thiên Lộc Tử cũng tới. Ngoài Nam Như Hân cùng Miêu Nhạc Doanh, mười hai vũ công cùng Tiêu Đăng Viễn cũng tới, thậm chí ngay cả Bạch Diệp Tuyên cũng tới.

Thấy trong phòng bệnh chen lấn không ít người, Thiên Lộc Tử cũng âm thầm cảm khái. Không lâu, hẳn lẻ loi một mình tới nơi này, hôm nay đã có không ít bằng hữu.

- Lại là cậu, tiểu tử cậu không thể an phận một chút sao?

La Thiên Tường hấp tấp xông tới, khí cấp bại phôi lên tiếng.

Hắn thật sự là rất buồn bực, kể từ lúc Thiên Lộc Tử xuất hiện tại Dương Thành, cục trường cảnh sát như hắn không có ngày yên ổn. Vụ án 23 người bị đánh gãy tay chân mới qua chưa được vài ngày, dư âm vẫn còn, người này lại làm ra động tĩnh lớn hơn.

Đây không phải là hắn gây khó dễ cho cục trường hay sao?

Buồn bực thì cứ buồn bực, người ta có Long Nha làm chỗ dựa, cấp tỉnh cũng có người chiều ứng, hắn chỉ là một cục trường nho nhỏ của Dương Thành thật đúng là không thể làm gì được.

- La cục trường, sao lại nói tôi không an phận? Tôi chỉ đi KFC ăn gà rán thôi mà.

Thiên Lộc Tử rất vô tội khoát tay, hẳn tự biết La Thiên Tường không thể làm gì được hắn.

- Rất nhiều người đến KFC ăn gà rán, tất cả đều bình an vô sự, tại sao hết lần này tới lần khác cậu đi ăn gà rán liền gặp chuyện?

- Tôi đây cũng không biết, có lẽ bởi vì trị an của Dương Thành không được tốt a.

Và vào mặt, đây là trần trường trắng trợn vả vào mặt. Nói trị an Dương Thành không tốt, không phải là biến tướng mắng hắn thất trách sao?

- Cậu . .

Nếu như nếu có thể, La Thiên Tường hết sức vui vẻ và nát miệng của Thiên Lộc Tử.

Không muốn so đo cùng người như vậy, so đo cùng người như vậy chính là tự tìm phiền phức, La Thiên Tường tự an ủi bản thân. Nhận văn kiện từ cấp

dưới, tự mình lấy khẩu cung Thiên Lộc Từ.

Lấy khẩu cung xong, Lúc Thiên Lộc Từ trở lại Nam Việt Hoa Phủ thì trời đã về khuya, nhưng lầu một đèn vẫn sáng, Nam Thiên Như vốn ngủ sớm lại vẫn còn thức.

- Tiểu Lộc, cậu có sao không? Nghe nói cậu bị ám sát, tôi không sao ngủ được.

Nam Thiên Như chạy ra đón, ân cần nói.

- Tôi không sao, ngài đi ngủ đi, người già nên ngủ sớm.

Thiên Lộc Từ cảm động nói.

- Sắc mặt của cậu rất yếu ớt, còn gạt tôi là không có việc gì, hay tôi bảo thím Hoàng làm cho cậu ít đồ ăn?

- Không cần đâu, tôi ngủ một giấc thì tốt rồi.

- Ông nội, người lắm cảm rồi, không phải thím Hoàng đã xin phép nghỉ về với ông bà sao?

Nam Như Hân từ lầu hai đi xuống nói:

- Ông nội đi ngủ đi, cháu đã làm cho tiểu Lộc một ít thức ăn rồi.

- Vậy được rồi, ta đi ngủ trước.

Nam Thiên Như lúc này mới chịu trở về phòng.

- Đừng nói là cô thật sự xuống bếp nhé?

Thiên Lộc Từ nhìn Nam Như Hân đẹp không gì sánh bằng, hỏi.

- Cái gì? Cậu đang hoài nghi tôi lừa gạt ông nội hay sao? Theo tôi!

Nam Như Hân tức giận nói một câu, quay người đi về hướng phòng ăn.

Đến phòng ăn, trên bàn đã bày vài loại bánh ngọt, còn có một nồi cháo ngân hạnh. Miêu Nhạc Doanh đã ngồi ở đó, thấy Thiên Lộc Từ đến, nàng nhìn hân với ánh mắt cổ quái.

- Ném thử bánh ngọt do tôi làm cùng cháo ngân hạnh.

Nam Như Hân ngồi xuống rồi nói.

Thiên Lộc Từ mất tự nhiên ngồi xuống, bụng to cháo ngân hạnh lên húp. Tuy nhiên hân căn bản không nhận ra hương vị gì, ngọt không ra ngọt, đắng không ra đắng.

Ban ngày sử dụng Huyền Thuật phế bỏ hai tay của tay súng bắn tỉa kia, nên hân phải trả một cái giá khá đắt. Ngoại trừ mất nhiều máu, còn bị mất đi vị giác.

- Phốc phốc phốc! ! !

Ba cô gái mới húp một muống cháo liền nhao nhao phun ra.

Mặn, quá mặn, mặn đến nỗi không thể nào nuốt xuống.

Thiên Lộc Từ đang nghĩ về việc bị mất vị giác, không chú ý tới hành động của ba cô gái, hân vẫn chăm chỉ húp cháo.

Nam Như Hân là người đầu tiên phát hiện Thiên Lộc Từ bất thường, nàng nháy mắt với Kỳ Ngọc Nhân cùng Miêu Nhạc Doanh. Ngón tay chỉ chỉ Thiên Lộc Từ, khuôn mặt rất là cổ quái.

- Thiên Lộc thích ăn mặn?

Nam Như Hân hỏi Kỳ Ngọc Nhân.

- Việc này tôi cũng không rõ ràng lắm.

Kỳ Ngọc Nhân lắc đầu, ánh mắt không rời Thiên Lộc Từ, ánh mắt sáng lên, tựa hồ đang suy nghĩ việc gì.

- Tiểu Lộc!

Nam Như Hân vỗ vai Thiên Lộc Từ.

- Chuyện gì?

Thiên Lộc Từ phục hồi tinh thần lại, nghi ngờ hỏi.

- Cậu không thấy cháo ngân hạnh này quá mặn hay sao?

Nam Như Hân chỉ vào tô cháo ngân hạnh trước mặt Thiên Lộc Từ, nghi hoặc hỏi.

Quá mặn?

Thiên Lộc Từ mặt không biến sắc nói:

- Ah, có chút mặn, nhưng tôi quen ăn mặn, cảm thấy cũng không tệ lắm.

Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng sầu khổ, khó trách ăn hết tô cháo ngân hạnh kia, hẳn cảm thấy dạ dày rất khó chịu.

Nghe Thiên Lộc Từ nói vậy, Kỳ Ngọc Nhân nhíu mày. Sắc mặt của Nam Như Hân cùng Miêu Nhạc Doanh thì càng trở nên kì quái, ăn mặn cũng có mức độ a.

Nồi cháo ngân hạnh này, Nam Như Hân đã cho vào hẳn nửa ký muối cơ mà.

- Tiểu Lộc, cậu không muốn đá kích tôi đúng không, cháo ngân hạnh này mặn đến mức không cách nào nuốt nổi.

Nam Như Hân có chút cảm động, đáng tiếc lần này nàng đã sai rồi, Thiên Lộc Từ căn bản không có nửa điểm nịnh đầm.

- Tôi thật sự cảm thấy cháo ngân hạnh này cũng được á..., cô không thấy tôi đã tiêu diệt một tô hay sao?

Thiên Lộc Từ chỉ vào cái tô không trước mặt mình.

Nếu như đã nói dối, vậy thì cứ tiếp tục nói dối. Vô luận như thế nào, chuyện hẳn mất đi vị giác tuyệt đối không thể để cho Kỳ Ngọc Nhân biết được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Phụ Nữ Ăn Diện Vì Người Mình Yêu

Sau khi trở phòng rửa ráy mặt mũi, Thiên Lộc Từ đi tới bên ngoài phòng Kỳ Ngọc Nhân, khẽ gõ cửa.

Trước kia, khi Thiên Lộc Từ muốn đi vào phòng Kỳ Ngọc Nhân, hẳn chẳng bao giờ đi bằng cửa chính. Nhưng hôm nay hẳn không đi bằng cửa chính thì không được, bởi tình trạng lúc này của hẳn thật sự là nhảy từ sân thượng xuống, làm người bay được nữa.

Hắn vẫn là người trần nha, cũng sợ chết chứ. Chuyện không nắm chắc như vậy hẳn tuyệt đối không dám thử rồi.

“Cạch!”

Thiên Lộc Từ mới gõ một cái thì cửa đã mở ra, dường như Kỳ Ngọc Nhân biết trước là hẳn muốn tới, đã chờ sẵn ở đằng sau cửa thì phải.

- Vào đi!

Kỳ Ngọc Nhân ôn nhu đáp.

Thiên Lộc Từ im lặng gật đầu không đáp, hẳn cảm thấy dường như cô Kỳ Ngọc Nhân hôm nay quá... ôn nhu rồi.

Kỳ Ngọc Nhân đã tắm xong, mái tóc đen tuyền như thác nước xõa xuống bờ vai nõn nà như bạch ngọc. Hắc bạch đan xen khiến người khác mê mẩn.

Bên trong phòng tràn ngập mùi thơm của da thịt hòa trộn với hương thơm từ sữa tắm khiến tên Thiên Lộc Từ hít lấy hít để, dường như muốn đền bù lại vị giác đã tạm thời mất đi của mình.

- Anh lên giường nằm nghỉ một chút đi, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh chắc đã mệt rồi.

Kỷ Ngọc Nhân mặt đỏ lựng, ngón tay nhỏ nhắn chỉ về chiếc giường cười bảo.

Thiên Lộc Tử nghe được trong lòng sướng rơn, liền nghĩ bậy: “Mời một thằng đàn ông lên giường. Kỷ mỹ nhân muốn làm gì đây? Chẳng lẽ cô nàng muốn...”

Trọng lòng thì ngẫm nghĩ, mặt thì đàn ra, giống hệt Trư Bát Giới.

Kỷ Ngọc Nhân thông minh như vậy thì sao lại không rõ cái tâm tư đen tối kia của Thiên Lộc Tử. Vì thế mặt của nàng càng lúc càng đỏ bừng, giọng lý nhí như muỗi kêu:

- Không được suy nghĩ bậy bạ, anh mau nằm xuống, tôi bóp vai cho anh!

Thiên Lộc Tử sững ra, rốt cuộc cũng biết là mình hiểu lầm, trong bụng thầm tiếc rẻ. Nhưng khi nghe được Kỷ Ngọc Nhân nói muốn giúp hắn bóp vai, cái mặt mấp míu trong lòng kia liền bay biến, gã liền nhào lên giường nằm xuống.

Kỷ Ngọc Nhân tháo giày lên giường, quỳ gối bên cạnh Thiên Lộc Tử, hai tay bắt đầu xoa vai cho hắn.

Quỳ như vậy khá là tốn sức, thời gian lâu dài Kỷ Ngọc Nhân cũng cảm thấy ăn không tiêu.

Hơi chân chừ một chút, Kỷ Ngọc Nhân liền cắn răng đỏ mặt giạng chân ngồi trên lưng Thiên Lộc Tử, cặp mông đầy đặn tròn trịa đè lên lưng hắn.

Cảm nhận được sau lưng truyền tới sự mềm mại tuyệt vời, Thiên Lộc Tử sướng rơn, hận không thể lập tức xoay người lại mang Kỷ Ngọc Nhân đè xuống, hành quyết ngay tại chỗ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không có làm vậy, bởi vì hắn hiện tại khí huyết chưa hồi phục, có lòng mà sức chẳng còn. Nếu cố mà làm chỉ sợ cũng chỉ có thể kiên trì ba phút, thậm chí còn bị xuất tinh sớm chứ chẳng chơi.

Kỷ Ngọc Nhân dần dà cũng quen, cũng không còn cảm thấy ngượng ngùng nữa, hai tay không ngừng xoa bóp, miệng nói:

- Lúc ban ngày, anh lấy ra là bùa màu vàng, anh thi triển Huyền Thuật phải không?

Thiên Lộc Tử cả kinh, thần kinh liền căng lên.

- Anh căng người làm gì, đau tay tôi rồi.

Kỷ Ngọc Nhân tức giận nói.

Thiên Lộc Tử liền lập tức thả lỏng toàn thân, biết là không gạt được nàng liền dứt khoát nói thẳng:

- Đúng vậy, đó là Phù chú thuật trong Huyền thuật. Để đối phó tay súng bắn tía kia, ngoại trừ Huyền Thuật ra thì không còn cách nào khác.

- Anh dùng Huyền Thuật giết tay súng bắn tía kia sao?

Động tác của Kỷ Ngọc Nhân liền cứng lại, khẩn trương hỏi.

Lần trước gặp phải đánh lén, lúc Trần Cương bị thương nhập viện, Kỷ Ngọc Nhân đã nghe Thiên Lộc Tử đề cập qua. Dùng Huyền thuật giết người, người thi triển sẽ phải trả một cái giá khá đắt, bởi vậy nàng không thể không lo lắng.

- Không có, chỉ chặt đứt hai cánh tay của hắn.

- Anh bị mất máu?

- Đúng.

- Không có bị gì khác sao?

Hắn im lặng.

- Còn bị mất vị giác chứ?

Thiên Lộc Tử cả người chấn động, sau đó là nở nụ cười khổ. Hắn cho là hắn đã che giấu rất tốt, nào ngờ vẫn bị phát hiện. Một nữ nhân thông minh như vậy thì không thể ế được rồi.

Tuy rằng Thiên Lộc Tử không đáp, nhưng phản ứng của hắn đã đủ để cho Kỷ Ngọc Nhân biết được đáp án.

Nàng vô cùng xúc động. Tuy rằng trước đó đã đoán được nhưng đến lúc chính tai nghe được điều đó, cả người nàng cứ quay cuồng giống như say rượu.

Cuối cùng, nàng nhịn không được mà ôm chặt lấy hắn. Nàng ôm rất chặt, hai bầu ngực vĩ đại bị đè ép đến biến hình, nàng cũng không thèm quan tâm.

Thiên Lộc Tử không có xoay người ôm Kỷ Ngọc Nhân, chỉ tùy ý để nàng ôm, hưởng thụ lấy hai khối thịt mềm mại áp vào lưng mình.

Thật lâu, Thiên Lộc Tử mới lên tiếng hỏi:

- Cô làm sao biết?

Kỷ Ngọc Nhân dán mặt lên lưng Thiên Lộc Tử, nghe thấy tiếng tim đập của hắn, ôn nhu đáp:

- Tôi có mắt mà, với lại chiếu theo những lời anh nói lúc trước nữa thì sao tôi lại không biết được?

Thiên Lộc Tử cười khổ đáp:

- Ở trước mặt người, ta phát hiện mình rất đàn đố!

- Người có để ý không? Nếu người để ý vậy... sau này trước mặt người ta đàn một chút là được!

Kỷ Ngọc Nhân nhỏ nhẹ đáp, mùi nam nhân phát ra từ người Thiên Lộc Tử khiến nàng say đắm.

- Tôi có để ý gì đâu, cô thông minh một chút mới tốt.

Đàn ông bình thường không thích phụ nữ quá thông minh, nhưng cái tên Thiên Lộc Tử này có phải là đàn ông bình thường đâu, nên hắn chẳng để ý đến chuyện này.

- Lúc ở KFC, anh làm thế nào biết ả phụ vụ kia là sát thủ?

- Có thể không nói không?

- Không.

- Trong nháy mắt khi cửa mở, mắt của ta liền rơi vào đùi của ả. Dù có tất chân bọc lấy nhưng bắp chân của ả tràn đầy sức bật kinh người. Phụ vụ viên bình thường không thể có được bắp chân như vậy.

- Có thể nàng ta thích vận động mạnh thì sao?

- Không thể nào!

- Tại sao?

Mặt Kỷ Ngọc Nhân khẽ cọ cọ trên lưng Thiên Lộc Tử, đôi mắt lộ vẻ mê ly, khẽ hỏi.

- Bởi vì ngoài sức bật ở đùi, bước chân nàng liền dài hơn so với người bình thường nữa.

Thiên Lộc Tử sau kín thốt:

- Loại người như vậy, thì hai chân chắc chắn có qua luyện tập rồi!

- Chỉ mấy điểm như vậy mà anh khẳng định ả là sát thủ?

- Không chắc, chẳng qua chỉ là hoài nghi nàng ta có ý đồ bất chính mà thôi.

- Vậy mà người còn đập ác như vậy? Người ta là con gái nha, anh không sợ đập nhầm sao?

- Đập nhầm thì có sao? Vì bảo vệ một phụ nữ mà đập nhầm một phụ nữ khác, ta cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì. Nếu như đập nhầm thì chỉ có thể trách nàng ta xui xẻo, ai kêu ả ta khả nghi như vậy làm gì?

Thiên Lộc Tử mỉm cười đáp.

- Lại ngại biện nữa rồi!

Kỷ Ngọc Nhân nở nụ cười, tiện đà hỏi:

- Tại sao lúc anh nhìn ả thì anh nhìn chân của ả trước mà không phải là mặt vậy?

- !@#!\$%...

- Anh có bệnh thích chân sao?

Thiên Lộc Từ quýnh quá, hận không thể nhảy ngay xuống giường chạy trốn. Hắn là người cổ đại nha, thích chân cũng là chuyện bình thường. Bây giờ bị một cô em người hiện đại nói toạc móng heo khiến hắn xấu hổ muốn chui vào lỗ nẻ mà trốn.

Vào lúc Thiên Lộc Từ vô cùng xấu hổ thì Kỷ Ngọc Nhân đột nhiên bò dậy, dịu dàng thốt:

- Người đừng ngồi dậy, cứ nằm úp như vậy đi!

Nói đoạn nàng đi tới túm lấy một cái bọc rồi đi vào nhà vệ sinh. Lúc đi ra thì chân nàng đã được bọc lấy bằng một đôi vớ da người.

Kỷ Ngọc Nhân lúc này đang vận đồ ngủ, váy áo chưa tới đầu gối lộ ra đôi chân thon dài khiến người khác nhìn đến ngừng thở. Nhẹ nhàng đi tới, tựa như yêu tinh biến hóa ra, cực kỳ dụ hoặc lòng người.

Từ lúc Kỷ Ngọc Nhân từ phòng tắm đi ra, đôi mắt Thiên Lộc Từ đã trọn trùng, ánh mắt một giây cũng không dời khỏi cặp chân của cô nàng.

Kỷ Ngọc Nhân nhảy lên giường, đứng trước mặt Thiên Lộc Từ cười khanh khách bảo:

- Ngốc tử, có đẹp không?

Thiên Lộc Từ nuốt khan, đáp theo bản năng:

- Đẹp!

Kỷ Ngọc Nhân cười một tiếng, đoạn ngồi xuống tựa vào thành giường, sau đó đem đầu của Thiên Lộc Từ gối lên đùi của mình.

Đến lúc này mà Thiên Lộc Từ còn không biết cô nàng muốn thỏa mãn một chút dục vọng yêu chân của hắn thì hắn cũng không phải là Thiên Lộc Từ nữa rồi. Cho nên hắn liền đặt tay lên cặp đùi đẹp của Kỷ Ngọc Nhân.

Cảm giác mịn màng co giãn truyền đến, Thiên Lộc Từ liền chìm sâu vào trong đó, nhẹ nhẹ vuốt ve.

- Đôi vớ này mua lúc trước sao?

Thiên Lộc Từ hỏi cho đã nghiệm.

- Ừm

Kỷ Ngọc Nhân ậm ừ kỳ quái, nàng bị sờ có phản ứng rồi.

- Sao lúc bình thường ta không thấy cô mặc?

- Đi ra ngoài ta không mặc đâu, tôi chỉ mặc cho anh xem thôi!

Thiên Lộc Từ trong lòng chấn động, trong đầu không khỏi hô lớn câu: “Phụ nữ ăn diện vì người yêu”

Giờ khắc này hắn đã hiểu được tâm ý của nàng rồi. Được lọt vào mắt xanh một mỹ nữ thông tuệ như thế không khỏi khiến hắn sướng rơn.

Hai người trò chuyện tầm tã nửa tiếng, Kỷ Ngọc Nhân cũng đã mệt, liền đi ngủ. Thiên Lộc Từ thoáng do dự một chút rồi liền chạy lên sân thượng, tranh thủ tu luyện một chút hòng hồi phục nhanh hơn.

Khí huyết mất đi khiến cả người tổn thất vô cùng, để càng lâu càng tổn hại nhiều hơn.

- Thiên Lộc, tối nay anh đừng đi ra ngoài, nằm trên giường nghỉ ngơi đi, bên ngoài lạnh lắm!

Kỷ Ngọc Nhân đau lòng bảo.

- Không được, phải đi ra ngoài!

Thiên Lộc Từ kiên trì đáp, chỉ có ông trời mới biết được trong lòng hắn bây giờ đang nghĩ gì.

Thời đại bây giờ linh khí quả thật quá mỏng rồi, bên trong phòng dường như không có một chút linh khí nào, hắn có nằm ở trong phòng cũng không có bao nhiêu tác dụng cả.

Sau một đêm tu luyện, Thiên Lộc Từ mới khôi phục chưa được một thành công lực, nguyên do bởi linh khí phần lớn chuyển hóa thành huyết khí rồi. Mong khôi phục càng sớm càng tốt nên đến trời sáng hắn vẫn chưa muốn ngừng tu luyện.

Nam Như Hân và Miêu Nhạc Doanh cũng không đến quá muộn, sau khi ăn xong bữa sáng cả hai liền đi lên công ty. Kỷ Ngọc Nhân thì ở trong phòng đọc sách, cũng không quá muộn.

Đến ba giờ chiều, điện thoại di động vang lên thì Thiên Lộc Tử mới chịu ngưng tu luyện. Lúc này sắc mặt của hắn mới khỏi sắc một chút, nguyên do là nguyên khí trong người khôi phục được một thành nửa.

Là Cao Phong gọi, hẹn hắn đi tới trường bắn ở Tây Giao.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Lần Đầu Nghe Tới Dị Năng Giả

Trường bắn ngoại ô phía Tây chính là trường bắn duy nhất ở Dương Thành có thể dùng đạn thật. Trong đó người có thể chiêm ngưỡng vô vàn loại súng như súng ngắn, súng trường, súng giảm thanh, súng bắn tỉa,...

Nhưng muốn đi vào trường bắn phía Tây đó cũng không phải nghĩ dễ dàng như vậy, phải trả một khoản tiền khá tham gia không lồ mới được. Sau khi đi vào rồi, chỉ phí, tiền thuê súng cùng với muốn bắn bao nhiêu phát thì còn phải tính thêm nữa.

Vào thời đại mà chuyện ăn mặc đa số mọi người đều có thì ai cũng đều không muốn sống cái cảnh ban ngày đi làm ban đêm lê la hàng quán vỉa hè nữa rồi.

Bọn họ phải tìm sự kích thích, tìm một nơi có thể giải tỏa cảm xúc bản thân, một nơi có thể giải phóng được áp lực của cuộc sống.

Chính vì điều đó, trường bắn phía Tây Dương Thành là tốt nhất. Dù phí tổn đắt đỏ thì cũng có không ít người tham gia vào đó, đa phần là tri thức cùng với mấy thanh niên giàu có.

Thiên Lộc Tử và Kỳ Ngọc Nhân hai người vừa xuống taxi liền thấy một chiếc BMW thể thao mui trần đậu ở ngoài cửa. Gã Cao Phong người như tê giác đang ngồi ở chỗ tài xế, nhón nhơ hút thuốc phi phi.

Không xa có mấy thiếu phụ cùng với mấy cô nàng mới lớn đang mê say nhìn hắn. Ánh mắt mê ly của bọn họ thiếu điều là bốc hỏa, các nàng chắc chắn là bị cái hình dạng lãng tử của gã Cao Phong này hấp dẫn rồi.

Hôm nay Cao Phong chữa bộ râu lún phún, người mặc một bộ áo da dài, bộ dạng phong trần, lãng tử. Hắn đội một chiếc mũ lưỡi trai, miệng đang ngậm một điếu xì gà.

Thời đại đổi mới, đạo đức suy đồi a, thời nay mấy cô em xinh đẹp đều thích những thanh niên chơi bời này hay sao. Thiên Lộc Tử vừa đi tới, trong bụng thầm rên rĩ.

- Lâu vậy?

Cao Phong bắt mắt nhìn Thiên Lộc Tử một cái, cả người nhảy ra khỏi xe xốc lên một cái hộp dài bước vào trường bắn.

Hắn từng ở trong Long Nha nên quan niệm về thời gian vô cùng chắc chắn. Bản thân không thích trễ giờ, cũng không thích người khác trễ giờ.

Nhìn mặt đất đầy tàn thuốc, Thiên Lộc Tử mỉm cười đáp:

- Kẹt xe, cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi. Sao vậy? Không kiên nhẫn chờ được à? Không có tính nhẫn nại thì ta không hiểu người vào Long Nha thế nào được nhỉ?

- Cái này không liên quan đến tính kiên nhẫn, bị một lũ đàn bà nhìn chăm chăm ta khó chịu lắm.

Thiên Lộc Tử liền á khẩu, có nhiều gã hạn mình không thể thu hút được phụ nữ, còn Cao Phong này không thích phụ nữ nhìn chăm chăm thì đúng là hiếm thấy, là động vật quý hiếm trong xã hội nha.

Đi ngang lối vào trường bắn, Cao Phong liền móc ra một cái huy chương sáng loáng. Bảo vệ thấy thì sắc mặt liền biến thành sợ hãi và tôn kính, liền chào đúng quân lễ rồi nhường đường.

Thiên Lộc Tử thấy thế trong lòng thầm hâm mộ, nghĩ là mình phải kiếm một cái huy chương đó xài chơi mới được.

Trường bắn phân ra nhiều khu, chia làm bên trong cùng bên ngoài, mỗi khu còn phân theo từng cấp. Theo thứ tự là khu bình thường, khu trung cấp, khu cao cấp cùng khu VIP.

Cũng giống như nhà hàng vậy, càng là khu vực bắn cao cấp thì phí tổn càng cao. Phạm vi hoạt động bên ngoài càng lớn hơn nữa, độ mô phỏng thực tế cao hơn, đương nhiên là phí tổn so với những khu vực xạ kích khác càng cao hơn nữa.

Cao Phong mang theo Thiên Lộc Tử và Kỳ Ngọc Nhân tiến vào khu khách quý, không phải khu cao cấp, không phải khu bình thường mà là khu đặc chủng của quân đội. Cái khu vực này không mở cửa cho dân thường, ở đây chỉ tiếp quân nhân cùng chính trị gia.

Nói một cách khác, người có thể đi vào khu đặc chủng quân đội tiến hành xạ kích thì một là quân nhân hai là quan to một phương, còn có những thanh niên con ông cháu cha nữa.

- Xin hỏi mấy vị cần súng gì?

Một mỹ nữ đi đến bọn họ, khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười chúc nghiệp, khom mình hành lễ hỏi ba người.

- Không cần, chúng tôi có mang sẵn hàng theo rồi!

Cao Phong vứt tàn thuốc, liền quăng cái hộp xuống đất đáp.

Nàng mỹ nữ kia cũng không hề ngoài ý muốn, những người đi được vào đây ai nấy đa phần đều có giấy chứng nhận dùng súng, mang theo súng ống cũng bình thường.

Nàng gật đầu đáp:

- Ok, chúc các vị vui vẻ, có cần gì thì xin gọi tôi!

Mỹ nữ sau đó liềm lui xuống, Cao Phong ngồi xổm xuống liềm mở ra chiếc hộp dài. Bên trong đầy ắp linh kiện súng ống và đạn, còn có hai quả lựu đạn nữa.

- Nhìn kỹ đây, ta chỉ làm một lần, người biết được bao nhiêu thì bấy nhiêu đấy!

Cao Phong nói xong liềm dùng cả hai tay ráp súng.

Động tác của hắn rất nhuần nhuyễn, vô cùng lưu loát, không chút chần chừ, mỗi một động tác đều là rót ráo hiệu quả. Bên cạnh chỉ có thể nhìn thấy hai tay hắn tung bay liên hồi mà thôi.

Chỉ một lát, một khẩu súng bắn tia đã xuất hiện.

Thân súng màu đen, cả khẩu dài 1448mm, ống ngắm quang học tiêu cự 15, dụng cụ giảm thanh cùng với áp lửa đều có, băng đạn 10 viên, nhìn qua cực kỳ bá khí.

Khẩu súng ngắn cũng được ráp xong sau đó, chính là khẩu m500 ổ quay đầy uy lực.

- Đây, cầm thử xem khẩu m500 này xem. Cẩn thận một chút, khẩu này độ giật cao, khá khó khống chế.

Nói đoạn gã liềm quăng khẩu súng ngắn cho Thiên Lộc Tử, Cao Phong cẩn thận nhắc nhở.

Có không ít người lần đầu dùng khẩu M500 ổ quay này, không chịu được độ giật của nó đã bị súng nảy về chảy máu mũi.

- Chưa ăn qua thịt heo thì cũng thấy hèo rồi mà!

Thiên Lộc Tử cảm giác mình bị xem thường, sau khi cầm lấy khẩu súng liềm dứt khoát giơ lên bóp cò.

‘Đoàng!’ Tiếng súng nổ vang lên, viên đạn trong nháy mắt bắn ra khỏi nòng, sức giật khá lớn truyền đến đánh bật cánh tay về phía sau. Thiên Lộc Tử khẽ biến sắc, xuất ra Thái Cực Thủ truyền độ này sang một bên mới giữ được khẩu súng.

- Không phải là người thấy heo chạy rồi à?

Cao Phong trêu tức.

- Khẩu súng ngắn này khó khống chế thật.

Thiên Lộc Tử mặt mố mếu, nói một câu chữa thẹn.

Sau đó hắn cầm lấy bắn một phát, hai phát, ba phát nữa... Bắn xong cả ổ mới dùng.

Có lần đầu giáo huấn thì hắn đã khống chế được độ giật của súng, bắn liên tục năm phát mà không có xấu mặt

Thay đạn xong hắn lại bắn tiếp sáu phát, phát nào cũng vô cùng chính xác, hiển nhiên là hắn đã nắm được bí quyết dùng khẩu này rồi.

Cao Phong ở một bên quan sát âm thầm gật đầu, coi như hắn lần đầu học bắn súng cũng không thể trong thời gian ngắn như thế mà hoàn toàn khống chế khẩu m500 ổ quay này được. Dù sao trong tất cả các dòng súng ngắn thì độ giật của khẩu này cũng là vô cùng kinh khủng.

- Tốt lắm, chúng ta cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa. Buổi tối còn có chuyện muốn làm đấy! Nói cho người vài cái đặc điểm cùng với những chi tiết kỹ thuật của khẩu Barrett bắn tỉa M107 này.

Cao Phong vừa nói vừa làm mẫu, Thiên Lộc Từ thì ở một bên chăm chú quan sát. Quá trình sử dụng súng bắn tỉa so với súng ngắn đúng là phức tạp hơn không ít, dù trí nhớ của hắn không tệ nhưng cũng phải cố hết sức quan sát.

Nghe Cao Phong giải thích xong cùng với nhìn hắn diễn luyện qua, Thiên Lộc Từ liền cầm lấy khẩu súng. Cầm lấy có cảm giác hơi nặng, tính luôn cả dây mang súng thì chắc chắn là hơn 25kg.

Học theo những động tác của Cao Phong, Thiên Lộc Từ liền theo đó mà áp má, kê vai, nhắm mục tiêu rồi bóp cò.

“Bụp!” Tiếng súng nặng trĩu vang lên, Không hề có tia lửa, tiếng nổ cũng vô cùng nhỏ. Cách đó 1500 mét, một thân cây to chừng chậu rửa mặt bị bắn nát, vụn gỗ bắn tứ tán.

Đúng là có thể bắn rơi trực thăng, uy lực quả nhiên là không phải dùng để trưng cho đẹp, cái đầu mà trúng đạn thì chắc chắn là nổ banh xác, trắng đỏ lẫn lộn nha.

Kỷ Ngọc Nhân lần đầu nhìn thấy uy lực cực lớn của súng bắn tỉa nên hốt hoảng che miệng, kinh ngạc vô cùng.

Thiên Lộc Từ nở một nụ cười hài lòng, hắn đúng là muốn cái uy lực này. Có khẩu Barrett bắn tỉa m107 này thì về sau chống lại những tên bắn tỉa kia cũng có hàng để dùng rồi.

Thiên Lộc Từ sau đó tiếp tục luyện súng, còn Cao Phong ở bên cạnh chăm chú giảng giải:

- Xạ thủ kiêng kỵ nhất là mục tiêu phát hiện ra vị trí của mình, khẩu M107 này được trang bị bộ áp lửa cũng như nòng giảm thanh, cũng có thể giúp xạ thủ che giấu. Nhưng có một vài kỹ xảo cần lưu ý mà người cần nên biết nữa.

- Kỹ xảo gì?

Thiên Lộc Từ vừa bắn xong một phát liền hỏi.

- Có ba điểm cần phải lưu ý: Một là khi chọn nơi ẩn nấp, cần phải chọn địa phương càng xa càng tốt. Ngồi tận dụng địa thế để nâng cao độ chính xác thì ngoài ra khiến cho mục tiêu khó khăn tiếp cận hơn. Hai là cố gắng hết sức ở dưới hướng gió, tránh cho mùi của mình khiến cho đối phương phát hiện nơi ẩn nấp. Ba là phải chọn nơi bóng râm, vì ống ngắm bằng kính quang học nên sẽ bị phản quang, lộ vị trí.

- Không có khoa trương như vậy chứ?

- Nếu như người không muốn chết sớm thì nên khoa trương như vậy đi. Ngoài ba điều này ra thì kỳ thật còn có rất nhiều điều cần phải chú ý chi tiết và tỉ mỉ như tốc độ gió, hướng gió, độ ẩm và trọng lực,...

Thấy Cao Phong muốn huyền thuyên nữa, Thiên Lộc Từ liền tranh thủ hét lên:

- Stop! Ta cũng không muốn đào tạo làm lính bắn tỉa, muốn luyện súng ngắm chỉ là muốn xử lý mấy tên chuột nhắt sát thủ kia mà thôi, không cần phải cân nhắc nhiều như vậy chứ?

- Vậy cũng được!

Cao Phong gật gật đầu rồi nói sang chuyện khác:

- Hôm qua sau khi điện thoại cho người thì ta đã men theo dấu, đã tìm được ‘hang rắn’ rồi!

- Bọn chúng có bao nhiêu tên?

Thiên Lộc Từ bắn một phát rồi hỏi.

‘Hang rắn’ trong lời Cao Phong chính là hang ổ mà tên sát thủ bắn tỉa hôm qua tập sát Kỷ Ngọc Nhân.

- Mười tên, đều là bộ đội đặc chủng, chết một tên, tay bị tàn phế một tên. Còn sức chiến đấu tổng cộng là 8 người.

Dừng lại một chút rồi Cao Phong hỏi:

- Tên lính bắn tỉa kia bị hư tay vô cùng kỳ quái, là chuyện tốt của người sao?

- E hèm...!!!

- Người làm như thế nào? Cả mấy trăm mét, người là sao có thể phế đi hai tay của hắn?

- Cái này không thể giải thích được, nói đơn giản một chút là khoa học không thể giải thích được!

- Khoa học không giải thích được? Người là Dị Năng Giả à?

Bỗng dung đôi mắt Cao Phong tỏa sáng, nhìn Thiên Lộc Từ.

- Tuy ta không biết Dị Năng Giả trong lời của người nói là gì, nhưng ta nghĩ ta không phải. Bất quá, Dị Năng Giả cái thứ gì vậy?

Thiên Lộc Từ hỏi.

- Là một dạng người khác với người thường có một năng lực nhất định, ở bên trong Long Nha, cấp Đới trưởng trở lên đều là Dị Năng Giả. Nhân vật trên thiên hạ Hắc Bảng cũng đều là Dị Năng Giả, mà bọn họ lại là người nổi bật trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Long Viêm Bất Diệt - Hoa Hạ Không Suy

Nghe Cao Phong nói vậy, Thiên Lộc Từ liền hào hứng hỏi:

- Ví dụ như?

- Ví dụ như là lăng không nhiếp vật, dùng ý niệm khống chế người hay là có năng lực tính toán khủng bố,... Tổng thể thì dị năng chia làm hai hệ lớn, một là hệ vật lý, hai là hệ ý niệm.

- Ý niệm thì ta hiểu, nhưng vật lý là thế nào?

Thiên Lộc Từ hỏi.

Tại phương diện kiến thức, Thiên Lộc Từ chính là một tên người rừng, căn bản không biết ý nghĩa của hai từ ‘vật lý’ đó.

- Xét về mặt công kích, ý niệm là vô hình, vật lý là hữu hình. Công kích vật lý có sức phá hoại lớn nhưng mắt thường có thể thấy được nên phòng ngự dễ dàng. Ý niệm công kích vô tung vô ảnh khiến người khác khó lòng phòng bị, so với công kích vật lý thì khó đối phó hơn rất nhiều.

Thiên Lộc Từ cũng đã tạm hiểu, trong lòng thầm so sánh: ‘Thời đại bây giờ Linh Khí mỏng manh, con đường tu luyện cũng đã dần suy thoái, cao thủ trên đời khẳng định không nhiều lắm. Như vậy nên những tên Dị Năng giả mới có thể đứng ở đỉnh phong của võ lực. Những người như vậy không lên được Hắc bảng mới lạ.

Thấy Thiên Lộc Từ không nói, Cao Phong do dự một chút đoạn mở lời nói:

- Tiểu tử, không bằng ngươi gia nhập Long Nha đi! Long Nha và Hoa Hạ cần những người như ngươi. Khi vào đó ngươi ít nhất là cạnh tranh chức đội trưởng đây.

Thiên Lộc Từ minh bạch ý tứ của cái gã họ Cao này, hẳn muốn gã góp sức vì tổ quốc. Nhưng hắn truy cầu lại là đạo pháp tự nhiên, sao có thể chịu được sự khuôn phép trong Long Nha đây?

- Con người của tôi ưa thích tự do tự tại, không thích bị trói buộc. Bởi vậy ý nghĩ này không được!

Thiên Lộc Từ lắc đầu đáp.

Cao Phong giống như đã biết trước đáp án, không chút bất ngờ đáp:

- Ta biết ngươi sẽ không đáp ứng! Ta chỉ muốn ngươi làm một việc, đòi lấy cái giá lớn là ta sẽ đi theo ngươi cả đời thì sao?

Thiên Lộc Từ động dung, đi theo cả đời đó nha, cái giá này có lớn quá không?

Đôi mắt hắn sáng quắc nhìn chằm chằm Cao Phong thật lâu, đoạn đáp:

- Ngươi nói xem! Nếu làm được ta sẽ giúp!

- Nếu như Hoa Hạ gặp phải kiếp nạn, ta hi vọng ngươi có thể xuất một phần lực!

- Há? Ý của ngươi là Hoa Hạ sẽ gặp tai nạn sao?

- Ý ta là nói nếu như.

- Ta đây thật không hiểu, ngươi có thể đại biểu cả Hoa Hạ sao?

- Không thể!

- Vậy có sao ngươi lại vì Hoa Hạ, không tiếc hi sinh bản thân để cầu ta?

- Bởi ta đã từng là một thành viên của Long Nha, biết rõ là phía sau một Hoa Hạ phồn vinh bình an kia đang có một đám người đang đổ máu đổ bảo vệ ngọn long viêm vạn trượng kia! Long viêm bất diệt, Hoa Hạ không suy!

Cao Phong hùng hồn đáp.

Lần này không chỉ mỗi Thiên Lộc Tử động dung mà liền ngay cả Kỳ Ngọc Nhân đứng một bên cũng đã động dung.

Cái đám người mà Cao Phong đề cập đến cũng không phải chỉ đơn thuần là Long Nha mà còn có những tổ chức khác đang im lặng thủ hộ Hoa Hạ.

Vô luận quốc gia nào phía sau vẻ phồn hoa chắc chắn sẽ có một đám người gốc giống như Cao Phong im lặng bảo vệ nó. Sự ngốc nghếch của bọn họ làm sao đáng yêu đến thế, khiến người ta kính nể đến như vậy.

Thiên Lộc Tử im lặng thật lâu sau mới thờ dài một tiếng đáp:

- Ta là người Hoa, cũng là truyền nhân của rồng!

Cao Phong sững sờ, sau đó hần cười, hần cười rất tươi, dù bình thường hần rất ít khi cười tươi đến như vậy. Hần đã biết đáp án của Thiên Lộc Tử, bởi vì trước đó hần tiến vào Long Nha thì hần cũng từng có tâm niệm mình là người Hoa, mình cũng là truyền nhân của rồng.

Nửa đêm, gió lớn thổi phàn phật, thời khắc giết người tốt nhất đã đến.

Chân núi Hắc Vân sơn, Dương Thành, trong Hắc Vân sơn trang đang có một tay súng người Trung Đông đang cầm trong tay khẩu AK47 đang đi tuần trên nóc nhà. Cả người hần vận bộ đồ đen, phảng phất như tan hòa vào đêm đen. Người bình thường nhìn sang căn bản chẳng thể nào phát hiện ra hần.

Trên một đỉnh nghỉ mát giữa sườn núi Hắc Vân sơn, Thiên Lộc Tử đang cầm một khẩu súng bắn tia ống ngắm hồng ngoại nhìn tay súng Trung Đông đang nằm trên nóc nhà.

- Ngươi thấy thế nào?

Thiên Lộc Tử hạ xuống khẩu súng, thấp giọng hỏi:

- Dùng súng bắn tia tầm xa, one shot one kill?

- Bọn chúng là bộ đội đặc chủng, chúng ta chỉ có một khẩu súng bắn tia, không cách nào diệt gọn bọn chúng được.

Cao Phong trầm ngâm đáp:

- Ta có biện pháp tốt hơn!

- Như thế nào?

- Bắt sống bọn chúng, sau đó tra khảo, không chừng có thể tra ra hắc thủ đằng sau màn. Chỉ cần chúng ta có thể tra ra chủ của bọn chúng thì ta có thể diệt gọn. Giết đi bọn đứng đằng sau màn đó thì cái đám gây bất lợi với Ngọc Nhân sẽ thiếu đi một cái rồi!

- Ổn không, cụ ti ra sao?

Thiên Lộc Tử cũng không phải là kiểu người trù tính cho kế hoạch nên hần đành phải nhường vấn đề này cho Cao Phong rồi.

- Ngươi ở đây cầm súng bắn tia khóa chặt tên người Trung Đông trên nóc, đợi đến khi ta lên đến ra hiệu thì ngươi sẽ nổ súng bắn chết hần. Sau đó ta sẽ tiến vào sơn trang bắt sống người trong đó.

Cao Phong không hề là người đi ra từ Long Nha, rất nhanh đã lập xong kế hoạch.

- Ngươi có nắm chắc?

- Không có!

Câu trả lời của Cao Phong rất dứt khoát, dứt khoát nỗi khiến Thiên Lộc Tử muốn trào máu họng. Không nắm chắc thì ngươi nói hùng hồn như vậy để làm gì?

Cao Phong vẫn biết tự lượng sức. Trong sơn trang bây giờ có 9 người, ai nấy cũng đều là bộ đội đặc chủng kinh nghiệm. Nếu có thể bắn một tên, đánh một tên tàn phế thì cũng còn tận bảy người nha.

Một mình hắn tiến hành đánh lén, có thể một lần trọn ổ, nhưng tỷ lệ thành công thì là 50 – 50 mà thôi. Muốn bắt người trong cái đầm rỗng hang hỏ kia căn bản là không hề chắc chắn.

Tên gốc đều biết bắt còn khó hơn giết rất nhiều lần đó.

- Nếu như vậy thì để ta đi cho!

- Không được, bọn chúng đông, ai cũng có súng, kinh nghiệm là nhiệm vụ lại càng phong phú...

Cao Phong còn chưa nói dứt câu thì đã bị ngắt lời.

- Ta có nắm chắc, ngươi cũng không cần cãi ta làm gì!

Thiên Lộc Từ đầy tự tin đáp:

- Hơn nữa là ta bắn súng không tốt. Cứ quyết định như vậy đi!

Nói xong hai tay Thiên Lộc Từ liền rút vào túi quần jeans, chậm chậm đi xuống núi. Cao Phong toan kéo hắn về thì bị Kỳ Ngọc Nhân ngăn lại.

- Ngọc Nhân, cô kéo tôi lại làm gì? Quân số địch nhân rất nhiều, tiểu tử kia đi tới sẽ gặp nguy hiểm!

Bị kéo áo, Cao Phong quờ quạng lo lắng thốt. Nhưng cũng không dứt ra sợ làm Kỳ Ngọc Nhân bị thương.

- Cao đại ca, ta hiểu hắn! Hắn không làm chuyện không có nắm chắc đâu. Ngươi yên tâm đi, hắn đồng ý đi thì hắn đã có nắm chắc rồi!

Kỳ Ngọc Nhân mỉm cười đáp, tựa hồ có một niềm tin mù quáng với Thiên Lộc Từ.

- Cô...

- Cao đại ca, anh chuẩn bị bắn tên lính trên nóc kia! Thiên Lộc sắp đến nơi rồi!

Nói xong Kỳ Ngọc Nhân liền buông tay ra, sắc mặt Cao Phong lúc xanh lúc trắng, nhưng cuối cùng vẫn đi vào đình, nâng khẩu súng nhắm khóa chặt vào tên lính trên nóc phòng.

Phía sau sơn trang có một cây đại thụ, Thiên Lộc Từ thừa dịp gã Trung Đông trên nóc phòng xoay người đi liền nhảy vào. Đoạn hắn quay người về phía sườn núi, làm một động tác cắt cổ.

Bên trên sườn núi, Kỳ Ngọc Nhân đứng bên cạnh Cao Phong, dùng ống nhòm hồng ngoại quan sát thấy hành động đó của Thiên Lộc Từ. Nàng lập tức hiểu ý, quay sang Cao Phong nói:

- Ra hiệu nổ súng rồi!

Chú! Cao Phong không chút rụt rè bóp cò, tiếng súng nặng trĩu vang lên.

Mấy giây sau, đầu gã Trung Đông đã bị bắn nát, nổ thành từng mảnh trắng đỏ lẫn lộn. Thi thể không đầu ngã xuống, máu tươi lan ra mặt đất thành vũng.

Thiên Lộc Từ nhìn thấy thì đã biết thời cơ đến rồi, hắn liền trèo tường vào sơn trang. Hắn mặc dù không có kiến thức nhưng hắn cũng biết rằng ở thời đại này có cái gọi là camera hồng ngoại.

Thiên Lộc Từ suy đoán không sai, xung quanh Hắc Vân sơn trang xác thực đã đặt không ít camera, cơ quan sát toàn bộ khuôn viên sơn trang. Nói chi đến một người, ngay cả một con chuột cũng có thể quan sát được.

Hai tay Thiên Lộc Từ đặt trước ngực kết ấn, miệng lầm bầm. Theo đó thân thể hắn càng lúc càng mờ, cuối cùng đã biết mất không còn thấy tăm hơi.

Bịch! Ống nhòm rớt xuống đất.

Bên trên đình nghỉ mát ở sườn núi, Kỳ Ngọc Nhân nhìn thấy một màn kia, nàng liền khiếp sợ tột đỉnh thốt:

- Hắn... Hắn bỗng dưng... biến mất.

Qua ống ngắm, Cao Phong cũng đồng dạng thấy rõ trảng cảnh đó, hắn tưởng mình đang hoa mắt nữa. Hôm nay nghe được Kỳ Ngọc Nhân thốt lên như vậy thì hắn mới biết mình căn bản không hề bị hoa mắt.

Việc lạ tuy ngày nào cũng có nhưng hôm nay lại nhiều đến như thế.

- Hấn gặp chuyện rồi!

Kỷ Ngọc Nhân nói đoạn liền quay người chực muốn chạy xuống núi. Sự lo lắng trong lòng khiến trí thông minh của nàng dường như cũng bị giảm xuống.

- Không nên hoảng, tiểu tử Trương Thiên Lộc trước khi biến mất thì hai tay hấn đã kết mấy ấn kỳ lạ, miệng cũng đã lẩm bẩm vài thứ. Cái này không phải là hơi kỳ lạ sao?

Cao Phong kéo Kỷ Ngọc Nhân kéo lại rồi nói:

- Hơn nữa phía dưới yên tĩnh như vậy, chưa chắc là hấn gặp chuyện không may đâu!

Kỷ Ngọc Nhân nghe được liền lập tức tỉnh táo lại, khuôn mặt lúc trước đậm vẻ bất an giờ bình thường đến tự nhiên, dường như quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Bởi vì nàng nhớ tới Huyền thuật của Thiên Lộc Tử, nhưng mà cái công phu trở mặt này cũng dường như quá nhanh đi. Mấy tên chuyên trở mặt cũng dường như cảm thấy không bằng.

Kỷ Ngọc Nhân suy đoán cũng không sai, Thiên Lộc Tử đích thật là sử dụng khả năng tàng hình bên trong Huyền Thuật. Thi triển tàng hình vừa vặn không cần trả cái giá lớn, hôm nay muốn lên vào liền phát huy công dụng.

Thiên Lộc Tử sau khi ẩn thân thành công liền đi đến cửa lớn, liền mấy đường liền đã bay qua cửa sát tiến vào bên trong biệt thự. Sự tin tin đối với khả năng tàng hình, hấn nhàn nhả chấp tay ra sau lưng dạo bước, tuyệt nhiên không sợ sẽ bị phát hiện.

Trước khi xuyên việt, hấn đã không ít lần dùng cái này rình cô nương nhà người ta tắm rửa. Cũng bởi vậy mà sư phụ Trương Tam Phong đã không ít lần gõ đầu hấn.

Lên vào trong biệt thự, Thiên Lộc Tử liền nghe được tiếng nước chảy không xa truyền đến. Hấn lần theo tiếng động đi tới thì phát hiện một cô gái người Trung Đông đang tắm, chẳng thềm khóa cửa, tóa ra xuân quang vô hạn.

À ta dường như vô cùng tự tin đối với năng lực của mình, cho rằng nếu một người tới gần nàng sẽ trước tiên phát giác ra nên chẳng thềm đóng cửa.

Nữ tử kia vừa gội xong mái tóc quăn, mái tóc ướt đầm phủ xuống đôi bông đào căng cứng tọ tròn. Không giống với những nữ tử bình thường, làn da của ả có màu lúa mì, bắp thịt đầy đặn. Phần eo không hề có chút thịt thừa, phần bụng dưới bằng phẳng cứng chắc.

Đây là một nữ binh đã qua huấn luyện nghiêm ngặt.

Đứng là muốn đứng tim, một chân gác lên tường, một tay chà xát hạ thể khiến cho cái động đào nguyên cây cỏ tươi tốt kia hoàn toàn phơi bày trước mặt Thiên Lộc Tử.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nghe Lén

Mất thấy hai mép động đào nguyên ướt đầm mở rộng, lộ ra vùng thịt non màu hồng phấn. Thiên Lộc Tử trong trạng thái tàng hình bỗng cảm thấy một luồng tà hỏa xông lên từ đan điền, khí huyết quay cuồng, chút nữa là đã chảy máu mũi.

Quá hấp dẫn, tiểu bì nương này muốn Đạo gia ta phạm tội a!

Thiên Lộc Tử trong lòng rên rỉ, rón rén đi đến trước cửa phòng tắm hồng ngấm cảnh xuân của cô ả này cận cảnh hơn.

Nữ binh vậy mà tính cảnh giác cực cao, trong nháy mắt khi Thiên Lộc Tử đến trước cửa phòng tắm thì nàng tự tựa hồ đã nhận ra điều bất thường, hai mắt nhìn chăm chăm ra cửa.

Thiên Lộc Tử đứng là bị động tác này của nữ binh làm cho sợ không nhẹ, chút nữa là đã co giò chạy trốn. Hấn chợt giật mình nhận ra là mình đang tàng hình thì gãi mới dám kiên trì bất động.

Trong WC, nữ binh ngó chừng ra ngoài cửa một lúc lâu, không có phát hiện bất kỳ động tĩnh nào nữa. Vì thế nàng khẽ mắng, nghi ngờ mặc vào quần áo.

Nhìn thấy nữ binh muốn từ trong wc đi ra, Thiên Lộc Tử vội vàng lách qua một bên chừa một lối đi. Hấn chỉ qua là ẩn thân thôi, cũng không phải là hoàn toàn biến mất, bị đụng vào nhất định sẽ bại lộ hành tung.

Đi theo nữ binh, Thiên Lộc Từ tiến vào phòng khách trong sơn trang.

Trong phòng khách đèn bật sáng rõ, tên sát thủ bị Thiên Lộc Từ chặt đứt hai cánh tay cũng đang ngồi bên trong đó, tổng cộng bên trong ngồi bảy tên sát thủ Trung Đông. Trên cái bàn tròn trong phòng khách đặt một loạt súng ống nào là súng lục, súng bắn tỉa cùng với mấy cái quả lựu đạn.

Ngoài ra còn có ba chiếc máy tính đang hoạt động hết công suất, trên màn hình là cảnh quay toàn bộ ngõ ngách của sơn trang.

- Chồn Tinh, mày tám lâu quá, chúng tao chờ cũng đã lâu rồi đấy!

Một gã to con ngồi trên sa lông trong phòng khách nói, giọng điệu lộ rõ vẻ bất mãn.

- Demon, nếu mày muốn chết nhanh thì tao không ngại bắn mày một phát đầu. Mày không biết trách một phụ nữ tám lâu là một hành động rất láo sao?

Nữ binh đáp đoạn ngồi vào một cái ghế sofa, lạnh như tiền thốt:

- Phụ nữ chúng tao không tám thì mấy đàn ông thú như các người sẽ nghĩ phụ nữ chúng tao ai cũng như chúng mày à?

Nếu Thiên Lộc Từ hiểu được nữ binh này nói gì thì hẳn nhất định sẽ vỗ tay hoan hô. Câu này nói thật tài tình, thật kinh điển. Đáng tiếc hắn chỉ biết mỗi tiếng Hoa thì không thể hiểu được tiếng Trung Đông này.

Theo sau nữ binh vào phòng khách, Thiên Lộc Từ lác mình trốn phía sau dãy sa lông. Nơi đó ánh sáng kém, không bị bóng đèn chiếu lộ bóng của mình được.

Bởi vì nghe kho hiểu nên Thiên Lộc Từ định gọi cho Cao Phong để hắn nghe mấy tên Trung Đông này bàn bạc. Gã đúng là không biết điện thoại di động có chức năng ghi âm, cho nên dùng phương pháp đàn độn này.

- Không nhiều lời nữa, chúng ta bàn bạc một chút chuyện chính nào.

Mở miệng là một gã gãy tro xương. Hắn vừa lên tiếng thì cả đám đều không dám hé răng, hiển nhiên hắn là thủ lĩnh của nhóm sát thủ này.

Mặc dù gã này nhìn như yếu đuối thể nhưng đôi mắt trũng sâu của hắn không ngừng chớp động tinh quang nguy hiểm lộ vẻ âm độc vô cùng. Hắn khẽ nhấp một ngụm trà lạnh thốt.

Ngay vào lúc đó Thiên Lộc Từ nhận được một tin nhắn từ Cao Phong nhắn tới, chỉ có bốn chữ ‘Yên lặng quan sát’

Thiên Lộc Từ cười, hắn chính là có ý tứ này. Chuyện tình bi ối như nghe lén này hẳn quả thật rất thích thú lắm.

- Thần Chết, ý mày là?

Ả nữ binh nhìn gã gãy đó nghiêm nghị hỏi.

- Lần này chúng ta tới Hoa Hạ chính là thực hiện một cái nhiệm vụ vô cùng trọng yếu. Trước khi xuất phát thì tao liên tục dặn dò lũ này không nên sanh sự.

Gã gãy còm Tử Thần kia lạnh giọng nói tiếp:

- Kết quả như thế nào? Rắn độc, mày có giải thích gì không? Mày vì sao phải đi giết con nhóc Hoa Hạ đó?

Lời của Tử Thần vừa dứt, tất cả mọi người trong phòng khách đều nhìn về phía tên lính bắn tỉa bị gãy hai tay, hắn chính là Rắn Độc.

Rắn Độc sắc mặt trắng bệch, sợ hãi đáp:

- Trước khi tới Hoa Hạ, tao cùng Ngựa Vàng được người ta nhờ vả, giết dùm con Kỳ Ngọc Nhân người Hoa Hạ kia. Nghĩ rằng trước khi làm nhiệm vụ thì thuận tay đem con nhỏ đó giết chết nhưng không nghĩ tới được là sẽ thất bại.

- Thằng ngu! Mày có biết là có biết bao nhiêu người muốn cái mạng của con nhỏ Hoa Hạ kia? Không có mấy ngàn thì cũng có mấy trăm, nhưng đến bây giờ nó vẫn còn sống, bên người nó nếu là không có cao thủ thì nó có thể sống đến bây giờ sao?

Tử Thần mày mày dữ tợn thét.

Gã lính bắn tỉa Rắn Độc đó cúi đầu không đáp, hắn bây giờ cũng đã hối hận muốn chết rồi, nếu sớm biết như thế thì hắn đã không nhận lời tên kia rồi.

- Rắn Độc, lần này mày cùng Ngựa Vàng làm không sạch sẽ, nếu mà giết được con nhỏ Hoa Hạ đó thì còn tốt một chút!

Chồn Tinh cầm một cây dao gọt móng tay, thổi thổi ngón tay rồi nói tiếp:

- Nhờ phước của người nên số người âm thầm quan sát chúng ta đã không ít, khiến cho nhiệm vụ của chúng ta lúc này khó khăn hơn rất nhiều đó!

Chồn Tinh vừa nói xong còn chưa khép miệng thì, Tử Thần đột nhiên móc ra một khẩu súng lục giăm thanh, bắn vào miệng Rắn Độc một phát. Quả đúng là bắn súng rất tài, khi Rắn Độc còn chưa khép miệng thì viên đạn đã chui vào cổ họng hần rồi.

“Bụp!” Máu tươi bắn ra, Rắn Độc ánh mắt trợn trừng, trước khi chết hần vẫn không tin rằng đội trưởng hần lại đột nhiên hạ thủ đối với hần.

- Tại sao giết nó?

Demon đột nhiên vùng dậy, nhìn Tử Thần hỏi.

Tử Thần thổi khói trên nòng, cất cây súng đi rồi đáp:

- Có hai nguyên nhân: Một là nó ngu. Đúng là không sợ đối phương mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Giết người thất bại xong chạy về, giống như kéo nguy hiểm về chúng ta vậy. Hai là nó đã vô dụng rồi, sống cũng là gánh nặng của chúng ta. Một thằng lính bắn tĩa mà không bắn súng được thì mạng của nó cũng đã hết rồi! (Móa, vừa ăn hành 3 trận LoL xong thì dịch trùng câu này, cay thật!)

Demon cùng gã Rắn Độc cũng hơi thân, vốn muốn lấy lại công đạo cho đồng đội mình. Nhưng khi nghe Tử Thần nói xong, chỉ có thể hậm hực ngồi xuống. Mặc dù hần không muốn thừa nhận nhưng đó là sự thật!

Tử Thần đi đến cạnh thi thể Rắn Độc, móc ra một chiếc khăn tay lau sạch máu trên báng súng, sau đó nhét vào miệng của Rắn Độc. Sau đó hần lại bố trí, một ngón tay giữ ở cò súng, hai chân thì kẹp lại khẩu súng.

Miệng thì cắn nòng súng, hai chân thì kẹp thân súng, đúng là một hiện trường tự sát hoàn hảo.

Thiên Lộc Tử quan sát thấy trong lòng không khỏi nghĩ thầm: Tên này đúng là không còn nhân tính, bắn chết đồng đội của mình rồi mà còn giả thành tự sát nữa.

Làm xong hết thủ, Tử Thần quan sát chung quanh không còn một dấu tích gì nữa mới quay sang Demon thốt:

- Demon, mày đi lên nóc nhà, gọi Ứng Đêm xuống, chúng ta phải rời đi ngay đêm nay!

Demon nhìn Tử Thần khó chịu nhưng cũng không cãi lại, xoay người đi ra ngoài.

Hần vừa rời đi thì điện thoại Thiên Lộc Tử liền nhận được tin nhắn: “Hủy bỏ hành động, nhanh rời đi”

Thiên Lộc Tử hiểu Cao Phong đang lo lắng những gì, nhưng hần vẫn không hề sợ sệt. Cho dù tên kia có phát hiện gã trên nóc phòng đã chết thì mình vẫn tàng hình mà, sao lại phải sợ.

- Sao phải nguy trang thành tự sát?

Chồn Tinh vừa thu dọn vừa hỏi.

- Nó gây ra động tĩnh quá lớn, người Hoa Hạ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nó. Nguy trang thành tự sát thì có thể xóa được dấu vết của chúng ta.

Tử Thần trầm ngâm nói tiếp:

- Nhiệm vụ của chúng ta lần này phi thường trọng yếu, tuyệt đối không thể có nửa điều sai lầm nào.

- Nhiệm vụ lần này của chúng ta là gì?

Chồn Tinh dò xét hỏi.

Thiên Lộc Tử đang núp ở đằng sau dây sa lông, mặc dù hần nghe không hiểu nhưng từ giọng nói thận trọng của ả này, hần đoán được đề tài kế tiếp có thể rất có giá trị. Nên hần liền nín thở, khẽ đưa di động tới trước một chút, khiến Cao Phong nghe được rõ hơn.

Không ngờ Tử Thần trợn mắt nhìn Chồn Tinh một cái, giọng nói hiện lên vẻ bất thiện:

- Thời cơ chưa tới! Lúc bọn mày nên biết thì ta sẽ nói!

Chồn Tinh khẽ sùng sốt nhưng cũng không hỏi thêm, chỉ yên lặng thu dọn đồ đạc. ả cùng với Tử Thần đã thực hiện nhiệm vụ cùng nhau rất nhiều lần nhưng tên này lần đầu tiên không nói nội dung nhiệm vụ cho ả biết.

Ầm! Cửa lớn phòng khách bị mở ra, hay nói chính xác hơn là đụng vỡ. Sắc mặt gã Demon khó coi như chó đại tiện, lặc mình chạy vào, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tử Thần.

- Tại sao?

Tử Thần nhận ra được có điều gì không ổn rồi, dùng tốc độ nhanh hơn chạy tới hỏi.

- Ưng Đêm chết rồi, bị bắn nát đầu! Hắn bị súng bắn tã hạ gục. Chúng ta đang bị theo dõi!

Demon nói xong liền chạy tới bàn xóc lên một khẩu AK cầm lăm lăm trong tay.

- Đừng sợ! Kẻ thù có bao nhiêu người? Vị trí lính bắn tỉa ở đâu?

Từ Thần vẫn còn tỉnh táo hỏi.

- Số lượng không rõ. Qua đường đạn cùng với vị trí Ưng Đêm ngã xuống thì lính bắn tỉa có khả năng là trên Hắc Vân sơn phía sau sơn trang. Ban ngày ta có quan sát thì giữa sườn núi Hắc Vân có một cái đỉnh nghỉ mát, rất có thể lính bắn tỉa phục ở đó.

Không hổ là lính đặc chủng, Demon rất nhanh liền tính ra được vị trí của kẻ thù.

- Ta đi lái xe, xe ta có bọc thép, phòng ngự không tệ, hẳn là có thể che chở cho chúng ta bình yên rút lui.

Chòn Tinh đề nghị.

- Không! Súng bắn tỉa đặc chủng bắn rớt cả trực thăng, xe bọc thép không ngăn được!

Từ Thần trầm ngâm một lát liền đã có quyết định:

- Không cần xe bọc thép, chúng ta rút lui bằng đường dọc theo chân núi. Bọn mày đi trước, tao ở lại đánh lạc hướng.

Sáu gã lính đặc chủng kia không hề do dự, liền vác lên vũ khí chạy ra chân núi. Từ Thần thì xách một khẩu AWP, đi tới cửa chính.

Thiên Lộc Từ thấy được liền biết rằng thời cơ tốt nhất để bắt gọn Từ Thần đã đến. Tâm động không bằng tay động, hắn liền tiến sát tới Từ Thần.

Gần, gần hơn,...

Mắt thấy một chút nữa liền có thể bắt sống được Từ Thần, không ngờ vào chính lúc đó di động hắn truyền tới tin nhắn: “Thả dây dài câu cá lớn”

Thiên Lộc Từ bực muốn học máu, nhưng cũng đành bỏ đi ý định bắt sống Từ Thần.

Nhìn Từ Thần nằm xuống cửa chính, cái mông nhô lên, cả người giật giật theo từng phát súng, Thiên Lộc Từ vô cùng khó chịu.

Không giết được, cũng không bắt được, vậy thì cho hắn một vố vậy. Thiên Lộc Từ bụng nghĩ chân liền đi lên mấy bước đá một cước vào mông của Từ Thần.

Từ Thần bay đi, cả người đập vào cột nhà đằng trước. Nhưng phản ứng của hắn đúng là vô cùng cường hãn, bay đập vào cột nhà vẫn còn có thể bắn về sau một phát.

Soạt! Viên đạn bay sượt ngang đỉnh đầu của Thiên Lộc Từ, nếu không nhanh nhẩu hụp xuống thì viên đạn đó đã cắm vào người của gã rồi.

Bị đập một cước, Từ Thần xoay người nhìn lại thì phát hiện phía sau mình không có một bóng người nào cả. Gặp tình cảnh như vậy thì người bình thường chỉ sợ là té đái ra quần rồi.

Từ Thần bỗng sững cảnh giác, chậm chậm quay một vòng quan sát khắp phòng. Lúc bấy giờ lưng hắn đã lạnh buốt, hắn chỉ nghĩ tới một khả năng, đó chính là QUỲ.

Thiên Lộc Từ khẽ cười thầm, hứng chơi bởi nổi lên, liền đi tới Từ Thần đá thêm một đá nữa.

Từ Thần lại xoay người nã thêm một phát đạn nhưng cũng chẳng có kết quả gì. Lần này hắn cũng chẳng cần tính toán gì nữa, sắp ngửa chạy về phía sau sơn trang.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Huỳnh Đệ Là Cả Đời

Thấy Từ Thần kinh hoàng thoát đi, Thiên Lộc Từ nhắc điện thoại lên gọi Cao Phong và Kỳ Ngọc Nhân xuống.

- Anh không sao chứ?

Kỷ Ngọc Nhân vừa đi vào liền chạy bỏ đến Thiên Lộc Tử ân cần hỏi.

- Không có sao!

Thiên Lộc Tử cho Kỷ Ngọc Nhân một cái nhìn yên tâm rồi quay sang Cao Phong:

- Người tính toán câu con cá lớn như thế nào?

- Đuổi theo hắn.

Cao Phong đưa khẩu súng bắn tia sang cùng với hai quyển sổ nhỏ đáp:

- Đây là giấy chứng nhận sử dụng súng cùng với hộ chiếu, các người đi về trước đi, ta đuổi theo bọn chúng.

- Một mình người được không?

Thiên Lộc Tử nhận lấy tất cả rồi khuyên:

- Không thì đem chuyện này báo cho Long Nha để bọn họ đi làm đi!

- Không được! Không thể xác định được bọn người kia rốt cuộc làm nhiệm vụ gì thì không thể biết được trình độ nghiêm trọng của nó, không thể báo cho Long Nha được. Ta chỉ theo chân bọn chúng mà thôi, không gây xung đột với bọn chúng nên không có chuyện gì đâu!

Cao Phong nhìn đồng hồ:

- Được rồi, quyết định như vậy đi!

- Anh cẩn thận một chút!

Kỷ Ngọc Nhân dặn dò, giống như dặn dò vị đại ca đã bảo vệ nàng nhiều năm vậy.

Cao Phong sùng sốt, gương mặt cương nghị khẽ nở nụ cười. Dù là hắn là một con người sắt đá nhưng trong lòng cũng mềm yếu, cũng cần người khác quan tâm.

Lúc hai người trở lại Nam Việt Hoa phủ thì đèn ở lầu hai đã tắt gần hết. Đêm đã khuya, người cũng đã đi nghỉ. Còn ai vẫn chưa ngủ thì không thể nào biết được.

Thiên Lộc Tử nhấc khẩu súng bắn tia cát vào phòng, vừa rửa mặt xong thì ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa.

Người gõ cửa tuyệt đối không phải là Kỷ Ngọc Nhân, bởi nàng biết Thiên Lộc Tử mỗi ngày sẽ chạy đến phòng của nàng ngồi trên ban công tu luyện.

- Trẻ thế này ai gọi cửa vậy? Chẳng lẽ là Miêu tử?

Nghĩ đến cô nàng Miêu Nhạc Doanh chín mọng, bốc lửa, có thân hình khiến cho bất cứ thằng đàn ông nào cũng muốn chiếm hữu đó thì Thiên Lộc Tử liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Vội vàng đi mở cửa, nhưng vừa mở cửa thì trong lòng hắn bỗng nhiên đâm ra thất vọng ê chề.

Người gõ cửa không phải Miêu Nhạc Doanh mà là Nam Như Hân.

- Chị Như Hân, trẻ thế này còn có chuyện gì sao?

Thiên Lộc Tử mỉm cười mở cửa, ném một ánh mắt vào người nàng ta từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, từ trái sang phải.

- Cậu mới vừa trở về? Cả ngày hôm nay đi đâu vậy?

Nam Như Hân cũng chẳng hề cảm thấy mất tự nhiên, nơi tư mật kia của nàng còn bị hắn hôm qua thì cái ánh mắt dâm dăng của Thiên Lộc Tử chẳng hề hấn gì nữa.

Còn nữa là tối nay nàng trước khi đến nơi này đã thay một bộ đồ ngủ kín mít, võ trang gọn gàng, căn bản không hề sợ lộ ra hàng họ.

- Mới về, vừa tắm rửa xong!

Thiên Lộc Tử đáp đoạn nhường lối cho Nam Như Hân.

Trên ban công, Thiên Lộc Tử và Nam Như Hân ngồi đối diện nhau ở chiếc bàn trà nhìn xuống sông Vương Chu, cùng nhau ngắm cảnh đêm sông Vương Chu đặc biệt ở Dương Thành.

- Từ khi khúc “Phàn Nguyệt Trích Tinh” của người vọt lên bảng xếp hạng thì có không ít fan hỏi ta số weibo cùng với QQ của người. Người cũng nên công bố số QQ của người ra ngoài đi thôi, đối với chuyện kéo fan rất có ích đó!

Nam Như Hân nói.

- Weibo? Số QQ? Là cái gì vậy?

Thiên Lộc Từ vừa trưng ra cái mà hần dốt nhất.

Nam Như Hân sừng sốt, sau đó tức giận đáp:

- Đừng có nói đùa, tôi với anh đang nói chánh sự đấy!

Đồng chí Thiên Lộc Từ chúng ta liền tỏ về vô tội, giọng buồn bực đáp:

- Ta không có đùa, ta thật sự là không biết cô nói cái gì đó!

Nam Như Hân đắm đắm nhìn Thiên Lộc Từ một lúc lâu nhưng cũng không nhìn thấy được cái gì, chỉ thấy được hần không có nói láo mà thôi. Cho nên nàng nhìn hần như nhìn quái vật đáp:

- Sặc, anh là từ Sao Hoả tới sao? Hay là người từ cổ đại xuyên việt về đây?

Thiên Lộc Từ sừng sốt, gật đầu thật thà đáp:

- Thật sự ta là người cổ đại xuyên về đây!

- Thôi được rồi, lại là xuyên việt. Nếu như anh là người cổ đại xuyên về đây thì tôi chính là nữ cảnh sát từ tương lai về đây này!

Nam Như Hân cười duyên đáp.

Thiên Lộc Từ cảm hòng, hần là nói thật mà người ta vẫn không chịu tin. Không lẽ hần giống tên lừa gạt lắm sao?

Thấy Thiên Lộc Từ không đáp, Nam Như Hân tưởng là hần bị đả kích liền nói sang chuyện khác:

- Không có thì tạo một cái đi!

Nói nói đoạn này về phòng xách một chiếc laptop sang.

Chỉ vài ba cái nhấp chuột là Nam Như Hân đã giúp Thiên Lộc Từ tạo một cái QQ, nàng liền hỏi:

- Người muốn nickname là gì?

Thiên Lộc Từ trầm ngâm đoạn đáp:

- Đặt là Phong Lưu Đạo Sĩ đi!

- Anh chắc chứ?

- Chắc!

- Nickname này sẽ gây tranh cãi đó!

- Tranh cãi thì cho tranh cãi, chỉ là một nickname thôi mà!

Nam Như Hân gật đầu, không cãi nữa, đoạn chuẩn bị tốt quá trình công bố weibo cùng với QQ của Thiên Lộc Từ.

Hiệu quả đúng là tức thời, nàng vừa công bố xong thì lời đề nghị kết bạn cứ tấp nập tới ngay.

- Tốt rồi, người sau này nên trao đổi nhiều với fan. Trao đổi nhiều thì càng được nhiều người mến mộ!

Nam Như Hân giao cho Thiên Lộc Từ cái laptop nọ.

- Nhưng ta không biết nói gì, cũng không biết đánh chữ!

Thiên Lộc Từ một chút cũng không ngượng, nói đến hùng hồn, căn bản xem chuyện này như một chuyện bình thường trong xã hội.

- Được rồi, biết được một tên vô tiền khoáng hậu như người thì coi như chị xui xẻo, chị nhận! Bây giờ chị dạy cậu viết chữ, xem kỹ này!

Nam Như Hân đi đến bên cạnh Thiên Lộc Từ, tính dạy cho hần đánh chữ nhưng tư thế này quả thật quá khó đánh. Do dự một chút thì nàng liền đặt móng ngồi xuống đùi Thiên Lộc Từ.

Cái này đúng là khiến cho thanh niên Thiên Lộc Tử thoải mái đến méo miệng, cảm giác được bắp đùi mình được một cái mông vô cùng co dãn đặt lên, thì hẳn liền nổi lên phản ứng sinh lý. Tiểu Thiên Lộc sục sôi ý chí chiến đấu, đội lên quần jean của hắn như một cái liều nhỏ, chia vào khe mông Nam Như Hân.

Nam Như Hân đỏ bừng cả mặt, cố gắng bình tĩnh, uy hiếp:

- Quân cho tốt đệ đệ của anh, nếu không ta cắt bỏ!

Chỉ là câu uy hiếp này chả có tí ti tính uy hiếp nào cả, trêu ghẹo thì giống hơn nhiều.

Thiên Lộc Tử về mặt khổ sở, vô tội đáp:

- Cái này cũng có thể không chế được sao? Không chế được thì tốt rồi!

Hắn quả thật là nói ra tâm sự của cánh đàn ông, gã đàn ông nào không muốn thăng em của mình co duỗi tự nhiên, như Kim Cô Bồng của Lão Tôn chứ.

- Ngươi nói gì?

- Không có gì!

Thiên Lộc Tử kê đầu bên tai của Nam Như Hân, tham lam hít lấy mùi thơm xừ nữ của nàng. Hơi thở nóng bỏng phả và tai khiến cả người nàng dường như thoáng run rẩy. Đúng là phụ nữ đều giống nhau, vành tai là một trong những nơi nhạy cảm.

Đây là một quá trình học tập đầy hương điểm và hưởng thụ. Học đánh chữ là phụ, ôm người đẹp mới là chuyện chính a.

Một tiếng sau Thiên Lộc Tử cũng học xong đánh chữ nhưng tốc độ gõ của hắn quả thật là nhìn vào khiến người ta xấu hổ, so với con rùa thì đúng là đã vũ nhục giống loài nó rồi. Ngay cả tốc độ gõ của Nhiệt Hỏa Hồng Liên ta cũng không ra gì nhưng cũng không thể không khinh bỉ hắn được.

Sau khi rời khỏi phòng Thiên Lộc Tử, Nam Như Hân sờ đùi quần của mình, tay bị ướt cả một mảng. Bị JJ của Thiên Lộc Tử cọ suốt một tiếng, nàng vậy mà bị cọ đến phản ứng.

Thiên Lộc Tử nhìn thấy tiểu đệ đệ của mình vẫn đang giương cò khởi nghĩa, gã liền cười khò rồi đi tắm nước lạnh, sau đó thì nhảy vào phòng Kỷ Ngọc Nhân tu luyện hồi phục.

Nhiều ngày như vậy nhưng công lực của hắn vẫn không thể khôi phục trọn vẹn được.

Buổi sáng, Thiên Lộc Tử vẫn còn đang tu luyện khôi phục thì điện thoại di động của hắn bỗng vang lên, là số của Trần Cương.

- Lão Tứ, ngươi có ý thức công cộng không vậy, không biết gọi điện phá giấc mộng lành của người khác là chuyện rất thất đức sao?

Thiên Lộc Tử tức giận nói.

- Lão Tam à, ta tựa hồ nghe tiếng con gái rên nha, chị dâu ở bên cạnh a?

Giọng của Trần Cương phát ra từ điện thoại, muốn bao nhiêu bỉ ổi liền có bấy nhiêu bỉ ổi, bên cạnh còn truyền tới hai giọng cười hô hô.

Thiên Lộc Tử quay đầu lại nhìn Kỷ Ngọc Nhân đang ngủ say, trong lòng bực muốn học máu. Tiếng phụ nữ rên gì chứ, hắn chả có làm gì, hơn nữa bên cạnh cũng không có con gái nha!

- Xuống địa phủ mà rên đi!

Thiên Lộc Tử cười mắng:

- Có chuyện gì?

- Cũng không có chuyện gì, chỉ là gọi xem ngươi có rảnh hay không mà thôi!

- Ta rảnh!

- Vậy thì người anh em này, chúng ta bây giờ đang ở ngoài cổng nha, ngươi xuống mở cửa đi!

- Ngoài cổng? Nam Việt Hoa phủ?

- Đúng nha, ngươi nhanh lên đi!

Ngoài cổng chính của Nam Việt Hoa phủ, Thiên Lộc Tử nhìn thấy Trần Cương ra còn thấy được hai người Hàn Phong Hàn Vũ. Không cần hỏi cũng biết hai tiếng cười hô hô lúc trước là của hai tên này rồi.

- Sớm như vậy?

Thiên Lộc Tử bắt chuyện với mấy nhân viên bảo vệ rồi liền mang theo ba gã nông dân kia vào trong.

- Hôm qua bọn ta ra khỏi trường rồi tới đây, chính là ở Nam Việt Hào Đình gần đây đó. Biết người ở đây nên bọn ta tìm tới, thuận tiện tới ăn sáng chứ nha!

Trần Cương đáp.

- Nam Việt Hào Đình? Các người mua sao?

- Không phải!

- Mướn?

- Cũng không phải!

- Thế thì căn phòng đó?

- Là như vậy, Hàn gia chúng ta không phải đang làm việc cho quốc tế Tuyên Diệp sao, công ty phân cho bọn ta mấy phòng. Cha mẹ ta có một căn, chính là căn mà chúng ta đang ở đó!

Hàn Phong đáp.

- Lão Nhất Lão Nhị đi rồi, ký túc xá chỉ còn một mình ta rất buồn nên ta cuốn gói đi theo bọn họ luôn!

Trần Cương nói.

- Ra vậy, vậy sau này mỗi sáng sớm các người sang đây đi, sẵn tiện luyện cùng Thái Cực luôn.

Thiên Lộc Tử nói xong liền tiện đà hỏi:

- Hai bá phụ làm việc ở quốc tế Tuyên Diệp có quen không?

- Nghe đâu cũng không tệ, quốc tế Tuyên Diệp đem cả cái xưởng cho bọn họ coi sóc.

Đoạn Hàn Vũ tiếp lời:

- Nghe nói người mới là Đại lão bản của quốc tế Tuyên Diệp, có phải thật là vậy hay không?

- Ấc! Coi là như vậy a, ta chiếm bảy mươi phần trăm cổ phần.

Thiên Lộc Tử ngượng ngùng đáp.

- Ta đúng là thấy kỳ lạ là quốc tế Tuyên Diệp tại sao lại tin Hàn gia ta như vậy, nguyên lai là ý của lão Tam người nha!

Hàn Phong Hàn Vũ cảm kích đáp.

- Đó cũng không phải ý của ta, ta mặc dù chiếm cứ bảy mươi phần trăm cổ phần ta không quản lý. Bạch Diệp Tuyên đem phân xưởng giao cho bọn họ xử lý thì cho thấy bọn họ có năng lực. Đến bây giờ ta cũng không có làm gì cả.

Dừng lại một chút đoạn Thiên Lộc Tử nghiêm mặt nói:

- Chờ một chút đi, đợi đến khi Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng với Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần đưa ra thị trường thì ta sẽ nghĩ biện pháp giúp Hàn gia các người một chút!

Hàn Phong Hàn Vũ cũng không đáp, chỉ nhớ kỷ ân tình này trong lòng. Bọn họ chỉ kết bái huynh đệ sinh tử với Thiên Lộc Tử mà thôi, nhưng hấn vì bọn họ làm nhiều chuyện còn hơn so với anh em ruột thịt nhiều.

Huynh đệ là cả đời! Hàn Phong Hàn Vũ trong lòng tâm niệm, đôi tay siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Đã Lâu Rồi Không Đánh Họ

Trong biệt thự, ba gã nông dân và Nam Thiên Như tự giới thiệu mình một phen rồi cùng một chỗ đánh Thái Cực.

Lúc này Thiên Lộc Tử mới chú ý tới hai người Hàn Phong Hàn Vũ có dị thường. Bọn họ mỗi một động tác đều mang theo một tia khí lưu như có như không.

Luồng khí lưu này cực kỳ yếu ớt, người bình thường căn bản nhìn không thấy, chỉ có tên vô cùng hiểu rõ Thái Cực như Thiên Lộc Tử mới có thể thấy được.

- Lão Nhất lão Nhị, các ngươi dừng lại đi, ba chúng ta nói chuyện nào!

Thiên Lộc Tử mở lời.

- Có chuyện gì sao?

Hàn Phong Hàn Vũ đồng thanh hỏi.

- Hai người đồng thời tu luyện Thái Cực cùng với Thái Lý Phạt, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không? Tỷ dụ như cảm thấy khó chịu hay là thân thể đau âm ỉ ở nơi nào?

- Không có, tại sao ngươi lại hỏi thế?

Thiên Lộc Tử lắc đầu không đáp, đột nhiên xuất thủ liền chộp lấy cổ tay Hàn Phong Hàn Vũ. Ngay lúc này ở đấy liền xông ra hai luồng ám kinh nhẹ, hòng đẩy văng tay gã ra.

Buông tay, Thiên Lộc Tử trong lòng thầm thốt: quả nhiên là ám kinh, chỉ là khá yếu ớt. Nhưng thời đại bây giờ linh khí mỏng manh, tu luyện ra được ám kinh thì khó khăn như lên trời vậy. Lão Nhất lão Nhị luyện Thái Cực còn chưa tới một tháng thì sao có thể tu luyện ra ám kinh? Chẳng lẽ bọn họ là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp sao?

Trong lúc Thiên Lộc Tử đang suy tư thì Hàn Phong đã chú ý tới sắc mặt của hắn đang biến ảo không ngừng, nên liền hỏi:

- Lão Tam, người của chúng ta không xảy ra vấn đề gì chứ?

- Cũng không có chuyện gì, chỉ là có chút nghỉ ngơi thôi!

Thiên Lộc Tử dừng lại một chút đoạn hỏi dò:

- Các ngươi trong lúc đánh Thái Cực có cảm thấy bên trong cơ thể có một luồng khí vận đang chuyển hay không?"

- Cái này ngươi cũng biết?

Hàn Vũ tròn mắt, thất kinh hỏi.

- Lão Tam ngươi nói thật đi, thân thể chúng ta đã bị cái gì thế? Sự tình nghiêm trọng hơn nữa chúng ta cũng có thể gánh vác được.

Hàn Phong nóng nảy hỏi.

- Đúng là có một chút nhưng đó là chuyện tốt. Các ngươi đã tu ra kinh khí, đã bước sang một cảnh giới võ học khác rồi đó!

- Kinh khí gì chứ?

Thiên Lộc Tử cười cười không đáp như khó trả lời, nhưng không phải hắn chỉ muốn dùng hành động để chứng minh mà thôi. Hắn nhắm một cây con ở đằng xa tung một chưởng, một luồng kinh phong tuôn ra từ bàn tay, thổi cây con kia rung động xáo xào.

- Cái này chính là kinh khí, tu luyện đến cực hạn có thể cách không đã thương người, “Trích Diệp Phi Hoa”

Thiên Lộc Tử giải thích.

Hàn Phong Hàn Vũ liền hoảng sợ, bọn họ cứ tưởng chuyện đó chỉ là trong tiểu thuyết thôi.

- Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ta chắc chắn cho rằng đó là gạt người.

Hàn Phong thốt lên hâm mộ.

- Được rồi, cũng chả cần hâm mộ đâu, trong người các ngươi cũng có kinh khí đấy!

- Nhưng chúng ta không thể làm giống ngời được nha!

- Đó là bởi kinh khí trong người các người rất yếu, chỉ cần chăm chỉ tu luyện thì sớm muộn sẽ có một ngày có thể làm được thôi!

Thiên Lộc Tử trầm ngâm một chút rồi tiếp tục nói:

- Ta chính là không rõ là các người kinh khí từ đâu mà đến, các người có tu luyện pháp môn hấp thu thiên địa linh khí à?

- Hấp thu thiên địa linh khí?

Hàn Phong sững sốt rồi lắc đầu đáp:

- Mặc dù ta hông hiểu được nó là gì nhưng ta chắc chắn là ta không có hấp thu cái gọi là thiên địa linh khí đó.

- Đúng đó, cái đám khí đó tự nhiên xuất hiện thôi. A đúng rồi, ta cảm thấy được khi đánh xong Thái Cực cùng với Thái Lý Phật thì cái luồng khí đó lại dày hơn một chút!

Hàn Vũ nhớ lại thốt.

Thiên Lộc Tử nghe được, ánh mắt liền sáng lên, đã có đáp án.

Nguyên nhân chính là do Âm hàn tuyệt mạch! Hàn Phong Hàn Vũ bởi vì người mang tuyệt chứng Âm hàn tuyệt mạch, nên khi tu luyện Thái Cực cùng với Thái Lý Phật đã chuyển hóa hàn khí đó thành kinh khí.

Âm hàn tuyệt mạch sinh ra hàn khí liên tục, chuyện này vốn là trí mạngnhung Hàn Phong Hàn Vũ là nhân họa đặc phúc nên đã biến phế vật thành bảo vật.

- Ta hiểu được huyện gì đã xảy ra rồi, chuyện tốt nha!

Sau đó hần đem tình huống Hàn Phong Hàn Vũ nói qua một lượt sau đó hần quay sang Trần Cương nói:

- Lão Tứ, người đánh một trận với Lão Nhất Lão Nhị đi!

- Ngon! Ta cũng đã lâu rồi không có đánh bọn họ rồi nha!

Trần Cương cười hô hô.

Hàn Phong Hàn Vũ mặt như khổ qua than:

- Hay là thôi đi!

Trước kia, gã bạo lực cuồng Trần Cương này không ít lần tìm bọn hần luyện tay, lần nào bọn họ cũng bị hần đánh đến xin tha. Dần dần bọn họ cũng không dám đánh cùng Trần Cương nữa, điều này khiến cho bọn họ cứ đinh ninh rằng mình không thể đánh lại Trần Cương được.

- Tại sao không chứ? Hai người các người bây giờ có được kinh khí thì liên thủ hần là có thể đánh bại lão Tứ đấy!

Thiên Lộc Tử mỉm cười đáp.

- Cái này...

Hai người Hàn Phong Hàn Vũ đã bị đánh động, đã bị 'chà đạp' không biết bao nhiêu mà kể thì bọn họ cũng muốn 'chà đạp' lại hần nha.

- Đừng do dự nữa, tin tưởng ta, cũng như tin tưởng bản thân các người vậy!

Thiên Lộc Tử khuyên, giống hệt như đang khuyên tội phạm ra đầu thú.

- Được, chúng ta cùng hần đánh một trận vậy!

Hàn Phong Hàn Vũ cắn răng quả quyết, dù sao lúc trước đã không ít lần bị Trần Cương hành hạ, thêm một lần nữa cũng chả sao.

Đánh nhau rồi, Kỳ Ngọc Nhân và Nam Thiên Như đang luyện Thái Cực liền dừng lại xem trò vui.

Hàn Phong Hàn Vũ đứng song song, bày ra Khai Thức của Thái Cực.

Trần Cương đối diện hai tay ôm trước ngực, giống hệt như người khổng lồ Titan. Chưa đánh thì khí thế đã lấn lướt, tựa hồ như trận này chả đáng quan tâm vậy.

- Lão Nhất lão Nhị, mau phóng ngựa tới đây đi, ta mà động thủ trước thì các người không còn có cơ hội đâu!

Giọng Trần Cương cột nhà vang lên.

Hàn Phong Hàn Vũ tự lượng sức mình, cũng không hề khách sáo liền dẫn tới, bọc đánh từ hai bên tới. Thái Cực Bộ đẩy nhanh tốc độ của bọn họ, động tác trở nên phiêu hốt không ngừng.

Gần đến, hai người đồng thời đánh ra một chiêu 'Thanh Long Tham Hải', đánh thẳng vào hai vai Trần Cương.

Trần Cương trong lòng cả kinh, tốc độ Hàn Phong Hàn Vũ so với trước quả thật là nhanh nhiều quá. Liền đánh ra một chiêu 'Tả Hữu Khai Cung', hai tay vung qua, tính toán cùng một lúc đón đỡ công kích của hai người Hàn Phong Hàn Vũ.

Nhớ đến sự lợi hại của quyền kinh Trần Cương lúc trước, hai người Hàn Phong Hàn Vũ liền rất bài bản, chực tránh đi.

Nhưng ngay vào lúc đó, Thiên Lộc Tử đột nhiên kêu lớn:

- Không nên lui, Thái Cực một khi né tránh thì đã rơi vào tiểu thừa. Vận ám kinh lên tay, đỡ!

Tin Thiên Lộc Tử, hai người Hàn Phong Hàn Vũ không cách nào hơn là kiên trì làm theo, trong lòng cũng đã làm tốt chuẩn bị cho tình huống mình bị đánh bay.

Bịch! Bịch! Hai tiếng va chạm nặng nề vang lên, Hàn Phong Hàn Vũ cùng một lúc lùi về một bước. Trần Cương phải chịu lấy hai đòn công kích nên cũng đã lùi về sau một bước.

Lực lượng Trần Cương lớn, quyền kinh vô cùng bá đạo nhưng hai người Hàn Phong Hàn Vũ vận chuyển ám kinh gia trì công kích cũng không hề kém cạnh. Chiêu thứ nhất đã qua, song phương ngang tài.

Hai người ngoài nhìn tới cũng không cảm thấy điều gì kỳ lạ cả, dù sao cũng là hai người đánh một người. Nhưng những người trong cuộc như Trần Cương, Hàn Phong Hàn Vũ thế nhưng lại là chấn kinh đến tận tận.

Trong dĩ vãng bọn họ từng đánh qua không ít lần, lần nào cũng là Hàn Phong Hàn Vũ bị Trần Cương đánh cho tơi tả.

Quả là hành gia vừa ra tay liền thấy được môn đạo, Trần Cương biết hôm nay Hàn Phong Hàn Vũ đã không phải là 'nai tơ' như ngày đó rồi, vì thế hắn không hề khinh thường giữ lực lại nữa.

Còn Hàn Phong Hàn Vũ lại là mừng như điên, lòng tự tin tăng cao trước nay chưa có, chiến ý vậy mà được kéo lên đến cực điểm.

Lần này thì Trần Cương đã ra chiêu trước. Hắn bước về phía trước mấy bước, sau đó cả người đột nhiên dừng lại, chân trái làm trục, hai tay chụp vào cổ Hàn Phong, chân phải đá thẳng vào bụng Hàn Vũ.

Quyền kinh Trần Cương khá lớn, chiêu nào chiêu nấy đều phát ra tiếng gió vù vù. Nhưng hai người Hàn Phong Hàn Vũ không hề kinh sợ, bọn họ đề xuất ra chiêu thước tương tự - cầm nã.

Nhưng khác biệt là Hàn Phong bắt được hai tay Trần Cương, Hàn Vũ thì bắt được chân phải của Trần Cương.

Trần Cương lại một lần nữa kinh hãi, một chiêu 'Thượng Hạ Xuất Kích' sử ra đến chín thành sức lực, tốc độ hay uy lực đều là khá kinh khủng. Nếu là trước kia thì Hàn Phong Hàn Vũ tuyệt đối không cách nào thấy rõ ràng động tác của hắn, lại càng không nói đến là bắt trúng tay chân của hắn nữa.

Khiếp sợ tiếp nối khiếp sợ, Trần Cương không hề ngưng nghỉ, thi triển tất cả vốn liếng của mình, sức lực dồn cả lên eo, toan tính dùng chân trái làm trục hất văng hai anh em họ Hàn đi.

Nghĩ thì hay nhưng khi làm lại là ác mộng.

Hàn Phong Hàn Vũ vất vả lắm mới nắm được tay chân Trần Cương thì sao lại khinh địch để hắn vùng thoát được. Mặc Trần Cương gãy dựa thể nào thì cũng không cách nào thoát khỏi.

Hai người bọn họ là sanh đôi tâm linh tương thông, hai anh em họ Hàn lại một lần nữa xuất thủ vô cùng ăn ý. Chiều theo độ mạnh yếu của Trần Cương, liền vật hắn ngã xuống đất.

Àm! Trần Cương liền tiếp xúc thân mật với mặt cỏ liền phát ra tiếng vang rất lớn, khí huyết quay cuồng. Cô né máu cục máu cục trào ra từ cổ họng, hắn liền bật dậy nhưng cũng không ra tay nữa.

Bây giờ hắn đã không cần thiết phải ra tay nữa. Dù hắn đã dùng ra hết sức lực nhưng cũng không thể vùng khỏi thì đã đủ để cho hắn thấy, hắn bây giờ đã đánh không lại Hàn Phong Hàn Vũ nữa rồi.

Tuy nhiên nếu như là đánh nhau sinh tử thì hắn có rất nhiều loại phương pháp để đối phó, thế nhưng Hàn Phong Hàn Vũ là huynh đệ của hắn, không cần phải đánh nhau sống chết như vậy.

- Lão Tam nói không sai, ta đánh không lại hai các người liền thủ rồi!

Trần Cương cười khỏ nhìn Hàn Phong Hàn Vũ nói tiếp:

- Thật không biết là các ngươi làm sao đột nhiên trở nên lợi hại như vậy nữa!
- Lão Nhất lão Nhị tâm linh tương thông, phối hợp rất ăn ý, hơn nữa bọn họ đã tu luyện ra ám kình thì lợi hại hơn không ít cũng là bình thường.

Thiên Lộc Tử tiến lên vỗ vỗ bả vai Trần Cương đáp:

- Nhưng đây chỉ là một nguyên nhân để ngươi bị thua, một nguyên nhân khác là bởi vì ngươi đã dậm chân tại chỗ rồi!
- Ngươi nhìn ra rồi? Cũng không biết nguyên nhân gì đạo gần đây dù ta luyện tập rất siêng năng nhưng đều không thể tiến bộ thêm nữa.
- Ngươi gặp phải bình cảnh rồi, rất khó tiến bộ cũng là chuyện đương nhiên thôi mà!

Tiếp đó Thiên Lộc Tử đem khái niệm kình khí nói một lần cho Trần Cương nghe, cũng giải đáp nguyên nhân mà Hàn Phong Hàn Vũ có thể tu ra kình khí một thể. Đều là huynh đệ cả, cũng không thể thiên vị một bên được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Có Bằng Lái Nhưng Không Biết Lái Xe

Nghe Thiên Lộc Tử nói như thế, Trần Cương cũng là hiểu được, trong lòng không khỏi mong ước.

Cho nên hắn liền bày ra cái bộ dáng lấy lòng, nham nhở thốt:

- Lão Tam à, ngươi cũng là người tu ra kình khí chắc là biết được phương pháp tu luyện, ngươi...

Trần Cương lời còn chưa nói hết thì hai người Hàn Phong Hàn Vũ đang đứng ở một bên liền khoát tay khinh bỉ nói:

- Lão Tứ, ta khinh bỉ ngươi! Ra ngoài đừng có nhận là huynh đệ của ta nha, quá mất mặt a!
- Các ngươi...

Gương mặt già của Trần Cương đỏ lên, trong lòng buồn bực đến hộc máu. Nhưng hắn tìm không ra lời nào để phản bác, hắn cũng có cảm giác là mình quá vô sỉ rồi.

- Đừng nháo, nói chánh sự đi!

Thiên Lộc Tử mỉm cười thốt, hắn rất thích xem cảnh huynh đệ của mình đùa giỡn với nhau.

Nghe được Thiên Lộc Tử nói như vậy, Hàn Phong Hàn Vũ và Trần Cương lập tức an tĩnh lại. Căn cứ vào hiểu biết của bọn họ thì khi lão Tam nói có chánh sự thì đúng là có chuyện quan trọng.

Ta ngất! Không lẽ là nói nhảm sao?

- Lão Tứ, ngươi muốn đi vào Long Nha, muốn tăng nhanh thực lực của bản thân, ta đây có thể hiểu được!

Thiên Lộc Tử trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Nhưng, tu luyện chỉ đạo chính là nghịch thiên cải mệnh, không thể nào vội vàng xao động được. Cho nên ta hi vọng ngươi không nên quá gấp gáp, bảo trì lấy tâm cảnh của mình!
- Ta hiểu!

Trần Cương gật đầu đáp. Đạo lý này hắn tuy hiểu được nhưng trong lòng không thể nào nén được. Chuyện này cũng giống như quý anh chị em chúng ta biết đưng tới cave là không an toàn nhưng vẫn muốn được ‘quất’ vậy. (Thằng tác giả nó viết vậy chứ em không có chém ra đâu nha. Anh em nào bị trúng tim đen thì đừng giận nha!)

- Ngươi chính là huynh đệ của ta, ngươi muốn hỏi ta phương pháp tu ra kình khí thì ta cũng có thể cho ngươi được!

Nghe được một câu này, Trần Cương trong lòng mừng rỡ. Nhưng khi nghe xong câu tiếp theo của Thiên Lộc Tử, bụng của hắn liền trảm xuống đáy vực:

- Nhưng phương pháp tu luyện chỉ có thể dùng Thái Cực làm trụ cột, không thích hợp người, truyền cho người cũng vô dụng mà thôi!

Trần Cương cũng không hề hoài nghi tính chân thực câu nói của Thiên Lộc Tử, hẳn vẫn là rất tin tưởng gã Tam ca tiện nghi này.

Đôi mắt bình cảnh này, đôi mắt Trần Cương không khỏi hiện lên sương mù, không biết nên phải ứng phó như thế nào, hơn nữa cũng không biết giắc mõng tiến vào Long Nha này của mình có còn có thể nữa hay không.

Thấy được sự mờ mịt trong mắt Trần Cương, Thiên Lộc Tử vỗ vỗ bờ vai của hắn thốt:

- Sao vậy? Không thể kiên nhẫn được nữa ư?

- Một chút!

Trần Cương cũng không hề giấu diếm đáp, bởi hắn biết được không thể nào giấu cái tâm tư đơn thuần của mình trước Thiên Lộc Tử được.

- Người xác định không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn lấy được tư cách tiến vào Long Nha sao?

- Vô cùng xác định!

- Như vậy thì người đã có mục tiêu rồi, cần gì phải mờ mịt nữa?

Trần Cương chấn động, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Thiên Lộc Tử.

- Người đừng nhìn ca như vậy nha, người ngoài nhìn tưởng đâu người yêu ta đó! Ta không giống như người nha, không thể nào ‘cơ tình tứ xạ’ như người được.

Thiên Lộc Tử đùa giỡn, bốn từ ‘Cơ tình tứ xạ’ này là hắn học được từ bộ phim “Lost in Thailand”.

*Cơ tình tứ xạ: ánh mắt của dân đồng tính.

Những người khác đều cười, chỉ có Trần Cương là không.

- Được rồi đừng có trưng ra cái mặt người ta thiếu tiền người ba năm chưa trả đó. Chiều theo tình huống của người thì có một biện pháp có thể thử đó!

Thiên Lộc Tử nghiêm mặt thốt.

- Thật chứ?

Trần Cương cơ hồ là rống lên, hai bàn tay to bè vỗ lên bả vai của Thiên Lộc Tử, trong lúc kích động không thể tự chủ được lực.

Cũng may là gã hoa tuyết thế Thiên Lộc Tử này có thể thừa nhận được, đổi lại một người bình thường thì không chừng đã bị Trần Cương vỗ gãy xương vai rồi.

Lười trả lời vấn đề ngu xuẩn kia của Trần Cương, Thiên Lộc Tử tiếp tục nói:

- Bản chất trong quá trình tu ra được kinh khí chính là đột phá cực hạn của bản thân. Thái Lý Phật đi lộ tuyến dương cương nên ta đối với nó không hiểu nhiều lắm, chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất để thử đột phá cực hạn mà thôi.

- Biện pháp nguyên thủy nhất? Là cái gì?

Trần Cương hí mắt hỏi.

- Tìm người ta đánh nhau hoặc là khiến cho người ta tìm người để đánh nhau.

Nói xong Thiên Lộc Tử dừng lại một chút rồi mới tiếp tục:

- Người là một tên hiếu chiến bẩm sinh, biện pháp này vừa lúc thích hợp người. Phải biết là bất kỳ một võ học tông sư nào cũng phải không ngừng đánh nhau mới có thể tạo nên tuyệt học muôn đời được.

- Thật là có thể chứ?

- Trên lý luận hẳn là có thể a, nhưng nói vậy chứ ta cũng không có chắc lắm đâu! Nhưng mà vốn dĩ người cũng chả có biện pháp, thôi thì thử một lần đi xem sao?

- Ủ, Có đạo lý nha! Nhưng bây giờ là thời đại xã hội do pháp luật quản chế nha, ta cũng đâu thể tìm người ta đánh nhau mãi được? Cho dù cố tìm thì cũng chưa chắc rớ tới được cao thủ.

- Không phải bên ngoài có rất nhiều võ quán sao?

- Ý của ngươi là kêu ta đi đá quán?

- Ý của ta là kêu ngươi đi trao dồi kỹ năng thôi. Nhưng mà ngươi làm như vậy thì... cũng được!

Rõ là một chủ ý xấu xa mà lại cố gắng tìm một cái tên dễ nghe, đúng là giống hệt như làm cave mà còn muốn được phong làm công dân ưu tú vậy.

Mọi người đang đứng bên cạnh tí nữa là ngắt, trong lòng thầm chửi cái tên này thật quá là vô sỉ. Ngay cả Trần Cương tự tin vào mức độ vô sỉ của mình cũng muốn phải cam bái hạ phong.

- Đúng vậy, ta đây tại sao không có nghĩ đến đá quán nhỉ?

Trần Cương vỗ vỗ đầu, xoay người chực đi tìm người 'giao lưu' ngay tức khắc.

Thiên Lộc Tử vội vàng kéo hần lại tức giận nói:

- Ngươi gấp cái gì, ta đã có nói xong đâu?

- Hà hà, ngươi nói tiếp đi!

- Ngươi nghĩ một chút xem, nếu như ngươi đi phá biển hiệu mà bị võ quán người ta đánh cho nằm sấp. Mà cái tên đánh ngươi nằm sấp đó lại điều võ đương oai báo ra tên họ cùng với lai lịch, còn nói là hoan nghênh ngươi đến báo thù thì ngươi sẽ làm sao?

- Cái này còn phải hỏi sao, đương nhiên là trở về tìm ngươi đi đánh hần rồi!

Thiên Lộc Tử khoe mắt giắt giắt, trong lòng thầm kêu: Ngươi quả đúng là anh em tốt, bị người ta đánh liền chạy tới kêu ta đi báo thù!

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng miệng hần lại đáp:

- Chuyện này được không? Ngươi cứ làm như vậy thì ngày sau khẳng định không ít người kiếm ngươi nha! Người khác tới tìm ngươi đúng là khỏe hơn ngươi đi tìm người khác nha!

- Ha ha! Cái này biện pháp này hay lắm, cứ làm như thế đi!

Trần Cương liên tục cười to, trên mặt đều là vẻ hớn hờ.

- Cho nên trong lúc ngươi đi đá quán thì ta sẽ dựng Thái Cực võ quán. Ngươi mỗi lần đi đá quán thì báo ra danh hiệu Thái Cực võ quán của ta để mấy người tìm ngươi báo thù có chỗ tìm đến!

- Tại sao phải gây dựng Thái Cực võ quán? Ta dựng nên võ quán Thái Lý Phật cũng được mà?

Trần Cương không hiểu thốt.

- Có hai nguyên nhân!

Thiên Lộc Tử giải thích:

- Một là bởi ta muốn phát huy Thái Cực, mở Thái Cực võ quán là một cách rất tốt. Ngươi đi đá quán một lần hai lần cũng không có gì, nhưng mà liên tiếp đi phá quán người ta thì cũng gây ra động tĩnh lớn. Mà kể từ đó thì ngươi sẽ hot, mà ngươi hot thì võ quán sẽ hot. Võ quán mà hot thì sẽ có một đông người tới học Thái Cực nha!

- Còn nguyên nhân thứ hai?

- Hai là một cái võ quán muốn sừng sững không ngã thì nhất định phải được có một cao thủ có khả năng đảm đương chức Quán trưởng để trấn giữ, mà ta chính là cao thủ đó. Thái Lý Phật của ngươi mặc dù có chút hòa hần nhưng còn chưa đủ để trấn trụ tràng diện nha!

Thiên Lộc Tử giọng hùng hồn, không hề do dự tuyên bố.

Đúng là không biết xấu hổ, quá sức là mặt dày. Cho dù ngươi có tài như vậy nhưng cũng không cần khoe khoang như thế chứ. Chẳng lẽ con hàng này không biết khiêm nhường chính là một mỹ đức của Trung Hoa sao?

Trần Cương im lặng, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng hần biết Thiên Lộc Tử nói là sự thật. Thờ dài một tiếng rồi sau đó hần cười khổ đáp:

- Ta hình như có cảm giác bị người ta đem đi bán thì phải?

- Cũng không phải là bán nha, chúng ta đây là hợp tác. Ngươi giúp võ quán của ta quảng cáo, ta giúp ngươi đánh cao thủ mà ngươi không địch nổi, huynh đệ ta cùng tiến cùng thoái nhất định có thể đánh khắp thiên hạ võ địch thủ nha!

Thiên Lộc Tử mỉm cười nói tiếp:

- Đương nhiên là quyền quyết định vẫn ở trên tay người, cho dù người không làm thích diễn vai tay đầm đó thì ta cũng sẽ giúp người nghĩ biện pháp nha!
- Được rồi, cái vai tay đầm này ta làm. Nếu là nhất cử lưỡng tiện thì ta sao mà không làm được?

Trần Cương không hề do dự, liền đáp ứng rất nhanh.

Đánh xong Thái Cực, ăn xong bữa sáng, ba gã nông dân cùng nhau ly khai.

Thiên Lộc Tử và Kỳ Ngọc Nhân ngồi xe Nam Như Hân đi tới công ty giải trí Thiên Lộc, bởi Nam Như Hân nói rằng hôm nay sẽ làm quảng cáo Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng với Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần.

Thiên Lộc Tử ngồi ở ghế sau, đang tò mò đánh giá chiếc xe.

Xe Nam Như Hân lái là chiếc Mercedes s600. Là dòng S của Mercedes, nội thất xe vô cùng xa hoa là đều không cần phải bàn. Động cơ lên đến 517 mã lực, tính năng cơ hồ là giống như xe thể thao.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Nam Như Hân chú ý tới Thiên Lộc Tử có cử chỉ cổ quái, không khỏi nghi ngờ hỏi:

- Tiểu Lộc, người thích chiếc xe này của chị à?

- Ấc...!!

Thiên Lộc Tử có chút ngượng ngùng đáp, hắn cũng không thể nào nói với Nam Như Hân là ta có bằng lái rồi nhưng không biết lái xe nha.

- Không đáp là ý gì? Đồng ý à?

Nam Như Hân buồn cười đáp:

- Thì thì nói, chiếc này liền tặng cho người đi, dù sao tỷ còn có một chiếc BMW 760li. Xe này có cửa chống đạn, rất là thích hợp để người bảo vệ cô vợ nhỏ của người nha!

Không thể không nói tiểu phú bà Nam Như Hân có sở thích thật khác thường, một cô bé nhỏ nhắn đến như vậy mà lại tậu về hai chiếc xe như mãnh thú nha.

Tự nhiên bị đánh mảnh chai, Kỳ Ngọc Nhân tỏ vẻ mình vô cùng oan uổng, khuôn mặt đỏ bừng như táo chín. Nhưng ngoài mặt tuy xấu hổ là vậy nhưng thật ra trong lòng nàng đang vô cùng sung sướng.

Nhìn Kỳ Ngọc Nhân một cái, Thiên Lộc Tử cũng không muốn giải thích đáp:

- Hay là thôi đi! Ta xem người thường xuyên lái chiếc này cũng thích nó nhiều lắm. Quân tử không đoạt niềm yêu thích của người khác a!

Ngoài miệng nói dễ nghe như vậy nhưng trong lòng Thiên Lộc Tử thật ra thì đang rĩ máu. Cái mề gì mà quân tử không đoạt đi vật yêu của người khác chứ, hắn từ chối cũng chỉ vì sĩ diện mà thôi.

Nam Như Hân dường như nhìn thấu tâm tư của hắn, cười duyên đáp:

- Bây giờ mà cũng biết nói xạo như vậy nữa? Người mà cũng biết từ chối sao? Người từ chối chắc là có nguyên nhân khác, không có bằng lái à?
- Cũng không phải, ta có bằng lái mà!

Thiên Lộc Tử liền móc ra một quyển vở nhỏ giơ lên khoe khoang, sau đó giọng yếu xìu:

- Ta chỉ không biết lái mà thôi!

Cái gì? Có bằng lái mà không biết lái xe? Chuyện quái quỷ gì vậy?

- Bằng của người là bằng giả à?

Nam Như Hân nghi hoặc nhìn Thiên Lộc Tử rồi hỏi, một tay cầm vô lăng, một tay giật quyển vở trong tay Thiên Lộc Tử nhìn xem.

Nàng vừa nhìn thì liền phát hiện ra: cái bằng lái này của Thiên Lộc Tử là đồ thật, mà còn là bằng lái quốc tế nữa.

Một thằng cha không biết lái xe mà có bằng lái, quả thật không còn thiên lý mà!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Trí Tuệ Như Yêu Quái

Thiên Lộc Tử đã tới công ty giải trí Thiên Lộc, vào phòng chụp ảnh thì đột nhiên phát hiện ngoại trừ mấy nhân viên ra thì còn có hai đại mỹ nữ đang ở bên trong.

Một người có trang phục công chức, trên người toát ra một khí chất nữ nhi cường, khiến người khác không thể bỏ qua, chính là người sáng lập ra quốc tế Tuyền Diệp - Bạch Diệp Tuyền.

Một người còn lại là một người đẹp cao ráo, một cặp chân dài theo tỷ lệ vàng, hấp dẫn ánh mắt tuyệt đối là hơn hai trăm phần trăm. Đáng tiếc rằng chân thì hoàn mỹ nhưng người lại lạnh như băng. Chỉ nhìn từ đằng xa thôi thì người khác đã cảm thấy một luồng khí lạnh như băng hàn vạn năm, chính là cháu gái của Nhâm Hoài Viễn - Nhâm Oanh Oanh.

Quái lạ, sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Thiên Lộc Tử trong lòng thâm cảm, đôi mắt thì dừng ở trên cặp chân của con gái nhà người ta. Hiển nhiên là bệnh yêu chân của hắn lại phát tác, thấy cặp chân đẹp liền mất hồn.

Kỷ Ngọc Nhân ở bên cạnh trông thấy trong lòng không khỏi ê ẩm.

Thật ra thì chuyện này cũng không thể trách Thiên Lộc Tử, một nam nhân bình thường mà nhìn thấy đôi chân dài chết người kia của Nhâm Oanh Oanh thì sợ rằng cũng sẽ hận không thể nhào lên hôn chứ đừng nói chi đến tên Thiên Lộc Tử có bệnh thích chân kia.

Nhìn khuôn mặt Trư Bát Giới kia của Thiên Lộc Tử, Kỷ Ngọc Nhân cũng nhin không được nữa, giẫm cho hắn một cước.

Không thể không nói tên Thiên Lộc Tử này đã phạm một sai lầm căn bản của đàn ông - ăn trong chén mà nhìn trong nũ.

Bị đau, Thiên Lộc Tử liền co chân về, u oán nhìn Kỷ Ngọc Nhân. Ánh mắt này vô cùng u oán khiến Kỷ Ngọc Nhân cũng không còn giận nữa, lại cảm thấy mình hình như đã oan uổng Thiên Lộc Tử vậy.

Đàn ông làm được tới nước này thì chỉ có thể nói Thiên Lộc Tử quá trâu rồi. Nhưng mà cũng chỉ có thể trách cô gái nhỏ này đã quá mê hắn, quý khán giả xem có đáng giận hay không chứ?

- Bạch Đại mỹ nhân nha, thế nào mà rảnh rỗi tới chốn này thế?

Thiên Lộc Tử đi tới Bạch Diệp Tuyền chào.

- Đại lão bản nha, cuối cùng ông cũng tới a. Đúng là làm ông chủ lớn vô cùng sung sướng nha, đánh sát thù hoa rơi nước chảy, làm sao giống được cô đàn bà khổ mạng như tôi, đi sớm về khuya mà kiếm được chỉ có một chút tiền.

Bạch Diệp Tuyền giọng là lạ đáp lại.

Thiên Lộc Tử hiểu, trong giọng nói của Bạch Diệp Tuyền nồng nặc oán khí vậy, tựa như một cô vợ hiền đang nói chuyện cùng với thằng chồng vô trách nhiệm của nàng vậy.

- Hi hi! Nhờ có người mà!

Thiên Lộc Tử bày ra cái bộ dáng kia của Trương Tam Phong.

- Ít nịnh ta đi!

Bạch Diệp Tuyền cười mắng, đoạn chỉ vào Nhâm Oanh Oanh giới thiệu:

- Vị này là. . .

- Không cần giới thiệu, ta biết nàng/hắn. . .

Thiên Lộc Tử cùng Nhâm Oanh Oanh trầm miệng một lời đáp.

- Người tại sao nói giống ta vậy?

Hai người lại đồng thanh kêu lên khiến sắc mặt cả hai cổ quái vô cùng.

Một lần là trùng hợp, hai lần là ăn ý rồi.

Bạch Diệp Tuyền cười khổ đáp:

- Thì ra là các người đã sớm nhau trước rồi, ta cũng đỡ phải giới thiệu!

Thiên Lộc Từ đi sát tới Bạch Diệp Tuyền, hít lấy mùi thơm xừ nữ một hơi thật sâu, kể tai hỏi:

- Nàng ta tới đây làm gì?

- Nhâm Oanh Oanh là bằng hữu của ta, nàng còn là một bác sĩ chuyên khoa Dược, người phát hiện ra chất độc trong Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phấn cũng chính là nàng ấy. Hôm nay nàng ấy tới thăm ta rồi hai người chúng ta cùng tới đây.

Bạch Diệp Tuyền giải thích rồi nhỏ giọng hỏi:

- Người đắc tội nàng?

- Không có nha, cô nghĩ đi đâu vậy, ta chỉ là tiện miệng hỏi thôi!

Thiên Lộc Từ chột dạ đáp, hắn cũng không thể nói với Bạch Diệp Tuyền là hắn ta đã sờ meo meo của Nhâm Oanh Oanh khiến cho người ta hận hắn được.

- Ông chủ Trương, ông nhớ quảng cáo trước tiên về hai phương diện trắng và tốt nhé!

Mã Dũng đi tới, đưa cho Thiên Lộc Từ một quyển vở nhỏ.

- Được! Sau này đừng gọi ông chủ nữa, gọi Thiên Lộc đi, đừng xa lạ quá!

Thiên Lộc Từ đáp liền cầm lấy quyển vở.

Mã Dũng trong chớp mắt sững sờ, ánh mắt nhìn Thiên Lộc Từ dần dần thay đổi. Trong lúc vô tình Thiên Lộc Từ đã lấy được sự kính mến của thuộc hạ mà chính hắn cũng không hề hay biết.

Thiên Lộc Từ vào phòng thay một chiếc trường bào màu lam rồi đi ra. Nhất thời, trong phòng chụp ảnh hoàn toàn yên tĩnh, vô luận nam hay nữ, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

- Sao lại nhìn ta như vậy? Ca quá tuần tú à? Bị ta mê hoặc à?

Thiên Lộc Từ hỏi.

Mọi người lúc này mới sực tỉnh lại, cũng không ai trả lời câu hỏi của Thiên Lộc Từ, bởi bọn họ ai mà trả lời mấy câu hỏi buồn nôn đó chứ?

Thiên Lộc Từ đẹp trai đấy nhưng người đẹp trai hơn hắn thì nhiều lắm. Có thể khiến cả phòng khiếp sợ không phải bởi vì dung mạo của hắn mà là bởi khí chất của hắn.

Đó là một khí chất mờ ảo, tựa như khí chất của tiên nhân. Chuyện này có lẽ là nhờ vào đạo pháp tự nhiên mà hắn đang theo đuổi khiến cho người hắn có khí chất mờ ảo kia. Hơn nữa bây giờ hắn đang vận một bộ quần áo tiên hiệp, phiêu dật vô cùng, tựa như tiên nhân hạ phàm.

Bạch Diệp Tuyền đi tới, nhìn Thiên Lộc Từ từ trên xuống dưới lộ vẻ vô cùng hài lòng khiến cho hắn rợn cả da gà, phảng phất cảm thấy mình giống như chú dê con đang đợi bị làm thịt.

- Không nghĩ tới thằng nhóc người lúc bình thường nhìn rất bỉ ổi, nhưng mà mặc vào bộ đồ thì lại có khí chất như vậy nha. Xem ra ta quyết định kêu người và Nam Như Hân cùng nhau quảng cáo Hạo Nhiên Sinh Cơ Phấn và Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phấn là chính xác rồi!

Bạch Diệp Tuyền rất hài lòng nói.

Hiển nhiên là Bạch Diệp Tuyền cũng bởi vì chuyện tình đàm phán phương thuốc mà ghi hận Thiên Lộc Từ. Đúng là thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội phụ nữ, lời từ xưa của các cụ đúng là cấm có sai mà!

Thiên Lộc Từ đang im lặng, trong bụng thì tức muốn ói máu, cái gì mà bình thường rất bỉ ổi chứ, đúng là khi dễ người khác mà.

Lúc này Nam Như Hân cũng thay một bộ đồ tiên nữ đi ra. Cũng không biết là bởi vì nàng đã mặc quần áo cổ đại đã nhiều khiến cho mọi người nhìn đã quen hay là bởi vì cái tên hoa tuyệt thế Thiên Lộc Từ này đã đoạt hết ánh sáng đi nên nàng ra cũng không ai cảm thấy kinh diễm lắm.

Nhìn thấy hình dáng lác cắc kia của Thiên Lộc Từ, Nam Như Hân cũng kinh ngạc một phen. Nhưng kịp thời trấn tĩnh lại được, trong lòng thầm nghĩ: cái tên tiểu tử này cũng quá diêm dúa rồi, không đi làm tiểu bạch kiểm thì quả thực là lãng phí nhân tài, đây là hàng mà những máy bay bà già kia thích nhất nha.

Nếu mà Thiên Lộc Tử biết ý nghĩ kia của nàng thì không biết có tức giận đem nàng ra ‘quất’ ngay tại chỗ luôn hay không nữa.

Quảng cáo Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần cùng với Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần là làm cùng một lúc.

Nội dung quảng cáo là Thiên Lộc Tử diễn vai nam chính và Nam Như Hân diễn vai nữ chính, trao nhau Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần và Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần làm vật đính ước. Ngay sau đó nam chính chải đầu cho nữ chính, sau đó hứa rằng cả đời này sẽ vì nàng mà chải tóc cho. Nữ chính cảm động, vì nam chính mà đánh đàn, ước hẹn rằng sẽ vì hắn mà đánh đàn cả đời.

Nam chính và nữ chính trao nhau vật đính ước – Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần và Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần, sau đó cùng thốt lên: Cả đời trang điểm cho nàng – Cả đời đánh đàn cho chàng.

Suốt quảng cáo, chỉ nhắc đến tên sản phẩm một lần khiến cho khán giả không thể nào chán ghét nhưng cũng không ảnh hưởng đến tên tuổi của Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần và Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần.

Cũng giống như vở kịch tình yêu vậy, vật đính ước giữa nữ chính và nam chính thời gian xuất hiện rất ngắn nhưng khán giả vẫn có thể nhớ được tên của nó.

Không thể không nói đoạn phim quảng cáo này vô cùng thành công. Mặc dù chỉ là quay trong phòng nhưng hiệu ứng ánh sáng, bối cảnh trong phòng dựng cũng không hề tệ, hiệu quả quảng cáo khiến cho người khác hài lòng. Thiên Lộc Tử khí chất phiêu dật, Nam Như Hân dung nhan mặn mà khiến cho quảng cáo càng thành công hơn.

Quay chụp xong mọi người châu đầu lại xem thành quả của mình.

Tổ trưởng tổ chụp ảnh là Mã Dũng vô cùng kích động nói:

- Ha ha, đoạn quảng cáo này thật quá tốt, khi phát ra sẽ khiến cho khán giả mê mẩn.

Quay chụp ra được một đoạn phim như vậy khiến cho vị đạo diễn như hắn trên mặt cũng không khỏi phát sáng.

- Đúng vậy, thật tốt quá!

Bạch Diệp Tuyền rất là hài lòng đáp:

- Nói là quảng cáo chứ đã giống như một bộ phim ngắn rồi!

- Rất tốt!

Ngay cả người lạnh lùng như Nhâm Oanh Oanh cũng khen một tiếng.

Duy chỉ có Kỷ Ngọc Nhân không nói gì cả, nàng nhìn lên màn ảnh, ánh mắt lấp lóe, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì lung lăm. Đến khi Nam Như Hân thay quần áo xong thì nàng liền đứng lên đi tới.

Tựa hồ đã sớm dự liệu được Kỷ Ngọc Nhân sẽ đến hỏi nàng, Nam Như Hân mở lời hỏi:

- Cô đã nhìn ra?

Kỷ Ngọc Nhân mỉm cười gật đầu đáp:

- Cô cũng đã mang cổ cầm ra rồi thì tôi không lẽ không biết sao?

- Ha ha, đúng là không thể gạt được cô!

- Người ngoài cuộc thì sáng người trong cuộc thì tối sao tôi lại không biết được?

Thiên Lộc Tử từ trong phòng thay đồ đi ra vừa lúc nghe được cuộc nói chuyện của hai nàng. Nghe được hai từ 'cổ cầm' thì hắn đã hoàn toàn hiểu rõ. Vì thế hắn không khỏi cười khổ liên tục, vì nữ nhân bên cạnh hắn ai nấy đều có tri tuệ như yêu quái vậy.

Thiên Lộc Tử có thể hiểu không có nghĩa là những người khác cũng có thể hiểu.

- Như Hân, Ngọc Nhân muội tử, hai người các ngươi đang nói cái gì đấy?

Bạch Diệp Tuyền đi tới hỏi.

Nam Như Hân cười một tiếng, cũng không giấu diếm nói thẳng:

- Nếu Bạch tổng hỏi thì tôi cũng nói thẳng, chuyện này tôi cũng phải xin lỗi chị. Trong đoạn quảng cáo không phải có đàn cổ u?

Bạch Diệp Tuyền nhớ lại đoạn gât đầu đáp:

- Đúng, chen vào cổ cảm thật sự là rất tốt, có thể làm cho đoạn quảng cáo lộ ra vẻ cao nhả rất nhiều, chuyện này thì có vấn đề gì?
- Vấn đề thì không có, chỉ là tôi có chút tư tâm mà thôi. Công ty giải trí Thiên Lộc vốn chính là công ty giải trí chuyên về cổ cảm, tôi cũng là tự quảng cáo mình mà thôi.

Nam Như Hân giải thích:

- Hơn nữa website công ty giải trí Thiên Lộc sắp ra đời rồi, tôi tính là sẽ đem đoạn quảng cáo này đăng lên website, không biết Bạch tổng có ý kiến gì chẳng?
- Chuyện này vô cùng tốt, tôi vui mừng còn không kịp thì có ý kiến gì chứ!

Bạch Diệp Tuyền thầm vui đáp.

Nếu đúng như Nam Như Hân nói thì đó không chỉ giúp nâng tự quảng cáo bản thân mà còn quảng cáo miễn phí cho Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần và Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần rồi.

Mọi người tán gẫu thêm một chút nữa thì Bạch Diệp Tuyền và Nhâm Oanh Oanh liền cùng nhau ly khai, bọn họ cũng không rảnh như tên Thiên Lộc Từ này, còn phải xử lý rất nhiều chuyện khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Trị Táo Bón Rất Tốt

Bên trong công ty giải trí Thiên Lộc, bao gồm Nam Như Hân và những người khác đều bận túi bụi. Nàng vừa mới sáng tác ra một khúc đàn mới, đang chuẩn bị quay MV.

Thêm mười hai vũ công ai nấy cũng bông cây đàn chuẩn bị quay mv. Dự tính là sau khi website viết xong cũng sẽ tung lên theo sau đó.

Dù sao thì cả một cái website mà chỉ có tác phẩm của Thiên Lộc Từ và Nam Như Hân thì quả thật là khá ít ỏi nội dung.

Còn vị CEO như Miêu Nhạc Doanh mỗi ngày bận tới mắt, có nhiều việc là tất nhiên rồi. Còn có một người có thể bận rộn gần như nàng ta chính là người được công ty giải trí Thiên Lộc mời về viết website cho - Tiêu Đăng Viễn.

Mặc dù Miêu Nhạc Doanh đã cho hắn một đám trợ thủ, nhưng hắn cho rằng kỹ năng của đám người này không đến nơi đến chốn gì cả, không có tư cách trở thành trợ thủ của hắn, hắn còn phải huấn luyện thêm cho bọn họ một khóa nữa mới có thể.

Kể từ đó, vừa viết web vừa training cho bọn họ, hắn bận đến nỗi không phân biệt được đâu là phương hướng nữa.

Nhìn người khác ai ai cũng vui đầu làm việc, bản thân mình thì ngồi không ở đây, Thiên Lộc Từ cũng không muốn ở lại đây nữa định mang Kỷ Ngọc Nhân ra khỏi công ty.

- Đột nhiên phát hiện ra rằng ta quả thật chính là một chơi bời lêu lổng!

Vừa đi ra khỏi cửa chính, Thiên Lộc Từ tự giễu.

- Tại sao anh nghĩ như thế?

Kỷ Ngọc Nhân dù biết rõ nhưng vẫn hỏi. Thật ra thì nàng cũng đã đoán được ý nghĩ của Thiên Lộc Từ, nàng nói như vậy chỉ là vì để mớm lời cho hắn mà thôi, để hắn tự nói ra thì sẽ thoải mái hơn.

Đúng là nữ nhân hiểu chuyện!

- Không đúng sao? Người ta thì bận rộn đến tới mắt, ta thì vẫn thanh thoi ở đây này?
- Vậy anh có mục tiêu không?
- Mục tiêu? Đây đương nhiên là có rồi, ta muốn có tiền tài và quyền lực, thêm nữa ta muốn phục hưng lại Thái Cực cùng với cổ cảm nữa!

Thiên Lộc Từ không chút ngập ngừng đáp, đoạn hỏi lại nàng:

- Tại sao hỏi ta như thế?

- Không được à?

Kỷ Ngọc Nhân vẫn không đáp mà hỏi lại, rồi bình tĩnh thốt:

- Anh dùng được phương để đối lấy cổ phần quốc tế Tuyền Diệp, đợi đến khi Hạo Nhiên Sinh Cơ Phần và Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phần đưa ra thị trường thì nói tiền tới như nước là không ngoa chút nào. Mặc dù anh cứ bảo là mình vẫn không có làm gì nhưng anh vẫn rảo bước trên con đường tiền tài này mà!

Thiên Lộc Từ giật mình thốt:

- Tiếp đi!

Kỷ Ngọc Nhân nhìn hấn một cái rồi nói tiếp:

- Chị Như Hân để công ty giải trí Thiên Lộc dưới danh nghĩa của anh, hơn nữa lập nên website về cổ cầm. Mà khúc đàn “Phàn Nguyệt Trích Tinh” của anh đang rất hot, sau này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì anh nhất định là sẽ rất nổi tiếng. Chỉ hai điểm này là đủ để cổ cầm phát triển rồi, hiển nhiên là anh vẫn còn trên con đường phát triển đàn cổ mà!

Thiên Lộc Từ im lặng.

- Còn nữa, anh không phải là đã cùng bọn lão Tử ước định là sẽ mở Thái Cực võ quán sao? Đợi đến võ quán mở rồi, lập phân quán ở các nơi thì có biết bao nhiêu người học Thái Cực? Điều này chẳng lẽ còn chưa đủ để nói anh đang cố gắng để phát huy Thái Cực sao?

Thiên Lộc Từ vẫn im lặng.

- Rồi đến khi võ quán nhiều nhân số cũng sẽ nhiều lên, cuối cùng tất nhiên có thể ngưng tụ được một lực lượng khổng lồ. Ở cái thời đại ai nắm tay cứng thì làm đại ca này thì lực lượng của anh lớn rồi thì muốn đạt được quyền lực còn khó sao?

Nghe đến đó, lòng Thiên Lộc Từ đột nhiên liền sáng tỏ. Thì ra là trong lúc vô tình hấn đã làm được nhiều việc như vậy. Nhưng vì cái gì hấn lại cảm giác mình vẫn không có làm cái gì cả.

Tựa hồ nhìn thấu tâm tư Thiên Lộc Từ, Kỷ Ngọc Nhân lần nữa lên tiếng:

- Anh sở dĩ có cảm giác không có làm việc gì đó là bởi vì có rất nhiều người giúp đỡ anh, hơn nữa đại đa số là nữ nhân.

Thiên Lộc Từ khẽ sờ sờ cánh mũi, nhớ lại thì quả thật là không hề sai, cho nên hấn thốt lên khổ sở:

- Nói vậy thì ta chính là một tên tiểu bạch kiểm ăn cơm nát sao?

- Anh muốn nói như vậy thì... cũng không có sai nha!

Kỷ Ngọc Nhân đá kích không hề lưu tình.

- Cô không thể nói năng uyển chuyển hơn một chút sao, sẽ khiến cái tâm linh bé bỏng của ta bị tổn thương đó!

Thiên Lộc Từ trêu đùa.

- “Kẻ lao tâm trị người còn người lao lực thì bị người trị”. Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, ăn cơm nát thì sao? Chỉ cần có thể thành công thì ăn cơm nát có gì là không thể? Có nhiều nữ nhân như vậy nguyện ý giúp anh như vậy mà anh còn than vãn, ngoài kia có một đồng kẻ đốt nhang khấn vái mỗi ngày mà còn không được kia! (Đồ mê gái! – DG)

*Kẻ lao tâm trị người còn người lao lực thì bị người trị - Mạnh Tử

Nói xong câu này thần sắc Kỷ Ngọc Nhân đột nhiên âm trầm đi nhiều. Những nữ nhân mà Thiên Lộc Từ quen ít nhiều gì cũng có thể giúp được hấn, duy chỉ có nàng là không... mà thậm chí còn không giúp được hấn, ngược lại hấn còn muốn bảo vệ nàng, trở thành gánh nặng của hấn.

Nhìn thấy thần sắc Kỷ Ngọc Nhân biến hóa như vậy, Thiên Lộc Từ cũng thầm đoán được suy nghĩ trong nội tâm của nàng.

Thật là một cô gái đa sầu đa cảm. Thăm cảm thán một câu, Thiên Lộc Từ đáp:

- Đúng vậy, ta đúng là may mắn. Trong cuộc đời này mỗi người đều có vai diễn riêng của mình, diễn cho tốt vai của mình là được rồi!

Cả thân thể mềm mại của Kỷ Ngọc Nhân khẽ chấn động, nàng biết Thiên Lộc Từ nói những lời đó chính là muốn an ủi nàng. Vì thế trong lòng nàng liền ấm áp, dường như đã quyết định chuyện gì đó.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, vô tình đã đi ra khỏi công ty, đi tới trước cửa một phòng khám ở bên ngoài.

- Không có tiền mà học người ta đi xem bệnh à? Tên đơ bản ngươi còn không vác cái xác thú này đi khỏi đây, đừng làm hôi tiệm của ta!

Tiếng mắng mỏ vọng ra từ gian phòng khám, khiến Thiên Lộc Tử và Kỳ Ngọc Nhân không khỏi lắng tai nghe.

Hai người lần theo tiếng quát thì thấy một tên mặc bộ đồ trắng đang cầm chiếc chổi trong tay, đuổi một người nam trung niên cao gầy ra khỏi phòng khám. Người trung niên đó đang cõng một lão nhân người gầy như que củi trên lưng.

Nói như thế nào nhỉ. À, chính là điển hình của “Cu li chuyên nghiệp”.

Thiên Lộc Tử không có nhìn lão nhân kia, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai chân của gã trung niên kia, nhanh chóng kéo Kỳ Ngọc Nhân ra phía sau lưng.

Nhìn cả chân đàn ông? Tên Thiên Lộc Tử làm cái gì thế? Chẳng lẽ bệnh yêu chân phát tác à, cả chân đàn ông mà hấn cũng hứng thú sao?

Quý khán giả đã suy nghĩ nhiều rồi, chuyện này là không thể nào. Chính là bởi hấn nhìn hai chân người trung niên kia thật không hề đơn giản, hai chân núp dưới ống quần đơn bạc kia tràn đầy sức bật.

Đó là một người luyện võ, hơn nữa còn là một cao thủ dùng cước. Thiên Lộc Tử trong lòng thầm thốt lên, phản ứng đầu tiên chính là: tên này đến đây đối phó với Kỳ Ngọc Nhân rồi.

Cho nên hấn mới kéo Kỳ Ngọc Nhân ra phía sau.

- Quách Vinh Hiên, chúng ta không cầu hấn nữa, trở về!

Một âm thanh suy yếu nhưng vẫn tràn đầy khí phách vang lên, chủ nhân của tiếng nói đó chính là lão nhân đang nằm trên lưng trung niên kia.

Thiên Lộc Tử hiểu y thuật, chỉ từ thanh âm của lão nhân là hấn có biết ông bệnh phổi rất nặng. Đồng thời hấn cũng biết mình đã hiểu lầm, bọn họ không có khả năng là đến đối phó Kỳ Ngọc Nhân.

- Nhưng cha. . . .

Người trung niên gọi là Quách Vinh Hiên kia mở miệng chưa kịp đáp hết lời thì đã bị đánh gãy.

- Ta nói trở về!

Giọng nghiêm khắc của lão nhân vang lên.

Quách Vinh Hiên thở dài, cảm tức nhìn thoáng qua tên thầy thuốc kia, xoay người liền rời đi. Tình huống như thế hấn đã gặp nhiều, nhiều đến mức hấn cũng nhớ là bao nhiêu nữa.

Quan sát tới đây Thiên Lộc Tử cũng đã hiểu đại thể. Quách Vinh Hiên mang người cha bị bệnh nặng đi xem bệnh nhưng do không có tiền nên thầy thuốc không chịu xem bệnh, liền đánh đuổi ra ngoài.

Thầy thuốc như mẹ hiền, mặc dù Thiên Lộc Tử không phải là lương y gì đó, nhưng hấn cũng hiểu y thuật. Không thấy được thì cũng thôi, nhưng nếu thấy rồi thì hấn không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Trương Tam Phong từng dạy hấn rằng: thầy thuốc lấy đức làm tiên, thuật làm hậu. Anh nếu có thể dùng y đức mà cứu người, vô luận có cứu được hay không thì anh cũng không thẹn với lương tâm trong trời đất.

Thiên Lộc Tử liền chạy đến trước mặt tên thầy thuốc đó, liền một cước đạp vào bụng của hấn.

Bốp! Gã bác sĩ kia vẫn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đạp bay ngược vào trong nhà, va bẻ cả cái bàn thủy tinh, trong một lúc không thể nào đứng lên ngay được.

- Ngươi thẹn với cái tên thầy thuốc, đáng đánh!

Nhỏ ra một câu xong, Thiên Lộc Tử kéo lấy bàn tay Kỳ Ngọc Nhân, đuổi theo hai phụ tử kia đang dần đi khuất.

Dùng sự thông minh của Kỳ Ngọc Nhân thì tự nhiên là nhìn thấu Thiên Lộc Tử muốn xen vào. Nhưng lần này nàng cũng không nói gì bởi nàng cũng cảm thấy tên bác sĩ kia quả thực đáng đánh lắm.

Có lẽ cảm thấy có người đi theo, Quách Vinh Hiên vội bước nhanh hơn, luồn vào hẻm nhỏ quanh co mà chạy như bay. Hấn bây giờ đã thi triển cước lực ra rồi, hai chân sử dụng một bộ pháp kì quái chạy đi.

Kể từ đó Kỳ Ngọc Nhân liền không theo kịp nữa. Thiên Lộc Tử không thể nào khác liền xốc nàng lên ôm, thi triển Thái Cực Bộ đuổi theo mới không bị mất dấu nữa.

Thạch Bài Thôn là một trong những thôn phụ cận Dương Thành, cũng là một xóm nghèo nổi danh, nơi đó có rất nhiều người sống vì mơ ước. Người từ tứ xứ đều tụ tập về đây, loại người gì cũng có, hỗn loạn không chịu nổi.

Bệnh cạnh con lạch đen ngòm cuối Thạch Bài Thôn là một cái sân đá bóng bỏ hoang, toàn là rác. Rác không hề được dọn dẹp, cỏ mọc um tùm, là thiên đường của loài chuột.

Song ở một nơi như vậy lại có một căn nhà nhỏ được xây từ rác. Quách Vinh Hiền công phụ thân bị bệnh nặng của hắn đi vào, khi đi ra bên ngoài thì đã không có lão nhân nữa.

- Các người vì sao đi theo ta?

Quách Vinh Hiền mở miệng hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm Thiên Lộc Tử. Có thể đi theo hắn tới nơi này thì người này tuyệt đối không phải người bình thường.

Thiên Lộc Tử cũng không đáp mà chỉ đánh giá hoàn cảnh chung quanh, khẽ chau mày. Nơi đây không có một chút linh khí nào đã đành, lại tràn ngập khí độc cùng mùi hôi, căn bản không phải là chỗ ở của người.

- Các người là ai? Vì sao đi theo ta?

Quách Vinh Hiền lại hỏi, sự bất mãn tràn ngập.

- Ta gọi Trương Thiên Lộc, chúng ta không có ác ý.

Thiên Lộc Tử mỉm cười đáp.

- Trương Thiên Lộc?

Quách Vinh Hiền sững sốt, rồi chợt sực tỉnh đáp:

- À há, ta biết người rồi! Người chính là cái tên đại minh tinh đàn cái khúc “Phản Nguyệt Trích Tinh” kia!

- Đúng vậy!

- Cảm khúc “Phản Nguyệt Trích Tinh” của người không tệ!

- Cảm ơn!

- Ta trong lúc gánh phân thì vô tình nghe được, nghe thấy cả người đều khỏe khoắn, bệnh táo bón cũng đỡ hơn nhiều lắm!

Thiên Lộc Tử mặt mày tối sầm, cố nén dục vọng xông qua đánh cái tên Quách Vinh Hiền thành đầu heo.

Hắn nghĩ mãi mà cũng không rõ, cái cảm khúc “Phản Nguyệt Trích Tinh” cao nhã, thánh khiết kia thì có quan hệ tới gánh phân với trị táo bón chứ. Từ khi nào mà cảm khúc của hắn còn có công hiệu trị táo bón? (HKT phiên bản Tung Của cmmr!)

Không nên chấp nhặt với con hàng này, hắn là tên đến từ Sao Hỏa, làm gì có té bào âm nhạc nào chứ! Thiên Lộc Tử đôi mắt giật giật, thầm tự an ủi bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Thập Nhị Lộ Đàm Cước

Ha ha ha!!! Tiếng cười thanh thúy vang vọng khắp sân đá bóng.

Kỷ Ngọc Nhân ôm bụng, bắt kẻ hình tượng ngồi chồm hổm xuống đất mà cười. Nàng có thể khẳng định chuyện nàng gặp hôm nay chính là chuyện buồn cười nhất trên đời này mà nàng từng gặp.

Quách Vinh Hiền về mặt ngờ ngạc, chả hiểu đầu cua tai nheo gì. Một cô nương xinh đẹp tuyệt trần thế kia sao lại đột nhiên cười lăn cười bò như vậy? Chẳng lẽ cô ta là bệnh nhân trốn trại à? Nếu như vậy thì đúng là đáng tiếc, một cô nương xinh đẹp như thế mà bị điên nha!

Thằng cha này đến lúc này vẫn còn không rõ nguyên nhân là đến từ hắn nữa.

Thiên Lộc Tử trợn mắt nhìn Kỷ Ngọc Nhân, bực đến nổi muốn xông vào đánh mông nàng ngay tức khắc.

- Bớt sàm ngôn đi!

Thiên Lộc Tử tức giận hét:

- Ta sợ dĩ theo ngươi là bởi vì ta thấy được tình huống ngươi bị bác sĩ đuổi ra!

- Sau đó thì sao?

Quách Vinh Hiền nheo mắt đáp, đôi mắt hiện lên vẻ giận dữ. Đương nhiên là hắn không phải hận Thiên Lộc Tử mà là cái tên bác sĩ kia.

- Ngươi cần giúp đỡ, mà ta cũng hiểu sơ y thuật. Tới đây xem một chút có thể chữa được bệnh của cha ngươi hay không.

Quách Vinh Hiền nghe được đôi mắt liền sáng rực. Hắn mang theo cha già cầu y đã lâu, nhưng kết quả đều giống nhau – bị đuổi đi ra ngoài. Khác nhau là có người thì nhã nhặn đuổi đi, có người thì cầm chổi chà đuổi đi mà thôi.

- Vậy thì xin anh hãy chữa bệnh cho cha tôi, ngoài tiền ra thì anh có điều kiện gì thì xin cứ mở miệng.

Quách Vinh Hiền biết lòng người âm lạnh, đương nhiên là biết Thiên Lộc Tử nói muốn chữa bệnh cho cha mình căn bản không thể xuất phát từ lòng hảo tâm được.

- Ông cảm thấy tôi có mục đích mới chữa bệnh cho cha ông ư?

- Đúng vậy!

- Vậy cũng được! Ông đã nghĩ như vậy thì tôi cũng làm tiểu nhân một lần vậy!

Thiên Lộc Tử mỉm cười thốt:

- Tôi biết công phu chân của ông không tệ, nếu công phu chân của ông có thể như dự đoán của tôi thì tôi sẽ chữa bệnh giúp cho cha ông!

- Tôi sao phải tin anh?

Quách Vinh Hiền đáp.

Thiên Lộc Tử hơi sững người rồi cũng kịp phản ứng. Quách Vinh Hiền là hoài nghi y thuật của hắn, thậm chí nghi ngờ hắn không biết y thuật nữa.

Nên hắn chỉ cười đáp:

- Cha ông bệnh rất nặng, chuyện này thì ông cũng rõ, vậy thì sao ông không tin tôi? Có thể tôi chữa được cho cha ông cũng không chừng?

Quách Vinh Hiền không đáp.

- Được rồi, quyền lựa chọn ở trên tay ông, tôi cũng không phải không muốn trị bệnh cho cha ông!

Thiên Lộc Tử nói đoạn quay sang Kỷ Ngọc Nhân ngoắt ngoắt tay, ra dấu đi khỏi nơi này.

Mặc dù Thiên Lộc Tử có mục đích mới đến, nhưng hắn tuyệt đối không làm chuyện bao đồng mà người ta không đoái hoài này.

- Chờ đã, tôi xin lỗi vì đã nghi ngờ anh!

Thấy Thiên Lộc Tử chực đi, Quách Vinh Hiền lập tức lên tiếng:

- Tôi với anh đánh một trận, nếu công phu của tôi đạt được tiêu chuẩn của anh thì xin anh hãy chữa bệnh dùm cho cha tôi!

Thiên Lộc Tử hiện lên nụ cười, nhẹ xoay người bày ra thức mở đầu của Thái Cực rồi thốt:

- Thái Cực, Trương Thiên Lộc!

- Là một cao thủ Thái Cực!

Hành gia vừa ra tay thì đã rõ, Quách Vinh Hiền vô cùng khiếp sợ. Hắn không thể tưởng tượng được một mình tinh đang hot trong showbiz lại là một tên cao thủ Thái Cực. Hắn liền ôm quyền đáp:

- Thập nhị lộ Đàm thoái! Quách Vinh Hiền!

Thiên Lộc Tử nghe trong lòng liền chấn động. Thập nhị lộ Đàm thoái bắt nguồn từ Tống triều, thời gian truyền thừa so với Thái Cực còn muốn xa xưa hơn nữa.

Thập nhị lộ Đàm thoại: Lộ thứ nhất Xuất Mã Nhất Điều Tiên, lộ thứ hai Thập Tự Quỷ Xả Toàn, lộ thứ ba Phách Tật Xa Luân Thế, lộ thứ tư Tà Thích Thanh Mạt Lan, lộ thứ tư Sư Tử Song Hí Thủy, lộ thứ sáu Câu Phách Nữ Đan Tiên, lộ thứ bảy Phụng Hoàng Song Triền Sí, lộ thứ tám Chuyển Kim Đẳng Triều Thiên, lộ thứ chín Cầm Long Đoạt Ngọc Đái, lộ thứ mười Hi Thước Đẳng Mai Tiêm, lộ mười một Phong Bãi Hà Diệp Thối, lộ mười hai Uyên Ương Xảo Liên Hoàn.

‘Công thủ đều trọng’, ‘Quyền là cánh cửa, chỉ dùng chân đánh người’ là hai câu nói mô tả về Đàm thoại.

Động! Quách Vinh Hiền đã động trước, song cước tung bay chạy tới, dù bước nhỏ nhưng tần suất cực nhanh, tựa như uy linh quỷ bộ. Chỉ trong nháy mắt, hắn liền chạy đến trước mặt Thiên Lộc Tử, xuất ra hai quyền.

Đàm thối chỉ dùng chân, đây chỉ là hư chiêu! Thiên Lộc Tử trong lòng biết rõ nên sẽ không bị gạt.

Cả người hắn khẽ chuyển, hai tay bắt động đánh ra một chiêu ‘Tả hạ thức độc lập’, chân trái rà sát mặt đất xoạc ra, đánh về hạ bàn của Quách Vinh Hiền. Một chiêu này xử ra vô cùng tuyệt diệu, biết rõ đối phương sẽ dùng chân công kích nên hắn liền tiên hạ thủ vi cường.

Không ngoài sở liệu, Quách Vinh Hiền đã biến chiêu, song quyền liền giật về, chân phải đang bị công kích liền đá ra, quét ra một cước vào cằm của Thiên Lộc Tử.

Giữa trán và bả vai toàn là những bộ vị mềm yếu, một chiêu kia của Quách Vinh Hiền chính là muốn một chiêu chế địch, đó cũng chính là tinh túy của Đám cước.

Song thủ Thiên Lộc Tử giờ lên chặn lại cú quét chân đó của Quách Vinh Hiền. Không ngờ đối phương thuận thế xoay người, đạp một cước vào bụng hắn.

Thiên Lộc Tử thầm khen ngợi, liền xuất ra một chiêu ‘Chỉ địa chuy’ trong Thái Cực, một tay đánh xuống, gạt ra một cước uy mãnh kia xuống đất.

Một cước bị đánh bật xuống đất, Quách Vinh Hiền liền đổi chân, mục tiêu chính là hạ bộ của Thiên Lộc Tử. Chiêu này tuy có chút âm hiểm nhưng cũng chính là một chiêu ‘Liêu âm thoải’ đánh nhau chí tử.

Đạp nhanh cước bộ, Thiên Lộc Tử vẫn bình tĩnh xoay người tránh được. Một kích thất thủ, Quách Vinh Hiền liền bật người lên không, đánh ra chiêu ‘Lăng không quải thối’, mu bàn chân từ trên cao chém xuống cổ đối phương.

Thiên Lộc Tử cả người ngửa ra sau, hai tay bắt lấy cổ chân Quách Vinh Hiền trong tình huống nguy hiểm. Toàn hất văng đi thì một luồng kinh lực truyền tới, hất văng song thủ của hắn ra ngoài.

Thiên Lộc Tử cười, không có ai rõ hơn hắn luồng kinh lực đó xuất phát từ đâu. Đây trăm phần trăm là ám kinh, mặc dù không mạnh nhưng cũng là ám kinh chính hiệu.

Sau khi gạt hai tay Thiên Lộc Tử văng ra, Quách Vinh Hiền liền thu chân lại rồi nhảy lên thật cao. Một chiêu này được ám kinh gia trì, uy lực khá cường hãn, cước còn chưa tới thì đã có một luồng gió tập tới trước tiên.

Lúc này Thiên Lộc Tử cũng không khinh thường, ám kinh vận lên hai tay, liền chụp lấy bắp chân Quách Vinh Hiền. Hắn liền kinh hãi, mình đã bay lên xuất cước với tốc độ như thế thì sao có thể bị bắt lấy bắp chân được.

Trong lúc đối phương còn kinh hãi, Thiên Lộc Tử thuận thế kéo địch thủ về phía sau.

Ầm! Quách Vinh Hiền ngã bịch xuống đất, phát ra tiếng vang trầm cuộn lên một vùng bụi đất. Một khắc sau hắn nhảy dựng lên như điện giật, chực muốn công kích tiếp.

Không ngờ Thiên Lộc Tử đã thu thế, khoát tay thốt:

- Không cần đánh nữa!

- Ta không phải là đối thủ của ngươi, không nghĩ tới Thái Cực vẫn còn một cao thủ như ngươi vậy!

Quách Vinh Hiền mặt tối sầm, ừ rừ đứng một bên than thở. Hắn là một người luyện võ rất biết mình biết người, biết rõ là mình đánh không lại Thiên Lộc Tử rồi.

Hắn cũng rất xấu hổ, từ đầu đến giờ Thiên Lộc Tử vẫn đều là ở thế phòng ngự. Nhưng dù hắn đã đánh ra: bãi, đoán, đạn, quải - bốn lộ thối pháp nhưng vẫn không thể đánh ngã được người này.

Thiên Lộc Tử nhìn thấu tâm tư Quách Vinh Hiền, mỉm cười đáp:

- Sao lại ừ rừ như cha chết thế kia, Đàm thoại của ông rất tốt, còn tốt hơn so với dự liệu của tôi!

Nghe được lời khen kia của Thiên Lộc Tử, Quách Vinh Hiền liền mừng rỡ nói:

- Nói như vậy là anh nguyện ý trị liệu cho cha tôi ư?

Thiên Lộc Từ gật gù đầu đáp:

- Công phu của ông đã ra ngoài dự liệu của tôi, tôi tự nhiên là sẽ tuân thủ hứa hẹn chữa bệnh cho cha ông. Nhưng bất quá mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, tôi cũng không đảm bảo là nhất định sẽ chữa khỏi cho ông ta!

- Chuyện này thì đúng rồi!

- Tôi sẽ cố hết sức, mang tôi vào nhà đi!

Đi vào căn nhà thấp bé được dựng nên từ rác, Thiên Lộc Từ vừa bước vào đã ngửi được một mùi hôi thối mà người thường không thể chịu nổi. Đây không phải là mùi hôi của nước thải, mà là một mùi hôi thối giống như mùi xác thối vậy.

Quách Vinh Hiền do có lẽ là quen cũng không cảm thấy có gì. Thiên Lộc Từ không chịu được liền tạm thời nín thở, trong lòng thầm cảm thấy may mắn là trước kia mình có học môn Quy Tức Công nhằm chán này.

Buồn nôn quá! Kỳ Ngọc Nhân vừa mới đi vào đã hít phải mùi hôi đến váng đầu, tứ chi vô lực, dạ dày quay cuồng, cuối cùng cũng chịu không được mà nôn thốc nôn tháo.

Nàng là một cô bé thích sạch sẽ thì làm sao chịu được mùi hôi cỡ đó.

- Thật là xin lỗi, cha ta từ khi phát bệnh thì toàn thân có mùi như vậy!

Quách Vinh Hiền lúng túng đáp:

- Cô nương nếu như chịu không được đi ra bên ngoài chờ có lẽ sẽ dễ chịu một chút!

- Không, nàng phải ở đây!

Thiên Lộc Từ phản đối.

Quách Vinh Hiền nhìn hấn với ánh mắt cổ quái, ý tứ chính là: để một đại mỹ nhân như hoa như ngọc chịu tội, người anh em quả thật là nhẫn tâm!

Thật ra thì không phải là Thiên Lộc Từ nhẫn tâm mà là hấn lo lắng Kỳ Ngọc Nhân khi ở bên ngoài sẽ bị tập kích, mà hấn ở trong phòng này sẽ không thể ứng đối kịp thời được.

Ở một góc, một lão nhân đang nằm ngang trên một tấm ván gỗ, mùi hôi tận trời kia bốc ra từ hấn. Đó là một lão nhân đầu tóc bạc trắng, mặt mũi hết sức gầy gò, nói là da bọc xương cũng không ngoa.

Trên trán đều là nếp nhăn, bên dưới đôi lông mày đã bạc trắng là một đôi mắt đã đã đục mờ, sâu hoắm. Án đường cùng sắc mặt đều là màu đen sạm, đôi môi lại càng đen như mực tàu.

Căn cứ vào bốn kỹ năng 'vọng', 'văn', 'vấn', 'thiết', Thiên Lộc Từ căn bản đã biết, lão nhân sở dĩ bị bệnh do độc tố đã trầm tích quá nhiều trong người.

Bất quá hấn có một chút không hiểu, người bình thường bị bệnh như thế thì đã sớm chết mất xác rồi, vì sao lão nhân này lại còn có thể sống được, thậm chí còn có thể giữ vững thanh tỉnh nữa.

- Cha à, con đã tìm được thầy thuốc đồng ý chữa bệnh cho cha rồi!

Quách Vinh Hiền đi tới, đứng ở lão nhân trước mặt thốt.

- Tai ta không điếc, mắt cũng chưa mù, làm ầm ĩ như vậy để làm chi!

Lão nhân suy yếu đáp. Thế nhưng mà hấn đã biết toàn bộ câu chuyện.

Quách Vinh Hiền lúng túng quay đầu nhìn thoáng qua Thiên Lộc Từ, nhường chỗ cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Vọng, Văn, Vấn, Thiết

Thiên Lộc Tử bước tới hai bước, ngồi chồm hổ xuống ở bên giường, cũng không hề ngại lão nhân thói, bởi hắn có người được cái gì đâu.

Nhưng là một màn này rơi vào trong mắt lão nhân gia thì biến thành hình tượng mẫu mực của y đức, không sợ bẩn không sợ hôi, quả thật là người chuyên hành y tế thế.

- Lão nhân gia phải xưng hô như thế nào?

Nói một câu đó, Thiên Lộc Tử cũng không khỏi cảm thấy quái dị.

Hắn dù sao cũng là lão quái tám trăm năm trước, gọi một lão già nhỏ tuổi hơn mình thì đổi lại ai cũng đều cảm giác hơi kỳ quái như vậy.

- Lão phu họ Quách tiện danh một chữ Tĩnh...

Lão mới nói một câu mà đã thở hơi lên, một lúc lâu sau mới nói được tiếp:

- Tiểu tử ngươi không chê ta thói?

Kỷ Ngọc Nhân đứng ở bên cạnh chút nữa là đã tưởng lão già này là bà con thân thích của Kim Dung đại lão gia rồi.

- Khám bệnh không xem thân phận, mặc dù tôi không phải là một tên lương y nhưng tôi cũng cũng hiểu được y đức. Vô luận là ông có thói hay không, trong mắt tôi ông chỉ là một người bệnh. Làm một người thầy thuốc, tôi không cảm thấy tôi có quyền lựa chọn người nào tôi sẽ chữa!

Thiên Lộc Tử ăn nói hùng hồn, mặt không đỏ tím không đập gập, hắn đúng là đang nói xạo không sợ đau thất lưng, dù sao hắn cũng chả người được cái mùi vị gì mà!

Quách Tĩnh không biết nguyên do nên đã bị hắn cảm động đến rối tinh rối mù. Biết bao nhiêu lần cầu y bị đuổi đi, không có ai có thể rõ hơn chính ông được, nỗi đau khổ trong đó không có một ngoại nhân nào có thể hiểu thấu được.

- Vô luận y thuật của cậu như thế nào, cũng không cần biết cậu có thể chữa khỏi cho ta hay không, chỉ một điểm cậu không chê ta thói mà tận tình chữa cho thì ta - Quách Tĩnh nợ cậu một phần ân tình này!

Quách Tĩnh cảm kích đáp.

Lão không sợ mình chữa không khỏi mà chết, lão chỉ sợ phải mang nỗi ám ức không ai chữa cho đó mà chết. Thiên Lộc Tử đồng ý chữa bệnh cho lão, cái đó cũng là giống như đã cứu mạng của lão rồi!

- Nếu lão không ngại thì... tôi gọi lão là lão Quách nhé!

Thiên Lộc Tử lắc lắc đầu nói tiếp:

- Tôi nguyện ý cứu lão bởi tôi có ước định với lệnh lang, không cần nói tới ân tình!

- Tiểu tử, cậu đừng tưởng tôi già rồi nên hồ đồ. Nếu cậu không có lòng cứu tôi, cậu sao lại theo chân cha con tôi tới nơi này?

Thấy Quách Tĩnh vẫn cố chấp như vậy, Thiên Lộc Tử đành lảng sang chuyện khác:

- Bệnh của lão rất nghiêm trọng, lão đưa tay tôi bắt mạch!

Cũng sống từng tuổi này, Quách Tĩnh sao lại không biết Thiên Lộc Tử muốn nói lảng sang chuyện khác. Vì thế hắn cũng không nói gì nữa, nhưng tay vừa đưa ra lại liền rút về.

- Lão Quách, lão làm gì thế?

Thiên Lộc Tử không hiểu hỏi.

- Tay của tôi bẩn, không thì cậu bắt mạch ngoài tay áo cũng được, tránh cho dơ tay cậu!

Quách Tĩnh rút rè đáp.

Thiên Lộc Tử quả thật là vừa bực mình vừa buồn cười, cũng có một chút cảm động. Một lão nhân phải trải qua những chuyện gì thì mới có thể nói những lời này đây.

- Không sao, đưa tay ra đây!

Thiên Lộc Tử mỉm cười đáp.

Do dự một lúc thì Quách Tĩnh mở đưa ra cánh tay đen gầy như que than củi ra ngoài. Thiên Lộc Tử cũng không ngần ngại đặt ngón tay lên cổ tay lão.

Trong nháy mắt khi vừa chạm vào cổ tay Quách Tĩnh, Thiên Lộc Tử liền cảm nhận được một luồng khí yếu ớt. Vào lúc này hắn rốt cục hiểu được tại sao Quách Tĩnh vẫn có thể sống đến bây giờ.

- Lão Quách cũng là người luyện võ, hơn nữa lão còn là nội ngoại kiêm tu phải không?

Thiên Lộc Tử vừa bắt mạch vừa nói. Người khác khi bắt mạch lúc nào cũng bình tâm tĩnh khí không nói câu nào để tránh bắt mạch sai, nhưng hắn không có cổ kị như vậy

- Đúng vậy, lúc còn trẻ từng học qua Thập nhị lộ Đàm thoại cùng một quyển vô danh nội gia quyền tổ truyền!

Quách Tĩnh thật thà không hề giấu diếm.

- Lão rất may mắn, nếu lão không có tu luyện nội gia quyền hoặc không tu luyện ra kinh khí thì lão bây giờ đã thành bộ xương trắng rồi!

- Hà? Ý của cậu là kinh khí trong người đã kéo dài tánh mạng cho tôi?

- Đúng vậy, kinh khí đối với nội tạng lão có tác dụng bảo vệ.

Hai phút sau Thiên Lộc Tử rút tay về, sắc mặt cũng không có thay đổi gì tựa hồ hết thảy đã ở trong dự liệu của hắn.

Quách Tĩnh dù là người trong cuộc nhưng trải đời đã nhiều, vẫn bình tĩnh nhưng Quách Vinh Hiền đã gấp gấp hỏi:

- Cha tô như thế nào?

Thiên Lộc Tử không đáp, nhìn Quách Tĩnh thốt:

- Le lưỡi ra xem một chút!

- A...!

Quách Tĩnh há miệng lộ lưỡi, không thấy một tura lưỡi nào chỉ thấy thân lưỡi đầy vết nứt đen ngòm.

- Được rồi!

Thiên Lộc Tử chau mày nói tiếp:

- Tam mạch đập yếu ớt như già mạch, khí và huyết điều hư, mạch tượng loạn xạ. Căn cứ vào mắt, mũi, miệng, tai, ấn đường và sắc mặt đều một màu tím đen, kết hợp với mùi hôi thối phát ra trên người thì ta xác định lão đã trúng độc mạn tính, độc tố đã thâm nhập vào máu trú ở cả người khiến nội tạng vô cùng suy yếu!

- Còn cứu được chăng?

Quách gia phụ tử đồng thanh hỏi, đây mới là điều mà bọn họ quan tâm nhất.

Thiên Lộc Tử gật đầu rồi lại lắc đầu đáp:

- Lúc này nói thì còn hơi sớm, có rượu không?

- Có nửa bình, là rượu nhị oa đầu người ta vớt đi, tôi liền mang tới cho anh!

Tương Thiên Lộc Tử muốn uống rượu, Quách Vinh Hiền liền nhanh chóng đem ra nửa bình nhị oa đầu.

Thiên Lộc Tử nhận lấy xem một chút thì mặt mũi không khỏi tối sầm, là nhị oa đầu đã quá hạn, hèn gì người ta vớt đi.

Hai người ở đây mà có thể lấy được nửa bình nhị oa đầu quá hạn đã là đáng quý rồi. Nên cũng có thể tạm thời dùng được, hắn liền phân phó:

- Lấy ra hai cái chén sạch!

Chén đưa tới hắn liền đổ nhị oa đầu vào, sau đó đem đốt. Móc ra bao chậm, lấy ra một cây ngân châm hơ trên lửa một chút liền đâm một châm vào đầu ngón tay Quách Tĩnh.

Trong nháy mắt ngân châm liền biến thành màu đen, càng lúc càng có xu hướng đen hơn.

Bởi vậy có thể thấy được độc tố trong máu Quách Tĩnh đã đậm đặc tới mức độ như thế nào.

Rút ra ngân châm, Thiên Lộc Tử vừa rửa lấy vừa thốt:

- Các người bình thường ăn cái gì?

Quách Vinh Hiền hơi xấu hổ đem ra một cái chén, là com thừa nhặt được ở ngoài đường, nếu Thiên Lộc Tử có thể ngửi được thì thức ăn đã đã có mùi thiu rồi.

- Các người là ăn cái này?

Thiên Lộc Tử chỉ vào bát com thừa hỏi.

- Tiền dùng để chữa bệnh cả nên không có tiền ăn com, nên đành...

Quách Vinh Hiền xấu hổ đáp, dùng như cảm thấy có lỗi đối với cha của hắn.

- Kết quả là cha ông bệnh ngày càng nặng, không thể chữa khỏi phải không?

Thiên Lộc Tử tròn trĩnh hỏi, hắn đã biết độc tố trong người Quách Tĩnh là từ đâu rồi. Trường kỳ ăn com thừa ở bên ngoài nên cơ thể tích tụ độc tố ngày càng nhiều, chữa hết mới là lạ.

- Đúng vậy, bệnh càng lúc càng nặng.

Quách Vinh Hiền gật đầu đáp, rồi hỏi:

- Vậy cha tôi còn cứu được không?

- Không chắc, có thể thử một chút!

Thiên Lộc Tử đoạn quay sang Quách Tĩnh thốt:

- Há miệng!

Hắn cảm một chiếc đũa thọc nhẹ vào cổ họng Quách Tĩnh một cái, sau đó liền rút nhanh lại.

Nôn! Hiệu quả đúng là tức thì, Quách Tĩnh liền cảm thấy bụng mình quặn lên kịch liệt, ói ra một đồng vật thể đen đen vàng vàng. Theo đó là mùi hôi thối bốc lên nồng nặc hơn.

- Tốt rồi, ông bây giờ tới đâm vào bụng cha ông, không chế đừng đánh chết là được!

Thiên Lộc Tử nhìn Quách Vinh Hiền nói.

Cái gì? Bao con đánh cha? Quách Vinh Hiền tưởng là mình nghe lầm, có cách trị như vậy sao? Hắn nghi hoặc nhìn Thiên Lộc Tử, cũng không có đi tới.

Dù sao cha hắn bây giờ đã rất yếu rồi, không cần thận sẽ đánh chết tươi. Khoan hãy nói cái đó, con mà đánh cha thì sẽ bị trời đánh đó!

- Nhìn tôi làm gì, đánh đi!

Thiên Lộc Tử tức giận thốt:

- Độc từ miệng vào, độc tố trong người cha ông là do ăn com thừa lâu năm mới có. Mấy năm nay dạ dày lão đã dồn ý không ít cục đen ứ lại. Không đánh cho ói ra hết thì dù uống thuốc vào cũng là trị ngọn không trị gốc mà thôi!

Nghe đến đó Quách Vinh Hiền cũng không chần chừ nữa, đi tới giường ngồi xổm xuống, nhìn cha mình một lúc lâu mới đánh ra.

Ộc! Quách Tĩnh lại ói thêm một tràng nữa, lần này ói ra một đồng cục đen đen như đá, nhất thời mùi hôi thối càng lúc càng nồng nặc hơn.

- Tiếp tục đánh, đánh tới khi nào lão ói ra mật vàng mới thôi!

Thiên Lộc Tử nói xong cũng không quản nhiều như vậy nữa, đi tới bên cạnh Kỳ Ngọc Nhân, tay áp vào lưng nàng truyền vào một luồng kinh khí. Lúc này mới khiến cho nàng dễ chịu một chút, khuôn mặt tái xanh vì ói ra mật vàng cũng đã hồng hào hơn một chút.

Mất phút sau Quách Vinh Hiền cuối cùng đánh cho cha hắn ói ra mật vàng, cũng không có khối đen nào thổ ra nữa.

Thiên Lộc Tử thấy thế liền móc từ trong áo ra một viên Chánh Khí Trúc Cơ Đan, dùng cán dao nghiền thành bột.

Bỏ bột thuốc vào chén, pha với nước ấm đoạn đưa tới cho Quách Vinh Hiền nói:

- Bón cho cha ông uống đi, uống xong lão sẽ ói nữa, ở bên ngoài cũng có thể chảy ra chất đen sền sệt, đó là phản ứng bình thường ông đừng bối rối, sau đó giúp lão tắm một phen!

Nói đoạn Thiên Lộc Tử kéo Kỳ Ngọc Nhân đi ra ngoài, thu hồi Quy Tức Công liền hít lấy hít để.

- Bệnh của lão có thể trị hết không?

Kỷ Ngọc Nhân ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc xa xa hỏi.

- Chắc là được, nhưng cần phải từ từ trị liệu tiếp, cần một đoạn thời gian dài nữa!

Thiên Lộc Tử đứng song song Kỷ Ngọc Nhân trầm ngâm đáp.

- Tôi không rõ mục đích của anh là gì!

- Quách Vinh Hiền công phu không tệ, còn có nội kinh. Người bình thường không phải là đối thủ của hắn nên ta nghĩ để hắn đến Nam Việt Hoa phủ làm bảo vệ.

- Cây cao đón gió lớn, công ty giải trí Thiên Lộc một khi phát triển tất sẽ có người ngó vào. Anh muốn cho hắn bảo vệ Miêu tử và Như Hân tử?

- Đúng vậy!

- Không phải đã có anh rồi sao?

- Ta cũng vậy không thể mãi ở đó được!

Thiên Lộc Tử nói sang chuyện khác, hỏi:

- Có gọi cho Cao Phong chưa?

- Gọi rồi nhưng hắn tắt điện thoại, cũng không biết tình huống bên kia ra sao nữa!

Kỷ Ngọc Nhân đáp, vẻ lo lắng đượm trên khuôn mặt đẹp.

- Hắn từng là người trong Long Nha, ứng phó mấy tên lính đặc chủng đó thì thừa sức!

- Chỉ mong là vậy. Tôi cảm thấy sau lưng mấy tên sát thủ có có âm mưu lớn hơn nữa!

- Tại sao nghĩ như vậy?

- Trực giác của phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Tràng Hương Diễm Trong Xe

Quách gia phụ tử đi ra từ trong nhà đã là một quang cảnh khác. Ánh đường và sắc mặt Quách Tĩnh cũng đã không còn là một màu đen nữa, trên người cũng không còn phát ra mùi hôi.

Nhưng vừa bị ói vừa bị đánh, sắc mặt của lão trắng bệch như tờ giấy, thân thể cũng là so với trước kia còn suy yếu hơn một chút. Nếu sau một khắc mà lão ta có đi đòi nhà mà thì người ta cũng không cảm thấy kỳ quái.

Thiên Lộc Tử bắt mạch cho lão một lần nữa, mạch tượng mặc dù suy yếu như cũ nhưng không còn tán loạn như trước nữa. Có thể thấy được độc tố trong cơ thể lão đã bị thanh trừ phần lớn, chỉ còn lại dư độc mà thôi.

Với được lực của Chánh Khí Trúc Cơ Đan mà cũng không cách nào bức ra toàn bộ độc tố thì có thể thấy được độc tố trong cơ thể hắn bá đạo đến như thế nào.

Thu tay lại, Thiên Lộc Tử nhìn Quách Vinh Hiền đáp:

- Độc tố bên trong người cha ông đã bài xuất phần lớn nhưng vẫn còn dư độc. Hơn nữa cả khí và huyết của lão đều thiếu, phải cần một đoạn thời gian tương đối dài để an dưỡng nữa, trong lúc đó cần uống thêm thuốc bổ. Còn nữa, sau này cũng không thể nào ăn cơm thừa nữa, cũng không thể ở đây, nếu không bệnh của cha ông quả thật là hết thuốc chữa rồi!

- Cảm ơn!

Quách Vinh Hiền cúi người cảm tạ, nhưng trên mặt vẫn hiện lên vẻ khó khăn, hần rầu rĩ ngày sao phải sống như thế nào đây.

Phụ thân hần cần phải uống thuốc bổ an dưỡng, chỉ bấy nhiêu đó thôi đã bức hần phát điên rồi, thuốc bổ quả thật là không hề rẻ chút nào. Cái vấn đề này đối với tình cảnh ăn còn không no của phụ tử hai người quả thật là một nan đề khó giải.

Thiên Lộc Tử trong mắt hiện lên tinh quang, dù biết nhưng vẫn còn cố hỏi:

- Rầu rĩ vì tiền mua thuốc bổ sau này sao?

Quách Vinh Hiền cũng không có giấu, gật gật đầu đáp:

- Tôi có một thân công phu nhưng đáng tiếc anh hùng không có đất dụng võ. Ở cái thời đại này có công phu cũng chỉ có nước đi ăn xin. Ta từng nghĩ tới đi đánh hắc quyền nhưng bọn họ nghe ta nói chỉ biết dùng chân thì không cho ta đánh nữa. Hôm nay ta trong người không có một đồng bạc nào, sao mà không lo được?

Thời cơ đến rồi! Thiên Lộc Tử trong lòng thầm vui sướng nhưng ngoài miệng lại nói:

- Như vậy đi, nơi tôi vừa lúc thiếu một tên bảo vệ, ông tới giúp tôi như thế nào? Tôi bao tiền ăn uống thuốc men của cha ông, còn trả thù lao cho ông nữa, ông chỉ giúp tôi bảo vệ hai nữ nhân thôi!

Niềm vui chợt đến thường làm người ta phản ứng không kịp, Quách Vinh Hiền chín là bị như thế. Một lúc lâu sau hần mới kích động hỏi dồn:

- Là thật sao?

- Ông đừng nên kích động sớm như vậy, bảo vệ là công việc sống trên lưỡi đao, không cẩn thận sẽ nguy hiểm tới tánh mạng, ông cần phải nghĩ cho kỹ để quyết định!

Thiên Lộc Tử rất vô sỉ tung một chiêu lật mềm buộc chặt, Kỳ Ngọc Nhân thấy được nên vô cùng khinh bỉ.

- Không cần tính toán làm gì, lão thay mặt con lão đồng ý!

Quách Tĩnh vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng, đoạn lão suy yếu nói tiếp:

- Cậ là ân nhân của chúng ta, con tôi làm hộ vệ là chuyện đương nhiên. Để cậu bao ăn ở thuốc men lão đã xấu hổ muốn chết, lương tâm bất an rồi, há còn cầm tiền thù lao của cậu nữa?

Quách Vinh Hiền nghe thấy cũng là gật đầu cho phải.

Quách gia phụ tử ở một trình độ nào đó mà nói thì quả là một đôi cha con bảo thủ. Thiên Lộc Tử cũng lười nói nhảm với bọn họ nữa, đánh nhịp nói:

- Được rồi, chuyện cứ định như vậy đi!

Nơi này cũng không thể ở được nữa, khi Thiên Lộc Tử mang phụ tử Quách gia mang về Nam Việt Hoa phủ thì cha con bọn họ nói gì cũng không vào ở, lý do là đời này chưa ở qua nơi nào xa hoa như vậy, cả người không được tự nhiên.

Lần này thì Thiên Lộc Tử đành cầm nín, cũng không hề miễn cưỡng bọn họ. Nam Thiên Như cũng hiểu cách làm người, dựng một căn nhà gỗ trong vườn hoa cạnh cổng chính cho phụ tử Quách gia trú ngụ.

Để giúp Quách Tĩnh loại bỏ dư độc tồn trong người, Thiên Lộc Tử đã gọi cho Bạch Diệp Tuyên, bảo nàng mang Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phấn không có chất độc tới.

Mặc dù được hiệu Hạo Nhiên Mỹ Bạch Phấn xa xa không thể bằng Chánh Khí Trúc Cơ Đan nhưng dùng nó để loại bỏ dư độc là đã có thừa. Chánh Khí Trúc Cơ Đan còn phải để lại cho vợ hần dùng nha, không thể để cho lão già Quách Tĩnh này dùng để loại bỏ dư độc được.

Tối đến, Thiên Lộc Tử đang đứng trong vườn hoa ngắm một con ấu diệp đang phá kén bay ra. Bỗng nhiên có một luồng gió thơm tho tới, hần tham lam hít một hơi thật sâu liền biết rõ người đến là ai.

Nam Như Hân đi tới bên cạnh Thiên Lộc Tử rồi đứng lại, học bộ dáng của hần khom người quan sát bướm lột xác. Nàng đứng là lần đầu tiên thấy được một màn ấu diệp phá kén gần như vậy, khuôn mặt hoa trần ngập vẻ tò mò.

Cứ như vậy hai người không hề nói câu nào, chỉ là lặng lẽ quan sát cho đến khi ấu diệp phá kén xong tung cánh bay đi thì lúc đó bọn họ mới sức tỉnh lại.

- Cô nhìn thấy cái gì?

Thiên Lộc Tử hỏi.

- Kim lân khỏi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long. Diệp biến chính là hình ảnh thu nhỏ, chỉ cần phá kén là có thể bay vút lên trời.

Nam Như Hân đáp.

*Kim lân khôi thị tri trung vật, nhất ngô phong vân tiện hóa long – Tạm dịch: “Cá vàng nào vật trong ao. Gặp thời gặp thể liền ào thành long” là câu sấm trong Phong Vân, một tác phẩm của Mã Vinh Thành và Đan Thanh.

- Xem ra chúng ta cùng ý nghĩ rồi! Cô thấy ta giống con hồ điệp đó không?

Thiên Lộc Từ liền ngồi lên chiếc ghế đá, thâm ý hỏi.

- Anh đúng là không biết xấu hổ, có người tự khen mình như vậy sao?

Nam Như Hân cười nhạo một câu, sau đó liền nghiêm mặt nói:

- Cần phải có phong vân, chỉ cần anh nguyện ý thì anh có thể hóa rồng!

- Tôi cũng cho là như vậy!

Thiên Lộc Từ gật đầu thật sâu đáp.

- Không biết xấu hổ! Cho anh!

Nam Như Hân ném cho Thiên Lộc Từ một vật nhỏ.

- Cô cho tôi chìa khóa xe làm gì?

Thiên Lộc Từ nhận lấy thì phát hiện là một chùm chìa khóa xe, không hiểu bèn hỏi.

- Tôi nói là muốn tặng xe cho anh mà, anh quên rồi?"

- Tôi nghĩ là cô nói đùa thôi!

- Tôi không có đùa nha!

- Nhưng tôi không biết lái xe a!

- Chuyện này thì đơn giản, anh bái tôi làm thầy, tôi dạy cho anh!

Nam Như Hân nói một câu, liền đi tới chộp lấy chìa khóa xe trong tay hắn.

Cái cô nàng này thật là... Thiên Lộc Từ sờ sờ lỗ mũi, đi theo.

Bên trong xe, Nam Như Hân nói cho Thiên Lộc Từ một chút kỹ thuật lái xe cùng với những điều phải chú ý thì bắt đầu tập chạy làm quen xe.

Đừng thấy Thiên Lộc Từ tinh thông bát pháp của Trương Tam Phong mà tưởng hắn lĩnh ngộ siêu quần, trong lúc hắn học xe quả thực là ngu ngốc tới cực điểm. Dù Nam Như Hân có giảng giải như thế nào thì hắn vẫn không cách nào làm được.

Rầm, một mảng lớn chậu hoa trong vườn bị cán nát. Rắc...Rắc..., cây hoa quế mà Nam Thiên Như thích nhất đã gãy thành mấy khúc. Cạch, một mảng lớn hoa tươi đã trở thành hoa nát...

- Ngu ngốc, anh biết bẻ lái hay không? Sặc, anh đừng nhấn chân ga mà thắng xe chứ. Kê điên, sao lại có người ngốc như anh vậy...

Nam Như Hân kêu to giống hệt phát điên, cuối cùng không nhịn được nữa, định đặt mông ngồi lên đùi Thiên Lộc Từ Cầm tay dạy hắn. Giống như mẹ cầm tay con, dạy con viết chữ vậy.

Dần dần, nàng cảm thấy không được bình thường. Nàng phát hiện dưới mông lúc nào cũng có vật gì cứng cứng chia vào giữa khe mông của nàng.

Tình huống đúng là vô cùng quen thuộc nha, lần trước nàng dạy hắn đánh chữ cũng lâm vào trường hợp này.

Vì thế tìm nàng đập bang bang, đổ mặt toan nhảy về ghế lái phụ ngồi. Nhưng vừa mới muốn động thân thì phát hiện đôi tay heo của tên nào luôn ra từ bên sườn của nàng, vịn lấy hai đỉnh núi của nàng.

Đôi tay heo của hắn còn xoa nắn, hai toàn núi đôi của nàng bị bóp méo thành muôn hình vạn trạng. Đó đúng là đồ chơi tuyệt hảo mà đàn ông thích nhất, lực hấp dẫn giống như “Tom and Jerry” đối với trẻ em vậy.

Hạ thể bị cọ cọ, song phong bị xoa nắn, Nam Như Hân đã dâng lên phản ứng. Thiên Lộc Từ nói cũng không cần, ngay từ lúc Nam Như Hân ngồi lên đùi thì hắn đã nổi lên phản ứng rồi.

Mùi của hóc-môn sinh dục tỏa khắp không gian trong chiếc BMW 760li rộng rãi này. Động tác Thiên Lộc Tử càng lúc càng thô bạo, kè vào đầu của Nam Như Hân, miệng thú của hắn liền dán lên đôi môi của nàng.

Nam Như Hân đã hoàn toàn ngốc trẻ, cái miệng nhỏ nhắn vẫn mở ra trong lúc giật mình đó. Bởi vậy vừa lúc tiện nghi cho con hàng Thiên Lộc Tử, đầu lưỡi của hắn không trở ngại xâm nhập vào bên trong cái miệng đầy hương thơm

Môi Nam Như Hân rất mềm, đầu lưỡi cũng mềm, bộ ngực cũng vô cùng mềm . . Thiên Lộc Tử trong cơn vô thức động tác có phần mạnh bạo hơn.

Cảm nhận được bộ ngực đau đớn, Nam Như Hân mới kịp phản ứng trong cơn địa chấn đó, đáy lòng phát ra một tia phản kháng.

Cảm giác được trong miệng mình có con gì đó đang ngo ngoáy, nàng liền cắn một cái thật mạnh.

- A...!!!

Thiên Lộc Tử bị đau, vội vàng rút đầu lưỡi, sau đó cảm thấy miệng mẫn mẫn, thì ra là cái lưỡi đã bật máu.

Nam Như Hân thì nhân đó nhảy về ghế phụ, cảnh giác ngó chừng Thiên Lộc Tử.

- Cái này... thật ra thì... đừng hiểu lầm, ta không phải là cái loại người như trong tưởng tượng của... cô!

Thiên Lộc Tử cố gắng biện hộ nhưng khi nói ra lại vô lực như vậy.

- Hừ!

- Là cô ngồi lên đùi của tôi trước mới xảy ra chuyện như vậy. Tôi cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, cũng không thể ngồi trong lòng vẫn không loạn được nha, cho nên cái này không thể trách tôi được!

Nam Như Hân hận đến ngứa răng, con hàng này quá vô sỉ, được tiện nghi mà lại còn khoe mẽ. Nàng toan phản bác nhưng rồi cũng không thể nói ra lời. Nhớ lại thì quả thật đúng như Thiên Lộc Tử nói, là nàng ngồi lên đùi hắn mới dẫn phát một loạt chuyện hương diễm sau đó.

Vì thế nàng chỉ có thể dùng ánh mắt bất thiện ngó chừng Thiên Lộc Tử, dùng đôi mắt tràn ngập vẻ bất mãn để kháng nghị mà thôi.

Trong ánh mắt bất thiện của Nam Như Hân, con hàng Thiên Lộc Tử này thế nhưng đã học xong rất nhanh lái xe. Khiến cho người ta không khỏi hoài nghi con hàng này là cố ý giả ngu để nhân cơ hội sàm sỡ nữ thần ở Dương Thành này.

- Anh giả ngu không học được sao?

Nam Như Hân nhìn Thiên Lộc Tử hồ nghi, gần ra từng tiếng hỏi.

- Tôi không biết cô nói gì cả!

Thiên Lộc Tử ngây thơ vô số tội đáp.

- Vậy tại sao anh bây giờ loáng cái đã học xong mà mới vừa rồi học lâu như vậy mà vẫn không được?

- Tôi cũng không biết nữa!

Nam Như Hân không hỏi nữa. Nếu hỏi tiếp cũng sẽ không có đáp án. Cho dù Thiên Lộc Tử là cố ý nhưng hắn sao lại nhận chứ!

- Chạy xe ra ngoài đi dạo một chút, tôi nhân tiện nói cho anh biết luật giao thông luôn!

Nam Như Hân đề nghị.

- Chuyện này. . . Được!

Thiên Lộc Tử do dự đáp, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng. Đương nhiên là trước khi đi ra ngoài hắn vẫn không quên dặn dò Quách Vinh Hiên chú ý tình huống chung quanh biệt thự nhiều một chút, tránh người ta nhân cơ hội này hạ thủ với Kỳ Ngọc Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Lão Gia Tử Chơi Bời

Sau khi lái xe rời khỏi Nam Việt Hoa Phú, Thiên Lộc Từ lái xe lang thang tới bờ sông Vượng Chu. Hắn bất ngờ phát hiện đường đê ven sông vốn luôn náo nhiệt nhưng giờ chẳng biết vì nguyên nhân gì mà vắng tanh như chùa bà Đanh, không hề có bóng dáng xe cộ.

- Chuyện quái thì thế này? Người dân Dương Thành vứt bỏ thói quen sống về đêm rồi sao?

Thiên Lộc Từ vừa hỏi vừa nhìn ngó hai bên đường.

Đến lúc này hắn mới nhận ra ở hai bên đường có không ít người, phần lớn là thanh niên. Phần lớn ánh mắt của những người này đều tập trung về một phương hướng, về mặt đây háo hức, dường như tất cả đang chờ đợi một điều kỳ diệu sắp xảy ra.

- Sắp có đua xe phi pháp đó!

Ánh mắt Nam Như Hân toát ra vẻ nóng bỏng không dễ dàng phát hiện, kích động giải thích:

- Chỗ này bị cấm đường rồi, chính vì thế từ đường đê ven sông tới đỉnh núi Hắc Vân cũng sẽ không có xe qua lại đâu. Cậu mau lái xe ra ngoài đi, không thì nguy hiểm lắm.

- Nguy hiểm? Nguy hiểm gì?

Thiên Lộc Từ ngơ ngác hỏi.

- Cậu có bị não không? Cậu dừng xe giữa đường đê ven sông này, khi xe đua phóng nhanh qua chắc chắn sẽ đụng vào cậu, cậu muốn chết chị không cần, nhưng chị còn chưa biết mùi đời mà.

Nam Như Hân gần như bùng nổ, chỉ muốn đập cái thằng cha Thiên Lộc Từ trở về quê hương sao Hỏa của hắn.

Thiên Lộc Từ nghe được, cũng thấy chuyện không đơn giản, vội vàng lái xe vào trong một hẻm nhỏ.

Cùng lúc đó, từ phía xa truyền tới tiếng gầm gừ của động cơ cùng với tiếng ma sát của sấm lốp, giầy lát sau, từng chiếc xe gào thét lao qua. Bởi xe chạy quá nhanh, hắn nhìn qua gương chiếu hậu không thể thấy rõ hãng xe, chỉ có thể thấy những cái bóng nhiều màu sắc chọt lóe lên rồi biến mất.

Ô!!! A!!!

Người đứng ở hai bên vệ đường thấy cảnh này hoan hô liên tục, họ huyết gió, huyết sáo, gào thét, thậm chí cởi cả áo ngực ra ném loạn... Không khí nơi này chỉ có hỗn loạn và hỗn loạn, thế nào cũng cảm thấy họ còn điên cuồng hơn cả những người đang đua dưới kia.

- Có muốn tìm hiểu chút không?

Nam Như Hân kích động hỏi Thiên Lộc Từ, gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ cuồng nhiệt.

Thay vì nói cô nàng hỏi ý kiến Thiên Lộc Từ thì có thể nói thẳng là chính cô nàng đang rất muốn đi xem rồi.

- Được rồi, chúng ta đi xem.

Thiên Lộc Từ do dự một chút rồi đáp ứng. Đúng là hắn vẫn không đành lòng nhìn Nam Như Hân thất vọng.

Trên đường, Thiên Lộc Từ nghi ngờ hỏi:

- Nhìn đi nhìn lại, tôi cứ thấy cô đang cực kỳ phấn khích, cô đã từng đua xe rồi sao?

- Ai chẳng có thời tuổi trẻ nổi loạn chứ! Tôi đã từng đua xe cũng kỳ quái lắm sao?

Nam Như Hân mỉm cười, hoài niệm nói:

- Tôi không chỉ từng đua xe, hơn nữa tên tuổi của tôi trong giới đua xe cũng không hề nhỏ đâu nhé, chẳng qua lâu rồi tôi không đua nữa.

Mồ hôi Thiên Lộc Từ rơi tí tách, chảy như suối. Thật sự hắn không thể tưởng tượng được

Các cụ nói cấm có sai, không thể trông mặt mà bắt hình dong, nữ nhân càng là như thế. Ai mà nghĩ tới, Nam Như Hân, người suốt ngày mặc cổ trang, mình tinh đàn cổ cao nhã lại từng trong băng đua xe phi pháp.

Đến lúc này thì hắn đã hiểu tại sao trong nhà cô gái xinh đẹp Nam Như Hân lại có những siêu xe như BMW 760li hay Mercedes-Benz S600.

- Chẳng lẽ lần này tới đây cô muốn tái xuất giang hồ?

- Không đâu, bây giờ tôi là người của công chúng rồi, nếu bị phát hiện chắc chắn ngày mai sẽ bị lên báo, điều này không hề tốt cho thanh danh của tôi.

Thiên Lộc Từ thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự sợ Nam Như Hân lại bốc đồng mà đua xe. Phải biết rằng cô ta đã trưởng thành, đua xe đã không còn

thích hợp với nàng nữa.

Lối vào đường đê, người đứng chật ních, xe xếp dày đặc như kiến xếp hàng. Chưa tới nơi đã có thể nghe thấy những tiếng ồn ào đình tai nhức óc, động cơ gầm gừ cùng âm thanh ma sát chói tai của lốp xe với mặt đường.

Ở chỗ này, gì gì gì gì, xe gì cũng có, la liệt khắp nơi. Tới đây, có thấy Maserati, Ferrari hay Porsche cũng đừng kỳ quái, hay có thấy Santana, Passat thậm chí QQ cũng đừng thắc mắc.

Đây là một thế giới xe hơi, cho dù không thể lái trực tiếp nhưng có thể ngắm thôi cũng đủ thoả mái rồi. Rất nhiều người mang suy nghĩ này tới tham dự.

Nơi này già trẻ đều có, trẻ nhất là đám choai choai chưa trưởng thành lái trộm xe tới khoe khoang, già thì có cả mấy cụ sắp xuống lỗ.

Bất ngờ, Thiên Lộc Từ chú ý tới một lão nhân già ăn mặc vô cùng sành điệu đang tựa vào thành một chiếc Nissan GT-R, hấp dẫn không ít mỹ nữ tới gần.

Nhìn kỹ hơn một chút, suýt nữa thì Thiên Lộc Từ tông xe, hấn cứ nghĩ mình hoa mắt nên dụi lấy dụi dụi, lão già kia chẳng phải là ông nội Nam Thiên Như của Nam Như Hân hay sao.

- Trời ơi! Loạn cmnr!

Thiên Lộc Từ không nhận được nói tục, vội vàng dừng xe lại, chỉ vào Nam Thiên Như rồi nhìn sang Nam Như Hân, muốn nói mà sợ tới mức không thể thốt nên lời.

Nam Như Hân chẳng thấy bất ngờ tẹo nào, nhẹ nhàng nói:

- Đáng sợ vậy sao? Chẳng phải là ông nội của tôi ư, cậu không hoa mắt đâu.

Ừ nhì, Thiên Lộc Từ nhìn Nam Thiên Như, ông ta cũng là một ông già bình thường thôi mà, có gì phải khiếp sợ như thế.

Điều đáng sợ ở đây là vào lúc này hấn lại xuất hiện ở địa điểm này cùng chiếc xe Nissan GT-R này. Chẳng phải một ông già bình thường nên ở nhà ngủ hay sao? Hơn nữa, một ông già lại đi lái GT-R, quả thật là gây sự chú ý mà.

Nghĩ mãi, Thiên Lộc Từ mới tìm được từ ngữ để hình dung Nam Thiên Như: thanh niên lâu năm vẫn miệt mài chơi bởi

Nam Như Hân từng đưa xe, điều này đã đủ để Thiên Lộc Từ kinh hãi rồi, giờ đến ông nội Nam Thiên Như của cô ta cũng thế thì Thiên Lộc Từ chỉ biết thốt lên Oh my God!

- Thì ra ông nội của cô cũng biết đưa xe, tôi nhìn nhầm rồi.

Thiên Lộc Từ cười khổ nói:

- Cụ từng này tuổi rồi, sao phải khổ như thế nhì, cô là cháu gái sao không khuyên nhủ cụ đi?

- Khuyên rồi đó, nhưng có được đâu.

Nam Như Hân cười khổ nói:

- Ông đưa xe nhiều năm rồi, nghiện nặng rồi, cai không có nổi. Ông nói ông yêu cảm giác kích thích khi đua, trừ khi ông chết nếu không ông vẫn đua.

Bản thân cô ta là cháu gái nhưng cũng không thể làm gì hơn cả.

- Thật đúng là ngấm vào máu rồi.

Thiên Lộc Từ trêu ghẹo.

- Ai bảo không phải nào.

Nam Như Hân cười nói:

- Kỹ năng đua xe của tôi cũng do ông dạy cả, ông nói muốn truyền tinh thần đua xe tới từng đời nhà họ Nam.

- Quả là hổ già tất có hổ nữ!

Thiên Lộc Từ cảm thán nói.

- Tới đây rồi thì cậu cũng nên qua chào ông một tiếng, tôi không ra đâu.

Nói xong cô ta hạ thấp ghế ngồi xuống một chút, khoanh tay, nhắm mắt thư giãn.

Thiên Lộc Từ cũng đang định thế bèn mở cửa xuống xe.

Nam Thiên Như thấy Thiên Lộc Từ cũng giật mình bất ngờ, nhưng khi thấy chiếc BMW 760li rồi thì cũng bình thường lại.

- Nam lão thật có điểm phúc nha!

Thiên Lộc Từ tiến đến trên ghẹo, ánh mắt nhìn say đắm thân hình những mỹ nữ ăn mặc gợi cảm xung quanh.

Không thể không nói, đây đúng là thiên đường của đám đàn ông. Xôi thịt đầy rẫy, tuy không thể ăn nhưng nhìn thôi cũng đủ đã mắt.

- Tiểu Lộc, cậu cũng trên chộc tôi sao? Có phải cháu gái vàng ngọc của tôi dẫn cậu tới?

Nam Thiên Như cười hiền lành nói.

- Đúng là cô ấy dẫn cháu tới, thật không nghĩ gặp ngài ở đây, cháu còn tưởng giờ này ngài đã ngủ say rồi cơ.

- Đêm nay có chút đặc biệt, không thể không tới được.

- Đây là xe của ngài?

Thiên Lộc Từ chỉ chỉ chiếc Nissan GT-R bên cạnh, biết rồi nhưng vẫn cố hỏi.

- Ủ, bạn già của tôi đó.

Nam Thiên Như nhìn chiếc xe âu yếm, có thể thấy ông ta vô cùng trân trọng nó.

- Cháu còn tưởng ngài lái Mini Cooper chứ.

- Đừng đùa chứ, Mini Cooper sao có thể chứa được con tim tràn đầy nhiệt huyết, đam mê tốc độ của tôi. Chẳng qua là thay công cụ đi bộ hàng ngày thôi, không thể lâu dài được.

Với cái kiểu chạy xe của ngài, chiếc Mini Cooper có thể chịu được hành hạ mới là lạ đó. Trong lòng Thiên Lộc Từ rên rĩ.

- Tôi đây rồi, hay là chạy hai vòng xem sao, ông cháu mình so tài một chút.

Nam Thiên Như đề nghị.

- Thôi ạ, cháu mới biết lái xe mà.

Thiên Lộc Từ vẫn còn biết rõ mình, với trình độ gà mờ mới biết lái xe của hắn sao có thể so với một lão làng lái xe mấy chục năm được, so sánh có mà tự chuốc vạ vào thân.

- Cậu nói không đúng rồi, đua xe không cần kinh nghiệm, cần là cần thiên phú! Ở đây có khối người mới học lái đã đua, hơn nữa còn có chút tiếng tăm nữa...

Thiên Lộc Từ không nghe được câu nói tiếp theo của Nam Thiên Như bởi hắn đang chú ý tới lối vào bên tay trái. Nơi đó có một đoàn xe, bốn thành viên đều là mỹ nữ, mà tất cả xe đều là Porsche 911 GT3.

Nhìn kỹ còn có thể phát hiện bộ phanh của cả bốn chiếc Porsche 911 GT4 này đều có màu vàng.

Trời ạ! Đây chính là hệ thống phanh gốm Porsche PCCB chuyên dụng. Bình thường, có cơ hội nhìn thấy một chiếc xe như vậy đã nên đi mua vé số rồi, giờ lại còn có thể thấy bốn chiếc cùng một lúc.

Tính năng phanh ma quỷ! Chỉ có những lời này mới đủ để hình dung độ kinh khủng của hệ thống phanh gốm PCCB này.

Dĩ nhiên, người đến từ sao Hỏa như Thiên Lộc Từ tuyệt không biết điều này. Hắn nhìn người chứ không nhìn xe, trong bốn mỹ nữ này, hắn thấy một gương mặt quen thuộc.

Chú ý tới cử động quái dị của Thiên Lộc Từ, Nam Thiên Như nhìn theo, thuận miệng hỏi:

- Sao thế? Cậu quen mấy cô nàng này à?

Thiên Lộc Từ khôi phục tinh thần, lắc đầu khổ sở nói:

- Không thể nói là biết, coi như là có duyên gặp mặt thôi.

Hắn cũng không thể nói cho Nam Thiên Như biết hắn đã từng sờ soạng ngực của tiểu mỹ nữ nhỏ nhất, khả ái nhất kia được.

Không sai! Trong bốn cô nàng kia, cô nàng nhỏ tuổi nhất chính là tiểu mỹ nữ mặt học sinh, ngực phụ huynh đã từng bị Thiên Lộc Tử sờ soạng ngực ở trong Tuyền Diệp quốc tế.

- Nghe nói các nàng tới từ Yên Kinh, cũng rất nổi tiếng. Mới tới Dương Thành thôi đã khiêu chiến các tay đua có danh tiếng khắp nơi mà tới bây giờ còn chưa từng bại.

Nam Thiên Như không nghi ngờ gì, trầm ngâm nói:

- Tôi cũng nhận được thư khiêu chiến của các nàng nên đêm nay mới xuất hiện ở đây.

- Từ Yên Kinh tới?

Thiên Lộc Tử sững sốt một chút, sau đó cau mày hỏi:

- Có thể nói cụ thể một chút không?

- Không thể, bởi vì tôi cũng không biết.

- Chẳng lẽ bao nhiêu hót boy của Dương Thành chưa từng điều tra thân phận các nàng sao?

- Đương nhiên là có, nhưng thất bại cả, chỉ biết tên các nàng là Liễu Ánh Hàn, Mạc Dĩ Lăng, Lạc Túy Diệp và Tiết Chỉ Hình.

Thiên Lộc Tử bắt đầu nhức đầu rồi, tiềm thức cho hắn biết, tiểu mỹ nữ hán đặc tội là một đại nhân vật khó lường.

Đen hơn nữa là đêm nay còn đụng phải nàng một lần nữa, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp mà.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Cược Bảy Bạt Tai

Bốn nàng chậm rãi lướt tới, tất cả đều thuộc dạng quốc sắc thiên hương, mỗi người một vẻ, chân dài kêu gọi, hấp dẫn vô vàn ánh mắt xung quanh.

Dĩ nhiên ánh mắt đàn ông và phụ nữ nhìn mấy nàng hoàn toàn khác biệt. Ánh mắt phụ nữ thì tràn đầy hâm mộ cùng ghen ghét, còn ánh mắt của mấy gã đàn ông thì cứ hau háu, chỉ hận không thể lột sạch mấy nàng ra mà khám phá.

Ngoài cùng bên trái là một mỹ nữ cao gầy chừng 1m75, thân hình thon gầy, nhưng bộ ngực không kém phần đồ sộ. Từ xa nhìn lại, nàng không khác gì băng sơn mỹ nhân, không lắm bụi trần.

Nàng mặc chiếc quần short, khoe ra đôi chân trắng dài miên man. Nếu chỉ xét riêng đôi chân thì đây là đôi chân đẹp thứ hai mà Thiên Lộc Tử từng được chiêm ngưỡng. Đẹp nhất vẫn là đôi chân dài của Nhâm Oanh Oanh, chẳng biết có phải quy luật không mà mỹ nữ chân dài nào cũng lạnh lùng hết.

Bên cạnh nàng là một mỹ nữ yếu ớt, sắc mặt cùng đôi môi hơi tái, đôi mắt trong suốt nhưng lộ vẻ vô thần. Nhưng nàng không gầy, bộ ngực lại càng không thể xem nhẹ, mặc dù thấp hơn cô đầu tiên nhưng cũng khoảng 1m70. Nói thế nào nhỉ, có thể xem nàng là phiên bản của Lâm Đại Ngọc, người gặp người thương.

Bên cạnh đấy lại là một mỹ nhân tiêu chuẩn, cao khoảng 1m68, màu da hồng hào khỏe mạnh, mắt phượng mày ngài, môi hồng đầy đặn. Đáng nàng không mập không gầy, hoàn toàn phù hợp gu thẩm mỹ của đại đa số đàn ông.

Cuối cùng chính là mỹ nữ từng bị Thiên Lộc Tử bắt meo meo. Lông mày nàng không dày không mỏng, đôi mắt to tròn lộ vẻ tinh quái, mũi nhỏ run run đầy khả ái, cái miệng anh đào nhỏ nhắn chỉ cần khẽ nhếch là người gặp người yêu. Làn da trắng hồng xinh đẹp kèm theo nụ cười xấu xa của nàng làm ai nhìn cũng thấy nàng là một tiểu thư tinh quái.

Khuyết điểm duy nhất là nàng chỉ cao 1m65, nhưng trái lại, nàng sở hữu bộ ngực khủng không hề tương xứng với thân hình và dung mạo, xứng đáng với câu mặt học sinh, ngực phụ huynh. Theo đánh giá của Thiên Lộc Tử, chỉ có ngực Miêu Nhạc Doanh mới có thể so sánh được với nàng.

- Ngài chính là Nam Thiên Như lão gia tử?

Mỹ nữ cao gầy Liễu Ánh Hàn hỏi, thanh âm lạnh lùng hết như khí chất của nàng.

Trong lúc Liễu Ánh Hàn hỏi, cô nàng mặt học sinh ngực phụ huynh Tiết Chỉ Hình đang hằm hằm nhìn Thiên Lộc Tử làm tên này chột dạ, không dám nhìn thẳng, chỉ biết cúi đầu nhìn ngón chân, ngoan như con cún con vậy.

Xung quanh thấy thế lập tức quăng những cái nhìn đầy thù hận về phía hắn, tựa như muốn nói: mày thật sự không bằng cảm thú, dám nhẫn tâm chọc tiểu la lý đáng yêu như vậy không vui.

- Đúng rồi, chính là lão.

Nam Thiên Như không nhiều lời, hắn cũng là lão hồ ly rồi, chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến.

- Nghe nói lão gia tử ngài là người nổi bật trong giới đua xe ở Dương Thành, tiểu nữ tử mạo muội tới khiêu chiến, lão gia tử ngài không trách chứ?

- Liều cô nương nói đùa rồi, có thể được cô khiêu chiến chính là vinh hạnh của lão già này.

- Ha ha, lúc mới nghe thấy tiếng tăm của lão gia tử, cháu còn không thể tin

Mạc Dĩ Lăng chỉ vào chiếc xe GT-R ở bên cạnh, nói tiếp:

- Nhưng đến lúc cháu tận mắt thấy xế yêu của ngài xong, cháu không thể không tin rồi.

- Đúng vậy, có thể lái chiếc GT-R cải tiến này chạy đường núi, quả thật lão gia tử ngài là cao thủ trong hàng cao thủ.

Lạc Túy Diệp vừa che miệng cười duyên vừa nói.

Nam Thiên Như cũng không lộ vẻ kiêu ngạo khi được ba nàng tán thưởng, chỉ cười hiền lành nói:

- Ba tiểu nha đầu các cô thật biết cách tăng bốc, nói đến mức lão già này cũng thấy phồng cả mũi. Thôi thì chúng ta vào vấn đề chính nhé!

- Lão gia tử ngài muốn nhanh chóng đánh bại chúng tôi đến vậy ư?

Lạc Túy Diệp cười duyên nói.

- Ha ha, quả là có chút cảm giác đó. Nghe nói mấy người các cô trên đường khiêu chiến chưa từng bị thua, có thể thấy nghị lực cùng kỹ thuật hơn người, lâu lắm không gặp hảo thủ như vậy, đúng thật lão đây có chút nóng vội.

Nam Thiên Như nói.

- Đã như vậy, chúng ta bắt đầu luôn thôi. Ngài là chủ nhà, ngài có ý tưởng gì cứ nói.

Đây là quy củ của giới đua xe phi pháp rồi, thân là chủ nhà, bị khiêu chiến sẽ có quyền ưu tiên đưa ra quy tắc. Ví dụ như phương thức tranh tài, luật lệ hay tiền cược vân vân...

- Ok!!

Nam Thiên Như cũng không khách khí, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão đây cũng không lo âm no, không tranh danh lợi, trong người cũng không có nhiều tiền mặt để cược, hay chúng ta thi đấu đơn thuần, thế nào?

- Cũng tốt, không dính lợi ích lại càng thêm công bằng.

Cả ba nàng gật đầu đồng ý.

Chỉ có Tiết Chi Hình vẫn hằm hằm nhìn Thiên Lộc Tử, nếu ánh mắt có thể giết người thì tên này đã chết đến ngàn vạn lần.

- Các cô đồng ý là được rồi. Về phương thức tranh tài, vì công bằng, chúng ta xuất phát từ đây, vòng lên đỉnh Hắc Vân Sơn rồi vòng lại. Ai nhanh hơn thì thắng, ok?

- Ok!

Phương thức đua xe Nam Thiên Như đưa ra quả thật vô cùng công bằng, cả ba nàng không có lý do gì để từ chối cả.

Xe mã lực lớn lên núi tốt hơn xe mã lực nhỏ rất nhiều nhưng thường những xe như vậy thân xe sẽ nặng hơn, khi xuống núi lại bất lợi hơn. Ngược lại, xe mã lực nhỏ xuống núi lại thuận lợi hơn.

Chạy lên rồi về có nghĩa phải lên rồi xuống núi, điều này sẽ hạn chế tối đa chênh lệch của xe, càng hướng tới mục đích công bằng.

- Để công bằng hơn, mấy cô có thể làm quen đường đua một chút.

Nam Thiên Như đề nghị.

- Không cần, đợi vòng tranh tài này kết thúc, chúng ta bắt đầu đua luôn.

Liễu Ánh Hàn nói xong, lập tức dẫn đầu đi tới xe của mình, Mạc Dĩ Lăng cùng Lạc Túy Diệp đi ngay phía sau.

Duy chỉ có Tiết Chi Hình vẫn không nhúc nhích, nàng bắt ngờ chỉ thẳng Thiên Lộc Tử nói:

- Thằng nhóc khôn kiếp, bà muốn khiêu chiến mày, mày có dám ứng chiến không?

Thiên Lộc Tử toát mồ hôi hột, hắn chưa từng bị một tiểu la ly khả ái nào chỉ thẳng mặt kêu thằng nhóc như vậy cả. Đến lúc hắn nghe cô nàng khiêu chiến, thiếu chút nữa hắn ngã phịch xuống đất.

Dù sao hắn cũng hiểu rõ năng lực bản thân, thật sự không biết phải xử trí trường hợp này ra sao nữa.

Nếu như trước mặt mọi người, đến lời khiêu chiến của một con quỷ cái hắn cũng không chấp nhận thì sau này làm sao hắn có thể ngóc đầu lên để đi của gái nữa chứ. Thế nhưng nếu đại đột ứng chiến, thì khỏi phải nói, hắn sẽ thua, thua thảm, cực kỳ thảm luôn. Ít ra thì đây là những gì hắn đang nghĩ.

Vậy nên hắn quyết định giả ngu, giả vờ im lặng, hy vọng vượt qua cửa ải khó khăn này.

Nhưng căn bản Tiết Chi Hình không có ý định bỏ qua cho hắn, cô ta lần tới, ép sát hắn nói:

- Sao nào? Đàn ông đàn ang mà không dám nhận lời khiêu chiến của bà sao?

Thiên Lộc Tử tiếp tục giả ngu.

- Mày có phải đàn ông không vậy?"

Hắn lại im lặng giả ngu tiếp.

- Hay mày sợ không có gì đặt cược thì không hấp dẫn? Dễ thôi, chúng ta cược bảy cái bạt tai được không?

Thua sẽ bị bạt tai, thú vị lắm đó nha. Những người có mặt ở đây, không phú thì quý, đối với bọn họ, tiền bạc chỉ là phù du, quan trọng nhất đó là mặt mũi.

Cho nên, nếu không phải thâm cừu đại hận thì tiền cược khi đua xe tuyệt đối không phải là bạt tai.

Giống đời vẫn thế, cứ có trò hay là mọi người lại bu vào, người xem càng lúc càng đông. Bọn họ không thích bị bạt tai, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là không thích nhìn người khác bị bạt tai.

Không đợi Thiên Lộc Tử kịp phản ứng, Liễu Ánh Hàn mới đi vài bước đã sợ hãi quay lại khuyên nhủ:

- Hình Nhi, cậu điên à, nếu bị thua thì sao?

- Đúng vậy đó, hay đổi tiền cược đi.

Mạc Dĩ Lăng cùng Lạc Túy Diệp cũng đồng thời khuyên nhủ.

- Mấy người đừng có nói nữa, tôi với thằng này có thù oán sẵn rồi, nói gì thì nói, hôm nay bà đây nhất định phải tát chết hắn!

Tiết Chi Hình chỉ thẳng mặt Thiên Lộc Tử và gào lên.

Bây giờ thì em đã hiểu! Rốt cuộc tất cả đều hiểu được. Thì ra không phải tiểu la ly này lên cơn cắn người mà là do thằng nhóc kia có lỗi với người ta trước.

Nam Thiên Như thấy vậy nhú mày, chuyện này hơi rách việc rồi. Tình huống bây giờ hoàn toàn không giống như Thiên Lộc Tử đã nói là hắn và Lâm Chi Hình mới chỉ gặp mặt đơn giản như vậy.

- Tiết cô nương, lần này mầy cô đến khiêu chiến lão đây, để người khác tham gia cùng cũng không tốt lắm!

Nam Thiên Như cố gắng dè chuyện này xuống.

Bất kể có chuyện gì đã xảy ra giữa Thiên Lộc Tử và Tiết Chi Hình, ai sai ai đúng thì hắn cũng muốn giúp Thiên Lộc Tử, ai bảo hắn quen thằng này chứ.

- Lão gia tử, việc này không quan hệ tới ngài, đây là ân oán cá nhân giữa tôi và thằng khổng kiếp này, ngài không cần bận tâm làm gì.

Tiết Chi Hình cau có nói.

- Nhưng...

Nam Thiên Như đang định nói tiếp thì đã bị Thiên Lộc Tử cản lại.

- Nam lão, chuyện này do tôi gây ra, tôi sẽ xử lý, ngài không cần quản đầu.

Thiên Lộc Tử vỗ vỗ vai Nam Thiên Như, quay ra nói với Tiết Chi Hình:

- Tiết Chi Hình phải không? Vốn dĩ tôi định xin lỗi cô về chuyện lần trước, nhưng hôm nay cô đã bức bách tôi như thế, tôi nghĩ xin lỗi cũng không cần thiết nữa. Cứ như cô nói đi, tôi với cô đua một lần, ai thua bị bảy cái bạt tai.

- Tốt! Tốt! Xem ra thì mày vẫn coi như là đàn ông.

Tiết Chi Hình nói lạnh lùng.

Thiên Lộc Tử mặc kệ nàng, tiếp tục nói:

- Thế nhưng tôi cần có thời gian làm quen với cách đua.

Tiết Chi Hình nhìn hấn khinh bỉ, hoàn toàn thất vọng:

- Cũng được! Khi vòng tranh tài tiếp theo bắt đầu, mày cứ làm quen với đường đua đi, khi kết thúc cuộc tranh tài kia cũng là lúc chúng ta quyết chiến!

Nói xong, cô nàng cùng ba nàng khác tiến tới xe của bọn họ.

- Tiểu Lộc, sao cậu lại đồng ý vậy, cậu chưa từng đua xe, cơ hội để thắng các nàng hầu như không có đó.

Nam Thiên Như nhìn bóng lưng xinh đẹp xa dần của các nàng, lo âu nói.

- Yên tâm đi, tôi không thua đâu.

Thiên Lộc Tử nói đầy tự tin.

- Haiz, lão cũng không biết cậu lấy tự tin như vậy ở đâu ra nữa.”

- Không phải là tôi còn một chút thời gian để học sao?

- Giờ mới học? Nước đến cổ rồi cậu mới chịu bơi? Cậu cảm thấy có thể được sao?

- Tại sao không?

Thanh âm của Nam Như Hân bắt ngờ vang lên, nàng vừa đi tới vừa nói:

- Vòng tranh tài tiếp theo sắp bắt đầu rồi, lên xe đi, để chị dạy cậu biết thế nào là đua xe.

Nói xong, Nam Như Hân đi tới chiếc BMW 760li của nàng, Thiên Lộc Tử gật đầu trấn an Nam Thiên Như xong xoay người đi theo sau.

- Đợi đã, mấy đứa định lấy BMW 760li đua với Porsche 911 GT3 sao?

Nam Thiên Như nhìn hai người sợ hãi như gặp phải quỷ giữa ban ngày.

- Đúng rồi đó! Có vấn đề gì không?

Thiên Lộc Tử không hiểu về xe, trong nhận thức của hấn, 760li và GT3 cũng chẳng khác gì nhau cả. Thật ra, nếu xét về giá tiền thì cả hai đúng là không phân cao thấp.

Nam Thiên Như có cảm giác muốn lao vào bóp chết thằng này, quả thật ngu không có tội, nhưng đã ngu còn cố tỏ ra nguy hiểm thì có chết vạn lần cũng không hết tội.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Fast And Sexual

*Tên chương gốc: Tốc độ cùng kích tình.

BMW 760li tăng tốc từ 0 đến 100km/h tuyệt đối là ngoài bốn giây, coi như là xe độ cũng khó mà dưới bốn giây được. Thế nhưng chiếc Porsche gt3 này, từ 0 đến 100km/h tuyệt đối là dưới bốn giây. Thế thời thì cũng đã phân rõ cao thấp rồi.

Mặt khác chiếc 760li nặng hơn gt3 rất nhiều. Mặc dù về mặt động cơ vượt trội hơn nhưng chỉ bấy nhiêu đó vẫn không thể nào khóa lấp đi việc nó nặng hơn được. Cho nên khi leo dốc thì gt3 xuất sắc hơn, thậm chí còn ăn đứt nữa.

Chiếc gt3 có sườn nhẹ, còn có hệ thống phanh PCCB, khi xuống dốc đều có ưu thế hơn so với 760li.

Tuy nhiên những thứ này khi chạy trên đường núi cũng không khác nhau nhiều lắm, dù sao đường núi hẹp, lại nhiều khúc cua, khó thể phát huy hoàn toàn tính năng xe.

Nhưng sự khác biệt lớn nhất là ở chỗ gt3 truyền động từ phía sau, 760li lại là truyền động từ phía trước.

Chỉ cần điểm này thì khi chính thức bước vào cuộc đua, gt3 sẽ giết ngay 760li. Dù sau bộ phận truyền động gắn sau chuyên về tốc độ hơn.

Nói cách khác chính là sự khác biệt giữa xe dân dụng cùng với xe thể thao, cái trước chú trọng xe chạy êm, cái sau chú trọng tốc độ cùng với cảm giác điều khiển.

Vì thế nên khi nghe Thiên Lộc Tử nói muốn dùng BMW 760li thì chạy đường núi với Porsche 911 gt3, Nam Thiên Như thiếu chút nữa thì nhảy tới bóp chết hẳn.

Thiên Lộc Tử không hiểu không có nghĩa là Nam Như Hân cũng không hiểu, nàng xoay người nói:

- Ý của ông con hiểu, nhưng hiện tại trong khoảng thời gian ngắn cũng không lấy được chiếc xe thể thao nào chỉ đành phải dùng tạm vậy.

- Đành phải dùng tạm? Con đúng nào nói xạo không sợ bị đau thắt lưng mà, thua là phải bị bạt tai đó!

Nam Thiên Như đáp:

- Nếu không con dùng chiếc GT-R này đi!

- Còn gia gia thì sao? Các nàng tới khiêu chiến ông, chẳng lẽ ông nghĩ ở địa bàn của mình mà muốn bị thua sao?

Nam Như Hân hỏi.

- Cái này. . . .

Nam Thiên Như trầm ngâm đáp:

- Ông kỹ thuật tốt, không chế 760li nói không chừng cũng có thể thủ thắng được. Nhưng cho dù bại cũng không có cái gì, dù sao cũng không thua tiền, cũng không bị bạt tai.

Thiên Lộc Tử cảm thấy lời Nam Thiên Như đúng là không thành thật, cho dù lão kỹ thuật siêu quần nhưng cũng không nắm chắc lái 760li mà có thể thắng gt3 được.

Cho nên hắn liền mở miệng đáp:

- Nam lão, hảo ý của lão tôi nhận rồi!

- 3... 2....1... Go!

Một bikini girl hô xuất phát, một đám xe liền rồ ga phóng đi, lướt qua nàng ta sần sật, tiếng lốp xe cọ vào mặt đường kin kít vang lên liên tục.

Chạy ở sau nhất chính là một chiếc BMW 760li khiến khán giả xung quanh mắt tròn mắt dẹt, họ hoán chủi rửa liên hồi. Một chiếc limousine dòng cao cấp lại bị người ta dùng để đua xe đường núi, thẳng này đúng là phá của mà.

Bên trong xe, Nam Như Hân nhìn thoáng qua Thiên Lộc Tử đang căng cứng cả người, tức giận nói:

- Anh khẩn trương cái gì, yên tĩnh lại cho tôi đi. Chỉ là mới chạy làm quen đường mà ah lại run như vậy, thì đến khi chính thức bước vào đua anh sẽ sồn ra quần sao?

Thiên Lộc Tử cười khỏ, cố gắng trấn tĩnh lại, hắn cảm thấy mình cả người vẫn run rẩy liên hồi.

- Đạp sâu chân ga xuống một chút, còn chưa lên núi mà, anh chạy chỉ có 80km/h thì làm sao đua với người ta?

Nam Như Hân bất mãn thốt, thấy được Thiên Lộc Tử tăng tốc lên 160 thì nàng mới hài lòng tiếp tục giải thích:

- Bây giờ anh cố gắng nhớ kỹ địa hình đồng thời nhớ kỹ mấy điều tôi nói đây!

- Chạy nhanh như vậy mà còn muốn tôi nghe cô nói, cô muốn chơi tôi à?

Không để ý tới Thiên Lộc Từ, Nam Như Hân vẫn thốt:

- Đoạn đường thẳng, xe chúng ta vô luận thế nào cũng không thể bằng gt3, cho nên mấu chốt để thắng chính là ở những khúc cua trên sườn núi Hắc Vân.

- Vì sao?

Thiên Lộc Từ dần dần thích ứng với tốc độ đua xe, một bên vừa tăng tốc vừa nói chuyện.

- Bởi vì khi qua cua sẽ sinh ra lực ly tâm, khi tốc độ qua cua quá nhanh thì lực ly tâm sẽ vượt qua độ bám của lốp xe khiến cho xe bị lộn nhào. Nếu drift qua thì cũng không thể quá nhanh được.

- Không thể quá nhanh? Vậy thì hạn mức cao nhất là bao nhiêu?

- Không có hạn mức, cái này toàn bộ bằng vào kỹ thuật của lái xe. Lúc tôi chạy thì khi qua cua trên sườn núi Hắc Vân chưa bao giờ vượt qua được 130km/h. Ông nội của ta đã thử qua cua 140km/h, đã drift thành công, đương nhiên là hẳn dùng chiếc GT-R.

- Vậy theo ý của cô nếu như dùng kỹ thuật của tôi có thể qua cua với tốc độ bao nhiêu?

Thiên Lộc Từ tò mò hỏi.

- Anh sao? Nếu không drift được thì 100km/h cũng là quá rồi!

Nam Như Hân khinh bỉ đáp.

Đồng chí Thiên Lộc Từ liền trưng ra bộ mặt đáng thương, đúng là quá đã kích người khác mà.

Nam Như Hân dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Còn có vài điểm anh cần phải nhớ kỹ đây: một là tận lực chiếm làn trong, không phải phải là bắt buộc dĩ quyết không nên chạy làn ngoài, làn trong gần hơn chính là thường thức. Hai là không nên thử drift ở làn ngoài bởi vì xe khi drift thì sẽ không thể điều khiển được biên độ trượt. Ba là khi vượt mặt nên cố gắng chạy ở giữa đường để ngăn cho đằng sau không thể vượt mặt. Bốn là khi lên dốc, nếu gặp khúc cua gắt quá không nên cố drift. Nếu không sẽ không thể khống chế độ trượt ở đuôi xe khiến cho ở đằng xe sau đụng vào.

Thiên Lộc Từ nghe đến đâu muốn nổ tung, đúng là chưa học được drift mà còn phải nhớ kỹ một đồng thứ như thế kia nữa.

Nhưng Nam Như Hân vẫn không để ý tới hẳn có thể nhớ kỹ hay không, tiếp tục nói:

- Kế tiếp phải học drift, ta trước kia lái đường núi Hắc Vân, chỉ dùng hai loại drift: drift trượt dài quán tính cùng với drift kiểu đồng hồ quả lắc.

- Cái gọi là drift trượt dài chính là trước khi vào khúc cua với vận tốc lớn ta nhanh chóng hãm phanh trước khi tiến vài khúc cua. Mục đích chính là để cho xe khi tiến vào khúc cua sẽ trượt đi theo quán tính, thích hợp sử dụng ở những khúc cua lớn.

- Còn drift kiểu đồng hồ quả lắc chính là khi tiến vào khúc cua liền đóng đưa thân xe sao cho sát với mép đường. Trong quá trình đóng đưa ở biên độ lớn, dưới tác dụng của trọng lực khiến cho lốp xe vượt quá mức độ bám sẽ trượt đi, dùng để drift qua những khúc cua nhỏ.

Vừa giải thích xong, xe đã chạy đến lối vào đường núi Hắc Vân. Thiên Lộc Từ dưới sự hướng dẫn của Nam Như Hân, bắt đầu thử drift.

Trong lúc đó, Nam Như Hân không ngừng ở bên cạnh chỉ đạo:

- Tăng tốc khi vào cua, nói lỏng chân ga rồi nhanh ngoặt lái.

- Trong lúc drift thả nhẹ chân ga, để cho xe trượt sát lề đường.

- Cái này là cua nhỏ, không nên gấp gấp, ngoặt nhẹ đuôi xe là được rồi.

Cứ thế như vậy chạy tới đỉnh núi Hắc Vân, Thiên Lộc Từ trên căn bản đã nắm được bí quyết drift rồi. Hẳn có thể học được nhanh như vậy trừ sự thông minh của hẳn ra thì công của vị danh sư Nam Như Hân quả thật rất nhiều.

Bãi đất trống trên đỉnh núi, Thiên Lộc Từ bám chắc tay lái, đạp mạnh chân ga rẽ ngoắt 180 độ, bắt đầu chạy xuống sườn núi.

- Ha ha, chạy xuống dốc đúng là thoải mái hơn nhiều!

Thiên Lộc Từ cười đùa vung tay lái qua cua. Sau đó liền nhấn mạnh chân ga, phóng đi như bay.

- Anh đúng là cười người hôm trước mà, cũng không biết ai mới vừa rồi chút nữa là đụng vào vách đá rồi!

Nam Như Hân mỉm cười đáp, trong lòng cũng vui về thay Thiên Lộc Từ.

- Danh sư xuất cao đồ, cũng là cô dạy mát tay quá mà!

Thiên Lộc Từ nịnh hót một câu, bỗng dưng cảm thấy đùi quần trướng đau, khẽ nhú mảy.

Thì ra là từ lúc học lái xe ở trong hoa viên biệt thự bị Nam Như Hân thiêu lên dục hỏa, thăng đệ của Thiên Lộc Từ vẫn chưa hết ngóc đầu. Vẫn kháng nghị đến tận bây giờ.

Thấy vẻ mặt cau lại của hân, Nam Như Hân mắt liền dờn xuống, thì thấy tiểu Thiên Lộc đang ngóc đầu lên thờ thì nụ cười nàng liền đỏ bừng, không tự chủ được nghĩ tới một màn lúc học xe kia ở trong hoa viên.

Hai chân khẽ kẹp chặt, Nam Như Hân do dự một lúc lâu mới nhỏ giọng hỏi:

- Nơi đó của anh rất khó chịu à?

Thiên Lộc Từ nghe được thiếu chút nữa thì lao xe vào hàng rào. May là hân phản ứng mau, giữ chặt tay lái mới thoát khỏi.

- Cô thấy mà còn hỏi, đừng có cố giả bộ không biết chứ? Hại ta thiếu chút nữa là đụng phải hàng rào, nếu là ta phản ứng chậm một chút thì xong đời rồi!

Thiên Lộc Từ về mặt sợ đáp, tưởng mình đang nghe nhầm.

- Tôi chỉ là thuận miệng hỏi một câu thôi, anh sao lại phản ứng mạnh như vậy? Hay là anh đang nghĩ bậy đó?

Nam Như Hân đáp.

Thiên Lộc Từ im lặng.

Đúng vậy a, hân tại mình phải phản ứng mạnh vậy? Được rồi, đúng là mình đã hiểu lầm rồi! Mình cứ tưởng Nam Như Hân nói vậy là muốn giúp mình giải tỏa chứ!

Nhưng đột nhiên Nam Như Hân lại tháo dây an toàn của mình, ngã người lên trên đùi Thiên Lộc Từ. Một tay ôm lấy hông của hân, một cái tay khác thì trúc trắc kéo xuống khóa quần của hân.

Àm! Thiên Lộc Từ đầu óc trống rỗng, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, dù sao hân vẫn còn đang lái xe a.

Cô nàng lưu manh muốn làm gì? Thiên Lộc Từ trong lòng rên rỉ.

Nhưng hành động của Nam Như Hân rất nhanh trả lời hân, tay nàng liền mò vào trong quần của hân, nhẹ nhàng kéo tiểu huynh đệ của hân ra ngoài.

Trong khoảnh khắc bàn tay nhỏ của Nam Như Hân lôi tiểu Thiên Lộc ra ngoài, Thiên Lộc òa lên cảm thấy một trận khoái cảm lạ thường truyền đến từ hạ thể, cả người hân khẽ run lên, tiếng rên rỉ không kìm được bật ra từ kẽ răng. (Em cũng muốn bị mỹ nữ cường gian! - ND)

Dưới ánh đèn leo lét ở trong xe, Nam Như Hân liền đánh giá tiểu Thiên Lộc, cảm giác đầu tiên của nàng chính là hành họ của tên này đúng là ghê gớm, vừa dài vừa lớn, lại nóng hôi hổi nữa.

Bởi vì khoảng cách quá gần nên nàng còn có thể ngửi được mùi hương kỳ lạ nữa.

Nụ cười Nam Như Hân càng lúc càng đỏ hồng, mặc dù không phải là lần đầu tiên thấy nhưng không phải vì thế mà tim không đập loạn tạt không đờ, toàn thân không nóng lên từng trận được.

Không giống như lần trước, nàng không còn hôn hàng họ của Thiên Lộc Từ nữa, mà là vươn ra cái lưỡi thơm tho liếm đầu tiểu Thiên Lộc.

OMG! Đây chính là bộ phận mẫn cảm nhất đó, đồng chí Thiên Lộc Từ rung mình từng trận. Chỉ có thể vận dụng sức mạnh ý chí mới có thể tập trung lái xe được.

Giờ khắc này hân quả thật là hận cái tình cảnh lái xe này muốn chết, nếu không phải đang lái xe thì... hân có thể đem Nam Như Hân 'quất' ngay tại chỗ rồi.

Liếm một lúc sau Nam Như Hân mở ra cái miệng nhỏ nhắn, liền ngậm vào tiểu Thiên Lộc, nhấp nhồm cái đầu. Động tác của nàng rất trúc trắc, thậm chí hàm răng có khi còn cắn vào tiểu Thiên Lộc nữa.

Nhưng nó vẫn không hề ảnh hưởng tới sự hưởng thụ của Thiên Lộc Từ, cái cảm giác được bao bọc bởi cái nơi ẩm áp, ẩm ướt, trơn trượt ấy khiến hân không khỏi rên rỉ từng trận, hận không thể thúc ngựa ra roi ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Khoái Cảm Từ Ba Phía

Thiên Lộc Từ chẳng qua là thanh niên trong sáng lớn tuổi mà thôi, thậm chí ngay cả Ngũ cô nương cũng không có thử, đây là lần đầu tiên trong đời hắn trải qua cảm giác mất hồn đến như thế.

Tốc độ và kích thích là hai đối tượng tồn tại song song, toàn thân Thiên Lộc Từ sáng khoái đến nỗi không tự chủ nhấn sâu thêm chân ga. BMW 760li chạy xuống núi với tốc độ 120km/h.

Gặp phải khúc cua, con hàng này cũng không hề chậm lại, drift qua. Vài chiếc xe chạy chậm trên đường liền bị hắn drift qua vượt mặt.

Khúc cua nào hắn cũng dùng tốc độ 120km/h chạy vào, hơn nữa còn là chiếc xe nặng nhưng BMW 760li, những tên bị vượt mặt liền hoảng hốt, chửi ầm to:

- Cái ‘định mệnh’! thằng bệnh nào vậy, chạy xuống đường núi Hắc Vân mà dám chạy tốc độ 120km/h?
- Móa nó, khúc cua trên sườn Hắc Vân này mà hắn dám drift với tốc độ 120km/h sao? Sao trước đây chưa thấy thằng này vậy?
- Minh hoa mắt mất rồi, BMW 760li chạy đường núi hẹp mà được tốc độ như vậy? Minh nhớ không lầm thì nó là xe dân dụng mà?

Thiên Lộc Từ lúc này cũng không cần biết người khác đang chửi hắn là kẻ điên, hắn là đang hưởng thụ Nam Như Hân oral đan xen với khoái cảm do tốc độ mang lại.

Giờ khắc này hắn biết mình đã hoàn toàn yêu đua xe, cũng hoàn toàn yêu thích nữ nhân oral cho mình rồi.

A...!!! Thiên Lộc Từ không tự chủ được rên lên thành tiếng, Nam Như Hân đã đưa tay lên trứng của hắn, hơn nữa còn nhẹ nhàng vuốt vuốt nữa.

Cả hai, không, phải là ba luồng khoái cảm đánh thẳng vào trung khu thần kinh của hắn, hắn đây mới thực sự là dục tiên dục tử, phiêu diêu ngoài chín tầng mây.

Trâu đực động dục vô cùng đáng sợ, nam nhân động dục càng đáng sợ hơn, Thiên Lộc Từ dưới trạng thái quên mình dần dần gia tốc, tăng tốc độ lên 130km/h, thậm chí khi tiến vào khúc cua hắn cũng chẳng thêm giảm tốc.

Bởi vậy xe rung lắc càng thêm dữ dội, mơ hồ có chút không ổn định. Dù sao Thiên Lộc Từ chỉ vừa mới học lái xe, kỹ thuật không thể quá tốt.

Nam Như Hân dường như nhận ra bất ổn, muốn phun ra tiểu Thiên Lộc.

Không ngờ Thiên Lộc Từ thanh âm ngay vào lúc này vang lên:

- Đứng cữ động, ta sẽ điều khiển được, một chút nữa là tốt rồi!

Vừa nói chuyện hai tay và hai chân cùng chuyển động, tay lái đánh ra một vòng rất gắt.

Kết...!!! Tiếng lốp xe ma sát xuống mặt đường kịch liệt, tám chấn đường lúc này sát bên hông chiếc xe, cơ hồ chỉ cách hai mili mà thôi.

Dưới tác dụng của lực ly tâm khổng lồ đó, Nam Như Hân theo bản năng ôm chặt lấy thắt lưng của Thiên Lộc Từ, đầu càng nhấn sâu vào giữa chân của hắn.

Hoàn toàn là deep throat hòa lẫn cùng với cảm giác kích thích do tốc độ mang lại khiến cho Thiên Lộc Từ toàn thân căng cứng, khi xe thoát cua hắn mới thanh tỉnh lại phần nào.

Chạy xong đường núi, Thiên Lộc Từ lần nữa đạp mạnh chân ga, đem tốc tăng lên một lần nữa. Do không phải drift nữa nên hắn bèn nhấn đầu Nam Như Hân xuống vài cái, sau đó thọc tay vào cổ áo nàng, bóp lấy hai cái bánh bao trắng nõn ở đó.

Chỉ một lát là tới vạch đích, Nam Như Hân nhẹ nhàng cắn tiểu Thiên Lộc vẫn còn đang sùng sùng kia một cái, lúc này mới nhả ra, nói:

- Sắc quý, còn không đem tay rút ra?
- Hi hi. . .

Thiên Lộc Từ cố gắng niết thêm vài cái mới lưu luyến rút về đặt lên tay lái.

- Anh có ý à? Thế nào mà vẫn còn chưa xong nữa thế?

Nam Như Hân rút khăn giấy, vừa lau tiểu Thiên Lộc ướt đầm, vừa kiêu mị hỏi.

- Ta không có, cái này cũng không phải chuyện có thể không chế được nha!

Thiên Lộc Từ tỏ ra vô tội đáp.

Nam Như Hân liếc xéo, kéo lên khóa quần cho Thiên Lộc Từ rồi hăm dọa:

- Chuyện này chỉ có người biết ta biết, nếu không tôi cắt! Hiểu chưa?

Thiên Lộc Từ mồ hôi đầm đìa, cả người run rẩy, vội vàng gặt đầu. Chuyện như vậy hắn làm sao dám nói chứ, hắn còn muốn Nam Như Hân oral cho hắn nữa mà.

Đã đến đích, Thiên Lộc Từ drift một quả thật đẹp, dừng sát bên vạch đích. Dù sao tiếp nữa hắn sẽ đua, cần chi chạy ở chỗ khác chứ.

- OMG, một quả drift quá đỉnh, thì ra xe dân dụng còn chơi được như vậy.

- Nếu như ta không có nhớ lầm thì chiếc 760li này là dòng xe cực sang nha. Hơn đề pa khá chậm, nếu là một tay mơ như hắn thì làm sao mà quay trở lại nhanh như vậy?

- Quái sự ngày ngày đều có nhưng hôm nay đặc biệt nhiều nha. Chạy xe kiểng mà được thành tích tốt như vậy thì tên lái xe này đúng là cao thủ.

- Đúng vậy a, nếu để cho hắn đi chạy xe đua thì sẽ thế nào nữa?

Dưới vô vàn cái chỉ trích của khán giả, nghị luận rối rít về hắn, Thiên Lộc Từ và Nam Như Hân đồng thời bước xuống xe. Lúc này, Nam Như Hân đã mang khẩu trang, nếu không thì người ta sẽ phát hiện môi cô ta dường như bị sưng lên.

Ai... đúng là oral làm khổ người ta, nữ nhân chỉ chịu thiệt mà thôi.

- Các người trở về nhanh như vậy sao?

Nam Thiên Như nhìn Nam Như Hân như không thể tin nổi, lại quay sang Thiên Lộc Từ nói:

- Ông còn tưởng là các người không về được. . . . Bậy,bậy,bậy! Ý ông là ông sợ các người không thể về ngay được, chuẩn bị kêu xe kéo các người về đây này!

Thiên Lộc Từ mặt mày tối oi, ông già này nói cái gì thế này, chả lẽ kỹ thuật của hắn kém tới nỗi làm cho người ta không hề có lòng tin đến như vậy sao? Nếu như có thể thì hắn nhất định sẽ cho lão Nam Thiên Như mấy cái đập vào mông rồi.

- Lợi hại không, cũng không nhìn xem là ai dạy dỗ đồ đệ chứ!

Giọng hơi quái quái của Nam Như Hân cất lên.

Nam Thiên Như không hiểu nhìn Nam Như Hân một cái, rồi hỏi:

- Không lẽ là cháu lái?

Nam Như Hân không trả lời, ánh mắt nhìn về phía xa, Tiết Chi Hình đang từ từ đi về phía này, khuôn mặt khả ái của nàng đang tràn ngập vẻ tức giận.

Dường như là phản ứng từ bản năng, Nam Như Hân nhích gần về Thiên Lộc Từ. Từ trên người tiểu mỹ nữ khả ái ấy, nàng dường như cảm nhận được nguy cơ.

- Khốn kiếp, mày đợi đến lúc bà bạt tai mày đi!

Tiết Chi Hình vừa đi tới liền quăng ra một tràng chửi bới.

- Cái kia... tiểu cô nương. . . .

Thiên Lộc Từ sờ sờ lỗ mũi, bèn cố gắng giải thích chuyện lúc trước một chút.

Không ngờ Tiết Chi Hình liền xù lông như gà mái, ưỡn ngực hét:

- Tiểu cô nương? Mày gọi ai đó? Con mắt nào của mày thấy bà nhỏ hả?

Liền đó sóng ngực đánh lên dồn dập.

- Đúng là không nhỏ, lại còn rất lớn rất tròn nữa!

Ánh mắt Thiên Lộc Từ nhìn chăm chăm lấy hai on thỏ trắng trước ngực Tiết Chi Hinh, mặt đại ra đáp.

Thấy được ánh mắt lưu manh đó của Thiên Lộc Từ, Tiết Chi Hinh vội vàng lấy hai tay chặn trước ngực, hừ một tiếng tức giận quay ngoắt đi.

Đáng giận thật, như thế nào có loại người hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, bỉ ổi, khốn kiếp như vậy chứ. Nhìn chăm chăm vào meo meo con nhà người ta như thế chứ.

- Nhìn đủ chưa?

Câu hỏi đầy vẻ ghen tuông của Nam Như Hân cất lên.

- Không có nha!

Thiên Lộc Từ giật nảy đáp, sau khi nói xong mới cảm thấy không ổn liền chỉnh lại:

- Không phải, ý của ta là nhìn đủ rồi! Cũng không phải, là...

Thiên Lộc Từ liền giật mình phát hiện cái vấn đề này trả lời thế nào cũng không phải. Cuối cùng hắn chỉ đành im lặng cho lành, lúng ta lúng túng.

Phía bên kia, Tiết Chi Hinh tức giận trở về bên chị em của nàng, cô nàng này khi tức giận cũng muôn phần xinh đẹp.

- Tên nào cả gan trêu chọc công chúa nhỏ của chúng ta vậy?

Lạc Túy Diệp nắm lấy gương mặt trắng nõn của Tiết Chi Hinh, mỵ hoặc nói:

- Em lớn lên xinh đẹp như vậy, sờ đúng là thoải mái quá đi!

- Sắc nữ!

Tiết Chi Hinh gạt ra bàn tay dâm dê của bà chị mình, bực dọc đáp:

- Em đang bực muốn chết mà chị còn chọc em nữa, có người chị em nào không tim không phổi như chị không chứ?

- Cung cũng đáng đời, Chị có bảo cung đi qua bên đó không? Qua đó ăn bực rồi quay sang trách chị đây hả, đúng là chị sao mà có người em như vậy chứ!

- Hừ! Mấy người đều khi dễ em. Chị biết khi em qua đó thì thằng nhóc đó nhìn chỗ nào của em không?

- Để chị đoán nha, có phải hắn nhìn cái nơi mà hắn đã sờ qua rồi không?

Ánh mắt Lạc Túy Diệp mê đắm nhìn vào hai khối cầu trước ngực Tiết Chi Hinh, cười hì hì hỏi.

- Làm sao chị biết?

Tiết Chi Hinh giật mình hỏi, hoàn toàn không biết câu hỏi của mình rất ngốc.

- Ặc, bé Hinh cung đừng có khả ái như vậy chứ, đừng có làm người ta yêu chết như vậy chứ?

- Từ sắc nữ, chị nói chuyện dễ nghe chút được không?

Tiết Chi Hinh liếc xéo, hai tay gạt ra đôi bàn tay thăm mò lên ngực của mình tự lúc nào.

- Vấn đề đơn giản như vậy còn cần hỏi sao?

Lạc Túy Diệp cười đáp:

- Cung có cái tiền vốn lớn như vậy thì có tên đàn ông nào không nhìn chứ? Trừ phi hắn mù hoặc là ngu ngốc.

- Sắc nữ, chị...

- Được rồi, đừng nghịch nữa, người ta đang nhìn đấy!

Thanh âm lạnh như băng của Liễu Ánh Hân vang lên. Đại tỷ đã mở miệng rồi thì hai nàng Tiết Chi Hinh và Lạc Túy Diệp liền im ắng lại.

Nhìn chung quanh thì quả nhiên phát hiện có không ít người đang nhìn các nàng.

- Hinh Nhi, em cũng thấy tên đó chạy đường núi Hắc Vân rồi đấy. Nếu không em đừng đánh cuộc nữa, em muốn báo thù thì... gọi người diệt hắn không

được hay sao?

Liều Ánh Hàn vốn đã lạnh lùng, nói ra câu nói vô cảm kia khiến cho nàng càng giá lạnh hơn nữa. Khiến cho người ta nghe được liền rùng mình, liền nghĩ đến Bạch Phát Ma Nữ ngay tức khắc.

Tiết Chi Hinh lắc đầu tựa trống bỏi đáp:

- Không, em nhất định phải làm cho hấn mất hết mặt mũi trước thiên hạ, hơn nữa em đã hận hấn đến ngứa răng lâu rồi. Mà nói lại thì kỹ thuật lái xe của hấn cũng không có gì đặc biệt hơn người, xe tốt nhưng không thích hợp chạy đường núi, bọn mình cần bản không sợ hấn.

- Chẳng lẽ em vẫn không có nhìn ra?

Liều Ánh Hàn giải thích:

- Hấn mới vừa lái xe đi thì kỹ thuật lái xe nát ra sao em cũng biết rồi đấy. Nhưng chạy một vòng trở lại thì kỹ thuật lái của hấn mặc dù không lọt vào mắt bọn ta nhưng so với lúc xuất phát thì tiến bộ đâu chỉ ngàn dặm đâu. Chỉ cái này là đủ để chứng minh hấn rất đáng sợ, cái đáng sợ chính là tốc độ tiến bộ kinh người của hấn.

- Ý của Hàn tỷ là?

- Đắc tội người như vậy đúng là không sáng suốt, nhưng nếu đã muốn đắc tội thì tốt nhất là bóp chết trước khi hấn phát triển luôn. Nếu như em muốn thì sau lần khiêu chiến này thì ta sẽ cho người triệt hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đạo Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.